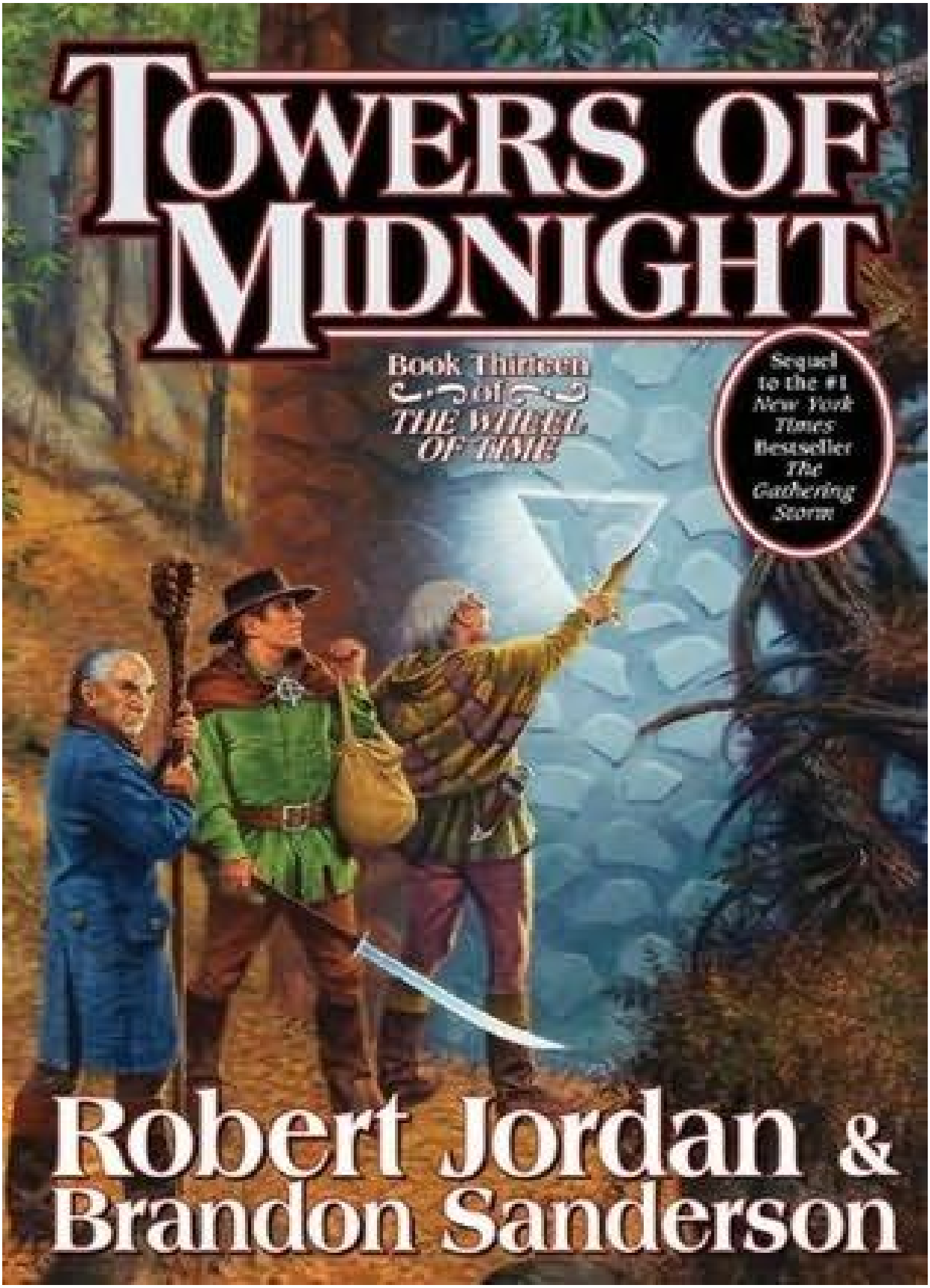
TOWERS OF MIDNIGHT
Book Thirteen of THE WHEEL OF TIME
Sequel to the #1 New York Times Bestseller The Gathering Storm
Robert Jordan & Brandon Sanderson

Cuprins

Robert Jordan Brian Sanderson Turnurile de la miezul nopții
Prolog Distincții
1 Merele în primul rând
2 întrebări de conducere
3 Furia lui Amyrlin
4 Modelul Geme
5 scrieri
6 chestionarea intențiilor
7 Mai ușor decât o pană
8 Fata cu șapte dungi
9 Sânge în aer
10 După Pata
11 O scrisoare neașteptată
12 O sticlă de cerneală goală
13 Pentru ceea ce a fost lucrat
14 Un jurământ
15 Folosiți o pietricică
16 Shanna'har
17 Despărțiri și o întâlnire
18 Puterea acestui loc
19 Discuție despre dragoni
20 O alegere
21 O poartă deschisă
22 Sfârșitul unei legende
23 Foxheads
24 A lua o poziție
25 Întoarce-te la Bandar Eban
26 Parley
27 A Call to Stand
28 Ciudități
29 Un sentiment teribil
30 de bărbați visează aici
31 In vid
32 O furtună de lumină
33 O supă bună
34 Judecata
35 Lucrul corect
36 O invitație
37 Întuneric în Turn

38 de răni
39 În Țara Triple
40 A face
41 Un aliat neașteptat
42 Mai puternic decât sângele
43 Niște ceai
44 O Cerere îndoită
45 O reuniune
46 Piele de lucru
47 O Cameră de predare
48 Lângă Avendesora
49 Curtea Soarelui
50 Alegerea dușmanilor
51 A Testare
52 Cizme
53 Gateway-uri
54 Lumina lumii
55 Cel lăsat în urmă
56 Ceva în neregulă
57 Un iepure pentru cină
Epilog

Adnotare

Epopeea lui Jordan se apropie de concluzia mult așteptată în următoarea carte, așa că această tranșă (Cartea 13) ridică suspansul în mod deosebit. Urmează ultima bătălie, iar Rand trebuie să adune armatele națiunilor, să unească aliați disparați și, ca Dragon Renăscut, să se pregătească să-l înfrunte pe Cel Întunecat în luptă. Fanii vor găsi pregătirile multitudinii de personaje incitante și satisfăcătoare. Michael Kramer și Kate Reading au povestit toate cărțile anterioare și continuă să ofere spectacole fără egal. Ambele se laudă cu o gamă largă de voci și accente și interpretează toate personajele în mod convingător. Lecturile și caracterizările lor sunt complementare și consecvente în mod și stil, astfel încât seria extinsă să fie păstrată coerentă.

- Robert Jordan
  - Prolog
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16
  - 17
  - 18
  - 19
  - 20
  - 21
  - 22
  - 23
  - 24

- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47
- 48
- 49
- 50
- 51
- 52
- 53
- 54
- 55
- 56
- 57
- Epilog

Robert Jordan
Brian Sanderson

Turnurile de la miezul nopții

Curând a devenit evident, chiar și în cadrul stedding, că Modelul devenea fragil. Cerul s-a întunecat. Morții noștri au apărut, stând în inele în afara granițelor stedding, uitându-se înăuntru. Cel mai îngrijorător este că copacii s-au îmbolnăvit și niciun cântec nu i-ar fi vindecat.

În această perioadă de dureri am urcat la Marele Butuc. La început mi s-a interzis, dar mama, Covril, mi-a cerut să am șansa mea. Nu știu ce a provocat-o schimbarea inimii, deoarece ea însăși argumentase destul de hotărât pentru partea adversă. Mi-au tremurat mâinile. Eu aș fi ultimul vorbitor și majoritatea păreau să se fi hotărât deja să deschidă Cartea Traducerii. M-au considerat o idee ulterioară.

Și știam că dacă nu vorbesc adevărat, omenirea va fi lăsată singură să înfrunte Umbra. În acel moment, nervozitatea mea a fugit. Am simțit doar o liniște, un sentiment calm al scopului. Am deschis gura și am început să vorbesc.

> *— din Dragonul Renăscut, de Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan, al lui Stedding Shangtai*

Prolog
Distincții

Copitele lui Mandarb bateau un ritm familiar pe terenul rupt, în timp ce Lan Mandragoran se îndrepta spre moarte. Aerul uscat i-a aspru gatul si pamantul a fost presarat alb cu cristale de sare care au precipitat de jos. Formațiuni roșii îndepărtate se profilau spre nord, unde boala le-a pătat. Urme de blenă, un lichen târâtor întunecat.

A continuat să călărească spre est, paralel cu Blight. Aceasta era tot Saldaea, unde îl depusese soția lui, ținându-și doar cu strictețe promisiunea de a-l duce în Țările de Graniță. Se întinsese înaintea lui de mult, acest drum. În urmă cu douăzeci de ani, se îndepărtase de el, acceptând să o urmeze pe Moiraine, dar știa mereu că se va întoarce. Acesta era ceea ce însemna să poarte numele părinților săi, sabia pe șold și hadori pe cap.

Această secțiune stâncoasă din nordul Saldaeei era cunoscută sub numele de Proska Flats. Era un loc sumbru de călărit; pe ea nu a crescut nici o plantă. Vântul a suflat dinspre nord, purtând cu el o duhoare urâtă. Ca a unui mocir adânc, înăbușit, umflat cu cadavre. Cerul de deasupra capului s-a întunecat, chinuit.

Femeia aceea, gândi Lan, clătinând din cap. Cât de repede învățase Nynaeve să vorbească și să gândească, ca un Aes Sedai. Să călărească până la moartea lui nu l-a durut, dar știind că se temea pentru el... asta îl durea. Foarte prost.

Nu mai văzuse o altă persoană de zile întregi. Saldeenii aveau fortificații la sud, dar pământul de aici era marcat de râpe sparte, care au îngreunat atacul trollocilor; au preferat să atace lângă Maradon.

Totuși, acesta nu era un motiv de relaxare. Niciodată nu ar trebui să te relaxezi, atât de aproape de Blight. A observat un vârf de deal; ar fi un loc bun pentru un post de cercetaș. Se asigura că îl urmărește pentru orice semn de mișcare. A călărit în jurul unei adâncituri din pământ, pentru eventualitatea în care ținea pândători care așteptau. Își ținea mâna pe arc. Odată ce a călătorit puțin mai spre est, a coborât în Saldaea și a traversat Kandor pe drumurile

sale bune. Apoi niște pietriș s-au rostogolit pe un deal din apropiere.

Lan a alunecat cu grijă o săgeată din tolba legată de șa lui Mandarb. De unde venea sunetul? În dreapta, a decis. Spre sud. Dealul de acolo; cineva se apropia din spatele ei.

Lan nu l-a oprit pe Mandarb. Dacă bătăile copitelor s-ar schimba, ar da un avertisment. Ridică în liniște arcul, simțindu-și transpirația degetelor în mănușile din piele de căpriu. Întinse săgeata și trase cu grijă, ridicând-o până la obraz, inspirând parfumul ei. Pene de gâscă, rășină.

O siluetă se plimba în jurul dealului sudic. Bărbatul a încremenit, un cal de vârstă bătrân, cu coame zbârcită, mergând lângă el și continuând înainte. S-a oprit doar când frânghia de la gât s-a întins.

Bărbatul purta o cămașă maro cu dantelă și pantaloni prăfuiți. Avea o sabie în talie, iar brațele lui erau groase și puternice, dar nu părea amenințător. De fapt, părea puțin cunoscut.

„Lord Mandragoran!” spuse bărbatul grăbindu-se înainte, trăgându-și calul după. „Te-am găsit în sfârșit. Am presupus că vei călători pe Drumul Kremer!”

Lan coborî arcul și îl opri pe Mandarb. "Te cunosc?"

„Am adus provizii, Domnul meu!” Bărbatul avea părul negru și pielea bronzată. Stock Borderlander, probabil. A continuat înainte, exagerat de nerăbdător, trăgând de frânghia calului de pachet supraîncărcat cu o mână cu degete groase. „M-am gândit că nu vei avea suficientă mâncare. Corturi — patru dintre ele, pentru orice eventualitate — și niște apă. Hrana pentru cai. Și-"

"Cine eşti tu?" lătră Lan. „Și de unde știi cine sunt?”

Bărbatul se ridică brusc. „Sunt Bulen, Domnul meu. De la Kandor?”

De la Kandor... Lan și-a amintit de un băiat mesager mofturos. Cu surprindere, a văzut asemănarea. „Bulen? Asta a fost acum douăzeci de ani, omule!”

— Știu, Lord Mandragoran. Dar când s-a răspândit în palat vestea că Macaraua de Aur a fost ridicată, am știut ce trebuie să fac. Am învățat bine sabia, Domnul meu. Am venit să călăresc cu tine și...

— Cuvântul călătoriei mele s-a răspândit la Aesdaishar?

"Da Domnul meu. El'Nynaeve, a venit la noi, vezi tu. Ne-ai spus ce ai făcut. Se adună alții, dar eu am plecat primul. Știam că vei avea nevoie de provizii.”

Arde acea femeie, se gândi Lan. Și îl făcuse să jure că îi va accepta pe cei care doreau să călărească cu el! Ei bine,

dacă ea ar putea juca jocuri cu adevărul, atunci ar putea și el. Lan spusese că va lua cu el pe oricine ar dori să călărească. Acest om nu era călare. Prin urmare, Lan l-ar putea refuza. O distincție meschină, dar douăzeci de ani cu Aes Sedai îl învățaseră câteva lucruri despre cum să-și urmărească cuvintele.

— Întoarce-te la Aesdaishar, spuse Lan. „Spune-le că soția mea a greșit și că nu am ridicat Macaraua de Aur.”

"Dar-"

„Nu am nevoie de tine, fiule. Departe cu tine." Călcâiele lui Lan îl împinseră pe Mandarb să se plimbe și trecu pe lângă bărbatul care stătea pe drum. Pentru câteva clipe, Lan s-a gândit că ordinul lui va fi respectat, deși sustragerea jurământului i-a înțepat conștiința.

— Tatăl meu era Malkieri, spuse Bulen din spate.

Lan a continuat.

„A murit când aveam cinci ani”, a spus Bulen. „S-a căsătorit cu o femeie Kandori. Amândoi au căzut în mâinile bandiților. Nu-mi amintesc multe dintre ele. Doar ceva ce mi-a spus tatăl meu: că, într-o zi, vom lupta pentru Macara de Aur. Tot ce am despre el este asta.”

Lan nu s-a putut abține să nu se uite înapoi în timp ce Mandarb continua să plece. Bulen ridică o curea subțire de piele, hadori, purtat pe capul unui Malkieri care a jurat să lupte cu Umbra.

— Aș purta hadori tatălui meu, strigă Bulen, cu vocea din ce în ce mai tare. „Dar nu am pe cine să întreb dacă pot. Asta e tradiția, nu-i așa? Cineva trebuie să-mi dea dreptul să o port. Ei bine, m-aș lupta cu Umbra toate zilele mele.” S-a uitat în jos la hadori, apoi a sus din nou și a strigat: „M-aș împotrivi întunericului, al'Lan Mandragoran! Îmi spui că nu pot?”

„Du-te la Dragonul Renăscut”, îl strigă Lan. „Sau la armata reginei tale. Oricare dintre ei te va lua.”

"Si tu? Vei călători până la cele șapte turnuri fără provizii?

„Voi căuta”.

„Iartă-mă, Domnul meu, dar ai văzut țara în aceste zile? Blight se târăște din ce în ce mai departe spre sud. Nimic nu crește, nici măcar pe pământuri cândva fertile. Jocul este rar.”

Lan ezită. L-a oprit pe Mandarb.

— Cu toți acești ani în urmă, strigă Bulen, mergând înainte, cu calul de vârstă mergând în spatele lui. „Abia știam cine ești, deși știu că ai pierdut pe cineva drag

printre noi. Mi-am petrecut ani de zile blestemându-mă pentru că nu te-am servit mai bine. Am jurat că voi fi alături de tine într-o zi.” S-a dus lângă Lan. „Te întreb pentru că nu am tată. Pot să port hadori și să lupt alături de tine, al'Lan Mandragoran? Regele meu?"

Lan a răsuflat încet, liniștindu-și emoțiile. Nynaeve, când te voi vedea... Dar n-ar mai vedea-o. A încercat să nu se ocupe de asta.

Făcuse un jurământ. Aes Sedai s-a clătinat în jurul promisiunilor lor, dar i-a dat asta același drept? Nu. Un bărbat era onoarea lui. Nu l-a putut nega pe Bulen.

„Călărim anonim”, a spus Lan. „Nu ridicăm Macara de Aur. Nu spui nimănui cine sunt eu.”

— Da, Domnul meu, spuse Bulen.

„Atunci poartă hadori cu mândrie”, a spus Lan. „Prea puțini respectă vechile moduri. Și da, poți să mi te alături.”

Lan îl împinge pe Mandarb în mișcare, Bulen urmându-l pe jos. Și unul a devenit doi.

Perrin lovi cu ciocanul de lungimea înroșită a fierului. Scântei stropiră în aer ca niște insecte incandescente. Transpirația îi curgea pe față.

Unii oameni au găsit zgomotul metalului împotriva grătarului metalic. Nu Perrin. Sunetul acela a fost liniștitor. A ridicat ciocanul și l-a trântit.

Scântei. Aschii de lumină zburătoare care sări de pe vesta lui de piele și de șorțul lui. La fiecare lovitură, pereții camerei – lemn robust din frunză de piele – se înceau, răspunzând la bătăile metalului pe metal. El visa, deși nu era în visul lupului. El știa asta, deși nu știa de unde știa.

Ferestrele erau întunecate; singura lumină era aceea a focului roşu-închis care ardea în dreapta lui. Două bare de fier fierbeau în cărbuni, așteptându-și rândul la forjă. Perrin trânti din nou ciocanul.

Aceasta a fost pacea. Aceasta era acasă.

Făcea ceva important. Deci foarte important. Era o bucată din ceva mai mare. Primul pas pentru a crea ceva a fost să descoperi părțile sale. Maestrul Luhhan îl învățase pe Perrin asta în prima lui zi la forjă. Nu ai putea face o cazma fara sa intelegi cum se potriveste manerul la lama. Nu puteai să faci o balama fără să știi cum se mișcau cele două frunze cu știftul. Nici măcar nu ai putea să faci un cui fără să-i cunoști părțile: cap, ax, vârf.

Înțelege piesele, Perrin.

Un lup zăcea în colțul camerei. Era mare și cărunțit, blana de culoarea unei pietre de râu cenușiu deschis și cicatrice de o viață întreagă de bătălii și vânătoare. Lupul și-a așezat capul pe labe, privindu-l pe Perrin. Era firesc. Bineînțeles că era un lup în colț. De ce nu ar exista? Era Hopper.

Perrin munci, bucurându-se de căldura adâncă și arzătoare a forjei, de senzația transpirației care îi curgea pe brațe, de parfumul focului. A modelat lungimea fierului, o lovitură pentru fiecare secundă a inimii. Metalul nu s-a răcit niciodată, ci și-a păstrat roșu-galben maleabil.

Ce fac? Perrin ridică cu cleşte lungimea de fier strălucitor. Aerul s-a deformat în jurul lui.

Pound, pound, pound, Hopper a trimis, comunicând în imagini și arome. Ca un pui care sare la fluturi.

Hopper nu a văzut rostul remodelării metalului și i s-a părut amuzant că bărbații făceau astfel de lucruri. Pentru un lup, un lucru era ceea ce era. De ce să faci atât de mult efort pentru a-l schimba în altceva?

Perrin puse deoparte lungimea fierului. S-a răcit imediat, trecând de la galben, la portocaliu, la purpuriu, la un negru plictisitor. Perrin îl bătuse într-o pepită deformată, poate de mărimea a doi pumni. Maestrului Luhhan i-ar fi rușine să vadă o astfel de muncă necorespunzătoare. Perrin trebuia să descopere ce face în curând, înainte ca stăpânul său să se întoarcă.

Nu. A fost greșit. Visul s-a cutremurat, iar pereții s-au încețoșat.

Nu sunt ucenic. Perrin îşi ridică la cap o mână groasă, cu mănuşi. Nu mai sunt în cele două râuri. Sunt un bărbat, un bărbat căsătorit.

Perrin apucă bulgărul de fier neformat cu cleștele, împingându-l pe nicovală. A prins viață de căldură. Totul este încă greșit. Perrin și-a doborât ciocanul. Ar trebui să fie totul mai bine acum! Dar nu este. Pare mai rău cumva.

A continuat să bată cu putere. Ura acele zvonuri că bărbații din tabără șopteau despre el. Perrin fusese bolnav și Berelain avea grijă de el. Acesta a fost sfârșitul. Dar totuși acele șoapte au continuat.

Își trânti ciocanul iar și iar. Scântei zburau în aer ca stropii de apă, mult prea multe pentru a veni dintr-o singură lungime de fier. A dat o ultimă lovitură, apoi a inspirat și a expirat.

Nodul nu se schimbase. Perrin mârâi și apucă cleștele, lăsând bulgărea deoparte și luând un baton proaspăt din

cărbuni. Trebuia să termine piesa asta. A fost atât de important. Dar ce făcea?

A început să bată. Trebuie să petrec timp cu Faile, să-mi dau seama, să îndepărtez stânjenia dintre noi. Dar nu e timp! Proștii aceia orbi de lumină din jurul lui nu puteau avea grijă de ei înșiși. Nimeni din cele două râuri nu a avut vreodată nevoie de un lord înainte.

A muncit o vreme, apoi a ridicat a doua bucată de fier. Se răci, transformându-se într-o lungime deformată, turtită, cam la fel de lungă ca antebrațul lui. O altă piesă proastă. A pus-o deoparte.

Dacă ești nemulțumit, a trimis Hopper, ia-ți ea și pleacă. Dacă nu vrei să conduci haita, o va face altul. Trimiterea lupului a venit ca imagini ale alergării pe câmpuri deschise, cu tulpini de cereale care îi trec de-a lungul botului. Un cer deschis, o briză răcoroasă, un fior și poftă de aventură. Mirosurile ploii noi, ale pășunilor sălbatice.

Perrin îşi întinse cleştele în cărbuni pentru ultima bară de fier. A ars un galben îndepărtat, periculos. „Nu pot pleca.” A ridicat bara spre lup. „Ar însemna să cedezi să fii lup. Ar însemna să mă pierd. Nu voi face asta.”

Ține oțelul aproape topit între ei, iar Hopper îl privi, țepăturile galbene de lumină reflectându-se în ochii lupului. Acest vis era atât de ciudat. În trecut, visele obișnuite ale lui Perrin și visul lupului fuseseră separate. Ce a însemnat acest amestec?

Perrin îi era frică. Ajunsese la un armistițiu precar cu lupul în interiorul lui. Creșterea prea aproape de lupi era periculos, dar asta nu-l împiedicase să se îndrepte către ei când îl căuta pe Faile. Orice pentru Fale. Făcând asta, Perrin aproape că înnebunise și chiar încercase să-l omoare pe Hopper.

Perrin nu avea nici pe departe controlul pe cât presupuse. Lupul din el ar mai putea domni.

Hopper căscă, lăsându-și limba să se tărăgănească. Mirosea a dulce amuzament.

„Nu este amuzant.” Perrin a lăsat ultima bară deoparte fără să lucreze la ea. S-a răcit, luând forma unui dreptunghi subțire, nu spre deosebire de începuturile unei balamale.

Problemele nu sunt amuzante, Young Bull , a fost de acord Hopper. Dar urci înainte și înapoi peste același perete. Vino. Hai să alergăm.

Lupii trăiau clipa; deși și-au amintit trecutul și păreau să aibă un simț ciudat pentru viitor, nici nu și-au făcut griji.

Nu așa cum au făcut bărbații. Lupii alergau liberi, urmărind vânturile. A te alătura lor ar fi să ignori durerea, tristețea și frustrarea. A fi liber…

Acea libertate l-ar costa prea mult pe Perrin. L-ar pierde pe Faile, s-ar pierde pe sine. Nu voia să fie lup. A vrut să fie bărbat. „Există vreo modalitate de a inversa ceea ce mi s-a întâmplat?”

Verso? Hopper îşi înclină capul. A merge înapoi nu era o cale a lupilor.

„Pot…” se strădui Perrin să explice. „Pot să fug atât de departe încât lupii să nu mă audă?”

Hopper părea confuz. Nu. „Confuz” nu a transmis trimiterile dureroase care veneau de la Hopper. Nimicul, parfumul cărnii putrede, lupii care urlă în agonie. A fi tăiat nu era un lucru pe care l-ar putea concepe Hopper.

Mintea lui Perrin a devenit ametită. De ce încetase să mai falsifice? Trebuia să termine. Maestrul Luhhan ar fi dezamăgit! Acele bulgări erau groaznice. Ar trebui să le ascundă. Creează altceva, arată că era capabil. Ar putea falsifica. Nu putea el?

Un șuierat se auzi de lângă el. Perrin se întoarse, surprins să vadă că unul dintre butoaiele de stingere de lângă vatră fierbea. Desigur, se gândi el. Primele piese le-am terminat. Le-am aruncat acolo.

Dintr-o dată, îngrijorat, Perrin și-a apucat cleștele și a întins mâna în apa învolburată, cu aburii înghițindu-i fața. A găsit ceva în partea de jos și a scos cu cleștele lui: o bucată de metal încins.

Strălucirea s-a stins. Bucata era de fapt o figurină mică de oțel în forma unui bărbat înalt și subțire, cu o sabie legată de spate. Fiecare linie de pe siluetă era detaliată, volanele cămășii, benzile de piele pe mânerul micii săbii. Dar chipul era distorsionat, gura deschisă într-un țipăt sucit.

Aram, gândi Perrin. Numele lui era Aram.

Perrin nu i-a putut arăta asta maestrului Luhhan! De ce a creat el așa ceva?

Gura figurinei se deschise mai mult, țipând fără sunet. strigă Perrin, lăsând-o din cleşte şi sărind înapoi. Figurina a căzut pe podeaua de lemn și s-a spulberat.

De ce te gândești atât de mult la asta? Hopper căscă un lup cu fălci largi, cu limba încrețită. Este obișnuit ca un pui tânăr să provoace liderul haitei. A fost nebun și tu l-ai învins.

— Nu, șopti Perrin. „Nu este obișnuit pentru oameni. Nu pentru prieteni.”

Zidul forjei s-a topit brusc, devenind fum. Mi s-a părut firesc să se întâmple asta. Afară, Perrin văzu o stradă deschisă, luminată de zi. Un oraș cu magazine cu geamurile sparte.

— Fecioară, spuse Perrin.

O imagine translucidă a lui însuși stătea afară. Imaginea nu purta haină; brațele goale îi bombau de mușchi. Își ținea barba scurtă, dar îl făcea să pară mai bătrân, mai intens. Perrin chiar părea atât de impunător? O fortăreață ghemuită a unui bărbat cu ochi aurii care păreau să strălucească, purtând un topor strălucitor în jumătate de lună, mare cât capul unui bărbat.

Era ceva în neregulă cu toporul acela. Perrin a ieșit din fierărie, trecând prin versiunea umbră a lui. Când a făcut-o, a devenit acea imagine, cu toporul greu în mână, hainele de lucru dispărând și echipamentul de luptă înlocuindu-l.

A plecat la alergare. Da, aceasta a fost Maiden. Erau Aiel pe străzi. Trăise această bătălie, deși de data aceasta era mult mai calm. Înainte, se pierduse în fiorul luptei și al căutării lui Faile. S-a oprit în stradă. "Este greșit. Mi-am dus ciocanul în Maiden. Am aruncat toporul.”

Un corn sau o copită, Young Bull, contează pe care o folosești pentru a vâna? Hopper stătea lângă el pe strada luminată de soare.

"Da. Conteaza. Mie îmi face.”

Și totuși le folosești în același mod .

O pereche de Shaido Aiel a apărut după un colț. Priveau ceva în stânga, ceva ce Perrin nu putea vedea. A alergat să-i atace.

I-a tuns prin bărbia unuia, apoi a băgat vârful toporului în pieptul celuilalt. A fost un atac brutal, teribil, și toți trei s-au terminat la pământ. A fost nevoie de mai multe înjunghiuri de la vârf pentru a-l ucide pe al doilea Shaido.

Perrin se ridică. Își amintea că i-a ucis pe cei doi Aiel, deși o făcuse cu ciocanul și cuțitul. Nu a regretat moartea lor. Uneori, un bărbat trebuia să lupte și asta era. Moartea a fost îngrozitoare, dar asta nu a împiedicat-o să fie necesară. De fapt, fusese minunat să ne ciocnim cu Aiel. Se simțise ca un lup la vânătoare.

Când Perrin a luptat, a fost aproape de a deveni altcineva. Și asta era periculos.

Se uită acuzator la Hopper, care stătea la colț de stradă. „De ce mă faci să visez asta?”

Te fac? întrebă Hopper. Acesta nu este visul meu, Young Bull. *Îmi vezi fălcile pe gâtul tău, forțându-te să te gândești la asta?*

Securea lui Perrin curgea cu sânge. El știa ce urmează. S-a transformat. Din spate, Aram s-a apropiat, cu crima în ochi. Jumătate din fața fostului Tinker era plină de sânge și i se scurgea din bărbie, pătându-i haina cu dungi roșii.

Aram își legănă sabia spre gâtul lui Perrin, oțelul șuierând în aer. Perrin se dădu înapoi. A refuzat să se lupte din nou cu băiatul.

Versiunea umbră a lui însuși s-a desprins, lăsându-l pe adevăratul Perrin în hainele lui de fierar. Umbra a schimbat lovituri cu Aram. Profetul mi-a explicat... Tu ești cu adevărat Shadowspawn... Trebuie să o salvez pe Lady Faile de la tine...

Perrin umbră s-a schimbat, deodată, într-un lup. A sărit, blana aproape la fel de întunecată ca a unui frate din umbră și i-a smuls gâtul lui Aram.

"Nu! Nu s-a întâmplat așa!”

Este un vis, a trimis Hopper.

— Dar nu l-am ucis eu, protestă Perrin. „Niște Aiel l-au împușcat cu săgeți chiar înainte...”

Chiar înainte ca Aram să-l fi ucis pe Perrin.

Coarnul, copita sau dintele , trimise Hopper, întorcându-se și mergând spre o clădire. Zidul său a dispărut, dezvăluind fierăria maestrului Luhhan în interior. *Conteaza? Morții sunt morți. Două picioare nu vin aici, nu de obicei, odată ce mor. Nu știu unde se duc* .

Perrin se uită în jos la trupul lui Aram. „Ar fi trebuit să-i iau sabia aia nebună în momentul în care a luat-o. Ar fi trebuit să-l trimit înapoi la familia lui.”

Oare un pui nu își merită colții? întrebă Hopper, cu adevărat confuz. *De ce le-ai trage?*

„Este o chestie a bărbaților”, a spus Perrin.

Lucruri de două picioare, de bărbați. Întotdeauna, pentru tine este un lucru al bărbaților. Dar lucrurile cu lupii?

„Nu sunt un lup.”

Hopper a intrat în forja, iar Perrin l-a urmat fără tragere de inimă. Butoiul încă fierbea. Zidul s-a întors, iar Perrin purta încă o dată vesta și șorțul de piele, ținându-și cleștele.

A pășit și a scos o altă figurină. Acesta avea forma lui Tod al'Caar. Pe măsură ce s-a răcit, Perrin a descoperit că fața nu era distorsionată ca a lui Aram, deși jumătatea

inferioară a figurinei era neformată, tot un bloc de metal. Figurina a continuat să strălucească, ușor roșiatic, după ce Perrin a pus-o pe podea. Își băgă cleștile înapoi în apă și scoase o siluetă a lui Jori Congar, apoi a lui Azi al'Thone.

Perrin s-a dus la butoiul care clocotea din când în când, scoțând figurină după figurină. După drumul viselor, a le aduce pe toate a durat atât o scurtă secundă, cât și ceea ce păreau ore. Când a terminat, sute de figurine stăteau pe podea cu fața lui. Privind. Fiecare siluetă de oțel era aprinsă cu un foc mic înăuntru, ca și cum ar aștepta să simtă ciocanul falsificatorului.

Dar figurine ca aceasta nu ar fi falsificate; ar fi turnați. "Ce înseamnă?" Perrin se aşează pe un taburet.

Rău? Hopper deschise gura într-un râs de lup. *Înseamnă că sunt mulți bărbați pe podea, dintre care nu poți mânca. Tipul tău este prea pasionat de pietre și de ceea ce se află în interiorul lor* .

Figurinele păreau acuzatoare. În jurul lor se întindeau cioburi sparte din Aram. Piesele acelea păreau să devină mai mari. Mâinile sfărâmate au început să lucreze, zgâriindu-se de pământ. Cioburile au devenit toate niște mâini mici, urcând spre Perrin, întinzându-se spre el.

Perrin icni, sărind în picioare. Auzi râsete în depărtare, sunând mai aproape, zguduind clădirea. Hopper sări, lovindu-se de el. Și apoi...

Perrin începu să se trezească. Era din nou în cortul lui, pe câmpul unde tăbăraseră de câteva zile. Au dat peste un balon al răului cu o săptămână înainte, care făcuse șerpi furioși, roșii, uleioși, să se miște de la pământ în toată tabăra. Câteva sute s-au îmbolnăvit din cauza muşcăturilor; Vindecarea Aes Sedai fusese suficientă pentru a-i menține pe cei mai mulți în viață, dar nu a le reface complet.

Faile a dormit lângă Perrin, liniştit. Afară, unul dintre oamenii lui a bătut pe un post pentru a număra ora. Trei atingeri. Mai sunt ore până în zori.

Inima lui Perrin bătu încet și își ridică o mână la pieptul gol. Pe jumătate se aștepta ca o armată de mâini minuscule de metal să se târască de sub patul lui.

În cele din urmă, și-a forțat ochii să închidă și a încercat să se relaxeze. De data aceasta, somnul a fost foarte evaziv.

Graendal sorbi din vinul ei, care strălucea într-un pahar împodobit cu o pânză de argint pe margini. Paharul fusese fabricat cu picături de sânge prinse într-un model de inel în

interiorul cristalului. Înghețat pentru totdeauna, bule minuscule de un roșu strălucitor.

— Ar trebui să facem ceva, spuse Aran'gar, trântindu-se pe șezlong și privind unul dintre animalele de companie ale lui Graendal cu o foame de prădător în timp ce acesta trecea. „Nu știu cum suporți, stai atât de departe de evenimente importante, ca un savant ascuns într-un colț prăfuit.”

Graendal își arcui o sprânceană. Un savant? Într-un colț prăfuit? Tumul lui Natrin era modest în comparație cu unele palate pe care le cunoscuse, în Epoca anterioară, dar nu era o colibă. Mobilierul era frumos, pereții purtând un model arcuit din lemn de esență tare gros și închis, marmura podelei sclipind cu așchii încrustate de sidef și aur.

Aran'gar încerca doar să o provoace. Graendal își scoase iritația din minte. Focul ardea jos în vatră, dar perechea de uși – care dădeau spre o pasarelă fortificată cu trei etaje în aer – erau deschise, lăsând să intre o briză puternică de munte. Rareori lăsa o fereastră sau o ușă deschisă spre exterior, dar astăzi îi plăcea contrastul: căldură dintr-o parte, o adiere răcoroasă din cealaltă.

Viața era despre sentimente. Atingeri pe pielea ta, atât pasionale, cât și înghețate. Orice altceva decât normal, mediu, călduț.

"Ma asculti?" întrebă Aran'gar.

— Întotdeauna ascult, spuse Graendal, lăsând deoparte paharul în timp ce stătea pe propriul șezlong. Purta o rochie aurie, învăluitoare, transparentă, dar cu nasturi până la gât. Ce modă minunată aveau acești Domani, ideale pentru a tachina în timp ce dezvăluie.

„Detest să fiu atât de îndepărtat de lucruri”, a continuat Aran'gar. „Această vârstă este incitantă. Oamenii primitivi pot fi atât de interesanți.” Femeia voluptuoasă, cu pielea de fildeș, și-a arcuit spatele, întinzând brațele spre perete. „Ne lipsește toată entuziasmul.”

„Emoția este privită cel mai bine de la distanță”, a spus Graendal. „Aș crede că ai înțelege asta.”

Aran'gar a tăcut. Marele Domn nu fusese mulțumit de ea pentru că a pierdut controlul asupra lui Egwene al'Vere.

— Ei bine, spuse Aran'gar ridicându-se. „Dacă acesta este părerea ta despre asta, voi căuta un sport de seară mai interesant.”

Vocea ei era rece; poate că alianța lor se uza. În acest caz, era timpul pentru întărire. Graendal s-a deschis și a

acceptat dominația Marelui Domn asupra ei, simțind extazul palpitant al puterii sale, al pasiunii sale, al substanței sale. A fost mult mai îmbătător decât Puterea Unică, acest torent de foc.

A amenințat să o copleșească și să o consume și, în ciuda faptului că era plină de Adevărata Putere, ea nu putea canaliza decât un firicel subțire din ea. Un cadou pentru ea de la Moridin. Nu, de la Marele Domn. E bine să nu începi să-i asociezi pe cei doi în mintea ei. Deocamdată, Moridin era Nae'blis. Numai deocamdată.

Graendal a țesut o panglică de Aer. Lucrul cu Puterea Adevărata a fost similar, dar nu identic, cu lucrul cu Puterea Unică. O țesătură a Adevăratei Puteri ar funcționa adesea într-un mod ușor diferit sau ar avea un efect secundar neprevăzut. Și au existat niște țesături care nu puteau fi realizate decât de Adevărata Putere.

Esența Marelui Domn a forțat Modelul, încordându-l și lăsând-o cicatrice. Chiar și ceva ce Creatorul a conceput să fie etern ar putea fi dezlegat folosind energiile Celui Întunecat. Spunea un adevăr etern – ceva atât de aproape de a fi sacru pe cât era dispus să accepte Graendal. Orice ar putea construi Creatorul, Cel Întunecat ar putea distruge.

Își șerpui panglica de aer prin cameră spre Aran'gar. Ceilalți Aleși ieșise pe balcon; Graendal a interzis crearea de porți în interior, pentru a nu deteriora animalele de companie sau mobilierul ei. Graendal ridică panglica de Aer până la obrazul lui Aran'gar şi o mângâie delicat.

Aran'gar încremeni. Se întoarse, bănuitoare, dar a durat doar o clipă până când ochii ei să se deschidă larg. Nu i-ar fi simțit pielea de găină pe brațe pentru a indica faptul că Graendal se canaliza. Adevărata Putere nu a dat nici un indiciu, nici un semn. Bărbat sau femeie, nimeni nu putea vedea sau simți țesăturile – numai dacă i s-ar fi acordat privilegiul de a canaliza Adevărata Putere.

"Ce?" întrebă femeia. "Cum? Moridin este..."

— Nae'blis, spuse Graendal. "Da. Dar cândva, favoarea Marelui Domn în această privință nu s-a limitat la Nae'blis." Ea a continuat să mângâie obrazul lui Aran'gar, iar femeia se îmbujoră.

Aran'gar, la fel ca ceilalţi Aleşi, poftea Adevărata Putere în timp ce se temea de ea în acelaşi timp - periculoasă, plăcută, seducătoare. Când Graendal și-a retras linia de aer, Aran'gar a păşit înapoi în cameră și s-a întors pe șezlong, apoi a trimis unul dintre animalele de companie

ale lui Graendal să-și aducă jucăria Aes Sedai. Pofta încă mai ardea obrajii lui Aran'gar; probabil s-ar folosi de Delana pentru a-și distra atenția. Aran'gar părea să găsească amuzant să-l forțeze pe modestul Aes Sedai să se supună.

Delana a sosit câteva clipe mai târziu; a rămas mereu în apropiere. Femeia Shienaran avea părul palid și robust, cu membre groase. Buzele lui Graendal se întoarseră în jos. Un lucru atât de neplăcut. Nu ca Aran'gar însăși. Ar fi făcut un animal de companie ideal. Poate că într-o zi Graendal va avea șansa să o transforme într-una.

Aran'gar și Delana au început să facă schimb de afecțiuni pe șezlong. Aran'gar era nesătuos, fapt pe care Graendal îl exploatase în numeroase ocazii, momeala Adevăratei Puteri fiind doar cea mai recentă. Desigur, Graendal îi plăcea ea însăși plăcerile, dar s-a asigurat că oamenii o credeau mult mai îngăduitoare decât ea. Dacă ai ști ce se așteptau oamenii să fii, ai putea folosi acele așteptări. Graendal încremeni când o alarmă sună în urechile ei, sunetul valurilor lovindu-se unul împotriva celuilalt. Aran'gar și-a continuat plăcerile; ea nu putea auzi sunetul. Țesătura era foarte specifică, plasată acolo unde slujitorii ei o puteau împiedica pentru a o avertiza.

Graendal se ridică în picioare, plimbându-se pe partea laterală a camerei, fără a da nicio indicație de urgență. La uşă, ea a trimis câteva dintre animalele ei de companie pentru a-i distrage atenţia lui Aran'gar. Cel mai bine este să descoperi amploarea problemei înainte de a o implica.

Graendal a mers pe un hol atârnat cu candelabre aurii și ornamentat cu oglinzi. Era la jumătatea casei scărilor când Garumand – căpitanul gărzii palatului ei – a venit plin de forță. Era Saldaean, un văr îndepărtat al reginei și purta o mustață groasă pe fața lui slabă și frumoasă. Constrângerea îl făcuse cu totul loial, desigur.

— Mare Doamnă, spuse el gâfâind. „Un bărbat a fost capturat apropiindu-se de palat. Oamenii mei îl recunosc ca pe un lord minor din Bandar Eban, membru al Casei Ramshalan.

Graendal se încruntă, apoi îi făcu cu mâna lui Garumand să o urmeze în timp ce se îndrepta către una dintre camerele ei de audiență – o cameră mică, fără ferestre, decorată în purpuriu. Ea a țesut o protecție împotriva interceptării, apoi l-a trimis pe Garumand să-l aducă pe intrus.

La scurt timp, s-a întors cu niște paznici și un domani îmbrăcat în verde și albastru strălucitor, un semn de frumusețe în formă de clopoțel pe obraz. Barba lui îngrijită și scurtă era legată cu clopoței minuscule, iar acestea zgâiâiau în timp ce gardienii îl împinseră înainte. Și-a îndepărtat brațele, uitându-se cu privirea la soldați și și-a îndreptat cămașa cu volană. „Trebuie să înțeleg că am fost livrat la...”

Se întrerupse cu un sunet de sufocare în timp ce Graendal îl înfășura în țesături de aer și îi sapă în minte. El se bâlbâi, ochii devenind neconcentrați.

„Sunt Piqor Ramshalan”, a spus el pe un ton monoton. „Am fost trimis de Dragonul Renăscut să caut o alianță cu familia de negustori care locuiește în această fortificație. Deoarece sunt mai deștept și mai deștept decât al'Thor, el are nevoie de mine pentru a construi alianțe pentru el. Îi este deosebit de frică de cei care locuiesc în acest palat, ceea ce mi se pare ridicol, deoarece este îndepărtat și lipsit de importanță.

„Evident, Dragonul Renăscut este un om slab. Cred că prin câștigarea încrederii lui, pot fi ales următorul Rege al Aradului Doman. Îmi doresc să faci o alianță cu mine, nu cu el, și îți voi promite favoruri odată ce voi fi rege. am...”

Graendal flutură cu mâna și el întrerupse la mijlocul cuvântului. Ea și-a încrucișat brațele, părul încrețit în timp ce tremura.

Dragonul Renăscut o găsise.

El trimisese o distragere a atenției pentru ea.

A crezut că o poate manipula.

Ea a țesut instantaneu o poartă către una dintre cele mai sigure ascunzări ale ei. Aerul rece pătrundea dintr-o zonă a lumii unde era dimineață, nu seara devreme. Cel mai bine să fii atent. Cel mai bine e să fugi. Si totusi...

Ea a ezitat. El trebuie să cunoască durerea... trebuie să cunoască frustrarea... trebuie să cunoască angoasa. Adu-i astea. Vei fi recompensat.

Aran'gar fugise din locul ei printre Aes Sedai, lăsându-se să fie simțită în mod prostește canalând sayin. Ea încă suporta pedeapsa pentru eșecul ei. Dacă Graendal pleacă acum – renunțând la șansa de a-l suci pe al’Thor în sine – ar fi și ea pedepsită la fel?

"Ce este asta?" a întrebat vocea lui Aran'gar afară. „Lasa-ma sa trec, prostilor. Graendal? Ce faci?"

Graendal şuieră încet, apoi închise poarta şi se linişte. Ea dădu din cap pentru ca Aran'gar să i se permită să intre

în cameră. Femeia slăbănog a păşit în prag, privindu-l şi evaluându-l pe Ramshalan. Graendal nu ar fi trebuit să-i trimită animalele de companie; probabil că mişcarea o făcuse suspicioasă.

— Al'Thor m-a găsit, spuse Graendal scurt. „L-a trimis pe acesta să facă o „alianţă” cu mine, dar nu i-a spus cine sunt. Probabil că Al'Thor vrea să cred că acest bărbat s-a împiedicat de mine din greşeală.”

Aran'gar îşi strânse buzele. „Deci vei fugi? Fugi din nou din centrul emoţiei?”

„Asta, de la tine?”

„Am fost înconjurat de duşmani. Zborul a fost singura mea opţiune.” Suna ca o versuri exersate.

Cuvinte ca acestea au fost o provocare. Aran'gar o va servi. Poate... „Aes Sedai al tău ştie Compulsion?”

Aran'gar ridică din umeri. „Ea a fost instruită în asta. Este destul de pricepută.”

„Adu-o.”

Aran'gar ridică o sprânceană, dar dădu din cap cu respect, dispărând pentru a face ea însăşi treaba — probabil pentru a câştiga timp de gândire. Graendal a trimis un servitor pentru una dintre cuştile ei de porumbei. Au sosit cu pasărea înainte ca Aran'gar să se întoarcă, iar Graendal a ţesut cu grijă Adevărata Putere – încă o dată palpitant în goana de a o ţine – şi a creat o ţesătură complexă de Spirit. Îşi putea aminti cum să facă asta? Trecuse atât de mult.

Ea a suprapus ţesătura pe mintea păsării. Vederea ei părea să se spargă. Într-o clipă, a putut vedea două imagini în faţa ei – lumea aşa cum o vedea ea şi o versiune în umbră a ceea ce a văzut pasărea. Dacă se concentra, îşi putea îndrepta atenţia către unul sau altul.

I-a făcut mintea să doară. Vederea unei păsări era complet diferită de cea a unei fiinţe umane: putea vedea un câmp mult mai mare, iar culorile erau atât de vii încât aproape orbitoare, dar priveliştea era neclară şi avea dificultăţi în a judeca distanţa.

Şi-a băgat vederea păsării în ceafă. Un porumbel ar fi discret, dar folosirea unuia era mai dificilă decât un corb sau un şobolan, ochii preferaţi ai Întunericului. Ţesătura a funcţionat mai bine asupra acelor animale decât a altor animale. Cu toate acestea, majoritatea paraziţilor care îl urmăreau pe Întunecat au trebuit să raporteze înainte ca el să ştie ce văzuseră. De ce era asta, nu era sigură – subtilităţile ţesăturilor speciale ale Adevăratei Puteri nu

avuseseră niciodată prea mult sens pentru ea. Nu la fel de mult pe cât i-au avut lui Aginor, cel puțin.

Aran'gar s-a întors cu Aes Sedai, care arăta din ce în ce mai timid în aceste zile. Ea îi făcu o reverență scăzută către Graendal, apoi rămase într-o postură subordonată. Graendal și-a îndepărtat cu grijă Compulsia de pe Ramshalan, lăsându-l năucit și dezorientat.

„Ce vrei să fac, Mare?” întrebă Delana, aruncând o privire spre Aran'gar și apoi înapoi către Graendal.

— Constrângere, spuse Graendal. „Pe cât de complicat și de complex poți face.”

— Ce vrei să facă, Mare Doamnă?

„Lăsați-l capabil să se comporte ca el însuși”, a spus Graendal. „Dar elimină toată amintirea evenimentelor de aici. Înlocuiți-le cu amintirea de a vorbi cu o familie de negustori și de a le asigura alianța. Adăugați alte câteva cerințe aleatorii asupra lui, orice vi se întâmplă.”

Delana se încruntă, dar învățase să nu-i pună la îndoială pe Aleși. Graendal și-a încrucișat brațele și a bătut cu un deget în timp ce privea Aes Sedai lucrând. Se simțea din ce în ce mai nervoasă. Al'Thor știa unde se afla. Ar ataca? Nu, el nu ar face rău femeilor. Acest eșec special a fost unul important. Însemna că a avut timp să răspundă. Nu-i așa?

Cum reușise să o urmărească până la acest palat? Se acoperise perfect. Singurii slujitori pe care i-a lăsat să scape din vedere erau supuși constrângerii atât de grele încât i-ar fi ucis pentru a-l îndepărta. Se poate ca Aes Sedai pe care i-a ținut cu el – Nynaeve, femeia talentată în vindecare – să fi putut să submineze și să citească țesăturile lui Graendal?

Graendal avea nevoie de timp și trebuia să descopere ce știa al'Thor. Dacă Nynaeve al'Meara avea îndemânarea necesară pentru a citi Compulsii, asta era periculos. Graendal trebuia să-i lase o urmă falsă, să-l întârzie – de aici cerința ei ca Delana să creeze o constrângere groasă cu prevederi ciudate în ea.

Adu-i agonie. Graendal ar putea face asta.

„Tu următorul”, i-a spus ea lui Aran'gar odată ce Delana a terminat. „Ceva complicat. Vreau ca al'Thor și Aes Sedai lui să găsească atingerea unui bărbat în minte.” Asta i-ar deruta și mai mult.

Aran'gar a ridicat din umeri, dar a făcut ceea ce i-a cerut, punând o constrângere groasă și complexă în mintea nefericitului Ramshalan. Era oarecum drăguț. Al'Thor a

presupus că l-ar dori pentru unul dintre animalele ei de companie? Și-a amintit măcar că era Lews Therin ca să știe asta despre ea? Rapoartele ei despre cât de mult și-a amintit din vechea lui viață erau contradictorii, dar el părea să-și amintească din ce în ce mai mult. Asta era ceea ce o îngrijora. Lews Therin ar fi putut-o urmări până la acest palat, poate. Nu se așteptase niciodată ca al'Thor să poată face același lucru.

termină Aran'gar.

„Acum”, a spus Graendal, eliberându-și țesăturile de Aer și vorbind cu Ramshalan, „întoarce-te și spune-i Dragonului Renăscut despre succesul tău aici”.

Ramshalan clipi, clătinând din cap. „Eu... Da, doamna mea. Da, cred că legăturile pe care le-am făcut astăzi vor fi extrem de benefice pentru amândoi.” El a zambit. Prost cu mintea slabă. — Poate că ar trebui să luăm masa și să bem pentru succesul nostru, Lady Basene? A fost o călătorie obositoare să te văd și eu...

— Du-te, spuse Graendal cu răceală.

"Foarte bine. Vei fi răsplătit când voi fi rege!”

Gardienii ei l-au condus departe, iar el a început să fluiere cu un aer mulțumit de sine. Graendal se aşează şi închise ochii; câțiva dintre soldații ei au păşit să o păzească, cu cizmele moale pe covorul gros.

Se uită prin ochii porumbelului, obișnuindu-se cu felul lui ciudat de a vedea. La ordinul ei, un servitor l-a ridicat și l-a dus la o fereastră din hol, în afara camerei. Pasărea a sărit pe pervaz. Graendal îi dădu un ghiont uşor să meargă înainte; nu era suficient de exersată pentru a prelua controlul complet. Zborul era mult mai dificil decât părea.

Porumbelul a zburat pe fereastră. Soarele cobora în spatele munților, conturându-i în roșu furios și portocaliu, iar lacul de dedesubt căzu într-un albastru-negru adânc, umbrit. Priveliștea era palpitantă, dar greață, când porumbelul s-a înălțat în aer și a aterizat pe unul dintre turnuri.

Ramshalan a ieşit în cele din urmă pe porţile de dedesubt. Graendal a înghiontat porumbelul și acesta a sărit de pe turn, aruncându-se spre pământ. Graendal strânse din dinți la coborârea care frământă stomacul, piatrăria palatului devenind o neclară. Porumbelul s-a liniștit și a zburat după Ramshalan. Părea să mormăie pentru sine, deși ea putea distinge doar sunete rudimentare prin orificiile necunoscute ale urechii porumbelului.

Ea l-a urmat o vreme prin pădurea întunecată. O bufniță ar fi fost mai bună, dar nu avea nici un captiv. Ea s-a mustrat pentru asta. Porumbelul zbura din ramură în ramură. Podeaua pădurii era o încurcătură dezordonată de tufiș și ace de pin căzute. Ea i s-a părut că acest lucru este neplăcut.

Era o lumină în față. Era slab, dar ochii porumbelului puteau distinge cu ușurință lumina și umbra, mișcarea și liniștea. L-a înghiontat să investigheze, lăsând-o pe Ramshalan.

Lumina venea de la o poartă din mijlocul unui petic limpede, revărsând o strălucire caldă. În fața ei stăteau figuri. Unul dintre ei a fost al'Thor.

Graendal a simțit o panică instantanee. El a fost aici. Privind în jos peste creastă, spre ea. Întuneric înăuntru! Ea nu știa sigur dacă el va fi aici personal sau dacă Ramshalan va trece printr-o poartă pentru a-și da raportul. Ce joc juca al'Thor? Și-a aterizat porumbelul pe o creangă. Aran'gar se plângea și o întreba pe Graendal ce vede. Văzuse porumbelul și ar fi știut ce face Graendal.

Graendal s-a concentrat mai greu. Dragonul Renăscut, omul care fusese cândva Lews Therin Telamon. El știa unde era ea. O urâse odată profund; cat si-a amintit? Și-a amintit de uciderea ei a lui Yanet?

Aiel îmblânzit al lui Al'Thor l-a adus pe Ramshalan înainte, iar Nynaeve l-a inspectat. Da, că Nynaeve părea să fie capabil să citească Compulsion. Ea știa ce să caute, cel puțin. Ar trebui să moară; al'Thor se baza pe ea; moartea ei i-ar aduce durere. Și după ea, iubitul cu părul negru al lui al'Thor.

Graendal împinge porumbelul pe o ramură inferioară. Ce ar face al'Thor? Instinctele lui Graendal spuneau că nu ar îndrăzni să se miște, nu până când nu i-a dezlegat complotul. El a procedat la fel acum ca și în timpul vârstei ei; îi plăcea să planifice, să petreacă timpul construind până la un crescendo de asalt.

Ea se încruntă. Ce spunea? Ea se încordă, încercând să dea sens sunetelor. Urechile blestemate de pasăre — vocile răsunau ca niște croacături. Callandor? De ce vorbea despre Callandor? Și o cutie...

Ceva a izbucnit în mâna lui. Cheia de acces. Graendal gâfâi. A adus asta cu el? A fost aproape la fel de rău ca focul.

Deodată ea a înțeles. Fusese jucată.

Rece, îngrozită, ea a dat drumul porumbelului și a deschis ochii. Ea stătea încă în camera mică, fără ferestre, Aran'gar sprijinindu-se lângă uşă cu braţele încrucişate.

Al'Thor îl trimisese pe Ramshalan înăuntru, aşteptându-se să fie capturat, aşteptându-se să i se pună Compulsion. Singurul scop al lui Ramshalan era să-i dea lui lui Thor confirmarea că Graendal se afla în turn.

Ușoară! Cât de deștept a devenit.

Ea a eliberat Adevărata Putere și a îmbrățișat savarul mai puțin minunat. Repede! Era atât de neliniștită încât îmbrățișarea ei aproape că a eșuat. Ea transpira.

Merge. Trebuia să plece.

Ea a deschis o nouă poartă. Aran'gar se întoarse, privind prin pereţi în direcţia al'Thor. „Atât de multă putere! Ce face?"

Aran'gar. Ea și Delana făcuseră țesăturile Constrângerii.

Al'Thor trebuie să-l creadă pe Graendal mort. Dacă ar fi distrus locul și acele constrângeri ar rămâne, al'Thor ar ști că a ratat și că Graendal a trăit.

Graendal a format două scuturi și le-a trântit la loc, unul pentru Aran'gar, unul pentru Delana. Femeile gâfâiau. Graendal a legat țesăturile și le-a legat pe cele două în aer.

„Graendal?” spuse Aran'gar cu vocea panicată. "Ce ești tu-"

Venea. Graendal sări spre poartă, rostogolindu-se prin ea, răsturnând și rupându-și rochia de o creangă. O lumină orbitoare se ridică în spatele ei. Se strădui să îndepărteze poarta și îl zări o singură privire pe Aran'gar îngrozit, înainte ca totul în spate să fie consumat într-un alb frumos și pur.

Poarta dispăru, lăsându-l pe Graendal în întuneric.

Ea zăcea întinsă, cu inima bătând cu o viteză teribilă, aproape orbită de strălucire. Făcuse cea mai rapidă poartă posibilă, una care ducea doar la mică distanță. Ea zăcea în tufișul murdar de pe o creastă din spatele palatului.

Un val de nedreptate a cuprins-o, o deformare în aer, Modelul însuși ondulandu-se. Un țipăt, se numea – un moment în care creația însăși urlă de durere.

Ea a inspirat și a expirat, tremurând. Dar trebuia să vadă. Trebuia să știe. Se ridică în picioare, glezna stângă răsucită. Ea s-a șchiopătat până la linia copacilor și a privit în jos.

Tumul lui Natrin — întregul palat — dispăruse. Ars din Model. Nu-l putea vedea pe al'Thor pe creasta lui

îndepărtată, dar știa unde se afla.

— Tu, mârâi ea. „Ai devenit mult mai periculos decât credeam.”

Sute de bărbați și femei frumoase, cele mai bune pe care le adunase, au dispărut. Cetatea ei, zeci de obiecte ale Puterii, cel mai mare aliat al ei printre Aleși. Plecat. Acesta a fost un dezastru.

Nu, se gândi ea. *eu* traiesc. Ea îl anticipase, chiar dacă doar cu câteva clipe. Acum ar crede că e moartă.

Ea a fost dintr-o dată cea mai sigură pe care a fost de când a scăpat din închisoarea Celui Întunecat. Cu excepția, desigur, că tocmai provocase moartea unuia dintre Aleși. Marele Domn nu ar fi mulțumit.

S-a îndepărtat șchiopătând de creastă, plănuind deja următoarea mișcare. Acest lucru ar trebui tratat cu foarte, foarte atent.

Galad Damodred, Lordul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii, și-a smuls piciorul cu cizmele de noroiul până la glezne, cu un sunet de sorbire. Bitemes bâzâiau în aerul mohorât. Duhoarea noroiului și a apei stătătoare amenințau să-l obosească cu fiecare răsuflare, în timp ce își ducea calul pe un pământ mai uscat de pe potecă. În spatele lui mergea greoi o coloană lungă, răsucitoare, cu patru oameni lățimi, fiecare la fel de noroiat, transpirat și obosit ca și el.

Se aflau la granița dintre Ghealdan și Altara, într-o zonă umedă mlăștinoasă, unde stejarii și pădurile de mirodenii făcuseră loc laurilor și chiparoșilor păianjeni, rădăcinile lor noduroase răspândite ca niște degete înțepate. Aerul împuțit era fierbinte – în ciuda umbrei și a norii – și gros. Era ca și cum ai respira o ciorbă urâtă. Galad aburi sub pieptar și poștă, casca lui conică atârnând de șa, pielea îi mâncărimea de murdărie și transpirație sărată.

Oricât de mizerabil era, acest traseu era cel mai bun drum. Asunawa nu ar fi anticipat. Galad și-a șters fruntea cu dosul mâinii și a încercat să meargă cu capul sus, în folosul celor care l-au urmat. Șapte mii de bărbați, Copii care l-au ales pe el mai degrabă decât pe invadatorii Seanchan.

De ramuri atârna mușchi verde plictisitor, căzut ca bucăți de carne de la cadavre putrezite. Ici și colo, cenușii și verzile bolnăvicioase erau alinate de o explozie strălucitoare de flori mici, roz sau violete, care se

îngrămădeau în jurul pârâurilor care curgeau. Culoarea lor bruscă a fost neașteptată, de parcă cineva ar fi presărat picături de vopsea pe pământ.

Era ciudat să găsești frumusețe în acest loc. Ar putea găsi Lumina și în propria lui situație? Se temea că nu va fi atât de ușor.

L-a tras pe Stout înainte. Auzea conversații îngrijorate din spate, punctate de blestem ocazional. Acest loc, cu duhoarea lui și insectele care mușcă, ar încerca tot ce e mai bun dintre bărbați. Cei care l-au urmat pe Galad au fost deranjați de locul în care devenise lumea. O lume în care cerul era în mod constant întunecat, în care oameni buni mureau din cauza răsturnărilor ciudate ale Modelului și în care Valda — Lordul Căpitan Comandant înainte de Galad — se dovedise a fi un criminal și un violator.

Galad clătină din cap. Ultima bătălie avea să vină în curând.

Un clinchet de zale a anunțat că cineva urca pe linie. Galad aruncă o privire peste umăr când sosi Dain Bornhald, salută și căzu la loc lângă el. — Damodred, spuse Dain încet, cu cizmele strivindu-le în noroi, poate ar trebui să ne întoarcem.

— Înapoi duce doar la trecut, spuse Galad, cercetând calea din față. „M-am gândit mult la asta, copil Bornhald. Acest cer, risipa pământului, felul în care morții merg... Nu mai este timp să găsești aliați și să lupți împotriva Seanchanului. Trebuie să mergem spre Ultima Bătălie.”

— Dar mlaștina asta, spuse Bornhald, aruncând o privire în lateral, în timp ce un șarpe mare aluneca prin tufăr. „Hărțile noastre spun că ar fi trebuit să ieșim din asta până acum.”

„Atunci cu siguranță suntem aproape de margine.”

— Poate, spuse Dain, o dâră de sudoare curgându-i de pe fruntea lui de-a lungul feței lui slabe, care tremura. Din fericire, rămase fără țuică în urmă cu câteva zile. „Cu excepția cazului în care harta este greșită.”

Galad nu a răspuns. Hărțile odată bune s-au dovedit defecte în zilele noastre. Câmpurile deschise s-ar transforma în dealuri zdrobite, satele ar dispărea, pășunile ar fi arabile într-o zi, apoi s-ar fi acoperit brusc de viță de vie și ciuperci. Mlaștina s-ar fi putut răspândi într-adevăr.

„Bărbații sunt epuizați”, a spus Bornhald. „Sunt oameni buni – știi că sunt. Dar încep să se plângă.” A tresărit, de parcă ar fi anticipat o mustrare din partea lui Galad.

Poate odată ar fi dat unul. Copiii ar trebui să-și suporte suferințele cu mândrie. Cu toate acestea, amintirile din lecțiile pe care le predase Morgase – lecții pe care nu le înțelesese în tinerețe – îl sâcâiau. Condus de exemplu. Cere putere, dar mai întâi arată-o.

Galad dădu din cap. Se apropiau de o poiană uscată. „Adună bărbații. Voi vorbi cu cei din față. Să-mi înregistreze cuvintele, apoi să fie transmise celor din spate.”

Bornhald părea perplex, dar făcu cum i se poruncise. Galad a coborât în lateral, urcând pe un deal mic. Și-a pus mâna pe mânerul sabiei, inspectându-și oamenii în timp ce companiile de pe front se adunau în jur. Stăteau cu poziții zgomote, picioarele noroiate. Mâinile zgâriate la mușcături sau zgâriate la gulere.

„Suntem copiii luminii”, a anunțat Galad, odată ce au fost adunați. „Acestea sunt cele mai întunecate zile ale bărbaților. Zile în care speranța este slabă, zile în care domnește moartea. Dar în nopțile cele mai adânci lumina este cea mai glorioasă. În timpul zilei, un far strălucitor poate părea slab. Dar când toate celelalte lumini se defectează, va ghida!

„Noi suntem acel far. Mocirla asta este o suferință. Dar noi suntem Copiii Luminii, iar suferințele noastre sunt puterea noastră. Suntem vânați de cei care ar trebui să ne iubească, iar alte căi duc la mormintele noastre. Și așa vom merge înainte. Pentru cei pe care trebuie să-i protejăm, pentru Ultima Bătălie, pentru Lumină!

„Unde este victoria acestei mlaștini? Refuz să-i simt mușcătura, pentru că sunt mândru. Mândră că trăiesc în aceste zile, mândru că fac parte din ceea ce urmează. Toate viețile care au venit înaintea noastră în această Eră au așteptat cu nerăbdare ziua noastră, ziua în care oamenii vor fi încercați. Lasă-i pe alții să-și plângă soarta. Lasă-i pe alții să plângă și să se plângă. Nu vom face, pentru că vom face față acestui test cu capul sus. Și îl vom lăsa să ne dovedească puternici!”

Nu un discurs lung; nu dorea să prelungească prea mult timpul lor în mlaștină. Totuși, părea să-și facă datoria. Spatele bărbaților s-au îndreptat și au dat din cap. Bărbații care fuseseră aleși să facă acest lucru au notat cuvintele și s-au mutat înapoi pentru a le citi celor care nu au putut să audă.

Când trupa a continuat înainte, pașii bărbaților nu se mai târau, pozițiile lor nu mai erau prăbușite. Galad a

rămas pe dealul lui, luând câteva rapoarte, lăsându-i pe bărbați să-l vadă în timp ce treceau.

Când ultimul dintre cei șapte mii trecuse, Galad observă un grup mic care aștepta la baza dealului. Copilul Jaret Byar stătea alături de ei, privind în sus la Galad, cu ochii scufundați aprinși de zel. Era slăbit, cu o față îngustă.

— Copil Byar, spuse Galad, coborând de pe versantul dealului.

— A fost un discurs bun, lordul meu căpitan comandant, spuse Byar cu fervoare. „Ultima bătălie. Da, este timpul să mergem la el."

„Este povara noastră", a spus Galad. „Și datoria noastră."

— Vom călători spre nord, spuse Byar. „Oamenii vor veni la noi și vom crește. O forță enormă a Copiilor, zeci de mii. Sute de mii. Vom spăla pământul. Poate că vom avea destui oameni pentru a dărâma Turnul Alb și vrăjitoarele, mai degrabă decât să fie nevoie să ne aliăm cu ei."

Galad clătină din cap. „Vom avea nevoie de Aes Sedai, Copil Byar. Umbra va avea Dreadlords, Myrddraal, Forsaken."

„Da, presupun." Byar părea reticent. Ei bine, păruse reticent față de idee înainte, dar fusese de acord cu ea.

„Drumul nostru este dificil, Copil Byar, dar Copiii Luminii vor fi lideri la Ultima Bătălie."

Nelegiuirile lui Valda pătaseră întreaga comandă. Mai mult decât atât, Galad era din ce în ce mai convins că Asunawa a jucat un rol important în maltratarea și moartea mamei sale vitrege. Asta însemna că Înaltul Inchizitor însuși era corupt.

A face ceea ce era corect a fost cel mai important lucru în viață. A necesitat orice sacrificiu. În acest moment, lucrul corect de făcut era să fugă. Galad nu a putut înfrunta Asunawa; Înaltul Inchizitor era sprijinit de Seanchan. În plus, Ultima Bătălie a fost mai importantă.

Galad păşi repede, mergând prin noroi înapoi spre partea din faţă a sirului Copiilor. Călătoreau ușoare, cu puține animale de vârstă, iar oamenii săi purtau armura – monturile lor erau încărcate cu hrană și provizii.

În față, Galad l-a găsit pe Trom vorbind cu câțiva bărbați care purtau piele și mantie maro, nu tabard alb și șepci de oțel. Cercetașii lor. Trom îi dădu din cap cu respect; Lordul Căpitan a fost unul dintre cei mai de încredere oameni ai lui Galad. — Cercetașii spun că

urmează o mică problemă, lordul meu căpitan comandant, spuse Trom.

„Ce problemă?”

„Cel mai bine ar fi să vi-l arăt direct, domnule”, a spus Child Barlett, liderul cercetașilor.

Galad îi dădu din cap. În față, pădurea mlăștinoasă părea să se rărească. Mulțumesc Luminii — asta însemna că erau aproape liberi?

Nu. Când Galad a sosit, a găsit alți câțiva cercetași care priveau o pădure moartă. Majoritatea copacilor din mlaștină aveau frunze, deși bolnăvicioase, dar cei din față erau scheletici și cenușii, parcă arși. Peste tot creștea un fel de lichen sau mușchi alb și bolnăvicios. Trunchiurile copacilor păreau slăbite.

Apa a inundat această zonă, un râu larg, dar puțin adânc, cu un curent foarte lent. Înghițise bazele multor copaci, iar membrele de copac căzute au spart apa murdară și maro ca niște brațe care se întindeau spre cer.

— Sunt cadavre, lordul meu căpitan comandant, spuse unul dintre cercetători, făcând un gest în sus. „Plutește în jos. Arată ca rămășițele unei bătălii îndepărtate.”

„Acest râu este pe hărțile noastre?” întrebă Galad.

Unul câte unul, cercetașii au clătinat din cap.

Galad îşi întinse falca. „Se poate trece asta?”

— E puțin adânc, domnule căpitan comandant, spuse Child Barlett. „Dar va trebui să ne uităm la adâncimi ascunse.”

Galad întinse mâna către un copac de lângă el și rupse o ramură lungă, lemnul pocnind cu voce tare. „Voi merge primul. Rugați-i pe bărbați să-și scoată armura și mantiile.”

Ordinele au mers pe linie, iar Galad și-a scos armura și a învelit-o în mantie, apoi și-a legat-o de spate. Și-a ridicat pantalonii cât a putut, apoi a coborât malul blând și a arat înainte în apa tulbure. Scurgerea de primăvară puternic rece îl făcu încordat. Cizmele lui s-au scufundat la câțiva centimetri în fundul nisipos, umplându-se cu apă, stârnind vârtejuri de noroi. Stout a făcut o stropire mai puternică când a pășit în apă în spate.

Nu a fost prea greu să intri; apa îi ajungea doar până la genunchi. Și-a folosit bastonul pentru a găsi cea mai bună bază. Acei copaci scheletici, pe moarte, erau deranjanți. Nu păreau să putrezească și, acum, că era mai aproape, putea să vadă mai bine puful cenușiu printre lichenii care le îmbrăcau trunchiurile și ramurile.

Copiii din spate stropiră zgomotos când tot mai mulți dintre ei intrau în pârâul larg. În apropiere, formele bulboase pluteau pe râu pentru a se prinde de stânci. Unele erau cadavre de oameni, dar multe erau mai mari. Catâri, își dădu seama, uitându-se mai bine la un bot. Zeci dintre ei. Erau morți de ceva vreme, judecând după balonare.

Probabil că un sat din amonte fusese atacat pentru hrană. Acesta nu a fost primul grup de morți pe care i-au găsit.

A ajuns de partea cealaltă a râului, apoi a coborât afară. În timp ce își desfăcea pantalonii și își îmbrăca armura și mantia, simți că îl durea umărul din cauza loviturilor pe care i le dăduse Valda. Îi mai ustura și coapsa.

S-a întors și a continuat pe poteca de joc spre nord, conducând drumul în timp ce alți Copii ajungeau la mal. Tânjea să călărească Stout, dar nu îndrăznea. Deși erau în afara râului, pământul era încă umed, neuniform și plin de doline ascunse. Dacă ar fi călărit, l-ar putea costa cu ușurință pe Stout un picior rupt și el însuși o coroană ruptă.

Așa că el și oamenii lui au mers, înconjurat de acei copaci gri, transpirați în căldura mizerabilă. Tânjea după o baie bună.

În cele din urmă, Trom a făcut jogging până la el. „Toți bărbații trec în siguranță.” A verificat cerul. „Arde norii aceia. Nu pot spune niciodată cât este ceasul.”

— Patru ore după prânz, spuse Galad.

„Ești sigur?”

"Da."

„Nu ar trebui să ne oprim la prânz pentru a discuta următorul nostru pas?” Acea întâlnire trebuia să aibă loc odată ce au trecut prin mlaștină.

„Deocamdată, avem puține opțiuni”, a spus Galad. „Voi conduce oamenii spre nord, până în Andor”.

„Copiii au întâlnit... ostilitate acolo.”

„Am un teren izolat în nord-vest. Nu voi fi refuzat acolo, indiferent cine controlează tronul.”

Lumină trimite că Elayne deținea Tronul Leului. Lumina transmite că ea scăpase din încurcăturile Aes Sedai, deși el se temea de ce e mai rău. Au fost mulți care ar folosi-o ca pion, al'Thor nu cel mai mic dintre ei. Era încăpățânată, iar asta o putea face ușor de manipulat.

— Vom avea nevoie de provizii, spuse Trom. „Hurarea este dificilă și tot mai multe sate sunt goale.”

Galad dădu din cap. O preocupare legitimă.

— Totuși, este un plan bun, spuse Trom, apoi coborî vocea. — Recunosc, Damodred, îmi făceam griji că ai refuza conducerea.

"Nu puteam. Să abandonezi copiii acum, după ce le-ai ucis liderul, ar fi greșit."

Trom zâmbi. — Pentru tine este la fel de simplu, nu-i așa?

„Ar trebui să fie la fel de simplu pentru oricine." Galad trebuia să se ridice la postul care i se dăduse. Nu avea altă opțiune. „Vine Ultima Bătălie și Copiii Luminii vor lupta. Chiar dacă trebuie să facem alianțe cu Dragonul Renăscut însuși, vom lupta."

De ceva vreme, Galad nu era sigur de al'Thor. Cu siguranță, Dragonul Renăscut va trebui să lupte la Ultima Bătălie. Dar omul acela era al'Thor, sau era o marionetă a Turnului și nu adevăratul Dragon Renăscut? Cerul acela era prea întunecat, pământul prea rupt. Al'Thor trebuie să fie Dragonul Renăscut. Asta nu însemna, desigur, că nu era și o marionetă a lui Aes Sedai.

Curând au trecut dincolo de copacii cenușii scheletici, ajungând la cei mai obișnuiți. Acestea aveau încă frunze îngălbenite, prea multe ramuri moarte. Dar asta a fost mai bine decât fuzz.

Aproximativ o oră mai târziu, Galad a observat că Child Barlett se întorcea. Cercetașul era un bărbat slab, cu cicatrici pe un obraz. Galad ridică o mână când bărbatul se apropia. "Ce cuvant?"

Barlett salută cu braţul la piept. „Mlaștina se usucă, iar copacii se subțiază în aproximativ o milă, lordul meu căpitan comandant. Câmpul de dincolo este deschis și gol, drumul liber spre nord."

Lumină să fie mulțumită! se gândi Galad. Dădu din cap către Barlett, iar bărbatul se grăbi înapoi printre copaci.

Galad aruncă o privire înapoi la rândul de bărbați. Erau noroiați, transpirați si obosiți. Dar totuși, erau o priveliște grandioasă, armura lor înlocuită, fețele lor determinate. Îl urmaseră prin această groapă de mlaștină. Erau oameni buni.

— Dați cuvântul celorlalți Lords Căpitan, Trom, spuse Galad. „Pune-i să trimită vorbă legiunilor lor. Vom ieși din asta în mai puțin de o oră."

Bătrânul zâmbi, părând la fel de uşurat pe cât se simţea Galad. Galad a continuat înainte, cu maxilarul sprijinit de durerea piciorului. Tăierea a fost bine legată și a existat

puțin pericol de deteriorare suplimentară. A fost dureros, dar durerea putea fi tratată.

În sfârșit, eliberați de această mlaștină! Ar trebui să-și pună la cale următorul curs cu atenție, rămânând departe de orice orașe, drumuri majore sau moșii deținute de lorzi influenți. A alergat prin hărțile din cap – hărți memorate înainte de a zecea zi onomastică.

El a fost astfel logodit când baldachinul galben s-a rărit, lumina soarelui începătoșată s-a uitat între ramuri. Curând îl zări pe Barlett care aștepta la marginea șirului de copaci. Pădurea s-a terminat brusc, aproape la fel de îngrijit ca o linie de pe o hartă.

Galad oftă ușurat, bucurându-se de gândul că va fi din nou în aer liber. A pășit din copaci. Abia atunci a început să apară o forță enormă de trupe, cățărând o înălțime direct din dreapta lui.

Armura zgomotea, caii scâncâind, în timp ce mii de soldați se aliniau pe vârful înălțimii. Unii erau copii în farfuria și poșta lor, cu cârme conice strălucitoare la perfecțiune. Tabardele și mantiile lor curate străluceau, rafale de soare sclipind la sâni, lăncile ridicate în rânduri. Numărul mai mare erau soldați de infanterie, care nu purtau albul Copiilor, ci în schimb piele maro simplă. Amadicieni, probabil furnizați de Seanchan. Mulți aveau arcuri.

Galad s-a împiedicat înapoi, mâna ducându-se la sabia lui. Dar a știut, imediat, că fusese prins în capcană. Nu puțini dintre Copii purtau îmbrăcăminte împodobită cu curba Mâinii Luminii — Întrebați. Dacă Copiii obișnuiți erau o flacără pentru a arde răul, cei care întrebau erau un foc de tabără.

Galad a făcut o numărătoare rapidă. Trei până la patru mii de copii și cel puțin încă șase până la opt mii de picioare, jumătate dintre cei cu arc. Zece mii de trupe proaspete. Inima i s-a scufundat.

Trom, Bornhald și Byar au ieșit în grabă din pădurea din spatele lui Galad împreună cu un grup de alți Copii. Trom înjură încet.

— Deci, spuse Galad, întorcându-se către cercetașul, Barlett, ești un trădător?

„Tu ești trădătorul, Copil Damodred”, a răspuns cercetașul, cu fața tare.

„Da”, a spus Galad, „presupun că ar putea fi perceput în acest fel”. Acest marș prin mlaștină fusese sugerat de cercetașii săi. Galad putea vedea acum; fusese o tactică de

întârziere, o modalitate pentru Asunawa de a-l devansa pe Galad. Marșul îi lăsase și pe oamenii lui Galad obosiți, în timp ce forța lui Asunawa era proaspătă și gata de luptă.

O sabie răzuită în teacă.

Galad ridică imediat o mână fără să se întoarcă. „Pace, copil Byar.” Byar ar fi fost cel care să-și întindă arma, probabil pentru a-l doborî pe Barlett.

Poate că ceva din asta ar putea fi salvat. Galad a luat decizia rapid. „Copil Byar și Copil Bornhald, sunteți cu mine. Trom, tu și ceilalți Lords Căpitan, aduceți oamenii noștri în rânduri pe teren.

Un grup mare de bărbați în apropierea frontului forței lui Asunawa călărea înainte, în josul dealului. Mulți purtau țesătura Chestionatorilor. Ar fi putut să-și dea ambuscadă și să ucidă rapid grupul lui Galad. În schimb, au trimis un grup să pledeze. A fost un semn bun.

Galad urcă, reprimând o tresărire pentru piciorul rănit. Byar și Bornhald au urcat și ei și l-au urmat pe câmp, cu bătăile copitelor înăbușite de iarba deasă și îngălbenită. Asunawa însuși era printre grupul care se apropia. Avea sprâncene groase, cenușii și era atât de subțire încât părea o păpușă făcută din bețe, cu țesătură întinsă peste ele pentru a imita pielea.

Asunawa nu zâmbea. O făcea rar.

Galad și-a tras calul înaintea Înaltului Inchizitor. Asunawa a fost înconjurat de o mică gardă a chestionatorilor săi, dar a fost însoțit și de cinci Lordi Căpitan, fiecare dintre ei cu care Galad se întâlnise – sau servise sub – în timpul scurt petrecut în Copii.

Asunawa se aplecă înainte în şa lui, cu ochii scufundaţi în mijii. „Rebelii tăi formează rânduri. Spune-le să se retragă sau arcașii mei vor pierde.”

„Sigur nu ai ignora regulile angajamentului formal?” spuse Galad. „Ai trage săgeți asupra oamenilor în timp ce aceștia formează rânduri? Unde este onoarea ta?”

„Prietenii întunecați nu merită nicio onoare”, se răsti Asunawa. „Nici nu merită milă”.

„Atunci ne numești Prietenii Întunecați?” întrebă Galad, întorcându-și ușor montura. „Șapte mii de Copii care erau sub comanda lui Valda? Oameni cu care soldații tăi au servit, cu care au mâncat, au cunoscut și au luptat alături? Bărbații pe care tu i-ai supravegheat nu acum două luni?

Asunawa a ezitat. Numirea a șapte mii de copii ca Prietenii Întunecați ar fi ridicol – ar însemna că doi din trei Copii rămași au plecat în Umbră.

„Nu”, a spus Asunawa. „Poate că sunt pur și simplu... înșelați. Chiar și un om bun se poate rătăci pe cărări întunecate dacă liderii lui sunt Prietenii Întunecați.”

„Nu sunt Prietenul Întunecat.” Galad întâlni privirea lui Asunawa.

„Supune-te întrebărilor mele și dovedește-o.”

— Lordul Căpitan Comandant nu se supune nimănui, spuse Galad. „Sub Lumină, îți ordon să te dai jos.”

Asunawa a râs. „Copilule, ținem un cuțit la gât! Aceasta este șansa ta de a te preda!”

— Golever, spuse Galad, uitându-se la Lordul Căpitan din stânga lui Asunawa. Golever era un bărbat slăbănog, cu barbă, la fel de tare ca ei – dar era și corect. „Spune-mi, se predă Copiii luminii?”

Golever clătină din cap. "Noi nu facem. Lumina ne va dovedi victorioși.”

„Și dacă ne confruntăm cu șanse superioare?” întrebă Galad.

„Luptăm mai departe.”

„Dacă suntem obosiți și răniți?”

„Lumina ne va proteja”, a spus Golever. „Și dacă este timpul nostru să murim, atunci așa să fie. Să luăm cu noi cât mai mulți dușmani putem.”

Galad se întoarse spre Asunawa. „Vedeți că sunt într-o situație dificilă. A lupta înseamnă a te lăsa să ne numești Prietenii Întunecați, dar a te preda înseamnă a ne nega jurămintele. Prin onoarea mea de Lord Căpitan Comandant, nu pot accepta nici una dintre opțiuni.”

Expresia lui Asunawa se întunecă. „Tu nu ești Lordul Căpitan Comandant. El este mort."

— De mâna mea, spuse Galad, desfăcându-și arma, ținând-o înainte, astfel încât stârcii să strălucească în lumină. „Și îi țin sabia. Negi că tu însuți m-ai văzut înfruntând Valda în luptă corectă, așa cum prevede legea?

— După cum prevede legea, probabil, spuse Asunawa. „Dar nu aș numi această luptă corectă. Ai apelat la puterile Umbrei; Te-am văzut stând în întuneric în ciuda luminii zilei și am văzut Colțul Dragonului încolțindu-ți pe frunte. Valda nu a avut niciodată o șansă.”

— Harnesh, spuse Galad, întorcându-se către Lordul Căpitan din dreapta Asunawa. Era un bărbat scund, chel, căruia îi lipsea o ureche din lupta cu Dragonsworn. "Spune-mi. Este Umbra mai puternică decât Lumina?”

— Bineînțeles că nu, spuse bărbatul, scuipând în lateral.

„Dacă cauza Lordului Căpitan Comandant ar fi fost onorabilă, ar fi căzut în fața mea într-o bătălie sub Lumină? Dacă aș fi fost un Prieten Întunecat, l-aș fi putut ucide însuși pe Lordul Căpitan Comandant?

Harnesh nu răspunse, dar Galad aproape că putea vedea gândurile din capul lui. Umbra poate arăta putere uneori, dar Lumina a dezvăluit-o și a distrus-o întotdeauna. Era posibil ca Lordul Căpitan Comandant să cadă în mâinile unui Prieten Întunecat – era posibil ca orice om să cadă. Dar într-un duel înaintea celorlalți Copii? Un duel pentru onoare, sub Lumină?

„Uneori, Umbra arată viclenie și forță”, a spus Asunawa înainte ca Galad să poată continua să întrebe. „Uneori, oamenii buni mor.”

— Știți cu toții ce a făcut Valda, spuse Galad. „Mama mea este moartă. Există vreun argument împotriva dreptului meu de a-l contesta?”

„Nu ai drepturi ca Prieten Întunecat! Nu voi mai discuta cu tine, criminale.” Asunawa a fluturat cu mâna, iar câțiva dintre cei care întrebă au scos săbiile. Imediat, tovarășii lui Galad au făcut la fel. În spate, își auzea forțele obosite închizându-și rândurile în grabă.

„Ce se va întâmpla cu noi, Asunawa, dacă Copilul se luptă cu Copil?” întrebă Galad încet. „Nu mă voi preda și nu te-aș ataca, dar poate ne putem reuni. Nu ca dușmani, ci ca frați despărțiți pentru un timp.”

„Nu mă voi asocia niciodată cu Darkfriends”, a spus Asunawa, deși părea ezitant. Îi urmărea pe oamenii lui Galad. Asunawa ar câștiga o bătălie, dar dacă oamenii lui Galad s-ar menține, ar fi o victorie costisitoare. Ambele părți ar pierde mii.

„Vă voi supune”, a spus Galad. „În anumiți termeni.”

"Nu!" spuse Bornhald din spate, dar Galad ridică o mână, făcându-l la tăcere.

„Ce termeni ar fi aceștia?” întrebă Asunawa.

„Juri – înaintea Luminii și a Lordului Căpitan aici cu tine – că nu vei face rău, nu vei pune la îndoială sau nu vei condamna în alt mod bărbații care m-au urmat. Ei făceau doar ceea ce credeau că este corect.”

Ochii lui Asunawa s-au îngustat, buzele lui formând o linie dreaptă.

— Asta îi include pe tovarășii mei de aici, spuse Galad, făcând semn din cap către Byar și Bornhald. „Toată lumea, Asunawa. Ei nu trebuie să știe niciodată să se întrebe.”

„Nu poți împiedica Mâna Luminii în așa fel! Acest lucru le-ar da frâu liber să caute Umbra!”

„Și doar frica de a pune întrebări este cea care ne ține în Lumină, Asunawa?” întrebă Galad. „Nu sunt Copiii curajoși și adevărați?”

Asunawa a tăcut. Galad a închis ochii, simțind greutatea conducerii. Cu fiecare clipă în care stătea, creștea poziția de negociere pentru oamenii săi. A deschis ochii. „Ultima bătălie vine, Asunawa. Nu avem timp de ceartă. Dragonul Renăscut umblă pe pământ.”

"Erezie!" spuse Asunawa.

— Da, spuse Galad. „Și adevărul la fel.”

Asunawa strânse din dinți, dar părea să ia în considerare oferta.

— Galad, spuse Bornhald încet. „Nu face asta. Putem lupta. Lumina ne va proteja!”

— Dacă ne luptăm, vom ucide oameni buni, copila Bornhald, spuse Galad fără să se întoarcă. „Fiecare lovitură a săbiilor noastre va fi o lovitură pentru Cel Întunecat. Copiii sunt singura temelie adevărată pe care a lăsat-o această lume. Avem nevoie de noi. Dacă viața mea este ceea ce se cere pentru a aduce unitate, atunci așa să fie. Și tu ai face același lucru, cred.” A întâlnit ochii lui Asunawa.

„Ia-l”, se răsti Asunawa, părând nemulțumit. „Și spune-le legiunilor să se retragă. Informați-i că l-am arestat pe falsul Lord Căpitan Comandant și îl voi interoga pentru a determina amploarea crimelor sale. El a ezitat. „Dar și transmiteți cuvântul că cei care l-au urmat nu trebuie să fie pedepsiți sau chestionați.” Asunawa și-a învârtit calul și a plecat.

Galad și-a întors sabia și i-a întins-o lui Bornhald. „Întoarceți-vă la oamenii noștri; spune-le ce s-a întâmplat aici și nu-i lăsa să lupte sau să încerce să mă salveze. Aceasta este un ordin.”

Bornhald îi întâlni privirea, apoi luă încet sabia. În cele din urmă, a salutat. — Da, lordul meu căpitan comandant.

De îndată ce s-au întors să călărească, mâini aspre l-au apucat pe Galad și l-au tras de pe șaua lui Stout. A lovit pământul cu un mormăit, umărul lui rău aruncându-i un vârf de agonie peste piept. A încercat să se ridice în picioare, dar mai mulți chestionari au descălecat și l-au doborât din nou.

Unul l-a forțat pe Galad să cadă la pământ, cu o cizmă pe spate, iar Galad a auzit zgomotul metalic al unui cuțit dezvelit. I-au eliberat armura și îmbrăcămintea.

„Nu vei purta uniforma unui Copil al Luminii, Prietene Întunecat”, i-a spus la ureche un Interlocutor.

— Nu sunt un Prieten Întunecat, spuse Galad, cu faţa lipită de pământul înierbat. „Nu voi spune niciodată acea minciună. Eu merg în Lumină.”

Asta i-a câștigat o lovitură în lateral, apoi alta și alta. Se ghemui, mormăind. Dar loviturile au continuat să cadă.

În cele din urmă, întunericul l-a luat.

Creatura care fusese cândva Padan Fain a coborât pe coasta unui deal. Buruienile maronii creșteau în petice rupte, ca tufurile de pe bărbia unui cerșetor.

Cerul era negru. O furtună. Îi plăcea asta, deși îl ura pe cel care a provocat-o.

Ură. Era dovada că încă mai trăia, singura emoție rămasă. Singura emoție. Era tot ce putea fi.

Consumând. palpitant. Frumoasa. Încălzire. Violent. Ură. Minunat. Furtuna a fost cea care i-a dat putere, scopul care l-a condus. Al'Thor ar muri. De mâna lui. Și poate după aceea, Cel Întunecat. Minunat…

Creatura care fusese Padan Fain își pipăi frumosul pumnal, simțind crestele desenelor în firul fin auriu care îi înfășura mânerul. Un rubin mare a acoperit capătul mânerului, iar el purta arma dezvelită în mâna dreaptă, astfel încât lama să se întindă între primele două degete. Părțile laterale ale acelor degete fuseseră tăiate de o duzină de ori.

Sângele picura din vârful pumnalului în jos pe buruieni. Pete Crimson pentru a-l înveseli. Roșu dedesubt, negru deasupra. Perfect. A provocat ura lui acea furtună? Trebuie să fie așa. Da.

Picăturile de sânge căzură alături de pete de întuneric care apăreau pe frunzele și tulpinile moarte, în timp ce se deplasa mai spre nord, în Blight.

Era nebun. A fost bine. Când ai acceptat nebunia în tine – ai îmbrățișat-o și ai băut-o ca și cum ar fi lumina soarelui sau apă sau aerul însuși – a devenit o altă parte a ta. Ca o mână sau un ochi. Ai putea vedea prin nebunie. Ai putea ține lucrurile cu nebunie. A fost minunat. Eliberator.

În sfârșit a fost liber.

Creatura care fusese Mordeth ajunse la fundul dealului și nu se uită înapoi la masa mare, purpurie, pe care o lăsase în vârful ei. Viermii erau foarte dezordonați pentru a ucide în modul corect, dar unele lucruri trebuiau făcute în modul corect. Era principiul chestiei.

Ceața începuse să-l urmărească, urcându-se din pământ. Era acea ceață nebunia lui sau era ura lui? Era atât de familiar. I s-a răsucit în jurul gleznelor și i-a lins călcâiele.

Ceva s-a uitat în jurul unui deal din apropiere, apoi s-a lăsat înapoi. Viermii au murit cu voce tare. Viermii au făcut totul cu voce tare. O haită de viermi ar putea distruge o întreagă legiune. Când le-ai auzit, ai mers pe partea cealaltă, repede. Dar apoi, ar putea fi avantajos să trimiți cercetași să judece direcția haitei, ca nu cumva să continui și să dai peste ea din nou în altă parte.

Așa că creatura care fusese Padan Fain nu a fost surprinsă când a ocolit dealul și a găsit acolo un grup nervos de trolloci, un Myrddraal călăuzindu-i.

El a zambit. Prietenii mei. Trecuse prea mult.

A durat un moment până când creierul lor brutal să ajungă la concluzia evidentă – dar falsă –: dacă un om rătăcea, atunci Worms nu putea fi aproape. Aceștia i-ar fi mirosit sângele și ar fi venit după el. Viermii preferau oamenii peste trollocii. Asta avea sens. Creatura care fusese Mordeth gustase din amândouă, iar carnea de Trolloc nu avea ce să o recomande.

Trollocii au smuls înainte într-o haita nepotrivită, pene, cioc, gheare, dinți, colți. Creatura care fusese Fain rămase nemișcată, ceața lingându-și picioarele neîncălțăminte. Ce minunat! Chiar în spatele grupului, Myrddraal ezită, cu privirea fără ochi ațintită asupra lui. Poate că simțea că ceva era teribil, teribil de greșit. Și corect, desigur. Nu ai putea fi unul fără celălalt. Asta nu ar avea sens.

Creatura care fusese Mordeth — în curând avea nevoie de un nou nume — zâmbi profund.

Myrddraal se întoarse să fugă.

Ceața a lovit.

S-a rostogolit peste trolloci, mișcându-se rapid, ca tentaculele unui leviatan din Oceanul Aryth. Câteva lungimi s-au răspândit înainte prin cuferele Trolloc. O frânghie lungă le-a biciuit deasupra capetelor, apoi a împins înainte într-o neclaritate, luând Fade în gât.

Trollocii țipau, căzând, cu spasme. Părul le-a căzut în petice, iar pielea a început să fiarbă. vezicule și chisturi. Când au izbucnit, au lăsat bucăți asemănătoare craterelor în pielea Shadowspawn, ca niște bule pe suprafața de metal care s-au răcit prea repede.

Creatura care fusese Padan Fain deschise gura de bucurie, închizând ochii spre cerul negru tumultuos și

ridicând fața, cu buzele întredeschise, bucurându-se de ospățul lui. După ce a trecut, a oftat, ținându-și pumnalul mai strâns — tăindu-și carnea. Roșu dedesubt, negru deasupra. Roșu și negru, roșu și negru, atât de mult roșu și negru. Minunat.

A mers mai departe prin Blight.

Trollocii corupți se ridicară în picioare în spatele lui, trântindu-se în mișcare, scuipatul picurându-le de pe buze. Ochii lor deveniseră leneși și plictisiți, dar atunci când el dorea, ei răspundeau cu o poftă de luptă frenetică care avea să depășească ceea ce cunoscuseră în viață.

A părăsit Myrddraalul. Nu avea să crească, așa cum spuneau zvonurile că au făcut-o. Atingerea lui a adus acum moarte instantanee unuia de acest fel. Milă. Avea câteva unghii pe care altfel le-ar fi folosit.

Poate ar trebui să-și ia niște mănuși. Dar dacă a făcut-o, nu și-ar putea tăia mâna. Ce problema.

Nu conteaza. Mai departe. Sosise timpul să-l ucidă pe al'Thor.

Îl întrista că vânătoarea trebuie să se termine. Dar nu mai exista un motiv pentru o vânătoare. Nu ai vânat ceva când știai exact unde avea să fie. Doar ai apărut ca să-l întâlnești.

Ca un vechi prieten. Un vechi prieten drag și iubit pe care urma să-l înjunghii în ochi, să-l deschizi în intestin și să-l consumi cu pumni în timp ce-i beai sângele. Acesta a fost modul potrivit de a trata prietenii.

A fost o onoare.

Malenarin Rai a amestecat rapoartele de aprovizionare. Oblonul acela explodat de la fereastra din spatele biroului lui s-a rupt și s-a deschis din nou, lăsând să intre căldura umedă a Blight.

În ciuda celor zece ani în care a servit ca comandant al Turnului Heeth, el nu se obișnuise cu căldura din munți. Umed. Amuros, aerul adesea plin de mirosuri putrezite.

Vântul șuierător zdrăngăni obloanele de lemn. Se ridică, apropiindu-se să-l închidă, apoi răsuci un pic de sfoară în jurul mânerului său pentru a-l ține închis.

Se întoarse la biroul lui, uitându-se peste lista de soldați proaspăt sosiți. Fiecare nume avea o specialitate lângă el – aici sus, fiecare soldat trebuia să îndeplinească două sau mai multe sarcini. Abilitatea de a lega rănile. Picioare rapide pentru difuzarea mesajelor. Un ochi ager cu o plecăciune. Capacitatea de a face aceeași ciupercă veche

să aibă gust ca ciuperca nouă. Malenarin a cerut întotdeauna în mod specific bărbații din ultimul grup. Orice bucătar care putea face soldați dornici să vină la mizerie își merita greutatea în aur.

Malenarin și-a lăsat deoparte raportul actual, îngreunându-l cu cornul Trolloc plin de plumb pe care l-a păstrat în acest scop. Următoarea foaie din teancul lui era o scrisoare de la un bărbat pe nume Barriga, un negustor care își aducea rulota în turn pentru a face comerț. Malenarin zâmbi; a fost mai întâi soldat, dar purta pe piept cele trei lanțuri de argint care îl marcau drept maestru negustor. În timp ce turnul său a primit multe dintre proviziile sale direct de la regina, niciun comandant Kandori nu i s-a refuzat posibilitatea de a face troc cu negustorii.

Dacă ar fi avut noroc, l-ar putea îmbăta pe acest negustor străin la masa de negocieri. Malenarin forțase mai mult de un negustor să facă un an de serviciu militar ca penitență pentru că a făcut târguri pe care nu le putea ține. Un an de antrenament cu forțele Reginei le-a ajutat adesea negustorilor străini foarte mult.

Puse acea cearşaf sub cornul Trolloc, apoi ezită când văzu ultimul element pentru atenţie în partea de jos a stivei. A fost un memento din partea administratorului său. Keemlin, fiul său cel mare, se apropia de cea de-a paisprezecea zi onomastică. De parcă Malenarin ar putea uita de asta! Nu avea nevoie de reamintire.

A zâmbit, punând claxonul Trolloc pe bilet, în caz că oblonul s-ar fi deschis din nou. L-a ucis pe trollocul care purtase el însuși acel corn. Apoi s-a dus în partea laterală a biroului său și și-a deschis trunchiul de stejar bătut. Printre celelalte efecte din interior a fost o sabie învelită în pânză, teaca maro ținută bine unsă și întreținută, dar s-a decolorat cu timpul. sabia tatălui său.

În trei zile, i-ar fi dat-o lui Keemlin. Un băiat a devenit bărbat în cea de-a paisprezecea zi onomastică, în ziua în care i s-a dat prima sa sabie și a devenit responsabil pentru el însuși. Keemlin muncise din greu pentru a-și învăța formele sub cei mai duri antrenori pe care i-ar putea oferi Malenarin. În curând fiul său avea să devină bărbat. Ce repede au trecut anii.

Respirând mândru, Malenarin închise portbagajul, apoi se ridică și părăsi biroul lui pentru turnurile zilnice. Turnul găzduia două sute cincizeci de soldați, un bastion de apărare care privea Pogorul.

A avea o datorie însemna să ai mândrie — așa cum a purta o povară însemna a câștiga putere. Urmărirea Blight era datoria și puterea lui, și era deosebit de important în aceste zile, cu furtuna ciudată din nord și cu Regina și o mare parte din armata Kandori care au mărșăluit să-l caute pe Dragonul Renăscut. Trase ușa biroului său închisă, apoi aruncă zăvorul ascuns care o bloca pe cealaltă parte. Era una dintre câteva astfel de uși de pe hol; un inamic care năvăli în turn nu ar ști care dintre ele se deschidea spre casa scărilor în sus. În acest fel, un mic birou ar putea funcționa ca parte a apărării turnului.

S-a îndreptat spre casa scării. Aceste niveluri superioare nu erau accesibile de la nivelul solului – întregul patruzeci de picioare inferioare a turnului era o capcană. Un inamic care a intrat la parter și a urcat trei etaje de garnizoană nu ar descoperi nicio cale de a urca la etajul al patrulea. Singura modalitate de a ajunge la al patrulea nivel era să urcăm pe o rampă îngustă, pliabilă, din exteriorul turnului, care ducea de la al doilea nivel până la al patrulea. Alergarea pe ea a lăsat atacatorii expuși complet la săgețile de sus. Apoi, odată ce unii dintre ei erau sus, dar alții nu, Kandorii aveau să prăbușească rampa, împărțind forțele inamice și lăsându-i pe cei de deasupra să fie uciși în timp ce încercau să găsească scările interioare.

Malenarin urcă în ritm alert. Fante periodice de pe marginile treptelor priveau în jos spre scările de dedesubt și le permiteau arcașilor să tragă asupra invadatorilor. Când ajunse la jumătatea drumului spre vârf, a auzit niște pași grăbiți coborând. O secundă mai târziu, Jargen – sergent de ceas – a rotunjit curba. La fel ca majoritatea Kandorilor, Jargen purta o barbă bifurcată; părul lui negru era împroșcat cu gri.

Jargen se alăturase Blightwatch a doua zi după cea de-a paisprezecea zi onomastică. Purta un snur încleștat în jurul umărului uniformei lui maro; purta un nod pentru fiecare Trolloc pe care-l omorâse. Trebuia să se apropie de cincizeci de noduri până acum.

Jargen salută cu brațul la sân, apoi își coborî mâna pentru a se sprijini pe sabie, semn de respect pentru comandantul său. În multe țări, ținerea armei în acest fel ar fi o insultă, dar sudicii erau cunoscuți a fi neplăceri și prost temperați. Nu puteau ei să vadă că a fost o onoare să-ți ții sabia și să sugereze că l-ai găsit pe comandantul tău o amenințare demnă?

— Domnule, spuse Jargen, cu vocea morocănoasă. „O fulger de la Turnul Rena.”

"Ce?" întrebă Malenarin. Cei doi căzură în pas, urcând la trap pe casa scării.

— A fost clar, domnule, spuse Jargen. „Am văzut-o, am văzut. Doar un fulger, dar a fost acolo.”

„Au trimis o corecție?”

„S-ar putea să aibă până acum. Am alergat să te iau primul.”

Dacă ar fi fost mai multe vești, Jargen le-ar fi împărtășit, așa că Malenarin nu și-a pierdut răsuflarea apăsându-l. La scurt timp, au urcat pe vârful turnului, care ținea un mecanism enorm de oglinzi și lămpi. Cu acest aparat, turnul putea trimite mesaje spre est sau vest – unde alte turnuri se întindeau pe Blight – sau spre sud, de-a lungul unei linii de turnuri care duceau până la Palatul Aesdaishar din Chachin.

Din turnul său se întindeau vastul și ondulat munții Kandori. Unele dintre dealurile sudice erau încă împânzite de ceață dimineață. Acel pământ de la sud, eliberat de această căldură nefirească, avea să înverzească în curând, iar păstorii Kandori s-ar urca pe pășunile înalte pentru a-și păși oile.

Înspre nord se întindea Pogorul. Malenarin citise despre zile în care Păstrarea abia se vedea din acest turn. Acum mergea aproape de baza piatrăriei. Turnul Rena era și la nord-vest. Comandantul său — Lordul Niach al Casei Ōkatomo — era un văr îndepărtat și un bun prieten. Nu ar fi trimis un fulger fără motiv și ar fi trimis o retragere dacă ar fi fost un accident.

„Altă vorbă?” întrebă Malenarin.

Soldații de pază au clătinat din cap. Jargen bătu cu piciorul, iar Malenarin și-a încrucișat brațele pentru a aștepta o corecție.

Nu a venit nimic. Turnul Rena se afla în Blight în aceste zile, deoarece era mai la nord decât Turnul Heeth. Poziția sa în Blight nu era în mod normal o problemă. Chiar și cele mai înfricoșătoare creaturi ale Blight știau să nu atace un turn Kandori.

Nu a venit nicio corecție. Nici o licărire. — Trimite un mesaj Renei, spuse Malenarin. „Întrebați dacă flash-ul lor a fost o greșeală. Atunci întreabă Farmay Tower dacă au observat ceva ciudat.”

Jargen i-a pus pe oameni să treacă, dar i-a aruncat lui Malenarin o privire plată, de parcă ar fi vrut să întrebe:

„Crezi că nu am făcut asta deja?”

Asta însemna că fuseseră trimise mesaje, dar nu s-a răspuns niciun cuvânt. Vântul a suflat peste vârful turnului, scârțâind oțelul aparatului de oglindă, în timp ce oamenii lui trimiteau o nouă serie de fulgere. Vântul acela era umed. Mult prea cald. Malenarin aruncă privirea în sus, spre locul în care fierbea și se rostogolea aceeași furtună neagră. Părea să se fi așezat.

Asta i s-a părut foarte disconfortant.

— Transmite un mesaj înapoi, spuse Malenarin, către turnurile din interior. Spune-le ce am văzut; spune-le să fie pregătiți în caz de necaz.”

Bărbații s-au apucat de treabă.

— Sergent, spuse Malenarin, cine este următorul pe lista de mesageri?

Forța turnului includea un grup mic de băieți care erau călăreți excelenți. Ușoare, ar putea merge pe cai rapizi dacă un comandant decide să ocolească oglinzile. Lumina oglinzii era rapidă, dar putea fi văzută de dușmanii cuiva. În plus, dacă linia de turnuri ar fi ruptă – sau dacă aparatul ar fi avariat – ar avea nevoie de un mijloc pentru a aduce vestea capitalei.

„Următorul pe listă...” spuse Jargen, verificând o listă înfiptată în interiorul ușii de pe acoperiș. — Ar fi Keemlin, Domnul meu.

Keemlin. Keemlinul lui.

Malenarin aruncă o privire spre nord-vest, spre turnul tăcut care fulgerase atât de amenințător. „Dă-mi veste dacă există un indiciu de răspuns din partea celorlalte turnuri”, le-a spus Malenarin soldaților. „Jargen, vino cu mine.”

Cei doi au coborât în grabă scările. — Trebuie să trimitem un mesager spre sud, spuse Malenarin, apoi ezită. "Nu. Nu, trebuie să trimitem mai mulți mesageri. Dublați-vă. Doar în cazul în care turnurile cad.” A început să se miște din nou.

Cei doi au părăsit casa scării și au intrat în biroul lui Malenarin. Și-a luat cea mai bună pană de pe suportul de pe perete. Oblonul acela suflat și zdrăngăni din nou; hârtiile de pe biroul lui foșneau în timp ce scotea o foaie de hârtie proaspătă.

Rena și Farmay nu răspund la mesajele flash. Posibil depășit sau grav împiedicat. Se recomandă. Heeth va sta în picioare.

Împături hârtia, ținându-o spre Jargen. Bărbatul a luat-o cu o mână de piele, a citit-o, apoi a mormăit. — Atunci,

două exemplare?

— Trei, spuse Malenarin. „Mobilizați arcașii și trimiteți-i pe acoperiș. Spune-le că pericolul poate veni de sus.”

Dacă nu sărea doar în umbre – dacă turnurile de pe ambele părți ale lui Heeth ar fi căzut atât de repede – atunci și cele de la sud ar fi făcut la fel. Și dacă el ar fi fost cel care a atacat, ar fi făcut orice ar fi putut să se strecoare și să scoată mai întâi unul dintre turnurile sudice. Acesta a fost cel mai bun mod de a ne asigura că niciun mesaj nu ajunge înapoi în capitală.

Jargen salută, pumnul la piept, apoi se retrase. Mesajul va fi trimis imediat: de trei ori pe picioare de cal, o dată pe picioare de lumină. Malenarin își lăsă să simtă o ușoară ușurare că fiul său era unul dintre cei care călăreau spre siguranță. Nu era nicio dezonoare în asta; mesajele trebuiau transmise, iar Keemlin era următorul pe listă.

Malenarin aruncă o privire pe fereastră. Se îndrepta spre nord, spre Blight. Fiecare birou al comandantului a făcut asta. Furtuna clocotită, cu norii ei argintii. Uneori arătau ca niște forme geometrice drepte. Ascultase bine negustorii care treceau. Veneau vremuri tulburi. Regina nu s-ar fi dus în sud să caute un dragon fals, oricât de viclean sau de influent ar fi el. Ea a crezut.

Era timpul pentru Tarmon Gai'don. Și privind în acea furtună, Malenarin a crezut că poate vedea până la marginea timpului însuși. O margine care nu era departe. De fapt, părea să se întunece tot mai mult. Și era un întuneric sub el, pe pământ, spre nord.

Întunericul acela înainta.

Malenarin ieși în fugă din cameră, urcând treptele până pe acoperiș, unde vântul se bătea împotriva oamenilor care împingeau și mișcau oglinzile.

„Mesajul a fost trimis spre sud?” el a cerut.

— Da, domnule, spuse locotenentul Landalin. Fusese trezit să preia comanda vârfului turnului. „Încă niciun răspuns.”

Malenarin a aruncat privirea în jos și a văzut trei călăreți care se desprind din turn cu viteză maximă. Mesagerii plecau. S-ar opri la Barklan dacă nu era atacat. Căpitanul de acolo i-ar trimite spre sud, pentru orice eventualitate. Și dacă Barklan nu stătea în picioare, băieții continuau, până la capitală, dacă era nevoie.

Malenarin se întoarse spre furtună. Acel întuneric înaintat îl ținea la nebunie. Venea.

— Ridică panourile, îi ordonă el lui Landalin. „Aduceți agățatul magazinului și goliți pivnițele. Rugați încărcătorul să adune toate săgețile și să stabilească stații pentru aprovizionarea arcașilor și să pună arcașii în fiecare punct de sufocare, ucideți fanta și fereastră. Porniți focurile și pregătiți bărbații să arunce rampele exterioare. Pregătiți-vă pentru un asediu.”

În timp ce Landalin lătra ordine, bărbații s-au repezit. Malenarin auzi cizmele zgâriind piatra în spatele lui și se uită peste umăr. S-a întors Jargen din nou?

Nu. Era un tânăr de aproape paisprezece veri, prea tânăr pentru barbă, părul negru răvășit, fața curgând de sudoare cauzată – probabil – de o alergare pe șapte niveluri ale turnului.

Keemlin. Malenarin simți un junghi de frică, înlocuit instantaneu cu furie. "Soldat! Trebuia să călărești cu un mesaj!”

Keemlin și-a mușcat buza. — Ei bine, domnule, spuse el. „Tian, la patru locuri mai jos de mine. Are cinci, poate zece kilograme mai ușor decât mine. Face o mare diferență, domnule. El merge mult mai repede și m-am gândit că acesta ar fi un mesaj important. Așa că am cerut să fie trimis în locul meu”.

Malenarin se încruntă. Soldații se mișcau în jurul lor, coborând scările sau adunându-se cu arcurile la marginea turnului. Vântul urla afară și tunetele au început să sune încet – dar cu insistență.

Keemlin îi întâlni privirea. — Mama lui Tian, Lady Yabeth, a pierdut patru fii din cauza Blight, spuse el, destul de încet încât doar Malenarin să-l audă. „Tian este singura care i-a mai rămas. Dacă unul dintre noi are vreo șansă să iasă, domnule, m-am gândit că ar trebui să fie el.

Malenarin ținu ochii fiului său. Băiatul a înțeles ce urma. Lumina îl ajută, dar a înțeles. Și trimisese un altul în locul lui.

— Kralle, lătră Malenarin, aruncând o privire spre unul dintre soldații care treceau pe acolo.

— Da, domnul meu comandant?

— Fugi în biroul meu, spuse Malenarin. „Există o sabie în trunchiul meu de stejar. Adu-l pentru mine.”

Bărbatul a salutat, ascultând.

"Tată?" spuse Keemlin. „Numele meu nu este pentru trei zile.”

Malenarin aștepta cu brațele la spate. Sarcina lui cea mai importantă în acest moment era să fie văzut la

comandă, să-și liniștească trupele. Kralle s-a întors cu sabia; teaca ei uzată purta imaginea stejarului incendiat. Simbolul Casei Rai.

— Părinte... repetă Keemlin. „Eu...”

„Această armă este oferită unui băiat când devine bărbat”, a spus Malenarin. — Se pare că este prea târziu, fiule. Căci văd un om stând înaintea mea.” Ținea arma înainte în mâna dreaptă. În jurul vârfului turnului, soldații s-au întors spre el: arcașii cu arcurile pregătite, soldații care operau oglinzile, paznicii de serviciu. Ca Borderlanders, fiecăruia dintre ei ar fi primit sabia lui în cea de-a paisprezecea zi onomastică. Fiecare simțise prinderea în piept, senzația minunată a majorității. Li s-a întâmplat fiecăruia dintre ei, dar asta nu a făcut ca această ocazie să fie mai puțin specială.

Keemlin a căzut într-un genunchi.

„De ce îți scoți sabia?” întrebă Malenarin, cu voce tare, astfel încât fiecare bărbat din vârful turnului să audă.

„În apărarea onoarei mele, a familiei mele sau a patriei mele”, a răspuns Keemlin.

„Cât timp te lupți?”

„Până când ultima mea suflare se unește cu vânturile nordice.”

„Când încetezi să te uiți?”

— Niciodată, șopti Keemlin.

„Spune mai tare!”

"Nu!"

„Odată ce această sabie este scoasă, devii un războinic, mereu cu ea lângă tine, pregătindu-te să te lupți cu Umbra. Vei trage această lamă și ne vei alătura, ca bărbat?”

Keemlin ridică privirea, apoi luă mânerul într-o strânsă fermă și scoase arma.

„Ridică-te ca bărbat, fiul meu!” a declarat Malenarin.

Keemlin se ridică, ținând arma în sus, lama strălucitoare reflectând lumina difuză a soarelui. Bărbații din vârful turnului au aplaudat.

Nu era nicio rușine să găsești lacrimi în ochi într-un asemenea moment. Malenarin i-a eliberat din ochi, apoi a îngenuncheat, încingând centura sabiei de la talia fiului său. Bărbații au continuat să aplice și să țipe, iar el știa că nu era doar pentru fiul său. Au strigat sfidând Umbra. Pentru o clipă, vocile lor au răsunat mai tare decât tunetul.

Malenarin stătea în picioare, punând o mână pe umărul fiului său, în timp ce băiatul își strecura sabia în teacă. Împreună s-au întors să înfrunte Umbra care se apropia.

"Acolo!" spuse unul dintre arcași, arătând în sus. „Este ceva în nori!”

„Draghkar!” a spus altul.

Norii nefirești erau aproape acum, iar umbra pe care o aruncau nu mai putea ascunde hoarda ondulată de trolloci de dedesubt. Ceva a zburat din cer, dar o duzină de arcași ai lui s-au eliberat. Creatura a țipat și a căzut, aripile întunecate batându-se stângaci.

Jargen se îndreptă spre Malenarin. — Domnule, spuse Jargen, aruncând o privire către Keemlin, băiatul ar trebui să fie dedesubt.

— Nu mai e băiat, spuse Malenarin cu mândrie. "Un barbat. Care este raportul tău?”

„Totul este pregătit.” Jargen aruncă o privire peste zid, privindu-i pe trollocii care se apropiau la fel de uniform, de parcă ar fi inspectat un grajd de cai. „Nu vor găsi acest copac ușor de doborât.”

Malenarin dădu din cap. Umărul lui Keemlin era încordat. Acea mare de trolloci părea nesfârșită. Împotriva acestui dușman, turnul avea să cadă în cele din urmă. Trollocii continuau să vină, val după val.

Dar fiecare bărbat din vârful acelui turn își cunoștea datoria. L-ar ucide pe Shadowspawn atâta timp cât ar putea, sperând să câștige suficient timp pentru ca mesajele să facă bine.

Malenarin era un bărbat din Țările de Graniță, la fel ca tatăl său, la fel ca fiul său de lângă el. Își cunoșteau sarcina. Ai ținut până te-ai ușurat.

Asta e tot ce era.

1
Merele în primul rând

Mai întâi Roata Timpului se întoarce, iar Vârstele vin și trec, lăsând amintiri care devin legendă. Legenda se estompează în mit și chiar și mitul este uitat de mult atunci când Epoca care i-a dat naștere revine. Într-o epocă, numită de unii a treia epocă, o epocă care urmează să vină, o epocă trecută de mult, un vânt s-a ridicat deasupra vârfurilor încețoșate ale Imfaralului. Vântul nu a fost începutul. Nu există nici începuturi, nici sfârșituri la întoarcerea Roții Timpului. Dar a fost un început.

Vigor și ușor, vântul dansa pe câmpurile de iarbă nouă de munte, înțepenite de ger. Acel ger a zăbovit pe lângă prima lumină, adăpostit de norii omniprezenți care atârnau ca o mască mortuară sus. Trecuseră săptămâni de când norii aceia se clintiseră, iar iarba palid, îngălbenită o arăta.

Vântul a agitat ceața dimineții, îndreptându-se spre sud, înfiorând o mică mândrie de furtună. S-au așezat pe un raft de granit plat, pătat de lichen, așteptând să se bucure de lumina soarelui dimineață care nu avea să sosească. Vântul s-a revărsat peste raft, coborând în viteză un deal de copaci mura zgâriați, cu scoarță ca o frânghie și smocuri verzi de frunze groase, ca de ace deasupra lor.

La baza poalelor dealurilor, vântul se întoarse spre est, trecând pe lângă o câmpie deschisă ținută ferită de copaci și tufături de toporul soldatului. Câmpul de ucidere înconjura treisprezece fortărețe, înalte și tăiate în întregime din marmură neagră nelustruită, blocurile lor lăsate tăiate brut pentru a le oferi un sentiment primordial de forță neformată. Acestea erau turnuri destinate războiului. Prin tradiție erau neocupați. Cât de mult va dura asta – cât de mult va fi amintită tradiția în sine pe un continent în haos – a rămas de văzut.

Vântul a continuat spre răsărit, iar curând s-a jucat cu catargele corăbiilor pe jumătate arse la docurile Takisrom. În Golful Dormit, a trecut pe lângă atacatori: mari nave enorme cu pânze vopsite în roșu sânge. Au navigat spre sud, munca lor îngrozitoare terminată.

Vântul a suflat din nou pe uscat, pe lângă orașe și sate mocnite, câmpii deschise pline de trupe și docuri pline de nave de război. Fum, apeluri de război și bannere zburau deasupra ierbii pe moarte și sub cerul posomorât al unui stăpân de portuar.

Bărbații nu șopteau că acesta ar putea fi sfârșitul timpurilor. Au strigat-o. Câmpurile Păcii erau în flăcări, Turnul Corbilor a fost spart așa cum a fost profețit și un criminal a condus în mod deschis în Seandar. Acesta a fost un moment pentru a ridica sabia și a alege o parte, apoi a vărsa sânge pentru a da o culoare finală pământului pe moarte.

Vântul urla spre est peste faimoasele stânci de smarald și se îndreptă spre ocean. În spate, fum părea să se ridice de pe întreg continentul Seanchan.

Timp de ore, vântul a suflat – făcând ceea ce s-ar fi numit vânturi alice în altă epocă – răsucindu-se între calote albe și valuri întunecate, misterioase. În cele din urmă,

vântul a întâlnit un alt continent, acesta liniștit, ca un om care își ține respirația înainte ca toporul șefului să cadă.

Când vântul a ajuns la muntele enorm, cu vârfuri sparte, cunoscut sub numele de Dragonmount, își pierduse mult din putere. Trecu pe la baza muntelui, apoi printr-o livadă mare de meri, luminată de lumina soarelui devreme după-amiaza. Frunzele cândva verzi deveniseră galbene.

Vântul trecea pe lângă un gard jos de lemn, legat la îmbinări cu sfoară de in cafeniu. Două figuri stăteau acolo: un tânăr și un bărbat sumbru în ultimii săi ani. Bătrânul purta o pereche de pantaloni maro uzați și o cămașă albă lejeră, cu nasturi de lemn. Fața lui era atât de brăzdată de riduri, încât părea înrudită cu scoarța copacilor.

Almen Bunt nu știa prea multe despre livezi. Oh, plantase câțiva copaci înapoi la ferma lui din Andor. Cine nu a avut un copac sau doi să umple spațiul de pe masă? Plantase o pereche de nuci în ziua în care se căsătorise cu Adrinne. Se simțise bine să aibă copacii ei acolo, în afara ferestrei lui, după ce murise.

Conducerea unei livezi era cu totul altceva. Pe acest câmp erau aproape trei sute de copaci. Era livada surorii lui; era în vizită în timp ce fiii săi îi administrau ferma de lângă Carysford.

În buzunarul cămășii, Almen purta o scrisoare de la fiii săi. O scrisoare disperată, cerând ajutor, dar nu a putut să meargă la ei. Era nevoie de el aici.

În plus, era un moment bun pentru el să plece din Andor. Era un om al Reginei. Au existat momente, recent, când a fi omul Reginei putea pune pe cineva în la fel de multe necazuri precum a avea o vacă prea multe în pășune.

— Ce facem, Almen? întrebă Adim. „Acei copaci, ei... Ei bine, nu ar trebui să se întâmple așa.” Băiatul de treisprezece ani avea părul auriu din partea tatălui său.

Almen și-a frecat bărbia, scărpinând la un petic de mustăți pe care îi ratase în timpul bărbieritului. Hahn, fratele mai mare al lui Adim, s-a apropiat de ei. Băiatul îi sculptase lui Almen un set de dinți de lemn ca cadou de sosire mai devreme în primăvară. Lucruri minunate, ținute împreună cu fire, cu goluri pentru cei câțiva dinți rămași pe care îi mai avea. Dar dacă ar mesteca prea tare, s-ar deforma.

Rândurile de copaci erau drepte și perfect distanțate. Graeger — cumnatul lui Almen — fusese întotdeauna meticulos. Dar acum era mort, motiv pentru care venise Almen. Rândurile îngrijite de copaci au continuat mai

departe pentru trepte și trepte, tăiați cu grijă, fertilizați și udați.

Și în timpul nopții, fiecare dintre ei își vărsase roadele. Mere mici, abia cât degetul mare al unui bărbat. Mii dintre ei. Se zguduiseră în timpul nopții, apoi căzuseră. O recoltă întreagă, a dispărut.

— Nu știu ce să spun, băieți, a recunoscut în cele din urmă Almen.

— Tu, fără cuvinte? spuse Hahn. Fratele lui Adim avea o culoare mai închisă, ca și mama lui, și era înalt pentru cei cincisprezece ani. „Unchiule, de obicei ai la fel de multe de spus ca un vesel care a fost la coniac de jumătate de noapte!” Lui Hahn îi plăcea să mențină un front puternic pentru fratele său, acum că era bărbatul familiei. Dar uneori era bine să fii îngrijorat.

Iar Almen era îngrijorat. Foarte îngrijorat.

— Abia mai avem o săptămână de cereale, spuse Adim încet. „Și ceea ce avem, am obținut prin promisiuni pe cultură. Nimeni nu ne va da nimic, acum. Nimeni nu are nimic.”

Livada a fost unul dintre cei mai mari producători din regiune; jumătate din bărbaţii din sat au lucrat-o într-o etapă sau alta. Depindeau de asta. Aveau nevoie. Cu atâta mâncare care merge prost, cu magazinele epuizate în timpul iernii nefirești...

Și apoi a fost incidentul care la ucis pe Graeger. Bărbatul ocolise un colț în Podul Negin și dispăruse. Când oamenii au mers să caute, tot ce au găsit a fost un copac răsucit, fără frunze, cu un trunchi alb cenușiu care mirosea a sulf.

Colțul Dragonului fusese mâzgălit pe câteva uși în acea noapte. Oamenii erau din ce în ce mai nervoși. Odată, Almen i-ar fi numit pe toți proști, sărind în umbre și văzând trolloci însângerați sub fiecare pavaj.

Acum... ei bine, acum nu era atât de sigur. Aruncă o privire spre est, spre Tar Valon. Ar putea vrăjitoarele să fie de vină pentru recolta eșuată? Ura să fie atât de aproape de cuibul lor, dar Alysa avea nevoie de ajutor.

Au tăiat copacul acela și l-au ars. Încă simțeai miros de pucioasă în piață.

„Unchiule?” spuse Hahn, părând inconfortabil. „Ce... ce facem?”

„Eu...” Ce au făcut? „Arde-mă, dar ar trebui să mergem cu toții la Caemlyn. Sunt sigur că noua regină are totul clar până acum. Putem să mă rezolvăm corect prin lege. Cine a

auzit vreodată de așa ceva, să câștige un preț pe capul tău pentru că ai vorbit în favoarea reginei? Și-a dat seama că divaga. Băieții continuau să se uite la el.

— Nu, continuă Almen. „Arde-mă, băieți, dar asta e greșit. Nu putem merge. Trebuie să continuăm să lucrăm. Acest lucru nu este mai rău decât atunci când mi-am pierdut întreg câmpul de mei din cauza unui îngheț târzie cu douăzeci de ani în urmă. Vom trece peste asta, așa cum vom face și Lumina.”

Copacii înșiși arătau bine. Nici o mușcătură de insectă pe ele, frunze puțin îngălbenite, dar totuși bune. Sigur, mugurii de primăvară veniseră târziu, iar merele crescuseră încet. Dar au crescut.

— Hahn, spuse Almen. „Știi că toporul de doborâre al tatălui tău are acele jetoane pe ea? De ce nu te duci să-l ascuți? Adim, du-te să aduci pe Uso și pe Moor și căruțele lor. Vom sorta merele alea căzute și vom vedea dacă vreunul nu s-a putrezit prea rău. Poate că porcii îi vor lua.” Cel puțin mai aveau două. Dar nu fuseseră purcei în această primăvară.

Tinerii au ezitat.

— Continuă acum, spuse Almen. „Nu are rost să rătăcim pentru că am avut un eșec.”

Băieții s-au grăbit să plece, ascultători. Mâinile lene au făcut minți lene. Unele lucrări i-ar împiedica să se gândească la ceea ce avea să urmeze.

Nu a fost nici un ajutor pentru el. Se aplecă pe gard, simțind sub brațe șanțurile aspre ale scândurilor neșlefuite. Vântul acela i-a tras din nou de coada cămășii; Adrinne îl forțase întotdeauna să-l bage, dar acum că nu mai era, el... ei bine, nu-i plăcuse niciodată să-l poarte așa.

Și-a băgat tricoul oricum.

Aerul mirosea greșit cumva. Învechit, ca aerul din interiorul unui oraș. Muștele începeau să bâzâie în jurul bucăților zdrobite care fuseseră cândva mere.

Almen trăise multă vreme. Nu ținuse niciodată socoteala; Adrinne făcuse asta pentru el. Nu era important. Știa că a văzut o mulțime de ani și asta a fost tot.

Văzuse insecte atacând o recoltă; văzuse plante pierdute din cauza inundațiilor, a secetei sau a neglijenței. Dar în toți anii lui, nu văzuse niciodată așa ceva. Aceasta a fost ceva rău. Satul era deja înfometat. Nu au vorbit despre asta, nici când copiii sau tinerii erau prin preajmă. Adulții au dat în liniște ce aveau tinerilor și femeilor care alăptau. Dar vacile se uscau, magazinele stricau, recoltele mureau.

Scrisoarea din buzunar spunea că propria fermă a fost pusă la cale de mercenari care treceau. Nu făcuseră rău nimănui, dar luaseră fiecare bucată de mâncare. Fiii săi au supraviețuit doar săpând cartofi pe jumătate crescuți din recoltă și fierbându-i. Au găsit nouăsprezece din douăzeci putrezind în pământ, în mod inexplicabil plini de viermi, în ciuda creșterii verzi de deasupra.

Zeci de sate din apropiere sufereau la fel. Nu trebuie mâncat. Tar Valon însuși avea probleme în a-și hrăni oamenii.

Privind în jos acele rânduri îngrijite și perfecte de meri inutili, Almen simți greutatea zdrobitoare a acestuia. De a încerca să rămână pozitiv. De a vedea că sora lui a lucrat pentru eșec și putregai. Merele astea... se presupunea că ar fi salvat satul și fiii lui.

Stomacul îi bubuia. A făcut asta foarte mult în ultima vreme.

Asta este atunci, nu-i așa? își spuse el, cu ochii către iarba prea galbenă de dedesubt. Lupta tocmai s-a încheiat.

Almen se prăbuși, simțind o greutate pe umerii lui. Adrinne, se gândi el. Fusese o vreme când râdea repede, vorbise repede. Acum se simțea uzat, ca un stâlp care fusese șlefuit și șlefuit și șlefuit până nu mai rămăsese decât o așchie. Poate că era timpul să eliberăm.

A simțit ceva pe gât. Căldură.

El ezită, apoi își întoarse ochii obosiți spre cer. Lumina soarelui îi scălda fața. A rămas cu gura căscată; părea atât de mult timp de când nu mai văzuse lumina pură a soarelui. Strălucea printr-o pauză mare din nori, mângâietoare, ca căldura unui cuptor care coace o pâine groasă de aluat a lui Adrinne.

Almen se ridică, ridicând o mână pentru a-și umbri ochii. A inspirat adânc și lung și a mirosit... flori de măr? Se învârti cu o tresărire.

Merii înfloreau.

Era pur și simplu ridicol. Și-a frecat ochii, dar asta nu a risipit imaginea. Înfloreau, toate, flori albe izbucnind între frunze. Muștele bâzâiau în aer și se îndepărtau de vânt. Bucățile întunecate de măr de pe pământ s-au topit, ca ceara în fața unei flăcări. În câteva secunde, nu a mai rămas nimic din ele, nici măcar suc. Pământul îi absorbise.

Ce s-a intamplat? Merii nu au înflorit de două ori. A înnebunit?

Pe poteca care trecea pe lângă livadă se auzeau pași încet. Almen se întoarse și găsi un tânăr înalt care cobora

de la poalele dealurilor. Avea părul roșu intens și purta haine zdrențuite: o mantie maro cu mâneci largi și o cămașă simplă de in alb dedesubt. Pantalonii erau mai fini, negri, cu o broderie delicată de aur la manșetă.

— Ho, străine, spuse Almen, ridicând mâna, fără să știe ce să mai spună, nici măcar sigur dacă a văzut ceea ce credea că a văzut. — Te-ai... te-ai pierdut la poalele dealurilor?

Bărbatul se opri, întorcându-se brusc. Părea surprins să-l găsească pe Almen acolo. Cu o tresărire, Almen și-a dat seama că brațul stâng al bărbatului se terminase într-un ciot.

Străinul se uită în jur, apoi inspiră adânc. "Nu. Nu sunt pierdut. In cele din urma. Mi se pare grozav de mult timp de când nu am înțeles calea dinaintea mea."

Almen se scărpina pe o parte a feței. Arde-l, mai era un plasture pe care îi era dor să-l rade. Mâna îi tremurase atât de tare încât ar fi putut la fel de bine să fi sărit cu totul briciul. „Nu ai pierdut? Fiule, poteca aceea duce doar în sus pe pantele Muntelui Dragonului. Zona a fost vânată curată, dacă sperați să găsiți vânat. Acolo nu este nimic de folos."

— N-aș spune asta, spuse străinul, privind peste umăr. „Întotdeauna sunt lucruri utile în jur, dacă te uiți suficient de atent. Nu te poți uita la ei prea mult. Să înveți, dar să nu fii copleșit, acesta este echilibrul."

Almen și-a încrucișat brațele. Cuvintele bărbatului... se părea că aveau două conversații diferite. Poate că băiatul nu avea dreptate în cap. Era ceva în legătură cu bărbatul, totuși. Felul în care stătea, felul în care acei ochi ai lui priveau cu o intensitate atât de calmă. Almen a avut chef să se ridice și să-și scoată praful cămașa pentru a se face mai prezentabil.

"Te cunosc?" întrebă Almen. Ceva despre tânăr îi era familiar.

— Da, spuse băiatul. Apoi dădu din cap spre livadă. „Adună-ți oamenii și adună merele alea. Va fi nevoie de ele în zilele următoare."

"Merele?" spuse Almen, întorcându-se. „Dar..." El a înghețat. Copacii înfloreau cu mere noi, roșii coapte. Florile pe care le văzuse mai devreme căzuseră libere și acoperiseră pământul în alb, ca zăpada.

Merele acelea păreau să strălucească. Nu doar zeci de ele pe fiecare copac, ci sute. Mai mult decât ar trebui să dețină un copac, fiecare este perfect copt.

— Innebunesc, spuse Almen, întorcându-se înapoi către bărbat.

— Nu tu ești nebun, prietene, spuse străinul. „Dar întreaga lume. Adună acele mere repede. Prezența mea îl va ține departe pentru o vreme, cred, și orice ai lua acum ar trebui să fie ferit de atingerea lui.

Vocea aceea... Acei ochi, ca niște pietre prețioase gri tăiate și înfipte în fața lui. — Te cunosc, spuse Almen, amintindu-și o pereche ciudată de tineri pe care îi ridicase cu căruciorul său cu ani în urmă. "Ușoară! Tu ești el, nu-i așa? Cel despre care vorbesc?”

Bărbatul se uită înapoi la Almen. Întâlnind acești ochi, Almen simți un ciudat sentiment de pace. — Este probabil, spuse bărbatul. „Bărbații vorbesc adesea despre mine.” A zâmbit, apoi s-a întors și și-a continuat drumul pe potecă.

— Așteaptă, spuse Almen, ridicând o mână spre bărbatul care nu putea fi decât Dragonul Renăscut. "Unde te duci?"

Bărbatul privi înapoi cu o grimasă slabă. „Să fac ceva ce am amânat. Mă îndoiesc că va fi mulțumită de ceea ce îi spun.”

Almen își lăsă mâna în jos, privind cum străinul se îndepărta, pe o potecă între două livezi îngrădite, copaci încărcați cu mere roșii de sânge. Almen se gândi — pentru o clipă — că putea vedea ceva în jurul bărbatului. O ușurință în aer, deformată și îndoită.

Almen l-a urmărit pe bărbat până când a dispărut, apoi s-a repezit spre casa Alysei. Vechea durere din șold a dispărut și a simțit că ar putea alerga o duzină de leghe. La jumătatea drumului spre casă, l-a întâlnit pe Adim și pe cei doi muncitori care veneau în livadă. L-au privit cu ochi îngrijorați în timp ce se opri.

Incapabil să vorbească, Almen se întoarse și arătă înapoi spre livezi. Merele erau pete roșii, punctând verdele ca niște pistrui.

"Ce-i asta?" întrebă Uso, frecându-și fața lungă. Moor miji, apoi începu să alerge spre livadă.

— Adună-i pe toți, spuse Almen, supărat. „Toți din sat, din satele din apropiere, oameni care trec pe drumul lui Shyman. Toata lumea. Adu-i aici să se adune și să aleagă.”

„Alege ce?” întrebă Adim încruntat.

— Mere, spuse Almen. „Ce altceva de sânge crește pe meri! Ascultă, avem nevoie de fiecare dintre acele mere culese înainte de a se termina ziua. Mă auzi? Merge! Imprastie vestea! Până la urmă, este recoltă!”

Au fugit să se uite, desigur. Era greu să-i învinovățim pentru asta. Almen a continuat și, în timp ce făcea, a observat pentru prima dată că iarba din jurul lui părea mai verde, mai sănătoasă.

S-a uitat spre est. Almen simți o tragere în interiorul lui. Ceva îl trăgea încet în direcția în care se îndreptase străinul.

Merele în primul rând, se gândi el. Atunci... ei bine, atunci ar vedea.

2
întrebări de conducere

Tunetele bubuia deasupra, moale și amenințător ca mârâitul unei fiare îndepărtate. Perrin îşi întoarse ochii spre cer. Cu câteva zile în urmă, acoperirea norilor pătrunzătoare devenise neagră, întunecându-se ca venirea unei furtuni oribile. Dar ploaia venise doar în stropi.

Un alt bubuit a zguduit aerul. Nu era niciun fulger. Perrin îl bătu pe Stayer pe gât; calul mirosea a supărat — înțepător, transpirat. Calul nu a fost singurul. Acel miros atârna deasupra forței sale enorme de trupe și refugiați în timp ce călcau pe pământul noroios. Acea forță a creat un tunet propriu, pași, bătăi de copite, roți de căruță care se întorc, bărbați și femei strigând.

Aproape ajunseseră la Jehannah Road. Inițial, Perrin plănuise să traverseze asta și să continue spre nord, spre Andor. Dar pierduse mult timp din cauza bolii care lovise tabăra lui – ambii Asha'man aproape că muriseră. Apoi acest noroi gros îi încetinise și mai mult. În total, trecuse mai bine de o lună de când plecaseră de la Maiden și călătoriseră doar atât de departe cât sperase inițial Perrin să ajungă într-o săptămână.

Perrin și-a băgat mâna în buzunarul hainei, simțind micul puzzle al fierarului de acolo. Îl găsiseră în Maiden, iar el începuse să ghicească cu el. Până acum, nu-și dăduse seama cum să despartă piesele. Era un puzzle la fel de complex pe cât văzuse vreodată.

Nu era niciun semn de maestru Gill sau de oamenii pe care Perrin îi trimisese înainte cu provizii. Grady reușise câteva porți mici înainte să trimită cercetași să-i găsească,

dar se întorseseră fără vești. Perrin începea să-și facă griji pentru ei.

"Lordul meu?" a întrebat un bărbat. Stătea lângă calul lui Perrin. Turne era un tip slăbănog, cu părul roșu și ondulat și o barbă pe care o legase cu șnururi de piele. El purta un topor de războinic într-o buclă la centură, o chestie răutăcioasă cu o teapă în spate.

— Nu vă putem plăti prea mult, spuse Perrin. — Oamenii tăi nu au cai?

— Nu, domnule, spuse Turne, aruncând o privire la zecile săi de însoțitori. „Jarr avea unul. Am mâncat-o acum câteva săptămâni.” Turne mirosea a nespălat și murdar, iar deasupra acestor mirosuri era o ciudată învechire. Oare emoțiile bărbatului s-au amorțit? „Dacă nu te superi, Domnul meu. Salariile pot aștepta. Dacă ai mâncare... ei bine, asta va fi suficient pentru moment.” Ar trebui să-i îndepărtez, se gândi Perrin. Avem deja prea multe guri de hrănit. Light, trebuia să scape de oameni. Dar acești oameni păreau îndemânatici cu armele lor și, dacă i-ar fi întors, s-ar transforma fără îndoială la jaf.

— Du-te pe linie, spuse Perrin. „Găsește un bărbat pe nume Tam al'Thor – este un tip voinic, îmbrăcat ca un fermier. Oricine ar trebui să te poată îndrepta în direcția lui. Spune-i că ai vorbit cu Perrin și i-am spus să te iau la masă.

Bărbații murdari s-au relaxat, iar liderul lor slab mirosit de fapt recunoscător. Recunoscător! Vând săbii – poate bandiți – recunoscători că sunt luati numai pentru mese. Asta era starea lumii.

„Spune-mi, Domnul meu”, a spus Turne în timp ce grupul său începea să coboare pe linia refugiaților. „Chiar ai mâncare?”

— Da, spuse Perrin. „Tocmai am spus asta.”

„Și nu se strică după o noapte lăsată în pace?”

— Bineînțeles că nu, spuse Perrin cu severitate. „Nu dacă o păstrezi corect.” Unele dintre cerealele lor ar putea avea gărgărițe în el, dar era comestibil. Bărbatul părea să găsească asta incredibil, de parcă Perrin ar fi spus că vagoanele lui vor încolți aripi în curând și vor zbura spre munți.

— Continuă acum, spuse Perrin. „Și asigură-te că le spui oamenilor tăi că avem o tabără strânsă. Fără luptă, fără furt. Dacă am simțit că faci probleme, vei fi pe urechi.”

— Da, Domnul meu, spuse Turne, apoi se grăbi să se alăture oamenilor săi. Mirosea sincer. Tam nu avea să fie

încântat să aibă încă un lot de mercenari pe care să-i supravegheze, dar Shaido încă mai erau acolo undeva. Cei mai mulți dintre ei păreau să se fi întors spre est. Dar, având în vedere cât de încet călătorise forța lui Perrin, era îngrijorat că Aiel-ul s-ar putea răzgândi și s-ar putea întoarce după el.

Îl împinse pe Stayer înainte, flancat de o pereche de bărbați de la Two Rivers. Acum că Aram dispăruse, bărbații de la Two Rivers își luaseră – din păcate – responsabilitatea de a-i oferi lui Perrin gărzi de corp. Supărările de astăzi au fost Wil al'Seen și Reed Soalen. Perrin încercase să-i pună pe bărbați. Dar ei au insistat, iar el avea griji mai mari să-l deranjeze, dintre care nu în ultimul rând erau visele lui ciudate. Viziuni bântuitoare de a lucra forjele și de a nu putea crea nimic de valoare.

Scoate-le din minte, își spuse el, urcând pe coloana lungă, al'Seen și Soalen ținând pasul. Ai destule coșmaruri când ești treaz. Ocupă-te mai întâi de acestea.

Lunca din jurul lui era deschisă, deși iarba îngălbenea și el observă cu neplăcere câteva fâșii mari de flori sălbatice moarte, putrezind. Ploile de primăvară transformaseră majoritatea zonelor ca aceasta în capcane de noroi. Mișcarea atât de mulți refugiați a fost lentă, ținând cont chiar de balonul răului și noroiul. Totul a durat mai mult decât se aștepta, inclusiv să plece din Maiden.

Forța a ridicat noroi în timp ce mărșăluia; majoritatea pantalonilor și fustelor refugiaților erau acoperite cu ea, iar aerul era dens cu parfumul lipicios. Perrin s-a apropiat de prima linie, trecând pe lângă călăreți îmbrăcați în pieptar roșu, cu lăncile ridicate, cu cârmele ca niște vase cu rame. Garda înaripată din Mayene. Lordul Gallenne călărea în fața lor, cu cârma cu pene roșii ținută lângă el. Purtarea lui era suficient de formală încât ai putea crede că mergea într-o paradă, dar singurul lui ochi era atent în timp ce scruta peisajul rural. Era un soldat bun. Erau o mulțime de soldați buni în această forță, deși uneori era greu ca să îndoiți o potcoavă pentru a-și ține mâinile de gâtul celuilalt.

„Lord Perrin!” strigă o voce. Arganda, Primul Căpitan al Ghealdanului, a împins prin liniile Mayener călare pe un roan înalt. Trupele sale călăreau într-o coloană largă lângă Mayeners — încă de la întoarcerea lui Alliandre, Arganda fusese pusă pe un tratament egal. Se plânsese că Garda Înaripată mergea adesea în față. În loc să stimuleze alte argumente, Perrin ordonase ca coloanele lor să călătorească una lângă alta.

— A fost un alt grup de mercenari? întrebă Arganda, trăgându-și calul lângă Perrin.

— O trupă mică, spuse Perrin. „Probabil că odată a fost gardianul unui stăpân al unui oraș local.”

„Dezertori”. Arganda scuipă în lateral. „Ar fi trebuit să trimiți după mine. Regina mea ar vrea să fie înșirate! Nu uitați că acum suntem la Ghealdan.”

— Regina ta este femeia mea de drept, spuse Perrin când ajungeau în fața coloanei. „Nu condamnăm pe nimeni decât dacă avem dovezi ale crimelor lor. Odată ce toată lumea se întoarce în siguranță acolo unde îi este locul, puteți începe să sortați săbiile de vânzare și să vedeți dacă puteți încărca pe oricare dintre ele. Până atunci, sunt doar bărbați înfometați care caută pe cineva pe care să-l urmeze.”

Arganda mirosea a frustrat. Perrin câștigase câteva săptămâni de bunăvoință din partea lui și a lui Gallenne în urma asaltului reușit asupra Maiden, dar vechile divizii reapareau în noroiul nesfârșit, sub un cer plin de tunete.

— Nu-ți face griji, spuse Perrin. „Am bărbați care veghează asupra noilor veniți.” De asemenea, i-a pus să urmărească refugiații. Unii erau atât de docili, încât cu greu mergeau la privat fără să fie instruiți să facă acest lucru; alții continuau să se uite peste umeri, de parcă s-ar fi așteptat ca Shaido să izvorască din șirul îndepărtat de stejari și gumii în orice moment. Oamenii care miroseau atât de îngroziți puteau fi necazuri, iar diferitele facțiuni ale taberei sale mergeau deja ca și cum ar fi străbătut cu greu prin mâncărime.

— Poți trimite pe cineva să vorbească cu noii veniți, Arganda, spuse Perrin. „Numai vorbește. Aflați de unde sunt, aflați dacă au servit un lord, vedeți dacă pot adăuga ceva pe hărți.” Nu aveau hărți bune ale zonei și fuseseră nevoiți să-i pună pe bărbații ghealdanini – inclusiv pe Arganda – să tragă câteva din memorie.

Arganda a plecat, iar Perrin s-a mutat în fața coloanei. A fi responsabil a avut momentele sale frumoase; aici sus, mirosurile de trupuri nespălate și de noroi înțepător nu erau nici pe departe atât de puternice. În față, putu să vadă în sfârșit Drumul Jehannah ca o curea lungă de piele care străbate câmpiile muntoase, alergând în direcția nord-vest.

Perrin călărea, pierdut în gânduri o vreme. În cele din urmă, au ajuns pe carosabil. Noroiul nu arăta la fel de rău pe drum ca pe pajiști – deși, dacă ar fi fost ca orice alt drum pe care Perrin a parcurs, ar avea mocirla și porțiunile ei

spălate. Când a ajuns la el, a observat că Galia se apropie. Aielul plecase să cerceteze înainte și, în timp ce calul lui Perrin păși pe șosea, el observă că cineva călărea în spatele lui Galiei, spre ei.

Era Fennel, unul dintre potcovarii pe care Perrin îi trimisese înainte cu maestrul Gill și cu ceilalți. Perrin a simțit o ușurare când îl vadă, dar a fost urmată de îngrijorare. Unde erau ceilalți?

„Lord Perrin!” spuse bărbatul ridicându-se. Gaul făcu un pas în lateral. Fennel era un bărbat cu umeri largi și purta un topor de muncitor cu mâner lung legat de spate. Mirosea a ușurare. „Lăudați Lumina. Am crezut că nu vei ajunge niciodată aici. Omul tău spune că salvarea a funcționat?

— A fost, Fennel, spuse Perrin, încruntat. "Unde sunt ceilalți?"

— Au mers înainte, domnule, spuse Fennel, înclinându-se de pe cal. „M-am oferit voluntar să rămân în urmă, pentru când ai ajuns din urmă. Trebuia să explicăm, vezi tu.”

"Explica?"

— Restul s-au întors spre Lugard, explică Fennel. "De-a lungul drumului."

"Ce?" spuse Perrin frustrat. „Le-am dat ordin să continue spre nord!”

— Domnule, spuse Fennel, părând rușinat. „Ne-am întâlnit cu călători care veneau de pe acolo; a spus că noroiul făcea drumurile spre nord aproape complet impracticabile pentru căruțe sau căruțe. Maestrul Gill a decis că mersul către Caemlyn prin Lugard ar fi cel mai bun mod de a-ți urma ordinele. Îmi pare rău, Domnul meu. De aceea, unul dintre noi a trebuit să rămână în urmă.”

Ușoară! Nu era de mirare că cercetașii nu-i găsiseră pe Gill și pe ceilalți. Merseseră în direcția greșită. Ei bine, după ce el însuși s-a străbătut prin noroi timp de săptămâni – uneori trebuind să se oprească și să aștepte furtunile – Perrin nu i-a putut învinovăți că au decis să ia drumul. Asta nu l-a împiedicat să se simtă frustrat.

„Cât de în urmă suntem?” întrebă Perrin.

— Sunt aici cinci zile, Domnul meu.

Așa că și Gill și ceilalți fuseseră încetiniți. Ei bine, asta a fost ceva, cel puțin.

— Du-te și ia-ți ceva de mâncare, Fenicul, spuse Perrin. „Și îți mulțumesc că ai rămas în urmă să-mi spui ce s-a

întâmplat. A fost un lucru curajos pe care l-ai făcut, să aștepți singur atât de mult.”

„Cineva trebuia să o facă, Domnul meu.” El a ezitat. „Cei mai mulți se temeau că nu... ei bine, că lucrurile au mers prost, Domnul meu. Vezi tu, ne-am gândit că vei fi mai rapid decât noi, din moment ce aveam cărucioarele alea. Dar, după cum arată lucrurile aici, ai decis să aduci tot orașul cu tine!”

Nu era departe de adevăr, din păcate. Îi făcu semn lui Fennel.

— L-am găsit cam la o oră de-a lungul drumului, spuse Gaul încet. „Lângă un deal care ar fi o tabără excelentă. Udată bine, cu vedere bună asupra zonei înconjurătoare.”

Perrin dădu din cap. Trebuiau să decidă ce să facă — să aștepte până când Grady și Neald vor putea să facă porți mari, să-l urmeze pe Maestrul Gill și pe ceilalți pe jos, sau să trimită majoritatea oamenilor spre nord și să trimită doar câțiva spre Lugard. Indiferent de decizie, ar fi bine să tabărăm ziua și să rezolvăm lucrurile. — Dați cuvântul celorlalți, dacă vreți, îi spuse Perrin lui Gaul. „Vom merge pe drum spre locul pe care l-ați găsit, apoi vom discuta ce să facem în continuare. Și întreabă-i pe unii dintre Fecioare dacă ar cerceta de-a lungul drumului în direcția cealaltă pentru a te asigura că nu vom fi surprinși de cineva care se deplasează pe drum în spatele nostru.

Gaul dădu din cap și se îndepărtă să transmită cuvântul. Perrin rămase stând deasupra lui Stayer, gândindu-se. Avea o jumătate de gând să-i trimită pe Arganda și Alliandre spre nord-vest chiar acum, pornind pe o potecă spre Jehannah. Dar Fecioarele au ales niște cercetași Shaido care își urmăreau armata. Probabil că aceștia erau acolo pentru a se asigura că Perrin nu era o amenințare, dar l-au stârnit nelinişti. Erau vremuri periculoase.

Cel mai bine era să-l țină pe Alliandre și oamenii ei cu el deocamdată, atât pentru siguranța ei, cât și a lui, cel puțin până când Grady și Neald și-au revenit. Muşcăturile de şarpe din bula răului îi afectaseră pe cei doi şi pe Masuri — singurul dintre Aes Sedai care fusese muşcat — mai rău decât pe ceilalţi.

Totuși, Grady începea să pară sănătos din nou. În curând avea să reușească să facă o poartă suficient de mare pentru a trece armata. Atunci Perrin putea să-i trimită acasă pe Alliandre și pe cei de la Two Rivers. El însuși putea să se întoarcă la Rand, să pretindă că se

impaca – cei mai mulți oameni încă ar crede că el și Rand s-ar fi despărțit furios – și apoi să scape în sfârșit de Berelain și Garda ei înaripată. Totul ar putea reveni la cum ar trebui să fie.

Lumina trimite totul a mers atât de ușor. Clătină din cap, risipind culorile și viziunile învolburate care îi apăreau ochilor ori de câte ori se gândea la Rand.

În apropiere, Berelain și forța ei mărșăluiau pe drum, părând foarte încântați să ajungă la o bază solidă. Frumoasa femeie cu părul negru purta o rochie fină verde și o curea de picături de foc. Decolteul ei era incomod de jos. Începuse să se bazeze pe ea în timpul absenței lui Faile, odată ce ea încetase să-l trateze ca pe un mistreț care trebuie vânat și jupuit.

Faile se întorsese acum și părea că armistițiul lui cu Berelain se terminase. Ca de obicei, Annoura a călărit lângă ea, deși nu și-a petrecut timpul discutând cu Berelain așa cum a făcut cândva. Perrin nu-și dăduse niciodată seama de ce se întâlnise cu Profetul. Probabil că nu ar fi făcut-o niciodată, având în vedere ce se întâmplase cu Masema. La o zi din Maiden, cercetașii lui Perrin alergaseră peste un grup de cadavre care fuseseră uciși cu săgeți și furate de pantofi, curele și orice obiect de valoare. Deși corbii prinseseră ochii, Perrin simțise mirosul lui Masema prin putregai.

Profetul era mort, ucis de bandiți. Ei bine, poate că acesta era un sfârșit potrivit pentru el, dar Perrin încă simțea că eșuase. Rand dorise să i se aducă Masema. Culorile se învârteau din nou. Oricum ar fi, era timpul ca Perrin să se întoarcă la Rand. Culorile se învârteau, arătându-l pe Rand stând în fața unei clădiri cu un front ars, privind spre vest. Perrin a alungat imaginea. Datoria lui a fost împlinită, Profetul a avut grijă, fidelitatea lui Alliandre asigurată. Numai că Perrin simțea că ceva nu era încă foarte greșit. A băgat cu degetele puzzle-ul fierarului în buzunar. Pentru a înțelege ceva... trebuie să-ți dai seama părțile...

El a mirosit pe Faile înainte ca ea să ajungă la el, și-a auzit calul pe pământul moale. — Deci, Gill s-a întors spre Lugard? întrebă ea, oprindu-se lângă el.

El a dat din cap.

„Este posibil să fi fost înțelept. Poate ar trebui să ne întoarcem și noi în acest sens. Au fost acele săbii mai vândute care ni s-au alăturat?”

"Da."

— Trebuie să fi strâns cinci mii de oameni în ultimele săptămâni, spuse ea gânditoare. „Poate mai mult. Ciudat, în acest peisaj dezolant.”

Era frumoasă, cu părul ei de corb și trăsăturile puternice – un nas bun de Saldaean înfipt între doi ochi înclinați. Era îmbrăcată pentru călărie în roșu intens vin. El a iubit-o foarte mult și a lăudat Lumina că a recuperat-o. De ce se simțea atât de stânjenit în preajma ei acum?

„Ești tulburat, soțul meu”, remarcă ea. L-a înțeles atât de bine, de parcă ar fi putut citi mirosuri. Părea să fie o chestie a femeilor, totuși. O putea face și Berelain.

— Am adunat prea mulți oameni, spuse el cu un mormăit. „Ar trebui să încep să-i întorc.”

„Bănuiesc că oricum își vor găsi calea înapoi în forța noastră.”

„De ce ar trebui ei? Aș putea lăsa comenzi.”

— Nu poți da ordine Modelului în sine, soțul meu. Ea aruncă o privire spre coloana de oameni în timp ce se îndreptau spre drum.

„Ce să...” întrerupse el, prinzându-i sensul. „Crezi că ăsta sunt eu? Să fii ta'veren?”

„La fiecare oprire de-a lungul călătoriei noastre, ai câștigat mai mulți adepți”, a spus Faile. „În ciuda pierderilor noastre împotriva lui Aiel, am ieșit din Maiden cu o forță mai puternică decât atunci când am început. Nu ți s-a părut ciudat că atât de mulți dintre foștii gai'shain merg la antrenamentul lui Tam cu armele?

„Au fost bătuți atât de mult”, a spus Perrin. „Vor să nu se mai întâmple asta.”

„Și așa, tolăierii învață sabia”, a spus Faile, „și descoperă că au talent pentru ea. Masonii care nu s-au gândit niciodată să lupte împotriva lui Shaido se antrenează acum cu toiagul. Săbii de vânzări și armatori se adună la noi.”

„Este o coincidență.”

"Coincidență?" Părea amuzată. — Cu o tavernă în fruntea armatei?

Avea dreptate și, în timp ce el tăcea, îi simți satisfacția de a câștiga argumentul. El nu a considerat-o ca pe un argument, dar ea ar vedea-o ca pe una. Dacă ceva, ea ar fi supărată că el nu a ridicat vocea.

— Toate acestea se vor termina în câteva zile, Faile, spuse el. „Odată ce vom avea din nou porți de acces, îi voi trimite pe acești oameni la locurile lor potrivite. Nu adun o armată. Ajut unii refugiați să ajungă acasă.” Ultimul lucru

de care avea nevoie era ca mai mulți oameni să-l spună „Domnul meu” și să se încline și să zgârie.

— Vom vedea, spuse ea.

„Eșuează.” Oftă și își coborî vocea. „Un bărbat trebuie să vadă un lucru pentru ceea ce este. Nu are sens să numim o cataramă balama sau un cui potcoavă. Ți-am spus; Nu sunt un lider bun. Am dovedit asta.”

„Nu așa văd eu.”

A prins puzzle-ul fierarului în buzunar. Au discutat despre asta în săptămânile de la Maiden, dar ea a refuzat să vadă sens. „Tabăra a fost o mizerie când ai fost plecat, Faile! Ți-am spus cum Arganda și Fecioarele aproape s-au ucis unul pe altul. Și Aram—Masema l-a corupt chiar sub nasul meu. Aes Sedai au jucat la jocuri pe care nu le pot ghici, iar bărbații de la Two Rivers... vezi cum mă privesc cu rușine în ochi.”

Mirosul lui Faile a crescut de furie când a spus asta, iar ea se întoarse brusc spre Berelain.

— Nu e vina ei, spuse Perrin. „Dacă aș fi putut să mă gândesc la asta, aș fi oprit zvonurile. Dar nu am făcut-o. Acum trebuie să dorm în patul pe care mi l-am făcut. Ușoară! Ce este un bărbat dacă vecinii săi nu-l consideră bine? Nu sunt un lord, Faile, și atât. Am dovedit-o pe deplin.”

— Ciudat, spuse ea. „Dar am vorbit cu ceilalți și ei spun o altă poveste. Se spune că ai ținut Arganda sub control și ai stins focurile în tabără. Apoi este alianța cu Seanchan; cu cât învăț mai mult despre asta, cu atât sunt mai impresionat. Ai acționat decisiv într-o perioadă de mare incertitudine, ai concentrat eforturile tuturor și ai realizat imposibilul luând Maiden. Acestea sunt acțiunile unui lider.”

„Faile...”, a spus el, reprimând un mârâit. De ce nu ar asculta? Când fusese captivă, nimic nu contase pentru el decât să o recupereze. Nimic. Nu conta cine avusese nevoie de ajutorul lui sau ce ordine i se dăduse. Tarmon Gai'don însuși ar fi putut începe și l-ar fi ignorat pentru a-l găsi pe Faile.

Și-a dat seama acum cât de periculoase fuseseră acțiunile lui. Problema era că avea să facă aceleași acțiuni din nou. Nu a regretat ce făcuse, nici măcar o clipă. Un lider nu poate fi așa.

Nu ar fi trebuit să-i lase niciodată să ridice steag-ul cu cap de lup în primul rând. Acum că și-a îndeplinit sarcinile, acum că Faile s-a întors, era timpul să lase toată acea

prostie în urmă. Perrin era fierar. Nu conta în ce l-a îmbrăcat Faile sau ce titluri i-au dat oamenii. Nu ai putea transforma un cuțit într-o potcoavă pictându-l sau numind-o altfel.

Se întoarse într-o parte, unde Jori Congar călărea înaintea coloanei, acea steagul roșu cu cap de lup fluturând cu mândrie dintr-un stâlp mai înalt decât lancea unui cavaler. Perrin deschise gura ca să strige să-l dea jos, dar Faile vorbi brusc.

— Da, într-adevăr, spuse ea, gânditoare. „M-am gândit la asta în ultimele săptămâni și – oricât de ciudat pare – cred că captivitatea mea ar fi fost exact ceea ce aveam nevoie. Amândoi."

Ce? Perrin se întoarse spre ea, simțindu-i mirosul de gândire. Ea credea ce spusese.

— Acum, spuse Faile, trebuie să vorbim despre...

— Cercetașii se întorc, spuse el, poate mai brusc decât intenționa. „Aiel în față."

Faile aruncă o privire în timp ce arăta cu degetul, dar bineînțeles că încă nu putea vedea nimic. Ea știa de ochii lui, totuși. Ea a fost una dintre puținele care au făcut-o.

Apelul a început când ceilalți au observat cele trei figuri din cadin'sor care se apropiau de lângă drum, pe care Perrin le trimisese să le cerceteze. Două Fecioare s-au grăbit după Înțelepți și una s-a îndreptat spre Perrin.

— E ceva lângă drum, Perrin Aybara, spuse femeia. Mirosea îngrijorată. Era un semn periculos. „Este ceva ce vei dori să vezi."

Galad se trezi la sunetul foșnetului unei clapete de cort. Durerile ascuțite îi ardeau pe partea unde fusese lovit în mod repetat; se potriveau cu durerile mai surte de pe umărul, brațul stâng și coapsa lui acolo unde fusese rănit de Valda. Durerea lui de cap puternică era aproape suficient de puternică încât să înece toate celelalte.

El gemu, rostogolindu-se pe spate. Totul era întuneric în jurul lui, dar lumini înțepate străluceau pe cer. Stele? Fusese înnorat atât de mult timp.

Nu... ceva nu era în neregulă cu ei. Capul îi pulsa de durere și clipi din lacrimi din colțul ochilor. Stelele acelea păreau atât de slabe, atât de îndepărtate. Nu au făcut modele familiare. Unde l-ar fi dus Asunawa că stelele erau diferite?

Pe măsură ce mintea i s-a limpezit, a început să distingă împrejurimile. Acesta era un cort greu de dormit,

construit pentru a fi întunecat în timpul zilei. Luminile de deasupra nu erau deloc stele, ci lumina soarelui prin găurile ocazionale de uzură din pânză.

Era încă gol și, cu degetele îndoielnice, a stabilit că avea sânge uscat pe față. Venise dintr-o tăietură lungă în frunte. Dacă nu l-a spălat curând, era probabil să fie infectat. S-a întins pe spate, inspirând și expirând cu grijă. Dacă a luat prea mult aer deodată, partea lui țipa.

Galad nu se temea de moarte sau durere. Făcuse alegerile corecte. Era regretabil că trebuise să-i lase pe chestionați la conducere; erau controlați de seanchan. Cu toate acestea, nu existase altă opțiune, nu după ce a intrat în mâinile lui Asunawa.

Galad nu simți nicio mânie pe cercetașii care îl trădaseră. Chestionatorii erau o sursă validă de autoritate în Copii, iar minciunile lor fuseseră fără îndoială convingătoare. Nu, cel pe care era supărat a fost Asunawa, care a luat ceea ce era adevărat și l-a tulburat. Au fost mulți care au făcut asta în lume, dar Copiii ar trebui să fie diferiți.

În curând, chestionatorii aveau să vină după el, iar atunci adevăratul preț pentru salvarea oamenilor lui avea să fie impus cu cârligele și cuțitele lor. Fusese conștient de acel preț când luase decizia. Într-un fel, câștigase, pentru că manipulase cel mai bine situația.

Cealaltă modalitate de a-și asigura victoria a fost să păstreze adevărul sub interogarea lor. Să nege că este un Prieten Întunecat cu ultima suflare. Ar fi greu, dar ar fi corect.

Se forţă să se ridice în picioare, aşteptându-se – şi rezistând – la ameţeală şi greaţă. Se simțea în jur. Picioarele îi erau înlănțuite împreună, iar lanțul acela era blocat de un vârf care fusese înfipt adânc în pământ, străpungând fundul aspru de pânză a cortului.

A încercat să o smulgă, pentru orice eventualitate. A tras atât de tare încât mușchii i-au cedat și aproape că a leșinat. Odată ce și-a revenit, s-a târât pe partea laterală a cortului. Lanțurile lui îi lăsau suficient loc pentru a ajunge la clapete. A luat una dintre legăturile de pânză – care obișnuia să țină clapele în sus când erau deschise – și a scuipat pe ea. Apoi, metodic, și-a șters murdăria și sângele de pe față.

Curățenia i-a dat un scop, l-a ținut în mișcare și l-a oprit să se gândească la durere. Și-a curățat cu grijă sângele cu cruste de pe obraz și nas. A fost dificil; îi era gura uscată.

Și-a mușcat limba pentru a obține saliva. Fâșiile nu erau pânză, ci un material mai ușor. Miroseau a praf.

A scuipat pe o secțiune proaspătă, apoi a introdus scuipa în pânză. Rana de la cap, murdăria de pe față... aceste lucruri au fost semne ale victoriei pentru cei care întrebau. Nu i-ar părăsi. Ar merge în torturile lor cu fața curată.

A auzit strigăte afară. Bărbați care se pregătesc să distrugă tabăra. Le-ar întârzia asta interogarea? Se îndoia. Lovirea în tabără ar putea dura ore întregi. Galad a continuat curățenia, murdând lungimile ambelor curele, folosind lucrarea ca pe un fel de ritual, un model ritmic pentru a-i oferi un accent pentru meditație. Durerea de cap i s-a retras, durerile corpului devenind mai puțin semnificative.

Nu ar alerga. Chiar dacă ar putea scăpa, fuga i-ar anula târgul cu Asunawa. Dar își va înfrunta dușmanii cu respect de sine.

Când a terminat, a auzit voci în afara cortului. Ei veneau după el. S-a zbătut liniștit înapoi la țăruș din pământ. Respirând adânc, în ciuda durerii, se rostogoli în genunchi. Apoi a luat vârful vârfului de fier în mâna stângă și a împins, ridicându-se în picioare.

Se clătina, apoi se liniști, ridicându-se tot drumul. Durerile lui nu erau nimic, acum. Simțise mușcături de insecte care erau mai rele. Își lăsă picioarele într-o poziție de războinic, cu mâinile în fața lui, cu încheieturile încrucișate. A deschis ochii, cu spatele drept, uitându-se la clapele cortului. Nu mantia, uniforma, heraldica sau sabia au făcut un om. Era felul în care se ținea.

Clapele foșneau, apoi se deschiseră. Lumina de afară era strălucitoare pentru ochii lui Galad, dar el nu clipi. Nu tresări.

Siluetele se mișcau pe un cer acoperit. Au ezitat, iluminate din spate. Își dădea seama că erau surprinși să-l vadă stând acolo.

"Ușoară!" a exclamat unul. „Damodred, cum de ești treaz?” În mod neașteptat, vocea era familiară.

„Trom?” întrebă Galad, cu vocea zdrențuită.

Bărbații s-au vărsat în cameră. Pe măsură ce ochii i s-au adaptat, Galad l-a văzut pe Trom îndesat, împreună cu Bornhald și Byar. Trom bâjbâi cu un set de chei.

"Stop!" spuse Galad. „V-am dat ordine vouă trei. Bornhald, e sânge pe mantia ta! Ți-am poruncit să nu încerci să mă eliberezi!”

— Oamenii tăi ți-au ascultat ordinele, Damodred, spuse o voce nouă. Galad ridică privirea și văzu trei bărbați care intrau în cameră: Berab Golever, înalt și bărbos; Alaabar Harnesh, cu capul lui chel, umbrit, lipsind urechea stângă; Brandel Vordarian, un bărbat blond din Andor, natalul lui Galad. Toți trei erau Lords Captain, toți trei fuseseră alături de Asunawa.

"Ce este asta?" i-a întrebat Galad.

Harnesh a deschis un sac și a aruncat ceva bulbos la pământ în fața lui Galad. Înainte.

a lui Asunawa.

Toți cei trei bărbați au scos săbiile și au îngenuncheat în fața lui, vârfurile armelor lor înjunghiând pânza. Trom descuie mânacele de la picioarele lui Galad.

— Înțeleg, spuse Galad. „Ți-ai întors săbiile asupra colegilor Copii."

„Ce ne-ai fi pus să facem?" întrebă Brandel, ridicând privirea din poziția îngenunchiată.

Galad clătină din cap. "Nu stiu. Poate ai dreptate; Nu ar trebui să te reproșez pentru această alegere. Poate că a fost singurul pe care l-ai fi putut face. Dar de ce te-ai răzgândit?"

— Am pierdut doi lord căpitan-comandant în mai puțin de jumătate de an, spuse Harnesh cu o voce stricată. „Fortăreața Luminii a devenit un loc de joacă pentru Seanchan. Lumea este în haos."

„Și totuși", a spus Golever, „Asunawa ne-a condus până aici, ca să ne luptăm cu semenii noștri Copii. Nu a fost corect, Damodred. Cu toții am văzut cum te-ai prezentat, cu toții am văzut cum ne-ai împiedicat să ne ucizi unul pe altul. În fața asta și cu Înaltul Inchizitor numind Prietenul Întunecat un bărbat pe care îl știm cu toții a fi onorabil... Ei bine, cum am putea să nu ne întoarcem împotriva lui?

Galad dădu din cap. „Mă acceptați ca Lord Căpitan Comandant?"

Cei trei bărbați și-au plecat capetele. „Toți Lords Captain sunt pentru tine", a spus Golever. „Am fost forțați să omorâm o treime dintre cei care purtau ciobanul roșu al Mâinii Luminii. Unii alții s-au unit cu noi; unii au încercat să fugă. Amadicienii nu au intervenit și mulți au spus că preferă să ni se alăture decât să se întoarcă la Seanchan. Îi avem pe ceilalți Amadicieni – și pe cei care au încercat să fugă – ținuți în vârful sabiei."

„Lăsați-i eliberați pe cei care doresc să plece", a spus Galad. „Se pot întoarce la familiile lor și la stăpânii lor.

Până când vor ajunge în Seanchan, vom fi dincolo de mâna lor.”

Bărbații au dat din cap.

— Îți accept loialitatea, spuse Galad. „Adună-i pe ceilalți Lords Căpitan și adu-mi rapoarte de provizii. Tabăra de grevă. Marșăm pentru Andor.”

Niciunul dintre ei nu a întrebat dacă avea nevoie de odihnă, deși Trom părea îngrijorat. Galad a acceptat halatul alb pe care un Copil i-a adus-o, apoi s-a așezat într-un scaun aprovizionat în grabă ca un altul — Copilul Candeiar, un om expert în răni, a intrat pentru a-i inspecta rănile. Galad nu se simțea suficient de înțelept sau de puternic pentru a purta titlul pe care îl avea.

Dar Copiii luaseră decizia. Lumina i-ar proteja pentru asta.

3
Furia lui Amyrlin

Egwene plutea în întuneric. Era fără formă, lipsită de formă sau corp. Gândurile, imaginațiile, grijile, speranțele și ideile lumii întregi s-au extins în eternitate în jurul ei.

Acesta era locul dintre vise și lumea trează, o întuneric țesut de mii și mii de lumini distincte, fiecare mai concentrată și mai intensă decât stelele cerului. Erau vise, iar ea se putea uita la ele, dar nu le făcea. Cei pe care dorea să-i vadă erau protejați, iar majoritatea celorlalți erau mistere pentru ea.

Era un vis în care tânjea să se strecoare. Ea s-a reținut. Deși sentimentele ei pentru Gawyn erau încă puternice, opinia ei despre el a fost confuză recent. Să se piardă în visele lui nu ar ajuta.

Ea se întoarse, privind prin întindere. Recent, a început să vină aici să plutească și să se gândească. Visele tuturor oamenilor de aici – unii din lumea ei, alții din umbrele ei – i-au amintit de ce a luptat. Nu trebuie să uite niciodată că în afara zidurilor Turnului Alb era o lume întreagă. Scopul lui Aes Sedai a fost de a servi acea lume.

Timpul a trecut în timp ce ea zăcea scăldată în lumina viselor. În cele din urmă, s-a hotărât să se miște și a găsit un vis pe care l-a recunoscut – deși nu era sigură cum a făcut-o. Visul se îndreptă spre ea, umplându-i viziunea.

Și-a apăsat voința împotriva visului și a trimis un gând în el. Nynaeve. Este timpul să nu mă mai ferești. Mai este de lucru și am vești pentru tine. Ne întâlnim peste două nopți în Sala Turnului. Dacă nu vii, voi fi obligat să iau măsuri. Dragostea ta ne amenință pe toți.

Visul părea să se cutremure, iar Egwene se trase înapoi când a dispărut. Ea vorbise deja cu Elayne. Cele două erau fire libere; trebuiau să fie ridicați cu adevărat la șal, cu jurămintele făcute.

Dincolo de asta, Egwene avea nevoie de informații de la Nynaeve. Să sperăm că amenințarea amestecată cu o promisiune de știri o va aduce. Și acea veste era importantă. Turnul Alb a fost în sfârșit unificat, Amyrlin Seat securizat, Elaida capturată de Seanchan.

^

In jurul lui Egwene se întindeau vise înţepătate. S-a gândit să încerce să-i contacteze pe Înțelepții, dar a decis să nu facă asta. Cum ar trebui să se descurce cu ei? Primul lucru a fost să-i împiedicăm să creadă că au fost „lucrați cu”. Planul ei pentru ei nu era încă ferm.

Ea s-a lăsat să se strecoare înapoi în trup, mulțumită să-și petreacă restul nopții cu propriile ei vise. Aici, nu și-a putut împiedica gândurile despre Gawyn să o viziteze și nici nu și-a dorit. Ea a păşit în visul ei și în îmbrățișarea lui. Stăteau într-o cameră mică cu pereți de piatră, în formă de biroul ei din Turn, dar decorată ca camera comună a hanului tatălui ei. Gawyn era îmbrăcat în lână robustă Two Rivers și nu purta sabia. O viață mai simplă. Nu putea fi al ei, dar putea visa...

Totul s-a cutremurat. Încăperea trecutului și prezentului părea să se sfărâme, făcându-se un fum învolburat. Egwene făcu un pas înapoi, icnind, în timp ce Gawyn se sfâșie ca din nisip. Totul era praf în jurul ei și treisprezece turnuri negre se ridicau în depărtare, sub un cer ca de gudron.

Unul a căzut, apoi altul, prăbușindu-se la pământ. Pe măsură ce au făcut-o, cei care au rămas au crescut din ce în ce mai înalți. Pământul s-a cutremurat în timp ce mai multe turnuri au căzut. Un alt turn s-a zguduit și a crăpat, prăbușindu-se în cea mai mare parte a drumului până la pământ, dar apoi și-a revenit și a crescut cel mai înalt dintre toate.

La sfârșitul cutremurului, au rămas șase turnuri, care se profilau deasupra ei. Egwene căzuse la pământ, care devenise pământ moale acoperit cu frunze ofilite. Viziunea s-a schimbat. Se uita în jos la un cuib. În ea, un grup de vulturi în vârstă țipau spre cer pentru mama lor. Unul dintre vulturi s-a desfășurat și nu era deloc un vultur, ci un șarpe. A început să lovească pe rând pe puii, înghițindu-i întregi. Vulturii pur și simplu au continuat să privească în cer, prefăcându-se că șarpele este fratele lor, în timp ce îi devora.

Viziunea s-a schimbat. Ea a văzut o sferă enormă făcută din cel mai fin cristal. Strălucea în lumina a douăzeci și trei de stele enorme, strălucind pe ea acolo unde se așeza pe un vârf de deal întunecat. Erau crăpături în el și era ținut împreună cu funii.

Acolo era Rand, urcând pe versantul dealului, ținând în mână un topor de pădure. Ajunse în vârf și ridică toporul, apoi legănă frânghiile pe rând, tocându-le libere. Ultimul s-

a despărțit, iar sfera a început să se rupă, frumosul glob căzând în bucăți. Rand clătină din cap.

Egwene icni, se trezi și se așeză drept. Era în camerele ei din Turnul Alb. Dormitorul era aproape gol – îi scosese lucrurile Elaidei, dar nu le mobilase din nou complet. Avea doar o chiuvetă, un covor din fibre maro țesute groase și un pat cu stâlpi și draperii. Obloanele ferestrelor erau închise; lumina soarelui de dimineață se uita prin ele.

Ea a inspirat și a expirat. Rareori visele o tulburau la fel de mult ca acesta.

Calmându-se, se întinse pe marginea patului ei, luând cartea legată în piele pe care o ținea acolo pentru a-și înregistra visele. Mijlocul celor trei din această noapte a fost cel mai clar pentru ea. Ea a simțit sensul ei, interpretând-o așa cum putea uneori. Șarpele era unul dintre Părăsiți, ascuns în Turnul Alb, prefăcându-se Aes Sedai. Egwene bănuise că acesta era cazul — Verin spusese că așa credea.

Mesaana era încă în Turnul Alb. Dar cum a imitat un Aes Sedai? Fiecare soră a depus jurământul. Se pare că Mesaana ar putea învinge Toiagul Jurământului. În timp ce Egwene înregistra cu atenție visele, s-a gândit la turnuri care se profilau, amenințând că o vor distruge și știa și ea o parte din semnificația de acolo.

Dacă Egwene nu o găsește pe Mesaana și nu o oprește, s-ar întâmpla ceva groaznic. Ar putea însemna căderea Turnului Alb, poate victoria Celui Întunecat. Visele nu erau prevestiri – nu arătau ce avea să se întâmple, ci ce s-ar putea întâmpla.

Ușoară, se gândi ea, terminându-și înregistrarea. De parcă n-aș avea de ce să-mi fac griji.

Egwene se ridică să-i cheme servitoarele, dar o bătaie la ușă o întrerupse. Curioasă, trecu pe covorul gros – purtând doar cămașa de noapte – și deschise ușa suficient pentru a o vedea pe Silviana stând în anticamera. Cu trăsături pătrate și îmbrăcată în roșu, avea părul întins în cocul său tipic și fura roșie a Păstrătorului pe umeri.

— Mamă, spuse femeia, cu vocea încordată. „Îmi cer scuze că te-am trezit.”

— Nu dormeam, spuse Egwene. "Ce este? Ce s-a întâmplat?"

— E aici, mamă. La Turnul Alb.”

"OMS?"

„Dragonul Renăscut. El cere să te vadă.”

„Ei bine, aceasta este o oală cu tocană de pescar făcută numai cu capete”, a spus Siuan în timp ce păși pe un hol al Turnului Alb. „Cum a trecut prin oraș fără să-l vadă nimeni?”

Înaltul Căpitan Chubain tresări.

La fel de bine ar trebui, se gândi Siuan. Bărbatul cu părul de corb purta uniforma Gărzii Turnului, un tabard alb deasupra poștalei, împodobită cu flacăra lui Tar Valon. Merse cu mâna pe sabie. Se vorbiseră că ar putea fi înlocuit ca Înalt Căpitan acum că Bryne se afla în Tar Valon, dar Egwene urmase sfatul lui Siuan de a nu face acest lucru. Bryne nu dorea să fie Înalt Căpitan și avea nevoie de el ca general de câmp pentru Ultima Bătălie.

Bryne era afară cu oamenii lui; găsirea de sferturi și hrană pentru cincizeci de mii de soldați se dovedea aproape imposibilă. Ea îi trimisese vorbă și îl simțea apropiindu-se. Deși era un bloc de lemn sever, Siuan simțea că stabilitatea lui ar fi fost bine să o aibă lângă ea chiar acum. Dragonul Renăscut? În interiorul Tar Valon?

„Nu este chiar atât de surprinzător că a ajuns până acum, Siuan”, a spus Saerin. Brownul cu pielea măslinie fusese cu Siuan când îl văzuse pe căpitan trecând în fugă, cu fața palidă. Saerin avea tâmple albe, avea o anumită vârstă ca Aes Sedai și avea o cicatrice pe un obraz, a cărei origine Siuan nu reușise să o scoată.

„Sunt sute de refugiați care se revarsă în oraș în fiecare zi”, a continuat Saerin, „și orice om cu o înclinație pe jumătate să lupte este trimis pentru recrutare în Garda Turnului. Nu e de mirare că nimeni nu l-a oprit pe al'Thor.”

Chubain dădu din cap. „Era la Poarta Apusului înainte ca cineva să-l întrebe. Și apoi doar... ei bine, doar a spus că este Dragonul Renăscut și că vrea să-l vadă pe Amyrlin. N-am strigat-o sau altceva, a spus-o calm ca ploaia de primăvară.”

Holurile Turnului erau aglomerate, deși majoritatea femeilor păreau să nu știe ce aveau de făcut, trăgând într-un loc și în altul ca peștii într-o plasă.

Oprește asta, se gândi Siuan. El a venit în scaunul nostru de putere. El este cel prins în plasă.

„Care este jocul lui, crezi?” întrebă Saerin.

„Arde-mă dacă știu”, a răspuns Siuan. „Până acum trebuie să fie în mare parte nebun. Poate că s-a speriat și a venit să se predea.”

"Mă îndoiesc."

— La fel ca și mine, spuse Siuan cu rea. In ultimele zile, descoperise – spre uimirea ei – că îi plăcea Saerin. Ca Amyrlin, Siuan nu avusese timp pentru prietenii; fusese prea important să-i joci pe Ajah unul de celălalt. Îl crezuse pe Saerin încăpățânat și frustrant. Acum că nu se dădeau cu capul atât de des, ea găsea acele atribute atrăgătoare.

„Poate că a auzit că Elaida a plecat”, a spus Siuan, „și s-a gândit că va fi în siguranță aici, cu un vechi prieten pe Amyrlin Seat”.

— Nu se potrivește cu ceea ce am citit despre băiat, răspunse Saerin. „Rapoartele îl numesc neîncrezător și neregulat, cu un temperament exigent și o insistență în a evita Aes Sedai.”

Asta auzise și Siuan, deși trecuseră doi ani de când nu-l văzuse pe băiat. De fapt, ultima dată când stătuse înaintea ei, ea fusese Amyrlin, iar el un simplu păstor. Majoritatea a ceea ce știa despre el de atunci trecuse prin ochii și urechile Blue Ajah. A fost nevoie de multă abilitate pentru a separa speculațiile de adevăr, dar cei mai mulți au fost de acord cu al'Thor. Temperamental, neîncrezător, arogant. Arde ușoară Elaida! gândi Siuan. Dacă nu era ea, l-am fi avut în siguranță în îngrijirea Aes Sedai de mult.

Au coborât pe trei rampe în spirală și au intrat în alt hol cu pereți albi al Turnului Alb, îndreptându-se spre Sala Turnului. Dacă Amyrlin urma să primească Dragonul Renăscut, atunci ar face-o acolo. Două întorsături mai târziu – pe lângă standul cu oglindă – lămpi și tapiserii impunătoare – au intrat pe un ultim hol și au încremenit.

Placile de aici erau de culoarea sângelui. Nu era corect. Cele de aici ar fi trebuit să fie albe și galbene. Acestea străluceau, parcă erau umede.

Chubain inspiră brusc, ducând mâna la mânerul sabiei. Saerin ridică o sprânceană, Siuan a fost tentat să continue, dar aceste locuri unde Cel Întunecat atinsese lumea puteau fi periculoase. S-ar putea trezi că se scufundă prin podea sau este atacată de tapiserii.

Cei doi Aes Sedai s-au întors și au mers pe cealaltă direcție. Chubain zăbovi o clipă, apoi se grăbi după. Era ușor de citit tensiunea din față. Mai întâi Seanchan, iar acum Dragonul Renăscut însuși, au venit să asalteze Turnul sub ceasul lui.

Pe măsură ce treceau prin holuri, s-au întâlnit cu alte surori care curgeau în aceeași direcție. Cei mai mulți dintre ei își purtau șalurile. S-ar fi putut susține că asta a fost din cauza știrilor zilei, dar adevărul era că mulți încă nu au

avut încredere în ceilalți Ajah. Un alt motiv pentru a o blestema pe Elaida. Egwene muncise din greu pentru a refătura Turnul, dar nu se putea repara ani de zile de plase rupte într-o lună.

Au ajuns în cele din urmă la Sala Turnului. Surorile s-au adunat pe holul larg de afară, împărțite de Ajah. Chubain s-a grăbit să vorbească cu gardienii săi la uşă, iar Saerin a intrat în Sala propriu-zisă, unde a putut să aştepte împreună cu ceilalţi Sitters. Siuan a rămas în picioare cu zecile afară.

Lucrurile se schimbau. Egwene a avut un nou Păzitor care să o înlocuiască pe Sheriam. Alegerea Silvianei a avut foarte mult sens – femeia era cunoscută că avea un cap egal, pentru un Roșu, iar alegerea ei a ajutat la refacerea celor două jumătăți ale Turnului. Dar Siuan adăpostise o mică speranță că ea însăși va fi aleasă. Acum Egwene avea atât de multe pretenții cu privire la timpul ei – și devenea atât de capabilă singură – încât se baza pe Siuan din ce în ce mai puțin.

A fost un lucru bun. Dar a fost și enervant.

Coridoarele familiare, parfumul pietrei proaspăt spălate, ecoul pașilor... Când fusese ultima dată în acest loc, ea poruncise. Nu mai.

Nu avea gând să-și urce din nou drumul în proeminență. Ultima bătălie era asupra lor; ea nu voia să-și petreacă timpul de-a face cu certurile Ajahului Albastru în timp ce se reintegrau în Turn. Voia să facă ceea ce își propusese, cu toți acești ani înainte cu Moiraine. Păstorește Dragonul Renăscut până la Ultima Bătălie.

Prin legătura, ea a simțit că Bryne sosește înainte ca el să vorbească. „Acum, există o față îngrijorată”, a spus el, străpungând holurile zeci de conversații liniștite în timp ce mergea în spatele ei.

Siuan se întoarse spre el. Era impunător și remarcabil de calm – în special pentru un bărbat care fusese trădat de Morgase Trakand, apoi absorbit de politica Aes Sedai, apoi i-a spus că își va conduce trupele pe primele linii ale ultimei bătălii. Dar acesta a fost Bryne. Senin până la o vină. El i-a liniștit grijile doar fiind acolo.

„Ai venit mai repede decât am presupus că vei putea”, a spus ea. „Și nu am o „față îngrijorată”, Gareth Bryne. Sunt Aes Sedai. Însăși natura mea este să fiu stăpân pe mine și pe împrejurimile mele.”

— Da, spuse el. „Și totuși, cu cât petrec mai mult timp în jurul Aes Sedai, cu atât mă întreb mai mult despre asta.

Sunt ei în control asupra emoțiilor lor? Sau pur și simplu acele emoții nu se schimbă niciodată? Dacă cineva este întotdeauna îngrijorat, va arăta mereu la fel.”

Ea l-a privit. „Omule prost”.

El a zâmbit, întorcându-se să privească prin holul plin de Aes Sedai și Warders. „Mă întorceam deja la Turn cu un raport când mesagerul tău m-a găsit. Mulțumesc."

— Cu plăcere, spuse ea cu răbdare.

„Sunt nervoși”, a spus el. „Nu cred că l-am văzut vreodată pe Aes Sedai așa.”

„Ei bine, ne poți învinovăți?” se răsti ea.

Se uită la ea, apoi îi ridică o mână pe umăr. Degetele lui puternice, călușite, i-au periat gâtul. "Ce s-a întâmplat?"

Ea trase adânc aer în piept, aruncând o privire în lateral, când Egwene sosi în cele din urmă, mergând spre Sala, în conversație cu Silviana. Ca de obicei, sumbrul Gawyn Trakand a pândit în spate ca o umbră îndepărtată. Nerecunoscut de Egwene, nefiind legat de Gardianul ei, dar nici eliberat din Turn. Își petrecuse nopțile de la reunificare păzind ușile lui Egwene, în ciuda faptului că o înfuriase.

Când Egwene se apropia de intrarea în sală, surorile s-au dat înapoi și au făcut loc, unele fără tragere de inimă, altele cu evlavie. Ea adusese Turnul în genunchi din interior, în timp ce era bătută în fiecare zi și stropită cu atât de multă furculiță încât abia putea să aprindă o lumânare cu Puterea. Atat de tanar. Totuși, ce vârstă avea pentru Aes Sedai?

— Întotdeauna am crezut că eu voi fi cea dinăuntru, spuse Siuan încet, doar pentru Bryne. „Că l-aș primi, că l-aș ghida. Eu eram cel care trebuia să stea pe acel scaun.”

strânsoarea lui Bryne se strânse. „Siuan, eu...”

— Oh, nu fi așa, mârâi ea, privindu-l. „Nu regret nimic.”

S-a încruntat.

„Este cel mai bine”, a spus Siuan, deși i-a răsucit interiorul în noduri pentru a recunoaște asta. „Cu toată tirania și prostia ei, este bine că Elaida m-a îndepărtat, pentru că asta ne-a condus la Egwene. Se va descurca mai bine decât aș fi putut eu. Este greu de înghițit – m-am descurcat bine ca Amyrlin, dar nu am putut face asta. Conduceți prin prezență în loc de forță, unind în loc să divizați. Și așa, mă bucur că Egwene îl primește.”

Bryne zâmbi, iar el o strânse de umăr cu drag.

"Ce?" ea a intrebat.

"Sunt mandru de tine."

Ea și-a dat ochii peste cap. „Bah. Acel sentimental al tău o să mă înece într-o zi.

„Nu poți să-ți ascunzi bunătatea de mine, Siuan Sanche. Îți văd inima.”

„Ești așa un bufon.”

"Indiferent. Ne-ai adus aici, Siuan. Oricare ar fi înălțimile pe care va urca fata aceea, o va face pentru că tu i-ai sculptat treptele.”

„Da, apoi i-am dat dalta lui Elaida.” Siuan aruncă o privire către Egwene, care stătea în pragul ușii din hol. Tânăra Amyrlin aruncă o privire peste femeile adunate afară și dădu din cap în semn de salut către Siuan. Poate chiar un pic de respect.

„Ea este ceea ce avem nevoie acum”, a spus Bryne, „dar tu ești ceea ce aveam nevoie atunci. Ai făcut bine, Siuan. Ea știe asta, iar Turnul știe asta.”

Mi s-a părut foarte bine să aud. "Bine. L-ai văzut când ai intrat?”

— Da, spuse Bryne. „Stă dedesubt, supravegheat de cel puțin o sută de paznici și douăzeci și șase de surori – două cercuri complete. Fără îndoială că este protejat, dar toate cele douăzeci și șase de femei păreau aproape în panică. Nimeni nu îndrăznește să-l atingă sau să-l lege.”

„Atâta timp cât este protejat, nu ar trebui să conteze. Arăta speriat? Trufaș? Furios?"

"Niciunul din alea."

„Ei bine, cum arăta, atunci?”

„Sincer, Siuan? Arăta ca un Aes Sedai.”

Siuan închise falca. O batjocorise din nou? Nu, generalul părea serios. Dar ce a vrut să spună?

Egwene a intrat în sală, iar apoi un novice îmbrăcat în alb a plecat în fugă, urmărit de doi dintre soldații lui Chubain. Egwene trimisese după Dragon. Bryne rămase cu mâna pe umărul lui Siuan, stând chiar în spatele ei, pe hol. Siuan s-a forțat să fie calmă.

În cele din urmă, a văzut mișcare la capătul holului. În jurul ei, surorile au început să strălucească în timp ce îmbrățișau Sursa. Siuan a rezistat acelei semne de nesiguranță.

Curând s-a apropiat o procesiune, Warders mergând într-un pătrat în jurul unei siluete înalte, îmbrăcată într-o mantie maro uzată, după care urmau douăzeci și șase de Aes Sedai. Silueta din interior strălucea în ochii ei. Ea avea talentul de a-l vedea pe ta'veren, iar al'Thor a fost unul dintre cei mai puternici dintre cei care au trăit vreodată.

Se forţă să ignore strălucirea, uitându-se la al'Thor însuşi. Se părea că băiatul devenise bărbat. Toate indicii de moliciune tinerească au dispărut, înlocuite cu linii dure. Pierduse poziția prăbușită inconștient pe care o adaptau mulți tineri, în special cei înalți. În schimb, el și-a îmbrățișat înălțimea așa cum ar trebui un bărbat, mergând cu poruncă. Siuan văzuse dragoni falși în timpul ei ca Amyrlin. Ciudat, cât de mult ar trebui să arate omul ăsta. Ea a încremenit când el îi întâlni privirea. Era ceva de nedefinit la ei, o greutate, o vârstă. De parcă omul din spatele lor ar fi văzut prin lumina a o mie de vieți compuse într-una singură. Fața lui arăta ca a unui Aes Sedai. Ochii aceia, cel puțin, aveau lipsă de vârstă.

Dragonul Renăscut și-a ridicat mâna dreaptă – brațul stâng era îndoit la spate – și a oprit procesiunea. — Vă rog, le spuse Gardienilor, trecând printre ei.

Gardienii, șocați, l-au lăsat să treacă; vocea blândă a Dragonului îi făcu să se îndepărteze. Ar fi trebuit să știe mai bine. Al'Thor s-a apropiat de Siuan și ea s-a întărit. Era neînarmat și protejat. Nu putea să-i facă rău. Totuși, Bryne se apropie de ea și își coborî mâna la sabie.

— Pace, Gareth Bryne, spuse al'Thor. „Nu voi face niciun rău. Ai lăsat-o să te lege, presupun? Curios. Elayne va fi interesată să audă despre asta. Și Siuan Sanche. Te-ai schimbat de când ne-am întâlnit ultima dată.”

„Schimbarea vine la noi toți când Roata se întoarce.”

„Un răspuns Aes Sedai sigur.” Al'Thor zâmbi. Un zâmbet relaxat, blând. Asta a surprins-o. „Mă întreb dacă mă voi obișnui vreodată cu acestea. Ai luat odată o săgeată pentru mine. Ți-am mulțumit pentru asta?”

— Nu am făcut-o intenționat, după cum îmi amintesc, spuse ea sec.

„Aveți totuși mulțumirile mele.” Se întoarse spre ușa de la Sala Turnului. „Ce fel de Amyrlin este ea?”

De ce mă întrebi pe mine? Nu putea ști de apropierea dintre Siuan și Egwene. „Este una incredibilă”, a spus Siuan. „Una dintre cele mai grozave pe care le-am avut, pentru tot faptul că a ținut scaunul doar pentru puțin timp.”

El a zâmbit din nou. „Ar fi trebuit să mă aștept la nimic mai puțin. Ciudat, dar simt că o va răni să o revăd, deși aceasta este o rană care s-a vindecat cu adevărat. Îmi amintesc încă durerea, presupun.”

Ușoară, dar bărbatul ăsta făcea încurcătură din așteptările ei! Turnul Alb era un loc care ar fi trebuit să

deranjeze pe orice om care ar fi putut canaliza, Dragon Reborn sau nu. Cu toate acestea, nu părea deloc îngrijorat.

Ea a deschis gura, dar a fost tăiată în timp ce un Aes Sedai a împins prin grup. Tiana?

Femeia a scos ceva din mânecă și i-a oferit lui Rand. O literă mică cu sigiliu roșu. „Acesta este pentru tine”, a spus ea. Vocea ei suna încordată și degetele îi tremurau, deși tremurul era atât de slab, încât majoritatea ar fi ratat-o. Siuan învățase totuși să caute semne de emoție în Aes Sedai.

Al'Thor ridică o sprânceană, apoi se întinse și o luă. "Ce este?"

„Am promis că o voi livra”, a spus Tiana. — Aș fi spus că nu, dar nu m-am gândit niciodată că vei ajunge cu adevărat la... Adică... Ea se întrerupse, închizând gura. Apoi s-a retras în mulțime.

Al'Thor a strecurat biletul în buzunar fără să-l citească. „Fă tot posibilul să-l calmezi pe Egwene când termin”, i-a spus el lui Siuan. Apoi trase adânc aer în piept și înainta cu pași mari, ignorându-și gardienii. S-au grăbit după el, Gardienii arătând îngroziți, dar nimeni nu a îndrăznit să-l atingă în timp ce păși se între uși și în Sala Turnului.

Egwenei se încrețiră cu păr pe brațele când Rand intră în cameră, neînsoțit. Aes Sedai s-a înghesuit afară în jurul ușii, încercând să arate de parcă nu stăteau cu privirea. Sílviana aruncă o privire spre Egwene. Ar trebui această întâlnire să fie pecetluită în sală?

Nu, se gândi Egwene... Trebuie să mă vadă înfruntându-l. Ușoară, dar nu mă simt pregătită pentru asta.

Nu a fost de ajutor. Se întări, repetând în cap aceleași cuvinte pe care le vorbise toată dimineața. Acesta nu era Rand al'Thor, prietenul copilăriei ei, bărbatul cu care bănuise că se va căsători într-o zi. Rand al'Thor ar putea fi îngăduitoare, dar clemența aici ar putea aduce sfârșitul lumii.

Nu. Acest bărbat a fost Dragonul Renăscut. Cel mai periculos om care a tras vreodată respirația. Înalt, mult mai încrezător decât și-a amintit vreodată că era. Purta haine simple.

A mers direct în centrul Sălii, gardienii săi rămânând afară. Se opri în centrul Flăcării pe podea, înconjurat de Sitters pe scaunele lor.

— Egwene, spuse Rand, cu vocea răsunând în cameră. El dădu din cap către ea, parcă cu respect. — Înțeleg că ți-ai făcut partea. Stola lui Amyrlin ți se potrivește bine.”

Din câte auzise despre Rand recent, nu anticipase un asemenea calm în el. Poate că era calmul criminalului care se dăduse în cele din urmă pe sine.

Așa se gândea ea la el? Ca criminal? Făcuse acte care cu siguranță păreau criminale; distrusese, cucerise. Când petrecuse ultima oară cu Rand, călătoriseră prin Deșeurile Aiel. Devenise un om dur în acele luni, iar ea încă mai vedea acea duritate în el. Dar mai era ceva, ceva mai profund.

„Ce s-a întâmplat cu tine?” întrebă ea în timp ce se apleca pe scaunul Amyrlin.

— Eram stricat, spuse Rand, cu mâinile la spate. „Și apoi, în mod remarcabil, am fost reforjat. Cred că aproape că m-a avut, Egwene. Cadsuane a fost cea care m-a pus să o repar, deși a făcut-o din întâmplare. Totuși, bănuiesc că va trebui să-i ridic exilul.”

Vorbea altfel. Exista o formalitate în cuvintele lui pe care ea nu o recunoștea. Într-un alt bărbat, ea și-ar fi asumat un mediu cult, educat. Dar Rand nu avea asta. Ar fi putut profesorii să-l antreneze atât de repede?

„De ce ai venit înaintea Scaunului Amyrlin?” ea a intrebat. — Ai venit să faci o petiție sau ai venit să te predai îndrumării Turnului Alb?

El o studie, cu mâinile încă la spate. Chiar în spatele lui, treisprezece surori intră în liniște în sală, strălucirea sayarului în jurul lor în timp ce îi mențineau scutul.

Lui Rand nu părea să-i pese de asta. Studie camera, uitându-se la diferiții Sitters. Ochii îi zăboviră pe scaunele lui Reds, dintre care două erau goale. Pevara și Javindhra nu se întorseseră încă din misiunea lor necunoscută. Doar Barasine — nou ales să-l înlocuiască pe Duhara — a fost prezent. Spre meritul ei, a întâlnit ochii lui Rand în mod egal.

— Te-am mai urât, spuse Rand, întorcându-se înapoi către Egwene. „Am simțit multe emoții, în ultimele luni. Se pare că din momentul în care Moiraine a venit la Two Rivers, m-am chinuit să evit șirurile de control ale Aes Sedai. Și totuși, am permis altor șiruri - șiruri mai periculoase - să se înfășoare în jurul meu nevăzute.

„Îmi vine prin minte că m-am străduit prea mult. Mi-am făcut griji că, dacă te-aș asculta, mă vei controla. Nu dorința de independență m-a impulsionat, ci teama de

irelevanță. O teamă că actele pe care le-am realizat ar fi ale tale, și nu ale mele.” El a ezitat. „Mi-aș fi dorit un set de spate atât de convenabil, pe care să-mi arunc vina pentru crimele mele.”

Egwene se încruntă. Dragonul Renăscut venise la Turnul Alb pentru a se angaja în filozofia inactivă? Poate că înnebunise. — Rand, spuse Egwene, înmuiindu-și tonul. „Voi pune câteva surori să vorbească cu tine pentru a decide dacă e ceva... în neregulă cu tine. Vă rog, încercați să înțelegeți.”

Odată ce știau mai multe despre starea lui, puteau decide ce să facă cu el. Dragonul Renăscut chiar avea nevoie de libertate pentru a face ceea ce profețiile spuneau că va face, dar puteau pur și simplu să-l lase să plece, acum că l-au avut?

Rand a zâmbit. „Oh, înțeleg, Egwene. Și îmi pare rău că te refuz, dar am prea multe de făcut. Oamenii mor de foame din cauza mea, alții trăiesc îngroziți de ceea ce am făcut. Un prieten călărește la moarte fără aliați. Există atât de puțin timp să fac ceea ce trebuie.”

— Rand, spuse Egwene, trebuie să ne asigurăm.

El dădu din cap, parcă înțelegând. „Aceasta este partea pe care o regret. Nu am vrut să intru în centrul tău de putere, pe care l-ai atins atât de bine, și să te sfid. Dar nu poate fi ajutat. Trebuie să știi care sunt planurile mele ca să te poți pregăti.

„Ultima dată când am încercat să sigilez Bore, am fost forțat să o fac fără ajutorul femeilor. Asta a fost o parte din ceea ce a dus la dezastru, deși poate că au fost înțelepți să-mi refuze puterea. Ei bine, vina trebuie răspândită uniform, dar nu voi mai face aceleași greșeli a doua oară. Cred că saidin și saidar trebuie folosite ambele. Încă nu am răspunsurile.”

Egwene se aplecă înainte, studiindu-l. Nu părea să fie nebunie în ochii lui. Ea cunoștea acești ochi. Îl cunoștea pe Rand.

Lumină, se gândi ea. Am greșit. Nu mă pot gândi la el doar ca la Dragonul Renăscut. Sunt aici cu un motiv. El este aici cu un motiv. Pentru mine, el trebuie să fie Rand. Pentru că Rand poate fi de încredere, în timp ce Dragonul Renăscut trebuie de temut.

"Care esti tu?" şopti ea inconştientă.

El a auzit. — Sunt amândoi, Egwene. Imi aduc aminte de el. Lews Therin. Îi pot vedea întreaga viață, fiecare

moment disperat. Îl văd ca pe un vis, dar un vis clar. propriul meu vis. Este o parte din mine."

Cuvintele erau cele ale unui nebun, dar erau rostite uniform. Ea s-a uitat la el și și-a amintit de tânărul care fusese. Tânărul serios. Nu solemn ca Perrin, dar nu sălbatic ca Mat. Solid, direct. Genul de bărbat în care ai putea avea încredere în orice.

Chiar și soarta lumii.

„Peste o lună", a spus Rand, „o să călătoresc la Shayol Ghul și voi sparge ultimele sigilii rămase în închisoarea Întunericului. Vreau ajutorul tău."

Rupe sigiliile? A văzut imaginea din visul ei, Rand spargând frânghiile care legau globul cristalin. — Rand, nu, spuse ea.

„Voi avea nevoie de voi, toți", a continuat el. „Sper Luminii că, de data aceasta, îmi vei oferi sprijinul tău. Vreau să te întâlnești cu mine cu o zi înainte să merg la Shayol Ghul. Și apoi... ei bine, atunci vom discuta despre condițiile mele."

„Condițiile tale?" întrebă Egwene.

— O să vezi, spuse el, întorcându-se de parcă ar fi vrut să plece.

„Rand al'Thor!" spuse ea ridicându-se. „Nu vă veți întoarce spatele scaunului Amyrlin!"

Încremeni, apoi se întoarse spre ea.

— Nu poți rupe sigiliile, spuse Egwene. „Asta ar risca să-l elibereze pe Cel Întunecat."

„Un risc pe care trebuie să-l asumăm. Curăță molozurile. Orificiul trebuie deschis din nou complet înainte de a putea fi sigilat."

„Trebuie să vorbim despre asta", a spus ea. "Plan."

„De aceea am venit la tine. Să te las să planifici."

Părea amuzat. Ușoară! Ea s-a așezat din nou, supărată. Acea nebunie a lui era la fel ca a tatălui său. — Sunt lucruri despre care trebuie să vorbim, Rand. Nu doar asta, ci și alte lucruri – surorile pe care oamenii tăi le-au legat nu cel mai puțin dintre ele."

„Putem vorbi despre asta când ne vom întâlni."

Ea se încruntă la el.

„Și aici am ajuns la asta", a spus Rand. Se înclină în fața ei – o plecăciune superficială, aproape un vârf al capului. „Egwene al'Vere, Observatorul Sigiliilor, Flacăra lui Tar Valon, îmi permit să mă retrag?"

A întrebat-o atât de politicos. Nu-și putea da seama dacă o bate joc de ea sau nu. Ea îi întâlni privirea. Nu mă

pune să fac ceva ce aș regreta, păru să spună expresia lui.

Chiar ar putea să-l închidă aici? După ce îi spusese Elaidei despre nevoia lui să fie liber?

„Nu te voi lăsa să spargi sigiliile”, a spus ea. „Asta este o nebunie.”

„Atunci întâlniți-vă cu mine în locul cunoscut drept Câmpul Merrilor, chiar la nord. Vom vorbi înainte să merg la Shayol Ghul. Deocamdată, nu vreau să te sfid, Egwene. Dar trebuie să plec.”

Niciunul dintre ei nu a privit în altă parte. Ceilalți din cameră păreau să nu respire. Camera era încă suficientă pentru ca Egwene să audă briza slabă care făcea roza să geme în frunte.

— Foarte bine, spuse Egwene. — Dar asta nu s-a terminat, Rand.

— Nu există sfârșituri, Egwene, răspunse el, apoi dădu din cap către ea și se întoarse să iasă din hol. Ușoară! Îi lipsea mâna stângă! Cum sa întâmplat asta?

Surorile și Warders s-au despărțit fără tragere de inimă pentru el. Egwene își ridică o mână la cap, simțindu-se amețită.

"Ușoară!" a spus Silviana. „Cum ai putut să gândești în timpul asta, mamă?”

"Ce?" Egwene se uită în jur. Mulți dintre Sitters se prăbușiu vizibil pe scaunele lor.

„Ceva m-a prins inima”, a spus Barasine, ridicându-și o mână la sân, „strângând-o strâns. N-am îndrăznit să vorbesc.”

„Am încercat să vorbesc”, a spus Yukiri. „Gura mea nu s-ar mișca.”

— Ta'veren, spuse Saerin. „Dar un efect la fel de puternic... am simțit că mă va zdrobi din interior.”

„Cum ai rezistat, mamă?” întrebă Silviana.

Egwene se încruntă. Ea nu se simțise așa. Poate pentru că ea îl considera Rand. „Trebuie să discutăm despre cuvintele lui. Sala Turnului se va reuni într-o oră pentru discuții.” Acea conversație va fi pecetluită în sală. „Și cineva urmează să se asigure că pleacă cu adevărat.”

„Gareth Bryne face asta”, a spus Chubain din afară.

Sitters s-au ridicat în picioare, zdruncinați. Silviana se aplecă. — Ai dreptate, mamă. Nu i se permite să rupă sigiliile. Dar ce să facem? Dacă nu-l ții captiv…”

— Mă îndoiesc că l-am fi putut ține, spuse Egwene. „Este ceva la el. Eu... am avut impresia că ar fi putut sparge acel scut fără să se lupte.”

"Atunci cum? Cum îl oprim?”

„Avem nevoie de aliați”, a spus Egwene. Ea respiră adânc. „S-ar putea să fie convins de oameni în care are încredere.” Sau ar putea fi forțat să se răzgândească dacă se confruntă cu un grup suficient de mare unit pentru a-l opri.

Acum era mai important să vorbească cu Elayne și Nynaeve.

4
Modelul Geme

"Ce este?" întrebă Perrin, încercând să ignore parfumul ascuțit al cărnii putrede. Nu putea vedea niciun cadavre, dar lângă nas, pământul ar trebui să fie plin de ele.

Stătea cu un grup înaintat pe marginea drumului Jehannah, privind spre nord, peste o câmpie ondulată cu câțiva copaci. Iarba era maro și galbenă, ca în alte locuri, dar s-a întunecat mai departe de drum, parcă infectată cu vreo boală.

— Am mai văzut asta, spuse Seonid. Micuta, cu pielea palidă, Aes Sedai s-a aplecat la marginea drumului, răsturnând frunza unei mici buruieni între degete. Purta lână verde, fină, dar fără ornamente, singura ei bijuterie, inelul Marelui Şarpe.

Tunetele bubuia încet deasupra. Şase Înţelepţi stăteau în spatele lui Seonid, cu braţele încrucişate, cu feţele ilizibile. Perrin nu se gândise să le spună Înțelepților – sau celor doi ucenici ai lor Aes Sedai – să rămână în urmă. Probabil că a avut noroc că l-au lăsat să-i însoțească.

— Da, spuse Nevarin, cu brăţările zgomotând în timp ce a îngenunchеat şi a luat frunza de la Seonid. „Am vizitat Blight o dată când eram fată; tatăl meu a simțit că este important pentru mine să văd. Asta seamănă cu ceea ce am văzut acolo.”

Perrin fusese la Blight o singură dată, dar aspectul acelor pete întunecate era într-adevăr distinctiv. Un geai roșu coborî spre unul dintre copacii îndepărtați și începu să culeagă de ramuri și frunze, dar nu găsi nimic interesant și luă din nou zbor.

Cel deranjant era că plantele de aici păreau mai bune decât multe pe lângă care trecuseră pe drum. Acoperit cu

pete, dar viu, chiar înfloritor.

Lumină, gândi Perrin, luând frunza în timp ce Nevarin i-o dădea. Mirosea a putrezire. Ce fel de lume este în care Blight este alternativa bună?

„Mori a înconjurat întregul petic”, a spus Nevarin, dând din cap către o Fecioara care stătea în apropiere. „Se întunecă aproape de centru. Ea nu putea vedea ce era acolo.”

Perrin l-a înghiontat pe Stayer în afara drumului. A urmat eșecul; nu simțea nici măcar mirosul de frică, deși armatorii lui Perrin Two Rivers ezitau.

— Lord Perrin? Wil a sunat.

— Probabil că nu este periculos, spuse Perrin. „Animalele încă se mișcă înăuntru și ies din el.” Blight era periculos din cauza a ceea ce trăia acolo. Și dacă acele fiare au venit cumva spre sud, trebuiau să știe. Aielul a mers după el fără niciun comentariu. Și din moment ce Faile i se alăturase, Berelain trebuia și el, Annoura și Gallenne urmând-o. Din fericire, Alliandre acceptase să rămână în urmă, responsabil de tabără și de refugiați cât timp Perrin era plecat.

Caii erau deja supărați, iar împrejurimile nu le ajutau cu nimic starea de spirit. Perrin a respirat pe gură pentru a atenua duhoarea putregaiului și a morții. Pământul era ud și aici – dacă ar trece norii aceia ca să poată primi niște lumină bună pentru a usca solul – iar piciorul cailor era perfidă, așa că și-au luat timp. Cea mai mare parte a pajiștii era acoperită cu iarbă, trifoi și buruieni mici și, cu cât mergeau mai departe, cu atât petele întunecate deveneau mai răspândite. În câteva minute, multe dintre plante au fost mai maro decât verzi sau galbene.

În cele din urmă, au ajuns la un mic val, cuibărit în mijlocul a trei dealuri. Perrin îl opri pe Stayer; ceilalţi s-au înghesuit în jurul lui. Era un sat ciudat aici. Clădirile erau colibe construite dintr-un tip ciudat de lemn, ca niște stuf mari, iar acoperișurile erau din stuf, dar din stuf construit din frunze enorme, late cât palmele a doi oameni.

Aici nu erau plante, doar un sol foarte nisipos. Perrin alunecă de pe şa și se aplecă pentru a o simţi, frecându-şi chestiile murdare între degete. Se uită la ceilalți. Miroseau confuzi.

Îl conduse cu prudență pe Stayer înainte în centrul satului. Din acest punct radiea Putină, dar satul în sine nu arăta nicio atingere a ei. Fecioare împrăștiate înainte, voalurile la loc, Sulin în fruntea lor. Au făcut o inspecție

rapidă a colibelor, făcând semne unul altuia cu gesturi rapide, apoi s-au întors.

"Nimeni?" întrebă Faile.

— Nu, spuse Sulin, coborându-și cu grijă vălul. „Acest loc este pustiu.”

„Cine ar construi un sat ca acesta”, a întrebat Perrin, „în Ghealdan de toate locurile?”

„Nu a fost construit aici”, a spus Masuri.

Perrin se întoarse spre zvelta Aes Sedai.

„Acest sat nu este originar din această zonă”, a spus Masuri. „Lemnul nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.”

— Modelul geme, spuse Berelain încet. „Morții care merg, morții ciudate. În orașe, camerele dispar și mâncarea se strică.”

Perrin se scarpină în bărbie, amintindu-și o zi în care securea lui încercase să-l omoare. Dacă sate întregi ar fi dispărut și ar apărea în alte locuri, dacă Pogorul creștea din rupturi unde Modelul se sfărâma... Lumină! Cât de rău deveneau lucrurile?

— Arde satul, spuse el, întorcându-se. „Folosește Puterea Unică. Curățați cât mai multe dintre plantele contaminate. Poate o putem împiedica să se răspândească. Vom muta armata în acea tabără la o oră distanță și vom rămâne acolo mâine dacă ai nevoie de mai mult timp.

Pentru o dată, nici Înțelepții, nici Aes Sedai nu au exprimat nici măcar o plângere la ordinul direct.

Vânează cu noi, frate .

Perrin s-a trezit în visul lupului. Își amintea vag că stătea somnoros la lumina care se diminuează a unei lămpi deschise, cu o singură flacără tremurând pe vârful ei, așteptând să audă un raport de la cei care aveau de-a face cu ciudatul sat. Citise un exemplar din Călătoriile lui Jain Farstrider pe care Gaul o găsise printre salvatorii de la Maiden.

Acum Perrin stătea întins pe spate în mijlocul unui câmp mare cu iarbă înaltă ca talia unui bărbat. El ridică privirea, iar iarba îi periază obrajii și brațele în timp ce tremura de vânt. Pe cer s-a făcut aceeași furtună, aici ca și în lumea trează. Mai violent aici.

Uitându-se la el – viziunea lui încadrată de tulpinile de iarbă maro și verde și tulpinile de mei sălbatic – aproape că simțea cum se apropie furtuna. De parcă s-ar fi târât din cer pentru a-l înghiți.

Tânăr Taur! Vino! Vino la vânătoare!

Vocea era cea a lupului. Perrin știa din instinct că se numea Oak Dancer, numită după felul în care se năpustise între puieți când era puii. Au fost și alții. șoptător. Lumina diminetii. Scântei, fără margini. O duzină bună de lupi l-au chemat, unii lupi vii care dormeau, alții duhurile lupilor care muriseră.

L-au chemat cu un amestec de parfumuri, imagini și sunete. Mirosul unui dolar de primăvară, împingând pământul cu săriturile sale. Frunze căzute care se prăbușesc sub lupii care fug. Mârâitele victoriei, fiorul unei haite care alergă împreună.

Invitațiile au trezit ceva adânc în el, lupul pe care încerca să-l țină închis. Dar un lup nu putea fi închis mult timp. Ori a scăpat, ori a murit; n-ar suporta captivitatea. Tânjea să sară în picioare și să-și trimită acceptarea bucuroasă, pierzându-se în haita. Era Tânărul Taur și era binevenit aici.

"Nu!" spuse Perrin ridicându-se, ținându-și capul. „Nu mă voi pierde în tine.”

Hopper stătea în iarbă în dreapta lui. Marele lup cenușiu îl privi pe Perrin, cu ochii aurii fără să clipească, reflectând fulgere de sus. Iarba a ajuns până la gâtul lui Hopper.

Perrin îşi coborî o mână de pe cap. Aerul era greu, plin de umiditate și mirosea a ploaie. Mai presus de parfumul vremii și al câmpului uscat, simțea răbdarea lui Hopper.

Ești invitat, Young Bull , a trimis Hopper.

— Nu pot să vânez cu tine, explică Perrin. „Hopper, am vorbit despre asta. Mă pierd. Când intru în luptă, devin furios. Ca un lup.”

Ca un lup? Hopper a trimis. *Tânăre Bull, ești un lup. Și un bărbat. Vino la vânătoare* .

„Ți-am spus că nu pot! Nu voi lăsa asta să mă consume.” S-a gândit la un tânăr cu ochi de aur, închis într-o cușcă, toată omenirea plecată de la el. Numele lui fusese Noam — Perrin îl văzuse într-un sat numit Jarra.

Lumină, gândi Perrin. Asta nu e departe de aici. Sau cel puțin nu departe de locul în care corpul lui adormea în lumea reală. Jarra era la Ghealdan. O coincidență ciudată.

Cu o taveren în apropiere, nu există coincidențe.

Se încruntă, ridicându-se și scrutând peisajul. Moiraine îi spusese lui Perrin că nu mai era nimic uman în interiorul lui Noam. Asta era ceea ce aștepta un frate lup dacă se lăsa consumat complet de lup.

„Trebuie să învăț să controlez asta, sau trebuie să alung lupul din mine”, a spus Perrin. — Nu mai este timp pentru compromis, Hopper.

Hopper mirosea nemulțumit. Nu-i plăcea ceea ce el a numit o tendință umană de a dori să controleze lucrurile.

Vino , a trimis Hopper, stând în picioare în iarbă. *Vanatoare* .

Vino să înveți , a trimis Hopper, frustrat. *Vine Ultima Vânătoare* .

Trimiterile lui Hopper au inclus imaginea unui pui tânăr care făcea prima ucidere. Asta și o îngrijorare pentru viitor – un atribut de obicei nelup, Ultima vânătoare a adus schimbare.

Perrin a ezitat. Într-o vizită anterioară la visul lupului, Perrin îi ceruse lui Hopper să-l antreneze să stăpânească locul. Foarte nepotrivit pentru un lup tânăr – un fel de provocare la adresa vechimii bătrânului – dar acesta a fost un răspuns. Hopper venise să predea, dar avea să o facă așa cum o preda un lup.

— Îmi pare rău, spuse Perrin. „Voi vâna cu tine, dar nu trebuie să mă pierd.”

Aceste lucruri le crezi , a trimis Hopper, nemulțumit. *Cum poți să crezi astfel de imagini la nimic?* Răspunsul a fost însoțit de imagini de gol – un cer gol, o vizuină fără nimeni în ea, un câmp sterp. *Ești Tânărul Taur. Vei fi mereu Young Bull. Cum poți pierde Young Bull? Privește în jos și îi vei vedea labele dedesubt. Mușcă și dinții îi vor ucide. Nu se pierde asta* .

„Este un lucru al oamenilor.”

Aceleași cuvinte goale iar și iar , a trimis Hopper.

Perrin trase aer adânc în piept, aspirand și eliberând aerul prea umed. — Foarte bine, spuse el, cu ciocanul și cuțitul apărându-i în mâini. "Sa mergem."

Vânați vânat cu copitele? O imagine a unui taur ignorându-și coarnele și încercând să sară pe spatele unei căprioare și să-l trântească la pământ.

"Ai dreptate." Perrin ținea brusc un arc lung bun Two Rivers. Nu era o lovitură la fel de bună ca Jondyn Barran sau Rand, dar putea să-și reziste.

Hopper a trimis un taur scuipând la o căprioară. mârâi Perrin, trimițând înapoi ghearele unui lup care trăgeau din labe și lovind o căprioară de la distanță, dar asta păru să-l amuze și mai mult pe Hopper. În ciuda supărării sale, Perrin a trebuit să recunoască că era o imagine destul de ridicolă.

Lupul le-a trimis imaginea celorlalți, făcându-i să urle amuzați, deși cei mai mulți dintre ei păreau să preferă taurul să sară în sus și în jos pe căprioară. Perrin mârâi, alergând după Hopper spre pădurea îndepărtată, unde așteptau ceilalți lupi.

Pe măsură ce alerga, ierburile păreau să devină mai dese. L-au ținut înapoi, ca un tupus de pădure mârâit. Hopper l-a depășit curând.

Fugi, Tânăre Taur!

Încerc, a trimis Perrin înapoi.

Nu așa cum ai făcut înainte!

Perrin a continuat să-și împingă drum prin iarbă. Acest loc ciudat, această lume minunată în care alergau lupii, ar putea fi îmbătătoare. Și periculos. Hopper îl avertizase pe Perrin despre asta de mai multe ori.

Pericole pentru mâine. Ignoră-i deocamdată , a trimis Hopper, din ce în ce mai îndepărtat. *Îngrijorarea este pentru două picioare* .

Nu pot ignora problemele mele! Perrin îşi spuse înapoi.

Cu toate acestea, o faci adesea , a trimis Hopper.

Părea adevărat – mai adevărat, poate, decât știa lupul. Perrin izbucni într-o poiană și se opri. Acolo, întinse pe pământ, erau cele trei bucăți de metal pe care le făcuse în visul său de mai devreme. Nodul mare de mărimea a doi pumni, tija turtită, dreptunghiul subțire. Dreptunghiul strălucea ușor galben-roșu, pâlpâind iarba scurtă din jurul lui.

Bucățile au dispărut imediat, deși dreptunghiul care fierbea a lăsat un loc ars. Perrin ridică privirea, căutând lupii. În fața lui, pe cerul deasupra copacilor din față, se deschise o gaură mare de întuneric. Nu putea să spună cât de departe era și părea să domine tot ce putea vedea în timp ce era îndepărtat în același timp.

Mat stătea acolo. Se lupta împotriva lui însuși, o duzină de bărbați diferiți purtându-i fața, toți îmbrăcați în diferite tipuri de haine fine. Mat și-a rotit sulița și nu a văzut niciodată silueta umbră care se târăște în spatele lui, purtând un cuțit însângerat.

"Mat!" Perrin a plâns, dar știa că nu avea sens. Acest lucru pe care îl vedea, era un fel de vis sau viziune asupra viitorului. Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse una dintre acestea. Aproape că începuse să creadă că vor înceta să mai vină.

S-a întors și s-a deschis un alt întuneric pe cer. A văzut oi, deodată, alergând într-o turmă spre pădure. Lupii i-au

urmărit și o fiară teribilă aștepta în pădure, nevăzută. Era acolo, în acel vis, a simțit. Dar pe cine urmărea și de ce? Ceva nu părea în neregulă cu lupii ăia.

Un al treilea întuneric, în lateral. Faile, Grady, Elyas, Gaul... toți au mers spre o stâncă, urmați de alții mii.

Vederea s-a închis. Hopper a tras brusc înapoi prin aer, aterizând lângă Perrin, derapanând până la oprire. Lupul n-ar fi văzut găurile; nu apăruseră niciodată ochilor lui. În schimb, a privit cu dispreț peticul ars și a trimis imaginea lui Perrin, neîngrijită și cu ochii înrădăcinați, cu barba și părul netuns și îmbrăcămintea dezordonată. Perrin își aminti vremea; fusese în primele zile ale captivității lui Faile.

Oare chiar arăta atât de rău? Ușor, dar părea zdrențuit. Aproape ca un cerșetor. Sau... ca Noam.

„Nu mai încerca să mă încurci!” spuse Perrin. „Am devenit așa pentru că m-am dedicat să-l găsesc pe Faile, nu pentru că am cedat în fața lupilor!”

Cei mai noi pui dau vina întotdeauna pe bătrânii haitei . Hopper sări din nou printre ierburi.

Ce însemna asta? Mirosurile și imaginile l-au încurcat. Mârâind, Perrin porni înainte, părăsind poienișul și reintrând în iarbă. Din nou tulpinile i-au rezistat. A fost ca și cum ai lupta împotriva unui curent, Hopper a tras în față.

„Arde-te, așteaptă-mă!” strigă Perrin.

Dacă așteptăm, pierdem prada. Fugi, Tânăre Taur!

Perrin strânse din dinți. Hopper era acum o pată în depărtare, aproape de copaci. Perrin voia să se gândească la acele viziuni, dar nu era timp. Dacă îl pierdea pe Hopper, știa că nu îl va mai vedea în noaptea asta. Bine, se gândi el cu resemnare.

Pământul se zguduia în jurul lui, iar iarba trecând cu viteză într-o clipită. Parcă Perrin ar fi sărit o sută de pași într-un singur pas. A pășit din nou, trăgând înainte. A lăsat în spate o neclară slabă.

Ierburile s-au despărțit pentru el. Vântul îi sufla în față cu un vuiet confortabil. Acel lup primordial din interiorul lui a trezit la trezire. Perrin ajunse în pădure și încetini. Fiecare pas îi aducea acum un salt de doar vreo trei picioare. Ceilalți lupi erau acolo și s-au format și au alergat cu el, entuziasmați.

Două picioare, Young Bull? întrebă Oak Dancer. Era o femeie tânără, cu pielea atât de ușoară încât să fie aproape albă, cu o dungă neagră care curgea de-a lungul părții drepte.

Nu a răspuns, deși și-a permis să alerge cu ei printre copaci. Ceea ce părea un mic stand devenise o pădure întinsă. Perrin trecu pe lângă trunchiuri și ferigi, abia simțind pământul sub picioare.

Acesta a fost modul de a alerga. Puternic. Energetic. Trecu peste bușteni căzuți, săriturile lui luându-l atât de sus, încât părul îi peria fundul ramurilor. A aterizat lin. Pădurea era a lui. Îi aparținea și el a înțeles-o.

Grijile lui au început să se topească. Și-a permis să accepte lucrurile așa cum erau, nu așa cum se temea că ar putea deveni. Acești lupi erau frații și surorile lui. Un lup alergător în lumea reală a fost o capodopera de echilibru și control. Aici, unde regulile naturii s-au aplecat la voința lor, au fost mult mai multe. Lupii s-au aruncat în lateral și au sărit de pe copaci, fără să-i țină nimic de pământ. Unii chiar s-au dus la ramuri, zburând din mădular în mădular.

A fost entuziasmant. Se simțise vreodată atât de viu? Atât de parte din lumea din jurul lui, dar stăpân pe ea în același timp? Frunzele aspre, regale de piele erau intercalate cu tisa și ocazional lemn de mirodenii ornamentat în plină floare. S-a aruncat în aer când a trecut pe lângă una dintre acestea, vântul trecerii lui trăgând din ramuri o furtună de flori purpuri. Se învârteau în jurul lui într-o încețoșare învolburată, prinși de curenți, legănându-l în parfumul lor dulce.

Lupii au început să urle. Pentru bărbați, un urlet era ca altul. Pentru Perrin, fiecare era distinct. Acestea erau urletele de plăcere, inițierea unei vânătoare.

Aștepta. De asta mă temeam! Nu pot să mă las prins în capcană. Sunt om, nu lup. În acel moment, însă, a prins miros de cerb. Un animal puternic, o pradă demnă. Trecuse pe aici recent.

Perrin a încercat să se abțină, dar anticiparea s-a dovedit prea puternică. După miros, a desprins traseul jocului. Lupii, inclusiv Hopper, nu au alergat înaintea lui. Au alergat cu el, cu mirosurile încântate, când l-au lăsat să preia conducerea.

El era vestitorul, punctul, vârful atacului. Vânătoarea urlă în spatele lui. Era ca și cum ar fi condus valurile care se prăbușesc ale oceanului însuși. Dar îi reținea și el.

Nu pot să le fac încet pentru mine, gândi Perrin.

Și apoi era în patru picioare, arcul aruncat deoparte și uitat, mâinile și picioarele devenind labe. Cei din spatele lui urlau din nou la gloria ei. Tânărul Bull li se alăturase cu adevărat.

Cerbul era înainte. Tânărul Taur a scos-o printre copaci; era un alb strălucitor, cu un suport de cel puțin douăzeci și șase de puncte, iarna se simțea uzată. Și era enorm, mai mare decât un cal. Cerbul se întoarse, privind ascuțit la haită. Întâlni ochii lui Perrin, iar el îi simți alarma. Apoi, cu un val puternic al picioarelor din spate – flancurile întinse cu mușchii – cerbul a sărit de pe urma.

Tânărul Taur și-a urlat provocarea, alergând prin tufăr în urmărire. Marele cerb alb sări mai departe, fiecare salt făcându-l douăzeci de pași. Nu a lovit niciodată o creangă și nu și-a pierdut picioarele, în ciuda podelei pădurii perfide acoperite cu mușchi alunecos.

Tânărul Taur a urmat cu precizie, așezându-și labele acolo unde copitele căzuseră cu doar câteva clipe înainte, potrivindu-se exact fiecare pas. Auzea cerbul gâfâind, vedea sudoarea spumegându-i pe haină, îi simțea frica.

Dar nu. Tânărul Bull nu ar accepta victoria inferioară de a-și duce prada până la epuizare. Avea să guste din sângele gâtului, pompând toată forța dintr-o inimă sănătoasă. El și-ar depăși prada în plină experiență.

Începu să-și varieze salturile, fără a urma exact calea cerbului. Trebuia să fie înainte, nu să urmeze! Mirosul cerbului devenea mai alarmat. Asta l-a condus pe Young Bull la viteză mai mare. Cerbul a sărit la dreapta și Tânărul Taur a sărit, lovind un trunchi de copac vertical cu toate cele patru labe și împingându-se în lateral pentru a schimba direcția. Rândul lui i-a câștigat o fracțiune de bătaie a inimii.

Curând, răsuflă în spatele cerbului, fiecare salt aducându-l la câțiva centimetri de copitele lui. A urlat, iar frații și surorile lui au răspuns chiar din spate. Această vânătoare a fost toate. Ca un.

Dar Young Bull a condus.

Urletul lui a devenit un mârâit de triumf când cerbul se întoarse din nou. A venit șansa! Tânărul Taur a sărit peste un buștean și a prins gâtul cerbului în fălci. Putea să guste transpirația, blana, sângele cald de dedesubt, care se strângea în jurul colților. Greutatea lui a aruncat cerbul la pământ. În timp ce se rostogoleau, Tânărul Taur și-a păstrat strânsoarea, forțând cerbul să se apropie de podeaua pădurii, cu pielea împodobită de sânge stacojiu.

Lupii au urlat de victorie, iar el a dat drumul pentru o clipă, intenționând să muște din față gâtului și să omoare. Nu era nimic altceva. Pădurea dispăruse. Urletele s-au stins. A fost doar uciderea. Uciderea dulce.

O formă se izbi în el, aruncându-l înapoi în tufă. Tânărul Taur clătină din cap, năucit, mârâind. Un alt lup îl oprise. Hopper! De ce?

Cerbul a sărit în picioare, apoi a sărit din nou prin pădure. Tânărul Taur urlă de furie și de furie, pregătindu-se să alerge după el. Din nou Hopper sări, aruncându-și greutatea împotriva Young Bull.

Dacă moare aici, moare ultima moarte , a trimis Hopper. *Această vânătoare s-a terminat, Young Bull. Vom vâna altă dată* .

Tânărul Taur aproape s-a întors să-l atace pe Hopper. Dar nu. Încercase asta o dată și fusese o greșeală. Nu era un lup. El... Perrin stătea întins pe pământ, gustând sânge care nu era al lui, expirând adânc, cu fața picurând de sudoare. Se împinse în genunchi, apoi se așeză, gâfâind, tremurând de la acea vânătoare frumoasă şi înspăimântătoare.

Ceilalți lupi s-au așezat, dar nu au vorbit. Hopper stătea întins lângă Perrin, aşezându-şi capul mărunţit pe labele îmbătrânite.

„De asta”, a spus Perrin în cele din urmă, „este ceea ce mă tem”.

Nu, nu vă temeți , a trimis Hopper.

„Îmi spui ce simt?”

Nu miroși frică , a trimis Hopper.

Perrin s-a întins pe spate, uitându-se la ramurile de deasupra, cu crengi și frunze mototolite sub el. Inima i-a bătut din urmărire. — Atunci îmi fac griji pentru asta.

Îngrijorarea nu este la fel cu frica , a trimis Hopper. *De ce să spui unul și să îl simți pe celălalt? îngrijorare, îngrijorare, îngrijorare. Este tot ceea ce faci* .

"Nu. ucid si eu. Dacă ai de gând să mă înveți să stăpânesc visul lupului, se va întâmpla așa?

Da .

Perrin privi în lateral. Sângele cerbului se vărsase pe un buștean uscat, întunericul pătrunzând în pădure. Învățarea în acest fel l-ar împinge până la limita de a deveni lup.

Dar evitase de prea multă vreme această problemă, făcând potcoave în forjă, lăsând în pace cele mai dificile și solicitante piese, neatinse. S-a bazat pe puterile de miros care i se dăduse, ajungând la lupi când avea nevoie de ei – dar altfel îi ignorase.

Nu puteai să faci un lucru până nu ai înțeles părțile lui. Nu ar ști cum să se descurce cu – sau să respingă – lupul

din interiorul lui până nu va înțelege visul lupului.

— Foarte bine, spuse Perrin. "Așa să fie."

Galad îl gălea pe Stout prin tabără. Pe toate părțile, copiii au ridicat corturi și au săpat gropi de foc, pregătindu-se pentru noapte. Oamenii lui au mărșăluit aproape până la căderea nopții în fiecare zi, apoi s-au ridicat dimineața devreme. Cu cât au ajuns mai repede la Andor, cu atât mai bine.

Acele mlaștini blestemate de Lumină erau în spatele lor; acum călătoreau peste pajişti deschise. Poate că ar fi fost mai rapid să tăiem spre est și să prinzi una dintre marile autostrăzi din nord, dar asta nu ar fi sigur. Cel mai bine este să stai departe de mișcările armatelor Dragon Reborn și ale Seanchanului. Lumina avea să strălucească asupra Copiilor, dar mai mult de un erou curajos murise în acea Lumină. Dacă nu ar exista pericol de moarte, nu ar putea exista curaj, dar Galad ar prefera ca Lumina să strălucească asupra lui în timp ce el continua să tragă respirația.

Tabărase lângă Drumul Jehannah și aveau să-l traverseze mâine pentru a continua spre nord. Trimisese o patrulă să supravegheze drumul. Voia să știe ce fel de trafic atrage autostrada și avea nevoie în special de provizii.

Galad și-a continuat turul prin tabără, însoțit de o mână de însoțitori călare, ignorând durerile diferitelor sale răni. Tabăra era ordonată și îngrijită. Corturile au fost grupate pe legiuni, apoi instalate formând inele concentrice fără căi drepte. Acest lucru era menit să deruteze și să încetinească atacatorii.

O secțiune a taberei era goală aproape de mijloc. O gaură în formațiunea în care odată și-au așezat corturile chestionatorii. El ordonase să se împrăștie Chestioners, câte doi repartizați pentru fiecare companie. Dacă cei care întrebă nu ar fi deosebiți de ceilalți, poate că ar simți mai multă rudenie cu ceilalți Copii. Galad și-a făcut o notă pentru a elabora un nou aspect al taberei, eliminând acea gaură.

Galad și tovarășii săi au continuat prin tabără. El a călărit pentru a fi văzut, iar oamenii i-au salutat când a trecut. Își amintea bine cuvintele pe care le spusese odată Gareth Bryne: De cele mai multe ori, cea mai importantă funcție a unui general nu era să ia decizii, ci să le reamintească oamenilor că cineva va lua decizii.

— Lordul meu căpitan comandant, spuse unul dintre însoțitorii săi. Brandel Vordarian. Era un bărbat mai în vârstă, cel mai mare dintre Lords Captain care a slujit sub Galad. „Aș vrea să reconsiderați trimiterea acestei misive.”

Vordarian a călărit direct lângă Galad, cu Trom pe cealaltă parte. Lordii Căpitanul Golever și Harnesh au călărit în spate, la îndemâna urechii, iar Bornhald a urmat, acționând ca garda de corp a lui Galad pentru acea zi.

— Scrisoarea trebuie trimisă, spuse Galad.

— Pare nesăbuit, domnule căpitan comandant, continuă Vordarian. Ras curat, cu argintiu spălându-și părul auriu, Andoranul era un pătrat enorm de bărbat. Galad era vag familiarizat cu familia lui Vordarian, nobili minori care fuseseră implicați la curtea mamei sale.

Doar un prost a refuzat să asculte sfaturile celor mai în vârstă și mai înțelepți decât el. Dar doar un prost a luat toate sfaturile date.

„Poate nesăbuit”, a răspuns Galad. „Dar este lucrul corect de făcut.” Scrisoarea a fost adresată celor care întrebau și copiilor rămași sub controlul Seanchanului; ar fi unii care nu veniseră cu Asunawa. În scrisoare, Galad a explicat ce s-a întâmplat și le-a poruncit să-i raporteze cât mai curând posibil. Era puțin probabil să vină cineva, dar ceilalți aveau dreptul să știe ce se întâmplase.

Lordul Vordarian oftă, apoi făcu loc în timp ce Harnesh urcă lângă Galad. Chel se scărpina absent țesutul cicatricial unde îi fusese urechea stângă. — Ajunge cu această scrisoare, Vordarian. Felul în care continui despre asta îmi încearcă răbdarea.” Din observația lui Galad, au fost multe lucruri care au încercat răbdarea murandianului.

— Presupun că ai alte chestiuni pe care vrei să le discuți? Galad a dat din cap către o pereche de Copii care tăiau bușteni, care și-au oprit munca pentru a-l saluta.

„Le-ai spus Copilului Bornhald, Copilului Byar și altora că plănuiești să ne aliezi cu vrăjitoarele din Tar Valon!”

Galad dădu din cap. „Înțeleg că noțiunea ar putea fi tulburătoare, dar dacă luați în considerare, veți vedea că este singura decizie corectă.”

„Dar vrăjitoarele sunt rele!”

— Poate, spuse Galad. Odată, s-ar putea să fi negat asta. Dar să-i ascult pe ceilalți Copii și să ținem cont de ceea ce cei de la Tar Valon îi făcuseră surorii lui, îl făcea să creadă că ar putea fi prea blând cu Aes Sedai. „Cu toate acestea, Lord Harnesh, dacă sunt răi, sunt nesemnificativi

în comparație cu Cel Intunecat. Vine Ultima Bătălie. Negi asta?”

Harnesh și ceilalți ridicară privirea spre cer. Acel înnorat îngrozitor se întinsese de câteva săptămâni. Cu o zi înainte, un alt bărbat căzuse la o boală ciudată în care gândacii îi ieșiseră din gură în timp ce tușea. Magazinele lor de produse alimentare se diminuau pe măsură ce se găseau tot mai multe stricate.

— Nu, nu neg, mormăi Harnesh.

„Atunci ar trebui să vă bucurați”, a spus Galad, „căci drumul este liber. Trebuie să luptăm la Ultima Bătălie. Conducerea noastră de acolo poate arăta calea Luminii multora care ne-au disprețuit. Dar dacă nu, ne vom lupta indiferent, pentru că este de datoria noastră. Negi acest lucru, Lord Căpitane?”

„În nou, nu. Dar vrăjitoarele, lordul meu căpitan comandant?

Galad clătină din cap. „Nu mă gândesc la nicio cale de ocolire. Avem nevoie de aliați. Uită-te la tine, Lord Harnesh. Câți copii avem? Chiar și cu recruți recent, suntem sub douăzeci de mii. Cetatea noastră a fost luată. Suntem fără ajutor sau credință, iar marile națiuni ale lumii ne jignesc. Nu, nu nega! Știi că este adevărat.”

Galad a întâlnit privirile celor din jur, iar unul câte unul au dat din cap.

— Interogatorii sunt de vină, mormăi Harnesh.

„O parte din vină este a lor”, a fost de acord Galad. „Dar aceasta este și pentru că cei care ar face răul privesc cu dezgust și resentimente la cei care susțin ceea ce este drept.”

Ceilalți au dat din cap.

„Trebuie să călcăm cu grijă”, a spus Galad. „În trecut, îndrăzneala – și poate excesul de nerăbdare – a Copiilor i-a înstrăinat pe cei care ar fi trebuit să ne fie aliați. Mama a spus întotdeauna că o victorie a diplomației nu a venit atunci când fiecare obține ceea ce își dorea – asta i-a făcut pe toți să presupună că au luat-o mai bine pe ea, ceea ce a încurajat cereri mai extravagante. Trucul nu este să-i mulțumești pe toată lumea, ci să-i lași pe toți să simtă că au ajuns la cel mai bun rezultat posibil. Ei trebuie să fie suficient de mulțumiți încât să facă ceea ce îți dorești, dar suficient de nemulțumiți încât să știe că i-ai depășit.”

„Și ce legătură are asta cu noi?” spuse Golever din spate. „Nu urmăm nicio regină sau rege.”

— Da, spuse Galad, și asta îi sperie pe monarhi. Am crescut la curtea din Andor. Știu cum îi privea mama pe Copii. În fiecare relație cu ei, fie a devenit frustrată, fie a hotărât că trebuie să-i suprime absolut. Nu ne permitem nicio reacție! Monarhii acestor pământuri trebuie să ne respecte, nu să ne urască."

— Prieteni întunecați, mormăi Harnesh.

— Mama mea nu era Prietenul Întunecat, spuse Galad încet.

Harnesh înroșit. — Cu excepția ei, desigur.

„Vorbești ca un interogator", a spus Galad. „Îi suspectăm pe toți cei care ni se opun de a fi un Prieten Întunecat. Mulți dintre ei sunt influențați de Umbră, dar mă îndoiesc că este conștient. Acolo a greșit Mâna Luminii. Adesea, cei care întrebau nu au putut face diferența dintre un Prieten Întunecat înrăit, o persoană care era influențată de Prietenii Întunecați și o persoană care pur și simplu nu era de acord cu Copii."

"Deci ce facem?" întrebă Vordarian. „Ne plecăm în fața capriciilor monarhilor?"

„Nu știu încă ce să fac", a mărturisit Galad. „Mă voi gândi la asta. Cursul potrivit va veni la mine. Nu putem deveni câini de popor pentru regi și regine. Și totuși, gândiți-vă la ce am putea realiza în interiorul granițelor unei națiuni dacă am putea acționa fără a avea nevoie de o întreagă legiune pentru a-l intimida pe conducătorul acelei națiuni."

Ceilalți au dat din cap la asta, gânditori.

„Domnul meu căpitan comandant!" strigă o voce.

Galad s-a întors să-l vadă pe Byar pe armăsarul său alb care se îndrepta spre ei. Calul aparținuse lui Asunawa; Galad o refuzase, preferând propriul lui golf. Galad și-a oprit grupul în timp ce Byarul slăbit se apropia, cu tabardul alb curat. Byar nu era cel mai simpatic dintre bărbații din lagăr, dar se dovedise loial.

Byar nu trebuia, totuși, să fie în tabără.

— Te-am pus să te uiți la Jehannah Road, Copil Byar, spuse Galad hotărât. „Acea datorie nu trebuia să se încheie încă patru ore bune."

Byar a salutat când a tras în sus. — Lordul meu căpitan comandant. Am capturat un grup suspect de călători pe drum. Ce ai vrea să facem cu ei?"

— I-ai capturat? întrebă Galad. „Te-am trimis să supraveghezi drumul, nu să iei prizonieri."

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Byar. „Cum să cunoaștem caracterul celor care trec dacă nu vorbim cu ei? Ai vrut să ne uităm la Darkfriends.”

Galad oftă. — Am vrut să urmărești mișcările de trupe sau comercianții pe care i-am putea apropia, Copil Byar.

„Acești Prieteni Întunecați au provizii”, a spus Byar. „Cred că ar putea fi negustori”.

Galad oftă. Nimeni nu putea nega dăruirea lui Byar – călărease cu Galad pentru a o înfrunta pe Valda, când ar fi putut însemna sfârșitul carierei sale. Și totuși exista așa ceva ca să fii prea zelos.

Ofițerul slab părea tulburat. Ei bine, instrucțiunile lui Galad nu fuseseră suficient de precise. Ar trebui să-și amintească asta în viitor, în special cu Byar. — Pace, spuse Galad, nu ai greșit, Copil Byar. Câți dintre acești prizonieri sunt?”

— Zeci, lordul meu căpitan comandant. Byar părea uşurat. „Vino.”

Și-a întors montura ca să dea drumul. Deja, în gropi izvorau foc de bucătar, în aer se ridica mirosul de tinder ars. Galad surprinse felii de conversație în timp ce trecea pe lângă soldați. Ce ar face Seanchan cu acei Copii care rămăseseră în urmă? Era într-adevăr Dragonul Renăscut cel care cucerise Illian și Tear, sau vreun Dragon fals? Se vorbea despre o piatră gigantică din cer care a lovit pământul departe la nord în Andor, distrugând un întreg oraș și lăsând un crater.

Discuția dintre bărbați a scos la iveală grijile lor. Ar fi trebuit să înțeleagă că îngrijorarea nu a îndeplinit nicio funcție utilă. Nimeni nu putea cunoaște țesutul Roții.

Captivii lui Byar s-au dovedit a fi un grup de oameni cu un număr surprinzător de mare de căruțe greu încărcate, poate o sută sau mai mult. Oamenii s-au strâns în jurul cărucioarelor, privindu-i pe Copii cu ostilitate. Galad se încruntă, făcând o inspecție rapidă.

— E o rulotă, spuse Bornhald încet lângă el. „Comercianți?”

— Nu, spuse Galad încet. „Aceasta este mobilă de călătorie – observă cuiele de pe laterale, astfel încât să poată fi transportate în bucăți. Saci de orz pentru cai. Acestea sunt unelte de potcovar învelite în pânză în spatele căruciorului din dreapta. Vezi ciocanele care ies cu privirea?

"Ușoară!" şopti Bornhald. A văzut și el. Aceștia erau adepții taberei unei armate de dimensiuni considerabile.

Dar unde erau soldații?

„Fiți gata să-i despărțiți”, îi spuse Galad lui Bornhald, descălecând. Se apropie de căruciorul de plumb. Bărbatul care o conducea avea o siluetă groasă și o față roșie, cu părul care fusese aranjat într-o încercare foarte slabă de a-și ascunde chelie tot mai mare. Își luă nervos o pălărie maro de pâslă în mâini, o pereche de mănuși înfipte în cureaua jachetei sale robuste. Galad nu vedea nicio armă asupra lui.

Lângă căruță stăteau alți doi, mult mai tineri. Unul era un tip voluminos, musculos, cu aspectul unui luptător – dar nu a unui soldat – care ar putea fi ceva probleme. O femeie drăguță îl strânse de braț, mușcându-și buza de jos.

Bărbatul din căruță tresări când l-a văzut pe Galad. Ah, se gândi Galad, așa că știe destule ca să-l recunoască pe fiul vitreg al lui Morgase.

— Deci, călători, spuse Galad cu grijă. — Omul meu spune că i-ai spus că sunteți negustori?

— Da, Doamne, spuse șoferul.

„Știu puține despre acest domeniu. Ești familiarizat cu asta?”

— Nu prea mult, domnule, spuse șoferul, storcându-și pălăria în mâini. „De fapt, suntem departe de casă. Sunt Basel Gill, din Caemlyn. Am venit în sud căutând afaceri cu un comerciant din Ebou Dar. Dar acești invadatori Seanchan m-au lăsat în imposibilitatea de a-mi face comerțul.”

Părea foarte nervos. Cel puțin nu mințise de unde era. „Și cum se numea acest comerciant?” întrebă Galad.

— Păi, Falin Deborsha, Domnul meu, spuse Gill. — Îți cunoști Ebou Dar?

— Am fost acolo, spuse Galad calm. „Aceasta este o rulotă pe care o ai. Interesantă colecție de mărfuri.”

„Am auzit că există armate care se mobilizează aici în sud, Domnul meu. Am cumpărat multe dintre aceste provizii de la o trupă de mercenari care se desființa și m-am gândit că aș putea să le vând aici. Poate că propria ta armată are nevoie de mobilier pentru tabără? Avem corturi, echipament mobil de fierărie, tot ce ar putea folosi soldații.”

Deștept, se gândi Galad. Galad ar fi acceptat minciuna, dar „comerciantul” avea cu el prea mulți bucătari, spălători și potcovari și nu prea destui paznici pentru o rulotă atât de valoroasă.

^

— Înțeleg, spuse Galad. „Ei bine, se întâmplă că am nevoie de provizii. În special mâncarea.”

„Vai, Domnul meu”, a spus bărbatul. „Mâncarea noastră nu poate fi cruțată. Orice altceva voi vinde, în afară de mâncarea pe care am promis-o prin mesager cuiva din Lugard.”

„Voi plăti mai mult.”

„Am făcut o promisiune, bunul meu Doamne”, a spus bărbatul. „Nu l-am putut sparge, indiferent de preț.”

"Înțeleg." Galad îi făcu semn lui Bornhald. Soldatul dădu comenzi, iar Copii în tabarde albe se îndreptară înainte, cu armele scoase.

„Ce... ce faci?” întrebă Gill.

„Separându-ți oamenii”, a spus Galad. „Vom vorbi cu fiecare dintre ei singuri și vom vedea dacă poveștile lor se potrivesc. Îmi fac griji că s-ar putea să fi fost... lipsit de interes cu noi. La urma urmei, ceea ce mi se pare este că sunteți adepții de tabără ai unei armate mari. Dacă acesta este cazul, atunci mi-ar plăcea foarte mult să știu a cui este armata, ca să nu mai spun unde este.”

Fruntea lui Gill a început să transpire când soldații lui Galad i-au separat eficient pe captivi. Galad a așteptat un timp privindu-l pe Gill. În cele din urmă, Bornhald și Byar au venit alergând la el, cu mâinile pe săbii.

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Bornhald urgent.

Galad se întoarse de la Gill. "Da?"

„S-ar putea să avem o situație aici”, a spus Bornhald. Fața lui era îmbujorată de furie. Lângă el, Byar avea ochii mari, aproape înnebuniți. „Unii dintre prizonieri au vorbit. E așa cum te-ai temut. O armată mare este în apropiere. S-au încăierat cu Aiel — acei oameni de acolo în haine albe sunt de fapt Aiel înșiși.

"Și?"

Byar scuipă în lateral. — Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Perrin Ochi de Aur?

"Nu. Ar trebui să fac?”

— Da, spuse Bornhald. „Mi-a ucis tatăl”.

5
scrieri

Gawyn se grăbi pe holurile Turnului Alb, bătând cu picioarele cu cizme pe un covor albastru profund deasupra plăcilor de pardoseală purpurie și albă. Lămpile cu suport în oglindă reflectau lumina, fiecare ca o santinelă pe parcurs.

Sleete a mers repede lângă el. În ciuda iluminarii lămpilor, chipul lui Sleete părea pe jumătate învăluit în umbră. Poate că era mirișteа de două zile de pe falca lui – o ciudățenie pentru un Gardien – sau părul lung, curat, dar netuns. Sau poate erau trăsăturile lui. Neuniform, ca un desen neterminat, cu linii ascuțite, o despicatură în bărbie, un cârlig la nasul odată rupt, pomeți care ieșeau în afară.

Avea mișcările flexibile ale unui Gard, dar cu o senzație mai primitivă decât majoritatea. Mai degrabă decât vânătorul care se mișca prin pădure, el era prădătorul tăcut, legat de umbră, pe care prada nu-l vedea niciodată până când dinții sclipeau.

Ajunseră la o intersecție unde câțiva dintre gardienii lui Chubain stăteau de veghe pe unul dintre holuri. Aveau săbii în lături și purtau tabard albi împodobiți cu Flacăra lui Tar Valon. Unul ridică o mână.

— Am voie să intru, spuse Gawyn. „Amyrlinul…”

„Surorile nu au terminat încă”, a răspuns ostil gardianul.

Gawyn strânse din dinți, dar nu era nimic de făcut. El și Sleete s-au dat înapoi și au așteptat până când — în cele din urmă — trei Aes Sedai au ieșit dintr-o cameră păzită. Păreau tulburați. S-au îndepărtat cu pași mari, urmați de o pereche de soldați care transportau ceva învelit într-o cârpă albă. Corpul.

În cele din urmă, cei doi paznici s-au dat la o parte fără tragere de inimă și i-au lăsat pe Gawyn și pe Sleete să treacă. S-au grăbit pe hol și au intrat într-o sală mică de lectură. Gawyn ezită lângă uşă, aruncând o privire înapoi pe hol. Putea vedea câțiva Acceptați care se uitau după un colț, șoptind.

Această crimă a făcut patru surori ucise. Egwene avea mâinile pline încercând să-i împiedice pe Ajah să se întoarcă la neîncrederea lor unii în alții. Ea le avertizase pe toți să fie atenți și le spusese surorilor să nu meargă singure. Black Ajah cunoștea bine Turnul Alb, membrii lor locuind aici de ani de zile. Cu porți, ar putea să se strecoare pe holuri și să comită crimă.

Cel puțin, aceasta a fost explicația oficială a morților. Gawyn nu era atât de sigur. Se afundă în cameră, urmat de

Sleete.

Chubain însuși era acolo. Bărbatul frumos îi aruncă o privire lui Gawyn, cu buzele întoarse în jos. „Lord Trakand.”

— Căpitane, răspunse Gawyn, cercetând camera. Era de vreo trei pași pătrați, cu un singur birou așezat de peretele din partea opusă și un braz de cărbune neaprins. O lampă de bronz ardea în colț, iar un covor circular aproape umplea aproape întreg podeaua. Covorul acela era pătat cu un lichid întunecat sub birou.

— Chiar crezi că vei găsi ceva ce nu au găsit surorile, Trakand? întrebă Chubain, încrucișându-și brațele.

— Caut lucruri diferite, spuse Gawyn, mergând înainte. A îngenuncheat să inspecteze covorul.

Chubain adulmecă, apoi intră pe hol. Garda Turnului avea să vegheze zona până când servitorii veneau să o curețe. Gawyn a avut câteva minute.

Sleete se apropie de unul dintre paznici chiar în pragul ușii. Nu erau la fel de antagoniști față de el pe cât tindeau să fie față de Gawyn. Încă nu-și dăduse seama de ce erau așa cu el.

„Era singură?” l-a întrebat Sleete pe bărbat cu vocea lui plină.

— Da, spuse gardianul, clătinând din cap. — N-ar fi trebuit să ignor sfatul lui Amyrlin.

"Cine a fost ea?"

„Kateri Nepvue, de la White Ajah. O soră de douăzeci de ani.”

Gawyn mormăi în timp ce continua să se târască pe podea, inspectând covorul. Patru surori din patru Ajah diferite. Doi o susținuseră pe Egwene, unul o susținusese pe Elaida și unul fusese neutru, revenit de curând. Toți fuseseră uciși la diferite niveluri ale Turnului în diferite momente ale zilei.

Cu siguranță părea a fi opera lui Black Ajah. Nu căutau ținte specifice, ci doar convenabile. Dar i s-a părut greșit. De ce să nu călătorești noaptea în cartierul surorilor și să le omori în somn? De ce nimeni nu a simțit canalizarea din locurile unde au fost ucise femeile?

Sleete inspectă ușa și încuie cu un ochi atent. Când Egwene îi spusese lui Gawyn că poate vizita scenele crimelor dacă dorea, el îl întrebase dacă îl poate aduce cu el pe Sleete. În interacțiunile anterioare ale lui Gawyn cu Warder, Sleete se dovedise nu numai meticulos, ci și discret.

Gawyn continuă să caute. Egwene era nervos de ceva, era sigur. Ea nu a fost complet deschisă cu privire la aceste crime. Nu a găsit fante în covor sau gresie, nici tăieturi în mobilierul încăperii înghesuite.

Egwene a susținut că ucigașii intrau pe poartă, dar nu găsise nicio dovadă în acest sens. Adevărat, încă nu știa prea multe despre porți, iar oamenii ar putea să le facă să atârne deasupra solului, astfel încât să nu taie nimic. Dar de ce i-ar păsa lui Black Ajah de asta? În plus, această cameră era atât de mică, încât i se părea că ar fi fost foarte greu să intri fără a lăsa urme.

— Gawyn, vino aici, spuse Sleete. Bărbatul mai scund era încă în genunchi lângă prag.

Gawyn i s-a alăturat. Lapoviță a aruncat zăvorul de câteva ori în lacătul său. — S-ar putea să fi fost forțată ușa, spuse el încet. „Vezi zgârietura de aici pe zăvorul? Puteți deschide acest tip de încuietoare prin glisarea unui târnac subțire și împingând-o pe șurubul, apoi apăsând pe mâner. Se poate face foarte liniștit.”

„De ce ar trebui Ajahul Negru să forțeze o ușă?” întrebă Gawyn.

„Poate că au călătorit pe hol, apoi au mers până când au văzut lumină sub o uşă”, a spus Sleete.

„Atunci de ce nu faceți o poartă spre cealaltă parte?”

— Canalizarea ar fi putut alerta femeia dinăuntru, spuse Sleete.

— Este adevărat, spuse Gawyn. S-a uitat spre plasturele însângerate. Biroul a fost așezat astfel încât ocupantul să fie cu spatele la prag. Acel aranjament ia făcut să-i mâncărime omoplații lui Gawyn. Cine ar pune un astfel de birou? O Aes Sedai care a crezut că este complet în siguranță și care a vrut să stea departe de distracția de afară. Aes Sedai, cu toată viclenia lor, uneori părea să aibă simțuri remarcabil de subdezvoltate de autoconservare.

Sau poate că pur și simplu nu gândeau ca soldații. Gardienii lor s-au ocupat de acest tip de gând. „A avut un gardian?”

— Nu, spuse Sleete. „Am mai întâlnit-o. Ea nu avea unul.” El a ezitat. „Niciuna dintre surorile ucise nu avea Warders.”

Gawyn îi aruncă lui Sleete o sprânceană ridicată.

— Are sens, spuse Sleete. „Cine face uciderea nu a vrut să-i alerteze pe Warders.”

„Dar de ce să omori cu un cuțit?” spuse Gawyn. Toți patru fuseseră uciși așa. „Ajahul Negru nu trebuie să se

supună celor Trei Jurăminte. Ar fi putut folosi Puterea pentru a ucide. Mult mai direct, mult mai ușor.”

„Dar asta ar risca să alerteze victima sau pe cei din jur”, a remarcat Sleete.

Un alt punct bun. Dar totuși, ceva despre aceste crime nu părea să se adauge.

Sau poate că doar se întindea la nimic, chinuindu-se să găsească ceva ce ar putea face pentru a ajuta. O parte din el s-a gândit că dacă ar putea să o ajute pe Egwene cu asta, poate că s-ar înmuia față de el. Poate să-l ierte că a salvat-o din Turn în timpul atacului Seanchan.

Chubain a intrat o clipă mai târziu. — Am încredere că Domnia Voastră a avut suficient timp, spuse el înțepenit. „Personalul este aici pentru a face curățenie.”

Om insuportabil! gândi Gawyn. Trebuie să fie atât de disprețuitor cu mine? Ar trebui... Nu. Gawyn se forța să-și păstreze cumpătul. Odată, asta nu fusese chiar atât de greu.

De ce era Chubain atât de ostil față de el? Gawyn se trezi întrebându-se cum s-ar fi descurcat mama lui cu un asemenea bărbat. Gawyn nu se gândea deseori la ea, deoarece făcând asta îi aducea mintea înapoi la al'Thor. Acelui criminal i s-a permis să se îndepărteze chiar de Turnul Alb! Egwene îl ținuse în mână și îl eliberase.

Adevărat, al'Thor a fost Dragonul Renăscut. Dar în inima lui, Gawyn a vrut să-l întâlnească pe al'Thor cu sabia în mână și cu oțel în el, Dragon Reborn sau nu.

Al'Thor te-ar sfâşia cu Puterea Unică, îşi spuse el. Eşti prost, Gawyn Trakand. Ura lui pentru al'Thor a continuat să mocnească oricum.

Unul dintre gardienii lui Chubain a venit, vorbind, arătând spre uşă. Chubain părea supărat că nu găsiseră încuietoarea forțată. Garda Turnului nu era o forță de poliție – surorile nu aveau nevoie de asta și oricum erau mai eficiente la acest gen de anchetă. Dar Gawyn își dădea seama că Chubain și-ar fi dorit să poată opri crimele. Protejarea Turnului și a ocupanților săi făcea parte din datoria lui.

Așa că el și Gawyn au lucrat pentru aceeași cauză. Dar Chubain s-a comportat ca și cum acesta ar fi fost un concurs personal între ei. Deși partea lui a fost, în esență, înfrântă de partea lui Bryne în divizia Tower, se gândi Gawyn. Și din câte știe el, sunt unul dintre bărbații favoriți ai lui Bryne.

Gawyn nu era un gardian, dar era un prieten al lui Amyrlin. A luat masa cu Bryne. Cum i-ar părea asta pentru Chubain, mai ales acum că lui Gawyn i se dăduse puterea să se uite la crime?

Ușoară! gândi Gawyn în timp ce Chubain îi aruncă o privire ostilă. El crede că încerc să-i iau poziția. El crede că vreau să fiu Înaltul Căpitan al Gărzii Turnului!

Conceptul era de râs. Gawyn ar fi putut fi Primul Prinț al Sabiei – ar fi trebuit să fie Primul Prinț al Sabiei – liderul armatelor lui Andor și protectorul Reginei. Era fiul lui Morgase Trakand, unul dintre cei mai influenți și puternici conducători pe care Andor i-a cunoscut vreodată. Nu avea nicio dorință pentru poziția acestui om.

Nu ar fi așa cum arăta lui Chubain. Dezamăgit de atacul distructiv al lui Seanchan, trebuie să simtă că poziția sa era în pericol.

— Căpitane, a spus Gawyn, pot vorbi cu tine în privat?

Chubain se uită la Gawyn suspicios, apoi dădu din cap spre hol. Cei doi s-au retras. Servitorii Nervos Tower așteptau afară, gata să curețe sângele.

Chubain și-a încrucișat brațele și l-a inspectat pe Gawyn. „Ce vrei de la mine, Domnul meu?”

El a subliniat adesea rangul. Calm, se gândi Gawyn. Încă simțea rușinea cum își făcuse drumul în tabăra lui Bryne. Era mai bun decât atât. A trăi cu Tinerii, a îndura confuzia și apoi rușinea evenimentelor din jurul spargerii Turnului, îl schimbaseră. Nu putea continua pe acea cale.

— Căpitane, a spus Gawyn, apreciez că m-ai lăsat să inspectez camera.

„Nu prea am avut de ales.”

"Am realizat asta. Dar ai totuși mulțumirile mele. Este important pentru mine ca Amyrlinul să mă vadă ajutând. Dacă găsesc ceva ce le lipsește surorilor, ar putea însemna foarte mult pentru mine.”

— Da, spuse Chubain, îngustându-se. „Bănuiesc că s-ar putea.”

„Poate că în sfârșit mă va avea ca gardian.”

Chubain clipi. — Ei... Garderul?

"Da. Cândva, părea sigur că mă va lua, dar acum... ei bine, dacă te pot ajuta cu această investigație, poate că îi va răci furia față de mine. Ridică o mână, apucându-l de umărul lui Chubain. „Îmi voi aminti de ajutorul tău. Îmi spui Doamne, dar titlul meu este aproape lipsit de sens pentru mine acum. Tot ce vreau este să fiu Gardianul lui Egwene, să o protejez.”

Chubain îşi încreţi din sprâncene. Apoi a dat din cap și a părut să se relaxeze. „Te-am auzit vorbind. Cauți semne de porți. De ce?"

„Nu cred că aceasta este opera Ajahului Negru”, a spus Gawyn. „Cred că ar putea fi un Grey Man sau un alt fel de asasin. Un Prieten Întunecat printre personalul palatului, poate? Adică, uită-te la cum sunt ucise femeile. Cutite."

Chubain dădu din cap. „Au fost și câteva semne ale unei lupte. Surorile care fac ancheta au menționat că. Cărțile au măturat de pe masă. Ei au crezut că a fost făcut de femeia care se zguduia când a murit.”

— Curios, spuse Gawyn. „Dacă aș fi o soră neagră, aș folosi Puterea Unică, indiferent de faptul că alții ar putea simți-o. Femeile canalizează tot timpul în Turn; asta nu ar fi suspect. Mi-aș imobiliza victima cu țesături, aș ucide-o cu Puterea, apoi aș scăpa înainte ca cineva să se gândească ciudat la asta. Fără luptă.”

— Poate, spuse Chubain. „Dar Amyrlinul pare încrezător că aceasta este opera surorilor negre.”

„Voi vorbi cu ea și voi vedea de ce”, a spus Gawyn. „Deocamdată, poate ar trebui să sugerezi celor care fac investigația că ar fi înțelept să intervievezi servitorii palatului? Dă acest raționament?”

„Da... cred că aș putea face asta.” Bărbatul dădu din cap, părând mai puțin amenințat.

Cei doi s-au făcut deoparte, Chubain făcându-le cu mâna servitorilor să intre la curățenie. Sleete a ieșit, părând gânditor. A ridicat ceva, ciupit între degete. — Mătase neagră, spuse el. „Nu există nicio modalitate de a ști dacă a venit de la atacator.”

Chubain a luat fibrele. "Ciudat."

„O soră neagră nu ar părea probabil să se proclame purtând negru”, a spus Gawyn. „Un asasin mai obișnuit, totuși, ar putea avea nevoie de culorile întunecate pentru a se ascunde.”

Chubain a înfășurat fibrele într-o batistă și le-a pus în buzunar. — O să le duc la Seaine Sedai. Părea impresionat.

Gawyn dădu din cap către Sleete, iar cei doi s-au retras.

— Turnul Alb este agitat în aceste zile de surori care se întorc și de noi Gardieni, spuse Sleete încet. „Cum ar putea cineva – oricât de ascuns – ar călători la nivelurile superioare îmbrăcat în negru fără a atrage atenția?”

„Bărbații gri ar trebui să poată evita observarea”, a spus Gawyn. „Cred că aceasta este mai multă dovadă.

Adică, pare ciudat că nimeni nu a văzut de fapt aceste surori negre. Facem multe presupuneri.”

Sleete dădu din cap, privind un trio de începători care se adunaseră să-i privească pe paznici. L-au văzut pe Sleete uitându-se și s-au chinuit unul la altul înainte de a se fugi.

— Egwene știe mai multe decât spune, a spus Gawyn. „Voi vorbi cu ea.”

— Presupunând că te va vedea, spuse Sleete.

Gawyn mormăi iritat. Au coborât o serie de rampe până la nivelul biroului lui Amyrlin. Sleete a rămas cu el – Aes Sedai al său, un verde pe nume Hattori, rareori avea îndatoriri pentru el. Ea încă mai avea ochii pe Gawyn pentru un gardian; Egwene era atât de enervantă, încât Gawyn s-a gândit să-l lase pe Hattori să-l lege.

Nu. Nu, nu chiar. O iubea pe Egwene, deși era frustrat de ea. Nu fusese ușor să decizi să renunț la Andor – ca să nu mai vorbim de Younglings – pentru ea. Cu toate acestea, ea încă a refuzat să-l lege.

A ajuns în biroul ei, și s-a apropiat de Silviana. Femeia stătea la biroul ei îngrijit și ordonat al lui Keeper, în anticamera, înaintea biroului lui Egwene. Femeia o inspectă pe Gawyn, cu ochii imposibil de citit în spatele măștii Aes Sedai. Bănuia că ea nu-l plăcea.

„Amyrlinul compune o scrisoare de ceva importanță”, a spus Silviana. „Poți aștepta.”

Gawyn deschise gura.

„A cerut să nu fie întreruptă”, a spus Silviana, întorcându-se înapoi la ziarul pe care o citise. „Poți aștepta.”

Gawyn oftă, dar dădu din cap. În timp ce făcea asta, Sleete îi atrase privirea și făcu semn că se duce. De ce îl însoțise pe Gawyn aici, în primul rând? Era un om ciudat. Gawyn îşi făcu rămas bun cu mâna, iar Sleete dispăru pe hol.

Anticamera era o cameră mare, cu un covor roșu intens și ornamente din lemn pe pereții de piatră. Știa din experiență că niciunul dintre scaune nu era confortabil, dar exista o singură fereastră. Gawyn s-a apropiat de ea pentru a lua puțin aer și și-a sprijinit brațul pe piatra îngropată, uitându-se peste terenul alb al Turnului. Așa sus, aerul se simțea mai crocant, mai nou.

Mai jos, putea vedea noul teren de antrenament al Warder. Cele vechi au fost dezgropate acolo unde Elaida începuse să-și construiască palatul. Nimeni nu era sigur ce avea să facă Egwene cu construcția.

Terenurile de antrenament erau aglomerate, o forfotă de figuri care se luptau, alergau, scrimau. Odată cu afluxul de refugiați, soldați și săbii de vânzare, au fost mulți care au presupus că sunt material Warder. Egwene deschisese terenul oricărei persoane care dorea să se antreneze și să încerce să dea dovadă de ei înșiși, deoarece intenționa să facă forță pentru atâtea femei câte erau gata să fie crescute în următoarele câteva săptămâni.

Gawyn petrecuse câteva zile antrenându-se, dar fantomele oamenilor pe care îi ucise păreau mai prezente acolo jos. Terenurile făceau parte din viața lui trecută, cu un timp înainte ca totul să meargă prost. Alți tineri s-au întors ușor – și fericiți – la acea viață. Deja Jisao, Rajar, Durrent și majoritatea celorlalți ofițeri ai săi fuseseră aleși ca Garzi. În scurt timp, nu avea să rămână nimic din trupa lui. Cu excepția lui Gawyn însuși.

Ușa interioară clacă, urmată de voci tăcute. Gawyn se întoarse și o găsi pe Egwene, îmbrăcată în verde și galben, care se apropia să vorbească cu Silviana. Păzitorul îi aruncă o privire și i se păru că a prins o urmă de încruntare pe fața ei.

Egwene l-a văzut. Ea și-a păstrat fața Aes Sedai senină – devenise bună la asta atât de repede – și el se simți stânjenit.

— A fost o altă moarte în dimineața asta, spuse el încet, apropiindu-se de ea.

„Tehnic”, a spus Egwene, „a fost aseară”.

„Trebuie să vorbesc cu tine”, a scapat Gawyn.

Egwene și Silviana și-au împărtășit o privire. — Foarte bine, spuse Egwene, alunecând înapoi în biroul ei.

Gawyn îl urmă, fără să se uite la Păzitor. Studioul lui Amyrlin era una dintre cele mai mari camere din Turn. Pereții erau lambrisi cu un lemn dungat pal, sculptat pentru a arăta scene fanteziste, minunat de detaliate. Vatra era din marmură, podeaua din piatră roșie adânc tăiată în blocuri de diamant. Biroul mare, sculptat al lui Egwene, era amenajat cu două lămpi. Aveau forma a două femei care ridicau mâinile în aer, flăcări arzând între fiecare set de palme.

Un perete avea biblioteci pline cu cărți aranjate – se părea – mai degrabă după culoare și dimensiune decât după subiect. Erau ornamentale, adusé pentru a tăia biroul lui Amyrlin până când Egwene își putea face propriile selecții.

„Ce ți se pare atât de necesar să discuti?” spuse Egwene, așezându-se la biroul ei.

— Crimele, spuse Gawyn.

"Ce parere ai despre ei?"

Gawyn închise ușa. — Arde-mă, Egwene. Trebuie să-mi arăți Amyrlinul de fiecare dată când vorbim? Din când în când, nu o pot vedea pe Egwene?

— Îți arăt Amyrlinul, spuse Egwene, pentru că refuzi să o accepți. Odată ce faci asta, poate că putem trece dincolo de asta.”

"Ușoară! Ai învățat să vorbești ca unul dintre ei.”

„Asta pentru că sunt unul dintre ei”, a spus ea. „Alegerea ta de cuvinte te trădează. Amyrlinul nu poate fi servit de cei care refuză să-i vadă autoritatea.”

— Te accept, spuse Gawyn. — Da, Egwene. Dar nu este important să ai oameni care te cunosc singur și nu titlul?”

„Atâta timp cât știu că există un loc pentru ascultare.” Fața ei s-a înmuiat. — Încă nu ești pregătit, Gawyn. Imi pare rau."

Și-a întins falca. Nu reacționa exagerat, își spuse el. "Foarte bine. Apoi, despre asasinate. Ne-am dat seama că nici una dintre femeile ucise nu avea gardieni.”

— Da, mi s-a dat un raport despre asta, spuse Egwene.

„Indiferent”, a spus el, „îmi aduce gândurile la o problemă mai mare. Nu avem destui paznici.”

Egwene se încruntă.

— Ne pregătim pentru Ultima Bătălie, Egwene, spuse Gawyn. „Și totuși există surori fără Gardieni. Multe surori. Unii au avut unul, dar nu au luat altul după ce a murit. Alții nu și-au dorit niciodată unul în primul rând. Nu cred că îți poți permite asta.”

„Ce ai vrea să fac?” spuse ea încrucișându-și brațele. „Le poruncești femeilor să ia Warders?”

"Da."

Ea a râs. — Gawyn, Amyrlinul nu are acest gen de putere.

„Atunci puneți Sala să o facă.”

„Nu știi ce spui. Alegerea și păstrarea unui Gard este o decizie foarte personală și intimă. Nicio femeie nu ar trebui să fie forțată să facă asta.”

„Ei bine”, a spus Gawyn, refuzând să se lase intimidat, „alegerea de a merge la război este, de asemenea, foarte „personală” și „intimă” – totuși, pe tot teritoriul țării, bărbații sunt chemați în asta. Uneori, sentimentele nu sunt la fel de importante ca supraviețuirea.

„Pazitorii țin surorile în viață și fiecare Aes Sedai va avea o importanță vitală în curând. Vor fi legiuni peste legiuni de trolloci. Fiecare soră de pe teren va fi mai valoroasă decât o sută de soldați, iar fiecare soră Healing va putea salva zeci de vieți. Aes Sedai sunt bunuri care aparțin umanității. Nu vă permiteți să-i lăsați să meargă neprotejați.”

Egwene se retrase, poate din cauza fervoarei cuvintelor lui. Apoi, pe neașteptate, ea dădu din cap. — Poate că există... înțelepciune în aceste cuvinte, Gawyn.

— Adu-l înaintea sălii, spuse Gawyn. „În esență, Egwene, o soră care nu face legătura cu un Gardien este un act de egoism. Această legătură face un om un soldat mai bun și vom avea nevoie de fiecare margine pe care o putem găsi. Acest lucru va ajuta, de asemenea, la prevenirea crimelor.”

„Voi vedea ce se poate face”, a spus Egwene.

— Mă poți lăsa să văd rapoartele pe care le dau surorile? Gawyn spuse: — Despre crime, vreau să spun?

„Gawyn,” a spus ea, „ți-am permis să faci parte din anchetă pentru că m-am gândit că ar fi bine să am un alt set de ochi să privească lucrurile. Dacă îți dai rapoartele lor, te-ar influența să tragi aceleași concluzii ca și ei.”

— Măcar spune-mi asta, spuse el. „S-au ridicat surorile îngrijorarea că aceasta ar putea să nu fie opera Ajahului Negru? Că asasinul ar putea fi un Grey Man sau un Darkfriend?”

„Nu, nu au făcut”, a spus Egwene, „pentru că știm că asasinul nu este unul dintre cei doi”.

„Dar ușa aseară a fost forțată. Și femeile sunt ucise cu cuțite, nu cu Puterea Unică. Nu există semne de porți sau...”

— Ucigașul are acces la Puterea Unică, spuse Egwene, vorbind cu mare atenție. „Și poate că nu folosesc porți.”

Gawyn miji ochii. Acelea sunau ca cuvintele unei femei care se întorcea jurământului ei de a nu minți. — Păstrezi secrete, spuse el. „Nu doar de la mine. Din tot Turnul.”

— Uneori e nevoie de secrete, Gawyn.

„Nu poți să ai încredere în mine cu ei?” El a ezitat. „Sunt îngrijorat că asasinul va veni după tine, Egwene. Nu ai un Gard.”

„Fără îndoială că va veni după mine, în cele din urmă.” Se juca cu ceva pe birou. Arăta ca o curea de piele uzată, tipul folosit pentru a pedepsi un criminal. Ciudat.

Ea? — Te rog, Egwene, spuse el. "Ce se întâmplă?"

L-a studiat, apoi a oftat. "Foarte bine. Le-am spus asta femeilor care fac ancheta. Poate ar trebui să-ți spun și eu. Unul dintre Părăsiți se află în Turnul Alb.”

Și-a coborât mâna la sabie. "Ce? Unde! O ai prizonieră?”

— Nu, spuse Egwene. „Ea este asasinul”.

"Stii asta?"

„Știu că Mesaana este aici; Am visat că este adevărat. Ea se ascunde printre noi. Acum, patru Aes Sedai, morți? Ea e, Gawyn. Este singurul lucru care are sens.”

A muşcat întrebările. El știa foarte puține despre Dreaming, dar știa că ea are talentul. Se spunea că ar fi ca Prevestirea.

— Nu i-am spus întregului Turn, continuă Egwene. „Îmi fac griji că dacă ar ști că una dintre surorile din jurul lor este în secret una dintre Părăsiți, ne-ar împărți din nou pe toți, ca sub Elaida. Cu toții am fi suspicioși unul față de celălalt.

„Este destul de rău acum, cu ei gândindu-se că surorile negre călătoresc pentru a comite crime, dar cel puțin asta nu le face să se suspecteze una față de cealaltă. Și poate Mesaana va crede că nu știu că este ea. Dar acolo, acesta este secretul pe care ai rugat să-l cunoști. Nu o vânăm pe o soră neagră, ci una dintre Părăsiți.”

Era descurajant de luat în considerare, dar nu mai mult decât Dragonul Renăscut care mergea pe pământ. Light, un Forsaken în the Tower părea mai plauzibil decât Egwene fiind Scaunul Amyrlin! — Ne vom ocupa de asta, spuse el, părând mult mai încrezător decât simțea.

„Am surori care caută istoria tuturor celor din Turn”, a spus Egwene. „Și alții urmăresc cuvinte sau acțiuni suspecte. O vom găsi. Dar nu văd cum putem face femeile mai sigure fără a incita o panică și mai periculoasă.”

— Păzitori, spuse Gawyn ferm.

— Mă voi gândi la asta, Gawyn. Deocamdată, am nevoie de ceva de la tine.”

— Dacă este în puterea mea, Egwene. Făcu un pas spre ea. "Tu stii asta."

"Chiar așa?" întrebă ea sec. "Foarte bine. Vreau să încetezi să-mi păzești ușa noaptea.”

"Ce? Egwene, nu!”

Ea clătină din cap. "Vezi? Prima ta reacție este să mă provoci.”

„Este datoria unui gardian să ofere provocări, în privat, în ceea ce privește Aes Sedai-ul său!” Hammar îl învățase

asta.

— Tu nu ești gardianul meu, Gawyn.

Asta l-a făcut scurt.

— În plus, spuse Egwene, nu ai putea face nimic pentru a-l opri pe unul dintre Părăsiți. Această bătălie va fi dusă de surori, iar eu sunt foarte atent cu secțiile pe care le-am stabilit. Vreau ca camerele mele să arate primitoare. Dacă încearcă să mă atace, poate o pot surprinde cu o ambuscadă.

„Folosiți-vă ca momeală?” Gawyn abia reuși să scoată cuvintele. „Egwene, asta e nebunie!”

"Nu. E disperare. Gawyn, femeile de care sunt responsabilă mor. Ucisă noaptea, într-o perioadă în care tu însuți ai spus că vom avea nevoie de fiecare femeie.”

Pentru prima dată, oboseala i s-a arătat prin mască, o oboseală a tonusului și o ușoară scădere a spatelui. Își încrucișă mâinile în fața ei, părând brusc uzată.

„Am surori care cercetează tot ce putem găsi despre Mesaana”, a continuat Egwene. — Nu este o războinică, Gawyn. Ea este administrator, planificator. Dacă o pot înfrunta, o pot învinge. Dar trebuie să o găsim mai întâi. Să mă dezvălui este doar unul dintre planurile mele – și ai dreptate, este periculos. Dar precauțiile mele au fost ample.”

„Nu-mi place deloc.”

„Nu este necesară aprobarea dumneavoastră.” Ea l-a privit. „Va trebui să ai încredere în mine.”

„Am încredere în tine”, a spus el.

„Tot ceea ce vă cer este să o arătați o dată.”

Gawyn strânse din dinți. Apoi s-a înclinat în fața ei și a părăsit biroul, încercând – și eșuând – să împiedice ușa să se închidă prea tare când a tras-o. Silviana îi aruncă o privire dezaprobatoare când trecu pe lângă ea.

De acolo, s-a îndreptat spre terenul de antrenament, în ciuda disconfortului pe care îl avea cu ele. Avea nevoie de un antrenament cu sabia.

Egwene scoase un oftat lung, aşezându-se pe spate, închizând ochii. De ce a fost atât de greu să-și țină sub control sentimentele atunci când avea de-a face cu Gawyn? Nu s-a simțit niciodată un Aes Sedai la fel de sărac ca atunci când vorbea cu el.

Atât de multe emoții se învârteau în ea, ca diferite tipuri de vin care se revarsă și se amestecă între ele: furie față de încăpățânarea lui, dorință arzătoare pentru brațele

lui, confuzie față de propria ei incapacitate de a pune una dintre ele înaintea celeilalte.

Gawyn avea un mod de a-și plictisi pielea și inima. Acea pasiune a lui era captivantă. Își făcea griji că, dacă îl lega, ar infecta-o. Așa a funcționat? Cum te-ai simțit să fii legat, să simți emoțiile altuia?

Își dorea asta cu el, legătura pe care o aveau alții. Și era important să aibă oameni pe care să se poată baza pentru a o contrazice, în privat. Oameni care o cunoșteau ca Egwene, mai degrabă decât Amyrlin.

Dar Gawyn era încă prea lejer, prea neîncrezător.

S-a uitat peste scrisoarea ei către noul Rege al Lacrimilor, explicând că Rand amenința că va rupe sigiliile. Planul ei de a-l opri ar depinde de sprijinul ei de la oameni în care avea încredere. Ea a avut rapoarte contradictorii despre Darlin Sisnera. Unii au spus că este unul dintre cei mai mari susținători ai lui Rand, în timp ce alții au susținut că este unul dintre cei mai mari detractori ai lui Rand.

Ea a lăsat scrisoarea deoparte pentru moment, apoi a scris câteva gânduri despre cum să abordeze Sala în problema Warder. Gawyn a argumentat excelent, deși a mers prea departe și a presupus prea multe. Făcând o cerere pentru femeile care nu aveau Gardieni să aleagă unul, explicând toate avantajele și arătând cum ar putea salva vieți și ajuta la înfrângerea Umbrei care ar fi potrivită.

Și-a turnat niște ceai de mentă din oala de pe partea laterală a biroului ei. În mod ciudat, nu se stricase la fel de des în ultima vreme, iar această ceașcă avea un gust destul de bun. Nu îi spusese lui Gawyn celălalt motiv pentru care îi ceruse să-și lase ușa noaptea. Avea probleme cu somnul, știind că el era acolo, la doar câțiva metri distanță. Își făcea griji că va aluneca și va merge la el.

Cureaua Silvianei nu reușise niciodată să-i încalce voința, dar Gawyn Trakand... se apropia periculos de mult să facă asta.

Graendal anticipă sosirea mesagerului. Chiar și aici, în cele mai secrete ascunzători ale ei, sosirea lui nu a fost neașteptată. Aleșii nu se puteau ascunde de Marele Domn.

Ascunzătoarea nu era un palat, o cabană frumoasă sau o cetate străveche. Era o peșteră pe o insulă de care nimeni nu-i păsa, într-o zonă din Oceanul Aryth pe care nimeni nu a vizitat-o vreodată. Din câte știa ea, nu era nimic de remarcat sau de interes pe aproape.

Cazările au fost de-a dreptul groaznice. Șase dintre animalele ei mai mici aveau grijă de locul, care era doar trei camere. Acoperise intrarea cu piatră și singura cale de intrare sau de ieșire era poarta. Apa proaspătă venea dintr-un izvor natural, alimente din magazinele pe care le adusese anterior și aerul prin crăpături. Era umedă și era umil.

Cu alte cuvinte, era exact genul de loc în care nimeni nu s-ar aștepta să o găsească. Toată lumea știa că Graendal nu suporta lipsa de lux. Asta era adevărat. Dar cea mai bună parte despre a fi previzibil a fost că ți-a permis să faci neașteptat.

Din păcate, nimic din toate acestea nu s-a aplicat pentru Marele Domn. Graendal urmărea poarta deschisă din fața ei în timp ce se relaxa pe un șezlong de mătase galbenă și albastră. Mesagerul era un bărbat cu trăsături plate și piele tăbăcită adânc, îmbrăcat în negru și roșu. Nu avea nevoie să vorbească – prezența lui era mesajul. Unul dintre animalele ei de companie – o femeie frumoasă, cu părul negru, cu ochi mari căprui, care fusese cândva o înaltă doamnă Tairen – se uita la poartă. Ea părea speriată. Graendal simțea cam la fel.

Ea a închis în mâini exemplarul legat în lemn a lui Alight in the Snow și s-a ridicat, purtand o rochie subțire de mătase neagră, pe care o curgeau panglici de streith. Ea a pășit prin poartă, având grijă să proiecteze un aer de încredere.

Moridin stătea în interiorul palatului său de piatră neagră. Camera nu avea mobilier; numai vatra, cu un foc aprins. Mare Doamne! Un foc, într-o zi atât de caldă? Ea și-a păstrat calmul și nu a început să transpire.

Se întoarse spre ea, petele negre de saa înotând peste ochi. „Știi de ce te-am chemat.” Nu o întrebare.

"Fac."

„Aran'gar este moartă, pierdută pentru noi – și după ce Marele Domn și-a transmigrat sufletul ultima dată. S-ar putea crede că îți faci un obicei din acest gen de lucruri, Graendal.

— Trăiesc pentru a sluji, Nae'blis, spuse ea. Încredere! Trebuia să pară încrezătoare.

El a ezitat doar pentru scurt timp. Bun. — Cu siguranță nu sugerezi că Aran'gar a devenit trădător.

"Ce?" spuse Graendal. "Nu, desigur că nu."

„Atunci cum este ceea ce ai făcut un serviciu?”

Graendal își lipi pe chip o expresie de confuzie îngrijorată. „De ce, am urmat comanda care mi-a fost dată. Nu sunt aici să primesc o laude?”

— Departe de asta, spuse Moridin sec. — Confuzia ta prefăcută nu va funcționa asupra mea, femeie.

— Nu este prefăcut, spuse Graendal, pregătindu-și minciuna. „Deși nu mă așteptam ca Marele Domn să fie mulțumit să piardă pe unul dintre Aleși, câștigul a meritat, evident, costul.”

„Ce câștig?” mârâi Moridin. „Ți-ai permis să fii prins în neștiință și ai pierdut în mod prostește viața unuia dintre Aleși! Ar fi trebuit să ne putem baza pe tine, dintre toți oamenii, pentru a evita să ne împiedicăm de al'Thor.

Nu știa că ea o legase pe Aran'gar și o lăsase să moară; a crezut că asta a fost o greșeală. Bun. „Prins în neștiință?” spuse ea, părând mortificată. „Niciodată... Moridin, cum ai putut să crezi că l-aș lăsa să mă găsească din întâmplare!”

„Ai făcut asta intenționat?”

— Desigur, spuse Graendal. „Practic a trebuit să-l conduc de mână la Natrins Barrow. Lews Therin nu a fost niciodată bun să vadă faptele direct în fața nasului său. Moridin, nu vezi? Cum va reacționa Lews Therin la ceea ce a făcut? Distrugeți o întreagă cetate, un oraș în miniatură propriu, cu sute de ocupanți? Să ucizi nevinovați pentru a-și atinge scopul? Va sta cu ușurință în el?”

Moridin ezită. Nu, nu se gândise la asta. Ea a zâmbit în interior. Pentru el, acțiunile lui al'Thor ar fi avut perfect sens. Erau cel mai logic și, prin urmare, cel mai sensibil mijloc de a atinge un scop.

Dar al'Thor însuși... mintea lui era plină de visuri despre onoare și virtute. Acest eveniment nu avea să stea ușor în el și vorbind despre el ca Lews Therin lui Moridin ar întări acest lucru. Aceste acțiuni aveau să-l sfâșie pe al'Thor, să-i sfâșie sufletul, să-i bată inima crudă și sângerând. Ar avea coșmaruri, și-ar purta vinovăția pe umeri ca jugul unui cărucior greu încărcat.

Își putea aminti vag cum fusese, făcând primii pași către Umbră. Simțise vreodată acea durere nebună? Da, din pacate. Nu toți Alesii au avut. Semirhage fusese corupt până în oase de la început. Dar alții dintre ei luaseră drumuri diferite către Umbră, inclusiv Ishamael.

Putea vedea amintirile, atât de îndepărtate, în ochii lui Moridin. Odată, nu fusese sigură cine era acest bărbat, dar acum era. Fața era diferită, dar sufletul la fel. Da, știa exact ce simțea al'Thor.

— Mi-ai spus să-l rănesc, spuse Graendal. „Mi-ai spus să-i aduc angoasă. Acesta a fost cel mai bun mod. Aran'gar m-a ajutat, deși nu a fugit când i-am sugerat. Acela și-a confruntat întotdeauna problemele prea agresiv. Dar sunt sigur că Marele Domn poate găsi alte instrumente. Ne-am asumat un risc și nu a fost fără costuri. Dar câștigul... Dincolo de asta, Lews Therin crede acum că sunt mort. Acesta este un mare avantaj.”

Ea a zâmbit. Nu prea multă plăcere. Doar o mică satisfacție. Moridin se încruntă, apoi ezită, aruncând o privire în lateral. La nimic. „Deocamdată trebuie să te las fără pedeapsă”, a spus el în cele din urmă, deși nu părea încântat de asta.

A fost aceasta o comunicare directă de la Marele Domn? Din câte știa ea, toți Aleșii din această Eră trebuiau să meargă la el în Shayol Ghul pentru a-și primi ordinele. Sau cel puțin să suferi o vizită din partea acelei creaturi îngrozitoare Shaidar Haran. Acum, Marele Domn părea că vorbește direct cu Nae'blis. Interesant. Și îngrijorător.

Însemna că sfârșitul era foarte aproape. Nu ar mai fi mult timp pentru postură. Ea se va vedea Nae'blis și va conduce această lume ca a ei odată ce Ultima Bătălie se va termina.

— Cred, spuse Graendal, că ar trebui...

— Trebuie să stai departe de al'Thor, spuse Moridin. „Nu trebuie să fii pedepsit, dar nici eu nu văd motive să te laud. Da, al'Thor poate fi rănit, dar încă ți-ai greșit planul, costându-ne un instrument util.”

— Desigur, spuse Graendal lin, voi sluji după bunul plac Marele Domn. Oricum nu aveam de gând să sugerez să mă mișc împotriva lui al'Thor. El crede că sunt mort și, deocamdată, e bine să-l las să rămână în ignoranța lui în timp ce eu lucrez în altă parte.”

"În altă parte?"

Graendal avea nevoie de o victorie, una decisivă. Ea a cercetat diferitele planuri pe care le pusese la cale, selectând cele mai probabile să reușească. Nu se putea mișca împotriva lui al'Thor? Foarte bine. Ea avea să-i aducă Marelui Domn ceva ce el și-a dorit de mult.

— Perrin Aybara, spuse Graendal. Se simțea expusă, trebuind să-i dezvăluie intențiile lui Moridin. Ea a preferat să-și păstreze comploturile pentru ea. Cu toate acestea, se îndoia că va putea scăpa de această întâlnire fără să-i spună. „Îți voi aduce capul lui.”

Moridin se întoarse spre foc, strângându-și mâinile la spate. A privit flăcările.

Cu un șoc, a simțit transpirația curgându-i pe sprânceană. Ce? Ea a putut să evite căldura și frigul. Ce a fost greșit? Și-a menținut concentrarea... pur și simplu nu a funcționat. Nu aici. Nu lângă el.

Ásta a neliniștit-o profund.

„Este important”, a spus Graendal. „Profețiile...”

— Cunosc profețiile, spuse Moridin încet. Nu s-a întors. „Cum ai face-o?”

— Spionii mei i-au localizat armata, spuse Graendal. „Am pus deja niște planuri în mișcare cu privire la el, pentru orice eventualitate. Reținând grupul de Shadowspawn pe care mi l-a dat pentru a provoca haos și am o capcană pregătită. Îl va rupe pe al'Thor, îl va ruina dacă o pierde pe Aybara.

— Va face mai mult decât atât, spuse Moridin încet. „Dar nu te vei descurca niciodată. Oamenii lui au porți. El va scăpa de tine.”

— Va scăpa de tine, spuse Moridin încet.

Transpirația i se prelingea pe obraz, apoi pe bărbie. L-a șters în mod obișnuit, dar sprânceana ei a continuat să-și curmeze.

— Vino, spuse Moridin, ieşind cu paşi mari din vatră spre hol de afară.

Graendal îl urmă, curios, dar speriat. Moridin o conduse la o ușă din apropiere, așezată în aceiași ziduri de piatră neagră. L-a împins deschis.

Graendal îl urmă înăuntru. Camera îngustă era căptușită cu rafturi. Și pe ele erau zeci – poate sute – de obiecte ale Puterii. Întuneric înăuntru! ea credea. De unde a luat atât de multe?

Moridin a mers până la capătul camerei, unde a scos printre obiecte de pe un raft. Graendal intră, uluit. „Este o lance de șoc?” întrebă ea, arătând spre o bucată lungă și subțire de metal. „Trei tije de legare? Un rema'kar? Bucățile alea dintr-un sho...”

„Nu este important”, a spus el, alegând un articol.

„Dacă aș putea doar...”

— Ești aproape de a-ți pierde favoarea, Graendal, spuse el, întorcându-se și ținând în mână o bucată lungă de metal, în formă de vârfuri, argintie și acoperită cu un cap mare de metal înscris cu incrustații aurii. „Am găsit doar două dintre acestea. Celălalt este folosit la bun sfârșit. Îl poți folosi pe acesta.”

„Un vârf de vis?” spuse ea, cu ochii deschiși larg. Cât de mult își dorise ea să aibă una din astea! — Ai găsit două?

A lovit vârful vârfului de vis și acesta a dispărut din mână. „Vei ști unde să-l găsești?”

— Da, spuse ea, înfometându-se. Acesta a fost un obiect de mare Putere. Util în atât de multe moduri diferite.

Moridin făcu un pas înainte, prinzându-i ochii cu ai lui. — Graendal, spuse el încet, periculos. „Cunosc cheia pentru acesta. Nu va fi folosit împotriva mea sau împotriva altora aleșilor. Marele Domn va ști dacă o faci. Nu vreau ca obiceiul tău aparent să fie răsfățat în continuare, nu până când Aybara nu va muri.”

„Eu... da, desigur.” I s-a simțit frig, brusc. Cum putea să simtă frig aici? Și în timp ce încă transpira?

„Aybara poate merge în Lumea Viselor”, a spus Moridin. „Îți voi împrumuta un alt instrument, omul cu două suflete. Dar el este al meu, la fel cum acel vârf este al meu. Așa cum ești a mea. Intelegi?"

Ea a dat din cap. Nu s-a putut abține. Camera părea să fie din ce în ce mai întunecată. Acea voce a lui... suna, doar vag, ca cea a Marelui Domn.

— Lasă-mă, totuși, să-ți spun asta, spuse Moridin, întinzându-și mâna dreaptă, luându-i bărbia. „Dacă reușiți, Marele Domn va fi mulțumit. Foarte mulțumit. Ceea ce vi s-a dat în raritate va fi îngrămădit peste voi în slavă.”

Și-a lins buzele uscate. În fața ei, expresia lui Moridin deveni îndepărtată.

— Moridin? întrebă ea şovăitoare.

El o ignoră, eliberându-i bărbia și mergând spre capătul camerei. De pe o masă, luă un volum gros, învelit în piele brună palid. A răsturnat o anumită pagină și a studiat-o pentru o clipă. Apoi îi făcu semn să se apropie.

Ea a făcut-o, atentă. Când a citit ce era pe pagină, s-a trezit uluită.

Întuneric înăuntru! „Ce este această carte?” a reușit în cele din urmă să iasă cu forța. De unde au venit aceste profeții?”

— Îmi sunt cunoscute de mult, spuse Moridin încet, studiind încă cartea. „Dar nu pentru mulți alții, nici măcar Aleși. Femeile și bărbații care vorbeau acestea erau izolați și ținuți singuri. Lumina nu trebuie să știe niciodată despre aceste cuvinte. Știm despre profețiile lor, dar ei nu le vor cunoaște niciodată pe toate”.

— Dar asta... spuse ea, recitind pasajul. „Asta spune că Aybara va muri!”

„Pot exista multe interpretări ale oricărei profeții”, a spus Moridin. „Dar da. Această Prevestire promite că Aybara va muri de mâna noastră. Îmi vei aduce capul acestui lup, Graendal. Și când vei face, orice vei cere va fi al tău.” A închis cartea cu o palmă. „Dar marca-mă. Eșuează și vei pierde ceea ce ai câștigat. Și mult mai mult."

El a deschis un portal pentru ea cu o mișcare a mâinii; slaba ei abilitate de a atinge Adevărata Putere – care nu fusese îndepărtată de ea – i-a permis să vadă țesături răsucite înjunghiând aerul și rupând-l, rupând o gaură în materialul Modelului. Aerul strălucea acolo. Ar duce înapoi la caverna ei ascunsă, știa ea.

A trecut fără un cuvânt. Nu avea încredere că vocea ei vorbește fără să tremure.

6
chestionarea intențiilor

Morgase Trakand, cândva Regina Andorului, a servit ceai. Se muta de la o persoană la alta în pavilionul mare pe care Perrin îl luase de la Maiden. Avea părți laterale care puteau fi rulate și fără podea de cort.

Oricât de mare era cortul, abia era loc suficient pentru toți cei care doriseră să participe la întâlnire. Perrin și Faile erau acolo, desigur, așezați pe pământ. Lângă ei stăteau Elyas cu ochi aurii și Tam al'Thor, fermierul simplu, cu umerii largi și maniere calme. A fost acest om cu adevărat tatăl Dragonului Renăscut? Desigur, Morgase îl văzuse o dată pe Rand al'Thor, iar băiatul nu arătase mai mult decât un fermier însuși.

Lângă Tam stătea secretarul prăfuit al lui Perrin, Sebban Balwer. Cât de multe știa Perrin despre trecutul său? Jur Grady era și el acolo, purtând haina lui neagră cu un ac de sabie argintiu pe guler. Fața lui pielea de fermier avea ochii scobiți și încă palidă din cauza bolii pe care o suferise recent. Neald — celălalt Asha'man — nu era acolo. Încă nu și-a revenit după mușcăturile de șarpe.

Toți cei trei Aes Sedai erau acolo. Seonid și Masuri stăteau alături de Înțelepții, iar Annoura stătea lângă Berelain, aruncând ocazional priviri către cei șase Înțelepți.

Gallenne stătea de cealaltă parte a lui Berelain. Vizavi de ei stăteau Alliandre și Arganda.

Ofițerii l-au făcut pe Morgase să se gândească la Gareth Bryne. Nu-l mai văzuse de mult, nu de când îl exilase din motive pe care încă nu le putea explica. Foarte puțin despre acel moment din viața ei avea sens pentru ea acum. Oare chiar fusese atât de îndrăgostită de un bărbat încât le alungase pe Aemlyn și Ellorien?

Oricum, acele zile dispăruseră. Acum, Morgase se îndreptă cu grijă prin cameră și văzu că paharele oamenilor erau pline.

— Munca ta a durat mai mult decât mă așteptam, a spus Perrin.

— Ne-ai dat datoria să ne îngrijim, Perrin Aybara, răspunse Nevarin. „Am realizat-o. Ne-a luat atât timp cât a fost nevoie să o facem corect. Cu siguranță nu sugerați că am procedat altfel.” Înțeleptul cu părul nisipos stătea direct în fața lui Seonid și Masuri.

„Cedează, Nevarin”, mormăi Perrin în timp ce derula o hartă în fața lui, pe pământ; fusese desenat de Balwer folosind instrucțiuni de la Ghealdanin. „Nu te-am întrebat. Am întrebat dacă au fost probleme la ardere.”

— Satul a dispărut, spuse Nevarin. „Și fiecare plantă pe care am găsit-o cu un indiciu de Blight a fost arsă în cenușă. La fel de bine am făcut. Voi, cei din zonele umede, ați avea multe probleme să faceți față cu ceva la fel de mortal precum Blight.

— Cred, spuse Faile, că ai fi surprins.

Morgase aruncă o privire către Faile, care se uită la Înțeleptul. Faile stătea ca o regină, îmbrăcată din nou la locul ei într-o rochie fină de verde și violet, pliată pe părțile laterale și împărțită pentru călărie. În mod ciudat, sentimentul de conducere al lui Faile părea să fi fost sporit de timpul petrecut cu Shaido.

Morgase și Faile reveniseră repede la a fi stăpână și servitoare. De fapt, viața lui Morgase aici era izbitor de asemănătoare cu ceea ce fusese în tabăra Shaido. Adevărat, unele lucruri erau diferite; Morgase nu era probabil să fie legat aici, de exemplu. Asta nu a schimbat faptul că — pentru o vreme — ea și celelalte patru femei fuseseră egale. Nu mai.

Morgase se opri lângă lordul Gallenne și își umple din nou ceașca, folosind aceleași abilități pe care le cultivase când a asistat la Sevanna. Uneori, a fi slujitor părea să necesite mai multă ascundere decât a fi cercetaș. Ea nu

trebuia să fie văzută, nu trebuia să-și distragă atenția. Oare propriii ei servitori acționaseră în felul acesta în jurul ei?

„Ei bine”, a spus Arganda, „dacă cineva se întreabă unde am plecat, fumul de la acel incendiu este un indicator ușor.”

„Suntem mult prea mulți ca să ne gândim să ne ascundem”, a spus Seonid. Recent, ea și Masuri începuseră să li se permită să vorbească fără mustrări din partea Înțelepților, deși Verzii încă le-au aruncat o privire către femeile Aiel înainte de a vorbi. L-a înfuriat pe Morgase să vadă asta. Surorile Turnului, au făcut ucenici la o grămadă de sălbatici? Se spunea că s-a făcut la ordinul lui Rand al'Thor, dar cum ar fi vreun om – chiar și Dragonul Renăscut – să fie capabil de așa ceva?

A deranjat-o că cei doi Aes Sedai păreau să nu mai reziste postului lor. Situația unei persoane în viață o poate schimba dramatic. Gaebril, apoi Valda, îi predase acea lecție lui Morgase. Captivitatea lui Aiel fusese doar un alt pas în proces.

Fiecare dintre aceste experiențe o îndepărtase și mai mult de Regina care fusese. Acum nu tânjea după lucruri frumoase sau tronul ei. Ea dorea doar puțină stabilitate. Aceasta, se părea, era o marfă mai prețioasă decât aurul.

— Nu contează, spuse Perrin, atingând harta. „Deci, suntem hotărâți? Îl urmărim pe Gill și pe ceilalți pe jos deocamdată, trimițând cercetași prin poartă să-i găsească, dacă este posibil. Să sperăm că îi vom prinde înainte să ajungă la Lugard. Cât timp până la oraș ai spune, Arganda?

— Depinde de noroi, spuse soldatul slăbănog. „Există un motiv pentru care numim această perioadă a anului mlaștină. Înțelepții nu călătoresc în timpul topirii primăverii.”

„Înțelepciunea este pentru cei care au timp pentru asta”, mormăi Perrin, numărând distanța de pe hartă cu degetele.

Morgase se mișcă să umple paharul Annourei. Turnarea ceaiului era mai complicat decât bănuise ea vreodată. Trebuia să știe a cui cană să ia deoparte și să umple și a cui să umple cât timp ei o țineau. Trebuia să știe exact cât de sus să umple o ceașcă pentru a nu se vărsa și cum să toarne ceaiul fără să zdrănnească porțelanul sau să stropească. Știa când să nu fie văzută și când să facă o ușoară producție din umplerea paharelor în cazul în care i-ar fi dor de oameni, i-a uitat sau le-a apreciat greșit nevoile.

Ea luă cu grijă ceașca lui Perrin de lângă el, pe pământ. Îi plăcea să gesticuleze când vorbea și putea să-i doboare ceașca din mână dacă ea nu era prudentă. Per total, era o artă remarcabilă în a servi ceaiul – o lume întreagă pe care Morgase Regina nu se obosi niciodată să o observe. Ea a umplut din nou ceașca lui Perrin și a pus-o înapoi lângă el. Perrin a pus alte întrebări despre hartă – orașe din apropiere, potențiale surse de aprovizionare. Avea multe promisiuni ca lider, chiar dacă era mai degrabă lipsit de experiență. Un mic sfat de la Morgase... Ea a întrerupt acest gând. Perrin Aybara a fost un rebel. Cele Două Râuri făceau parte din Andor, iar el se autointitulase stăpânul ei, arborând acel steag cap de lup. Cel puțin steagul lui Manetheren fusese dat jos. Zborul care nu fusese decât o declarație deschisă de război.

Morgase nu se mai înțepa de fiecare dată când cineva îl numea lord, dar nici nu intenționa să-i ofere niciun ajutor. Nu până când ea a hotărât cum să-l mute înapoi sub mantia monarhiei Andorane.

În plus, recunoscu Morgase cu zgomot, Faile este suficient de ascuțit pentru a da orice sfat pe care l-aș avea.

Faile a fost de fapt o completare perfectă pentru Perrin. În cazul în care el era o lance tocită și îndreptată la sarcină, ea era un arc subtil de cavalerie. Combinația celor două – cu legăturile lui Faile cu tronul Saldaean – era ceea ce îl îngrijora cu adevărat pe Morgase. Da, el dărâmase stindardul lui Manetheren, dar mai înainte comandase să fie dat jos stindardul lui Cap de lup. Adesea, interzicerea unui lucru era cel mai bun mod de a vă asigura că se întâmplă.

Cana lui Alliandre era pe jumătate goală. Morgase sa mutat să-l umple din nou; la fel ca multe doamne înalte, Alliandre se aștepta întotdeauna să-i fie ceașca plină. Alliandre îi aruncă o privire lui Morgase și în acei ochi se auzi o licărire slabă de disconfort. Alliandre simțea nesigură care ar trebui să fie relația lor. Era curios, deoarece Alliandre fusese atât de trufaș în timpul captivității lor. Persoana care fusese cândva Morgase, regina, a vrut să stea jos pe Alliandre și să dea o explicație lungă despre cum să-și mențină mai bine grandoarea.

Ar trebui să învețe singură. Morgase nu mai era persoana care fusese cândva. Nu era sigură ce era, dar avea să învețe cum să-și facă datoria de slujitoare de doamnă. Aceasta devenea o pasiune pentru ea. O

modalitate de a-și dovedi că era încă puternică, încă de valoare.

Într-un fel, era înfricoșător că ea își făcea griji pentru asta.

— Lord Perrin, spuse Alliandre în timp ce Morgase se îndepărta. „Este adevărat că plănuiești să-mi trimiți oamenii înapoi la Jehannah după ce îl vei găsi pe Gill și grupul lui?”

Morgase a continuat pe lângă Masuri — lui Aes Sedai îi plăcea să se umple ceașca ei doar când o bătea ușor cu unghia.

— Da, a răspuns Perrin. „Știm cu toții că nu a fost complet voința ta să ni te alături. Dacă nu te-am fi adus cu tine, nu ai fi fost niciodată capturat de Shaido. Masema a murit. E timpul să te las să te întorci la guvernarea națiunii tale.”

— Cu tot respectul, Domnul meu, spuse Alliandre. „De ce recrutezi dintre compatrioții mei, dacă nu pentru a aduna o armată pentru o utilizare viitoare?”

„Nu încerc să recrutez”, a spus Perrin. „Doar pentru că nu-i resping nu înseamnă că intenționez să măresc această armată și mai mult.”

— Domnul meu, spuse Alliandre. „Dar cu siguranță este înțelept să păstrezi ceea ce ai.”

— Are o idee, Perrin, adăugă Berelain încet. „Nu trebuie decât să te uiți la cer pentru a ști că Ultima Bătălie este iminentă. De ce să-i trimită forța înapoi? Sunt sigur că Lordul Dragon va avea nevoie de fiecare soldat din toate țările pe care i-a jurat.”

— El poate trimite după ei când se hotărăște, spuse Perrin încăpățânat.

— Domnul meu, spuse Alliandre. „Nu i-am jurat. ți-am jurat. Dacă Ghealdan va mărșălui pentru Tarmon Gai'don, ar trebui să facă asta sub steagul tău.

Perrin se ridică, surprinzând mai multe persoane din cort. Pleacă? Se îndreptă spre partea deschisă a cortului fără să scoată un cuvânt, scoțând capul afară. „Wil, vino aici”, strigă el.

O țesătură a Puterii Unice îi împiedica pe oameni afară să asculte. Morgase putea vedea țesăturile lui Masuri, legate și protejand cortul. Complexitatea lor părea să-și bată joc de talentul ei minuscul.

Masuri bătu pe marginea cești și Morgase se grăbi să o umple din nou. Femeii îi plăcea să bea ceai când era nervoasă.

Perrin s-a întors înapoi în cort, urmat de un tânăr frumos care purta un pachet învelit în pânză. — Desfă-l, spuse Perrin. Tânărul a făcut asta, părând îngrijorat. Purta emblema capului de lup care era sigilul lui Perrin.

„Nu eu am făcut acest banner”, a spus Perrin. „Nu mi-am dorit niciodată, dar — după sfat — l-am lăsat să zboare. Ei bine, motivele pentru a face asta au trecut. Aș comanda chestia să fie dat jos, dar asta nu pare să funcționeze pentru mult timp.” Se uită la Wil. „Wil, vreau să treacă prin tabără. Dau un ordin direct. Vreau ca fiecare copie a acestui banner nenorocit să fie arsă. Înţelegi?"

Wil păli. "Dar-"

— Fă-o, spuse Perrin. — Alliandre, îi vei jura lui Rand de îndată ce îl găsim. Nu vei călări sub bannerul meu, pentru că nu voi avea un banner. Sunt fierar și asta e sfârșitul. Am suportat această prostie de prea mult timp.”

— Perrin? întrebă Faile. Ea părea surprinsă. „Este înțelept?”

Omule prost. Ar fi trebuit măcar să vorbească cu soția lui despre asta. Dar bărbații ar fi bărbați. Le-au plăcut secretele și planurile lor.

„Nu știu dacă este înțelept. Dar asta fac, spuse el, aşezându-se. — Pleacă, Wil. Vreau ca bannerele alea să fie arse până în seara asta. Fără reținere, înțelegi?”

Wil se înțepeni, apoi se răsuci și ieși din cort fără să dea un răspuns. Băiatul arăta de parcă s-a simțit trădat. În mod ciudat, Morgase s-a trezit simțind puțin la fel. A fost o prostie. Asta voia ea – era ceea ce trebuia să facă Perrin. Și totuși, oamenii s-au speriat, pe bună dreptate. Cerul acela, lucrurile care se întâmplau în lume... Ei bine, într-o perioadă ca aceasta, poate că un om ar putea fi scuzat că a preluat comanda.

— Ești un prost, Perrin Aybara, spuse Masuri. Avea un mod direct despre ea.

„Fiule”, i-a adresat Tam lui Perrin, „băieții au pus o mulțime de stoc în bannerul ăla”.

— Prea mult, spuse Perrin.

"Poate. Dar e bine să ai la ce să te uiți. Când ai dat jos celălalt banner, le-a fost greu. Acest lucru va fi mai rău.”

„Trebuie făcut”, a spus Perrin. „Bărbații Two Rivers s-au atașat prea mult de asta, au început să vorbească de parcă ar rămâne cu mine în loc să se întoarcă la familiile lor, unde le este locul. Când vom face din nou porțile de acces, Tam, le vei lua și vei pleca.” Se uită la Berelain. —

Presupun că nu pot scăpa de tine și de oamenii tăi. Te vei întoarce cu mine la Rand.

— Nu eram conștient, spuse Berelain înțepenit, că trebuie să „scăpați” de noi. Păreai mult mai puțin reticent în a accepta sprijinul meu atunci când ai cerut serviciile Gărzilor mei înaripați pentru a-ți salva soția.

Perrin respiră adânc. „Apreciez ajutorul vostru, toți. Am făcut un lucru bun în Maiden, și nu doar pentru Faile și Alliandre. Era un lucru care trebuia făcut. Dar arde-mă, asta s-a terminat acum. Dacă vrei să-l urmărești pe Rand, sunt sigur că te va avea. Dar Asha'manul meu este epuizat, iar sarcinile care mi s-au dat sunt finalizate. Am aceste cârlige în mine, trăgându-mă înapoi la Rand. Înainte să pot face asta, trebuie să termin cu voi toți.”

— Soț, spuse Faile, cuvintele ei tăiate. „Aș putea sugera să începem cu cei care vor să fie trimiși?”

— Da, spuse Aravine. Fosta gai'shain stătea lângă spatele cortului, ușor de trecut cu vederea, deși devenise o forță importantă în administrarea taberei lui Perrin. Ea a acționat ca un administrator neoficial pentru el. „Unii dintre refugiați ar fi bucuroși să se întoarcă la casele lor.”

„Aș prefera să mut pe toată lumea, dacă pot”, a spus Perrin. „Grady?”

Asha'man a ridicat din umeri. „Porțile pe care le-am făcut pentru cercetași nu m-au taxat prea mult și cred că aș putea face altele mai mari. Sunt încă puțin slăbit, dar sunt peste tot peste boală. Neald va avea nevoie de mai mult timp, totuși.”

"Lordul meu." Balwer tuși încet. „Am câteva cifre de notă curioasă. Mutarea a cât mai mulți oameni ai acum prin gateway-uri va dura ore, poate zile. Nu va fi un efort rapid, ca atunci când ne-am apropiat de Maiden.

— Va fi dur, domnule, spuse Grady. „Nu cred că aș putea ține unul deschis atât de mult timp. Nu dacă vrei să fiu suficient de puternic pentru a fi în formă de luptă, pentru orice eventualitate.”

Perrin se așeză înapoi, inspectând din nou harta. Cupa lui Berelain era goală; Morgase se grăbi să-l umple. — În regulă, atunci, spuse Perrin. „Vom începe să trimitem niște grupuri mai mici de refugiați, dar primii pe cei care vor să plece.”

— De asemenea, spuse Faile. „Poate că este timpul să trimitem mesageri să contacteze Lordul Dragon; ar putea fi dispus să trimită mai multe Asha'man.”

Perrin dădu din cap. "Da."

— Ultima dată când am știut, spuse Seonid, era în Cairhien. Cel mai mare număr de refugiați provine de acolo, așa că am putea începe prin a-i trimite pe unii dintre ei acasă, împreună cu cercetași pentru a se întâlni cu Lordul Dragon.”

— Nu este acolo, spuse Perrin.

"De unde ştiţi?" Edarra își puse paharul jos. Morgase s-a strecurat în jurul perimetrului cortului și l-a smuls pentru a fi umplut. Cel mai mare dintre cei înțelepți și poate cel mai important dintre ei – era greu de spus cu cei înțelepți – Edarra părea izbitor de tânără pentru vârsta ei raportată. Abilitatea minusculă a lui Morgase în Puterea Unică a fost suficientă pentru a-i spune că această femeie era puternică. Probabil cel mai puternic din cameră.

„Eu...” Perrin păru să se clatine. Avea o sursă de informații pe care nu o împărtășea? „Rand are obiceiul de a fi acolo unde nu te aștepți la el. Mă îndoiesc că a rămas în Cairhien. Dar Seonid are dreptate – este cel mai bun loc pentru a începe să cauți.”

— Domnul meu, spuse Balwer. „Îmi fac griji în legătură cu ce am putea, eh, să greșim dacă nu suntem atenți. Flote de refugiați, care se întorc prin porți pe neașteptate? De ceva vreme nu avem contact. Poate că, pe lângă contactarea Dragonului, am putea trimite cercetași pentru a strânge informații?

Perrin dădu din cap. „Aș putea să aprob asta.”

Balwer s-a liniștit, părând mulțumit, deși acel bărbat era izbitor de bun în a-și ascunde emoțiile. De ce voia atât de mult să trimită pe cineva la Cairhien?

„Voi recunoaște,” a spus Grady, „mi-e îngrijorat că îi mut pe toți acești oameni. Chiar și odată ce Neald se va simți bine, va fi obositor să țin porțile deschise suficient de mult pentru a le trece pe toate.”

— Perrin Aybara, spuse Edarra. „Poate exista o modalitate de a rezolva această problemă.”

"Cum?"

„Acești ucenici au vorbit despre ceva. Un cerc, se numește? Dacă ne-am lega împreună, Asha'man și unii dintre noi, atunci poate le-am putea da puterea de a crea porți mai mari.”

Perrin se scărpină la barbă. „Grady?”

„Nu m-am legat niciodată într-un cerc până acum, Domnul meu. Dar dacă am putea să ne dăm seama... ei bine, porțile mai mari ar muta mai mulți oameni mai repede. Asta ar putea ajuta foarte mult.”

— In regulă, spuse Perrin, întorcându-se înapoi către Cel Înțelept. „Cât m-ar costa să încerci asta?”

— Ai lucrat prea mult cu Aes Sedai, Perrin Aybara, spuse Edarra adulmecând. „Nu totul trebuie făcut cu un cost. Acest lucru ne va aduce beneficii tuturor. Mă gândesc să o sugerez de ceva timp.”

Perrin se încruntă. „De cât timp știi că asta ar putea funcționa?”

"Destul de mult."

„Arde-te, femeie, de ce nu mi-ai adus-o mai devreme?”

— De cele mai multe ori nu te interesează poziţia ta de şef, spuse Edarra cu răceală. „Respectul este un lucru câștigat și nu cerut, Perrin Aybara.”

Morgase și-a ținut respirația la acel comentariu insolent. Mulți lorzi s-ar repezi pe cineva pentru acel ton. Perrin încremeni, dar apoi dădu din cap, de parcă acesta ar fi răspunsul aşteptat.

— Asha'manul tău a fost bolnav când m-am gândit prima dată la asta, continuă Edarra. „Nu ar fi funcționat înainte. Acesta este momentul potrivit pentru a ridica întrebarea. Prin urmare, așa am făcut.”

Ea îl insultă pe Aes Sedai dintr-o suflare, se gândi Morgase, apoi se comportă ca una cu următoarea. Totuși, a fi captiv în Maiden îl ajutase pe Morgase să înțeleagă modurile lui Aiel. Toată lumea pretindea că Aiel-ii erau de neînțeles, dar ea a vorbit ca acea mică credință. Aiel erau oameni, ca oricare alții. Aveau tradiții ciudate și ciudatenii culturale, dar la fel aveau toți ceilalți. O regină trebuia să fie capabilă să înțeleagă toți oamenii din tărâmul ei – și toți potențialii inamici ai tărâmului ei.

— Foarte bine, spuse Perrin. „Grady, nu te obosi prea mult, dar începe să lucrezi cu ei. Vezi dacă reușești să formezi un cerc.”

— Da, domnule, spuse Grady. Asha'man părea întotdeauna oarecum îndepărtat. „Ar putea fi bine să-l implici pe Neald în asta. Ametește când stă în picioare, dar mâncărime să facă ceva cu Puterea. Aceasta ar putea fi o modalitate pentru el de a reveni în practică.”

— În regulă, spuse Perrin.

„Nu am terminat de vorbit despre cercetașii pe care îi trimitem la Cairhien”, a spus Seonid. „Mi-ar plăcea să fiu cu grupul.”

Perrin își scărpină bărbia bărbosă. "Presupun. Luați-vă Gardienii, două Fecioare și Pel Aydaer. Fii discret, dacă poți.”

— De asemenea, Camaille Nolaisen va merge, spuse Faile. Bineînțeles că ar adăuga un Cha Faile în grup.

Balwer și-a dres glasul. "Lordul meu. Avem mare nevoie de hârtie și penne noi, ca să nu mai vorbim de alte materiale delicate."

„Cu siguranță asta poate aștepta." Perrin se încruntă.

— Nu, spuse încet Faile. „Nu, soț, cred că aceasta este o sugestie bună. Ar trebui să trimitem o persoană să colecteze provizii. Balwer, te duci să aduci singur lucrurile?

— Dacă doamna mea dorește, spuse secretara. „Mi-a dorit să vizitez școala pe care Dragonul a deschis-o în Cairhien. Ei ar avea proviziile de care avem nevoie."

— Presupun că poţi pleca, atunci, spuse Perrin. „Dar nimeni altcineva. Ușoară! Mai mult și am putea la fel de bine să trimitem toată armata în flăcări.

Balwer dădu din cap, părând mulțumit. Acela îl spiona în mod evident pentru Perrin acum. Í-ar spune lui Aybara cine era ea cu adevărat? Oare făcuse deja? Perrin nu s-a comportat ca și cum ar fi știut.

Ea a adunat mai multe cești; întâlnirea începea să se despartă. Desigur, Balwer s-ar oferi să spioneze pentru Aybara; ar fi trebuit să se apropie de bărbatul prăfuit mai devreme, să vadă care ar fi prețul să-și păstreze tăcerea. Greșeli de genul acesta ar putea costa o regină pe tronul ei.

Ea încremeni, mâna la jumătatea drumului la o ceașcă. Nu mai ești regină. Trebuie să nu mai gândești ca unul!

În primele săptămâni după abdicarea ei tăcută, ea sperase să găsească o modalitate de a se întoarce în Andor, astfel încât să poată fi o resursă pentru Elayne. Cu toate acestea, cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât își dăduse seama că trebuie să stea departe. Toată lumea din Andor trebuia să presupună că Morgase era mort. Fiecare regină trebuia să-și facă propriul drum, iar Elayne ar putea părea o marionetă pentru propria ei mamă dacă Morgase s-ar întoarce. Dincolo de asta, Morgase își făcuse mulți dușmani înainte de a pleca. De ce făcuse ea asemenea lucruri? Amintirea ei despre acele vremuri era tulbure, dar întoarcerea ei nu avea decât să smulgă răni vechi.

Ea a continuat să strângă cești. Poate că ar fi trebuit să facă lucrul nobil și să se sinucidă. Dacă dușmanii tronului ar descoperi cine este ea, ar putea să o folosească împotriva lui Elayne, la fel cum ar fi făcut-o și Whitecloaks. Dar deocamdată, ea nu era o amenințare. În plus, era încrezătoare că Elayne nu va risca siguranța lui Andor, nici măcar pentru a-și salva mama.

Perrin și-a luat rămas bun de la participanți și a dat câteva instrucțiuni de bază pentru tabăra de seară. Morgase îngenunche, folosind o cârpă pentru a șterge murdăria de pe marginea unei cești de ceai care se răsturnase. Niall îi spusese că Gaebril era mort, iar al'Thor îl ținea pe Caemlyn. Asta l-ar fi determinat pe Elayne să se întoarcă, nu-i așa? A fost regina? O susținuseră Casele sau acționaseră împotriva ei din cauza a ceea ce făcuse Morgase?

Grupul de cercetători ar putea aduce vești după care Morgase tânjea. Ar trebui să găsească o cale de a intra în orice întâlnire pentru a discuta rapoartele lor, poate oferindu-se să servească ceaiul. Cu cât creștea mai bine la slujba ei de servitoare a lui Faile, cu atât se putea apropia de evenimentele importante.

În timp ce Înțelepții au plecat din cort, Morgase a văzut pe cineva afară. Tallanvor, cuminte ca întotdeauna. Înalt, lat de umăr, purta sabia în talie și o privire de îngrijorare ascuțită în ochi.

O urmărise practic fără oprire de la Maiden și, deși ea se plânsese din principiu, nu o deranjase. După două luni de distanță, a vrut să profite de orice ocazie pentru a fi împreună. Privind în acei ochi tineri frumoși ai lui, ea nu putea să intre în noțiunea de sinucidere nici măcar pentru binele lui Andor. Se simțea o proastă pentru asta. Nu-și lăsase deja inima să o ducă în destule necazuri?

Maiden o schimbase, totuși. Îi fusese foarte dor de Tallanvor. Și apoi venise după ea, când nu ar fi trebuit să se riște așa. Era mai devotat ei decât lui Andor însuși. Și dintr-un motiv oarecare, asta era exact ceea ce avea nevoie. Ea a început să se îndrepte spre el, echilibrând opt cești în curba brațului ei în timp ce purta farfuriile în mână.

— Maighdin, spuse Perrin în timp ce ieşea din cort. Ea ezită, întorcându-se. Toți, în afară de Perrin și soția lui, se retrăseseră.

— Întoarce-te aici, te rog, spuse Perrin. — Și Tallanvor, ai putea la fel de bine să intri. Te văd pândind acolo. Sincer. Nu e ca și cum cineva avea să se lase jos și să o fure în timp ce ea se afla într-un cort plin de Înțelepți și Aes Sedai!”

Morgase ridică o sprânceană. Din ceea ce văzuse, Perrin însuși îl urmărise pe Faile în ultima vreme aproape la fel de mult.

Tallanvor îi aruncă un zâmbet când intră. El îi luă câteva cupe de pe braț, apoi amândoi se prezentară în fața lui Perrin. Tallanvor se înclină formal, ceea ce îi făcu lui

Morgase o supărare. Era încă membru al Gărzii Reginei — singurul membru loial, din câte știa ea. Nu ar trebui să se încline în fața acestui parvenit rural.

— Mi s-a dat o sugestie când ne-ai alăturat prima oară, spuse Perrin cu răbdare. „Ei bine, cred că e timpul să-l iau. În ultimul timp, voi doi sunteți ca niște tineri din sate diferite, care se plimbă cu lună unul peste altul cu o oră înainte de încheierea duminicii. E timpul să fii căsătorit. Am putea să-l punem pe Alliandre să o facă, sau poate că aș putea. Ai vreo tradiție pe care să o urmezi?”

Morgane clipi surprins. Blestemați-o pe Lini că i-a pus ideea aceea în capul lui Perrin! Morgase simți o panică bruscă, deși Tallanvor îi aruncă o privire întrebătoare.

— Schimbă-te în ceva mai frumos dacă vrei, spuse Perrin. „Strângeți pe oricine doriți să fiți martori și reveniți aici într-o oră. Atunci terminăm cu această prostie.”

Își simți fața încingându-se de furie. Imbecilitate? Cum îndrăznește! Și în așa fel! A o alunga ca pe un copil, de parcă emoția ei – dragostea ei – ar fi fost doar un inconvenient pentru el?

Își sufoca harta, dar apoi mâna lui Faile pusă pe brațul lui l-a făcut să ridice privirea și să observe că ordinele lui nu fuseseră respectate.

"Bine?" întrebă Perrin.

— Nu, spuse Morgane. Ea îşi păstră privirea asupra lui Perrin; ea nu voia să vadă dezamăgirea și respingerea inevitabile de pe chipul lui Tallanvor.

"Ce?" întrebă Perrin.

— Nu, Perrin Aybara, spuse Morgase. „Nu mă voi întoarce aici într-o oră să mă căsătoresc.”

"Dar-"

„Dacă vrei să servești ceai, sau să-ți fie curățat cortul sau ceva la pachet, atunci sună-mă. Dacă doriți să vă spălați hainele, vă voi obliga. Dar eu sunt servitorul tău, Perrin Aybara, nu subiectul tău. Sunt loial Reginei Andorului. Nu ai nicio autoritate să-mi dai astfel de comandă.”

„Eu...”

„Regina însăși nu ar cere asta! A forța doi oameni să se căsătorească pentru că te-ai săturat de felul în care se privesc unul pe altul? Ca doi câini pe care intenționați să-i creșteți, apoi să vindeți puii?

„Nu am vrut să spun așa.”

„Ai spus-o totuși. În plus, cum poți fi sigur de intențiile tânărului? Ai vorbit cu el, l-ai întrebat, l-ai intervievat așa

cum ar trebui un lord într-o problemă ca aceasta?”

— Dar Maighdin, spuse Perrin. „Îi pasă de tine. Ar fi trebuit să vezi cum s-a comportat când ai fost luat. Ușoară, femeie, dar e evident!”

„Problemele inimii nu sunt niciodată evidente.” Trăgându-se la înălțimea ei, aproape că simți din nou o regină. „Dacă aleg să mă căsătoresc cu un bărbat, voi lua singură această decizie. Pentru un bărbat căruia susține că nu-i place să fie la conducere, cu siguranță îți place să dai comenzi. Cum poți fi sigur că vreau afecțiunile acestui tânăr? Îmi cunoști inima?”

În lateral, Tallanvor se înțepeni. Apoi făcu o plecăciune formală lui Perrin şi ieşi din cort. Era unul emoționant. Ei bine, trebuia să știe că ea nu va fi împinsă. Nu mai. Mai întâi Gaebril, apoi Valda și acum Perrin Aybara? Tallanvor ar fi prost servit dacă ar primi o femeie care s-a căsătorit cu el pentru că i s-a spus să facă acest lucru.

Morgase îl măsura pe Perrin, care roșea. Ea și-a înmuiat tonul.

„Ești încă tânăr la asta, așa că o să-ți dau un sfat. Există unele lucruri în care un lord ar trebui să fie implicat, dar altele ar trebui să le lase întotdeauna neatinse. Veți învăța diferența pe măsură ce exersați, dar vă rugăm să vă abțineți de la a face cerințe ca aceasta până când vă veți sfătui măcar cu soția ta.”

Cu asta, ea făcu o reverență – încă purta cestile de ceai – și se retrase. Nu ar fi trebuit să-i vorbească așa. Ei bine, nu ar fi trebuit să facă o astfel de comandă! Părea că mai avea o scânteie în ea până la urmă. Nu se simțise atât de fermă sau sigură de ea de când... ei bine, de înainte de sosirea lui Gaebril în Caemlyn! Deși va trebui să-l găsească pe Tallanvor și să-i liniștească mândria.

A dus cestile la stația de spălat din apropiere, apoi a trecut prin tabără, căutându-l pe Tallanvor. În jurul ei, servitorii și muncitorii erau ocupați cu îndatoririle lor. Mulți dintre foștii gai'shain încă se comportau ca și cum ar fi fost printre Shaido, înclinându-se și zgâriindu-se ori de câte ori cineva se uita la ei. Cei de la Cairhien erau cei mai răi; fuseseră ținute cel mai mult timp, iar Aiel se pricepea foarte bine la predarea lecțiilor.

Au fost, desigur, câteva Aiel gai'shain adevărate. Ce obicei ciudat. Din ceea ce Morgase a putut determina, o parte din gai'shain de aici fuseseră luate de Shaido, apoi fuseseră eliberate în Maiden. Ei au păstrat albul și asta

însemna că acum acționau ca sclavi ai propriilor lor rude și prieteni.

Orice oameni poate fi înțeles. Dar, a recunoscut ea, poate că Aiel-ul ar dura mai mult decât alții. Luați, de exemplu, acel grup de Fecioare care trec prin tabără. De ce au trebuit să-i forțeze pe toți din calea lor? Nu a existat — Morgan ezită. Fecioarele acelea se îndreptau direct spre cortul lui Perrin. Păreau că au vești.

Curiozitatea ei depășind-o, Morgase o urmă. Fecioarele au lăsat doi paznici lângă clapele din față a cortului, dar protecția împotriva interceptării cu urechea fusese înlăturată. Morgase ocoli cortul, încercând să arate de parcă ar fi făcut altceva decât să asculte cu urechea, simțind o rușine că l-a lăsat pe Tallanvor pe seama durerii lui.

— Manturi albe, Perrin Aybara, raportă vocea puternică a lui Sulin din interior. „Există o mare forță din ei pe drumul chiar în fața noastră.”

7
Mai ușor decât o pană

Aerul se simțea mai calm noaptea, deși tunetul încă îl avertizează pe Lan că nu totul era bine. În săptămânile sale de călătorie cu Bulen, acea furtună de deasupra părea să se fi întunecat.

După ce au călărit spre sud, au continuat spre est; erau undeva lângă granița dintre Kandor și Saldaea, pe Câmpia Lancelor. În jurul lor se înălțau dealuri falnice, acoperite de intemperii — cu laturile abrupte, ca niște fortărețe.

Poate că rataseră granița. Adesea nu exista niciun marcaj pe aceste drumuri din spate, iar munților nu le păsa ce națiune a încercat să le revendice.

— Stăpâne Andra, spuse Bulen din spate. Lan cumpărase un cal pe care să-l călărească, o iapă albă prăfuită. Își conducea încă calul de bagaj, Scouter.

Bulen îl ajunse din urmă. Lan a insistat să fie numit „Andra”. Un urmăritor a fost destul de rău. Dacă nimeni nu știa cine este, nu puteau cere să vină cu el. Îi trebuia să-i mulțumească lui Bulen — din neatenție — pentru avertismentul cu privire la ceea ce făcuse Nynaeve. Pentru asta, îi datora bărbatului o datorie.

Lui Bulen îi plăcea să vorbească, totuși.

— Stăpâne Andra, continuă Bulen. „Dacă îmi permit să sugerez, am putea să cotim spre sud la Berndt Crossroads, da? Cunosc un han în acea direcție care servește cele mai bune prepelițe. Ne-am putea întoarce din nou spre est pe drumul spre South Mettler. O cale mult mai ușoară. Verișoara mea are o fermă de-a lungul drumului — văr de partea mamei, maestrul Andra — și am putea...

„Continuăm așa”, a spus Lan.

„Dar South Mettler este o șosea mult mai bună!”

— Și, prin urmare, a călătorit mult mai bine, Bulen.

Bulen oftă, dar tăcu. Hadorul arăta bine în jurul capului său și se dovedise surprinzător de capabil cu sabia. Un student la fel de talentat pe cât îl văzuse Lan de ceva vreme.

Era întuneric – noaptea a venit devreme aici, din cauza acelor munți. În comparație cu zonele din apropierea Blight, se simțea și frig. Din păcate, terenul de aici era

destul de bine populat. Într-adevăr, după vreo oră de răscruce, au ajuns la un han, cu ferestrele încă strălucitoare de lumină.

Bulen se uită spre ea cu dor, dar Lan continuă. Îi făcea să călătorească noaptea, mai ales. Cu atât mai bine să nu fii văzut.

Un trio de bărbați stăteau în fața hanului și își fumau pipele în întuneric. Fumul înțepător se înfășura în aer, pe lângă ferestrele hanurilor. Lan nu le-a acordat prea multă atenție până când — ca grup — au întrerupt fumatul. Au desprins caii de la gardul de lângă han.

Minunat, se gândi Lan. Transportatorii de drumuri, urmărind drumul de noapte pentru călătorii obosiți. Ei bine, trei bărbați nu ar trebui să se dovedească prea periculoși. Merseră în spatele lui Lan la trap. Nu aveau să atace până nu vor fi mai departe de han. Lan întinse mâna pentru a-și desface sabia în teacă.

— Domnul meu, spuse Bulen urgent, privind peste umăr. „Doi dintre acești bărbați poartă hadori.”

Lan se întoarse, cu mantia biciuindu-se în spatele lui. Cei trei bărbați s-au apropiat și nu s-au oprit. S-au despărțit în jurul lui și al lui Bulen.

Lan i-a privit trecând. „Andere?” a sunat. "Ce crezi ca faci?"

Unul dintre cei trei – un bărbat slăbit, cu aspect periculos – și-a aruncat o privire peste umăr, cu părul lung ținut înapoi cu hadori. Trecuseră ani de când Lan îl văzuse pe Andere. Părea de parcă ar fi renunțat în sfârșit la uniforma lui Kandori; purta o mantie neagră adâncă și dedesubt vâna piele.

— Ah, Lan, spuse Andere, cei trei bărbați oprindu-se. „Nu te-am observat acolo.”

— Sunt sigur că nu ai făcut-o, spuse Lan categoric. „Și tu, Nazar. Ți-ai pus hadori deoparte când erai flăcău. Acum faci una?”

— Pot să fac ce vreau, spuse Nazar. Îmbătrânea – trebuie să treacă de cel de-al șaptezeci de ani – dar purta o sabie pe șa. Părul îi devenise alb.

Al treilea bărbat, Rakim, nu a fost Malkieri. Avea ochii înclinați ai unui Saldaean și ridică din umeri la Lan, părând puțin stânjenit.

Lan și-a ridicat degetele la frunte, închizând ochii în timp ce cei trei mergeau înainte. Ce joc prostesc jucau? Nu contează, gândi Lan, deschizând ochii.

Bulen începu să spună ceva, dar Lan îl liniști cu o privire. Se întoarse spre sud, în afara drumului, tăind o potecă mică și uzată.

În scurt timp, auzi din spate bătăi înfundate de copite. Lan se răsuci când îi văzu pe cei trei bărbați călare în spatele lui. Lan îl opri pe Mandarb, scrâșnind din dinți. „Nu ridic Macaraua de Aur!”

— Nu am spus că ești, spuse Nazar. Cei trei s-au despărțit din nou în jurul lui, trecând pe lângă el.

Lan îl dădu pe Mandarb înainte, călare spre ei. „Atunci nu mă mai urmări.”

— Ultima dată când am verificat, am fost înaintea ta, a spus Andere.

— Te-ai întors pe aici după mine, a acuzat Lan.

— Nu ești proprietarul drumurilor, Lan Mandragoran, spuse Andere. Se uită la Lan, cu fața umbrită în noapte. „Dacă nu ai observat, nu mai sunt băiatul pe care Eroul din Salmarna l-a mustrat cu atâta vreme în urmă. Am devenit soldat și e nevoie de soldați. Așa că voi merge pe aici, dacă vreau.”

— Îți ordon să te întorci și să te întorci, spuse Lan. „Găsiți o altă cale spre est.”

Rakim râse, cu vocea încă răgușită după toți acești ani. — Nu mai ești căpitanul meu, Lan. De ce aș asculta ordinele tale?” Ceilalți chicotiră.

— Ne-am asculta de un rege, desigur, spuse Nazar.

— Da, spuse Andere. „Dacă ne-ar da porunci, poate că am face-o. Dar nu văd un rege aici. Doar dacă nu mă înșel.”

„Nu poate exista nici un rege al unui popor căzut”, a spus Lan. „Niciun rege fără regat.”

— Și totuși călărești, spuse Nazar, dându-și frâiele. „Călărește până la moarte într-o țară despre care pretinzi că nu este un regat.”

„Este destinul meu.”

Cei trei au ridicat din umeri, apoi au tras înaintea lui.

— Nu fiți proști, spuse Lan, cu vocea blândă, în timp ce îl opri pe Mandarb. „Această cale duce la moarte.”

— Moartea este mai ușoară decât o pană, Lan Mandragoran, strigă Rakim peste umăr. „Dacă mergem doar până la moarte, atunci drumul va fi mai ușor decât credeam!”

Lan strânse din dinți, dar ce avea să facă? Bate-i pe toți trei fără sens și lăsați-i lângă drum? Îl împinse pe Mandarb înainte.

Cei doi deveniseră cinci.

Galad și-a continuat masa de dimineață, observând că Copilul Byar venise să vorbească cu el. Mâncarea era simplă: terci cu o mână de stafide amestecate. O masă simplă pentru fiecare soldat îi ferea pe toți de invidie. Unii Lords Captain Commander luaseră masa mult mai bine decât oamenii lor. Asta nu ar fi pentru Galad. Nu când atât de mulți în lume mureau de foame.

Copilul Byar aștepta în interiorul clapetelor cortului lui Galad, așteptând recunoașterea. Bărbatul slăbit, cu obrajii scufundați, purta mantia lui albă, dedesubt un tabard peste poștă.

Galad își puse în cele din urmă lingura deoparte și dădu din cap către Byar. Soldatul s-a apropiat de masă și a așteptat, încă atent. Cortul lui Galad nu avea mobilier elaborat. Sabia lui — sabia Valdei — stătea pe masa simplă din spatele castronului său de lemn, ușor trasă. Stârcii de pe lamă ieșiră cu privirea de sub teacă, iar oțelul lustruit reflecta forma lui Byar.

— Vorbește, spuse Galad.

— Am mai multe vești despre armată, domnule căpitan comandant, spuse Byar. „Sunt aproape de locul unde au spus captivii că vor fi, la câteva zile de noi.”

Galad dădu din cap. „Ard steagul lui Ghealdan?”

„Alături de steagul Mayene”. Acea flacără a zelului strălucea în ochii lui Byar. „Și capul lupului, deși rapoartele spun că l-au dat jos ieri târziu. Ochi de Aur este acolo. Cercetașii noștri sunt siguri de asta.”

— Chiar l-a ucis pe tatăl lui Bornhald?

— Da, lordul meu căpitan comandant. Sunt familiarizat cu această creatură. El și trupele lui vin dintr-un loc numit Cele Două Râuri.”

„Cele două râuri?” spuse Galad. „Curios, cât de des par să aud de acel loc, în aceste zile. Nu de acolo este al'Thor?”

„Așa se spune”, a răspuns Byar.

Galad și-a frecat bărbia. — Acolo cresc tabac bun, Copil Byar, dar nu am auzit de ei să crească armate.

— Este un loc întunecat, lordul meu căpitan comandant. Copilul Bornhald și cu mine am petrecut ceva timp acolo anul trecut; este plin de Darkfriends.”

Galad oftă. „Sună ca un Interpelator.”

— Domnule căpitan comandant, a continuat Byar cu seriozitate, „Doamne, te rog să mă crezi. Nu pur și simplu speculez. Acest lucru este diferit.”

Galad se încruntă. Apoi făcu un semn către celălalt scaun de lângă masă. Byar a luat-o.

— Explică-te, spuse Galad. „Și spune-mi tot ce știi despre acest Perrin Goldeneyes.”

Perrin își putea aminti o perioadă în care micul dejun simplu cu pâine și brânză îl satisfăcuseră. Nu mai era cazul. Poate s-a datorat relației lui cu lupii, sau poate gusturile lui s-au schimbat în timp. Zilele astea a poftit de carne, mai ales dimineata. Nu o putea avea întotdeauna, și asta era bine. Dar, în general, nu trebuia să întrebe.

Așa a fost cazul în ziua de azi. Se ridicase, se spălase pe față și găsise un servitor intrând cu o bucată mare de șuncă, aburindă și suculentă. Fără fasole, fără legume. Fara sos. Doar șunca, frecata cu sare și prăjită pe foc, cu o pereche de ouă fierte. Servitoarea i-a pus pe masa lui, apoi s-a retras.

Perrin și-a șters mâinile, traversând covorul cortului și absorbind parfumul șuncii. O parte din el a simțit că ar trebui să o întoarcă, dar nu a putut. Nu când era chiar acolo. S-a așezat, a luat furculița și cuțitul și a săpat.

„Încă nu văd cum poți să mănânci asta la micul dejun”, remarcă Faile, părăsind camera de spălat a cortului lor, ștergându-și mâinile pe o cârpă. Cortul lor mare avea mai multe diviziuni cu perdele. Purta una dintre rochiile ei gri discrete. Perfect, pentru că nu distrage atenția de la frumusețea ei. Era accentuat de o centură neagră robustă – ea își trimisese toate curelele aurii, oricât de fine ar fi fost. Îi sugerase să-i găsească unul care să fie mai pe placul ei, iar ea părea bolnavă.

— Este mâncare, spuse Perrin.

— Văd, spuse ea cu un pufnit, uitându-se în oglindă. „Ce credeai că am presupus că este? O piatra?"

— Vreau să spun, spuse Perrin între mușcături, că mâncarea este mâncare. De ce ar trebui să-mi pese ce mănânc la micul dejun și ce mănânc pentru o masă diferită?”

„Pentru că este ciudat”, a spus ea, strângându-se de un cordon care ține o piatră mică albastră. Se privi în oglindă, apoi se întoarse, cu mânecile largi ale rochiei sale cu croiala saldaeană. Ea se opri lângă farfuria lui, făcând o strâmbă. — Iau micul dejun cu Alliandre. Trimite după mine dacă sunt vești.”

El a dat din cap, înghițind. De ce ar trebui o persoană să bea carne la prânz, dar să o refuze la micul dejun? Nu

avea sens.

Hotărâse să rămână în tabără lângă Drumul Jehannah. Ce altceva avea să facă, cu o armată de mantie albe în față, între el și Lugard? Cercetașii săi au avut nevoie de timp pentru a evalua pericolul. Petrecuse mult timp gândindu-se la viziunile ciudate pe care le văzuse, lupii urmărind oile spre o fiară și Faile mergând spre o stâncă. Nu reușise să le înțeleagă, dar puteau avea ei ceva de-a face cu Mantele Albe? Aspectul lor îl deranja mai mult decât voia să recunoască, dar nutrenea o mică speranță că se vor dovedi nesemnificative și nu-l vor încetini prea mult.

„Perrin Aybara”, strigă o voce din afara cortului său. „Îmi dai voie să intru?”

— Intră, Gaul, strigă el. „Umbra mea este a ta.”

Aiel înaltă intră cu pași mari înăuntru. — Mulțumesc, Perrin Aybara, spuse el, aruncând o privire la șuncă. „Destul de sărbătoare. Sărbătorești?”

„Nimic în afară de micul dejun.”

— O victorie puternică, spuse Gaul râzând.

Perrin clătină din cap. Aiel umor. Încetase să mai încerce să-i dea sens. Gaul s-a așezat pe pământ și Perrin a oftat înăuntru înainte de a-și lua farfuria și de a se muta să se așeze pe covor, vizavi de Gaul. Perrin a pus masa în poală și a continuat să mănânce.

„Nu trebuie să stai pe podea din cauza mea”, a spus Gaul.

— Nu o fac pentru că trebuie, Gaul.

Gaul dădu din cap.

Perrin a mai tăiat o mușcătură. Acest lucru ar fi mult mai ușor dacă ar apuca totul în degete și ar începe să smulgă bucăți. Mâncatul era mai simplu pentru lupi. Ustensile. Care era rostul?

Gânduri de genul acesta i-au dat o pauză. Nu era un lup și nu voia să gândească ca unul. Poate ar trebui să înceapă să bea fructe pentru un mic dejun corect, așa cum a spus Faile. Se încruntă, apoi se întoarse înapoi la carnea lui.

— Ne-am luptat cu trollocii în cele două râuri, spuse Byar, coborând vocea. Terciul lui Galad s-a răcit, uitat pe masă. „Câteva zeci de oameni din tabăra noastră pot confirma asta. Am ucis câteva dintre fiare cu propria mea sabie.”

„Trollocs în cele două râuri?” spuse Galad. „Asta sunt la sute de leghe de Borderlands!”

„Au fost totuși acolo”, a spus Byar. „Lord Căpitan Comandant Niall trebuie să fi bănuit asta. Am fost trimiși la locul lui la ordinul lui. Știi că Pedron Niall nu ar fi sărit pur și simplu la nimic.”

"Da. Sunt de acord. Dar cele două râuri?”

„Este plin de Darkfriends”, a spus Byar. „Bornhald ți-a spus despre Ochi de Aur. În cele două râuri, acest Perrin Aybara ridica steagul vechiului Manetheren și aduna o armată dintre fermieri. Soldații antrenați pot să-și bată joc de fermierii forțați în serviciu, dar să-i aducă laolaltă și pot fi un pericol. Unii sunt pricepuți cu toiagul sau cu arcul.”

„Sunt conștient”, a spus Galad categoric, amintindu-și o lecție deosebit de jenantă pe care o dată cândva.

— Omul ăla, acest Perrin Aybara, continuă Byar. „El este Shadowspawn, la fel de simplu ca ziua. Îi spun Ochi de Aur pentru că ochii lui sunt aurii, nicio umbră pe care cineva a cunoscut-o vreodată. Eram siguri că Aybara aducea trollocii înăuntru, folosindu-i pentru a-i forța pe oamenii din Two Rivers să se alăture armatei sale. În cele din urmă ne-a dat afară din loc. Acum el este aici, înaintea noastră.” O coincidență sau ceva mai mult?

Byar era evident că gândea în același sens. — Lordul meu căpitan comandant, poate că ar fi trebuit să menționez asta mai devreme, dar cele două râuri nu a fost prima mea experiență cu această creatură Aybara. El a ucis doi dintre copii pe un drum uitat din Andor acum doi ani. Călătoream cu tatăl lui Bornhald. Ne-am întâlnit pe Aybara într-un camping de lângă drumul principal. Fugea cu lupii ca un sălbatic! A ucis doi oameni înainte ca noi să-l supunem, apoi a scăpat în noapte după ce l-am capturat. Domnul meu, trebuia să fie spânzurat.”

„Sunt alții care pot confirma acest lucru?” întrebă Galad.

„Copilul Oratar poate. Și Child Bornhald poate confirma ceea ce am văzut în cele două râuri. Goldeneyes a fost și la Falme. Pentru ceea ce a făcut singur acolo, ar trebui să fie adus în fața justiției. Este clar. Lumina ni l-a dat.”

— Ești sigur că oamenii noștri se numără printre Mantele Albe? întrebă Perrin.

„Nu am putut să văd fețe”, a spus Gaul, „dar ochii lui Elyas Machera sunt foarte atenți. Spune că este sigur că l-a văzut pe Basel Gill.”

Perrin dădu din cap. Ochii aurii ai lui Elyas ar fi la fel de buni ca ai lui Perrin.

— Sulin și cercetașii ei au rapoarte similare, spuse Gaul, acceptând o ceașcă de bere turnată din ulciorul lui Perrin. „Armata Whitecloak are un număr mare de căruțe, la fel ca cele pe care le-am trimis înainte. Ea a descoperit acest lucru dimineața devreme, dar mi-a cerut să vă transmit aceste cuvinte odată ce v-ați trezit, deoarece știe că zonele umede sunt temperamentale când sunt deranjate dimineața.

Gaul, evident, habar n-avea că ar putea să ofenseze. Perrin era un păstor de zone umede. Zonele umede erau temperamentali, cel puțin în opinia Aielilor. Deci Galia afirma un fapt acceptat. Perrin clătină din cap, încercând unul dintre ouă. Supragătit, dar comestibil. — Sulin a depistat pe cineva pe care a recunoscut-o?

— Nu, deși a văzut niște gai'shain. spuse Galia. „Totuși, Sulin este o Fecioară, așa că poate ar trebui să trimitem pe cineva să confirme ceea ce a spus ea – cineva care nu va cere oportunitatea de a ne spăla hainele mici.”

— Aveți probleme cu Bain și Chiad? întrebă Perrin.

Gaul se strâmbă. „Jur, acele femei vor alunga mintea de la mine. De la ce om ar trebui să se aștepte să sufere astfel de lucruri? Aproape mai bine să-l ai pe Sightblinder însuși ca un gai'shain decât pe cei doi.

Perrin chicoti.

„Indiferent, captivii arată nevătămați și sănătoși. Există mai multe în raport. Una dintre Fecioare a văzut un steag fluturând deasupra taberei care părea distinctiv, așa că l-a copiat pentru secretarul tău, Sebban Balwer. El spune că înseamnă că însuși Lordul Căpitan Comandant călărește cu această armată.

Perrin se uită în jos la ultima bucată de șuncă. Nu era o veste bună. Nu-l întâlnise niciodată pe Lordul Căpitan Comandant, dar îl întâlnise odată pe unul dintre Căpitanul Lordului Manta Albă. Asta fusese noaptea în care Hopper murise, o noapte care îl bântuise pe Perrin de doi ani.

Aceea fusese noaptea în care omorâse pentru prima dată.

„Ce mai ai nevoie?” Byar se aplecă îndeaproape, cu ochii înfundaţi luminaţi de zel. „Avem martori care l-au văzut pe acest om ucigându-i pe doi dintre noi! Îl lăsăm să treacă, ca nevinovat?”

— Nu, spuse Galad. „Nu, prin Lumină, dacă ceea ce spui este adevărat, atunci nu putem întoarce spatele acestui om. Datoria noastră este să aducem dreptate celor nedreptățiți.”

Byar a zâmbit, părând nerăbdător. „Prizonierii au dezvăluit că regina lui Ghealdan i-a jurat credință.”

„Asta ar putea prezenta o problemă.”

„Sau o oportunitate. Poate că Ghealdan este tocmai ceea ce au nevoie Copiii. O casă nouă, un loc de reconstruit. Vorbești despre Andor, Domnul meu Căpitan Comandant, dar cât timp ne vor îndura? Vorbești despre Ultima Bătălie, dar ar putea dura câteva luni. Dacă ar fi să eliberăm o națiune întreagă din strânsoarea unui teribil Prieten Întunecat? Cu siguranță Regina – sau succesorul ei – s-ar simți îndatorat față de noi.”

„Presupunând că putem învinge acest Aybara.”

"Noi putem. Forțele noastre sunt mai mici decât ale lui, dar mulți dintre soldații lui sunt fermieri.”

„Fermierii pe care tocmai i-ați subliniat pot fi periculoși”, a spus Galad. „Nu trebuie subestimate.”

„Da, dar știu că îi putem învinge. Pot fi periculoși, da, dar se vor sparge înaintea puterii Copiilor. De data aceasta, în sfârșit, Goldeneyes nu se va putea ascunde în spatele micilor sale fortificații din sat sau a aliaților săi zdrențuiți. Fără alte scuze."

A fost asta o parte din a fi ta'veren? Nu putea Perrin să scape în noaptea aceea, cu ani în urmă? Și-a lăsat farfuria deoparte, simțindu-se rău.

— Ești bine, Perrin Aybara? spuse Galia.

"Doar ma gandeam." Mantele Albe nu l-ar fi lăsat în pace, iar Modelul --l arde! - avea să-i continue să-i arunce în cale până când le va rezolva.

„Cât de mare este armata lor?” întrebă Perrin.

„Sunt douăzeci de mii de soldați printre ei”, a răspuns Galia. „Sunt câteva mii de alții care probabil nu au ținut niciodată o suliță.”

Slujitori și adepții lagărului. Gaul și-a păstrat amuzamentul din voce, dar Perrin îl simți pe el. Printre Aiel, aproape toți oamenii, cu excepția fierarilor, ar ridica o suliță dacă ar fi atacați. Faptul că mulți mlaștini erau incapabili să se apere fie derutați, fie înfuriați pe Aiel.

„Forța lor este mare”, a continuat Gaul, „dar a noastră este mai mare. Și nu au nici algai'd'siswai, nici Asha'man, nici canalizări de orice tip, dacă cuvântul lui Sebban

Balwer nu este greșit. Se pare că știe multe despre aceste mantii albe.”

"El are dreptate. Whitecloaks urăsc Aes Sedai și cred că oricine poate folosi Puterea Unică este un Prieten Întunecat.”

— Atunci ne mișcăm împotriva lui? întrebă Byar.

Galad se ridică. "Nu avem de ales. Lumina l-a dat în mâinile noastre. Dar avem nevoie de mai multe informații. Poate că ar trebui să mă duc la acest Aybara și să-i anunț că îi ținem aliații, apoi să-i cer armatei să se întâlnească cu noi pe câmpul de luptă. Aș prefera să-l atrag să se folosească de cavaleria mea.

— Ce vrei, Perrin Aybara? întrebă Gaul.

Ce voia? Și-ar fi dorit să poată răspunde la asta.

Trimite mai mulți cercetași”, a spus Perrin. „Găsește-ne un loc mai bun de campare. Vom dori să oferim discuții, dar nu există nicio cale sub Lumină pe care o să plec. Gill și ceilalți în mâinile Whitecloaks. Vom oferi Copiilor șansa de a ne întoarce oamenii. Dacă nu... ei bine, atunci vom vedea...”

8
Fata cu șapte dungi

Mat stătea pe un taburet uzat, cu brațele sprijinite de un blat de bar din lemn de culoare închisă. Aerul mirosea bine — a bere, fum și a cârpei care șterse recent blatul. Îi plăcea asta. Era ceva liniştitor la o tavernă bună, zbuciumată, care era, de asemenea, păstrată curată. Ei bine, curat așa cum era rezonabil, oricum. Nimănui nu-i plăcea o tavernă prea curată. Asta a făcut ca un loc să se simtă nou. Ca o haină care nu fusese niciodată purtată sau o pipă care nu fusese niciodată fumată.

Mat răsturnă o scrisoare împăturită între două degete ale mâinii drepte. Scrisoarea aceea, pe hârtie groasă, era sigilată cu un glob de ceară roșie ca sângele. O purta de puțin timp, dar era deja o sursă de agravare pentru el ca orice femeie. Ei bine, poate nu o Aes Sedai, dar mai ales orice altă femeie. Asta spunea multe.

A încetat să învârtească scrisoarea și a bătut-o pe tejghea. Arde pe Verin pentru că i-a făcut asta! Ea îl ținea de jurământ ca pe un pește prins în cârlig.

— Ei bine, maestru Crimson? întrebă cârciumarul. Acesta era numele pe care îl folosea zilele astea. Cel mai bine să fii în siguranță. „Vrei o reumplere sau nu?”

Taverniera se aplecă în fața lui, încrucișându-și brațele. Melli Craeb era o femeie drăguță, cu o față rotundă și părul castaniu care se ondula destul de atrăgător. Mat i-ar fi oferit cel mai bun zâmbet al lui – nu era o femeie pe care să o fi întâlnit care să nu se topească pentru cel mai bun zâmbet al său – dar acum era un bărbat căsătorit. Nu putea merge să frângă inimi; nu ar fi corect.

Totuși, aplecându-se așa cum făcea ea, arăta un sân amplu. Era o femeie scundă, dar a ținut zona din spatele ștachetei ridicată. Da, într-adevăr un sân frumos. Își dădu seama că ar fi bună să se sărute puțin, poate ascunsă într-una dintre cabinele din spatele tavernei. Desigur, Mat nu se mai uita la femei, nu așa. Nu s-a gândit la ea ca să o sărute. Poate pentru Talmanes. Era atât de înțepenit, încât un sărut și o îmbrățișare bună i-ar face bine.

"Bine?" întrebă Melli.

„Ce ai face dacă ai fi eu, Melli?” Cana lui goală stătea lângă el, câteva spumă agățată de margine.

— Comanda încă o rundă, spuse ea imediat. „Pentru tot barul. Ar fi de-a dreptul caritabil din partea ta. Oamenilor le place unui om caritabil.”

— Mă refeream la scrisoare.

— Ai promis că nu o vei deschide? ea a spus.

„Ei bine, nu tocmai. I-am promis că, dacă o deschid, voi face exact ce scrie înăuntru.”

„Ai făcut un jurământ, nu?”

El a dat din cap.

Ea i-o smulse de pe degete, făcându-l să țipe. A întins mâna să-l ia înapoi, dar ea s-a îndepărtat, răsturnând-o între degete. Mat și-a înăbușit dorința de a ajunge la el din nou; jucase mai mult de câteva jocuri de take-away și nu avea chef să se uite la bufon. O femeie nu-i plăcea nimic mai mult decât să facă un bărbat să se zvârcolească, iar dacă o lăsai să o facă, ea ar continua.

Totuși, a început să transpire. „Acum, Melli...”

— Aș putea să ți-l deschid, spuse ea, sprijinindu-se cu spatele de cealaltă parte a barului, uitându-se peste scrisoare. În apropiere, un bărbat a chemat pentru o altă cană de bere, dar ea i-a făcut semn să joace. Bărbatul cu

nasul roșu arăta de parcă i-ar fi ajuns oricum. Taverna lui Melli era destul de populară încât avea o jumătate de duzină de servitoare care aveau grijă de patroni. Ar ajunge la el în cele din urmă. „Aș putea să-l deschid”, a continuat ea către Mat, „și aș putea să-ți spun ce este înăuntru”.

Cenușă sângeroasă! Dacă ea făcea asta, el ar trebui să facă ceea ce spunea. Orice ar fi spus! Tot ce trebuia să facă era să aștepte câteva săptămâni și va fi liber. Ar putea aștepta atât de mult. Într-adevăr, ar putea. — N-ar merge, spuse Mat, ridicându-se cu o smucitură când își întinse degetul mare între două părți ale scrisorii, ca și cum ar fi vrut să o rupă. — Încă ar trebui să fac ce a spus, Melli. Nu face asta, acum. Atenție!"

Ea i-a zâmbit. Taverna ei, The Seven-Striped Lass, era una dintre cele mai bune din vestul Caemlyn. Ale cu o aromă robustă, jocuri de zaruri când le-ai dorit, și nu un șobolan de văzut. Probabil că nu au vrut să riște să-l lovească pe Melli. Ușoară, dar femeia putea să facă de rușine mustățile de pe obrajii unui bărbat fără să încerce prea mult. — Nu mi-ai spus niciodată de la cine este, spuse Melli, întorcând scrisoarea. „Este o iubită, nu-i așa? Te-ai legat în sforile ei?

A avut a doua parte destul de bine, dar un iubit? Verin? Era destul de ridicol încât să-l facă pe Mat să râdă. Sărutul lui Verin ar fi fost cam la fel de distractiv ca sărutul unui leu. Dintre cei doi, el ar fi ales leul. Ar fi fost mult mai puțin probabil să încerce să-l muște.

— Mi-am depus jurământul, Melli, spuse Mat, încercând să nu-și arate nervozitatea. „Nu te duce să deschizi asta, acum.”

„Nu am depus niciun jurământ”, a spus ea. „Poate îl voi citi și apoi nu-ți spun ce scrie. Dă-ți doar indicii, din când în când, ca încurajare.”

Ea îl privi, cu buzele pline zâmbind. Da, era una drăguță. Nu la fel de frumoasă ca Tuon, însă, cu pielea ei frumoasă și ochii mari. Dar Melli era încă drăguță, mai ales buzele alea ale ei. A fi căsătorit însemna că nu putea să se uite la acele buze, dar i-a oferit cel mai bun zâmbet al său. A fost cerut, de data aceasta, deși i-ar putea frânge inima. Nu o putea lăsa să deschidă scrisoarea aceea.

— Este același lucru, Melli, spuse Mat învingător. „Dacă deschizi acea scrisoare și nu fac ceea ce spune, jurământul meu este la fel de bun ca apa vasă.” Oftă, realizând că există o modalitate de a primi scrisoarea

înapoi. „Femeia care mi l-a dat a fost Aes Sedai, Melli. Nu vrei să înfurii un Aes Sedai, nu?

„Aes Sedai?” Melli păru brusc nerăbdătoare. „Întotdeauna mi-a plăcut să merg la Tar Valon, să văd dacă mă lasă să mă alătur lor.” Se uită la scrisoare, parcă mai curioasă în legătură cu conținutul ei.

Ușoară! Femeia era nebună. Mat o luase drept tipul sensibil. Ar fi trebuit să știe mai bine. A început să transpire mai mult. Ar putea ajunge la scrisoare? O ținea aproape...

O puse pe bar în fața lui. A lăsat un deget pe scrisoare, direct în mijlocul sigiliului de ceară. „Îmi vei face cunoștință cu această Aes Sedai, când o vei întâlni.”

— Dacă o văd în timp ce sunt în Caemlyn, spuse Mat. "Promit."

„Pot să am încredere că te vei ține de cuvânt?”

El îi aruncă o privire exasperată. — Despre ce a fost toată conversația asta sângeroasă, Melli?

Ea râse, întorcându-se și lăsând scrisoarea pe bar, mergând să-l ajute pe bărbatul cu dinții goliți, care încă chema mai multă bere. Mat smulse scrisoarea, bagând-o cu grijă în buzunarul hainei. Femeie însângerată. Singura modalitate prin care el să rămână liber de comploturile Aes Sedai a fost să nu deschidă niciodată această scrisoare. Ei bine, nu tocmai gratuit. Mat avea o mulțime de Aes Sedai complotând în jurul lui; îi ieşea din urechi. Dar doar un om cu rumegus pentru creier ar cere altul.

Mat oftă, întorcându-și scaunul. O mulțime variată a înfundat Fetița cu șapte dungi. Caemlyn a fost mai plin decât un pește-leu la un naufragiu în zilele noastre, practic care a izbucnit la cusături. Asta a ținut tavernele ocupate. În colț, câțiva fermieri în haine de lucru care se descurcau la gulere jucau la zaruri. Mat jucase câteva runde cu ei mai devreme și își plătise băutura cu monedele lor, dar ura să joace de noroc pentru cupri.

Bărbatul cu fața cacealmată din colț încă mai bea – trebuie să fie paisprezece căni goale lângă el acum – tovarășii săi îl încurajau să continue. Un grup de nobili s-a așezat de ceilalți și le-ar fi cerut un joc frumos de zaruri, dar expresiile de pe fețele lor ar fi putut să-i sperie pe urși. Probabil că fuseseră de partea greșită a războiului de succesiune.

Mat purta o haină neagră cu dantelă la manșete. Doar puțină dantelă și nicio broderie. Fără tragere de inimă, își lăsase pălăria cu boruri largi înapoi în tabără, iar bărbia i

se lăsase de câteva zile exfoliant. Mă mâncărime de parcă ar avea purici și părea un prost. Dar scrubul îl făcea mai greu de recunoscut. Cu fiecare picior din oraș având o poză cu el, cel mai bine era să fii în siguranță. Și-ar fi dorit să fie ta'veren să-l ajute o dată, dar era mai bine să nu se bazeze pe asta. A fi ta'veren nu fusese bun pentru nimic din ce putea spune.

Își ținea eșarfa ascunsă jos și haina nasturii, cu gulerul înalt până aproape de bărbie. Murise deja o dată, era destul de sigur și nu era dornic să încerce din nou.

O servitoare drăguță a trecut pe lângă ea, zveltă și cu șoldurile largi, cu părul lung și negru pe care a lăsat-o să atârne. S-a mutat într-o parte, lăsând cana lui goală să pară singuratică și evidentă pe tejghea, iar ea s-a apropiat cu un zâmbet pentru a o umple din nou. El a zâmbit la ea și a dat un bac de aramă. Era un bărbat căsătorit și nu își permitea s-o fermecă, dar putea să stea cu ochii pe prietenii săi. S-ar putea să-i placă lui Thom. O fată l-ar putea face să nu se mai moștenească, cel puțin. Mat privi fața fetei o vreme pentru a fi sigur că o va recunoaște din nou.

Mat sorbi din bere, simțind cu o mână scrisoarea din buzunar. Nu a speculat cu privire la ce era în el. Fă asta și ar fi la doar un pas să-l deschidă. Era un pic ca un șoarece care se uită la o capcană cu brânză mucegăită în ea. Nu voia acea brânză. Ar putea putrezi, pentru tot ce îi păsa.

Scrisoarea probabil l-ar instrui să facă ceva periculos. Și jenant. Aes Sedai avea o pasiune pentru a-i face pe bărbați să pară proști. El spera că ea nu-i lăsase instrucțiuni să ajute pe cineva în necaz. Dacă ar fi fost cazul, cu siguranță s-ar fi ocupat ea însăși de asta.

Oftă și mai luă bere. În colț, băutul s-a răsturnat în cele din urmă. Șaisprezece căni. Nu-i rău. Mat și-a pus deoparte băutura, a lăsat câteva monede drept plată, apoi și-a dat rămas bun de la Melli din cap. Și-a adunat câștigurile la pariul privind băutul de la un tip cu degete lungi din colț. Mat pariase pe șaptesprezece căni, ceea ce era suficient de aproape pentru a câștiga câteva. Apoi a plecat, luându-și bastonul de pe standul de lângă uşă.

Bouncerul, Berg, îl privi cu privirea. Berg avea o față suficient de urâtă încât să-și facă propria mamă să tresară. Nu-i plăcea Mat și, după felul în care Berg îl privea pe Melli, probabil că se datora faptului că și-a dat seama că Mat încerca să-și facă ochi pe femeia lui. Nu contează că Mat explicase că era căsătorit și nu mai făcea așa ceva. Unii bărbați ar fi geloși indiferent ce li s-ar spune.

Străzile din Caemlyn erau aglomerate, chiar și la această oră târzie. Pietrele de pavaj erau umede de la un plos recent, deși norii aceia trecuseră și – în mod remarcabil – lăsaseră cerul deschis în aer. S-a îndreptat spre nord de-a lungul străzii, îndreptându-se către o altă tavernă pe care o cunoștea, una în care bărbații scoteau zaruri pentru argint și aur. Mat nu se referea la nicio sarcină anume în seara asta, ci doar să asculte zvonuri, să-și facă o idee despre Caemlyn. Multe se schimbaseră de când fusese aici ultima dată.

În timp ce mergea, nu se putea abține să se uite peste umăr. Pozele alea nenorocite l-au enervat. Mulți dintre oamenii de pe stradă păreau suspicioși. Au trecut câțiva murandieni, părând atât de beți, încât ar fi putut să le aprindă răsuflarea. Mat și-a păstrat distanța. După ce i s-a întâmplat în Hinderstap, își dădu seama că nu poate fi prea atent. Ușor, auzise povești despre pavaj care atacă oamenii. Dacă un om nu ar putea avea încredere în stâncile de sub picioarele sale, în ce ar putea avea încredere?

În cele din urmă a ajuns la taverna pe care și-a dorit-o, un loc vesel numit The Dead Man's Breath. Avea în față doi zgomotoși, ținând mângâiere pe care le băteau de palme enorme. O mulțime de taverne în plus au fost angajați în aceste zile. Mat ar trebui să se supravegheze, să nu câștige prea mult. Tavernilor nu le plăcea ca un om să câștige prea mult, deoarece putea aduce o luptă. Doar dacă bărbatul și-a cheltuit câștigurile pe mâncare și băutură. Atunci a putut câștiga tot ce i-a plăcut, mulțumesc foarte mult.

Interiorul acestei taverne era mai întunecat decât fusese Fetița cu șapte dungi. Bărbații de aici s-au aplecat la băuturi sau la jocuri și nu se servise prea multă mâncare. Doar băuturi tari. Bara de lemn avea cuie ale căror capete ieșeau cu o unghie sau așa de sus și te împungeau în brațe. Mat îşi dădu seama că se străduiau să se elibereze şi să alerge spre uşă.

Tavernicul, Bernherd, era un Tairen cu părul gras, cu o gură atât de mică încât părea că și-ar fi înghițit buzele din greșeală. Mirosea a ridichi, iar Mat nu-l văzuse niciodată zâmbind, nici măcar când i se dădea bacșiș. Majoritatea tavernilor îi zâmbeau lui Întunecat însuși pentru un bacșiș.

Mat ura să joace și să bea într-un loc în care trebuia să ții o mână pe poșeta cu monede. Dar avea gând să câștige niște bani adevărați în seara asta și erau jocuri cu zaruri și clinchete de monede, așa că s-a simțit oarecum ca acasă. Dantela de pe haină a primit priviri. De ce se apucase să

poarte asta, oricum? Cel mai bine îl pune pe Lopin să-l scoată de la mansete când se întoarce în tabără. Ei bine, nu toate. Unele dintre ele, poate.

Mat a găsit un joc în spate, jucat de trei bărbați și o femeie în pantaloni. Avea părul scurt auriu și ochi drăguți; Mat le-a observat doar de dragul lui Thom. Oricum avea sânul plin, iar în ultima vreme Mat avea o minte pentru femeile care erau mai zvelte prin piept.

În câteva minute Mat juca cu ei, iar asta l-a liniştit o măsură. Și-a ținut totuși punga cu monede la vedere, așezând-o pe podea în fața lui. În scurt timp, grămada de monede de lângă el a crescut, în mare parte argint.

— Ai auzit despre ce s-a întâmplat la Farrier's Green? i-a întrebat unul dintre bărbați pe semenii lui în timp ce Mat se arunca. „A fost un lucru groaznic.” Vorbitorul era un tip înalt, cu o față ciupită, care părea că ar fi fost închisă într-o ușă de câteva ori. El se numea Chaser. Mat s-a gândit că asta a fost pentru că femeile au fugit de el după ce s-au uitat la acel chip, iar el a trebuit să fugă după ele.

"Ce?" întreabă Clare. Era femeia cu părul auriu. Mat îi zâmbi. El nu a făcut multe zaruri împotriva femeilor, deoarece majoritatea susțineau că zăresc zarurile nepotrivite. Nu contează că nu s-au plâns niciodată când un bărbat le-a cumpărat ceva frumos cu ceea ce câștigase. Oricum, zâmbetul cu femei nu era corect, din moment ce unul dintre zâmbetele lui putea să le fâlfâie inimile și aveau să slăbească toți în genunchi. Dar Mat nu le mai zâmbea fetelor așa. În plus, ea nu răspunsese oricum la niciunul dintre zâmbetele lui.

— Jowdry, spuse Chaser în timp ce Mat își scutură zarurile. „L-au găsit mort în această dimineață. Gâtul smuls. Trupul era scurs de sânge, ca un burduf plin de găuri.”

Mat a tresărit atât de mult încât a aruncat zarurile, dar nu le-a privit rostogolindu-se. "Ce?" el a cerut. "Ce ați spus?"

— Aici, acum, spuse Chaser, privind spre Mat. „Este doar cineva pe care îl cunoșteam. Îmi datora două coroane, a făcut-o.”

— S-a scurs de sânge, a spus Mat, ești sigur? Ai văzut cadavrul?”

"Ce?" spuse Chaser, strâmbându-se. „Cenuşă sângeroasă, omule! Ce este in neregula cu tine?"

— Vânător, spuse Clare. „Vrei să te uiți la asta?”

Bărbatul slăbit îşi aruncă privirea în jos, la fel ca şi Mat. Zarurile pe care le aruncase — toate trei — aterizaseră nemișcați și erau echilibrate pe colțurile lor. Uşoară! Aruncase monede, astfel încât acestea să cadă pe o parte, dar nu făcuse niciodată aşa ceva.

Chiar acolo, dintr-o dată, zarurile au început să zdrănnească în capul lui. Aproape a sărit în tavan. Sânge și cenuşă! Zarurile acelea din capul lui nu au însemnat niciodată nimic bun. S-au oprit doar când se schimba ceva, ceva care de obicei însemna veşti proaste pentru săraca Matrim Cauthon.

„Nu sunt niciodată…”, a spus Chaser.

„O să numim asta o pierdere”, a spus Mat, aruncând câteva monede jos și adunând restul câștigurilor sale.

„Ce ştii despre Jowdry?” întrebă Clare. Își întindea mâna spre talie. Mat ar fi pariat pe aur împotriva cuprului că avea un cuțit acolo, aşa cum se uita la el.

— Nimic, spuse Mat. Nimic și prea mult în același timp. "Scuzați-mă."

A traversat în grabă cârciuma. În timp ce făcuse, îl observă pe unul dintre duri cu brațe groase de pe uşă stând și vorbind cu Bernherd, cârciumarul, arătând spre o bucată de hârtie în mâinile lui. Mat nu putea vedea ce era pe el, dar putea ghici: propria lui față.

A înjurat și a plecat pe stradă. A luat prima alee pe care a văzut-o, ieşind la fugă.

Cei Părăsiți îl vânau, o poză cu chipul lui în buzunarul fiecărei picioare din oraș și un cadavru ucis și scurs de sânge. Asta ar putea însemna doar un lucru. Gholam-ul era în Caemlyn. Părea imposibil să fi ajuns aici atât de repede. Desigur, Mat o văzuse strângându-se printr-o gaură lată de nu două mâini. Lucrul nu părea să aibă un sens corect despre ceea ce era posibil și ce nu era posibil.

Sânge şi cenuşă însângerată, îşi spuse el, plecând capul. Trebuia să-l adune pe Thom și să se întoarcă în tabăra trupei din afara orașului. Se grăbi pe strada întunecată, pătată de ploaie. Pietrele de pavaj reflectau lămpile cu petrol aprinse din față. Elayne a păstrat Queen's Walk bine iluminat noaptea.

El îi trimisese un mesaj, dar nu primise un răspuns. Cum a fost asta pentru recunoștință? După numărul lui, el îi salvase viața de două ori. O dată ar fi trebuit să fie de ajuns ca să o reducă la lacrimi și săruturi, dar el nu văzuse nici măcar o ciupitură pe obraz. Nu că ar fi vrut unul; nu de la regalitate. Cel mai bine e de evitat! lor.

„Ești căsătorit cu o nenorocită de înaltă doamnă din Seanchan”, se gândi el. Însăși fiica împărătesei! Nu exista nicio evitare a regalității acum! Nu pentru el. Cel puțin Tuon era drăguță. Și bun la jocul cu pietre. Și foarte pasionată de spirit, bună pentru a vorbi, chiar dacă ar fi frustrat majoritatea...

Nu. Nu mă gândesc la Tuon acum.

Oricum, nu primise niciun răspuns de la Elayne. Ar trebui să fie mai ferm. Nu erau doar Aludra și dragonii ei acum. Nenorocitul de gholam era în oraș.

A ieșit pe o stradă mare și aglomerată, cu mâinile împinse în buzunarele hainei. În graba lui, își lăsase toiagul de mers înapoi în The Dead Man's Breath. A mormăit pentru sine; ar fi trebuit să-și petreacă zilele relaxându-se, nopțile zburând în hanuri fine și diminețile dormind până târziu în timp ce aștepta să se epuizeze cerințele de treizeci de zile ale lui Verin. Acum asta.

Avea de rezolvat un scor cu acel gholam. Nevinovații pe care îi măcelărise în timp ce pândeau în jurul lui Ebou Dar erau destul de răi, iar Mat nu-i uitase nici pe Nalesean și pe cei cinci Redarms care fuseseră uciși. Cenușă însângerată, avusese deja destule pentru care să răspundă. Apoi îl luase pe Tylin.

Mat scoase o mână din buzunar, simțind medalionul cu cap de vulpe, odihnindu-se — ca întotdeauna — de pieptul lui. S-a săturat să fugă de acel monstru. În mintea lui începu să se formeze un plan, însoțit de zăngănitul zarurilor. A încercat să alunge imaginea Reginei care zăcea în legături pe care Mat însuși le legase, cu capul smuls. Ar fi fost atât de mult sânge. Gholamul trăia din sânge proaspăt.

Mat se cutremură, băgându-și mâna înapoi în buzunar când se apropia de poarta orașului. În ciuda întunericului, putea să dea semne ale bătăliei care fuseseră purtate aici. Un vârf de săgeată încorporat în pragul unei clădiri din stânga lui, o pată întunecată pe peretele unei case de gardă, pătând lemnul de sub fereastră. Un bărbat murise acolo, probabil în timp ce trăgea cu o arbaletă, și se prăbușise peste pervazul ferestrei, sângerându-și sângele în pădure.

Asediul s-a terminat acum, iar o nouă regină – regina potrivită – deținea tronul. Pentru o dată, fusese o bătălie și el ratase. Amintindu-și asta i-a ușurat oarecum starea de spirit. Un întreg război fusese purtat pentru Tronul Leului

și nici măcar o săgeată, lamă sau suliță nu intrase în conflict căutând inima lui Matrim Cauthon.

A virat la dreapta, de-a lungul interiorului zidului orașului. Erau o mulțime de hanuri aici. Au existat întotdeauna hanuri lângă porțile orașului. Nu cele mai drăguțe, dar aproape întotdeauna cele mai profitabile.

Lumină s-a revărsat de la uși și ferestre, pictând drumul în aur în pete. Forme întunecate se înghesuiau pe aleile, cu excepția cazului în care hanurile angajaseră oameni care să-i țină departe pe săraci. Caemlyn era încordată. Potopul de refugiați, luptele recente,... alte chestiuni. Au abundat poveștile morților care merg, despre mâncarea stricată, despre pereții văruiți dintr-o dată murdari.

Hanul în care Thom alesese să cânte era o structură cu acoperiș abrupt, cu fața de cărămidă, cu un semn care arăta două mere, unul mâncat până la miez. Asta l-a făcut alb puternic, celălalt a fost roșu-culori puternic ale drapelului andor. The Two Apples a fost una dintre cele mai frumoase unități din zonă.

Mat putea auzi muzica de afară. A intrat și l-a văzut pe Thom așezat pe o estradă mică în partea îndepărtată a camerei comune, cântând la flaut și purtând mantia lui de gleeman mozaic. Avea ochii închiși în timp ce cânta, mustața căzută lungă și albă de fiecare parte a instrumentului. Era o melodie bântuitoare, „Căsătoria lui Cinny Wade”. Mat îl învățase ca „Always Choose the Right Horse” și încă nu era obișnuit ca acesta să fie interpretat la fel de încet ca Thom.

O mică colecție de monede a fost împrăștiată pe podea în fața lui Thom. Hanul i-a permis să joace pentru bacșiș. Mat se opri lângă ușă și se lăsă pe spate să asculte. Nimeni nu vorbea în sala comună, deși era plină atât de plină că Mat ar fi putut face o jumătate de companie de soldați doar cu oamenii înăuntru. Fiecare ochi era pe Thom.

Mat făcuse acum înconjurul lumii, plimbându-se mult pe picioarele lui. Aproape că își pierduse pielea într-o duzină de orașe diferite și stătuse în hanuri de departe și de aproape. Auzise gleemen, interpreți și barzi. Thom a făcut ca întregul lot să pară niște copii cu bețișoare, bătând în oale.

Flautul era un instrument simplu. O mulțime de nobili ar prefera să audă harpa în schimb; un bărbat din Ebou Dar îi spusese lui Mat că harpa era mai „înălțată”. Mat își dădu seama că ar fi rămas cu fălcile slăbite și cu ochi farfurii

dacă l-ar fi auzit pe Thom cântând. Gleeman a făcut ca flautul să sune ca o prelungire a propriului său suflet. Triluri moi, solzi minore și tine lungi puternic îndrăznețe. O melodie atât de jalnitoare. Pentru cine se întrista Thom?

Mulțimea privea. Caemlyn a fost unul dintre cele mai mari orașe din lume, dar totuși varietatea părea incredibilă. Crusty Illianers stăteau lângă Domani neted, Cairhienin viclean, Tairens robust și o stropire de Borderlanders. Caemlyn a fost văzut ca unul dintre puținele locuri în care se putea fi ferit atât de Seanchan, cât și de Dragon. Era și puțină mâncare.

Thom a terminat piesa și a trecut la alta fără să deschidă ochii. Mat oftă, detestând să întrerupă prestația lui Thom. Din păcate, era timpul să ne întoarcem în tabără. Trebuiau să vorbească despre gholam, iar Mat trebuia să găsească o modalitate de a ajunge la Elayne. Poate că Thom s-ar duce să vorbească cu ea pentru el.

Mat dădu din cap către hangier – o femeie impunătoare, cu părul negru, pe nume Bromas. Ea dădu din cap către Mat, cerceii cu cerc prindeau lumina. Era puțin mai în vârstă decât gustul lui obișnuit, dar atunci, Tylin fusese de vârsta ei. Ar ține-o în minte. Pentru unul dintre oamenii lui, desigur. Poate Vanin.

Mat ajunse pe scenă, apoi începu să strângă monedele. Îl lăsa pe Thom să termine și mâna lui Mat smuci. Brațul i s-a prins brusc de manșetă de scenă, un cuțit înfipt prin pânză. Lungimea subțire a metalului tremura. Mat ridică privirea și îl găsi pe Thom încă jucându-se, deși gleemanul făcuse un ochi înainte de a arunca cuțitul.

Thom și-a ridicat mâna înapoi și a continuat să se joace, un zâmbet arătându-și pe buzele încrețite. Mat mormăi și își smulse manșeta, așteptând ca Thom să termine această melodie, care nu era la fel de îngrozitoare ca cealaltă. Când slăbănogul a coborât flautul, sala a izbucnit în aplauze.

Mat îl favori pe vesel cu o privire încruntă. „Arde-te, Thom. Acesta este unul dintre paltoanele mele preferate!”

— Bucură-te că n-am țintit mâna, remarcă Thom, ștergând flaut, dând din cap în fața aplauzelor și aplauzelor patronilor hanului. I-au cerut să continue, dar el a clătinat din cap cu regret și și-a pus flaut în cutie.

— Aproape că mi-aș fi dorit, spuse Mat, ridicând manșeta și băgând un deget prin găuri. „Sângele nu ar fi arătat atât de mult pe negru, dar cusăturile vor fi evidente. Doar pentru că porți mai multe petice decât mantie nu înseamnă că vreau să te imit.”

— Și te plângi că nu ești un lord, spuse Thom, aplecându-se să-și încaseze câștigurile.

"Nu sunt!" spuse Mat. „Și nu contează ce a spus Tuon, arde-te. Nu sunt un nobil nenorocit.”

„Ați auzit vreodată de un fermier plângându-se că i se vor vedea cusăturile de la haină?”

— Nu trebuie să fii un lord ca să vrei să te îmbraci cu oarecare simț, mormăi Mat.

Thom a râs, lovindu-l pe spate și sărind jos. „Îmi pare rău, Mat. M-am mișcat din instinct, nu mi-am dat seama că ești tu până nu am văzut fața atașată de braț. Până atunci, cuțitul îmi scăpase deja din degete.”

Mat oftă. — Thom, spuse el sumbru, un vechi prieten este în oraș. Unul care lasă oameni morți cu gâtul smuls”.

Thom dădu din cap, părând tulburat. „Am auzit despre asta de la niște gardieni în timpul pauzei mele. Și suntem blocați aici în oraș, dacă nu decideți...”

— Nu deschid scrisoarea, spuse Mat. „Verin ar fi putut să-mi lase instrucțiuni să mă târăsc până la Falme pe mâini și ar fi trebuit să o fac! Știu că urăști întârzierea, dar acea scrisoare ar putea face o întârziere mult mai gravă.”

Thom dădu din cap fără tragere de inimă.

— Să ne întoarcem în tabără, spuse Mat.

Tabăra trupei era la o ligă în afara lui Caemlyn. Thom și Mat nu intraseră înăuntru – plimbările erau mai puțin vizibile, iar Mat nu avea să aducă cai în oraș până nu găsea un grajd în care avea încredere. Prețul cailor buni devenea ridicol. Sperase să lase asta în urmă odată ce a părăsit pământurile Seanchan, dar armatele lui Elayne cumpărau toți calii buni pe care îi puteau găsi și majoritatea celor mai puțin buni, de asemenea. Dincolo de asta, auzise că caii au un mod de a dispărea în zilele noastre. Carnea era carne, iar oamenii erau aproape să moară de foame, chiar și în Caemlyn. A făcut pielea lui Mat să se târască, dar era adevărul.

El și Thom și-au petrecut drumul înapoi vorbind despre gholam, hotărând foarte puțin în afară de a-i face pe toți atenți și de a-l face pe Mat să înceapă să doarmă într-un cort diferit în fiecare noapte.

Mat aruncă o privire peste umăr în timp ce ei doi urcau pe vârful unui deal. Caemlyn ardea de lumina torțelor și a lămpilor. Iluminarea atârna deasupra orașului ca o ceață, turle mărețe și turnuri luminate de strălucire. Vechile amintiri din interiorul lui și-au amintit de acest oraș – și-au amintit că l-au atacat înainte ca Andor să fie chiar o

națiune. Caemlyn nu făcuse niciodată o luptă ușoară. Nu le invidia pe Casele care încercaseră să-l pună mâna pe Elayne.

Thom se apropie de el. — Se pare că o veșnicie de când am plecat ultima oară de aici, nu-i așa, Mat?

— Arde-mă, dar o face, spuse Mat. „Ce ne-a convins vreodată să mergem la vânătoarea acele fete proaste? Data viitoare, se pot salva.”

Thom îl privi. „Nu suntem pe cale să facem același lucru? Când mergem la Turnul Ghenjei?”

"E diferit. Nu o putem lăsa cu ei. Acei șerpi și vulpi...”

— Nu mă plâng, Mat, spuse Thom. „Sunt doar gânditor.”

Thom părea foarte gânditor, în ultima vreme. Mângâind în jur, mângâind scrisoarea aceea uzată de la Moiraine. A fost doar o scrisoare. — Hai, spuse Mat, întorcându-se pe drum. — Îmi spuneai că intru să o văd pe regina?

Thom i se alătură pe drumul întunecat. — Nu sunt surprins că nu ți-a răspuns, Mat. Probabil că are mâinile pline. Se spune că trollocii au invadat Țările de Graniță în forță, iar Andor este încă rupt de Succesiune. Elayne...”

— Ai vreo veste bună, Thom? spuse Mat. „Spune-mi câteva, dacă o faci. Am o minte pentru asta.”

„Mi-aș dori ca Binecuvântarea Reginei să fie încă deschisă. Gill a avut întotdeauna lucruri de împărtășit.”

— Vești bune, îl îndemnă Mat din nou.

"În regulă. Ei bine, Turnul Ghenjei este chiar acolo unde a spus Domon. Am o veste de la alți trei căpitani de navă. Trece pe lângă o câmpie deschisă la câteva sute de mile nord-vest de Whitebridge.

Mat dădu din cap, frecându-şi bărbia. Simțea că își poate aminti ceva din turn. O structură argintie, nefirească, în depărtare. O excursie pe o barcă, apa cioplind pe laterale. Accentul gros Illianer al lui Bayle Domon...

Acele imagini erau vagi pentru Mat; amintirile lui din acea vreme erau pline de mai multe găuri decât unul dintre alibiurile lui Jori Congar. Bayle Domon reușise să le spună unde să găsească turnul, dar Mat dorea confirmare. Felul în care Domon s-a înclinat și l-a zgâriat pe Leilwin l-a făcut pe Mat să mâncărime. Nici unul nu i-a arătat lui Mat prea multă afecțiune, pentru tot faptul că îi salvase. Nu că și-ar fi dorit vreo afecțiune de la Leilwin. Să o săruți ar fi cam la fel de distractiv ca să săruți scoarța unui stejar de piatră.

— Crezi că descrierea lui Domon va fi suficientă pentru ca cineva să ne facă una dintre acele porți de acolo?

întrebă Mat.

— Nu știu, spuse Thom. „Deși aceasta este o problemă secundară, ar trebui să mă gândesc. Unde vom găsi pe cineva care să facă o poartă? Verin a dispărut.”

„Voi găsi o cale.”

„Dacă nu o faci, vom ajunge să petrecem săptămâni de călătorie la locul respectiv”, a spus Thom. "Nu-mi place-"

— O să ne găsesc o poartă, spuse Mat ferm. „Poate că Verin se va întoarce și mă va elibera de acest jurământ nenorocit.”

— Cel mai bine să stea departe, spuse Thom. „Nu am încredere în ea. E ceva în neregulă cu asta.”

— Ea este Aes Sedai, spuse Mat. „Există ceva neadecvat la toate – cum ar fi zarurile în care sâmburii nu se adună – dar pentru un Aes Sedai, îmi place Verin. Și sunt un bun judecător al caracterului, știi asta.”

Thom ridică o sprânceană. Mat se încruntă înapoi.

— Oricum, spuse Thom, probabil că ar trebui să începem să trimitem paznici cu tine când vei vizita orașul.

„Gărzile nu vor ajuta împotriva gholamului.”

— Nu, dar ce se întâmplă cu bătăușii care te-au sărit în drum spre tabără trei nopți în urmă?

Mat se cutremură. „Cel puțin aceștia au fost hoți buni și cinstiți. Au vrut doar poșeta mea, frumoasă și naturală. Nimeni nu avea o poză cu mine în buzunare. Și nu e ca și cum au fost răsuciți de puterea Celui Întunecat de a înnebuni la apus sau altceva.”

— Încă, spuse Thom.

Mat nu a argumentat. Arde-l, dar probabil ar trebui să aducă soldați cu el. Câteva redarmări, oricum. Tabăra era chiar înainte. Unul dintre angajații lui Elayne, un bărbat pe nume Norry, acordase Bandei permisiunea de a campa în apropierea lui Caemlyn. Trebuiau să fie de acord să nu permită mai mult de o sută de oameni să intre în oraș într-o anumită zi și trebuiau să tabereze la cel puțin o legă de ziduri, în afara drumului oricăror sate și nu pe pământul agricol al nimănui.

A vorbi cu acel funcționar însemna că Elayne știa că Mat era aici. Ea a trebuit să. Dar nu i-a trimis niciun salut, nici o recunoaștere că îi datora lui Mat pielea ei.

La o curbă a drumului, felinarul lui Thom arăta un grup de Redarms care stătea pe lângă. Gufrin, sergent al unei echipe, se ridică și salută. Era un bărbat voinic, cu umeri largi. Nu îngrozitor de strălucitor, dar cu ochi ageri.

„Lord Mat!” el a spus.

— Ai vești, Gufrin? întrebă Mat.

Sergentul se încruntă în sinea lui. — Ei bine, spuse el. „Cred că este ceva ce ai putea dori să știi.” Ușoară! Bărbatul vorbea mai încet decât un Seanchan beat. „Aes Sedai s-au întors în tabără astăzi. Cât ai fost plecat, Domnul meu.”

„Toți trei?” întrebă Mat.

"Da Domnul meu."

Mat oftă. Dacă ar fi existat vreo speranță ca această zi să se dovedească a fi altceva decât acru, asta a spălat-o. Sperase că vor rămâne în oraș încă câteva zile.

El și Thom au continuat, părăsind drumul și îndreptându-se pe o potecă printr-un câmp de urzici și iarbă de cuțit. Buruienile scârțuiră în timp ce mergeau, felinarul lui Thom luminând tulpinile maro. Pe de o parte, a fost bine să mă întorc din nou în Andor; aproape că se simțea ca acasă, cu acele încuviințări de copaci de frunze de piele și de acrișor. Cu toate acestea, să te întorci și să-l descoperi că arată atât de moartă a fost descurajant. Ce să faci cu Elayne? Femeile erau supărătoare. Aes Sedai erau mai rele. Reginele au fost cele mai proaste din lot. Și era toți cei trei! Cum avea să o facă să-i dea turnătoriile ei? Acceptase oferta lui Verin în parte pentru că a crezut că îl va duce mai repede la Andor și, prin urmare, să înceapă lucrul la dragonii lui Aludra!

În față, tabăra Bandei se așeza pe o serie mică de dealuri, înrădăcinate în jurul celui mai mare dintre ele, în centru. Forța lui Mat se întâlnise cu Estean și pe ceilalți care se îndreptaseră spre Andor, iar Trupa era din nou bine și cu adevărat întreagă. Incendiile au ars; nu a fost nicio problemă să găsești lemne mort pentru foc zilele astea. Fumul stăruia în aer, iar Mat auzi bărbați vorbind și strigând. Încă nu era prea târziu, iar Mat nu a impus o interdicție. Dacă nu se putea relaxa, măcar oamenii lui ar putea. Ar putea fi ultima șansă pe care au avut-o înainte de Ultima Bătălie.

Trolloci în Țările de Graniță, se gândi Mat. Avem nevoie de acei dragoni. Curând.

Mat a salutat de la câteva posturi de gardă și s-a despărțit de Thom, arătând să meargă să găsească un pat și să doarmă peste problemele lui pentru noapte. În timp ce a făcut-o, a notat câteva schimbări pe care le putea face în tabără. Așa cum erau aranjate dealurile, o sarcină ușoară de cavalerie putea să vină în galop pe coridorul dintre ele. Doar cineva foarte îndrăzneț ar încerca o astfel de tactică,

dar tocmai asta făcuse în timpul bătăliei de pe Valea Marisin, în vechiul Coremanda. Ei bine, nu Mat însuși, ci cineva din acele amintiri vechi.

Din ce în ce mai mult, el a acceptat pur și simplu acele amintiri ca fiind ale sale. Nu le ceruse – indiferent ce pretindeau acele vulpi însângerate – dar plătise pentru ele cu cicatricea în jurul gâtului. Fuseseră de folos în mai multe rânduri.

În cele din urmă, a ajuns la cort, intenționând să-și ia haine proaspete înainte de a găsi un alt cort pentru noapte, când a auzit vocea unei femei strigându-l. „Matrim Cauthon!”

Cenușă sângeroasă. Aproape reușise. Se întoarse fără tragere de inimă.

Teslyn Baradon nu era o femeie drăguță, deși putea să fi făcut un copac de scoarță de hârtie acceptabil, cu acele degete osoase, acei umeri îngusti și acea față slăbită. Purta o rochie roșie și, de-a lungul săptămânilor, ochii ei pierduseră cea mai mare parte a supărării nervoase pe care o manifestase de când petrecuse timpul ca damană. Avea o privire atât de exersată încât ar fi putut câștiga un concurs de priviri cu o postare.

— Matrim Cauthon, spuse ea, apropiindu-se de el. „Trebuie să vorbesc cu tine.”

— Ei bine, se pare că o faci deja, spuse Mat, lăsându-și mâna de pe clapa cortului. Avea o ușoară pasiune pentru Teslyn, împotriva judecății sale, dar nu avea de gând să o invite înăuntru. Nu mai mult decât ar invita o vulpe în adăpostul lui, indiferent de cât de amabil se gândea la vulpea în cauză.

„Așa sunt”, a răspuns ea. — Ai auzit vestea despre Turnul Alb?

"Știri?" spuse Mat. „Nu, nu am auzit nicio veste. Zvonuri, totuși... Am o minte din astea. Unii spun că Turnul Alb a fost reunificat, despre care probabil vorbiți. Dar am auzit la fel de mulți susținând că este încă în război. Și că Amyrlin a luptat Ultima Bătălie în locul lui Rand și că Aes Sedai au decis să ridice o armată de soldați dându-i naștere și că monștrii zburători au atacat Turnul Alb. Cel din urmă este, probabil, doar povești de raken care se ridică dinspre sud. Dar cred că cel despre Aes Sedai care a crescut o armată de bebeluși ține puțină apă.”

Teslyn îl privi cu o privire plată. Nu și-a îndepărtat privirea. Bine că tatăl lui Mat spusese întotdeauna că este mai încăpățânat decât un ciot de copac în flăcări.

Î

In mod remarcabil, Teslyn oftă, chipul ei înmuiindu-se. „Fii, desigur, sceptic pe bună dreptate. Dar nu putem ignora știrile. Chiar și Edesina, care s-a prostit de partea rebelilor, își dorește să se întoarcă. Avem de gând să mergem dimineața. Deoarece este obiceiul tău să dormi până târziu, am vrut să vin la tine în seara asta pentru a-ți mulțumi.”

"Al tau ce?"

— Mulțumesc, maestru Cauthon, spuse Teslyn sec. „Această călătorie nu a fost ușoară pentru niciunul dintre noi. Au fost momente de... tensiune. Nu spun că sunt de acord cu fiecare decizie pe care ați luat-o. Asta nu înlătură faptul că fără tine, aș fi încă în mâinile lui Seanchan.” Ea tremura. „Îmi prefac, în momentele mele mai încrezătoare, că le-aș fi rezistat și, în cele din urmă, aș fi scăpat singură. Este important să-ți păstrezi niște iluzii cu tine, nu ai spune?”

Mat și-a frecat bărbia. — Poate, Teslyn. Poate într-adevăr.”

În mod remarcabil, ea întinse mâna spre el. — Amintește-ți, dacă ai veni vreodată la Turnul Alb, ai acolo femei care îți sunt datoare, Matrim Cauthon. Eu nu uit."

A luat mâna. Se simțea la fel de osoasă pe cât părea, dar era mai cald decât se așteptase el. Unii Aes Sedai aveau gheață curgând în vene, asta era sigur. Dar altele nu au fost atât de rele.

Ea dădu din cap către el. Un semn respectuos din cap. Aproape un arc. Mat o eliberă și, simțindu-se la fel de neliniștit ca și cum cineva i-ar fi dat picioarele de sub el. Se întoarse pentru a merge înapoi spre propriul ei cort.

— O să ai nevoie de cai, spuse el. „Dacă aștepți să pleci până mă trezesc dimineața, îți dau ceva. Și niște prevederi. Nu ți-ar plăcea să mori de foame înainte de a ajunge la Tar Valon și, din câte am văzut în ultima vreme, satele pe lângă care vei trece nu vor avea nimic de făcut.

— I-ai spus lui Joline...

„Mi-am numărat din nou caii”, a spus Mat. Zarurile alea încă zdrăngăneau în capul lui, arde-le. „Am făcut o altă numărătoare a cailor trupei. Se pare că avem ceva de rezervat. Poți să le iei.”

„Nu am venit la tine în seara asta să te manipulez să-mi dai cai”, a spus Teslyn. „Sunt sincer.”

— Așa că m-am gândit, spuse Mat, întorcându-se ridicând clapeta către cortul său. „De aceea am făcut oferta.” A pășit în cort.

Acolo, a înghețat. Mirosul acela…
Sânge.

9
Sânge în aer

Mat se abătu imediat. Acel instinct i-a salvat viața când ceva i-a zburat prin aer deasupra capului. Mat se rostogoli într-o parte, mâna lui lovind ceva umed când atingea podeaua. "Crimă!" urlă el. „Crimă în tabără! Crimă sângeroasă!”

Ceva se mișcă spre el. Cortul era complet negru, dar îl auzea. Mat s-a împiedicat, dar norocul a fost cu el, când din nou ceva zvâcni lângă el.

Mat a lovit pământul și s-a rostogolit, aruncându-și mâna în lateral. El a plecat…

Acolo! A venit lângă paletul său de dormit, mâna apucându-se de mâna lungă de lemn de acolo. S-a aruncat cu spatele în picioare, ridicând ashandarei, apoi s-a învârtit și a tăiat – nu la forma care se mișca prin cort spre el, ci la perete.

Țesătura se tăia cu ușurință și Mat sări afară, ținându-și sulița cu lamă lungă într-o mână. Cu cealaltă mână, întinse mâna spre cureaua de piele de la gât, cu unghiile sfâșiându-i pielea în graba lui. A scos medalionul cu cap de vulpe și s-a întors în peria din afara cortului.

O lumină slabă venea de la un felinar din apropiere pe un stâlp de la o intersecție a căilor de tabără. După aceasta, Mat a distins silueta alunecând afară din ruptul din cort. O figură pe care se temea să o vadă. Gholamul arăta ca un bărbat, zvelt, cu păr nisipos și trăsături neremarcabile. Singurul lucru distinct la lucru era cicatricea de pe obraz.

Trebuia să arate inofensiv, trebuia să fie de uitat. Dacă majoritatea oamenilor ar vedea acest lucru într-o mulțime, l-ar ignora. Până în punctul în care le-a rupt gâtul.

Mat se dădu înapoi. Cortul lui era aproape de un deal și s-a întors spre el, trăgând medalionul cu cap de vulpe în sus și înfășurându-l strâns de cureaua de piele pe partea laterală a lamei lui ashandarei. Era departe de a fi o potrivire perfectă, dar el practicase asta. Medalionul era singurul lucru pe care îl știa care l-ar putea răni pe gholam.

A lucrat rapid, tot strigând după ajutor. Soldații nu ar fi de folos împotriva acestui lucru, dar gholamul spusese înainte că i se ordonase să se evite prea multă atenție. Atenția ar putea să o sperie.

A ezitat, aruncând o privire spre tabără. Apoi s-a întors către Mat care făcea un pas înainte. Mișcările sale erau la fel de fluide ca mătasea care se ondula în vânt. „Ar trebui să fii mândru”, a șoptit. „Cel care acum mă controlează te vrea mai mult decât pe oricine altcineva. Trebuie să-i ignor pe toți ceilalți până nu voi gusta din sângele tău.”

În mâna stângă, creatura purta un pumnal lung. Mâna lui dreaptă picura sânge. Mat simți un fior înghețat. Cine a ucis-o? Cine altcineva fusese ucis în locul lui Matrim Cauthon? Imaginea lui Tylin îi trecu din nou în minte. Nu văzuse cadavrul ei; scena a fost lăsată la imaginația lui. Din păcate, Mat avea o imaginație destul de bună.

Acea imagine din capul lui, mirosind sângele în aer, a făcut cel mai prostesc lucru pe care l-ar putea avea. A atacat.

Urlând în întunericul deschis, Mat se învârti înainte, balansând ashandarei. Creatura era atât de rapidă. Părea să curgă din calea armei lui.

Îl înconjura, ca un lup care se învârte, pași abia scot un zgomot în buruienile uscate. A lovit, forma sa neclară și doar un salt înapoi prin reflex l-a salvat pe Mat. S-a zbătut printre buruieni, legănând ashandarei. Părea să se ferească de medalion. Lumină, fără asta, Mat ar fi mort și ar sângera pe pământ!

A venit din nou spre el, ca întunericul lichid. Mat s-a legănat sălbatic și a tăiat gholam-ul mai mult din noroc decât orice altceva. Medalionul scoase un șuierat aprins când atinse mâna fiarei. Mirosul de carne arsă s-a ridicat în aer, iar gholam-ul s-a repezit înapoi.

„Nu trebuia să o ucizi, să te arzi”, a strigat Mat la asta. „Puteai să o părăsești! Nu ai vrut-o; m-ai vrut!”

Lucrul a zâmbit doar, cu gura îngrozitor de negru, dinții răsuciți. „O pasăre trebuie să zboare. Un bărbat trebuie să respire. Trebuie să ucid.” A mers înainte, iar Mat și-a dat seama că avea probleme. Strigătele de alarmă erau acum puternice. Trecuseră doar câteva momente, dar încă câteva, iar ajutorul va veni. Încă doar câteva momente…

— Mi s-a spus să-i omor pe toți, spuse gholam încet. „Pentru a te scoate afară. Bărbatul cu mustață, bătrânul care s-a amestecat data trecută, micuța femeie cu pielea

închisă la culoare care îți ține afecțiunea. Toate, dacă nu te iau acum.”

Arde acel gholam; de unde știa chestia despre Tuon? Cum? A fost imposibil!

A fost atât de uimit, încât abia a avut timp să ridice ashandarei, când gholamul a sărit după el. Mat înjură, răsucindu-se în lateral, dar prea târziu. Cuțitul creaturii fulgeră în aer. Apoi arma smuci și smulse lateral de pe degete. Mat a tresărit, apoi a simțit ceva care se înfășoară în jurul lui și îl smuci în spate, departe de atingerea loviturii gholam-ului.

Țesături de aer. Teslyn! Stătea în fața cortului lui, cu fața o mască de concentrare.

„Nu o vei putea atinge direct cu țesături!” Mat țipă în timp ce Aerul ei îl depune la mică distanță de gholam. Dacă ea ar fi fost capabilă să-l ridice suficient de sus, i-ar fi fost bine cu asta! Dar nu văzuse niciodată un Aes Sedai ridicând pe cineva mai mult de un pas și ceva în aer.

S-a grăbit într-o parte, gholam-ul încărcând după el. Apoi ceva mare a zburat între ei, făcându-l pe gholam să se eschiveze fluid. Obiectul — un scaun! — s-a izbit de deal de lângă ei. Gholam-ul se învârti în timp ce o bancă mare se izbi de el, aruncându-l înapoi.

Mat se liniști, uitându-se la Teslyn, care întindea mâna în cortul său cu țesături invizibile de Aer. Femeie inteligentă, se gândi el. Țesăturile nu puteau atinge gholam, dar ceva aruncat de ele putea.

Asta nu l-ar opri. Mat văzuse creatura smulgând un cuțit care fusese înfipt în piept; arătase indiferența pe care ar da dovadă de un bărbat smulgând o bavură din haine. Dar acum soldații săreau peste poteci, purtând știuci sau săbii și scuturi. Întreaga tabără era luminată.

Gholam-ul îl privi pe Mat, apoi se repezi spre întunericul din afara taberei. Mat se învârti, apoi încremeni când văzu doi Redarms așezându-și stiuțele împotriva gholam-ului care se apropia. Gorderan și Fergin. Ambii bărbați care supraviețuiseră timpului din Ebou Dar.

"Nu!" strigă Mat. "Lasă-l-"

Prea tarziu. Gholam-ul aluneca indiferent printre stiuci, apucandu-i fiecare de gat intr-o mana, apoi strivindu-si degetele. Cu o învârtire, le-a smuls carnea, aruncându-i pe ambii bărbați. Apoi a plecat în întuneric.

Arde-te! se gândi Mat, începând să se năpustească după el. Te voi evidenția și... A înghețat. Sânge în aer. Din interiorul cortului lui. Aproape că uitase asta.

Olver! Mat se repezi înapoi la cort. Înăuntru era întuneric, deși parfumul sângelui l-a atacat din nou. "Ușoară! Teslyn, poți...

Un glob de lumină a apărut în spatele lui.

Lumina globului ei a fost suficientă pentru a ilumina o scenă teribilă în interior. Lopin, Mats slujind omului, zăcea mort, sângele lui întunecând podeaua cortului într-o mare piscină neagră. Alți doi bărbați – Riddem și Will Reeve, redarms care îi păziseră ușa – au fost îngrămădiți pe paletul lui de dormit. Ar fi trebuit să observe că lipseau din postul lor. Prost!

Mat simți un junghi de durere pentru morți. Lopin, care a arătat abia recent că a fost recuperat din moartea lui Nalesean. Lumina îl arde, fusese un om bun! Nici măcar un soldat, doar un slujitor, mulțumit să aibă pe cineva de care să aibă grijă. Acum Mat se simțea groaznic pentru că se plânsese de el. Fără ajutorul lui Lopin, Mat nu ar fi putut scăpa de Ebou Dar.

Și cei patru Redarms, dintre care doi supraviețuiseră lui Ebou Dar și atacului anterior al gholamului.

Ar fi trebuit să trimit un cuvânt, se gândi Mat. Ar fi trebuit să pună întreaga tabără în alertă. Ar fi făcut asta bine? Gholam-ul se dovedise practic de neoprit. Mat avea bănuiala că ar putea reduce întreaga trupă ajungând la el, dacă era nevoie. Numai comanda stăpânului său de a evita atenția l-a împiedicat să facă acest lucru.

Nu văzu niciun semn de Olver, deși băiatul ar fi trebuit să doarmă pe paletul lui în colț. Sângele lui Lopin se strânsese în apropiere, iar pătura lui Olver îl absorbea de jos. Mat trase adânc aer în piept și începu să caute prin prăbușire, răsturnând păturile și privind în spatele mobilierului de călătorie, îngrijorat de ce ar putea găsi.

Au sosit mai mulți soldați, înjurând. Tabăra venea în alertă: suflau cornurile de avertizare, felinarele erau aprinse, zgomot armura.

„Olver”, le-a spus Mat soldaților care se adunau în pragul ușii lui. Căutase tot cortul însângerat! „L-a văzut cineva?”

„Cred că a fost cu Noal”, a spus Slone Maddow, un Redarm cu urechi largi. "Ei-"

Mat a împins afară din cort, apoi a alergat prin tabără spre cortul lui Noal. A sosit exact în momentul în care bărbatul cu părul alb ieșea, privind alarmat în jur.

„Olver?” întrebă Mat, ajungând la bărbatul în vârstă.

— E în siguranță, Mat, spuse Noal, strâmbându-se. „Imi pare rău, nu am vrut să te alarmez. Ne jucam Snakes and Foxes, iar băiatul a adormit pe podea. Am tras o pătură peste el; a stat atât de târziu să te aștepte în nopțile astea încât mi-am dat seama că e mai bine să nu-l trezesc. Ar fi trebuit să trimit un cuvânt."

„Îți pare rău?" spuse Mat, apucându-l pe Noal într-o îmbrățișare. „Este un om minunat. I-ai salvat viața!"

O oră mai târziu, Mat stătea cu Thom și Noal în micul cort al lui Thom. O duzină de Redarms păzeau locul, iar Olver fusese trimis să doarmă în cortul lui Teslyn. Băiatul nu știa cât de aproape fusese să fie ucis. Să sperăm că nu o va face niciodată.

Mat și-a purtat din nou medalionul, deși trebuia să găsească o nouă curea de piele. Ashandarei îl tăiaseră pe celălalt destul de rău. Ar trebui să găsească o modalitate mai bună de a-l lega acolo.

— Thom, spuse Mat încet, creatura te-a amenințat și pe tine, Noal. Nu a menționat Olver, dar a menționat Tuon."

„De unde ar ști chestia despre ea?" întrebă Thom, scărpinându-se în cap.

„Gărzile au găsit un alt cadavru în afara taberei. Derry." Derry era un soldat care dispăruse cu câteva zile în urmă, iar Mat prezusese că a dezertat. Se întâmpla uneori, deși dezertarea era neregulată în trupă. — Era mort de câteva zile.

— I-a luat atât de mult în urmă? spuse Noal, încruntat. Umerii lui Noal erau aplecați și avea un nas în formă de piper mare, îndoit, care creștea chiar în mijlocul feței. Întotdeauna păruse... uzat pentru Mat. Mâinile lui erau atât de noduroase, încât păreau să fie toate degetelor.

— Probabil că l-a interogat, spuse Mat. „Am aflat oameni cu care am petrecut timp, unde era cortul meu."

„Este lucrul capabil de asta?" spuse Thom. „Mi s-a părut mai degrabă un câine care te vânează."

Știa unde să mă găsească în palatul lui Tylin", a spus Mat. „Chiar și după ce am fost plecat, a mers în camerele ei. Deci ori a întrebat pe cineva, ori a observat. Nu vom ști niciodată dacă Derry a fost torturat sau dacă pur și simplu a fugit peste gholam în timp ce acesta se strecura prin tabără și spiona. Dar chestia este inteligentă."

De fapt, nu ar merge după Tuon, nu-i așa? A-și amenința prietenii a fost probabil doar o modalitate de a-l dezlănțui pe Mat. La urma urmei, chestia arătase în seara asta că mai avea ordine să evite prea multă atenție. Asta nu

l-a consolat prea mult pe Mat. Dacă acel monstr l-a rănit pe Tuon...

Exista o singură modalitate de a te asigura că asta nu se întâmplă.

"Deci ce facem?" întrebă Noal.

„O să-l vânăm”, a spus Mat încet, „și o să-l ucidem pe nenorocitul”.

Noal și Thom au tăcut.

„Nu voi avea chestia asta să ne urmărească până la Turnul Ghenjei”, a spus Mat.

— Dar poate fi ucis, Mat? întrebă Thom.

„Orice poate fi ucis”, a spus Mat. „Teslyn a dovedit că ar putea să-l rănească folosind Puterea Unică, dacă era inteligentă. Va trebui să facem ceva similar.”

"Ce?" întrebă Noal.

— Încă nu știu, spuse Mat. „Vreau ca voi doi să vă continuați pregătirile; pregătește-ne ca să plecăm spre Turnul Ghenjei de îndată ce ne va lăsa jurământul meu către Verin. Arde-mă, mai trebuie să vorbesc cu Elayne. Vreau ca dragonii lui Aludra să înceapă. Va trebui să-i mai scriu o scrisoare. Mai puternic, de data asta.

„Deocamdată, vom face câteva modificări. O să încep să dorm în oraș. Un han diferit în fiecare seară. Vom anunța trupa, așa că dacă gholam-ul ascultă, va afla. Nu va fi nevoie să atace bărbații.

„Veți avea nevoie să vă mutați și voi în oraș. Până când se va face asta, până când va fi mort sau eu sunt. Întrebarea este ce să faci cu Olver. Chestia nu l-a menționat, dar...”

Á văzut înțelegere în ochii lui Thom și ai lui Noal. Mat o lăsase pe Tylin în urmă, iar ea era moartă acum. Nu avea de gând să-i facă la fel cu Olver.

— Va trebui să luăm băiatul cu noi, spuse Thom. — Ori asta, ori trimite-l departe.

— L-am auzit pe Aes Sedai vorbind mai devreme, spuse Noal, frecându-și fața cu un deget osos. „Plănuiesc să plece. Poate să-l trimiți cu ei?”

Mat se strâmbă. În felul în care Olver se uita la femei, Aes Sedai l-ar fi înșirat de degetele de la picioare într-o zi. Mat a fost surprins că nu se întâmplase deja. Dacă ar afla vreodată care dintre Redarms îl învăța pe băiat să se comporte așa în jurul femeilor...

— Mă îndoiesc că l-am putea face să plece, spuse Mat. „Ar fi ferit de ochii lor și ar reveni aici în prima lor noapte de plecare.”

Thom dădu din cap în semn de acord.

— Va trebui să-l luăm cu noi, spuse Mat. „Pune-l să stea la hanurile din oraș. Poate că…”

„Matrim Cauthon!” Strigătul strident veni din afara cortului lui Thom.

Mat oftă, apoi dădu din cap către ceilalți doi și se ridică. Ieși din cort și constată că Joline și Gardienii ei își făcuseră drum prin Redarms și aproape că deschiseseră clapele cortului pentru a intra înăuntru. Înfățișarea lui o atrase scurt.

Câțiva dintre Redarms păreau rușinați că au lăsat-o să treacă, dar bărbații nu puteau fi învinovățiți. Bloody Aes Sedai ar face ce le-ar fi plăcut.

Femeia însăși era tot ceea ce nu era Teslyn. Zveltă și drăguță, a purtat o rochie albă cu un decolteu adânc. Ea zâmbea adesea, deși acel zâmbet devenise cu buzele subțiri când îl întoarse pe Mat și avea ochi mari și căprui. Tipul de ochi care ar putea aspira un bărbat și ar putea încerca să-l înece.

Oricât de frumoasă era, Mat nu se gândea la ea ca pe o potrivire pentru unul dintre prietenii lui. Nu i-ar fi urat niciodată lui Joline pe cineva care îi plăcea. De fapt, era prea domn ca să-i ureze celor mai mulți dintre dușmanii săi. Cel mai bine a stat cu Fen și Blaeric, Gardienii ei, care erau nebuni în opinia lui Mat.

Amândoi erau Borderlanderi — unul Shienaran, celălalt Saldaean. Ochii înclinați ai lui Fen erau duri. Părea să caute mereu pe cineva pe care să-l ucidă; fiecare conversație cu el a fost un interviu pentru a vedea dacă te încadrezi în criterii. Nodul lui Blaeric creștea și se mai lungea, dar era încă prea scurt. Mat ar fi menționat că arăta remarcabil ca o coadă de bursuc lipită de capul lui, cu excepția faptului că nu avea chef să fie ucis astăzi. Fusese deja o seară îngrozitoare.

Joline și-a încrucișat brațele sub sâni. „Se pare că rapoartele tale despre această… creatură care te urmăresc au fost exacte.” Părea sceptică. Pierduse cinci oameni buni, iar ea părea sceptică. Bloody Aes Sedai.

"Și?" el a intrebat. „Știi ceva despre gholam?”

„Nici un lucru”, a spus ea. „Indiferent, trebuie să mă întorc la Turnul Alb. Voi pleca mâine.” Ea părea ezitant. „Aș dori să vă întreb dacă îmi împrumutați niște cai pentru excursie. Orice poți economisi. Nu voi fi pretențios.”

— Nimeni din oraș nu ți-ar vinde nimic, nu? spuse Mat cu un mormăit.

Fața ei a devenit și mai senină.

— Ei bine, în regulă, spuse Mat. — Cel puțin ai întrebat frumos de data asta, deși văd cât de greu a fost pentru tine. I-am promis ceva lui Teslyn deja. Ai și tu câteva. Va merita să vă iau din părul meu, femeile însângerate.”

— Mulțumesc, spuse ea, cu vocea controlată. „Totuși, un sfat. Având în vedere compania pe care o ții adesea, ai putea dori să înveți să-ți controlezi limba.”

„Având în vedere compania pe care o țin prea des”, a spus Mat, „este al naibii de uimitor că nu jur mai mult. Pleacă cu tine, Joline. Trebuie să-i scriu o scrisoare Majestății Sale Regale, regina Elayne prima.”

Joline adulmecă. — Ai de gând să o înjuri și pe ea?

— Bineînțeles că sunt, mormăi Mat, întorcându-se să se întoarcă la cortul lui Thom. — Cum altfel va avea încredere că e cu adevărat de la mine?

10
După Pata

— Sunt de acord cu aceste numere, spuse Elyas, mergând lângă Perrin. Grady a mers pe partea cealaltă, gânditor în haina lui neagră. Montem al'San și Azi al'Thone — cei doi paznici ai lui Perrin pentru ziua — au rămas în urmă.

Era încă dimineața devreme. Perrin aparent verifica posturile de pază, dar chiar voia să meargă. Ei mutaseră tabăra pe o pajiște înălțată de-a lungul drumului Jehannah. Avea o sursă bună de apă și era suficient de aproape de drum pentru a-l controla, dar suficient de îndepărtat pentru a putea fi apărat.

Pe o parte a pajiștii, o statuie antică zăcea în fața unui petic de copaci. Statuia căzuse pe o parte cu mult timp în urmă și cea mai mare parte era acum îngropată, dar un braț s-a ridicat de pe pământ, ținând mânerul unei săbii. Lama a fost înfiptă în pământ.

— Nu ar fi trebuit să-l trimit pe Gill și pe ceilalți înainte, spuse Perrin. „Asta i-a lăsat să fie smuls de prima forță care trece”.

— Nu puteai să anticipezi asta, spuse Elyas. „Nici nu ai fi putut anticipa că vei fi întârziat. Unde le-ai fi lăsat? Shaido venea în spate, iar dacă bătălia noastră de la

Maiden nu ar fi mers bine, Gill și ceilalți ar fi fost prinși între două grupuri de inamici Aiel.

Perrin mârâi pentru sine. Picioarele lui cizme s-au înfipt puțin în pământul ud. Ura parfumul acelui noroi călcat, stătut amestecat cu plante moarte putrezite. Nu era nici pe departe la fel de rău ca boala Blight, dar i se părea că întregul pământ era la doar câțiva pași de asta.

S-au apropiat de un post de pază. Doi bărbați — Hu Barran și Darl Coplin — au stat de veghe aici. Ar mai fi cercetători suplimentari, desigur: doi bărbați de la Rivers în copaci, Fecioare care patrulează pe pământ. Dar Perrin aflase că câțiva bărbați cărora li s-au acordat posturi în jurul taberei dădeau tuturor celor din interior un sentiment de ordine.

Gardienii l-au salutat, deși salutul lui Darl a fost neglijent. Ei emanau un amestec ciudat de arome - regret, frustrare, dezamăgire. Și jenă. Ultimul a fost slab, dar tot acolo. Presupusul desfășurare a lui Perrin cu Berelain era încă recent în mintea lor, iar întoarcerea lui Faile părea să le sporească disconfortul. În cele două râuri, nu-ți trăia ușor reputația de infidelitate.

Perrin dădu din cap către ei, apoi continuă. Nu a făcut prea multe inspecții oficiale. Dacă bărbații ar ști că va trece cândva în fiecare zi, s-ar ține în ordine. În majoritatea cazurilor. Noaptea trecută, trebuia să-l pună treaz pe Berin Thane, adormit, cu cizma lui și era mereu atent să urmărească mirosul băuturii tari printre ei. Nu l-ar fi lăsat pe lângă Jori Congar să strecoare o ciupitură sau două în timp ce era de gardă.

— În regulă, spuse Perrin. „Mantele Albe au oamenii și proviziile noastre.” S-a strâmbat, gândindu-se că cerealele cumpărate din So Habor vor umple pântecele Whitecloak. „Am putea să ne furișăm și să-i eliberăm?”

— Nu văd nevoia de a te strecura, spuse Grady din spate. — Scuză-mă, Domnul meu, dar se pare că faci din asta o problemă mai mare decât este.

Perrin se uită înapoi la bărbatul din piele. „Sunt mantii albe, Grady. Sunt întotdeauna o mare problemă.”

„Nu vor avea pe nimeni care să poată canaliza Puterea Unică.” Grady a ridicat din umeri, cu mâinile strânse la spate, în timp ce mergea. Cu haina neagră, acul și atitudinea din ce în ce mai soldată, semăna din ce în ce mai puțin cu un fermier. „Neald se simte mai bine. El și cu mine am putea să-i doborâm pe acei Copii până ne vor da ceea ce vrem.”

Perrin dădu din cap. Ura ideea de a-l lăsa pe Asha'man să se elibereze cu impunitate. Mirosul de carne arsă în aer, pământul sfâșiat și rupt. Mirosurile fântânilor lui Dumai. Cu toate acestea, nu-și putea permite o altă distragere ca Maiden. Dacă nu ar fi altă opțiune, ar da ordinul.

Nu încă, totuși. Nu există coincidențe cu ta'veren. Lupii, Mantele Albe. Lucrurile pe care le depășise de ceva vreme se întorceau să-l vâneze. Îi împinsese pe Copii din Cele Două Râuri. Mulți dintre bărbații care fuseseră cu el atunci l-au urmat acum aici.

— Poate că se va ajunge la asta, îi spuse Perrin lui Grady, încă mergând. „Dar poate că nu. Avem o forță mai mare decât ei și, cu stindardul ăla cu cap de lup în sfârșit dat jos, s-ar putea să nu-și dea seama cine suntem. Arboram steagul reginei Ghealdanului, iar ei trec prin teritoriul lui Alliandre. Probabil că au văzut proviziile în cărucioarele oamenilor noștri și au decis să „le protejeze”. Unele discuții, poate puțină intimidare, ar putea fi suficiente pentru a-i convinge să returneze oamenii noștri.”

Elyas dădu din cap, iar Grady păru să fie de acord, deși Perrin nu era convins de propriile sale cuvinte. Mantele Albe îl bântuiseră încă de la începuturile sale în afara celor două râuri. A face cu ei nu fusese niciodată simplu.

Se simțea de parcă a venit momentul. E timpul să pună capăt necazurilor lui cu ei, într-un fel sau altul.

Și-a continuat turul, ajungând în secțiunea Aiel a taberei. Dădu din cap către o pereche de Fecioare care stăteau de pază cu o vigilență relaxată. Nu s-au ridicat în picioare sau nu au salutat – ceea ce i-a convenit bine – deși au dat din cap. Se pare că câștigase un ji grozav în ochii lor prin modul în care plănuise, apoi realizase, atacul asupra Shaido.

Aieli își menținеau propriile posturi de pază, iar el nu avea niciun motiv să le inspecteze. Dar i-a inclus oricum în rundele sale. Se părea că, dacă avea de gând să viziteze celelalte secțiuni ale taberei, ar trebui să o facă și aici.

Grady se opri brusc și se întoarse spre corturile Înțelepților.

"Ce?" întrebă Perrin urgent, cercetând tabăra. Nu putea vedea nimic neobișnuit.

Grady zâmbi. „Cred că s-au descurcat.” A pornit în tabăra Aiel, ignorând privirile pe care i-au aruncat mai multe Fecioare. Ar fi putut foarte bine să-l fi dat afară, Asha'man sau nu, dacă Perrin nu ar fi fost acolo.

Neald, gândi Perrin. El a lucrat cu Aes Sedai pentru a descoperi cercuri. Dacă Grady ar fi văzut ceva în țesături...

Perrin l-a urmat și în curând ajunseră la un inel de corturi Înțeleptul în centrul taberei Aiel, zona dintre ele uscată – poate de țesături – și pământul strâns. Neald, Edarra și Masuri stăteau acolo. Fager Neald era un tânăr murandian cu o mustață care se ondula până la puncte. Nu purta ace pe gulerul hainei sale negre, deși probabil că va fi promovat de îndată ce grupul se va întoarce din excursie. Creștese în Putere de când începuseră.

Era încă palid din cauza mușcăturilor de șarpe pe care le luase, dar arăta mult mai bine decât avea doar câteva zile în urmă. Zâmbea, se uita la aerul din fața lui și mirosea exuberant.

O poartă mare a despărțit aerul. Perrin mormăi. Părea să ducă înapoi într-un loc în care campaseră cu câteva săptămâni în urmă – un câmp deschis, fără nicio importanță reală.

"Functioneaza?" spuse Grady, îngenunchind lângă Neald.

— E frumos, Jur, spuse Neald încet. Vocea lui nu dădea nicio urmă de bravada pe care o manifesta adesea. „Ma simt sayar. Parcă sunt mai complet acum.”

— Îl canalizezi? întrebă Perrin.

"Nu. Nu am nevoie. O pot folosi.”

„Cum îl folosești?” întrebă Grady, nerăbdătoare.

„Eu... E greu de explicat. Țesăturile sunt sayin, dar mi se pare că pot să le întăresc cu sayar. Atâta timp cât îmi pot face singur o poartă, se pare că pot crește Puterea – și dimensiunea – cu ceea ce femeile îmi împrumută. Ușoară! E minunat. Ar fi trebuit să facem asta cu luni în urmă.”

Perrin aruncă o privire spre cele două femei, Masuri și Edarra. Nici unul nu părea la fel de exultant ca Neald. Masuri părea puțin bolnavă și mirosea a frică. Edarra mirosea curioasă și precaută. Grady a menționat că crearea unui cerc în acest fel părea să le ceară bărbaților să obțină controlul asupra femeilor.

— Atunci, în curând, vom trimite grupul de cercetători la Cairhien, spuse Perrin, bătând în buzunar puzzle-ul fierarului. „Grady, aranjează cu Aiel despre acea misiune, instalează porțile așa cum cer ei.”

— Da, domnule, spuse Grady, frecându-și fața pielea. „Probabil că ar trebui să învăț această tehnică în loc să continui în runde. Deși este ceva despre care aș vrea să vă vorbesc mai întâi. Dacă ai timp.”

— Dacă vrei, spuse Perrin, îndepărtându-se de grup. In lateral, câțiva dintre ceilalți Înțelepți i-au spus lui Neald că e rândul lor să încerce cercul cu el. Nu s-au comportat deloc de parcă Neald ar fi condus, iar el s-a grăbit să se supună. Se plimbase ușor în jurul Aielului de când îi spusese ceva puțin prea bătut unei Fecioare și ajunsese să joace Maiden's Kiss.

— Despre ce este vorba, Grady? întrebă Perrin odată ce au fost puțin departe.

— Ei bine, Neald și cu mine suntem amândoi suficient de bine pentru a face porți, se pare, spuse Grady. „Mă întrebam dacă aș putea…" Părea ezitant. — Ei bine, dacă aș avea voie să mă strecoare la Turnul Negru pentru o după-amiază, să-mi văd familia.

Așa este, gândi Perrin. Are o soție și un fiu. Asha'man nu vorbea des despre ei. De fapt, nu vorbea des despre multe.

— Nu știu, Grady, spuse Perrin, ridicând privirea spre cerul întunecat. „Avem White Cloaks în față și încă nu se știe sigur dacă acei Shaido vor încerca să ne țină în ambuscadă. Îmi duc să fiu fără tine până când știu că suntem într-un loc în siguranță."

— Nu trebuie să dureze mult, domnule, spuse Grady cu seriozitate. Perrin uita uneori cât de tânăr era bărbatul, cu doar șase sau șapte ani mai în vârstă decât el. Grady părea mult mai bătrân în haina aceea neagră, cu fața întunecată de soare.

— Vom găsi un timp, spuse Perrin. "Curând. Nu vreau să supăr nimic până nu vom afla ce s-a întâmplat de când am plecat." Informația ar putea fi puternică. Balwer îl învățase asta.

Grady dădu din cap, părând liniștit, deși Perrin nu-i dăduse nimic concret. Ușoară! Chiar și Asha'man au început să miroasă ca oameni care îl vedeau ca pe stăpânul lor. Fuseseră atât de distante când a început totul.

— Nu ți-ai făcut niciodată griji pentru asta înainte, Grady, spuse Perrin. „S-a schimbat ceva?"

— Totul, spuse Grady încet. Perrin simți un miros din parfumul lui. plină de speranță. „S-a schimbat cu câteva săptămâni în urmă. Dar bineînțeles că nu știi. Nimeni nu știe. Fager și cu mine nu eram siguri la început și nu eram siguri dacă ar trebui să spunem cuiva de teamă să nu păream delir.

"Stii ce?"

„Doamne, pata. S-a dus'."

Perrin se încruntă. Vorbea nebunia asta? Dar Grady nu mirosea a nebun.

„S-a întâmplat în acea zi”, a spus Grady, „când am văzut ceva în nord. Domnul meu, știu că sună incredibil, dar este adevărat!”

— Se pare că ar fi putut fi vorba de Rand, spuse Perrin, iar culorile se învârteau în fața lui. I-a alungat. — Dacă spui asta, voi avea încredere în tine, Grady. Dar ce legătură are asta cu Turnul Negru și familia ta? Vrei să vezi dacă alți Asha'man sunt de acord?”

— Oh, vor fi de acord, spuse Grady. „Este... ei bine, Domnul meu, sunt un om simplu. Sora, ea a fost întotdeauna gânditoarea. Fac ceea ce trebuie făcut și atât. Ei bine, aderarea la Turnul Negru, era ceva ce trebuia făcut. Știam ce se va întâmpla când am fost testat. Știam că era în mine. Era în tatăl meu, vezi. Nu vorbim despre asta, dar a fost acolo. Roșii l-au găsit tânăr, imediat după ce m-am născut.

„Când m-am alăturat Lordului Dragon, știam ce se va întâmpla cu mine. Încă câțiva ani și aș fi plecat. Ar putea la fel de bine să-i petrec luptând. Lordul Dragon mi-a spus că sunt soldat și un soldat nu își poate părăsi datoria. Deci nu am cerut să mă întorc până acum. Ai avut nevoie de mine."

„Asta s-a schimbat?”

„Doamne, pata a dispărut. Nu am de gând să înnebunesc. Asta înseamnă... ei bine, întotdeauna am avut un motiv să lupt. Dar acum am și eu un motiv să trăiesc.”

Privind în ochii bărbatului, Perrin înțelese. Cum trebuie să fi fost? Știind că în cele din urmă vei înnebuni și trebuie să fii executat. Probabil de prietenii tăi, care ar numi-o milă.

Asta era ceea ce Perrin simțise în Asha'man tot timpul, motivul pentru care se țineau deoparte, părând adesea atât de sumbru. Toți ceilalți au luptat pentru viață. Asha'man... se luptaseră să moară.

Așa se simte Rand, își spuse Perrin, privind cum culorile se învârteau din nou și prietenul său apare. Călărea marele său cal negru printr-un oraș cu străzi noroioase, vorbind cu Nynaeve, care călărea lângă el.

Perrin clătină din cap și alunga imaginea. — Te ducem acasă, Grady, promise el. „Vei avea ceva timp cu ea înainte să vină sfârșitul.”

Grady dădu din cap, aruncând o privire spre cer în timp ce un bubuit scăzut de tunet venea dinspre nord. „Vreau

doar să vorbesc cu ea, știi? Și trebuie să-l văd din nou pe micuțul Gadren. Nu-l voi recunoaște pe băiat.”

— Sunt sigur că e un copil frumos, Grady.

Grady râse. Mi s-a părut ciudat, dar bine, să aud asta de la bărbat. "Frumos? Gadren? Nu, Domnul meu, poate fi mare pentru vârsta lui, dar e cam la fel de drăguț ca un ciot. Totuși, îl iubesc ceva înverșunat.” El clătină din cap, amuzat. „Dar ar trebui să plec să învăț acest truc cu Neald. Mulțumesc, Domnul meu.”

Perrin zâmbi, privindu-l plecând în timp ce o Fecioara veni grăbită în tabără. Ea a raportat celor Înțelepți, dar a vorbit suficient de tare pentru a-l lăsa pe Perrin să audă. „Este un străin care călărește pe drumul spre tabără. El arborează un steag al păcii, dar poartă hainele acestor Copii ai Luminii.”

Perrin dădu din cap, adunându-și gărzile. În timp ce se grăbea spre partea din față a taberei, Tam a apărut și a căzut lângă el. Au ajuns exact când Manta Albă se apropia de primele posturi de gardă. Bărbatul a călărit un cadru alb strălucitor și purta un stâlp lung cu un steag alb. Îmbrăcămintea lui albă – mail cu un tabard sub mantie – purta o rază de soare galbenă pe sân.

Perrin a simțit o senzație ascuțită de scufundare. L-a recunoscut pe acest om. Dain Bornhald.

„Vin să vorbesc cu criminalul Perrin Aybara”, anunță Bornhald cu voce tare, oprindu-se.

— Sunt aici, Bornhald, strigă Perrin, ieşind.

Bornhald se uită la el. "Ești tu. Lumina te-a predat nouă.”

— Dacă nu ți-a oferit și o armată de trei sau patru ori mai mare decât cea pe care o ai acum, spuse Perrin, atunci mă îndoiesc foarte mult că va conta.

„Avem în posesia noastră oameni care pretind fidelitate față de tine, Aybara.”

„Ei bine, îi poți lăsa să se întoarcă în tabăra noastră și vom fi pe drum.”

Tânărul Mantă Albă și-a întors montura într-o parte, încruntat. „Avem treburi neterminate, Darkfriend.”

— Nu este nevoie ca asta să devină urât, Bornhald, spuse Perrin. „După cum văd eu, putem totuși să mergem fiecare pe drumul său.”

„Copiii preferă să moară decât să lase dreptatea nefăcută”, a spus Dain, scuipat găina în lateral. „Dar voi lăsa asta să-l explice Lordul Căpitan Comandant. El vrea să te vadă singur. Mi s-a ordonat să vă spun că el așteaptă

lângă drum cu o scurtă călătorie înainte. Ar vrea să te întâlnești cu el.”

— Crezi că o să intru într-o capcană atât de evidentă? întrebă Perrin.

Bornhald a ridicat din umeri. „Vino sau nu. Lordul meu Căpitan Comandant este un om de onoare și jură prin jurământ că te vei întoarce cu bine, ceea ce este mai mult decât i-aș fi dat unui Prieten Întunecat. Poți să-ți aduci Aes Sedai, dacă le ai, pentru siguranță.” Cu asta, Bornhald și-a întors montura și a plecat în galop.

Perrin rămase gânditor, privindu-l retrăgându-se.

— Chiar nu te gândești să mergi, nu-i așa, fiule? întrebă Tam.

„Aș prefera să știu sigur cu cine mă confrunt”, a spus Perrin. „Și am cerut parlament. Poate negociază pentru oamenii noștri înapoi. Arde-mă, Tam. Trebuie măcar să încerc înainte să-i atac.”

Tam oftă, dar dădu din cap.

— A menționat Aes Sedai, spuse Perrin, dar nu și Asha'man. Pun pariu că nu știe multe despre ei. Du-te pe Grady să se îmbrace ca un bărbat de la Two Rivers și spune-i să-mi prezinte mie, împreună cu Gaul și Sulin. Întrebați-o pe Edarra dacă ni se va alătura și ea. Dar nu-i spune soției mele despre asta. Noi cinci vom merge mai departe și vom vedea dacă Mantele Albe se vor întâlni cu noi în mod pașnic. Dacă ceva nu merge bine, îl vom avea pe Grady gata să ne scoată pe poartă.”

Tam a dat din cap și a plecat în grabă. Perrin a așteptat nervos până când Tam s-a întors cu Gaul, Sulin și Edarra. Grady a venit câteva minute mai târziu, purtând o mantie de lână maro și haine maro și verde împrumutate de la unul dintre bărbații Two Rivers. Purta un arc lung, dar mergea ca un soldat, cu spatele drept, cu ochii ageri în timp ce privea în jur. Avea pentru el un aer deosebit de pericol pe care nici un sătean de rând nu l-ar suporta. Să sperăm că nu ar strica deghizarea.

Cei șase s-au desprins din tabără și, din fericire, Faile nu părea să fi auzit ce se întâmplă. Perrin avea să o aducă dacă aveau o discuție sau o discuție mai lungă, dar intenționa ca această călătorie să fie rapidă și trebuia să se poată mișca fără să-și facă griji pentru ea.

Au mers pe jos și i-au găsit pe White Cloaks la mică distanță în față, pe drum. Părea să fie doar vreo duzină, stând lângă un mic cort care fusese amenajat lângă drum.

Erau în avânt, ceea ce l-a relaxat puțin pe Perrin. A prins mirosuri de furie și dezgust, dar nu i s-a părut o capcană.

În timp ce el și ceilalți se apropiau, cineva ieși din micul cort, îmbrăcat în alb. Bărbatul înalt avea trăsături fine și păr scurt și închis la culoare. Majoritatea femeilor l-ar spune probabil frumos. Mirosea... mai bine decât celelalte Mante Albe. Aveau pentru ei un miros sălbatic, ca al unui animal turbat. Acest lider al lor mirosea calm și deloc bolnăvicios.

Perrin aruncă o privire spre tovarășii săi.

— Nu-mi place asta, Perrin Aybara, spuse Edarra, privind dintr-o parte în alta. „Acești copii au un sentiment de greșeală în legătură cu ei.”

— Arcașii ar putea să ne lovească din copacii aceia, spuse Tam cu un mormăit, făcând semn din cap către un stand în depărtare.

„Grady, tu deții Puterea?” întrebă Perrin.

"Desigur."

— Fii gata, pentru orice eventualitate, spuse Perrin, apoi făcu un pas înainte spre grupul mic de Manturi Albe. Liderul lor l-a studiat pe Perrin cu mâinile împreunate la spate. „Ochi de aur”, a spus bărbatul. „Deci este adevărat.”

— Ești Lordul Căpitan Comandant? întrebă Perrin.

"Eu sunt."

„Ce va fi nevoie ca să-i eliberezi pe oamenii mei pe care îi ții?”

„Oamenii mei îmi spun că au încercat un astfel de schimb odată”, a spus liderul Whitecloak. „Și că i-ai înșelat și i-ai trădat.”

„Au răpit nevinovați”, a spus Perrin. „Și mi-a cerut viața în schimb. Ei bine, mi-am luat oamenii înapoi. Nu mă forța să fac același lucru aici.”

Liderul Whitecloak își mișcă ochii. Mirosea gânditor. „Voi face ce este corect, Ochi de Aur. Costul este irelevant. Oamenii mei îmi spun că ai ucis câțiva copii acum câțiva ani și nu ai cunoscut niciodată dreptate pentru asta. Că îi conduci pe trolloci să atace satele.”

— Oamenii tăi nu sunt foarte de încredere, spuse Perrin cu un mârâit. „Vreau un parlament mai formal, în care să ne așezăm și să discutăm. Nu ceva improvizat ca asta.”

„Mă îndoiesc că va fi nevoie de asta”, a spus liderul Whitecloak. „Nu sunt aici să negociez. Am vrut doar să te văd pentru mine. Îți dorești ca oamenii tăi să fie eliberați? Întâlnește-mi armata pe câmpul de luptă. Fă asta și îi voi

elibera pe captivi, indiferent de rezultat. Evident, nu sunt soldați. Le voi da drumul.”

„Și dacă refuz?” întrebă Perrin.

„Atunci nu va prevesti... bine pentru sănătatea lor.”

Perrin strânse din dinți.

„Forța voastră se va înfrunta cu a noastră sub Lumină”, a spus liderul Whitecloak. „Aceștia sunt termenii noștri.”

Perrin aruncă o privire în lateral. Grady i-a întâlnit privirea și în ei era o întrebare evidentă. L-ar putea lua captiv pe liderul Mantemii Albe chiar aici, cu abia gânduri. Perrin a fost tentat. Dar ajunseseră sub jurământul de siguranță al Mantemii Albe. Nu ar rupe pacea. În schimb, s-a întors și și-a condus poporul înapoi spre tabăra lui.

Galad o privi pe Aybara retrăgându-se. Ochii aceia de aur erau neliniștitori. A ignorat insistența lui Byar că acest bărbat nu era doar un Prieten Întunecat, ci Shadowspawn. Cu toate acestea, privind în acei ochi, Galad nu mai era sigur că ar putea respinge aceste afirmații.

În lateral, Bornhald răsuflă. „Nu pot să cred că ai vrut să faci asta. Dacă l-ar fi adus pe Aes Sedai? Nu am fi putut opri Puterea Unică.”

„Nu mi-ar fi făcut rău”, a spus Galad. „Și în plus, dacă Aybara ar fi avut capacitatea de a mă asasina aici cu Puterea Unică, ar fi putut să-mi facă același lucru în tabăra mea. Dar dacă este așa cum spuneți dvs. și Child Byar, atunci se îngrijorează foarte mult de imaginea lui. Nu i-a condus direct pe Trolloci împotriva celor Două Râuri. S-a prefăcut că îi apără.” Un astfel de om ar acționa cu subtilitate. Galad fusese în siguranță.

Ar fi vrut să-l vadă pe Aybara însuși și era bucuros că a făcut-o. Ochii aceia... erau aproape o condamnare de la sine. Iar Aybara reacționase la mențiunea Mantelor Albe ucise, înțepenindu-se. Dincolo de asta, a mai fost și discuția pe care oamenii lui le-au dat despre el, în alianță cu Seanchan și având cu el oameni care puteau canaliza.

Da, acest Aybara era un om periculos. Galad fusese îngrijorat să-și angajeze forțele să lupte aici, dar Lumina avea să-i treacă prin asta. Mai bine să-l învingi pe Aybara acum, decât să-l aștepți și să-l înfrunți la Ultima Bătălie. La fel de repede și-a luat decizia. Decizia corectă. S-ar lupta.

— Vino, spuse Galad, făcându-le semn oamenilor săi. „Hai să ne întoarcem în tabără.”

11
O scrisoare neașteptată

— Ei nu pot să creadă că voi semna asta, spuse Elayne, aruncând snopiul de hârtii pe podea lângă scaunul ei.

„Este puțin probabil să o facă”, a spus Dyelin. Părul ei auriu era curat, fața fermă stăpânită, corpul ei subțire în echilibru. Femeia era perfectă! Era nedrept să arate atât de curat în timp ce Elayne se simțea ca o scroafă, îngrășată și coaptă pentru sacrificare.

Vatra din camera de zi a lui Elayne trosni cald. Wine stătea într-un ulcior pe unul dintre bufetele peretelui, dar, desigur, nu avea voie. Dacă încă o persoană ar încerca să-i ofere laptele de capră...

Birgitte stătea lângă peretele îndepărtat, cu o împletitură aurie atârnând peste umărul drept, contrastând cu haina roșie cu guler alb și cu pantalonii albaștri. Își turnase o ceașcă de ceai și zâmbise peste ea, amuzată de supărarea lui Elayne. Elayne a putut simți emoția prin legătura!

Erau singurii în cameră. Elayne se retrăsese în sufragerie după ce acceptase propunerea de la mesagerul lui Ellorien, explicând că ar dori să „considere” oferta în privat. Ei bine, ea ar lua în considerare! Consideră-l un gunoi, pentru că asta a fost tot!

„Aceasta este o insultă”, a spus ea, ducându-și mâna spre pagini.

— Ai de gând să-i ții în închisoare pentru totdeauna, Elayne? întrebă Dyelin, ridicând o sprânceană. „Nu își permit să plătească o răscumpărare, nu după ce au cheltuit pentru a-și finanța oferta de succesiune. Asta te lasa cu o decizie.”

— Pot putrezi, spuse Elayne, încrucișându-și brațele. „Au ridicat armate împotriva mea și au asediat Caemlyn!”

— Da, spuse Dyelin categoric. „Cred că am fost acolo.”

Elayne înjură încet pentru sine, apoi se ridică și începu să se plimbe. Birgitte o privi; amândoi știau că Melfane îi sugerase lui Elayne să evite să se impună. Elayne întâlni privirea Gardianului cu încăpățânare, apoi își continuă să se plimbe. Arde-o și arde-o pe moașa aceea! Mersul pe jos nu era o taxă.

Ellorien a fost unul dintre ultimii rezistori vocali la domnia lui Elayne și a fost cel mai problematic – cu excepția, poate, pentru Jarid Sarand. Aceste luni au marcat începutul unei lungi perioade de testare pentru Elayne. Cum ar sta ea cu privire la anumite probleme? Cât de ușor ar fi împinsă? Cât a luat după mama ei?

Ar trebui să știe că ea nu va fi intimidată cu ușurință. Dar adevărul nefericit era că ea stătea în vârful unui biban precar făcut din cești de ceai, stivuite sus. Fiecare dintre acele cupe era o Casă Andorană; unii o susținuseră de bunăvoie, alții cu frânare. Foarte puțini dintre ei erau atât de robusti pe cât și-ar fi dorit ea.

„Nobilii captivi sunt o resursă”, a spus Elayne. „Ar trebui privite ca atare.”

Dyelin dădu din cap. Nobila avea un mod de a o incita pe Elayne, forțând-o să se întindă pentru răspunsurile pe care amândoi știau că trebuie să le găsească. „O resursă nu are sens decât dacă este cheltuită în cele din urmă”, a remarcat Dyelin. Ea ținea o ceașcă de vin. Femeie năucită.

„Da”, a spus Elayne, „dar a vinde o resursă în lipsă ar însemna să-ți stabilești o reputație de neglijență.”

„Cu excepția cazului în care vinzi ceva chiar înainte ca valoarea lui să scadă”, a spus Dyelin. „Mulți comercianti au fost numiți proști pentru că au făcut schimb cu ardei de gheață cu reducere, doar pentru a fi numiți înțelepți când prețurile scad și mai mult.”

„Și acești captivi? Vedeți că valoarea lor scade în curând?

„Casele lor au fost compromise”, a spus Dyelin. „Cu cât poziția ta devine mai puternică, Elayne, cu atât acești captivi politici devin mai puțin valoroși. Nu ar trebui să risipești avantajul, dar nici să-l închizi până nu-i mai pasă nimănui.”

— Ai putea să-i executi, spuse Birgitte.

Se uitară amândoi la ea.

"Ce?" spuse Birgitte. „Este ceea ce merită și s-ar stabili o reputație puternică.”

— Nu este corect, spuse Elayne. „Nu ar trebui să fie uciși pentru că sprijină pe altcineva la tron. Nu poate exista trădare acolo unde nu există regină.”

„Deci soldații noștri pot muri, dar nobilii pleacă?” întrebă Birgitte. Apoi ridică o mână înainte ca Elayne să poată protesta. — Scuză-te de prelegere, Elayne. Am înțeles. Nu sunt de acord, dar înțeleg. Mereu a fost așa.”

Elayne se întoarse la pasul ei. S-a oprit, totuși, pentru a călca în picioare propunerea lui Ellorien, când a trecut-o. Asta i-a câștigat un ochi de la Birgitte, dar s-a simțit bine. „Propunerea” era o listă de promisiuni goale care s-a încheiat cu o cerere ca Elayne să elibereze captivii pentru „binele lui Andor”. Ellorien a susținut că, deoarece captivii nu aveau fonduri, coroana ar trebui să-i ierte și să-i elibereze pentru a ajuta la reconstrucție.

Adevărul să fie spus, Elayne se gândise să facă asta. Dar acum, dacă i-ar fi eliberat, cei trei l-ar vedea pe Ellorien drept salvatorul lor! Orice recunoștință pe care ar fi putut-o câștiga Elayne ar fi fost dată rivalei ei. Sânge și cenușă!

„Găsitorii Vântului încep să întrebe după pământul pe care le-ai promis”, a remarcat Dyelin.

"Deja?"

Femeia mai în vârstă dădu din cap. „Cererea încă mă deranjează. De ce vor ei o bucată de pământ ca asta?”

„Au câștigat-o”, a spus Elayne.

"Poate. Deși asta înseamnă că ești prima regină din cinci generații care a cedat o parte din Andor – oricât de mică ar fi – unei entități străine.”

Elayne respiră adânc și, în mod ciudat, se trezi mai calmă. Schimbări de dispoziție năucitoare! Nu promisese Melfane că acestea vor deveni mai puțin pronunțate pe măsură ce sarcina progresa? Cu toate acestea, uneori, încă își simțea emoțiile sărind ca o minge într-un joc pentru copii.

Elayne s-a liniștit și s-a așezat. „Nu pot permite asta. Casele caută cu toții oportunități de a se îndrepta spre putere.”

— Ați face același lucru în locul lor, garantez, spuse Dyelin.

— Nu dacă știam că Ultima Bătălie se apropie, se răsti Elayne. „Trebuie să facem ceva pentru a-i îndrepta pe nobili către chestiuni mai importante. Ceva care să-i unific în spatele meu, sau cel puțin să-i conving că nu trebuie să fiu jucat cu mine.”

„Și aveți un mijloc de a realiza acest lucru?” întrebă Dyelin.

— Da, spuse Elayne, privind spre est. „Este timpul să punem mâna pe Cairhien”.

Birgitte se înneca în liniște cu ceaiul ei. Dyelin doar ridică o sprânceană. „O mișcare îndrăzneață.”

^

"Indrăzneț?" întrebă Birgitte ștergându-și bărbia. „Este al naibii de nebunie. Elayne, abia ai degetele pe Andor.

„Asta face momentul și mai bun”, a spus Elayne. „Avem femei. În plus, dacă ne mutăm la Cairhien acum, va arăta că vreau să fiu mai mult decât o regină care sâmburgă.

— Mă îndoiesc că cineva se așteaptă la asta de la tine, spuse Birgitte. „Dacă o fac, probabil că au luat prea multe lovituri în cap în timpul luptei.”

— Are dreptate, oricât de neplăcută ar fi prezentarea, aprobă Dyelin. S-a aruncat asupra lui Birgitte, iar Elayne a simțit un junghi de antipatie prin legătura lui Birgitte. Ușoară! Ce ar fi nevoie ca cei doi să se înțeleagă? „Nimeni nu se îndoiește de puterea ta ca regină, Elayne. Asta nu îi va împiedica pe ceilalți să preia ce putere pot; ei știu că este puțin probabil să o poată obține mai târziu.”

„Nu am cincisprezece ani pentru a-mi stabili stăpânirea, ca mama”, a spus Elayne. „Uite, știm cu toții ce spunea Rand despre mine că am luat Tronul Soarelui. Acolo domnește acum, care mă așteaptă, iar după ce s-a întâmplat cu Colavaere, nimeni nu îndrăznește să nu se supună edictelor lui Rand.”

„Luând acel tron”, a spus Dyelin, „riști să arăți de parcă l-ai lăsa pe al’Thor să ți-l dea”.

"Asa de?" spuse Elayne. „A trebuit să-l iau pe Andor pe cont propriu, dar nu este nimic în neregulă în a accepta darul lui Cairhien. Aiel-ul lui au fost cei care l-au eliberat. Le-am face o favoare lui Cairhienin împiedicând o Succesiune dezordonată. Pretenția mea la tron este puternică, cel puțin la fel de puternică ca a oricui altcineva, iar cei loiali lui Rand vor rămâne în urma mea.”

„Și nu riști să te extinzi prea mult?”

— Posibil, spuse Elayne, dar cred că merită riscul. Într-un singur pas aș putea deveni unul dintre cei mai puternici monarhi de la Artur Hawkwing.”

O altă ceartă a fost întreruptă de o bătaie politicoasă la ușă. Elayne aruncă o privire spre Dyelin, iar expresia gânditoare a femeii însemna că se gândea la ceea ce spusese Elayne. Ei bine, Elayne ar lovi pentru Tronul Soarelui, cu sau fără aprobarea lui Dyelin. Femeia devenea din ce în ce mai utilă lui Elayne în calitate de consilier — Light fie lăudat că Dyelin nu dorise ea însăși tronul! — dar o regină nu se putea lăsa să cadă în capcana de a se baza prea mult pe o singură persoană.

Birgitte a răspuns la uşă, lăsându-l să intre pe maestrul Norry, asemănător cu berzei. Era îmbrăcat în roșu și alb, cu

chipul său lung, caracteristic sumbru. Își ținea dosarul de piele sub un braț, iar Elayne își înăbuși un geamăt. „Credeam că am terminat ziua.”

— La fel m-am gândit și eu, Maiestate, spuse el. „Dar au apărut câteva chestiuni noi. M-am gândit că ar putea fi... um... interesante pentru tine.

"Ce vrei să spui?"

„Ei bine, Majestatea Voastră”, a spus Norry, „știți că nu sunt... deosebit de pasionat de anumite tipuri de muncă. Dar, în lumina recentelor adăugări la personalul meu, am văzut motive să-mi extind atenția.”

— Vorbești despre Hark, nu-i așa? spuse Birgitte. „Ce mai face bucata fără valoare de murdărie?”

Norry îi aruncă o privire. „Este... ăăă... murdar, ar trebui să spun.” Se uită înapoi la Elayne. „Dar el este destul de abil, odată ce i s-a dat o motivație adecvată. Vă rog să mă iertați dacă mi-am luat libertăți, dar după întâlnirile recent – și oaspeții din temnițele voastre pe care i-au furnizat – am crezut că este înțelept.

— Despre ce vorbești, maestru Norry? întrebă Elayne.

— Stăpână Basaheen, Majestatea Voastră, spuse Norry. „Prima instrucțiune pe care am dat-o bunului nostru maestru Hark a fost să urmăresc locul de reședință al familiei Aes Sedai – un anume han cunoscut sub numele de Sala de Salutare.”

Elayne stătea în picioare, simțind o explozie de entuziasm. Duhara Basaheen a încercat în mod repetat să-și câștige audiența lui Elayne prin hărțuirea diferiților membri ai personalului palatului. Toți știau acum, însă, că ea nu trebuia să fie admisă. Aes Sedai sau nu, era o reprezentantă a Elaidei, iar Elayne intenționa să nu aibă nicio legătură cu ea.

— Ai urmărit-o, spuse Elayne nerăbdătoare. „Te rog spune-mi că ai descoperit ceva ce pot folosi pentru a alunga acea femeie insuportabilă.”

„Atunci nu sunt condamnat?” întrebă Maestrul Norry cu atenție, încă la fel de sec și neexcitat ca întotdeauna. Încă nu avea experiență când era vorba de spionaj.

— Lumină nu, spuse Elayne. „Ar fi trebuit să ordon să se facă singur. M-ai scăpat de această neglijență, maestru Norry. Dacă ceea ce ai descoperit este o veste suficient de bună, s-ar putea să te sărut.

Asta a provocat o reacție; ochii i se mariră de groază. A fost suficient să o facă pe Elayne să râdă, iar Birgitte a

chicotit și ea. Dyelin nu părea mulțumit. Ei bine, ar putea să suge un picior de capră, pentru că îi păsa lui Elayne.

— Ei... ei bine, spuse Norry, nu ar fi necesar, Maiestate. M-am gândit că, dacă ar exista Prietenii Întunecați care se prefaceu că sunt Aes Sedai în oraș", — el, ca și ceilalți, învățase să nu se refere la Falion și la ceilalți ca „Aes Sedai" în prezența lui Elayne — „am putea dori să vegheați bine pe oricine se pretindea a fi din Turnul Alb."

Elayne dădu din cap nerăbdătoare. Al meu, dar Norry ar putea divaga!

„Mă tem că trebuie să o dezamăgesc pe Majestatea Voastră", a spus Norry, remarcând evident entuziasmul lui Elayne, „dacă sperați să obțineți dovada că această femeie este o Prietenă Întunecată".

"Oh."

— Cu toate acestea, spuse Norry, ridicând un deget subțire. „Am motive să cred că Duhara Sedai ar fi avut o mână de ajutor în documentul cu care se pare că îl tratezi... um... o reverență neobișnuită." Se uită la paginile pe care ea le aruncase pe podea. Una purta conturul distinct al pantofului ei.

— Duhara s-a întâlnit cu Ellorien? întrebă Elayne.

— Într-adevăr, a spus Maestrul Norry. „Vizitele sunt din ce în ce mai dese. Se fac și cu o oarecare măsură de secret."

Elayne aruncă o privire spre Dyelin. „De ce dorește Duhara eliberarea rivalilor mei?"

Dyelin părea tulburată. „Nu ar putea fi atât de proastă încât să presupună că poate ridica o mișcare împotriva ta, în special folosind un grup de domni și doamne falimentați, falimentați."

"Majestatea Voastra?" întrebă Norry. „Dacă pot oferi un comentariu..."

— Desigur, maestru Norry.

„Poate că Aes Sedai încearcă să-i atragă favoarea Lady Ellorien. Nu știm sigur că au conspirat la această propunere; pur și simplu părea probabil, judecând după frecvența și momentul vizitelor lui Aes Sedai. Dar s-ar putea să nu aibă motive să-ți sprijine dușmanii atât de mult, cât are motive să fie în bunăvoința unora dintre nobilimii orașului."

Era posibil. Nu era probabil ca Duhara să se întoarcă la Turnul Alb, indiferent cât de des i-ar fi sugerat Elayne să facă acest lucru. Să te întorci ar însemna să o prezinți pe Elaida cu mâinile goale și un Andor ostil. Niciun Aes Sedai

nu ar fi atât de ușor descurajat. Totuși, dacă s-ar putea întoarce cu loialitatea unora dintre nobilimii andorene, ar fi ceva.

„Când Duhara și-a părăsit hanul pentru a vizita casa lui Ellorien”, a spus Elayne, „cum s-a îmbrăcat?” Deși Ellorien vorbise pentru scurt timp despre întoarcerea la moșiile ei, ea nu plecase, poate realizând că nu era încă util din punct de vedere politic. Ea locuia în acest moment în conacul ei din Caemlyn.

— Într-o mantie, Maiestate, spuse Norry. „Cu gluga trasă.”

"Bogat sau sarac?"

„Eu... nu știu”, a răspuns Norry, părând jenat. „Aș putea să-l aduc pe maestrul Hark...

— Nu va fi nevoie de asta, spuse Elayne. "Dar spune-mi. A plecat singură?”

"Nu. Cred că a avut întotdeauna cu ea un contingent destul de mare de însoțitori.”

Elayne dădu din cap. Era dispusă să parieze că, în timp ce Duhara purta o mantie și glugă trasă, și-a lăsat inelul Marelui Șarpe și a ales o mantie deosebit de bogată pentru subterfugiu, împreună cu însoțitorii. Stăpâne Norry, spuse Elayne, mă tem că ai fost jucat.

"Majestatea Voastra?"

Dyelin dădea din cap. „Ea a vrut să fie văzută în vizită la Ellorien. Ea nu voia ca vizitele să fie oficiale – asta ar pune-o prea formal împotriva tronului tău. Dar a vrut să știi ce face.”

„Se amestecă în mod flagrant cu dușmanii mei”, a spus Elayne. „Este un avertisment. M-a amenințat mai devreme, spunând că nu mi-ar plăcea să fiu în opoziție cu ea și cu Elaida.”

— Ah, spuse Norry, dezumflat. „Deci inițiativa mea nu a fost atât de intensă, până la urmă.”

„Oh, a fost încă valoros”, a spus Elayne. „Dacă nu ai fi văzut-o, am fi ratat asta – ceea ce ar fi fost jenant. Dacă cineva se va strădui să mă insulte, atunci cel puțin vreau să fiu conștient de asta. Numai ca să știu pe cine să decap mai târziu.”

Norry păli.

— În mod figurativ, maestru Norry, spuse ea. Oricât de mult și-ar dori ea să o facă. Și Elaida de asemenea! A îndrăznit să trimită un câine de pază să o „consilieze” pe Elayne? Elayne clătină din cap. Grăbește-te, Egwene. Avem nevoie de tine în Turn, lumea are nevoie de tine acolo.

Ea oftă, întorcându-se înapoi către Norry. — Ai spus că sunt „mai multe chestiuni noi” care au nevoie de atenția mea?

— Într-adevăr, Majestatea Voastră, spuse el, scoțând dosarul său oribil de piele. A scos o pagină din ea – una pe care nu o privea cu atâta reverență pe cât a strâns majoritatea. Într-adevăr, l-a ciupit pe acesta între două degete și l-a ținut în sus, ca un bărbat care ridică un animal mort găsit în jgheab. — Îți vei aminti ordinele cu privire la trupele de mercenari?

— Da, spuse ea, strâmbându-se. Îi era sete. Întunecată, privi ceașca cu lapte cald de capră de pe masa de lângă scaunul ei. Știrile de luptă au adus trupe de săbii de vânzare dornici să-și ofere serviciile.

Din nefericire pentru majoritatea mercenarilor, asediul fusese unul scurt. Știrile au călătorit repede, dar soldații obosiți și flămânzi au călătorit încet. Trupele de soldați au continuat să sosească în oraș într-un flux constant, bărbații din ele fiind dezamăgiți că nu au găsit nevoie de armele lor.

Elayne începuse prin a-i trimite departe. Atunci își dăduse seama de prostia asta. Ar fi nevoie de fiecare bărbat la Tarmon Gai'don și, dacă Andor ar putea oferi încă cinci sau zece mii de soldați în conflict, ea a vrut să facă acest lucru.

Nu avea moneda să le plătească acum, dar nici nu voia să le piardă. Așa că, în schimb, le ordonase maestrului Norry și căpitanului Guybon să dea tuturor trupelor de mercenari aceleași instrucțiuni. Trebuiau să nu permită mai mult de un anumit număr de soldați să intre în Caemlyn deodată și să tabărească la cel puțin o legă de oraș.

Asta pentru a le lăsa cu ideea că ea se va întâlni cu ei în cele din urmă și le va oferi de lucru. S-ar putea să facă asta, acum că se hotărâse să preia Tronul Soarelui. Bineînțeles, ultimele săbii de vânzare pe care le închiriase se putreziseră mai des decât nu.

Împotriva judecății ei mai bune, luă ceașca cu lapte și luă o înghițitură. Birgitte dădu din cap satisfăcută, dar Elayne se strâmbă. Mai bine să-ți fie sete!

„Ei bine”, a spus maestrul Norry, uitându-se peste pagină cu degetele, „unul dintre căpitanii mercenari s-a angajat să vă trimită o scrisoare foarte... familiară. Nu ți l-aș fi adus, dar la a doua lectură se pare că este ceva ce ar trebui să vezi. Afirmațiile ticălosului sunt ciudate, dar nu

mi-ar fi plăcut să fiu cel care le-a ignorat, dacă s-ar dovedi... urnă... exacte.

Curios, Elayne întinse mâna spre hârtie. Pretenții ciudate? Ea nu cunoștea căpitani mercenari. Mâzgălirea de pe pagină era neuniformă, erau numeroase cuvinte tăiate, iar o parte din ortografie era... creativă. Oricine ar fi acest bărbat, ea... Clipi surprinsă când ajunse la capătul scrisorii. Apoi a citit-o din nou.

Durerea ta regală sângeroasă în spatele meu,

Așteptăm aici să vorbim cu tine și suntem supărați și tulburați. (Asta înseamnă supărat.) Thom spune că ești o regină acum, dar cred că asta nu schimbă nimic, simt că te-ai comportat ca o regină tot timpul oricum. Nu uita că ți-am scos drăgușul din spate dintr-o gaură din Tear, dar atunci te-ai comportat ca o regină, așa că nu știu de ce sunt surprins acum că te comporți ca una atunci când ești cu adevărat. o regina.

Așa că mă gândesc că ar trebui să te tratez ca pe o regină însângerată și să-ți trimit o scrisoare însângerată și tot, vorbind cu vorbăreală și atrăgându-ți atenția. Mi-am folosit chiar și inelul ca sigiliu, ca și cum ar fi fost hârtie. Deci iată salutul meu oficial. Așa că NU MAI ÎNCĂRTA, ca să putem vorbi. Am nevoie de fondatorii tăi. E al naibii de important.

Mat

ps Salutare înseamnă salut.

pps Nu vă deranjează cuvintele zgâriate și ortografiile proaste. Aveam de gând să rescriu această scrisoare, dar Thom bate atât de tare cu mine încât vreau să termin.

pps Nu te deranjează că-ți spun spatele drăguț. Nu mi-am petrecut niciodată timp privindu-l, deoarece sunt conștient că mi-ai scoate ochii dacă m-ai vedea. În plus, acum sunt căsătorit, ca să nu conteze totul.

Elayne nu se putea decide dacă să fie revoltată sau exuberantă. Mat era în Andor, iar Thom era în viață! Au scăpat de Ebou Dar. L-au găsit pe Olver? Cum scăpaseră de Seanchan?

Atâtea emoții și întrebări au răsărit în ea. Birgitte stătea în picioare, încruntat, simțind emoțiile. „Elayne? Ce este? Bărbatul te-a insultat?”

Elayne se trezi dând din cap, cu lacrimi formându-i în ochi.

Birgitte blestemă, trecând cu pași mari peste. Maestrul Norry părea surprins, de parcă ar regreta că adusese scrisoarea.

Elayne izbucni în râs.

Birgitte încremeni. „Elayne?”

— Sunt în regulă, spuse Elayne, ștergându-și lacrimile de pe ochi și forțându-se să respire adânc. „O, Lumină. Aveam nevoie de aia. Aici, citește-l.”

Birgitte a smuls scrisoarea și, în timp ce citea, fața i s-a luminat. Ea a chicotit. „Ai un spate frumos? Ar trebui să vorbească. Mat are o crupă la fel de fină ca pe un bărbat.

„Birgitte!” spuse Elayne.

— Ei bine, este adevărat, spuse Gardienul, întorcându-i scrisoarea. „Îmi găsesc fața mult prea drăguță, dar asta nu înseamnă că nu pot judeca un posterior bun când văd unul. Light, va fi bine să-l avem înapoi! În cele din urmă, cineva cu care pot să mă duc să beau, care nu mă privește ca pe nenorocitul lor superior militar.”

— Reține-te, Birgitte, spuse Elayne, împăturind scrisoarea. Norry părea scandalizat de schimb. Dyelin nu spuse nimic. A fost nevoie de mult pentru a neliniște acea femeie și auzise și mai rău de la Birgitte.

— Te-ai descurcat bine, maestru Norry, spuse Elayne. „Vă mulțumesc că mi-ați adus acest lucru în atenție.”

— Atunci îi cunoști într-adevăr pe acești mercenari? întrebă el, cu un strop de surpriză răsunând în voce.

„Nu sunt mercenari. De fapt, nu sunt sigur care sunt. Prieteni. Și aliați, ar trebui să sper.” De ce adusese Mat Banda Mâinii Roșii la Andor? I-au fost loiali lui Rand? Ar putea ea să se folosească de ele? Mat era un ticălos, dar avea un ochi ciudat de bun pentru tactică și război. Un soldat aflat sub comanda lui ar fi în valoare de zece din sabia de vânzare pe care fusese forțată să o angajeze recent.

— Îmi cer scuze, Maiestate, pentru greșeala mea, spuse Norry. „Ar fi trebuit să-ți aduc asta mai devreme. Informatorii mei mi-au spus că acest grup era angajat doar al Coroanei din Murandy, așa că am ignorat insistențele liderului lor că nu era un mercenar.”

— Te-ai descurcat bine, maestru Norry, spuse Elayne, simțindu-se încă amuzată și insultată. Era ciudat cât de des se trecea între acele două emoții când Matrim Cauthon era implicată. „Light știe că am fost suficient de ocupat. Dar te rog, dacă cineva pretinde că mă cunoaște personal, măcar să-l aducă în atenția lui Birgitte.”

"Da, Majestatea Voastră."

— Aranjați o întâlnire cu maestrul Cauthon, spuse ea, dorindu-și în mod leneș să aibă timp să-i scrie înapoi o scrisoare la fel de jignitoare precum cea pe care i-o scrisese el. „Spune-i că trebuie să-l aducă pe Thom cu el. Să... să-l țină la rând."

— După cum doriți, Majestatea Voastră, spuse Norry cu o plecăciune tipic rigidă. „Dacă pot să mă retrag..."

Ea a dat din cap în semn de mulțumire și el a plecat, trăgând ușa închisă. Elayne ținea scrisoarea lui Mat între două degete. Ar putea să-l folosească pe Mat, cumva, pentru a o ajuta cu necazurile pe care le făcea Ellorien? Cum i-a folosit pe Borderlanders? Sau era prea evident?

— De ce a pomenit de fondatori de clopot, crezi? întrebă Birgitte.

„Ar putea fi ceva la fel de simplu ca să ai nevoie de un nou clopoțel pentru a suna ora pentru tabăra lui."

„Dar nu crezi că este simplu."

— Mat este implicat, spuse Elayne. „El are un mod de a complica lucrurile, iar felul în care a scris acea linie o face să miroase a una dintre schemele lui."

"Adevărat. Și dacă și-ar fi dorit doar un clopoțel, s-ar putea câștiga suficient pentru a-l cumpăra după o oră de tăiat cuburi.

— Vino acum, spuse Elayne. „Nu este chiar atât de norocos."

Birgitte pufni în ceaiul ei. — Trebuie să acorzi mai multă atenție, Elayne. Omul acela ar putea zaruri cu Cel Întunecat și să câștige."

Elayne clătină din cap. Soldații, inclusiv Birgitte, ar putea fi o mulțime atât de superstițioasă. „Asigură-te că mai ai câteva femei de gardă în plus când vine Mat. Poate fi exuberant și nu aș vrea să facă o scenă."

"Cine este acest barbat?" întrebă Dyelin, părând confuză.

— Unul dintre celelalte două ta'veren care a crescut cu Rand al'Thor, spuse Birgitte, înghițind ceaiul. Renunțase la băutură în timp ce Elayne era însărcinată. Cel puțin a trebuit să sufere și altcineva.

„Mat este... o persoană deosebit de dinamică", a spus Elayne. „El poate fi foarte util atunci când este înhamat corespunzător. Când nu este – ceea ce este de cele mai multe ori – poate fi un dezastru total. Dar orice s-ar mai putea spune despre bărbat, el și trupa lui știu să lupte."

— O să le folosești, nu-i așa? spuse Birgitte, privind-o cu apreciere.

— Desigur, spuse Elayne. „Și, din câte îmi amintesc că a spus Mat, are o mulțime de Cairhienin în trupă. Sunt fii nativi. Dacă ajung cu acea secțiune a trupei ca parte a armatei mele, poate că tranziția va fi mai ușoară.”

„Deci chiar intenționezi să treci cu asta?” întrebă Dyelin. „Preluarea tronului Soarelui? Acum?"

— Lumea are nevoie de unitate, spuse Elayne ridicându-se. „Cu Cairhien, încep să ne tricot pe toți împreună. Rand îi controlează deja pe Illian și Tear și are legături cu Aiel. Suntem cu toții conectați.”

Ea aruncă o privire spre vest, unde putea simți acel nod de emoții care era Rand. Singurul lucru pe care l-a simțit vreodată de la el în aceste zile a fost o furie rece, îngropată adânc. A fost în Arad Doman?

Elayne îl iubea. Dar ea nu intenționa să-l vadă pe Andor devenind doar o altă parte a imperiului Dragonului. În plus, dacă Rand ar muri la Shayol Ghul, cine ar conduce acel imperiu? S-ar putea despărți, dar își făcea griji că cineva – Darlin, poate – ar fi suficient de puternic pentru a-l ține împreună. Dacă da, Andor ar sta singur între un imperiu agresiv Seanchan la sud-vest, succesorul lui Rand în nord-vest și sud-est și Borderlanders uniți împreună în nord și nord-est.

Nu putea lăsa să se întâmple asta. Femeia din ea sa înfiorat gândindu-se să plănuiască moartea lui Rand, dar Regina nu putea fi atât de zguduită. Lumea se schimba.

„Îmi dau seama că va fi dificil să administrezi două națiuni”, a spus Elayne. „Dar trebuie să-l țin pe Cairhien. Pentru binele ambelor tronuri.”

S-a întors și a întâlnit ochii lui Dyelin, iar femeia mai în vârstă dădu încet din cap. „Se pare că ești angajat.”

— Sunt, spuse Elayne. „Dar simt că o să am nevoie de o utilizare fiabilă a Travelling dacă o să mă descurc. Să stabilim o întâlnire pentru mine cu Sumeko și Alise. Trebuie să discutăm despre viitorul rudelor.”

12
O sticlă de cerneală goală

Min stătea pe pervazul unei ferestre în Piatra Lacrimii, bucurându-se de căldură. Briza de după-amiază era răcoritoare, deși încărcată de umiditate și de parfumurile orașului de dedesubt. Soții Tairen numiseră vremea „rece”, ceea ce îl făcu pe Min să zâmbească. Cum ar reacționa acești oameni la o iarnă andorană bună, cu zăpadă îngrămădită pe marginile clădirilor și țurțuri atârnând de streașină?

Tot ce se putea spune despre vremea din ultima vreme a fost că era mai puțin înăbușită decât de obicei. Căldura de care se bucura Min, însă, nu avea nicio legătură cu căldura din aer.

Lumina soarelui strălucea asupra orașului. În curțile Pietrei, Apărătorii în mânecile și pantalonii lor în dungi s-au oprit și se uitau în sus spre cerul liber. Norii încă pândeau la orizont, dar s-au rupt în jurul orașului într-un inel nefiresc. Perfect circular.

Căldura pe care a simțit-o Min nu a fost cauzată de lumina soarelui. Cum poți sta acolo?” întrebă Nynaeve. Min a întors capul. Fereastra era larg deschisă, iar pereții Pietrei erau groși. Min stătea pe pervaz cu genunchii îndoiți, cu degetele goale de la picioare atingând peretele de cealaltă parte. Cizmele și ciorapii ei zăceau pe podea lângă un teanc de cărți.

Nynaeve se plimba prin cameră. Piatra Lăcrimii rezistase la asedii și furtuni, războaie și pustii, dar Min se întrebă dacă a supraviețuit vreodată la ceva asemănător cu Nynaeve al'Meara într-un răbufnire. Aes Sedai, cu părul negru, petrecuse ultimele trei zile pândind pe coridoare ca un tunet trosnind, intimidând Apărătorii, slujitori înspăimântători.

— Trei zile, spuse Nynaeve. „De trei zile a fost plecat! Ultima bătălie se profilează, iar Dragonul Renăscut lipsește.”

— Nu lipsește, spuse Min încet. "Rand știe unde este."

— La fel de bine, spuse Nynaeve, cu vocea scurtă.

— Nu te conduc la el, Nynaeve.

"De ce nu? Cu siguranță nu poți...”

„Trebuie să fie singur.”

Nynaeve întrerupse. S-a dus la masa din colț și și-a turnat o ceașcă de Tremalking negru răcit. Ceai rece. Asta părea atât de ciudat. Ceaiul a fost menit să se încălzească în zilele reci.

Min își întoarse din nou ochii spre nord, în ceața îndepărtată, acoperită de nori. Din câte a putut stabili prin

legătură, se uita direct la el. A fost în Andor, poate? Sau în Borderlands? Fusese tentată să folosească legătura pentru a-l căuta la început, când el simțise acea angoasă îngrozitoare. Durere mai profundă decât rănile din lateral. Agonie, mânie și disperare. În acele momente, Rand păruse mai periculos decât fusese vreodată. Nici măcar în noaptea aceea – când îngenunchease deasupra ei, sugrunt-o cu o mână – nu fusese la fel de înspăimântător.

Și apoi…

Ea a zâmbit. Și apoi venise căldura. Radia din legătură ca confortul unei vatre de iarnă. Se întâmpla ceva minunat, ceva pe care ea așteptase fără să știe.

— Va fi în regulă, Nynaeve, spuse ea.

"Cum poți spune că?" Femeia a luat o înghițitură din ceai. „Nu a distrus Ebou Dar, dar asta nu înseamnă că nu este periculos. Ai auzit ce aproape ia făcut lui Tam. Propriul său tată, Min.”

„Un bărbat nu ar trebui să fie condamnat pentru ceea ce „aproape” a făcut, Nynaeve. S-a oprit singur.”

„Nu s-a oprit la Natrin’s Barrow.”

„A fost necesar.”

„Nu ai crezut asta atunci.”

Min respiră adânc. Nynaeve o indusese să se certe în ultima vreme; cu siguranță avea motive întemeiate să fie tensionată. Soțul ei călărea spre moartea lui. Dragonul Renăscut – un bărbat pe care l-a văzut încă în sarcina ei – rătăcea singur și Nynaeve nu putea face nimic. Și dacă exista un lucru pe care Nynaeve îl ura, acela era a fi neputincios.

— Nynaeve, spuse Min. „Dacă asta durează mult mai mult, te voi conduce la el. Iţi promit."

Aes Sedai își miji ochii. "Mult mai lung?"

"Câteva zile."

„În câteva zile ar putea nivela Cairhien”.

— Chiar crezi că ar face asta, Nynaeve? întrebă Min încet. "Cu adevărat?"

„Eu?” Nynaeve își prinse ceașca de ceai, privind în jos la conținutul ei.

„Odată aș fi râs de idee. Îl cunoșteam pe Rand al'Thor și pe băiatul încă din el. Omul în care a devenit mă sperie. Întotdeauna i-am spus că trebuie să crească. Și apoi… și apoi a făcut-o.” Ea tremura vizibil.

Min a început să răspundă, dar o mișcare i-a atras atenția. Două Fecioare — Surial și Lerian — păzeau ușa deschisă spre hol; s-au întors să privească pe cineva care

se apropie. Intotdeauna au fost Fecioare în jurul lui Min, zilele astea.

Sarene Nemdahl intră în odaie o clipă mai târziu. Locurile lui Min în Piatra nu erau întinse – le folosea rar, în schimb rămânea cu Rand. Sufrageria ei avea un covor gros alb-albastru și un mic birou de cireș, dar nimic altceva.

Sarene își purta părul întunecat în împletiturile sale obișnuite cu margele care îi încadreau fața aproape perfectă. „Cadsuane Sedai”, a spus Sarene, „are nevoie de tine”.

"Chiar așa?" spuse Nynaeve. — Ei bine, poate Cadsuane Sedai poate...

— Alanna a plecat, continuă Sarene, netulburată. „A dispărut chiar din camerele ei. Apărătorii, nu au văzut-o plecând și nu era niciun semn de poartă.”

"Oh. Ei bine, atunci hai să mergem.” Nynaeve ieși cu forță din cameră.

„Și îți spun că n-am simțit nimic”, a spus Corele. Ea a zâmbit, bătându-și nasul. „Nu știu cum a ieșit. Doar dacă nu crezi că ea a inventat cumva zborul – ceea ce îndrăznesc să spun că nu ar fi în afara rațiunii, având în vedere o parte din ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme.

Femeie proastă, se gândi Cadsuane, aruncând o privire plată către Corele. Delicabilitatea femeii era de preferat importanței de sine a altor Aes Sedai, dar astăzi Cadsuane nu mai avea răbdare pentru asta.

Galbenul a ridicat din umeri, încă zâmbind, dar nu a mai spus nimic. Cadsuane își puse mâinile pe șolduri, cercetând camera mică. Cameră pentru un portbagaj pentru a ține îmbrăcămintea, un pătuț pentru dormit și un birou. Cadsuane s-ar fi așteptat ca Aes Sedai să ceară mai mult, chiar și în Tear. Desigur, Alanna nu și-a dezvăluit adesea legătura intimă cu Dragonul. Majoritatea nu știau de asta.

Alți doi Aes Sedai — Rafaela Cindal și Bera Harkin — stăteau în marginea camerei. Bera a spus că a simțit-o pe Alanna canalizând, dar nimic solicitant. Cu siguranță nu este suficient pentru a crea o poartă.

Arde acea femeie! Cadsuane o gândise bine pe Alanna, în ciuda încăpățânării recente. Evident, ea scăpase în mod intenționat. Îmbrăcămintea din portbagaj dispăruse, iar biroul era în mare parte gol. A rămas doar o sticlă de cerneală goală.

„Nu ți-a spus nimic?” spuse Cadsuane.

„Nu, Cadsuane Sedai”, a răspuns Bera. „Nu am vorbit mai mult decât cuvintele de câteva săptămâni. Eu... ei bine, am auzit des plâns în camera ei.”

„Despre ce este toată agitația?” spuse o voce nouă. Cadsuane aruncă o privire spre ușă când Nynaeve sosi și întâlni privirea lui Cadsuane. „Ea este o singură persoană și, din câte am înțeles, a fost liberă să plece când dorea.”

— Phaw, spuse Cadsuane. „Fata nu este „o singură persoană”. Ea este un instrument. Una importantă.” Se întinse spre birou, ridicând o foaie de hârtie pe care o găsiseră în cameră. Fusese pliat cu un sigiliu roșu de ceară pe o parte. „Recunoști asta?”

Nynaeve se încruntă. "Nu. Ar trebui?”

Minciuna sau sincera? Cadsuane ura să nu poată avea încredere în cuvintele cuiva care se numea Aes Sedai. Dar Nynaeve al'Meara nu ținuse niciodată Toiagul jurământului.

Ochii aceia păreau cu adevărat confuzi. Nynaeve ar trebui să fie de încredere; se mândrea cu onestitatea ei. Dacă nu a fost un front. Dacă nu era neagră.

Atenţie, se gândi ea. Vei ajunge la fel de neîncrezător ca și băiatul. Nynaeve nu-i dăduse Alannei biletul, care elimina ultima ei teorie bună despre originea ei.

— Deci, ce este, Cadsuane Sedai? întrebă Nynaeve. Cel puțin ea a folosit titlul de onoare; Cadsuane aproape că o mustră pe față pentru tonul ei. Dar, să fie sincer, se simțea la fel de frustrată ca și Nynaeve. Au fost momente când astfel de emoții erau justificate. Înfruntând sfârșitul lumii cu Dragon Reborn complet scăpat de sub control a fost unul dintre ei.

— Nu sunt sigur, spuse Cadsuane. „Scrisoarea a fost deschisă în grabă – hârtia a fost ruptă. A fost aruncat pe podea, iar biletul din interior a fost luat, împreună cu îmbrăcăminte și articole de urgență.”

„Dar de ce contează?” întrebă Nynaeve. În spatele ei, Min se strecură în cameră, două Fecioare luând poziții lângă uşă. Își dăduse oare Min încă adevăratul motiv pentru care Aiel o urmase?

— Pentru că, Nynaeve, spuse Min. „Ea este o cale către el.”

Nynaeve adulmecă. — Ea nu a fost mai de ajutor decât tine, Min.

— Cât de convingător poți fi, Nynaeve, spuse sec Cadsuane, Umbra are mijloace pentru a-i face pe oameni mai receptivi.

Nynaeve se înroși furioasă, apoi începu să mormăie pe sub răsuflarea ei. Alanna ar putea indica calea către Dragonul Renăscut. Dacă agenții Celui Întunecat ar fi luat-o, Rand nu ar fi ascuns de ei. Capcanele lor fuseseră destul de mortale când trebuiau să-l convingă și să-l atragă în ele.

„Am fost proști”, a spus Nynaeve. „Ar fi trebuit să fie o sută de Fecioare care să o păzească.”

— Cei Părăsiți au știut unde să-l găsească înainte, spuse Cadsuane, deși în interior ea a fost de acord. Ar fi trebuit să o vadă pe Alanna mai bine urmărită. „Și el a supraviețuit. Acesta este pur și simplu încă un lucru de care trebuie să fii conștient.” Ea a oftat. „Ne poate aduce cineva un ceai?”

Bera a fost de fapt cea care a mers să-l aducă, deși Cadsuane nu avusese grijă să cultive influența asupra femeii. Ei bine, se părea că o reputație valorează ceva.

Bera s-a întors în scurt timp; Cadsuane ieşise în hol să se gândească. A acceptat ceașca și s-a pregătit pentru gustul amar al ceaiului – o ceruse parțial pentru că avea nevoie de un moment de gândire, iar o femeie cu mâinile goale părea adesea nervoasă.

Ea a ridicat paharul la buze. Ce urmează? Îi întrebați pe Apărătorii de la poarta Pietrei? Noaptea trecută, Alanna – după ce fusese împinsă – confirmase că al'Thor era încă în același loc. În nord, Andor poate. Pentru trei zile. Ce era băiatul nebun? Cadsuane încremeni. Ceaiul avea gust bun.

A fost minunat, de fapt. Îndulcit perfect cu miere. Amărăciune slabă și o aromă relaxantă. Trecuseră săptămâni, poate luni, de când Cadsuane gustase din ceai care nu se stricase.

Min gâfâi, întorcându-se brusc spre cartierul de nord al orașului. Cele două Fecioare din prag au dispărut dintr-o clipă, năvălind pe hol. Suspiciunile lui Cadsuane au fost confirmate; Urmărirea lor atentă asupra lui Min fusese mai puțin în a o proteja și mai mult în urmărirea semnelor de...

— E aici, spuse Min încet.

13
Pentru ceea ce a fost lucrat

Min a izbucnit de la Poarta Dragonwall de pe partea de est a Pietrei și s-a repezit prin curte. Ceea ce părea ca

valoarea unui întreg clan de Aiel a inundat în spatele ei, spărgându-se în jurul lui Min ca cerbul care se sparge în jurul unui stejar. S-au împletit între Apărători și miri uluiți, îndreptându-se cu grație și viteză spre zid.

Era îngrozitor cât de ușor au depășit-o – cu ani în urmă, se mândria că era capabilă să învingă orice băiat pe care îl cunoștea într-o cursă onestată. Acum... ei bine, prea multe luni petrecute culegând cărți, poate.

Ea i-a depășit în continuare pe Aes Sedai, care au fost înfrânați de nevoia lor de a menține decorul adecvat. Min a aruncat cu mult timp în urmă orice simț al decorului pentru păstorul ei falnic. Și așa a alergat, recunoscătoare pentru pantalonii și cizmele ei, îndreptându-se spre poartă.

Și acolo era. Ea trase brusc în sus, uitându-se printr-o coloană deschisă de Aiel în cadin'sor către bărbatul însuși, stând în picioare și vorbind cu doi apărători care făceau parte din garda de zid. El îi aruncă o privire în timp ce ea se apropia; o simțea venind, așa cum îl simțea ea pe el.

Rand găsise undeva o mantie veche, lungă, maro. Avea mâneci ca o haină, deși se desprindea de pe umeri. Dedesubt, purta o cămașă și pantaloni negri fine.

Acum că era aproape, căldura prin legătură părea copleșitoare. Ceilalți nu l-au putut vedea? O făcea să-și dorească să-și ridice brațul și să-și umbrească ochii, deși nu era nimic de văzut. A fost doar legătura. Doar că... aerul părea să se deformeze în jurul lui. A fost un truc al luminii soarelui? Noi vizionări se învârteau în jurul capului lui. În mod normal, le ignora, dar nu putea să facă asta acum. O cavernă deschisă, căscată ca o gură. Roci pătate de sânge. Doi morți pe pământ, înconjurați de șiruri și rânduri de trolloci, o țeavă cu fum curgând din ea.

Rand i-a întâlnit privirea și, în ciuda legăturii, a fost uimită de ceea ce vedea în el. Acei ochi cenușii de piatră prețioasă ai săi erau mai adânci. În jurul lor erau riduri slabe. Au mai fost acolo înainte? Cu siguranță era prea tânăr pentru asta.

Ochii aceia nu păreau tineri. Min a simțit un moment de panică în timp ce ochii lui îi țineau pe ai ei. Acesta era același bărbat? Oare Randul pe care îl iubea fusese furat, înlocuit cu o forță străveche a unui bărbat pe care nu l-ar fi putut niciodată cunoaște sau înțelege? Îl pierduse până la urmă?

Și apoi a zâmbit, iar ochii, deși adânci, erau ai lui. Zâmbetul acela era ceva pe care așteptase de mult să-l revadă. Acum era mult mai încrezător decât cel pe care i-o

arătase în primele zile împreună, dar era încă vulnerabil. I-a lăsat să vadă o parte din el căreia altora nu li s-a permis niciodată.

Acea parte era tineretul, cumva încă nevinovat. Ea a alergat spre el și l-a prins într-o îmbrățișare. „Nebun cu cap de lână! Trei zile? Ce faci de trei zile?”

„Există, Min,” spuse el, înconjurând-o cu brațele.

„Nu știam că era o sarcină atât de dificilă.”

„A fost și pentru mine uneori.” El a tăcut, iar ea s-a mulțumit să-l țină în brațe. Da, acesta a fost același bărbat. Schimbat – și în bine – dar totuși Rand. Ea s-a lipit de el. Nu-i păsa că oamenii se adunau, din ce în ce mai mulți dintre ei. Lasă-i să privească.

În cele din urmă, ea expiră, trăgându-se fără tragere de inimă. „Rand, Alanna a plecat. Ea a dispărut mai devreme astăzi.”

"Da. Am simțit-o plecând. Undeva spre nord. Țările de graniță, poate Arafel.”

„Ar putea fi folosită împotriva ta, pentru a găsi unde ești.” El a zambit. Ușoară, dar m-a simțit bine să-i văd din nou expresia aceea pe chip! „Umbra nu are nevoie de ea să mă găsească, Min, și nici nu va mai avea nevoie. Toți ochii ei sunt ațintiți direct asupra mea și vor rămâne până când îi voi orbi.”

"Ce? Dar Rand...

— E în regulă, Min. Timpul în care ar putea să mă reducă la tăcere – și, prin urmare, să câștig – a trecut. Confruntarea este asigurată și s-a răsunat țipătul care începe avalanșa.”

Părea înfocat de viață. Fiorul era îmbătător. A lăsat un braț în jurul ei – brațul care se termina într-un ciot – în timp ce se întoarse să privească Aielul. „Am toh.” Deși curtea din spatele lor era în haos, Aielul stătea în liniște.

Erau pregătiți pentru asta, se gândi Min. Aielii nu au fost ostili, exact, dar nu au împărtășit entuziasmul Apărătorilor. Tairenii credeau că Rand s-a întors pentru a-i conduce la Ultima Bătălie.

— În Deșeuri, spuse Rhuarc, făcând un pas înainte, există un animal. Meegerlingul. Seamănă mult cu un șobolan, dar este mult mai prost. Dacă îl așezi lângă cereale, va merge direct spre el, indiferent de pericol. Indiferent de câte ori cade într-un șanț între el însuși și mâncare, va repeta aceeași acțiune dacă o muți înapoi la început. Copiii Aiel se distra cu jocul.” L-a studiat pe Rand. — Nu credeam că vei fi un meegerling, Rand al'Thor.

Â

— Îți promit că nu te voi mai părăsi niciodată, spuse Rand. „Nu de la alegerea mea și nu fără să informez și, dacă ei sunt de acord, să o aduc pe Maidens ca gardian.”

Aielul nu s-a clintit. „Acest lucru vă va împiedica să câștigați mai mult toh”, a spus Rhuarc. „Nu va schimba ceea ce s-a întâmplat înainte. Și promisiuni au fost făcute înainte.”

— Este adevărat, spuse Rand, întâlnindu-i ochii lui Rhuarc. — Atunci mă voi întâlni cu toh-ul meu.

Ceva a trecut între ei, ceva Min nu a înțeles, iar Aielul s-a despărțit, părând mai relaxat. Douăzeci de Fecioare au venit să acționeze ca gardian în jurul lui Rand. Rhuarc s-a retras împreună cu ceilalți, alăturându-se unui mic grup de Înțelepți care priveau de la periferie.

„Rand?” Min a spus.

„Va fi în regulă”, a spus el, deși emoțiile lui erau sumbre. „Acesta a fost unul dintre lucrurile pe care trebuia să le repar. Unul dintre multi." Își luă brațul din jurul ei și cercetă curtea, simțindu-se ezitând, de parcă ar fi căutat ceva. Orice ar fi fost, nu a văzut-o, așa că a început să se îndrepte spre regele Darlin, care tocmai sosise în grabă.

Regele Darlin se înclină, cu mâna pe pomul săbiei sale laterale înguste. „Stăpânul meu Dragon. Să marșăm, în sfârșit?”

— Plimbă-te cu mine, dragă, spuse Rand ca răspuns, în timp ce trecea prin curte. „Sunt multe de făcut. Cine mai e aici? Narishma, Flinn. Excelent." Făcu semn din cap către cei doi Asha'man îmbrăcați în negru care au ajuns la o fugă. „Aes Sedai-ul tău? Ah, acolo au venit. Ei bine, asta va fi următorul. Kainea, ai fi atât de amabil să-mi aduni niște mesageri?”

Una dintre Fecioare – o femeie cu părul ciudat de închis la culoare pentru o Aiel – a fugit la fel de mult ca să facă cum i s-a cerut. Min se încruntă, ținând pasul cu Rand și Darlin, cei doi Asha'man căzuți în urmă. Nynaeve și Merise au condus grupul lui Aes Sedai. S-au oprit când l-au văzut pe Rand apropiindu-se, de parcă l-ar lăsa să fie el cel care a venit în întâmpinarea lor. S-au adunat într-un pâlc, lăucându-se cu hainele lor, părând mai neliniștiți decât era în mod normal Aes Sedai.

Rand traversă curtea plină de viață și deschisă, mergând în umbra fortificațiilor falnice ale Pietrei, apoi păși spre ele.

— Rand al'Thor, spuse Nynaeve, încrucișându-și brațele în timp ce se apropia de ei. "Tu esti-"

"Un idiot?" termină Rand, părând amuzat. „Un prost arogant? Un băiat impulsiv, cu capul de lână, care are nevoie de o ureche acustică?

„Er. Da."

— Totul este adevărat, Nynaeve, spuse el. „Văd, acum. Poate că în sfârșit am câștigat o parte de înțelepciune. Cred că ai nevoie de niște insulte noi, totuși. Cele pe care le folosești se uzează ca și dantela de anul trecut. Cineva trimite după Cadsuane. Promit să nu o execut."

Aes Sedai a părut șocat de tonul lui brusc, dar Min a zâmbit. Încrederea lui a crescut din nou în urma confruntării cu Aiel. A fost extrem de satisfăcător să-l văd dezarmand pe Aes Sedai, obiecțiile și condamnările murind pe buzele lor. Merise a trimis un servitor să-l aducă pe Cadsuane. — Narishma, spuse Rand, întorcându-se. „Am nevoie să vizitezi acea armată de grănițeri care a venit să mă caute. Presupun că este încă în Far Madding. Spune-le liderilor de acolo că le accept termenii și că voi veni în câteva zile să mă întâlnesc cu ei."

„Stăpânul meu Dragon?" spuse Narishma. „Este prudent, având în vedere natura locului?"

"Prudent? Prudența este pentru cei care intenționează să trăiască o viață lungă, Narishma. Dragă, am nevoie de înalții lorzi și doamne aliniate să mă primească. Unul dintre acești mesageri care sosesc ar trebui să fie suficient pentru sarcină. De asemenea, scrieți că Turnul Alb a fost reunificat și că Egwene al'Vere este Scaunul Amyrlin."

"Ce?" spuse Merise. Câțiva dintre ceilalți Aes Sedai gâfâiră. Rand, spuse Min. „Mă îndoiesc că Amyrlinul va fi încântat să vă aibă să faceți publicitate diviziei".

— Un punct valid, spuse Rand. „Darlin, scrie o proclamație că Egwene al'Vere i-a succedat Elaidei a'Roihan ca Amyrlin. Ar trebui să fie suficient pentru a informa fără a dezvălui prea multe. Light știe că nu trebuie să fac altceva pentru a o face pe Egwene să se enerveze pe mine…"

— Altfel? întrebă Corele palid.

— Da, spuse Rand pe nesimțite. „Am fost deja la Turnul Alb să o văd."

„Și ți-au dat drumul?" întrebă Corele.

„Nu le-am permis alte opțiuni. Dragă, te rog să ne organizezi forțele aici. Vreau să fie adunați până seara. Flinn, vom avea nevoie de porți. Cele mari. Ar putea fi nevoie de un cerc."

„Gapul lui Tarwin?" spuse Nynaeve, nerăbdătoare.

Rand îi aruncă o privire și ezită. Min putea să-i simtă durerea – zgomot ascuțit, real – în timp ce vorbea. — Încă nu, Nynaeve. Am turnat ulei fierbinte în Turnul Alb și va fierbe în curând. Timp. Nu avem timp! Îi voi primi ajutor lui Lan, îți jur, dar chiar acum trebuie să mă pregătesc să o înfrunt pe Egwene.

„Să înfrunți cu ea?” spuse Nynaeve, făcând un pas înainte. „Rand, ce ai făcut?”

„Ce trebuia făcut. Unde este Bashere?”

— Era plecat din oraș cu oamenii săi, lordul meu Dragon, spuse Flinn, și-și alerga caii. Ar trebui să revină curând.”

"Bun. Merge cu mine la Arad Doman. Și tu, Nynaeve. Min.” El s-a uitat la ea, iar acei ochi insondabili păreau să o atragă. „Am nevoie de tine, Min.”

"Ma ai. Looby prost.”

— Callandor, spuse el. „Joacă un rol în asta. Trebuie să afli cum. Nu pot sigila Bore așa cum am încercat data trecută. Îmi lipsește ceva, ceva vital. Găsește-l pentru mine.”

— O voi face, Rand. Un fior rece o străbătu. "Iţi promit."

"Am încredere în tine." Ridică privirea în timp ce o siluetă îmbrăcată într-o mantie adâncă cu glugă iese dintr-unul dintre numeroasele posturi de gardă ale Pietrei.

„Cadsuane Melaidhrin”, a spus Rand, „te iert pentru greșelile din trecut și îți revoc exilul. Nu că ar fi fost vreodată altceva decât un inconvenient minor pentru tine.

Ea a adulmecat, coborând capota. „Dacă crezi că a purta o mantie în această căldură este un inconvenient „minor”, băiete, atunci ai nevoie de o lecție în contrast. Am încredere că vezi eroarea din fapta ta. Mi se pare nepotrivit să am nevoie de „iertare” sau „iertare” în primul rând.”

— Ei bine, atunci, spuse Rand. „Vă rog să acceptați iertarea mea alături de scuzele mele. Aș putea spune că am fost supus unui stres neobișnuit în ultima vreme.”

„Dintre toți oamenii”, a spus Cadsuane cu severitate, „nu vă puteți permite să lăsați presiunea vieții să vă conducă”.

"Dimpotriva. Eu sunt ceea ce am devenit din cauza acelei presiuni, Cadsuane. Metalul nu poate fi modelat fără loviturile ciocanului. Dar asta nu are rost. Ai încercat să mă manipulezi și ai eșuat îngrozitor. Dar în acel eșec, mi-ai arătat ceva.”

"Care este?"

„Credeam că sunt transformat într-o sabie”, a spus Rand, cu ochii devenind îndepărtați. "Dar m-am înșelat. Nu sunt o armă. Nu am fost niciodată.”

„Atunci ce ești?” întrebă Min, cu adevărat curioasă.

El doar a zâmbit. „Cadsuane Sedai, am o sarcină pentru tine, dacă o accepți.”

— Mă aștept că asta va depinde de sarcină, spuse ea, încrucișându-și brațele.

„Am nevoie să găsești pe cineva. Cineva care a dispărut, cineva pe care acum îl bănuiesc că poate fi în mâinile unor aliați bine intenționați. Vedeți, am fost informat că Turnul Alb îl ține pe Mattin Stepaneos.

Cadsuane se încruntă. „Și tu îl vrei?”

"Deloc. Nu m-am hotărât încă ce să fac cu el, ca să poată rămâne problema lui Egwene pentru moment. Nu, persoana pe care o vreau este probabil undeva în Iarba Caralain. Voi explica mai multe când nu vom fi în aer liber.”

Înalții Domni și Doamne se adunau. Rand se uită spre ei, deși încă o dată a cercetat curtea, ca și cum ar fi căutat ceva. Ceva care l-a făcut să se simtă anxios.

Se întoarse către Înalții Lorzi și Doamne. Min îi privea cu scepticism. În afară de Darlin, nu fusese niciodată impresionată de ei. Rand și-a sprijinit mâna pe umărul ei. Nobilii adunați păreau răvășiți, aparent chemați din somn sau mese, deși purtau un sortiment de mătase fine și volane. Păreau ciudat de deplasat în curtea Pietrei, unde toți ceilalți aveau un scop. N-ar trebui să fiu atât de aspru cu ei, se gândi Min, încrucișându-și brațele. Dar apoi, ea văzuse comploturile și plăcerea lor frustrând pe Rand. În plus, nu-i plăcuse niciodată de cei care se considerau mai importanți decât toți ceilalți.

— Formează o linie, spuse Rand, apropiindu-se de ei.

Înalții lorzi și doamne se uitară la el, confuzi.

— Un rând, spuse Rand, cu voce tare și fermă. "Acum."

Au făcut-o, aranjandu-se în grabă. Rand a început să meargă pe rând, începând cu Darlin, privind fiecare bărbat sau femeie în ochi. Emoțiile lui Rand erau... curioase. Poate un pic supărat. Ce facea el?

Curtea se liniștea. Rand a continuat pe linie, uitându-se la fiecare dintre nobili pe rând, fără a vorbi. Min aruncă o privire în lateral. Aproape de sfârșitul firului, Weiramon a continuat să se uite la Rand, apoi să se uite în altă parte. Bărbatul înalt avea părul cărunt și rărit, iar barba unsă până la un punct.

Rand a ajuns în cele din urmă la el. — Privește-mi ochii, Weiramon, spuse Rand încet.

„Domnul meu Dragon, cu siguranță nu sunt demn să...”

"Fă-o."

Weiramon a făcut-o cu o dificultate ciudată. Arăta de parcă strângea din dinți, cu ochii lăcrimați.

— Deci tu ești, spuse Rand. Min își simțea dezamăgirea. Rand se uită în lateral, unde Anaiyella stătea ultima în rând. Femeia drăguță se îndepărtase de Rand, cu capul întors. "Amandoi."

— Domnul meu... începu Weiramon.

— Vreau să-mi trimiți un mesaj, spuse Rand. „Către ceilalți din... asociația voastră. Spune-le că nu se mai pot ascunde printre aliații mei.”

Weiramon a încercat să se înfurie, dar Rand a făcut un pas mai aproape. Ochii lui Weiramon s-au deschis larg și Anaiyella a strigat, umbrindu-și fața.

„Spune-le”, a continuat Rand, cu vocea blândă, dar solicitantă, „că nu mai sunt orb”.

„De ce...” a spus Anaiyella. „De ce ne lași să plecăm?”

„Pentru că astăzi este o zi de reuniune”, a spus Rand. „Nici o zi de moarte. Merge."

Cei doi s-au împiedicat, părând epuizați. Ceilalți din curte priveau cu surprindere și confuzie. Aielii, însă, au început să-și bată sulițele de scuturile lor. Anaiyella și Weiramon păreau să se țină de umbra curții în timp ce se afundau în Piatra.

— Leeh, spuse Rand. „Ia încă două. Priveste-i."

Trei Fecioare s-au despărțit de cei care veghează asupra lui Rand, năvălind după cei doi foști nobili. Min se apropie de Rand, luându-l de braț. „Rand? Ce a fost asta? Ce ai văzut la ele?”

„Timpul pentru ascundere a trecut, Min. Umbra și-a făcut jocul pentru mine și a pierdut. Războiul, nu subterfugiul, schimbă ziua acum.”

„Deci sunt Darkfriends?” întrebă Min, încruntat.

Rand se întoarse spre ea, zâmbind. „Nu mai sunt o amenințare. Eu... Se întrerupse brusc, privind în lateral. Min sa întors și sa răcit.

Tam al'Thor stătea în apropiere. Tocmai ieșise dintr-o intrare din apropiere în Piatra, oprindu-se pe o treaptă joasă care ducea în curte. Emoțiile lui Rand au devenit din nou îngrijorătoare și Min și-a dat seama ce căutase mai devreme.

Tam se uită la fiul său, căzând nemișcat. Părul îi era gri și fața căptușită, totuși era solid într-un fel în care puțini oameni erau.

Rand ridică mâna, iar mulțimea — inclusiv Aes Sedai — s-a despărțit. Rand a trecut prin ei, Min urmând în spate, trecând spre treptele de sus Piatra. Rand urcă câteva dintre acele trepte, ezitând. Curtea tăcu; până și pescărușii au încetat să mai strige.

Rand se opri pe trepte, iar Min îi simți reticența, rușinea, teroarea. Părea atât de ciudat. Rand — care se confruntase cu Forsaken fără un tremur — se temea de tatăl său.

Rand făcu ultimii câțiva pași în doi pași bruscі și o îmbrățișă pe Tam. S-a coborât un pas, ceea ce i-a adus aproape de o înălțime egală. De fapt, în acea postură, Tam aproape că părea un uriaș, iar Rand doar un copil care se agăța de el.

Acolo, ținându-se de tatăl său, Dragonul Renăscut a început să plângă.

Cei adunați Aes Sedai, Tairens și Aiel priveau solemn. Niciunul nu s-a amestecat sau nu s-a întors. Rand închise ochii. — Îmi pare rău, tată, șopti el. Min abia auzea. "Îmi pare atât de rău."

— E în regulă, fiule. E în regulă."

„Am făcut atât de multe, care sunt groaznice.”

„Nimeni nu merge pe un drum dificil fără să se poticnească din când în când. Nu te-a rupt când ai căzut. Asta e partea importantă.”

Rand dădu din cap. S-au ținut unul pe altul o vreme. În cele din urmă, Rand se trase înapoi, apoi îi făcu semn lui Min, stând la baza treptelor.

— Vino, tată, spuse Rand. „Este pe cineva pe care vreau să ți-l prezint.”

Tam chicoti. — Au trecut trei zile, Rand. Am cunoscut-o deja.”

„Da, dar nu te-am prezentat. Trebuie să." El îi făcu semn lui Min, iar ea ridică o sprânceană, încrucișându-și brațele. El a privit-o rugător, așa că ea a oftat și a urcat treptele.

— Părinte, spuse Rand, sprijinindu-și mâna pe spatele lui Min. „Acesta este Min Farshaw. Și ea este foarte specială pentru mine.”

14
Un jurământ

Egwene a urcat pe marginea unei pante blânde, iarba verde la picioarele ei, aerul rece și plăcut. Fluturi leneși pluteau din floare în floare, ca niște copii curioși care se uită în dulapuri. Egwene își făcu pantofii să dispară, astfel încât să poată simți lamele sub picioare.

Ea trase adânc aer în piept, zâmbind, apoi ridică privirea la norii negri clocotiți. Furios, violent, tăcut în ciuda fulgerelor de ametist. Furtună îngrozitoare deasupra, pajiște liniștită și calm dedesubt. O dihotomie a Lumii Viselor.

În mod ciudat, Tel'aran'rhiod se simțea mai nefiresc pentru ea acum decât în timpul primelor ei vizite folosind ter'angrealul lui Verin. Ea tratase acest loc ca pe un loc de joacă, schimbându-și hainele dintr-un capriciu, presupunând că era în siguranță. Ea nu înțelesese. Tel'aran'rhiod era la fel de sigur ca o capcană pentru urs pictată într-o culoare frumoasă. Dacă Înțelepții nu ar fi îndreptat-o, poate că nu ar fi trăit până să devină Amyrlin.

Da, cred că asta este. Dealurile verzi ondulate, arborele de copaci. Era primul loc în care venise, cu peste un an în urmă. Era ceva semnificativ în a sta aici, când am ajuns atât de departe. Și totuși părea că va trebui să parcurgă o distanță egală înainte de a face acest lucru și într-un timp mult mai scurt.

Când fusese captivă în Turn, își amintise – în mod repetat – că se putea concentra doar pe o singură problemă la un moment dat. Reunificarea Turnului Alb trebuia să vină mai întâi. Acum, însă, atât problemele, cât și soluțiile posibile păreau nenumărate. Au copleșit-o înecând-o în toate lucrurile pe care ar trebui să le facă.

Din fericire, în ultimele zile, în oraș fuseseră descoperite câteva rezerve neașteptate de cereale. Într-un caz, un depozit uitat, deținut de un bărbat care murise în timpul iernii. Ceilalți erau mai mici, câțiva saci ici și colo. În mod remarcabil, niciunul dintre ei nu suportase niciun fel de putregai.

Ea a avut două întâlniri în această seară, s-a ocupat de alte probleme. Cea mai mare dificultate a ei avea să fie

percepția oamenilor cu care se întâlnea. Niciun grup nu ar vedea-o ca ceea ce devenise.

Ea închise ochii, dorind să plece. Când a deschis ochii, stătea într-o încăpere mare, adânc umbrită în colțuri, coloanele ei ridicându-se ca niște turnuri groase. Inima pietrei lacrimii.

Doi Înțelepți stăteau pe podea, în centrul camerei, în mijlocul unei păduri de coloane. Deasupra fustelor maro deschis și a bluzelor albe, fețele lor erau net diferite. Bair's era încrețit de vârstă, ca pielea lăsată să se vindece la soare. Cu toată severitatea ei ocazională, liniile de zâmbet i-au țesut din ochi și din gură.

Fața lui Amys era netedă, mătăsos, un efect de a putea canaliza. Fața ei nu era fără vârstă, dar ar fi putut fi Aes Sedai pentru emoția pe care a arătat-o.

Cei doi aveau șalurile în talie, bluzele desfăcute. Egwene stătea în fața lor, dar s-a lăsat purtând haine de zone umede. Amys ridică o sprânceană; se gândea că Egwene ar fi trebuit să se schimbe? Sau a apreciat că Egwene nu a imitat ceva ce nu era? Era greu de spus.

„Bătălia din Turnul Alb sa încheiat”, a spus Egwene.

„Femeia Elaida a’Roihan?” întrebă Amys.

— Luat de Seanchan, spuse Egwene. „Am fost acceptat ca Amyrlin de cei care au urmat-o. Poziția mea este departe de a fi sigură – uneori, mă simt echilibrat pe o piatră care stă echilibrat pe o altă piatră. Dar Turnul Alb este din nou întreg.”

Amys clacă încet limba. Ea a ridicat mâna și în ea apăru o stolă cu dungi – o stolă a lui Amyrlin. — Presupun că ar trebui să porți asta, atunci.

Egwene scoase o respirație blândă și lentă. A fost remarcabil pentru ea, uneori, cât de mult punea în considerare opiniile acestor femei. Ea a luat stola, punându-o pe umeri.

Sorileei nu-i va plăcea această veste”, a spus Bair, clătinând din cap. „Ea încă mai avea speranța că îi vei lăsa pe proștii ăia în Turnul Alb și te vei întoarce la noi.”

— Te rog, ai grijă, spuse Egwene, chemându-și o ceașcă de ceai. „Nu sunt doar unul dintre acei proști, prietene, dar sunt liderul lor. Regina proștilor, ați putea spune.”

Bair ezită. „Am toh.”

— Nu pentru că ai spus adevărul, a asigurat-o Egwene. „Mulți dintre ei sunt proști, dar nu suntem toți proști la un moment dat? Nu m-ai abandonat eșecurilor mele când m-ai

găsit mergând pe Tel'aran'rhiod. La fel nu le pot abandona pe cele din Turnul Alb.”

Ochii lui Amys se îngustară. — Ai crescut mult de când ne-am cunoscut ultima oară, Egwene al'Vere.

Asta a transmis un fior prin Egwene. „Aveam mare nevoie să cresc. Viața mea a fost dificilă în ultimul timp.”

„Când se confruntă cu un acoperiș prăbușit”, a spus Bair, „unii vor începe să ridice gunoiul, devenind mai puternici pentru proces. Alții vor merge să viziteze cala fratelui lor și să bea apa lui.”

— L-ai văzut pe Rand recent? întrebă Egwene.

„Car'a'carn a îmbrățișat moartea”, a spus Amys. „A renunțat să mai încerce să fie la fel de puternic ca pietrele și, în schimb, a obținut puterea vântului.”

Bair dădu din cap. „Aproape, va trebui să încetăm să-l numim copil.” Ea a zâmbit. "Aproape."

Egwene nu dădu niciо urmă de șoc. Se așteptase să fie nemulțumiți de Rand. „Îți doresc să știi respectul pe care îl am pentru tine. Ai mare onoare că m-ai primit așa cum ai făcut-o. Cred că singurul motiv pentru care văd mai departe decât surorile mele este pentru că m-ai învățat să merg cu spatele drept și cu capul sus.”

„A fost un lucru simplu”, a spus Amys, evident mulțumită. „Unul pe care ar fi făcut-o orice femeie.”

„Există puține plăceri mai satisfăcătoare decât să luați un șnur pe care altcineva l-a înnodat”, a spus Bair, „apoi să-l tachinеze din nou. Cu toate acestea, dacă cablul nu este dintr-un material bun, atunci nicio descurcare nu îl va salva. Ne-ai dat materiale bune, Egwene al'Vere.

„Mi-aș dori să existe o modalitate”, a spus Egwene, „de a instrui mai multe surori în căile Înțelepților”.

— Ai putea să ni le trimiți, spuse Amys. „În special dacă au nevoie de pedepse. Nu i-am mângâia ca Turnul Alb.”

Egwene se înrădăcină. Bătăile pe care ea le luase fuseseră „codărite”? A fost o luptă la care nu voia să se alăture, totuși. Aielul ar presupune întotdeauna că modurile din zonele umede sunt blânde și nu se putea schimba această presupunere.

— Mă îndoiesc că surorile ar fi de acord cu asta, spuse Egwene cu grijă. „Dar ceea ce ar putea funcționa ar fi să trimiți femei tinere – care încă se antrenează – să studieze cu tine. Acesta a fost o parte din motivul pentru care antrenamentul meu a fost atât de eficient; Încă nu eram fixat în căile Aes Sedai.”

„Ar fi de acord cu asta?” întrebă Bair.

— S-ar putea, spuse Egwene. „Dacă am trimite Acceptat. Novicele ar fi considerate prea neexperimentate, surorile prea demne. Dar Acceptat... poate. Ar trebui să existe un motiv întemeiat care pare să beneficieze Turnul Alb.”

— Ar trebui să le spui să plece, spuse Bair, și să te aștepți să se supună. Nu ai tu cea mai mare onoare dintre ei? Nu ar trebui să asculte de sfatul tău când este înțelept?”

„Clanul face întotdeauna așa cum cere un șef?” spuse Egwene.

— Sigur că nu, spuse Amys. „Dar păstorii din zonele umede se îngrădesc mereu asupra regilor și domnilor. Se pare că le place să li se spună ce să facă. Îi face să se simtă în siguranță.”

„Aes Sedai sunt diferiți”, a spus Egwene.

„Aes Sedai continuă să sugereze că ar trebui să ne antrenăm cu toții în Turnul Alb”, a spus Amys. Tonul ei a indicat ce credea despre acea idee. „Ei merg mai departe, la fel de zgomotoși ca o pasăre oarbă care nu-și poate da seama dacă este zi sau noapte. Trebuie să vadă că nu vom face niciodată așa ceva. Spune-le că ne trimiți femei să ne studieze căile, ca să ne înțelegem. Este doar adevărul; nu trebuie să știe că și tu te aștepți ca ei să fie întăriți de experiență.”

„Asta ar putea funcționa.” Egwene era încântată; planul era la doar câțiva păr de la ceea ce dorea ea să realizeze în cele din urmă.

„Acesta este un subiect de luat în considerare în zilele mai ușoare”, a spus Bair. — Simt în tine necazuri mai mari decât acestea, Egwene al'Vere.

„Există o problemă mai mare”, a spus ea. „Rand al'Thor. Ți-a spus ce a declarat când a vizitat Turnul Alb?

„A spus că te-a supărat”, a spus Amys. „Mi se par ciudate acțiunile lui. Te vizitează după ce vorbește despre Aes Sedai care îl închid și îl pun într-o cutie?

„Era... diferit când a venit aici”, a spus Egwene.

— A îmbrățișat moartea, spuse Bair din nou, dând din cap. „El devine cu adevărat Car’a’carn.”

„A vorbit puternic”, a spus Egwene, „dar cuvintele lui erau cele ale nebuniei. A spus că va sparge sigiliile închisorii Întunericului.” Amys și Bair au înghețat amândoi.

„Ești sigur de asta?” întrebă Bair.

"Da."

„Este o veste tulburătoare”, a spus Amys. „Ne vom consulta cu el în această privință. Vă mulțumim că ne-ați adus asta.”

„Voi aduna pe cei care îi rezistă.” Egwene se relaxă. Până în acel moment, ea nu fusese sigură în ce direcție aveau să meargă Înțelepții. „Poate că Rand va asculta rațiunea dacă sunt prezente suficiente voci.”

— Nu este cunoscut pentru disponibilitatea lui de a asculta rațiunea, spuse Amys oftând, ridicându-se. Egwene și Bair au făcut la fel. Bluzele Înțelepților s-au șiret într-o clipă.

„Timpul a trecut de mult ca Turnul Alb să-i ignore pe cei înțelepți”, a spus Egwene, „sau ca cei înțelepți să-i evite pe Aes Sedai. Trebuie să lucrăm împreună. Mână în mână ca surori.”

— Atâta timp cât nu este un gând ridicol orbit de soare despre antrenamentele Înțelepților în Turn, spuse Bair. Ea a zâmbit pentru a arăta că era o glumă, dar a reușit doar să-și dezvăluie dinții.

Egwene zâmbi. Ea a vrut ca Înțelepții să se antreneze în Turn. Au existat multe metode de canalizare pe care Aes Sedai le-a făcut mai bine decât Înțelepții. Pe de altă parte, Înțelepții erau mai bine să lucreze împreună și – recunoscu Egwene fără tragere de inimă – cu conducere.

Cele două grupuri ar putea învăța multe unul de la celălalt. Ar găsi o modalitate de a le lega împreună. Oarecum.

Ea și-a luat rămas bun cu drag de la cei doi Înțelepți, urmărind cum se stingeau din Tel'aran'rhiod. Dacă sfatul lor s-ar dovedi suficient pentru a-l îndepărta pe Rand de la planul său nebun. Dar era puțin probabil.

Egwene trase aer în piept. Într-o clipă stătea în Sala Turnului, cu picioarele plantate direct pe Flacăra lui Tar Valon pictată pe podea. Din ea se învârteau șapte spirale de culoare, învârtindu-se spre perimetrul camerei bombate.

Nynaeve nu era acolo. Egwene și-a tras buzele la o linie. Femeia aceea! Egwene putea să îngenuncheze Turnul Alb, să întoarcă de partea ei un membru convins al Ajahului Roșu, să câștige respectul celor mai duri Înțelepți. Dar Light ajută-o dacă avea nevoie de loialitatea prietenilor ei! Rand, Gawyn, Nynaeve — toți înfuriați în felul lor.

Și-a încrucișat brațele să aștepte. Poate că Nynaeve va mai veni. Dacă nu, aceasta nu ar fi prima dată când o dezamăgește pe Egwene. Un trandafir masiv domina peretele îndepărtat din spatele scaunului Amyrlin. Flacăra

din centru scânteia, de parcă ar fi fost lumina soarelui dincolo, deși Egwene știa că acei nori negri clocotiți acopereau tot cerul Lumii Viselor.

Se întoarse de la fereastră, apoi încremeni.

Acolo, așezat în sticla de sub Flacăra lui Tar Valon, era un segment mare în forma Colțului Dragonului. Asta nu făcea parte din fereastra originală. Egwene făcu un pas înainte, inspectând sticla.

Există o a treia constantă în afară de Creator și Întunecat, a spus vocea meticuloasă a lui Verin, o amintire din altă perioadă. Există o lume care se află în fiecare dintre aceștia, în interiorul tuturor în același timp. Sau poate înconjurându-i. Scriitorii din Epoca Legendelor l-au numit Tel'aran'rhiod.

Oare această fereastră a reprezentat una dintre acelea, o altă lume în care Dragon și Amyrlin au condus Tar Valon unul lângă altul?

— Este o fereastră interesantă, spuse o voce din spatele ei.

Egwene începu, învârtindu-se. Nynaeve stătea acolo, purtând o rochie de un galben strălucitor împodobită cu verde pe corsetul înalt și de-a lungul fustei. Purta un punct roșu în centrul frunții și avea părul țesut în împletitura lui caracteristică.

Egwene simți un val de ușurare. In cele din urma! Trecuseră luni de când nu o văzuse pe Nynaeve. Blestemant înăuntru că s-a lăsat surprinsă, ea și-a netezit fața și a îmbrățișat Sursa, țesând Spiritul. Câteva saloane inversate ar putea ajuta-o să nu fie din nou surprinsă. Elayne trebuia să sosească puțin mai târziu.

— Nu eu am ales acest model, spuse Egwene, uitându-se înapoi la trandafir. "Aceasta este interpretarea lui Tel'aran'rhiod."

„Dar fereastra în sine este reală?” întrebă Nynaeve.

— Din păcate, spuse Egwene. „Una dintre găurile lăsate de Seanchan când au atacat.”

„Au atacat?” întrebă Nynaeve.

— Da, spuse Egwene. Ceva pe care ai fi știut dacă ai fi răspuns vreodată la somația mea!

Nynaeve și-a încrucișat brațele și cei doi s-au privit unul pe altul dincolo de cameră, Flacăra lui Tar Valon centrată pe podeaua sub ei. Acest lucru ar trebui să fie tratat cu foarte multă atenție; Nynaeve ar putea fi la fel de începător ca cel mai rău dintre tufișuri.

— Ei bine, spuse Nynaeve, părând clar inconfortabil, știu că ești ocupat, iar Light știe că am destule lucruri de făcut. Spune-mi veștile pe care crezi că trebuie să le știu și voi pleca.”

„Nynaeve”, a spus Egwene, „nu te-am adus aici doar ca să-ți dau vești”.

Nynaeve și-a prins împletitura. Știa că ar trebui mustrată pentru felul în care o evitase pe Egwene.

— De fapt, a continuat Egwene, am vrut să-ți cer sfatul.

Nynaeve clipi. „Sfat despre ce?”

— Ei bine, spuse Egwene, plimbându-se peste Flacără, ești unul dintre puținii oameni la care mă pot gândi care a fost într-o situație similară cu a mea.

„Amyrlin?” întrebă Nynaeve categoric.

— Un lider, spuse Egwene, trecând pe lângă Nynaeve și făcându-i din cap să meargă lângă ea, pe care toată lumea îl crede prea tânăr. Care s-a ridicat brusc în poziţia ei. Cine știe că este femeia potrivită pentru slujbă, dar nu are decât acceptarea cu râpă de la majoritatea celor din apropierea ei.”

— Da, spuse Nynaeve, mergând alături de Egwene, cu ochii depărtați. „Aș putea spune că știu ceva despre a fi în acea situație.”

„Cum te-ai descurcat cu asta?” întrebă Egwene. „Se pare că tot ceea ce fac, trebuie să fac eu însumi — pentru că, dacă nu o fac, ei mă ignoră odată ce nu mai văd. Mulți presupun că dau ordine doar ca să fiu văzut făcând zgomot, sau le disprețuiesc poziția mea deasupra lor.”

„Cum m-am descurcat cu asta când eram înțelepciune?” întrebă Nynaeve. „Egwene, nu știu dacă am făcut-o. Abia m-am putut împiedica să-i bag urechile lui Jon Thane jumătate din zile și nu mă face să vorbesc despre Cenn!”

„Dar până la urmă te-au respectat.”

„A fost o chestiune de a nu-i lăsa să-mi uite postul. Nu li se putea lăsa să continue să se gândească la mine ca la o fată tânără. Stabiliți-vă autoritatea rapid. Fii ferm cu femeile din Turn, Egwene, pentru că vor începe prin a vedea cât de departe te pot împinge. Și odată ce îi lași să te împingă o mână, este mai greu decât melasa de iarnă să recuperezi ceea ce ai pierdut.”

— În regulă, spuse Egwene.

„Și nu veni cu o muncă inactivă pe care să o facă”, a spus Nynaeve. Au ieșit din Sala Turnului, plimbându-se pe holuri. „Obișnuiește-i să dai ordine, dar fă din acele ordine

bune. Asigurați-vă că nu vă ocolesc. Bănuiesc că ar putea fi ușor pentru ei să înceapă să se uite la Sitters sau la capetele Ajah în loc de tine; femeile din Emond's Field au început să meargă la Cercul Femeilor în locul meu.

„Dacă descoperi că Sitters iau decizii care ar fi trebuit să fie în fața întregii săli, trebuie să faci o mare tam-tam în legătură cu asta. Aveţi încredere în mine. Vor spune că faci prea mult zgomot din cauza lucrurilor mărunte, dar se vor gândi de două ori să facă ceva important fără atenția ta.”

Egwene dădu din cap. A fost un sfat bun, deși – desigur – a fost colorat de viziunea lui Nynaeve asupra lumii. „Cred că cea mai mare problemă”, a spus Egwene, „este că am atât de puțini susținători adevărați”.

"Ma ai. Și Elayne.”

„Eu?” spuse Egwene, oprindu-se pe hol și uitându-se la Nynaeve. — Chiar te am, Nynaeve?

Fosta Înțelepciune s-a oprit lângă ea. „Desigur că da. Nu fi prost.”

„Și cum se va părea”, a întrebat Egwene, „dacă cei care mă cunosc cel mai bine îmi contopesc autoritatea? S-ar putea părea celorlalți că există ceva ce nu știe? O slăbiciune pe care doar prietenii mei au văzut-o?”

Nynaeve încremeni. Deodată, onestitatea ei s-a topit în suspiciune, ochii i se îngustară. „Nu a fost vorba deloc de a-mi cere un sfat, nu?”

— Sigur că a fost, spuse Egwene. „Doar un prost ar ignora sfaturile celor care o susțin. Dar cum te-ai simțit în acele prime săptămâni când ai devenit Înțelepciune? Când toate femeile pe care trebuia să le conduci te priveau doar ca pe fata pe care o cunoscuseră?

— Îngrozitor, spuse Nynaeve încet.

„Și au greșit să facă asta?”

"Da. Pentru că aș deveni ceva mai mult. Nu mai eram eu, era postul meu.”

Egwene întâlni privirea femeii mai în vârstă, ținându-le în brațe și o înțelegere a trecut între ei.

— Lumină, spuse Nynaeve. — M-ai prins destul de bine, nu-i așa?

— Am nevoie de tine, Nynaeve, spuse Egwene. „Nu doar pentru că ești atât de puternic în Putere, nu doar pentru că ești o femeie inteligentă și hotărâtă. Nu doar pentru că ești înviorător de nepătat de politica Tower, și nu doar pentru că ești unul dintre puținii care l-au cunoscut pe Rand înainte de a începe totul. Dar pentru că am nevoie de

oameni în care să am încredere implicit. Dacă poți fi unul dintre aceștia.”

— Mă vei pune în genunchi pe pământ, spuse Nynaeve. „Îți sărut inelul.”

"Și? Ai fi făcut-o pentru o altă Amyrlin?

„Nu din fericire.”

„Dar ai fi făcut-o.”

"Da."

„Și sincer crezi că există altul care ar face o treabă mai bună decât mine?”

Nynaeve ezită, apoi clătină din cap.

„Atunci de ce este atât de amar să-i slujești pe Amyrlin? Nu eu, Nynaeve, ci gară.

Fața lui Nynaeve părea de parcă ar fi băut ceva foarte amar. „Acest lucru nu va fi ușor pentru mine.”

— N-am știut niciodată că eviți o sarcină pentru că a fost dificil, Nynaeve.

"Statia. În regulă. Voi incerca."

„Atunci ai putea începe prin a-mi spune mamă.” Egwene ridică un deget pentru a tăia obiecția lui Nynaeve. — Ca să-ți amintești, Nynaeve. Nu trebuie să fie permanent, cel puțin nu în privat. Dar trebuie să începi să te gândești la mine ca la mine Amyrlin.

„Bine, bine. M-ai înțepat cu destui spini. Mă simt deja de parcă am băut rafală de windsatter toată ziua.” Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Mamă”. Aproape că părea să se înece cu cuvântul.

Egwene a zâmbit încurajator.

„Nu te voi trata așa cum m-au făcut femeile după ce am fost numită pentru prima dată înțelepciune”, a promis Nynaeve. "Ușoară! Ciudat să pot simți așa cum au simțit ei. Ei bine, tot erau proști. O să mă descurc mai bine; o sa vezi. Mamă."

Suna puțin mai puțin forțat de acea dată. Egwene și-a lărgit zâmbetul. Au existat puține moduri de a-l motiva pe Nynaeve mai bine decât o competiție.

Deodată, în mintea lui Egwene sună un clopoțel. Aproape că și-a uitat pupile. „Cred că Elayne a sosit.”

— Bine, spuse Nynaeve, părând ușurată. — Atunci să mergem la ea. Ea începu să se întoarcă cu pași mari spre hol, apoi încremeni. Ea se uită înapoi. — Dacă îți place, mamă.

Mă întreb dacă va putea vreodată să spună asta fără să pară ciudat, se gândi Egwene. Ei bine, atâta timp cât ea încearcă. „O sugestie excelentă.” S-a alăturat lui Nynaeve.

La sosirea în Sală, însă, au găsit-o goală. Egwene și-a încrucișat brațele, privind în jur.

„Poate că s-a dus să ne caute”, a spus Nynaeve.

— Am fi văzut-o pe hol, spuse Egwene. "In afara de asta..."

Elayne a intrat în cameră. Purta o rochie albă regală, strălucitoare de diamante. De îndată ce a văzut-o pe Egwene, ea a zâmbit larg, repezindu-se și luându-și mâinile. „Ai făcut-o, Egwene! Suntem din nou întregi!”

Egwene zâmbi. „Da, deși Turnul este încă rănit. Sunt multe de făcut.”

— Sună ca Nynaeve. Elayne aruncă o privire la Nynaeve, zâmbind.

— Mulțumesc, spuse Nynaeve sec.

„Oh, nu fi atât de prost.” Elayne s-a apropiat și l-a îmbrățișat prietenesc pe Nynaeve. "Sunt bucuros ca ești aici. Îmi făcusem griji că nu vei veni, iar Egwene va trebui să te vâneze și să-ți tragă degetele de la picioare pe rând.”

— Amyrlinul, spuse Nynaeve, are lucruri mult mai bune de făcut. Nu-i așa, mamă?”

începu Elayne, părând uimită. Ea a primit o licărire în ochi și și-a ascuns un zâmbet. Ea a presupus că lui Nynaeve i s-a dat o bătaie de limbă. Dar, desigur, Egwene știa că asta nu ar fi funcționat cu Nynaeve; ar fi ca și cum ai încerca să-ți smulgi o bavură din piele când țepii ei au mers pe o cale greșită.

— Elayne, spuse Egwene. „Unde te-ai dus, înainte să ne întoarcem?”

"Ce vrei să spui?" ea a spus.

„Când ai venit prima oară aici, noi am plecat. Te-ai dus undeva să ne cauți?”

Elayne părea perplexă. „M-am canalizat în ter’angrealul meu, m-am culcat și tu erai aici când am apărut.”

„Atunci cine a pornit secțiile?” întrebă Nynaeve.

Tulburată, Egwene resetează saloanele și apoi, gândindu-se cu atenție, a țesut o sală inversată împotriva interceptării, dar a modificat-o pentru a lăsa un pic de sunet să treacă. Cu o altă țesătură, ea a proiectat atât de departe în jurul lor.

Cineva care se apropia, îi auzea de parcă șoptind. S-ar apropia mai mult, dar sunetul ar rămâne o șoaptă. Poate că asta i-ar apropia, centimetru cu centimetru, pe măsură ce se străduiau să audă.

Nynaeve și Elayne o priveau făcând țesăturile, Elayne părând uimită, deși Nynaeve dădu din cap gânditoare pentru sine.

— Stai, te rog, spuse Egwene, făcându-și un scaun și așezându-se în el. „Avem multe de discutat.” Elayne și-a făcut un tron, probabil inconștient, iar Nynaeve și-a făcut un loc copiend scaunele Sitters din cameră. Egwene, desigur, mutase Scaunul Amyrlin.

Nynaeve se uită de la un tron la altul, evident nemulțumită. Poate de aceea rezistase atât de mult timp acestor întâlniri; Egwene și Elayne se ridicaseră până acum.

Era timpul ca niște miere să îndepărteze amărăciunea. — Nynaeve, spuse Egwene. „Mi-ar plăcea foarte mult să te întorci în Turn și să înveți mai multe dintre surori în noua ta metodă de vindecare. Mulți îl învață, dar ar putea folosi mai multe instrucțiuni. Și mai sunt și alții care sunt reticenți să abandoneze vechile căi.”

— Capre încăpățânate, spuse Nynaeve. „Arătați-le cireșe și tot vor mânca merele putrede, dacă o fac destul de mult. Nu sunt sigur că ar fi prudent să vin, totuși. Ei, mamă.”

"De ce este asta?"

— Rand, spuse Nynaeve. „Cineva trebuie să fie cu ochii pe el. Cel puțin altcineva decât Cadsuane.” Buzele ei se întoarseră la numele acelei femei. „S-a schimbat recent.”

„Schimbat?” spuse Elayne, părând îngrijorată. "Ce vrei să spui?"

— L-ai văzut recent? întrebă Egwene.

— Nu, spuse imediat Elayne. Prea rapid. Fără îndoială, era adevărul – Elayne nu ar minți-o – dar erau lucruri pe care le ascundea despre Rand. Egwene bănuise asta o vreme. L-ar fi putut lega?

„S-a schimbat”, a spus Nynaeve. „Și este un lucru foarte bun. Mamă... nu știi cât de rău a crescut. Au fost momente când îmi era groază de el. Acum... asta a dispărut. Este aceeași persoană – chiar vorbește la fel ca înainte. În liniște, fără furie. Înainte era ca liniștea unui cuțit scos, iar acum este ca liniștea unei brize.”

— S-a trezit, spuse Elayne deodată. „Acum îi este cald.”

Egwene se încruntă. "Ce inseamna asta?"

„Eu... De fapt, nu știu.” Elayne se înroși. "A ieșit afară. Scuze.”

Da, ea îl legase. Ei bine, asta ar putea fi util. De ce nu a vrut să vorbească despre asta? Egwene va trebui să

vorbească singură cu ea cândva.

Nynaeve o studia pe Elayne cu ochii mijiți. Oare observase și ea? Ochii i-au pâlpâit spre pieptul lui Elayne, apoi spre burtă.

"Ești insarcinata!" o acuză brusc Nynaeve, arătând spre Elayne.

Regina andorană se înroși. Așa era, Nynaeve nu ar fi știut de sarcină, deși Egwene auzise de la Aviendha.

"Ușoară!" spuse Nynaeve. „Nu credeam că îl voi lăsa pe Rand să-mi scape suficient de mult pentru asta. Când s-a întamplat?"

Elayne se înroși. „Nimeni nu a spus că el...”

Nynaeve îi aruncă lui Elayne o privire plată, iar Regina roși și mai mult. Amândoi cunoșteau sentimentele lui Nynaeve în privința corectitudinii în aceste chestiuni – și, de fapt, Egwene a fost de acord. Dar viața privată a lui Elayne nu era treaba ei.

— Mă bucur pentru tine, Elayne, spuse Egwene. „Și pentru Rand. Nu sunt sigur ce cred despre momentul. Ar trebui să știi că Rand plănuiește să spargă sigiliile rămase din închisoarea Întunericului și, făcând acest lucru, riscă să-l elibereze pe lume.

Elayne își strânse buzele. „Ei bine, au mai rămas doar trei foci și se prăbușesc.”

„Și ce se întâmplă dacă el riscă?” spuse Nynaeve. „Cel întunecat va fi eliberat când pecetea finală se va prăbuși; Cel mai bine se întâmplă când Rand este acolo să lupte cu el.”

„Da, dar focile? Asta e nebunie. Cu siguranță Rand îl poate înfrunta pe Cel Întunecat, îl poate învinge și îl poate sigila fără să-și asume acest risc.”

— Poate că ai dreptate, spuse Nynaeve.

Elayne părea tulburată.

Aceasta a fost o primire mai caldă decât se așteptase Egwene. Crezuse că Înțelepții îi vor rezista, în timp ce Nynaeve și Elayne vor vedea imediat pericolul.

Nynaeve a fost în preajma lui prea mult, se gândi Egwene. Probabil că a fost prinsă de natura lui de taverenă. Modelul se aplecă în jurul lui. Cei din apropierea lui ar începe să vadă lucrurile în felul lui, ar lucra – inconștient – pentru a-și vedea voința îndeplinită.

Asta trebuia să fie explicația. În mod normal, Nynaeve era atât de liniștit în privința acestui gen de lucruri. Sau... ei bine, Nynaeve nu era chiar liniștită, într-adevăr. Dar, în

general, a văzut cum trebuie făcute lucrurile, atâta timp cât acea modalitate corectă nu presupunea că ea greșește.

— Am nevoie să vă întoarceți amândoi la Turn, spuse Egwene. „Elayne, știu ce ai de gând să spui – și da, îmi dau seama că ești Regina și că nevoile lui Andor trebuie să fie satisfăcute. Dar atâta timp cât nu ai depus jurământul, ceilalți Aes Sedai vor crede că nu meriti.”

— Are dreptate, Elayne, spuse Nynaeve. „Nu trebuie să vizitezi o perioadă suficient de lungă pentru a fi crescut oficial într-un Aes Sedai și a fi acceptat în Green Ajah. Nobilii din Andor nu vor face diferența, dar ceilalți Aes Sedai o vor face.”

— Adevărat, spuse Elayne. „Dar momentul este... ciudat. Nu știu dacă vreau să risc să depun jurămintele în timpul sarcinii. Ar putea dăuna copiilor.”

Asta ia făcut o pauză lui Nynaeve.

— S-ar putea să ai un motiv, spuse Egwene. „Voi pune pe cineva să verifice dacă jurămintele sunt sau nu periculoase în timpul sarcinii. Dar Nynaeve, cu siguranță te vreau înapoi aici.

— Îl va lăsa pe Rand complet nesupravegheat, mamă.

„Mă tem că este imposibil de evitat.” Egwene întâlni ochii lui Nynaeve. „Nu te voi avea ca Aes Sedai liber de jurăminte. Nu, închide-ți gura — știu că încerci să te ții de jurăminte. Dar atâta timp cât ești eliberat de Toiagul Jurământului, alții se vor întreba dacă ar putea fi și ei liberi.”

— Da, spuse Nynaeve. "Presupun."

„Deci te vei întoarce?”

Nynaeve și-a încleștat maxilarul și părea că duce o bătălie internă. — Da, mamă, spuse ea. Elayne deschise ochii mai mari, șocată.

— Acest lucru este important, Nynaeve, spuse Egwene. „Mă îndoiesc că este ceva ce tu singur ai putea face pentru a-l opri pe Rand acum. Trebuie să adunăm aliați pentru un front unificat.”

— În regulă, spuse Nynaeve.

„Ceea ce mă îngrijorează este testarea”, a spus Egwene. „Șetarii au început să argumenteze că – deși era în regulă să te crești pe tine și pe ceilalți în exil – ar trebui să treci totuși prin testare, acum că Turnul Alb este reunificat. Ei fac argumente foarte bune. Poate pot argumenta că provocările tale dificile recent ar trebui să-ți câștige o scutire. Nu avem timp să vă învățăm pe voi doi toate țesăturile de care aveți nevoie.”

Elayne dădu din cap. Nynaeve ridică din umeri. „Voi face testarea. Dacă o să mă întorc, atunci aș putea la fel de bine să fac asta cum trebuie.”

Egwene clipi surprinsă. „Nynaeve, acestea sunt țesături foarte complexe pe care nu am avut timp să le memorez pe toate; Jur că mulți sunt ornamentați inutil pentru a fi dificili.” Egwene nu avea nicio intenție să treacă ea însăși prin testare și nu avea nevoie. Legea era specifica. Fiind numită Amyrlin, ea devenise Aes Sedai. Lucrurile nu erau la fel de clare în ceea ce privește Nynaeve și ceilalți pe care Egwene îi ridicase.

Nynaeve ridică din nou din umeri. „Cele o sută de țesături de testare nu sunt atât de rele pe care ți le-aș putea arăta chiar aici, dacă ai vrea să o fac.”

„Când ai avut timp să le înveți?” exclamă Elayne.

„Nu mi-am petrecut ultimele luni gândindu-mă și visând la Rand al'Thor.”

„Asigurarea tronului lui Andor nu înseamnă „lună despre”!”

„Nynaeve”, a spus Egwene, „dacă ai cu adevărat memorate țesăturile, atunci să fiu crescut în mod corespunzător m-ar ajuta foarte mult. Ar părea mai puțin ca și cum îmi favoresc prietenii.”

„Testarea ar trebui să fie periculoasă”, a spus Elayne. — Ești sigur că ai țesăturile în mână?

— Voi fi bine, spuse Nynaeve.

— Excelent, spuse Egwene. „Te aștept aici dimineață.”

"Atat de curand!" spuse Nynaeve, îngrozită.

„Cu cât vei putea ține mai devreme acea toiagă de jurământ, cu atât mai repede voi putea să nu-mi mai fac griji pentru tine. Elayne, tot va trebui să facem ceva în privința ta.”

— Sarcina, spuse Elayne. „Interferează cu capacitatea mea de a canaliza. Asta devine din ce în ce mai bine — aș putea ajunge aici, din fericire — dar este încă o problemă. Explicați-i sălii că ar fi prea periculos pentru mine – și pentru bebelușii – să trec prin testare în timp ce nu sunt capabil să canalizez în mod constant.”

— S-ar putea să vă sugereze să așteptați, spuse Nynaeve.

— Și lasă-mă să alerg fără jurământ? spuse Elayne. „Deși aș dori să știu dacă cineva a depus jurământul în timp ce era însărcinată înainte, doar pentru a fi sigur.”

— Voi găsi ce pot, spuse Egwene. „Până atunci, am o altă sarcină pentru tine.”

— Sunt destul de ocupat să conduc Andor, mamă.

— Știu, spuse Egwene. „Din păcate, nu mai pot întreba pe nimeni altcineva. Am nevoie de mai mult vise ter'angreal.”

— S-ar putea să mă descurc, spuse Elayne. „Presupunând că pot începe să canalizez în mod fiabil.”

„Ce s-a întâmplat cu visul ter’angreal pe care l-ai avut?” o întrebă Nynaeve pe Egwene.

— Furat, spuse Egwene. „De Sheriam – care, apropo, era Black Ajah.”

Cei doi au gâfâit, iar Egwene și-a dat seama că revelația sutelor de surori Negre le era necunoscută. Ea respiră adânc. „Oțeliți-vă”, a spus ea. „Am o poveste dureroasă pentru tine. Înainte de atacul Seanchan, Verin a venit la...”

În acel moment, clopoțelul a sunat din nou în capul ei. Egwene a vrut să se miște. Camera clipi în jurul ei, iar ea stătea brusc afară, pe hol, unde erau așezate saloanele ei. S-a întâlnit față în față cu Talva, o femeie slabă, cu un coc de păr auriu. Ea fusese cândva din Ajahul Galben, dar era una dintre surorile Negre care fugiseră din Turn. Țesături de Foc au apărut în jurul Talva, dar Egwene începuse deja să lucreze la un scut. Ea a trântit-o între cealaltă femeie și Sursă, țesând imediat Air ca să o prindă în capcană. Din spate se auzi un sunet. Egwene nu s-a gândit; se mișcă, bazându-se pe familiaritatea exersată cu Tel'aran'rhiod. A apărut în spatele unei femei care dădea drumul unui jet de Foc. Alviarin. Mârâi Egwene, începând un alt scut când valul de Foc al lui Alviarin a lovit-o pe nefericita Talva, făcând-o să țipe în timp ce carnea îi ardea. Alviarin se răsuci, apoi țipă, dispărând. Arde-o! se gândi Egwene. Alviarin era în fruntea listei de oameni pe care dorea să fie capturați. Holul a căzut nemișcat, cadavrul lui Talva — înnegrit și fumegând — prăbușindu-se la pământ. Ea nu se trezise niciodată; mor aici, iar unul a murit în lumea reală.

Egwene tremura; acea țesătură criminală fusese destinată ei. M-am bazat prea mult pe canalizare, se gândi ea. Gândul se întâmplă mai repede decât pot fi făcute țesături. Ar fi trebuit să-mi imaginez frânghii în jurul lui Alviarin.

Nu, Alviarin ar fi putut totuși să sară departe de frânghii. Egwene nu gândise ca un Visător. În ultimul timp, mintea ei se concentrase asupra Aes Sedai și a problemelor lor, iar țesăturile îi veniseră de la sine. Dar nu se putea lăsa să uite că în acest loc, gândul era mai puternic decât

Puterea Unică. Egwene ridică privirea în timp ce Nynaeve ieși din hol, Elayne urmărindu-l cu mai multă prudență. „Am simțit canalizarea”, a spus Nynaeve. Se uită la cadavrul ars. "Ușoară!"

— Surori negre, spuse Egwene, încrucișându-și brațele. „Se pare că folosesc bine acele ter'angreal visate. Bănuiesc că au ordin să se plimbe noaptea în Turnul Alb. Poate că ne caută, poate căutăm informații de folosit împotriva noastră.” Egwene și ceilalți făcuseră exact acest lucru în timpul domniei Elaidei.

„Nu ar fi trebuit să ne întâlnim aici”, a spus Nynaeve. „Data viitoare, vom folosi un alt loc.” Ea a ezitat. — Dacă ți se potrivește, mamă.

— S-ar putea, spuse Egwene. „S-ar putea să nu. Nu-i vom învinge niciodată decât dacă îi vom găsi.”

— Să mergi în capcane nu este cel mai bun mod de a-i învinge, mamă, spuse Nynaeve categoric.

— Depinde de pregătirea ta, spuse Egwene. Ea se încruntă. Tocmai văzuse un fluturat de pânză neagră care se abate după un colț? Egwene era acolo într-o clipă; Blestemul surprins al lui Elayne răsuna pe hol în spatele ei. Al meu, dar femeia avea o limbă pe ea.

Locul era gol. Straniu, aproape prea tăcut. Asta era normal în Tel'aran'rhiod.

Egwene a rămas plin de Puterea Unică, dar s-a mutat înapoi la celelalte două. Ea curățase Turnul Alb, dar o infestare a rămas, ascunsă în inima lui.

Te voi găsi, Mesaana, se gândi Egwene, apoi făcu semn celorlalți să i se alăture. S-au mutat pe versantul dealului unde fusese ea mai devreme, un loc unde putea să dea o explicație mai detaliată a evenimentelor pe care le rataseră.

15
Folosiți o pietricică

Nynaeve se grăbi pe străzile pavate din Tear, cu Asha'man Naeff lângă ea. Încă mai simțea acea furtună din nord, îndepărtată, dar teribilă. Nefiresc. Și se îndrepta spre sud. Lan era acolo sus. „Lumina protejează-l”, șopti ea. — Ce a fost asta, Nynaeve Sedai? întrebă Naeff.

"Nimic." Nynaeve se obișnuia să aibă în preajmă bărbații în haine negre. Nu simți un fior inconfortabil când se uită la Naeff. Ar fi o prostie. Saidin fusese curățată, cu ajutorul ei. Nu trebuie să fii inconfortabil. Chiar dacă Asha'man s-a uitat uneori la nimic, mormăind pentru ei înșiși. Ca Naeff, care privea în umbra unei clădiri din apropiere, mâna pe sabie.

— Ai grijă, Nynaeve Sedai, spuse el. „Ne urmărește un alt Myrddraal.”

— Ești... sigur, Naeff?

Bărbatul înalt, dreptunghiular, dădu din cap. Era talentat cu țesăturile – în special Air, ceea ce era neobișnuit pentru un bărbat – și era foarte politicos cu Aes Sedai, spre deosebire de unii dintre ceilalți Asha'man. — Da, sunt sigur, spuse el. „Nu știu de ce îi pot vedea și alții nu. Trebuie să am un talent pentru asta. Ei se ascund în umbră, cercetași de vreun fel, cred. Încă nu au lovit; Cred că sunt precauți pentru că știu că îi pot vedea.” Făcuse plimbări de noapte prin Piatra Lacrimii, urmărind Myrddraal pe care numai el îl putea vedea. Nebunia lui nu se înrăutățea, dar rănile vechi nu aveau să dispară. Ar purta întotdeauna această cicatrice. Om sărac. Cel puțin nebunia lui nu era la fel de rea ca a unora dintre ceilalți.

Nynaeve se uită înainte, defilând pe strada largă și pavată. Pe ambele părți treceau clădiri, proiectate în felul întâmplător al lui Tear. Un conac mare, cu două turnuri mici și o ușă de bronz, ca o poartă, stătea lângă un han de dimensiuni modeste. Vizavi de ei era un șir de case cu fier forjat lucrat în uși și ferestre, dar chiar în mijlocul firului fusese construită o măcelărie.

Nynaeve și Naeff se îndreptau spre cartierul All Summers, care se afla chiar în interiorul zidului de vest. Nu a fost cea mai bogată secțiune din Tear, dar a fost cu siguranță prosperă. Desigur, în Tear, a existat într-adevăr o singură diviziune: plebeu sau nobil. Mulți dintre nobili îi considerau încă pe plebei niște creaturi complet diferite și cu totul inferioare.

Au trecut pe lângă unii dintre acești oameni de rând. Bărbați în pantaloni largi, legați la glezne, cu centuri colorate în talie. Femei în rochii cu gâtul înalt, șorțuri palide atârnând în față. Pălăriile largi de paie cu vârfuri plate erau comune, sau capacele de pânză care atârnau într-o parte. Mulți oameni purtau saboți pe o sfoară peste umeri pentru a-i folosi odată ce s-au întors în Maule.

Oamenii care treceau pe lângă Nynaeve purtau acum fețe îngrijorate, unii aruncându-și privirea peste umeri cu teamă. Un balon de rău lovise orașul în acea direcție. Lumină trimite că nu prea mulți au fost răniți, pentru că nu avea prea mult timp de pierdut. A trebuit să se întoarcă la Turnul Alb. A înfuriat-o să trebuiască să se supună lui Egwene. Dar ascultă-o și pleacă de îndată ce Rand s-a întors. Plecase undeva azi dimineață. Om insuportabil. Cel puțin o luase pe Maidens cu el. Se spunea că ar fi trebuit să ia ceva.

Nynaeve și-a grăbit pasul, cu Naeff lângă ea, până aproape că fugeau. O poartă ar fi fost mai rapidă, dar nu ar fi sigură; nu putea fi sigură că nu vor tăia pe cineva. Devenim prea dependenți de acele porți, se gândi ea. Picioarele noastre nu mai par destul de bune.

Cotiră un colț într-o stradă unde un grup de apărători nervoși – purtând haine negre și pieptar argintii, mâneci negre și aurii umflate în lateral – stăteau în rând. S-au despărțit pentru ea și pentru Naeff și, în timp ce păreau ușurați că ea venise, tot își strânseră nervoși brațele.

Orașul de dincolo de ei părea vag... mai blând decât ar trebui. Spălacit. Pietrele de pavaj aveau o nuanță mai deschisă de gri, pereții clădirilor de un maro sau gri mai slab decât ar fi trebuit să fie.

— Ai oameni înăuntru care caută răniți? întrebă Nynaeve.

Unul dintre apărători clătină din cap. — Am ținut oamenii afară, ăă, Lady Aes Sedai. Nu este sigur."

Majoritatea tairenilor încă nu erau obișnuiți să-i arate respect lui Aes Sedai. Până de curând, canalizarea fusese interzisă în oraș.

— Trimite-ți oamenii să caute, spuse Nynaeve ferm. „Stăpânul Dragon va fi supărat dacă timiditatea ta va costa vieți. Începeți de la perimetru. Trimite după mine dacă găsești pe cineva pe care îl pot ajuta.”

Gardienii au plecat. Nynaeve se întoarse către Naeff, iar el dădu din cap. Ea se întoarse și făcu un pas în zona afectată a orașului. Când piciorul ei a lovit piatra de pavaj, piatra s-a transformat în praf. Mâncarea ei s-a scufundat prin pavajul spart și a lovit pământul strâns.

Ea se uită în jos, simțind un fior. Ea a continuat înainte, iar pietrele au căzut în pulbere când le-a atins. Ea și Naeff s-au îndreptat către o clădire din apropiere, lăsând în urmă o dâră de piatră pudrată. Clădirea era un han cu balcoane frumoase la etajul doi, modele delicate de fierărie pe

ferestrele din sticlă și o verandă cu pătație întunecată. Ușa era deschisă și, în timp ce ea își ridică piciorul pentru a păși pe veranda joasă, scândurile s-au transformat și ele în pulbere. Ea încremeni, privind în jos. Naeff făcu un pas lângă ea, apoi îngenunche, ciupind praful între degete.

„Este moale”, a spus el încet, „o pudră la fel de fină pe cât am atins-o vreodată”.

Aerul mirosea nefiresc de proaspăt, contrastând ciudat cu strada tăcută. Nynaeve respiră adânc, apoi intră în han. A trebuit să împingă înainte, mergând cu podeaua de lemn la genunchi, scândurile dezintegrandu-se pe măsură ce le atingea.

Interiorul era întunecat. Lămpile cu suport nu mai ardeau. Oamenii stăteau prin cameră, înghețați în mișcare. Majoritatea erau nobili cu îmbrăcăminte fină, bărbații purtând barbă unsă până la un punct. Unul stătea la o masă înaltă din apropiere, cu scaune cu picioare lungi. Avea o cană de bere de dimineață la jumătatea drumului până la buze. Era nemișcat, cu gura deschisă pentru a accepta băutura.

Chipul lui Naeff era sumbru, deși puțin părea să-l surprindă sau să îl tulbure pe Asha'man. În timp ce făcea încă un pas înainte, Nynaeve se aruncă și îl apucă de braț. El se încruntă la ea, iar ea arătă în jos. Chiar în fața lui – abia vizibile sub scândurile încă întregi, chiar în fața lor – pământul a căzut. Fusese pe cale să pășească în pivnița hanului.

— Lumină, spuse Naeff, dându-se înapoi. A îngenuncheat, apoi a bătut scândura din fața lui. A căzut în praf, plogând în pivnița întunecată de dedesubt.

Nynaeve a țesut Spirit, Aer și Apa pentru a-l scufunda pe bărbatul care stătea la scaunul ei. În mod normal, ea atingea pe cineva pentru a-l scufunda, dar a ezitat de data asta. Ar funcționa fără atingere, dar nu ar fi la fel de eficient pentru Vindecare.

Ea Deving nu a găsit nimic. Fără viață, fără sens că a avut vreodată în viață. Corpul lui nici măcar nu era carne. Cu un sentiment de scufundare, ea a scufundat alți oameni în camera întunecată. O servitoare care duce micul dejun către trei negustori andorani. Un hangier corpulent, care trebuie să fi avut probleme cu navigarea între mesele apropiate. O femeie într-o rochie bogată, care stă chiar în spatele camerei, citind cu atenție o carte mică.

Nu era viață în niciunul dintre ei. Acestea nu erau cadavre; erau coji. Degetele tremurând, Nynaeve întinse

mâna și îl frângă pe umărul bărbatului de la masa înaltă. A căzut imediat în pulbere, praful curgând în jos într-o pufătură. Scaunul și scândurile de dedesubt nu s-au dizolvat.

„Nu este nimeni aici să salveze”, a spus Nynaeve.

— Săracii oameni, spuse Naeff. „Lumina le adăpostește sufletele.”

Nynaeve a avut deseori probleme cu milă pentru nobilii Tairen — dintre toți oamenii pe care îi întâlnise, păreau printre cei mai aroganți. Dar nimeni nu merita asta. În plus, un număr mare de plebei fuseseră prinși și în această bulă.

Ea și Naeff și-au făcut drumul din clădire, frustrarea lui Nynaeve crescând în timp ce își trăgea împletitura. Ura să se simtă neajutorat. Ca și cu bietul paznic care aprinsese focul înapoi la conacul din Arad Doman, sau cu oamenii care au fost loviti de boli ciudate. Cojile prăfuite în această zi. La ce era bine să înveți să vindeci dacă nu putea ajuta oamenii?

Și acum trebuia să plece. Întoarce-te la Turnul Alb. Parcă fugi. Se întoarse spre Naeff. — Vânt, spuse ea.

— Nynaeve Sedai?

— Dă-i clădirii o rafală de vânt, Naeff, spuse ea. „Vreau să văd ce se întâmplă.”

Asha'man făcu așa cum i-a cerut ea, țesăturile lui invizibile suflând un jet de aer. Întreaga clădire a izbucnit, sfărâmându-se în praf care a suflat, ca semințele albe ale unei păpădie. Naeff se întoarse spre ea.

„Cât de lată au spus ei că este balonul?” ea a intrebat.

„Aproximativ două străzi late în toate direcțiile.”

— Avem nevoie de mai mult vânt, spuse ea, începând o țesătură. „Creează o rafală cât de mare poți. Dacă este cineva rănit aici, îl vom găsi în acest fel.”

Naeff dădu din cap. Cei doi au mers înainte, creând vânt. Au spart clădiri, făcându-le să spargă și să cadă. Naeff era mult mai priceput în acest proces decât ea, dar Nynaeve era mai puternică în Puterea Unică. Împreună, au măturat clădirile prăbușite, pietrele și cojile dinaintea lor într-o furtună de praf.

A fost o muncă obositoare, dar au continuat. Ea spera – fără motiv – *că* ar putea găsi pe cineva care să o ajute. Clădiri au căzut înaintea ei și a lui Naeff, praful prins în aerul învolburat. Au împins praful într-un cerc mișcându-se spre interior. Ca o femeie care mătură podeaua.

Au trecut pe lângă oameni înghețați pe străzi în mijloc. Boi care trag o caruta. Înfiorător, niște copii se joacă pe o

alee. Toate au căzut în praf.

Nu au găsit pe nimeni în viață. În cele din urmă, ea și Naeff au dizolvat toată partea ruptă a orașului și au suflat praful în centru. Nynaeve s-a uitat la el, a continuat să se învârtească pe loc de un mic ciclon pe care Naeff l-a țesut.

Curios, Nynaeve a canalizat o limbă de Foc în ciclon, iar praful a luat foc.

Nynaeve gâfâi; praful acela s-a ridicat ca hârtie uscată aruncată în foc, creând o furtună de flăcări. Ea și Naeff s-au dat înapoi, dar totul s-a terminat într-o clipită. Nu a lăsat nicio cenușă în urmă.

Dacă nu l-am fi adunat, se gândi ea, privind cum se stinge focul, cineva ar fi scăpat o lumânare pe el. Un astfel de incendiu...

Naeff își potoli vânturile. Cei doi stăteau în centrul unui cerc deschis de pământ gol, cu găuri periodice pentru pivnițe. Pe margini, clădirile fuseseră tăiate, camerele deschise la aer, unele structuri s-au prăbușit. A fost ciudat să văd această zonă goală. Ca o orbită scoasă pe o față altfel sănătoasă.

Mai multe grupuri de apărători stăteau în perimetru. Ea dădu din cap către Naeff și se îndreptară spre cel mai mare grup. „Nu ai găsit pe nimeni?” a cerut ea.

— Nu, Lady Aes Sedai, spuse un bărbat. „Ei... ei bine, am găsit câteva, dar erau deja morți.”

Un alt bărbat dădu din cap, un tip ca un butoi, a cărui uniformă era foarte strâmtă. „Se pare că oricine avea chiar și un deget de la picior în interiorul acelui inel a căzut mort. I-am găsit pe câțiva dintre ei lipsind doar un picior sau o parte din braț. Dar oricum erau morți.” Bărbatul se cutremură vizibil.

Nynaeve închise ochii. Întreaga lume se prăbuși, iar ea nu putea să o vindece. Se simțea rău și furioasă.

— Poate că au cauzat-o, spuse Naeff încet. Ea a deschis ochii pentru a-l vedea dând din cap spre umbrele unei clădiri din apropiere. „The Fades. Sunt trei acolo, Nynaeve Sedai, care ne urmăresc.”

— Naeff... spuse ea, frustrată. Să-i spui că Fades-urile nu sunt reale nu a ajutat. Trebuie să fac ceva, se gândi ea. Ajuta pe cineva. — Naeff, stai pe loc. Ea l-a prins de braț și l-a scufundat. S-a uitat la ea, surprins, dar nu a obiectat.

Putea să vadă nebunia, ca o rețea întunecată de vene care i se înfige în minte. Părea să bată, ca o mică inimă care bătea. Ea a găsit o corupție similară recent în alte Asha'man. Abilitățile ei cu Delving se îmbunătățiu,

țesăturile ei mai rafinate și putea găsi lucruri ascunse cândva pentru ea. Nu avea idee cum să repare ce era în neregulă, totuși.

Orice ar trebui să fie vindecabil, își spuse ea. Orice în afară de moartea însăși. Se concentră, împletind toate cele Cinci Puteri și împinge cu atenție nebunia, amintindu-și ce se întâmplase când înlăturase Constrângerea nefericitului servitor al lui Graendal. Lui Naeff îi stătea mai bine cu această nebunie decât dacă i-ar fi afectat mintea și mai mult.

În mod ciudat, întunericul părea similar cu Compulsion. Asta făcuse pata? Ai îndoit bărbații care au folosit Puterea Unică cu propria Constrângere a Întunericului?

Ea țese cu grijă o contrațesătură vizavi de nebunie, apoi o puse peste mintea lui Naeff. Țesătura pur și simplu a dispărut, fără să facă nimic.

Strânse din dinți. Ar fi trebuit să funcționeze. Dar, așa cum părea atât de comun în ultima vreme, eșuase.

Nu, se gândi ea. Nu, nu pot să stau pe spate. Ea a pătruns mai adânc. Întunericul avea proiecții minuscule, ca niște spini, înfipte în mintea lui Naeff. Ea a ignorat oamenii care se adunau în jurul ei și a inspectat acei spini. Ea a folosit cu grijă țesături de Spirit pentru a-l elibera.

A ieșit cu o oarecare rezistență, iar ea a vindecat rapid locul în care îi perforase carnea lui Naeff. Creierul părea să pulseze, arătând mai sănătos. Rând pe rând, ea i-a eliberat pe ceilalți. A fost forțată să-și mențină țesăturile, ținând ghimpele înapoi, ca să nu se cufunde din nou. A început să transpire. Era deja obosită să mătură zona curată și nu mai putea preveni concentrarea pentru a ține căldura departe de ea. Lacrima era atât de plină.

Ea a continuat să lucreze, pregătind o altă contrațesătură. Odată ce a scos fiecare ghimpe, și-a eliberat noua țesătură. Peticul întunecat se ondula și se cutremură, ca ceva viu.

Apoi a dispărut.

Nynaeve se împletici înapoi, epuizată aproape de epuizare. Naeff clipi, apoi privi în jur. Și-a ridicat o mână la cap.

Ușoară! ea credea. L-am rănit? Nu ar fi trebuit să mă bag în asta. As putea avea-

— Au plecat, spuse Naeff. „The Fades... Nu le mai pot vedea. El clipi. „De ce s-ar fi ascuns Fades în umbră? Dacă aș fi putut să-i văd, m-ar fi ucis și... El se uită la ea, concentrându-se: „Ce ai făcut?

„Eu... cred că tocmai ți-am vindecat nebunia.” Ei bine, ea îi făcuse ceva. Ceea ce făcuse ea nu fusese vreo Vindecare standard și nici măcar nu folosise țesături de Vindecare. Dar se părea că funcționase.

Naeff zâmbi profund, părând nedumerit. El îi luă mâna cu amândouă, apoi îngenunche în fața ei, devenind în lacrimi. „De luni de zile, m-am simțit ca și cum aș fi mereu urmărită. Ca și cum aș fi ucis în momentul în care m-am întors la umbre. Acum eu... Mulțumesc. Trebuie să-l găsesc pe Nelavaire.”

— Încet, atunci, spuse Nynaeve. Naeff a lăsat-o într-o buzna, alergând înapoi spre Piatră pentru a-și căuta Aes Sedai.

Nu pot să încep să cred că nimic din ceea ce fac nu contează. Asta vrea Cel Întunecat. În timp ce îl privea pe Naeff plecând, a observat că norii de deasupra se rupeau. Rand se întorsese.

Muncitorii au început să curețe dărâmăturile clădirilor care se transformaseră pe jumătate în praf, iar Nynaeve a sfârșit prin a vorbi liniștitor cu tairenii îngrijorați care au început să se aglomereze în jurul perimetrului. Ea nu voia să existe o panică; i-a asigurat pe toți că pericolul a trecut și apoi a cerut să se întâlnească cu orice familii care pierduseră pe cineva.

Încă făcea asta – vorbea încet cu o femeie slabă și îngrijorată – când Rand a găsit-o. Femeia era o simplă, purta o rochie cu gât înalt, cu trei șorțuri și o pălărie de paie. Soțul ei lucrase în hanul în care intrase Nynaeve. Femeia continua să arunce o privire spre gaura din pământ care fusese pivnița.

După o clipă, Nynaeve l-a observat pe Rand, privind-o și stând cu brațele la spate, mâna strângându-și ciotul. L-au păzit două Fecioare, o pereche de femei pe nume Somma și Kanara. Nynaeve a terminat de vorbit cu Tairen, dar ochii plini de lacrimi ai femeii i-au smuls inima. Cum ar reacționa dacă l-ar pierde pe Lan?

Lumina îl protejează. Te rog, protejează-l, se rugă ea. Și-a desfăcut punga cu monede și a trimis-o pe femeie cu ea. Poate că asta ar ajuta. Rand se apropie de Nynaeve. „Îți pasă de oamenii mei. Mulțumesc." Îmi pasă de oricine are nevoie de el”, a spus Nynaeve.

— Așa cum ai făcut întotdeauna, spuse Rand. „Împreună cu îngrijirea unora care nu au nevoie.”

"Ca si tine?" spuse ea, ridicând o sprânceană.

„Nu, întotdeauna am avut nevoie de el. Asta și mai mult.”

Nynaeve ezită. Nu era ceva ce ea se așteptase vreodată să recunoască. De ce nu scăpase de haina aceea veche? Era decolorat și plictisitor. Asta e vina mea, spuse Rand, făcând un semn din cap spre gaura din oraș.

„Rand, nu fi prost.”

„Nu știu dacă cineva poate evita să fie un prost uneori”, a spus el. „Mă învinovățesc din cauza întârzierilor mele. Am amânat confruntarea cu el de prea mult timp. Ce sa întâmplat astăzi aici? Clădirea s-a transformat în praf?”

— Da, spuse Nynaeve. „Substanța lor a fost îndepărtată. Totul s-a prăbușit în momentul în care l-am atins.”

— Ar face asta întregii lumi, spuse Rand, cu vocea devenind moale. „El se agită. Cu cât așteptăm mai mult – ținându-ne de unghii – cu atât mai mult distruge ceea ce rămâne. Nu mai putem amâna.”

Nynaeve se încruntă. — Dar Rand, dacă-l lași să-l eliberezi, asta nu o va înrăutăți și mai mult?

— Poate pentru o scurtă explozie, spuse Rand. „Deschiderea găurii nu-l va elibera imediat, deși îi va da mai multă putere. Trebuie făcut indiferent. Gândiți-vă la sarcina noastră ca la escaladarea unui zid înalt de piatră. Din păcate, întârziem, alergăm ture înainte de a încerca urcarea. Fiecare pas ne obosește pentru lupta care urmează. Trebuie să-l înfruntăm cât suntem încă puternici. De aceea trebuie să rup sigiliile.”

„Eu...”, a spus Nynaeve. „Cred că chiar te cred.” A fost surprinsă să-și dea seama.

— Tu, Nynaeve? întrebă el, părând ciudat de uşurat. "Chiar?"

"Fac."

„Atunci încearcă să o convingi pe Egwene. Mă va opri, dacă poate.”

„Rand... m-a chemat înapoi la Turn. Va trebui să merg azi.”

Rand părea întristat. „Ei bine, am bănuit că ar putea face asta în cele din urmă.” Îl luă pe Nynaeve de umăr într-un gest ciudat. — Nu-i lăsa să te ruineze, Nynaeve. Vor încerca.”

„Mă ruinezi?”

„Pasiunea ta face parte din tine”, a spus Rand. „Am încercat să fiu ca ei, deși nu aș fi recunoscut. Rece. Întotdeauna în control. Aproape m-a distrus. Aceasta este

puterea pentru unii, dar nu este singurul tip de putere. Poate ai putea învăța să te controlezi puțin mai mult, dar te plac așa cum ești. Te face autentic. Nu te-aș vedea să devii un alt Aes Sedai „perfect” cu o mască pictată a feței și fără grijă pentru sentimentele și emoțiile celorlalți.”

„A fi Aes Sedai înseamnă a fi calm”, a răspuns Nynaeve.

„A fi Aes Sedai înseamnă a fi ceea ce decizi tu că este”, a spus Rand, cu ciotul încă ținut la spate. „Moiraine îi păsa. O puteai vedea în ea, chiar și atunci când era calmă. Cel mai bun Aes Sedai pe care i-am cunoscut sunt cei care se plâng că nu sunt ceea ce ar trebui să fie un Aes Sedai.”

Nynaeve se trezi dând din cap, apoi se enerva pe ea însăși. Ea a primit sfatul lui Rand al'Thor?

Era ceva diferit la Rand acum. Intensitate liniștită și cuvinte atente. Era un bărbat de la care puteai să primești sfaturi fără să simți că îți vorbește cu obiecție. Ca și tatăl lui, de fapt. Nu că ea ar fi recunoscut vreodată asta nici unuia dintre ei.

— Du-te la Egwene, spuse Rand, eliberându-i umărul. „Dar când poți, mi-ar plăcea foarte mult să te întorci la mine. Voi avea nevoie de ajutorul tău. Cel puțin, aș vrea să fii alături de mine când merg la Shayol Ghul. Nu pot să-l învinge doar cu saidin și dacă vom folosi Callandor, voi avea nevoie de două femei în care am încredere în cerc cu mine. Nu m-am hotărât asupra celuilalt. Aviendha sau Elayne, poate. Dar tu cu siguranță.”

— Voi fi acolo, Rand. Se simțea ciudat de mândră. „Stai nemiscat o clipa. Nu te voi răni. Îţi promit."

El ridică o sprânceană, dar nu făcu nimic în timp ce ea îl scufunda. Era atât de obosită, dar dacă avea de gând să-l părăsească, trebuia să profite de această ocazie pentru a-i vindeca nebunia. Părea, deodată, cel mai important lucru pe care îl putea face pentru el. Și pentru lume.

Ea se afundă, ținându-se departe de rănile de lângă el, care erau gropi de întuneric care păreau să încerce să-i absorbă energia. Ea își păstră atenția asupra minții lui. Unde era... Ea se înțepeni. Întunericul era enorm, acoperind toată mintea lui. Mii și mii de spini minusculi și negri i-au înțepat în creier, dar sub ei era o șiretură albă strălucitoare de ceva. O strălucire albă, ca Puterea lichidă. Lumină ia dat formă și viață. Ea icni. A acoperit fiecare dintre dințile întunecate, ajungând în mintea lui alături de ei. Ce a însemnat?

Ea nu avea idee cum să înceapă să lucreze la asta. Erau atât de multe barbi. Cum putea să gândească cu atâta

întuneric apăsându-i pe creier? Și ce a creat albul? Îl vindecase pe Rand înainte și nu observase asta atunci. Desigur, ea nu văzuse niciodată întunericul până de curând. Practica ei cu Delving a fost probabil motivul. Ea s-a retras fără tragere de inimă. — Îmi pare rău, spuse ea. „Nu pot să te vindec.”

„Mulți au încercat acele răni, inclusiv tu însuți. Sunt pur și simplu nevindecabile. Nu mă gândesc prea mult la ele, zilele astea.”

— Nu rănile din partea ta, spuse Nynaeve. "Nebunia. eu…”

„Poți vindeca nebunia?”

„Cred că așa am făcut în Naeff.”

Rand zâmbi larg. „Nu încetezi niciodată să... Nynaeve, îți dai seama că cei mai talentați vindecători din timpul Epocii Legendelor au avut dificultăți cu bolile minții? Mulți credeau că nu este posibil să vindeci nebunia cu Puterea Unică.”

„Îi voi vindeca pe ceilalți”, a spus ea. — Narishma, cel puțin Flinn, înainte de plecare. Probabil că toți Asha'man au cel puțin un indiciu al acestei pate în mintea lor. Nu știu dacă voi putea ajunge la Turnul Negru.” Sau dacă vreau să merg acolo.

— Mulțumesc, spuse Rand, privind spre nord. „Dar nu, nu ar trebui să mergi la Turnul Negru. Va trebui să trimit pe cineva acolo, dar va fi tratat cu grijă. Ceva se întâmplă cu ei. Dar am atât de multe de făcut.” El clătină din cap, apoi se uită la ea. „Aceasta este o groapă pe care nu o pot traversa în acest moment. Vorbește-i bine despre mine cu Egwene. Am nevoie de ea să fie un aliat.”

Nynaeve dădu din cap, apoi – simțindu-se prost – îl îmbrățișă înainte de a se grăbi să-i caute pe Narishma și Flinn. O îmbrățișare. Pentru Dragonul Renăscut. Devenise la fel de proastă ca Elayne. Ea clătină din cap, gândindu-se că poate un timp petrecut în Turnul Alb o va ajuta să-și recapete starea de spirit.

Norii se întorseseră.

Egwene stătea chiar în vârful Turnului Alb, pe acoperișul plat și circular, ținându-se de peretele înalt până la talie. Ca o ciupercă târâtoare — ca insectele într-un roi — norii se închideseră deasupra Tar Valonului. Vizita la lumina soarelui fusese binevenită, dar scurtă.

Ceaiul a revenit la un gust învechit. Depozitele de cereale pe care le descoperiseră se terminau, iar următorii

saci care urmau să intre fuseseră plini cu gărgărițe. Țara este Una cu Dragonul.

Ea inspiră, mirosind aerul nou, uitându-se peste Tar Valon. Tar Valonul ei.

Saerin, Yukiri și Seaine – trei dintre surorile care fuseseră vânătorii inițiali pentru Black Ajah în Turn – așteptau cu răbdare în spatele ei. Acum erau printre cei mai înfocați susținători ai ei și cei mai folositori. Toată lumea se aștepta ca Egwene să favorizeze femeile care fuseseră printre cele care se despărțiseră de Elaida, așa că a fost de ajutor să fii văzut petrecând timp cu Aes Sedai, care stătuse în Turnul Alb.

„Ce ai descoperit?” întrebă Egwene.

Saerin clătină din cap, alăturându-se lui Egwene la perete. Cicatricea de pe obraz și albul de la tâmple l-au făcut pe Brown cu pielea măslinie și cu fața tocită să arate ca un general în vârstă. — Unele dintre informațiile pe care le-ai cerut erau incerte chiar și acum trei mii de ani, mamă.

— Orice îmi poți da, mă va ajuta, fiică, spuse Egwene. „Atâta timp cât nu depindem în întregime de fapte, cunoașterea incompletă este mai bună decât ignoranța completă.”

Saerin pufni încet, dar în mod evident a recunoscut citatul din Yasicca Cellaech, un vechi savant Brown.

„Și voi doi?” i-a întrebat Egwene pe Yukiri și pe Seaine.

— Căutăm, spuse Yukiri. „Seaine are o listă de posibilități. Unele sunt de fapt rezonabile.”

Egwene ridică o sprânceană. A cere teorii unui alb a fost întotdeauna interesant, dar nu întotdeauna util. Au avut tendința de a ignora ceea ce era plauzibil, concentrându-se pe posibilități îndepărtate.

— Atunci, să începem de acolo, spuse Egwene. — Seaine?

— Ei bine, spuse Seaine, voi începe prin a spune că unul dintre Părăsiți are, fără îndoială, cunoștințe pe care nu le putem ghici. Deci, s-ar putea să nu existe nicio modalitate de a afla cum a învins-o pe Toiagul Jurământului. De exemplu, ar putea exista o modalitate de a-l dezactiva pentru o perioadă scurtă de timp sau poate că există cuvinte speciale care pot fi folosite pentru a evita efectele sale. Lanseta este un lucru din Age of Legends și, deși am folosit-o de milenii, nu o înțelegem cu adevărat. Nu mai mult decât facem noi cel mai ter'angreal.”

— Foarte bine, spuse Egwene.

— Dar, spuse Seaine, scoţând o coală de hârtie, ţinând cont de asta, am trei teorii despre cum s-ar putea înfrânge înjurăturile pe toiagă. În primul rând, este posibil ca femeia să aibă o altă tijă de jurământ. S-a spus cândva că există și alții și este plauzibil ca o tijă să te elibereze de jurămintele altuia. Mesaana ar fi putut ține unul în secret. Ar fi putut să depună cele Trei Jurăminte în timp ce ne ținea toiagul, apoi s-ar fi putut folosi cumva de celălalt pentru a nega acele jurăminte înainte de a jura că nu este o Prietenă Întunecată.

— Tenuos, spuse Egwene. „Cum s-ar fi eliberat fără ca noi să știm? Este nevoie de canalizarea Spiritului.”

— M-am gândit la asta, spuse Seaine.

— Nu este surprinzător, spuse Yukiri.

Seaine o privi, apoi continuă. „Acesta este motivul pentru care Mesaana ar fi avut nevoie de o a doua tijă de jurământ. Ea ar fi putut canaliza Spiritul în el, apoi ar fi inversat țesătura, lăsând-o legată de el.”

— Pare improbabil, spuse Egwene.

"Improbabil?" răspunse Saerin. „Pare ridicol. Credeam că ai spus că unele dintre acestea sunt plauzibile, Yukiri.

„Acesta este cel mai puțin probabil dintre cei trei”, a spus Seaine. „A doua metodă ar fi mai ușoară. Mesaana ar fi putut trimite un asemănător purtând oglinda ceață. O soră nefericită – sau novice, sau chiar vreo femeie neinstruită care ar putea canaliza – sub o grea constrângere. Această femeie ar fi putut fi forțată să depună jurământul în locul lui Mesaana. Apoi, din moment ce această persoană nu ar fi un Prieten Întunecat, ea ar putea spune sincer că nu era.”

Egwene dădu din cap gânditoare. „Ar fi fost nevoie de multă pregătire.”

„Din ceea ce am reușit să aflu despre ea”, a spus Saerin, „Mesaana a fost bună la pregătire. Ea a excelat la asta.”

Sarcina lui Saerin fusese să descopere tot ce putea despre adevărata natură a Mesaanei. Toți auziseră poveștile — cine nu știa numele fiecăruia dintre Părăsiți și faptele lor cele mai îngrozitoare, pe de rost? Dar Egwene a pus puțină încredere în povești; dorea ceva mai rapid, dacă putea să obțină.

— Ai spus că există o a treia posibilitate? întrebă Egwene.

— Da, spuse Seaine. „Știm că unele țesături joacă cu sunetul. Variațiile asupra țesăturilor vocale sunt folosite

pentru a îmbunătăți o voce pentru a proiecta către o mulțime, iar în secția împotriva interceptării - într-adevăr, sunt folosite în diferitele trucuri folosite pentru a asculta ceea ce se spune în apropiere. Utilizările complexe ale Oglinzii Cețurilor pot schimba vocea unei persoane. Cu puțină practică, Doesine și cu mine am reușit să fabricăm o variație pe o țesătură care ar modifica cuvintele pe care le-am rostit. De fapt, noi am spus un lucru, dar cealaltă persoană a auzit cu totul altceva."

— Pământ periculos de mers, Seaine, spuse Saerin, cu vocea ei morocănoasă. „Acesta este genul de țesătură care ar putea fi folosit în scopuri rele."

„Nu l-aș putea folosi pentru a minți", a spus Seaine. "Am încercat. Jurămintele țin – atâta timp cât țesătura era acolo, nu puteam rosti cuvinte pe care știam că altcineva le va auzi drept minciuni, chiar dacă ar fi adevărul când mi-au părăsit buzele. Indiferent, a fost o țesătură ușor de dezvoltat. Legat și inversat, a atârnat în fața mea și mi-a modificat cuvintele într-un mod pe care l-am indicat.

„Teoretic, dacă Mesaana ar fi avut această țesătură în vigoare, ar fi putut să-și ia Toiagul Jurământului și să jure orice ar fi vrut. „Promit că voi minți ori de câte ori voi avea chef", de exemplu. Nuiaua de jurământ ar fi legat-o cu acel jurământ, dar țesăturile ar fi schimbat sunetele din aer în timp ce treceau pe lângă buzele ei. Am fi auzit-o rostind jurămintele potrivite.

Egwene strânse din dinți. Ea presupuse că înfrângerea Vergei Jurământului va fi dificilă. Și totuși aici era o țesătură simplă capabilă de ispravă. Ar fi trebuit să știe – să nu folosești niciodată un bolovan când o pietricică o va face, așa cum spusese adesea mama ei.

„Cu asta", a spus Egwene, „ar fi putut să-i treacă pe Darkfriends în rândurile Aes Sedai de ani de zile."

— Puțin probabil, spuse Saerin. „Niciuna dintre surorile negre pe care le-am capturat nu știa de acest val. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi încercat să-l folosească atunci când am făcut tiv să-și asume din nou jurământul. Bănuiesc că, dacă Mesaana știe acest truc, ea l-a păstrat pentru ea. Utilitatea acesteia ar dispărea odată ce prea mulți oameni ar fi conștientizat de ea."

— Încă, spuse Egwene. "Ce facem? Știind țesătura, probabil că am putea găsi o modalitate de a o verifica, dar mă îndoiesc că surorile ar fi dispuse să treacă din nou prin procesul de reîncărcare.

— Și dacă ar prinde pe unul dintre Părăsiți? întrebă Yukiri. „S-ar putea să merite să ciufuliți câteva pene pentru a prinde vulpea care se ascunde în găină”.

— N-ar fi prinsă, spuse Egwene. „În plus, nu știm dacă folosește una dintre aceste metode. Logica lui Seaine sugerează că ar putea fi posibil, fără prea multe probleme, să-l învingi pe Oath Rod. Metoda reală folosită de Mesaana este mai puțin importantă decât posibilitatea actului.”

Seaine aruncă o privire către Yukiri. Niciunul dintre cei trei nu pusese la îndoială faptul că Egwene știa că unul dintre Părăsiți se afla în Turnul Alb, dar ea știa că fuseseră sceptici. Ei bine, cel puțin acum au înțeles că ar putea fi posibil să-l învingă pe Toiagul Jurământului.

„Vreau să-ți continui munca”, a spus Egwene. „Tu și ceilalți ați fost eficienți în capturarea mai multor surori negre și în dezgroparea dihorilor. Acesta este cam același lucru.” Doar mult, mult mai periculos.

— Vom încerca, mamă, spuse Yukiri. „Dar o soră între sute? Una dintre cele mai viclene și mai rele creaturi care au trăit vreodată? Mă îndoiesc că va lăsa multe indicii. Investigațiile noastre asupra crimelor au dat, până acum, foarte puține rezultate.”

— Ține-o oricum, spuse Egwene. — Saerin, ce ai de raportat?

— Povești, zvonuri și șoapte, mamă, spuse Saerin cu o grimasă. „Probabil cunoașteți cele mai faimoase povești despre Mesaana – cum a condus școlile în țările cucerite de Umbră în timpul Războiului Puterii. Din câte îmi pot da seama, acele legende sunt destul de adevărate. Marsim din Manetheren vorbește despre asta în detaliu în Analele nopților finale și ea este adesea o sursă de încredere. Alrom a adunat un raport destul de complet despre trăirea într-una dintre acele școli și fragmente din ea au supraviețuit. Mesaana a dorit să fie cercetător, dar a fost respinsă. Detaliile nu sunt clare. Ea i-a guvernat și pe Aes Sedai care s-au dus la Umbră, conducându-i uneori în luptă, dacă este de crezut raportul lui Alrom. Nu sunt convins că este; Cred că probabil că conducerea lui Mesaana a fost mai figurativă.”

Egwene dădu încet din cap. „Dar cum rămâne cu personalitatea ei? Cine este ea?"

Saerin clătină din cap. — Cei Părăsiți sunt mai mulți monștri în noapte decât „personalități” reale pentru majoritatea, mamă, și multe s-au pierdut sau au fost citate greșit. Din câte îmi dau seama, printre Părăsiți ai putea să

o consideri realistă — cea care, în loc să stea sus pe un tron, păşeşte şi îşi murdăreşte mâinile. Seeing Through the Breaking a Elandriei Borndat insistă că, spre deosebire de Moghedien şi Graendal, Mesaana a fost dispus să preia frâiele direct.

„Nu a fost niciodată cunoscută ca cea mai pricepută sau mai puternică dintre Părăsiţi, dar a fost extrem de capabilă. Elandria explică că a făcut ceea ce trebuia făcut. Când alţii complotează, ea îşi construia cu grijă apărarea şi antrena noi recruţi.” Saerin a ezitat. „Ea... ei bine, sună ca o Amyrlin, mamă. Umbra lui Amyrlin.”

— Lumină, spuse Yukiri. „Nu e de mirare că s-a stabilit aici.” Cenuşiul părea foarte nemulţumit de asta.

„Singurul lucru pe care l-am putut găsi relevant, mamă”, a spus Saerin, „a fost o referinţă curioasă din partea savantului albastru Lannis, care a indicat că Mesaana a fost pe locul doi după Demandred în pură furie.”

Egwene se încruntă. „Aş presupune că toţi cei Părăsiţi sunt plini de ură.”

— Nu ură, spuse Saerin. "Furie. Lannis credea că Mesaana era supărată – pe ea însăşi, pe lume, pe ceilalţi Părăsiţi – pentru că nu era una dintre cei din frunte. Asta ar putea-o face foarte periculoasă.”

Egwene dădu încet din cap. E o organizatoare, se gândi ea. Un administrator care urăşte să fie retrogradat în acea funcţie.

De aceea stătuse în Turn după ce surorile Negre fuseseră găsite? Şi-a dorit ea să aducă o mare realizare celui Întunecat? Verin spusese că Părăsiţii împărtăşesc o trăsătură unificatoare: egoismul lor.

Ea a încercat să livreze un Turn Alb spart, se gândi Egwene. Dar asta a eşuat. Probabil că a făcut parte şi din încercarea de a-l răpi pe Rand. Un alt fiasco. Şi femeile trimise să distrugă Turnul Negru?

Mesaana ar avea nevoie de ceva măreţ pentru a compensa atâtea eşecuri. Uciderea lui Egwene ar funcţiona. Asta ar putea trimite Turnul Alb înapoi în diviziune.

Gawyn fusese mortificată când spusese că s-ar putea folosi ca momeală. A îndrăznit să facă asta? S-a prins de balustradă, stând deasupra Turnului, deasupra oraşului care depindea de ea, privind o lume care avea nevoie de ea.

Trebuia făcut ceva; Mesaana trebuia scoasă afară. Dacă ceea ce a spus Saerin era adevărat, atunci femeia ar fi dispusă să lupte direct – nu s-ar ascunde şi nu s-ar trage

din umbră. Sarcina lui Egwene era, deci, să o ispitească cu o oportunitate, una care nu părea evidentă, una căreia nu i-a putut rezista.

— Vino, spuse Egwene, îndreptându-se spre rampa înapoi în Turn. „Am niște pregătiri de făcut.”

16
Shanna'har

Faile a mers în tabără în lumina serii în scădere, îndreptându-se spre cortul intendentului. Perrin îşi trimisese grupul de cercetaşi prin poarta spre Cairhien; se vor întoarce a doua zi dimineață.

Perrin încă se chinuia despre Mantele Albe. În ultimele câteva zile, cele două armate schimbaseră mai multe scrisori, Perrin încercând să manevreze pentru o a doua discuție, mai formală, în timp ce Whitecloaks insistau asupra unei lupte. Faile îi dăduse lui Perrin cuvinte de alegere despre a se strecura să se întâlnească cu Mantele Albe fără ea.

Perrin stătea în picioare în timp ce îi lăsa pe Elyas și pe Aiel să cerceteze Mantele Albe pentru a încerca să găsească o modalitate de a-și strecura oamenii afară, dar era puțin probabil să fie o opțiune. Reușise în cele două râuri, dar atunci fuseseră doar o mână de captivi. Acum erau sute.

Perrin nu se descurca bine cu vinovăția lui. Ei bine, Faile avea să vorbească cu el în scurt timp. Ea a continuat prin tabără, trecând din stânga ei secțiunea Mayener, cu bannere zburând sus.

„Va trebui să mă ocup de asta în curând”, gândi Faile, ridicând privirea la bannerul lui Berelain. Zvonurile despre ea și Perrin erau problematice. Bănuise că Berelain ar putea încerca ceva în absența lui Faile, dar să-l aducă noaptea în cortul ei părea deosebit de îndrăzneață.

Următorii pași ai lui Faile ar trebui să fie luați cu grijă extremă. Soțul ei, oamenii lui și aliații săi erau cu toții echilibrați precar. Faile s-a trezit dorind să-i poată cere mamei un sfat.

Asta a șocat-o și a ezitat, oprindu-se pe poteca uzată de iarbă galbenă și noroi călcate în picioare. Lumină, îşi spuse Faile. Uite ce mi s-a întâmplat.

Î

In urmă cu doi ani, Faile — pe atunci numită Zarine — fugise din casa ei din Saldaea pentru a deveni Vânător pentru Corn. Ea se răzvrătise împotriva îndatoririlor ei de cea mai mare și a pregătirii pe care mama ei insistase să o urmeze.

Ea nu alergase pentru că urâse munca; într-adevăr, se dovedise abil în tot ceea ce i se cere. Deci de ce plecase? În parte pentru aventură. Dar în parte – recunoscu ea în sinea ei abia acum – din cauza tuturor presupunerilor. În Saldaea, ai făcut mereu ceea ce se aștepta de la tine. Nimeni nu s-a întrebat dacă ți-ai face datoria, mai ales dacă ai fi o rudă a reginei.

Și așa... ea plecase. Nu pentru că ar fi urât ceea ce avea să devină, ci pentru că urâse faptul că părea atât de inevitabil. Acum iată-o, folosind toate lucrurile pe care mama ei insistase să le învețe.

A fost aproape de ajuns să-l facă pe Faile să râdă. Putea spune o mulțime de lucruri despre tabără dintr-o simplă privire. Ar trebui să găsească în curând niște piele bună pentru cizmași. Apa nu a fost o problemă, deoarece ploua des în ultimele zile, dar lemnul uscat pentru foc de tabără a fost o problemă. Un grup de refugiați – o colecție de foști țărani gai’shain care priveau Aiel-ul lui Perrin cu ostilitate totală – ar avea nevoie de atenție. În timp ce mergea, s-a uitat pentru a se asigura că tabăra avea o igienizare adecvată și că soldații aveau grijă de ei înșiși. Unii bărbați și-ar arăta cea mai mare grijă față de caii lor, apoi uitau să mănânce ceva potrivit – sau cel puțin sănătos. Ca să nu mai vorbim de obiceiul lor de a petrece jumătate din noapte bârfind lângă focurile de tabără.

Ea a clătinat din cap și a continuat să meargă, intrând în ringul de aprovizionare, unde fuseseră descărcate vagoane de mâncare pentru hoarda de bucătari și servitoare. Inelul de aprovizionare era aproape un sat în sine, cu sute de oameni purtând rapid poteci în iarba noroioasă. Ea a trecut pe lângă un grup de tineri cu fața murdară care săpa gropi în pământ, apoi un petic de femei care vorbeau și fredonau în timp ce curățau cartofii, copiii strângând cojile și aruncându-le în gropi. Nu erau mulți dintre acești copii, dar forța lui Perrin adunase un număr de familii din mediul rural care – înfometate – rugaseră să se alăture.

Bărbații care serveau au dus coșuri cu cartofi decojiți în oalele de gătit, care erau umplute încet cu apă de tinerele care făceau excursii la pârâu. Bucătarii Journeyman

pregăteau cărbuni pentru prăjire, iar bucătarii mai în vârstă amestecau condimente în sosuri care puteau fi turnate peste alte alimente, ceea ce era într-adevăr singura modalitate de a da aromă unor astfel de cantități de masă.

Femeile în vârstă – cele puține din tabără – treceau pe lângă spatele îndoit și coșurile ușoare de răchită, purtând ierburi strânse pe brațe subțiri, cu șalurile ondulate în timp ce vorbeau cu voci trosnitoare. Soldații intrau și ieșeau în grabă, purtând vânat. Băieții între copilărie și bărbăție strângeau bețe pentru tinder; ea a trecut pe lângă un mic grup de aceștia care deveniseră distrași prin a captura păianjeni.

A fost o furtună de confuzie și ordine care coexistă, ca două fețe ale unei monede. Ciudat cât de bine se potrivea Faile aici. Privind înapoi la ea însăși cu doar câțiva ani înainte, a fost uimit să realizeze că a văzut un copil răsfățat și egocentric. Părăsiți Borderlands pentru a deveni Vânător pentru Corn? A abandonat îndatoririle, casa și familia. La ce se gândise ea?

Trecu pe lângă niște femei care măcinau cereale, apoi ocoli un lot proaspăt de ceai sălbatici, întinși pe o pătură lângă ele, așteptând să fie transformat în supă. Era bucuroasă că plecase și îl întâlnise pe Perrin, dar asta nu i-a scuzat acțiunile. Cu o grimasă, își aminti că l-a forțat pe Perrin să parcurgă Căile în întuneric, singură. Nici măcar nu-și amintea ce făcuse el pentru a o declanșa, deși nu i-ar fi recunoscut niciodată asta.

Mama ei o spusese cândva răsfățată și avusese dreptate. Mama ei insistase, de asemenea, ca Faile să învețe să conducă moșiile și, în tot acest timp, Faile visase să se căsătorească cu un Vânător pentru Corn și să-și petreacă viața departe de armate și de îndatoririle plictisitoare ale lorzilor.

Lumina să te binecuvânteze, mamă, îşi spuse Faile. Ce s-ar fi făcut ea sau Perrin fără acest antrenament? Fără învățăturile mamei ei, Faile ar fi fost inutilă. Administrarea întregului lagăr ar fi stat pe umerii lui Aravine. Deși capabilă, femeia era ca administrator de tabără a lui Perrin, nu ar fi putut să se descurce singură. Nici nu ar fi trebuit să se aștepte.

Faile ajunse la stația de cartier, un mic pavilion aflat chiar în inima gropilor de gătit. Adierea aducea o combinație de mirosuri: grăsime încinsă de flăcări, cartofi care fierbeau, sosuri cu piper condimentate cu usturoi, parfumul umed și lipicios al cojilor de cartofi fiind dus la

micul turmă sau porcii pe care reușiseră să-i scoată din Maiden.

Infernicul, Bavin Rockshaw, era un Cairhienin cu fața palidă, cu pete blonde prin părul cărunt și cărunt, ca blana unui câine de rasă mixtă. Era grăbit prin brațe, picioare și piept, dar avea o pantă aproape perfect rotundă. Se pare că lucrase la stăpânire încă din timpul Războiului Aiel și era un expert – un maestru la fel de practicat în supravegherea operațiunilor de aprovizionare, așa cum era un maestru dulgher la prelucrarea lemnului.

Asta, desigur, însemna că era un expert în luarea de mită. Când l-a văzut pe Faile, a zâmbit și s-a înclinat suficient de țeapăn pentru a fi formal, dar fără mențiune. „Sunt un simplu soldat, care își fac datoria”, a spus acel arc.

„Doamna Faile!” a exclamat el, făcând semn cu mâna peste câțiva dintre oamenii săi slujitori. — Sunt aici să inspectăm registrele, presupun?

— Da, Bavin, spuse ea, deși știa că nu va fi nimic suspect în ei. Era mult prea atent. Totuși, ea a făcut o mișcare rapidă de a parcurge înregistrările. Unul dintre bărbați i-a adus un taburet, altul o masă pe care să aseze registrele și altul o ceașcă de ceai. A fost impresionată de cât de bine se adunau coloanele. Mama ei îi explicase că adesea, un intendent face multe notații dezordonate, făcând referințe la alte pagini sau alte registre, separând diferite tipuri de rechizite în diferite cărți, totul pentru a îngreuna urmărirea a ceea ce se întâmplă. Un lider care a fost derutat de notații ar presupune că intendentul trebuie să-și facă treaba.

Nu a fost nimic din toate astea aici. Oricare ar fi trucurile de numerotare pe care le folosea Bavin pentru a-și ascunde hoția, erau deloc magice. Și fura, sau cel puțin era creativ în modul în care își împărțea alimentele. Asta era inevitabil. Majoritatea intendentului nu au considerat asta o hoție; el era responsabil de proviziile lui și asta era.

— Ce ciudat este, spuse Faile în timp ce răsfoia registrul. „Curatele întorsături ale destinului.”

"Doamna mea?" întrebă Bavin.

„Hmm? Oh, nu este nimic. Doar că tabăra lui Torven Rikshan și-a primit mesele în fiecare seară cu o oră bună înaintea celorlalte tabere. Sunt sigur că este doar întâmplător.”

Bavin ezită. — Fără îndoială, doamna mea.

Ea a continuat să răsfoiască registrele. Torven Rikshan era un lord Cairhienin și fusese pus la conducerea uneia dintre cele douăzeci de tabere din masa mai mare de refugiați. Avea de obicei un număr mare de nobili în tabăra lui specială. Aravine îi adusese acest lucru în atenția lui Faile; ea nu era sigură ce dăduse Torven pentru a primi proviziile pentru mese mai repede, dar nu avea să funcționeze. Celelalte tabere ar putea simți că Perrin se prefera unul față de celălalt.

— Da, spuse Faile, râzând uşor. „Doar o coincidență. Aceste lucruri se întâmplă într-o tabără atât de mare. De ce, chiar zilele trecute, Varkel Tius mă plângea că a făcut o rechiziție de pânză pentru a repara corturile rupte, dar nu mai are pânza de aproape o săptămână. Cu toate acestea, știu sigur că Soffi Moraton și-a rupt cortul în timpul traversării pârâului, dar l-a reparat până în acea seară.

Bavin a tăcut.

Faile nu a făcut acuzații. Mama ei avertizase că un bun cartier-maestru era prea valoros pentru a fi aruncat în închisoare, mai ales când următorul bărbat era probabil să fie pe jumătate la fel de capabil și la fel de corupt. Datoria lui Faile nu era să-l expună sau să-l jeneze pe Bavin. Era să-l facă suficient de îngrijorat încât să se țină sub control. — Poate că poți face ceva în privința acestor nereguli, Bavin, spuse ea, închizând registrul. „Nu-mi place să te împovărească cu chestii stupide, dar problemele nu trebuie să ajungă la urechile soțului meu. Știi cum este când este furios.”

De fapt, Perrin era la fel de probabil să rănească un bărbat ca Bavin pe cât era Faile să bată din brațe și să zboare. Dar tabăra nu a văzut-o așa. Au auzit relatări despre furia lui Perrin în luptă, împreună cu discuțiile ei ocazionale cu el – provocate de Faile, astfel încât să poată avea o discuție adecvată și au presupus că avea un temperament groaznic. A fost bine, atâta timp cât ei îl considerau și ei onorabil și bun. Protector pentru poporul său, dar plin de furie față de cei care l-au traversat.

Ea se ridică de pe scaun, întinzând registrele unuia dintre bărbați, cu părul creț și cu pete de cerneală pe degete și smucitură. Ea îi zâmbi lui Bavin, apoi ieși din inelul de aprovizionare. Ea a observat cu nemulțumire că mănunchiul de ceai sălbatic de lângă alee se stricase în clipele de când îi văzuse ultima oară, tulpinile lor topite și curgând, de parcă ar fi putrezit la soare de săptămâni întregi. Aceste distrugeri au început abia de curând în

interiorul taberei, dar, potrivit rapoartelor, s-a întâmplat mult mai des în mediul rural.

Era greu de spus ceasul cu cerul atât de plin de nori, dar din orizontul întunecat părea că venise momentul ei să se întâlnească cu Perrin. Faile a zâmbit. Mama ei o avertizase ce se va întâmpla cu ea, îi spusese ce se aștepta de la ea, iar Faile își făcuse griji că se va simți prinsă de viață.

Dar ceea ce Deira nu a menționat era cât de împlinitor va fi. Perrin a făcut diferența. Nu era deloc capcană să fii prins cu el.

Perrin stătea cu un picior în sus pe ciotul unui copac doborât, cu fața spre nord. Vârful dealului l-a lăsat să privească peste câmpii, spre stâncile Zidului lui Garen, care se ridică ca degetele unui gigant adormit.

Și-a deschis mintea, căutând lupi. Erau unele în depărtare, aproape prea slabe pentru a fi simțite. Lupii stăteau departe de adunările mari de oameni.

Tabăra s-a întins în spatele lui, focurile de ceasuri fluturând la granițele ei.

Acest deal era suficient de departe pentru a fi izolat, dar nu atât de îndepărtat încât să fie solitar. Nu era sigur de ce Faile îl rugase să se întâlnească cu ea aici la amurg, ea mirosea încântată, așa că el nu se uitase. Femeilor le plăceau secretele.

Îl auzi pe Faile venind pe marginea dealului, pășind încet pe iarba umedă. Se pricepea să tacă – nu chiar la fel de bună ca Elyas sau unul dintre Aiel, dar mai bine decât s-ar putea crede despre ea. Dar îi simțea mirosul de cent, săpun cu lavandă. Ea a folosit acel săpun doar în zilele pe care le-a considerat speciale.

A pășit pe versantul dealului, frumoasă, impresionantă. Purta o vestă violetă peste o bluză lungă de mătase, de o nuanță mai deschisă. De unde luase hainele? Nu o văzuse până acum în această ținută frumoasă.

— Soțul meu, spuse ea, apropiindu-se de el. Îi auzea slab pe alții lângă poalele dealului – probabil Cha Faile. Ea îi lăsase în urmă. „Arăți îngrijorat.”

— Este vina mea că Gill și ceilalți au fost capturați, Faile, spuse el. „Eșecurile mele continuă să crească. Este o minune că mă urmărește cineva.”

— Perrin, spuse ea, punându-și o mână pe brațul lui. „Am vorbit despre asta. Nu trebuie să spui asemenea lucruri.”

"De ce?"

— Pentru că n-am știut niciodată că ești un mincinos, spuse ea pe un ton blând de reproș.

S-a uitat la ea. Se întuneca, deși încă mai putea distinge detalii. I-ar fi mai greu să-i vadă.

„De ce continui să te lupți cu asta?” ea a intrebat. — Ești un lider bun, Perrin.

„Nu m-aș fi predat pentru ei”, a spus el.

Ea se încruntă. „Ce trebuie să...”

„Înapoi în cele două râuri”, a spus Perrin, întorcându-se de la ea, privind din nou spre nord, „eram gata să o fac. Când Whitecloaks aveau familia lui Mat și Luhhan, m-aș fi renunțat. De data asta, nu aș fi făcut-o. Chiar și atunci când am vorbit cu liderul lor, i-am cerut prețul, am știut că nu mă voi da bătut.”

„Devii un lider mai bun.”

"Cum poți spune că? Devin insensibil, Faile. Dacă ai fi știut lucrurile pe care le-am făcut ca să te readuc înapoi, lucrurile pe care le-aș fi făcut... Își dădu cu degetul ciocanul de lângă el. *Dintele sau gheara, Young Bull, nu contează* . Aruncase securea, dar putea să-l învinovăţească pentru brutalitatea lui? A fost doar un instrument. Ar putea folosi ciocanul pentru a face aceleași lucruri groaznice.

„Nu este insensibil”, a spus Faile, „sau egoist. Ești un lord acum și nu poți lăsa să se știe că capturarea supușilor tăi îți va submina domnia. Crezi că regina Morgase ar abdica în fața tiranilor care i-au răpit supușii? Niciun lider nu ar putea conduce astfel. Incapacitatea ta de a opri oamenii răi nu te face rău însuți.”

— Nu vreau mantaua asta, Faile. Niciodata nu am."

"Știu."

„Uneori mi-aș fi dorit să nu fi părăsit niciodată cele două râuri. Mi-aș dori să-l las pe Rand să fugă spre destinul său, lăsând în urmă oamenii obișnuiți să-și trăiască viața.”

A simțit un miros de enervare de la ea.

— Dar dacă aș fi rămas, a adăugat el în grabă, nu te-aș fi întâlnit niciodată. Așa că mă bucur că am plecat. Spun doar că mă voi bucura când totul se va termina și mă voi putea întoarce într-un loc simplu.”

„Crezi că cele două râuri vor reveni vreodată la fel cum îți amintești?”

El a ezitat. Avea dreptate – când plecaseră, deja dăduse semne de schimbare. Refugiații de peste munți se mută înăuntru, satele crescând. Acum, cu atâția bărbați care i s-

au alăturat în război și le-au trecut idei în cap despre a avea un lord...

„Aș putea găsi alt loc”, a spus el, simțindu-se încăpățânat. „Sunt și alte sate. Nu se vor schimba toate.”

— Și m-ai târî într-unul dintre aceste sate, Perrin Aybara? ea a spus.

„Eu...” Ce s-ar întâmpla dacă Faile, frumosul lui Faile, ar fi închis într-un sat adormit? Întotdeauna a insistat că este doar fierar. Dar era Faile o soție de fierar? — Nu te-aș obliga niciodată să faci nimic, Faile, spuse el, ținându-i fața în mână. Întotdeauna se simțea stânjenit când îi atingea obrajii satinați cu degetele lui groase și calusi.

„M-aș duce, dacă chiar ai vrea să o fac”, a răspuns ea. Era ciudat. În mod normal, s-ar aștepta la o pocnire de la ea la limba lui incomodă. „Dar este ceea ce vrei? Este într-adevăr?"

„Nu știu ce vreau”, a spus el sincer. Nu, nu a vrut să-l târască pe Faile într-un sat. „Poate... viața de fierar într-un oraș, undeva?

— Dacă vrei, repetă ea. „Desigur, asta i-ar lăsa pe cele Două râuri fără un domn. Ar trebui să găsească pe altcineva.”

"Nu. Nu au nevoie de un domn. De aceea trebuie să-i opresc să mă trateze ca pe unul.”

— Și crezi că ar renunța la idee atât de repede? întrebă Faile, mirosind amuzat. „După ce au văzut cum fac toți ceilalți? După felul în care l-au încântat pe prostul ăla Luc? După ce i-am primit pe toți acei oameni din Câmpia Almoth, care sunt obișnuiți cu domnii?”

Ce ar face cei de la Two Rivers dacă ar demisiona din funcția de lord.

Într-un moment de scufundare a realizării, a știut că Faile avea dreptate. Cu siguranță ar alege pe cineva care ar face o treabă mai bună decât mine, se gândi el. Poate maestru al'Vere.

Dar ar putea Perrin să aibă încredere în asta? Bărbați ca Master al'Vere sau Tam ar putea să reducă poziția. Ar putea ajunge să aleagă pe cineva ca bătrânul Cenn Buie? Ar avea de ales? Dacă Perrin se dădea deoparte, ar putea vreo persoană care se credea înalt născută să preia puterea? Nu fi prost, Perrin Aybara, se gândi el. Aproape oricine ar fi mai bun decât tine.

Totuși, gândul că altcineva preia controlul – altcineva fiind domn – îl umplea de o anxietate intensă. Și o cantitate surprinzătoare de tristețe.

„Acum”, a spus Faile, „opriți-vă cu gândul. Am mari intenții pentru această seară.” Ea a bătut din palme tare de trei ori și mișcările au început dedesubt. Curând, slujitorii au ajuns pe coasta dealului. Perrin i-a recunoscut ca fiind oameni pe care i-a însușit dintre refugiați, un grup la fel de loial ei ca și Cha Faile.

Cărau pânză, pe care o întindeau pe pământ. Apoi au acoperit asta cu o pătură. Și ce miros că venea de jos? Șuncă?

„Ce este asta, Faile?” el a intrebat.

„La început”, a spus ea, „am presupus că ai plănuit ceva special pentru shanna'har-ul nostru. Totuși, am devenit nervos când nu ai menționat asta și așa am întrebat. Se pare că nu o sărbătorești în cele două râuri, oricât de ciudat este.”

„Shanna’har?” întrebă Perrin, scărpinându-se în cap.

„În săptămânile următoare”, a spus Faile, „ne vom fi căsătoriți un an. Acesta este primul nostru shanna'har, sărbătoarea căsătoriei noastre.” Ea și-a încrucișat brațele, privind cum servitorii ei aranjau o masă pe pătură. „În Saldaea, sărbătorim shanna'har în fiecare an la începutul verii. Este un festival care să marcheze încă un an împreună, un alt an în care nici soțul și nici soția nu au căzut în mâinile trollocilor. Cuplurilor tinere li se spune să savureze primul lor shanna'har, la fel cum savurează primul gust al unei mese suculente. Căsătoria noastră va fi nouă pentru noi o singură dată.” Slujitorii au așternut o masă, inclusiv mai multe boluri de sticlă cu lumânări în ele. Faile i-a dat afară pe slujitori cu un zâmbet și un semn cu mâna, iar aceștia s-au retras pe marginea dealului. Evident, Faile avusese grijă să facă masa să arate generos. Pătura era brodată, poate luată din prada Shaido. Masa era servită pe farfurii și farfurii de argint, cu șuncă un pat de orz fiert și capere peste vârf. Era chiar și vin. Faile se apropie de el. „Îmi dau seama că au fost multe, anul acesta, care nu merită savurate. Fecioara, Profetul, iarna aceea aspră. Dar dacă aceste lucruri sunt costul pentru a fi cu tine, Perrin, atunci le-aș plăti gratuit de o duzină de ori.

„Dacă totul ar fi bine, am petrece luna viitoare dând cadouri altora, afirmându-ne dragostea, sărbătorind prima noastră vară ca soț și soție. Mă îndoiesc că vom avea luna ușurinței care este dreptul nostru, dar cel puțin ar trebui să petrecem și să ne bucurăm de această seară împreună.”

— Nu știu dacă pot, Faile, spuse el. „Celele Albe, cerul... Lumină! Ultima bătălie în sine este aproape aici.

Ultima bătălie, Faile! Cum pot să mă ospăț în timp ce poporul meu este ținut sub amenințare cu execuție și în timp ce lumea însăși ar putea muri?”

„Dacă lumea însăși va muri”, a spus Faile, „nu este acesta momentul în care un om trebuie să-și ia timp pentru a aprecia ceea ce are? Înainte ca totul să fie luat?”

Perrin a ezitat. Ea îi puse o mână pe brațul lui, atingerea ei atât de moale. Ea nu ridicase vocea. Voia ea să țipe? Era atât de greu de spus când voia o ceartă și când nu. Poate Elyas ar avea un sfat pentru el.

— Te rog, spuse ea încet. „Încercați să vă relaxați pentru o seară. Pentru mine."

— În regulă, spuse el, punându-și mâna pe a ei.

Ea îl conduse la pătură și se așezară, unul lângă altul, în fața felurii de vase de argint. Faile aprinse mai multe lumânări de pe cele aprinse pe care servitorii le lăsaseră. Noaptea era rece – norii păreau să alunge căldura verii. „De ce să faci asta afară?” spuse Perrin. — Și nu în cortul nostru?

— L-am întrebat pe Tam ce faci în Two Rivers pentru Shanna'har, spuse ea. „Și așa cum mă temeam, am învățat că nu sărbătorești asta. Vă dați seama că este destul de înapoiat – va trebui să schimbăm obiceiul, odată ce lucrurile se vor așeza. Oricum, Tam a spus că cel mai aproape au fost ceva ce el și soția lui au făcut. O dată pe an, împachetau o masă completă – cât de extravaganta și-și permiteau – și făceau drumeții într-un loc nou în pădure. Luau masa acolo și își petreceau ziua unul cu altul.” Ea s-a ghemuit lângă el. „Nunta noastră a fost făcută în modul Two Rivers, așa că mi-am dorit ca această zi să fie și după aceea.”

El a zambit. În ciuda obiecțiilor sale anterioare, tensiunea lui se diminua. Mâncarea mirosea bine, iar stomacul lui mârâia, făcându-l pe Faile să se ridice, să-și ia farfuria și să i-o întindă.

A încercat să-și păstreze manierele, dar mâncarea era excelentă și fusese o zi lungă. S-a trezit rupând șunca cu ferocitate, deși a încercat să aibă grijă să nu picure pe pătura elegantă.

Faile a mâncat mai încet, parfumul amuzamentului amestecându-se cu cel al săpunului ei.

"Ce?" întrebă Perrin ștergându-și gura. Era luminată doar de lumânările că soarele era complet apus. „Există mult din lup în tine, soțul meu.”

A înghețat, observând că își linsese degetele. El a mârâit ștergându-le singur pe un șervețel. Oricât de mult îi plăceau lupii, nu-i invita la masă cu el. — Prea mult din lupul din mine, spuse el.

„Ești ceea ce ești, soțul meu. Și se întâmplă să iubesc ceea ce ești, așa că este bine.”

A continuat să mestece tăietura de șuncă. Noaptea era liniștită, servitorii s-au retras destul de departe încât să nu-i poată mirosi sau auzi. Probabil că Faile lăsase ordine să nu fie deranjați și, având copacii de la baza dealului, nu ar fi trebuit să-și facă griji că vor fi observați.

„Faile”, a spus el încet, „trebuie să știi ce am făcut când erai captiv. Am făcut lucruri de care mă tem că mă vor transforma în cineva pe care nu l-ai mai vrea. Nu a fost doar înțelegerea cu Seanchan. Erau oameni într-un oraș, So Habor, la care nu mă pot opri să mă gândesc. Oameni pe care poate ar fi trebuit să-i ajut. Și era un Shaido, cu mâna lui...

„Am auzit despre asta. Se pare că ai făcut ce trebuia.”

„Aș fi mers mult mai departe”, a recunoscut Perrin. „Mă urăsc până la capăt. Ai vorbit despre un lord suficient de puternic pentru a rezista la a se lăsa manipulat. Ei bine, nu voi fi niciodată atât de puternic. Nu dacă ești luat.”

— Va trebui să ne asigurăm că nu voi fi luat.

— M-ar putea ruina, Faile, spuse el încet. „Orice altceva, cred că aș putea face față. Dar dacă ești folosit împotriva mea, nimic nu va conta. Aș face orice pentru a te proteja, Faile. Orice."

— Atunci poate că ar trebui să mă înfășori într-o cârpă moale, spuse ea sec și mă ascunde într-o cameră încuiată. În mod ciudat, parfumul ei nu a fost jignit.

„Nu aș face asta”, a spus Perrin. „Știi că nu aș face-o. Dar asta înseamnă că am o slăbiciune, una îngrozitoare. Tipul pe care un lider nu poate avea.”

Ea pufni. — Crezi că alți lideri nu au slăbiciuni, Perrin? fiecare rege sau regină din Saldaea a avut al lor. Nikiol Dianatkhah a fost un bețiv, în ciuda faptului că era cunoscut drept unul dintre cei mai mari regi ai noștri, iar Belairah s-a căsătorit și a lăsat soțul ei de patru ori. Inima ei a dus-o întotdeauna la necaz. Jonasim a avut un fiu ale cărui modalități de joc de noroc aproape că i-au adus casa în ruină, iar Lyonford nu și-a putut păstra cumpătul dacă era provocat. Fiecare a fost un mare monarh. Și toți aveau partea lor de slăbiciuni.”

Perrin a continuat să-și mestece mâncarea, gânditor.

Î

„In Borderlands”, a spus Faile, „avem o vorbă. — O sabie lustruită reflectă adevărul. Un bărbat poate pretinde că este sârguincios în îndatoririle sale, dar dacă sabia lui nu este lustruită, știi că a fost inactiv.

„Ei bine, sabia ta este strălucitoare, soțul meu. În ultimele săptămâni, tot spui că ai condus prost în timpul captivității mele. M-ai face să cred că ai condus întreaga tabără la ruină și praf! Dar asta nu este deloc adevărat! I-ai ținut concentrați; i-ai inspirat, ai menținut o prezență puternică și ai păstrat aerul unui domn”.

— Berelain este în spatele unora din astea, spuse el. „Cred că femeia m-ar fi îmbăiat singură dacă aș fi rămas o altă zi fără.”

— Sunt sigur că asta n-ar fi fost bine pentru zvonuri, remarcă Faile sec.

„Eșuează, eu...”

— Mă voi ocupa de Berelain, spuse Faile. Vocea ei suna periculos. „Aceasta este o datorie cu care nu trebuie să-ți distragi atenția.”

"Dar-"

— Mă voi descurca cu ea, spuse Faile, cu vocea mai fermă. Nu era înțelept să o provoci când mirosea așa, nu decât dacă voia să înceapă o ceartă completă. S-a înmuiat, luând încă o mușcătură de orz. „Când am spus că ești ca un lup, soțul meu, nu vorbeam despre felul în care mănânci. Vorbeam despre felul în care îți acorzi atenția. Ești condus. Având o problemă de rezolvat, oricât de mare ar fi, și o vei vedea gata.

„Nu poți înțelege? Aceasta este o trăsătură minunată a unui lider – este exact ceea ce vor avea nevoie cei doi râuri. Presupunând, desigur, că aveți o soție care să se ocupe de unele dintre problemele mai mici.” Ea se încruntă. „Mi-aș fi dorit să fi vorbit cu mine despre banner înainte de a-l arde. Va fi dificil să-l ridici din nou fără să arăți nebun.”

„Nu vreau să o ridic din nou”, a spus Perrin. „De aceea i-am pus să-l ardă.”

"Dar de ce?"

A mai mușcat din șuncă, fără să o privească. Mirosea curioasă, aproape disperată.

Nu pot să-i conduc, se gândi el. Nu până când nu știu dacă pot stăpâni pe lup. Cum ar putea el să explice? Explică-i că i-a fost teamă de modul în care a preluat controlul atunci când lupta, când își dorea ceva prea mult?

Nu ar scăpa de lupi; deveniseră prea mult o parte din el. Dar unde și-ar lăsa oamenii, unde l-ar lăsa pe Faile, dacă

s-ar pierde în ceea ce era în el?

Și-a amintit din nou de o creatură murdară, cândva bărbat, închisă într-o cușcă. Nu a mai rămas nimic în acesta care să-și amintească că ai fost bărbat...

— Soțul meu, spuse Faile, sprijinindu-și o mână pe braț. "Vă rog." Ea mirosea a durere. Asta i-a sucit inima. — Are legătură cu acele mantii albe, spuse Perrin.

"Ce? Perrin, am crezut că am spus...

— Are legătură, spuse Perrin ferm, cu ceea ce mi s-a întâmplat prima dată când m-am întâlnit cu ei. Și ceea ce am început să descopăr în zilele dinainte." Faile se încruntă. — Ți-am spus că am omorât două mantie albe, spuse el. „Înainte să te cunosc."

"Da."

— Stai înapoi, spuse el. „Trebuie să știi toată povestea." Și așa i-a spus. La început ezitant, dar cuvintele au devenit curând mai ușoare. El a vorbit despre Shadar Logoth și despre grupul lor împrăștiat. De Egwene care l-a lăsat să preia conducerea, poate prima dată când fusese forțat să facă asta.

Îi spusese deja despre întâlnirea lui cu Elyas. Ea știa multe despre Perrin, lucruri pe care el nu le spusese niciodată nimănui altcuiva, lucruri despre care nici măcar nu vorbise cu Elyas. Ea știa despre lup. Ea știa că se temea că se va pierde pe sine.

Dar ea nu știa ce simțea el în luptă. Ea nu știa cum se simțise să ucidă acele mantii albe, să le guste sângele — fie în propria lui gură, fie prin legătura lui cu lupii. Ea nu știa cum a fost să fie consumată de furie, frică și disperare când fusese luată. Acestea au fost lucrurile pe care le-a explicat cu stăpânire.

I-a spus despre frenezia în care intrase când o căuta în visul lupului. A vorbit despre Noam și despre ceea ce se temea că i se va întâmpla. Și despre cum se leagă de felul în care s-a comportat când a luptat.

Faile a ascultat, stând liniștit pe vârful dealului, cu brațele înfășurate în jurul picioarelor ei, luminate de lumina lumânărilor. Mirosurile ei erau domolite. Poate că ar fi trebuit să rețină unele lucruri. Nicio femeie nu a vrut să știe ce fiară a devenit soțul ei când a ucis-o, nu-i așa? Dar acum că vorbea, voia să scape de secretele lui. S-a săturat de ei.

Fiecare cuvânt rostit îl făcea să se relaxeze mai mult. A făcut ceea ce masa – oricât de emoționantă fusese – nu a

putut să facă. Povestindu-i despre luptele lui, el a simțit că i se ridică o parte din povară.

A terminat vorbind despre Hopper. Nu era sigur de ce îl salvase pe lup pentru final; Hopper făcea parte din multe lucruri pe care Perrin le povestise înainte – Mantele Albe, visul lupului. Dar s-a părut corect să-l rezerve pe Hopper până la final, așa că a făcut-o.

Când a terminat, se uită la flacăra uneia dintre lumânări. Doi dintre ei ieșiseră, lăsându-i pe alții încă să pâlpâie. Nu era o lumină slabă pentru ochii lui. Îi era greu să-și amintească cum fuseseră zilele când simțurile lui erau la fel de slabe ca ale unui om obișnuit.

Faile se rezemă de el, înconjurând-o cu brațul. — Mulțumesc, spuse ea.

El scoase un oftat adânc, sprijinindu-se cu spatele de ciotul din spatele lui, simțindu-i căldura.

— Vreau să vă spun despre Maiden, spuse ea.

— Nu trebuie, spuse el. „Doar pentru că eu...”

"Tăcere. Am fost tăcut în timp ce ai vorbit. E rândul meu."

"În regulă."

Ar fi trebuit să fie îngrijorător pentru el să audă de Maiden. El stătea întins cu spatele la ciot, cu cerul trosnind de energie deasupra, Modelul însuși în pericol de a se destrăma, în timp ce soția lui vorbea că a fost capturată și bătută. Cu toate acestea, era unul dintre cele mai ciudate lucruri relaxante pe care le experimentase vreodată.

Evenimentele din acel oraș fuseseră importante pentru ea, poate chiar bune pentru ea. Deși a fost supărat când a auzit cum Seyanna l-a împins pe Faile gol și a părăsit-o peste noapte. Într-o zi, o va vâna pe acea femeie.

Nu astăzi, însă. Astăzi o avea pe soția lui în brațe, iar vocea ei puternică era o mângâiere. Ar fi trebuit să-și dea seama că și-ar fi plănuit propria evadare. De fapt, ascultându-i pregătirea atentă, a început să se simtă un prost. Fusese îngrijorată că se va omorî încercând s-o salveze – ea nu a spus-o, dar el a putut deduce asta. Cât de bine îl cunoștea.

Faile a lăsat unele lucruri afară. Nu-l deranja. Faile ar fi ca un animal îngrădit fără secretele ei. Totuși, a avut o idee bună despre ce ascunde ea. Avea ceva de-a face cu acel Frățiș care o capturase, ceva legat de planurile lui Faile de a-l păcăli pe bărbat și pe prietenii lui să o ajute să scape. Poate că simțise o pasiune pentru el și nu dorea ca Perrin să regrete că l-a ucis. Nu era necesar. Acei fără frați

fuseseră cu Shaido și atacaseră și uciseră oameni sub protecția lui Perrin. Nici un act de bunătate nu ar răscumpăra asta. Și-au meritat moartea.

Asta i-a dat o pauză. Whitecloaks au spus probabil lucruri foarte asemănătoare despre el. Dar Mantele Albe atacaseră mai întâi.

A terminat. Acum era foarte târziu, iar Perrin întinse mâna spre un pachet pe care servitorii lui Faile îl aduseseră, scoțând o pătură.

"Bine?" întrebă Faile în timp ce se așeza pe spate, punându-și din nou brațul în jurul ei.

„Sunt surprins că nu mi-ai dat o ureche pentru că mă bag ca un taur sălbatic și că ți-am călcat cu picioarele peste planurile.”

Asta a făcut-o să miros satisfăcut. Nu era emoția la care se așteptase, dar încetase de mult să mai încerce să descifreze modalitățile de gândire ale femeilor.

„Aproape că am adus problema în seara asta”, a spus Faile, „ca să putem avea o ceartă adecvată și o reconciliere adecvată”.

„De ce nu ai făcut-o?”

„Am decis că această noapte ar trebui făcută în modul Two Rivers.”

— Și crezi că soții și soțiile nu se ceartă în cele două râuri? întrebă el, amuzat.

„Ei bine, poate că o fac. Dar tu, soț, pari mereu inconfortabil când țipăm. Mă bucur foarte mult că ai început să te ridici, așa cum se cuvine. Dar ți-am cerut multe să te adaptezi la felurile mele. M-am gândit că, în seara asta, voi încerca să mă adaptez la a ta.”

Erau cuvinte pe care nu se așteptase niciodată să le audă de la Faile. Părea cel mai personal lucru pe care i l-ar fi putut oferi vreodată. În mod jenant, a simțit lacrimi în ochi și a tras-o strâns.

„Acum”, a spus ea, „nu sunt o oaie docilă, ține cont.”

„Nu m-aș gândi niciodată la asta”, a spus el. "Nu."

Ea mirosea satisfăcută.

„Îmi pare rău că nu m-am gândit prea mult la evadarea ta de unul singur”, a spus Perrin.

"Te iert."

Se uită în jos la ea, ochii aceia frumoși întunecați reflectând lumina lumânărilor. „Înseamnă asta că putem avea reconcilierea fără argumente?”

Ea a zâmbit. „Îmi voi permite, de data aceasta. Și, desigur, servitorii au ordine stricte pentru a ne asigura

singurătatea.”

A sărutat-o. Se simțea atât de bine și știa că grijile pe care le avusese – și stîngheriile care existau între ei de la Maiden – dispăruseră. Fie că fusese ceva real sau ceva imaginat de el, trecuse.

L-a revenit pe Faile, cu adevărat și complet.

17
Despărțiri și o întâlnire

În dimineața de după atacul gholam, Mat s-a trezit din vise putrezite ca ouăle lunii trecute, simțindu-se înțepenit și dureros. Își petrecuse noaptea dormind într-o adâncitură pe care o găsise sub vagonul de aprovizionare al Aludrei. Alegese locația din întâmplare, folosindu-și zarurile.

A coborât de sub vagon, stând în picioare și rostogolindu-și umărul, simțindu-l să se prăbușească. Cenușă sângeroasă. Unul dintre cele mai bune lucruri despre a avea bani a fost să nu trebuiască să dormi în șanțuri. Au fost cerșetori care au petrecut nopți mai bune decât atât.

Căruța mirosea a sulf și a pulberi. Era tentat să se uite sub prelata unsă cu ulei care se întindea peste spatele, dar nu avea rost. Aludra și pulberile ei erau de neînțeles. Atâta timp cât dragonii au evoluat, lui Mat nu i-a deranjat să nu știe cum funcționează. Ei bine, nu l-a deranjat prea mult. Nu suficient pentru a risca s-o enerveze.

Ea nu era acolo la căruță, din fericire pentru Mat. Ea avea să se plângă din nou de la el că nu i-a adus un fondator de clopot. Părea să-l considere propriul ei băiat mesager personal. Un nestăpânit, care a refuzat să-și facă treaba cum trebuie. Majoritatea femeilor au avut astfel de momente.

A mers prin tabără, periându-și bucăți de paie de pe păr. Aproape că a plecat să-l caute pe Lopin pentru a-l pune să facă o baie, până și-a amintit că Lopin era mort. Cenușă sângeroasă! Om sărac.

Gândindu-se la bietul Lopin, Mat într-o dispoziție și mai tristă, în timp ce se îndrepta spre locul în care avea să găsească micul dejun. Juilin l-a găsit primul. Scurt-ul de prins-hoți Tairen purta pălăria sa conică cu vârf plat și

„Mat” albastru închis, spuse el. "Este adevarat? Ai dat permisiunea ca Aes Sedai să se întoarcă la Turn?

— N-au avut nevoie de permisiunea mea, spuse Mat, tresărind. Dacă femeile au auzit spunându-se așa, îi tăbăceau pielea și făceau din ea piele de șa. „Totuși, plănuiesc să le dau cai.”

— Le au deja, spuse Juilin, privind în direcția liniilor de pichet. „A spus că le-ai dat permisiunea.”

Mat oftă. Stomacul îi mârâia, dar mâncarea trebuia să aștepte. Se îndreptă spre liniile de pichet; ar trebui să se asigure că Aes Sedai nu a plecat cu cele mai bune acțiuni ale sale.

„M-am gândit că aș putea merge cu ei”, a spus Juilin, alăturându-se lui Mat. — Du-o pe Thera la Tar Valon.

— Ești binevenit să pleci oricând, spuse Mat. „Nu te țin aici.” Juilin era un tip destul de bun. Puțin înțepenit uneori. Ei bine, foarte rigid. Juilin ar putea face ca Manta Albă să pară relaxată. Nu era genul pe care ai vrut să-l iei cu tine cu zaruri; avea să-și petreacă noaptea încruntându-se la toți cei din tavernă și mormăind despre crimele pe care cu siguranță le-au comis. Dar era de încredere și era o mână bună de avut în situație.

„Vreau să mă întorc la Tear”, a spus Juilin. „Dar Seanchan ar fi atât de aproape, iar Thera... O îngrijorează. Nici ei nu-i place prea mult ideea de Tar Valon, dar nu avem prea multe opțiuni, iar Aes Sedai i-au promis că, dacă vin cu ei, îmi vor aduce de lucru în Tar Valon.”

— Deci, asta este despărțirea, atunci? spuse Mat, oprindu-se și întorcându-se spre el.

— Deocamdată, spuse Juilin. Ezită, apoi întinse mâna. Mat a luat-o și s-a scuturat, iar apoi hoțul a plecat să-și adune lucrurile și femeia.

Mat se gândi o clipă, apoi se răzgândi și se îndreptă spre cortul bucătarului. Juilin avea să încetinească Aes Sedai, probabil, și voia să ia ceva.

La scurt timp mai târziu, a ajuns la liniile de pichet alimentate și purtând un mănunchi învelit în pânză sub braț. Aes Sedai a creat, desigur, o rulotă neobișnuit de mare din câțiva dintre cei mai buni cai ai săi. De asemenea, Teslyn și Joline păreau să fi decis că ar putea comanda niște animale de pachet și câțiva soldați pentru a face încărcarea. Mat oftă și intră în mizerie, verificând caii.

Joline stătea pe Moonglow, o iapă de origine Tairen care aparținuse unuia dintre bărbații pe care Mat îi pierduse în lupta pentru a scăpa de Seanchan. Edesina, mai

rezervată, urcase pe Firewisp și arunca ocazional ochi la două femei care stăteau deoparte. Bethamin cu pielea întunecată și Seta palidă, cu părul galben, erau foste sul'dam.

Femeile din Seanchan s-au străduit din greu să pară îndepărtate în timp ce grupul se aduna. Mat se îndreptă spre ei.

— Înălțime, spuse Seta, este adevărat? O să le permiti acestora să se elibereze de tine?”

— Cel mai bine ar fi să scapi de ei, spuse Mat, tresărind la alegerea ei de titluri pentru el. Trebuiau să arunce astfel de cuvinte care parcă ar fi bănuți de lemn? Oricum, cele două femei Seanchan se schimbaseră foarte mult de la începutul grupului, dar încă părea să li se pară ciudat că Mat nu dorea să folosească Aes Sedai ca arme. „Vrei să pleci sau vrei să rămâi?”

— Vom merge, spuse Bethamin ferm. Era hotărâtă să învețe, se părea,

— Da, spuse Seta, deși uneori cred că ar fi mai bine să ne lăsăm pur și simplu să murim, spre deosebire de... Ei bine, ceea ce suntem, ceea ce reprezentăm înseamnă că suntem un pericol pentru Imperiu.

Mat dădu din cap. — Tuon este un sul'dam, spuse el.

Cele două femei au privit în jos.

— Du-te cu Aes Sedai, spuse Mat. „Îți voi da caii tăi, ca să nu fii nevoit să te bazezi pe ei. Învață să canalizezi. Va fi mai util decât moartea. Poate că într-o zi voi doi îl veți convinge pe Tuon de adevăr. Ajută-mă să găsesc o modalitate de a remedia asta fără a provoca prăbușirea Imperiului.”

Cele două femei se uitară la el, mai ferme și încrezătoare, deodată. — Da, Alteță, spuse Bethamin. „Este un scop bun pentru noi. Mulțumesc, Alteță.”

Seta chiar a avut lacrimi în ochi! Light, ce credeau ei că tocmai le promisese? Mat s-a retras înainte să-și poată avea alte idei ciudate în cap. Femei în flăcări. Totuși, nu se putea abține să-i pară rău pentru ei. Învățând că ar putea canaliza, îngrijorându-se că ar putea fi un pericol pentru toți cei din jurul lor.

Asta e arcul pe care Rand a simțit-o, se gândi Mat. Bietul prost. Ca întotdeauna, culorile se învârteau când se gândea la Rand. Încercă să nu o facă prea des și înainte de a putea alunga acele culori, îl zări pe Rand bărbierindu-se într-o oglindă fină, aurita, atârnată într-o cameră frumoasă de baie.

Mat dădu niște ordine să ia caii sul'dam, apoi se îndreptă spre Aes Sedai. Thom sosise și se plimba. — Lumină, Mat, spuse el. „Arăți de parcă te-ai încurcat cu un plasture din cusătură și ai ieșit dureros.

Mat își ridică o mână la păr, ceea ce era probabil o priveliște reală. „Am trăit noaptea și Aes Sedai pleacă. Mă gândesc să dansez un jig la asta.”

Thom pufni. — Știai că cei doi vor fi aici?

„Sul'dam-ul? M-am gândit că."

„Nu, cei doi.” A arătat.

Mat se întoarse, încruntat când îi găsi pe Leilwin și Bayle Domon călare. Bunurile lor erau înfășurate pe spatele cailor lor. Leilwin – pe atunci cunoscută drept Egeanin – fusese cândva o nobilă din Seanchan, dar Tuon îi dezbrăcase numele. Purta o rochie cu fuste împărțite de un gri deschis. Părul ei scurt și întunecat crescuse și îi atârna peste urechi.

S-a urcat din şa şi a mers în direcţia lui Mat.

„Arde-mă”, îi spuse Mat lui Thom, „dacă pot scăpa și eu de ea, aproape că voi începe să cred că viața a devenit corectă cu mine.”

Domon o urmă pe măsură ce se apropiau. El era so'jhin-ul ei. Sau... putea fi încă so'jhin, acum că ea nu avea titlu? Ei bine, oricum, el era soțul ei. Illianer era gros de circumferință și puternic. Nu era un tip prea rău, decât când era în preajma lui Leilwin. Ceea ce a fost întotdeauna.

— Cauthon, spuse ea, apropiindu-se de el.

„Leilwin”, a răspuns el. "Tu pleci?"

"Da."

Mat zâmbi. Chiar avea de gând să facă acel dans!

„Întotdeauna am intenționat să mă îndrept spre Turnul Alb”, a continuat ea. „Mi-am propus acolo în ziua în care am plecat din Ebou Dar. Dacă Aes Sedai pleacă, voi merge cu ei. O navă este întotdeauna înțelept să se alăture unui convoi, atunci când este prezentată oportunitatea potrivită.”

— Păcat să te văd plecând, a mințit Mat, înclinându-și pălăria spre ea. Leilwin era la fel de dur ca un stejar de o sută de ani înfipt cu bucăți de topor rămase de la bărbații suficient de proști încât să încerce să-l taie. Dacă calul ei ar arunca un pantof pe drumul spre Tar Valon, probabil că ar fi aruncat animalul peste umăr și l-ar duce pe tot parcursul drumului.

Dar nu-i plăcea Mat, pentru tot ce făcuse pentru a-i salva pielea. Poate pentru că nu o lăsase să preia

conducerea, sau poate pentru că fusese forțată să se comporte ca iubita lui. Ei bine, nici lui nu i-a plăcut partea aceea. Fusese ca și cum ați ține o sabie de lamă și m-ați preface că nu ustură.

Deși fusese distractiv să o privesc zvârcolindu-se.

— Fii bine, Matrim Cauthon, spuse Leilwin. „Nu invidiez locul în care te-ai așezat. În anumite privințe, cred că vânturile care te poartă ar putea fi de fapt mai aspre decât cele care m-au lovit recent.” Ea dădu din cap către el, apoi se întoarse să plece.

Domon se întinse, punând o mână pe brațul lui Mat. „Ai făcut cum ai spus. De la bătrâna mea bunica! Ai făcut o plimbare accidentată, dar ai făcut cum ai spus. Mulțumirile mele.”

Cei doi s-au mutat. Mat clătină din cap, făcându-i cu mâna lui Thom și îndreptându-se spre Aes Sedai. — Teslyn, spuse Mat. „Edesina. Joline. Toate bune?"

— Este, spuse Joline.

— Bine, bine, spuse Mat. „Aveți suficiente animale de pachet?”

— O vor face, maestru Cauthon, spuse Joline. Apoi, acoperindu-se de o tresărire, a adăugat: „Îți mulțumim că ni le-ai oferit.”

Mat zâmbi larg. Doamne, dar a fost amuzant să o aud încercând să se comporte respectuos! Evident, se așteptase ca Elayne să-i întâmpine pe ea și pe ceilalți cu brațele deschise, nu să-i îndepărteze de la palat fără audiență.

Joline îl privi pe Mat, cu buzele luxuriante strânse. — Mi-ar fi plăcut să te îmblânzesc, Cauthon, spuse ea. „Încă mai am o jumătate de gând să mă întorc într-o zi și să văd treaba făcută cum trebuie.”

— Atunci o să aștept cu nerăsuflate pentru asta, spuse el, luând pachetul învelit în pânză de sub braț. I-a întins-o.

"Ce este asta?" întrebă ea, fără să se întindă după el.

Mat scutură pachetul. „Cadou de despărțire”, a spus el. „De unde vin eu, nu lași niciodată un călător să plece fără să-i dai ceva pentru drum. Ar fi nepoliticos.”

Fără tragere de inimă, ea a acceptat și a aruncat o privire înăuntru. Evident, a fost surprinsă să descopere că acesta conținea o colecție de aproximativ o duzină de chifle pudrate. — Mulțumesc, spuse ea, încruntat.

— Trimit soldați cu tine, spuse Mat. — Îmi vor aduce caii înapoi odată ce vei ajunge în Tar Valon.

Joline deschise gura ca pentru a se plânge, dar apoi o închise. Ce argument ar putea face?

— Asta va fi acceptabil, Cauthon, spuse Teslyn, apropiindu-și castrul negru.

— Le voi da ordin să facă ce spui tu, spuse Mat, întorcându-se către ea. „Așa că vei avea oameni care să comande și să-ți așeze corturile. Dar există o condiție atașată.”

Teslyn ridică o sprânceană.

— Vreau să-i spui ceva lui Amyrlin, spuse el. „Dacă este Egwene, ar trebui să fie ușor. Dar chiar dacă nu este, spune-i. Turnul Alb are ceva de-al meu și este aproape timpul să-l revendic. Nu vreau, dar ceea ce vreau nu pare să conteze niciodată o mustață, în zilele noastre. Așa că voi veni și nu vreau să fiu refuzat. El a zambit. „Folosește exact acel limbaj.”

Teslyn, spre meritul ei, chicoti încet. „O să văd că se face, deși mă îndoiesc că zvonurile sunt adevărate. Elaida nu ar fi renunțat la scaunul Amyrlin.”

„S-ar putea să fii surprins.” Cu siguranță Mat fusese, când descoperise femei care o chemau pe Egwene Amyrlin. Nu știa ce s-a întâmplat la Turnul Alb, dar avea o senzație profundă că Aes Sedai o învăluise pe bietul Egwene în planurile lor atât de puternic încât ea nu avea să scape niciodată. Avea o jumătate de gând să călărească el însuși până acolo și să vadă dacă o poate scoate afară. Dar avea alte sarcini. Egwene ar trebui să se ocupe de ea însăși deocamdată. Era o fată capabilă; probabil că s-ar descurca fără el pentru o vreme.

Thom stătea lângă el, părând gânditor. Nu știa sigur că Mat suflase în Corn – cel puțin, Mat nu îi spusese niciodată. A încercat să uite de chestia sângeroasă. Dar probabil că Thom ghicise.

— Ei bine, presupun că ar trebui să pleci, spuse Mat. „Unde e Setalle?”

— Va rămâne aici, spuse Teslyn. „A spus că a vrut să te împiedice să faci prea mulți pași greșiți.” Ea a ridicat o sprânceană, iar Joline și Edesina au dat din cap cu sagacie. Toți au presupus că Setalle era un fost servitor fugit din Turnul Alb, probabil că a fugit de fată din cauza unei fapte greșite.

Ei bine, asta însemna că nu va scăpa de întregul grup. Totuși, dacă ar fi trebuit să aleagă unul pentru a rămâne, ar fi amanta Anan. Probabil că ar fi vrut să găsească o modalitate de a se întâlni cu soțul și familia ei, care fugiseră din Ebou Dar cu vaporul.

Juilin se îndreptă, conducând-o pe Thera. Fusese oare acel înfricoșător de femeie cu adevărat Panarhul din Tarabon? Mat văzuse şoareci care erau mai puţin timizi. Soldații lui Mat au scos cai pentru ei doi. În total, această expediție îl costa vreo patruzeci de animale și un dosar de soldați. Dar ar merita. În plus, intenționa să recupereze atât bărbați, cât și cai – împreună cu informații despre ceea ce se întâmpla cu adevărat în Tar Valon.

El dădu din cap către Vanin. Hoțul de cai cu talie groasă nu fusese prea încântat când Mat îi ordonase să meargă la Tar Valon și să adune informații. Mat își imaginase că va fi în extaz, având în vedere cum îi plăcea Aes Sedai. Ei bine, ar fi și mai puțin fericit când va descoperi că Juilin era alături; Vanin avea tendința să ocolească ușor hoțul.

Vanin s-a călare pe un dafin. Din câte știau Aes Sedai, el era un senior Redarm și unul dintre cercetașii de teren ai lui Mat, dar nimeni de care să fie bănuit. Nu părea foarte amenințător, decât poate ca un pericol pentru un castron de cartofi fierți. Poate de aceea era atât de bun în ceea ce făcea. Mat nu avea nevoie de cai furați, dar talentele lui Vanin puteau fi aplicate și în alte sarcini.

— Ei bine, spuse Mat, întorcându-se înapoi către Aes Sedai, atunci nu te voi ține mai departe. Făcu un pas înapoi, evitând să se uite la Joline – care avea în ochi un aspect de prădător care îi amintea prea mult de Tylin. Teslyn îi făcu semn și, curioasă, Edesina îi dădu din cap cu respect. Juilin a avut un semn pentru el și Thom, iar Mat a primit un semn din cap de la Leilwin. Femeia mesteca pietre la micul dejun și cuie la cină, dar era corectă. Poate că ar putea să vorbească cu Tuon, să o reintegreze sau așa ceva.

Nu fi prost, se gândi el, făcându-i un semn lui Bayle Domon. Mai întâi va trebui să-l convingi pe Tuon să nu te facă da'covale. Era pe jumătate convins că intenționa să-l vadă ca pe slujitorul ei, soț sau nu. Gândindu-se la asta, l-a făcut să transpire în jurul gulerului.

În curând, făceau praf de-a lungul drumului. Thom se apropie de Mat, privindu-i pe călăreți. „Sweetbuns?”

„Tradiție printre noi, oamenii de la Two Rivers.”

„N-am auzit niciodată de această tradiție.”

„Este foarte obscur.”

"Ah văd. Și ce ai făcut cu acele chifle?

— Sprinklewort, spuse Mat. „O să-i facă gura albastră pentru o săptămână, poate două. Și nu va împărți chiflele

cu nimeni, cu excepția poate Gardienilor ei. Joline este dependentă de lucruri. Probabil că a mâncat în valoare de șapte sau opt pungi de când am ajuns la Caemlyn.

— Frumos, spuse Thom, dându-și mustața. „Copilăresc, totuși.”

„Încerc să mă întorc la rădăcinile mele de bază”, a spus Mat. „Știi, recaptură o parte din tinerețea mea pierdută”.

— Abia ai douăzeci de ierni!

„Sigur, dar am trăit mult când eram mai tânăr. Haide. Stăpâna Anan rămâne și asta îmi dă o idee.”

— Ai nevoie de un bărbierit, Matrim Cauthon. Stăpâna Anan și-a încrucișat brațele în timp ce îl privea.

Întinse mâna, atingându-și fața. Lopin făcuse mereu asta, în fiecare dimineață. Bărbatul s-a îmbufnat ca un câine în ploaie când Mat nu l-a lăsat să facă astfel de lucruri, deși în ultimul timp Mat își lăsase barba pentru a nu fi observat. Încă mai mâncărime ca o crusta de o săptămână.

Îl găsise pe Setalle la corturile de aprovizionare, supravegheând masa de prânz. Soldații din trupă s-au agățat, tăind legume și tocănind fasole cu expresia furivă a unor oameni cărora li s-au dat instrucțiuni ferme. Aici nu era nevoie de Setalle; bucătarii Bandei fuseseră mereu în stare să pregătească mesele fără ea. Dar nimic nu i-a plăcut mai mult unei femei decât să găsească bărbați care se relaxau, apoi să le dea ordine. În plus, Setalle a fost un fost hangiu și, remarcabil, un fost Aes Sedai. Mat a găsit-o adesea supravegherea lucrurilor care nu aveau nevoie de supraveghere.

Nu pentru prima dată, și-ar fi dorit ca Tuon să mai călătorească cu el. Setalle luase de obicei partea lui Tuon, dar rămânerea cu Fiica celor Nouă Luni o ținuse adesea ocupată. Nimic nu era mai periculos pentru sănătatea mentală a bărbaților decât o femeie cu prea mult timp pe mână.

Setalle încă purta haine în stilul Ebou Dari, pe care Mat i s-a părut plăcută, având în vedere decolteul adânc. Genul ăsta de ținută a funcționat deosebit de bine la o femeie atât de groasă ca Setalle. Nu că ar fi observat. Avea cercuri de aur în urechi, un comportament impunător și cărunt în păr. Cuțitul de nuntă cu bijuterii purtat la gât părea un fel de avertisment, așa cum se cuibărea în decolteul ei. Nici Mat nu a observat asta.

„Mi-am lăsat barba în mod intenționat”, a spus Mat la declarația ei. "Vreau sa-"

— Haina ta este murdară, spuse ea, făcând semn din cap către un soldat care i-a adus niște ceapă pe care o curățase de coajă. Le-a turnat cu sfială într-o oală, fără să se uite la Mat. „Și părul tău e dezordine. Arăți de parcă ai fi fost într-o ceartă și încă nu e amiază.”

— Sunt bine, spuse Mat. „Voi face curat mai târziu. Nu te-ai dus cu Aes Sedai.”

„Fiecare pas către Tar Valon m-ar duce mai departe de locul unde trebuie să fiu. Trebuie să-i trimit un mesaj soțului meu. Când ne-am despărțit, nu bănuiam că voi ajunge în Andor din toate locurile.”

„Mă gândesc că s-ar putea să obțin acces la cineva care poate face porți aici în curând”, a spus Mat. „Și eu...” Se încruntă când un alt grup de soldați se apropia, purtând câteva prepelițe subdimensionate pe care le vânaseră. Soldații păreau rușinați de captură groaznică.

Setalle le porunci să smulgă păsările fără nici măcar să arunce o privire către Mat. Light, trebuia s-o scoată din tabără. Lucrurile nu ar fi normal aici până nu ar fi dispărut toate.

— Nu te uita așa la mine, Lord Mat, spuse Setalle. „Noram a mers în oraș să vadă ce fel de provizii poate găsi. Am observat că fără bucătarul însuși care să-i mute pe bărbați, mesele nu se gătesc cu o viteză rezonabilă. Nu tuturor ne place să luăm prânzul când soarele apune.”

— N-am spus nimic, spuse Mat, păstrându-și vocea uniformă. El dădu din cap în lateral. „Putem vorbi o clipă?”

Setalle ezită, apoi dădu din cap și se îndepărtă de ceilalți cu el. „Ce se întâmplă cu adevărat?” spuse ea încet. „Arăți de parcă ai dormi sub o grămadă de fân.”

„De fapt, am dormit sub o căruță. Și cortul meu e pătat de sânge. Nu prea aștept cu nerăbdare să merg acolo pentru a ne schimba hainele chiar acum.”

Privirea ei s-a înmuiat. „Îți înțeleg pierderea. Dar asta nu este o scuză să mergi de parcă ai fi locuit pe o alee. Va trebui să angajezi un alt slujitor.”

Mat se încruntă. „Nu am avut niciodată nevoie de unul în primul rând. Imi pot purta singur de grija. Uite, am o favoare să-ți cer. Vreau să te uiți după Olver pentru puțin timp.”

"Cu ce scop?"

— S-ar putea să se întoarcă chestia aia, spuse Mat. „Și ar putea încerca să-l rănească. În plus, în curând voi pleca cu Thom. S-ar putea să mă întorc, ar trebui să mă întorc.

Dar dacă nu o fac, eu... Ei bine, aș prefera să nu fie lăsat singur.”

Ea l-a studiat. „Nu ar fi singur. Bărbații din tabără par să aibă o mare pasiune pentru copil.”

„Sigur, dar nu-mi plac lucrurile pe care ei îl învață. Băiatul are nevoie de exemple mai bune decât atât.

Părea amuzată de asta dintr-un motiv oarecare. „Am început deja să-l instruiesc pe copil cu scrisori. Presupun că pot să-l urmăresc o vreme, dacă este nevoie.”

"Grozav. Minunat." Mat scoase un oftat uşurat. Femeile au fost întotdeauna fericite pentru șansa de a educa un băiat când era tânăr; Mat credea că au presupus că l-ar putea educa să nu devină bărbat dacă s-ar strădui suficient. „Îți voi da niște bani. Poți să mergi în oraș și să găsești un han.”

— Am fost în oraș, spuse Setalle. „Fiecare han din loc pare deja strâns până la pereți.”

— Îți găsesc un loc, promise Mat. „Păstrează-l pe Olver în siguranță. Când va veni momentul și voi avea pe cineva să-mi facă porți, îi voi pune să te trimită la Illian, ca să-ți găsești soțul.

— O înțelegere, spuse Setalle. Ea ezită, aruncând o privire spre nord. — Atunci... ceilalți au plecat?

"Da." Călătorie sprâncenată.

Ea dădu din cap, părând regretată. Poate că ea nu ordonase oamenilor lui să ia prânzul pentru că fusese jignită văzându-i relaxându-se. Poate că căutase ceva cu care să se ocupe.

— Îmi pare rău, spuse Mat. „Despre orice ți s-a întâmplat.”

„Trecutul a dispărut”, a răspuns ea. „Și trebuie să-l las așa. Niciodată nu ar fi trebuit să cer să văd articolul pe care îl porți. Aceste ultime săptămâni m-au făcut să uit de mine.”

Mat dădu din cap, despărțindu-se de ea, apoi plecă să-l caute pe Olver. Și după aceea, chiar ar trebui să se apuce să-și schimbe haina. Și arde-l, avea să se radă și el. Bărbații care îl caută l-ar putea ucide dacă ar vrea. Un gât tăiat ar fi mai bine decât această mâncărime.

Elayne s-a plimbat prin Grădina Răsăritului a palatului. Această grădină mai mică fusese întotdeauna o locație preferată a mamei ei, așezată pe acoperișul aripii de est a dantelei. Era mărginită de un oval de piatră albă, cu un perete mai mare, curbat, în spate.

Elayne avea o vedere completă a orașului de dedesubt. În anii anteriori, îi plăceau grădinile de jos tocmai pentru că erau un refugiu. În acele grădini l-a întâlnit prima dată pe Rand. Și-a apăsat o mână pe burtă. Deși se simțea enormă, sarcina abia începea să se vadă. Din păcate, a trebuit să comandă un set complet nou de rochii. Probabil că va trebui să o facă din nou în lunile următoare. Ce deranj.

Elayne a continuat să meargă prin grădina de pe acoperiș. Sărituri roz și stelele albe de dimineață au înflorit în jardiniere. Florile nu erau nici pe departe atât de mari pe cât ar fi trebuit să fie și deja se ofileau. Grădinarii s-au plâns că nimic nu a ajutat. În afara orașului, iarba și buruienile mureau în ramuri, iar plapuma mozaică de câmpuri și culturi părea deprimant de maro. Vine, se gândi Elayne. Și-a continuat drumul, mergând pe o potecă făcută din iarbă elastică, îngrijită și ținută scurtă. Eforturile grădinarilor nu au fost lipsite de rezultate. Iarba de aici era în cea mai mare parte verde, iar aerul mirosea a trandafiri care își țeseau drum pe marginile peretelui. Alea aveau pete maronii pe ele, dar înfloriseră.

Prin mijlocul grădinii curgea un pârâu pipăit, căptușit cu pietre de râu așezate cu grijă. Pârâul acela curgea doar când ea o vizita; apa trebuia dusă până la cisternă.

Elayne se opri într-un alt punct de vedere. O regină nu ar putea alege izolarea așa cum ar face o fiică-moștenitoare. Birgitte se apropie de ea. Și-a aruncat brațele peste pieptul ei îmbrăcat în roșu, privind-o pe Elayne. "Ce?" întrebă Elayne.

— Ești la vedere, spuse Birgitte. „Oricine acolo jos cu un arc și un ochi bun ar putea arunca națiunea înapoi într-un război de succesiune.”

Elayne îşi dădu ochii peste cap. — Sunt în siguranță, Birgitte. Nu mi se va întâmpla nimic.” Ei bine, îmi cer scuze, spuse Birgitte categoric. „Forsaken sunt liberi și supărați pe tine, Black Ajah sunt, fără îndoială, furioși că le-ai capturat agenții și ai umilit diverși nobili care au încercat să-ți pună tronul. Evident că nu ești în niciun pericol. Atunci voi alerga și iau prânzul.”

— Ai putea la fel de bine, se răsti Elayne. „Pentru că sunt în siguranță. Min a avut o vizionare. Bebelușii mei se vor naște sănătoși. Min nu greșește niciodată, Birgitte.

„Min a spus că bebelușii tăi vor fi puternici și sănătoși”, a spus Birgitte. „Nu că ai fi sănătos când vor sosi.”

„Cum altfel ar veni?”

„Am văzut oameni bătuți în cap atât de tare încât nu sunt niciodată la fel, fată”, a spus Birgitte. „Unii trăiesc ani de zile, dar nu vorbesc niciodată un alt cuvânt și trebuie să fie hrăniți cu bulion și să trăiască cu o cratiță. Ai putea pierde un braț sau două și totuși ai avea copii sănătoși. Și cum rămâne cu oamenii din jurul tău? Nu te gândești la pericolul pe care l-ai putea provoca?

„Mă simt rău pentru Vandene și Sareitha”, a spus Elayne. „Și pentru acei bărbați care au murit pentru a mă salva. Nu îndrăzni să sugerezi că nu simt nicio responsabilitate pentru ei! Dar o regină trebuie să fie dispusă să accepte povara de a lăsa pe alții să moară în numele ei. Am discutat despre asta, Birgitte. Am decis că nu puteam să știu că Chesmal și ceilalți vor ajunge așa cum au făcut ei.

— Am decis, spuse Birgitte printre dinții strânși, că nu mai are rost să ne certăm. Dar vreau să rețineți că orice număr de lucruri ar putea merge prost.”

— Nu vor, spuse Elayne, privind spre oraș. „Copiii mei vor fi în siguranță, iar asta înseamnă că și eu voi fi. Mai avem până la nașterea lor.”

Birgitte scoase un oftat exasperat. „Prost, încăpățânat...” Ea se opri în timp ce una dintre Gardienele din apropiere făcu cu mâna pentru a-i atrage atenția. Doi dintre rude au pășit pe acoperiș. Elayne le ceruse să vină să se întâlnească cu ea.

Birgitte se aşează lângă unul dintre cireşii scunzi, cu braţele încrucişate. Cele două rude au purtat rochii neîmpodobite, Sumeko în galben, Alise în albastru. Alise era cea mai scundă dintre cele două, cu părul cărunt stricat și era mai slabă în Putere, așa că nu încetinise îmbătrânirea la fel de mult ca Sumeko.

Ambele femei deveniseră mai ferme în pas în ultima vreme. Nicio altă rudă nu dispăruse sau fusese ucisă; Careane fusese tot timpul în spatele crimelor. Un membru al Negru, ascuns printre ei. Ușoară, dar gândirea la asta a făcut pielea lui Elayne să se târască!

— Majestatea Voastră, spuse Alise, făcând o reverență. Ea a vorbit cu o voce calmă, lină și cu un accent slab de Tarabone.

— Majestatea Voastră, spuse și Sumeko, imitându-și tovarășii o reverență. Cei doi au fost deferenți – mai mult față de Elayne decât față de ceilalți Aes Sedai în zilele noastre. Nynaeve le dăduse rudelor în general o coloană

vertebrală în ceea ce privește Aes Sedai și Turnul Alb, deși Alise nu-i păruse niciodată lui Elayne că avea nevoie de el.

În timpul asediului, Elayne începuse să privească cu enervare atitudinile rudelor. Recent, însă, se întreba. I-au fost extrem de utile. Cât de sus ar duce îndrăzneala lor nouă? Elayne dădu din cap către fiecare dintre rude pe rând, apoi făcu semn către un trio de scaune care fuseseră aşezate la umbra cireşilor căzuţi.

Cei trei s-au așezat, pârâul și-a șerpuit drumul artificial pe lângă ei, spre stânga. Era ceai de mentă. Ceilalți doi au luat câte o cană, dar au avut grijă să adauge cantități generoase de miere. Ceaiul a avut un gust groaznic în aceste zile fără el.

„Cum sunt rudele?” întrebă Elayne.

Cele două femei s-au uitat una la alta. Explozie. Elayne era prea formală cu ei. Știau că se întâmplă ceva.

— Suntem bine, Maiestate, spuse Alise. „Frica pare să părăsească majoritatea femeilor. Cel puțin, cei care au avut suficient simț pentru a simți asta în primul rând. Presupun că cei care nu au făcut-o au fost cei care au plecat singuri și s-au trezit morți.”

„Este bine să nu trebuiască să petreci atât de mult timp Vindecând”, a remarcat Sumeko. „Devenea foarte obositor. Atâția răniți, zi după zi.” Ea se strâmbă.

Alise era făcută dintr-un material mai robust. Sorbi din ceai, cu fața blândă. Nu calm și înghețat, ca un Aes Sedai. Gânditor și cald, dar rezervat. Acesta era un avantaj pe care l-au avut aceste femei pe care Aes Sedai nu îl aveau – puteau fi privite fără la fel de multă suspiciune, deoarece nu erau legate direct de Turnul Alb. Dar nici ei nu aveau autoritatea ei.

— Poți simți că am ceva să-ți cer ceva, spuse Elayne, întâlnindu-i ochii lui Alise.

"Noi putem?" întrebă Sumeko, părând surprinsă. Poate că Elayne îi dăduse prea mult credit.

Alise dădu din cap într-un mod matronal. „Ați întrebat multe de la noi cât am fost aici, Maiestate. Nu mai mult decât simțeam că ai dreptul să ceri. Până acum."

— Am încercat să vă urez bun venit în Caemlyn, spuse Elayne. „După cum îmi dau seama că nu te poți întoarce niciodată acasă, nu în timp ce Seanchan conduce Ebou Dar.”

— Este adevărat, aprobă Alise. „Dar cu greu se poate numi Ebou Dar casa noastră. A fost doar un loc în care ne-am găsit. Mai puțin o casă, mai mult o necesitate. Mulți

dintre noi s-au rotit oricum în interior și în afara orașului, pentru a evita observarea.”

„Te-ai gândit unde vei sta acum?”

— Mergeam la Tar Valon, spuse repede Sumeko. „Nynaeve Sedai a spus…”

— Sunt sigură că va fi un loc pentru unii dintre voi acolo, interveni Elayne. „Cei care doresc să devină Aes Sedai. Egwene va fi nerăbdătoare să ofere o a doua șansă oricărui rudă care dorește să încerce din nou pentru șal. Dar voi ceilalți?”

— Am vorbit despre asta, spuse Alise cu grijă, cu ochii îngustați. „Vom deveni asociați cu Turnul, un loc în care Aes Sedai să se retragă.”

„Totuși, cu siguranță nu te vei muta în Tar Valon. La ce bun ar fi Kin ca un loc unde să se retragă din politica Aes Sedai dacă sunt atât de aproape de Turnul Alb?

„Am presupus că vom rămâne aici”, a spus Alise.

— Asta a fost și presupunerea mea, spuse Elayne cu grijă. „Dar ipotezele sunt slabe. În schimb, vreau să vă fac promisiuni. La urma urmei, dacă ar fi să rămâi în Caemlyn, nu văd niciun motiv să nu-ți ofer sprijin direct din partea Coroanei.”

„Cu ce preț?” întrebă Alise. Sumeko privea cu o încruntare confuză.

— Nu prea mult, spuse Elayne. „Serios, nu este deloc un cost. O favoare ocazională, așa cum ați făcut Coroanei în trecut.”

Grădina a căzut pe loc. Sunete slabe din orașul de dedesubt s-au ridicat în aer, iar ramurile tremurau de vânt, lăsând câteva frunze maronii între Elayne și Kin.

— Sună periculos, spuse Alise, luând o înghițitură din ceai. „Cu siguranță nu sugerezi că am înființat un turn alb rival aici, în Caemlyn.”

— Nimic de genul, spuse repede Elayne. „La urma urmei, eu sunt Aes Sedai. Și Egwene a vorbit despre lăsarea rudelor să continue așa cum au făcut-o înainte, atâta timp cât acceptă autoritatea ei.

„Nu sunt sigură că vrem să „continuăm așa cum am făcut înainte”,” a spus Alise. „Turnul Alb ne-a lăsat să ne trăim viețile îngroziți că vom fi descoperiți. Dar în tot acest timp, ne foloseau. Cu cât ne gândim mai mult la asta, cu atât ne face mai puțin… amuzați.”

— Vorbește pentru tine, Alise, spuse Sumeko. „Intenționez să fiu testat și să mă întorc în Turn. Mă voi alătura Galbenului, notează-mi cuvintele.”

— Poate, dar nu mă vor primi, spuse Alise. „Sunt prea slab în Putere. Nu voi accepta vreo măsură la jumătate, forțat să mă zgârie și să mă înclin de fiecare dată când vine o soră și vrea să-i spăl hainele. Dar nici eu nu mă voi opri din canalizare. Nu voi renunța. Egwene Sedai a vorbit despre lăsarea rudelor să continue, dar dacă o facem, am putea să lucrăm cu Puterea Unică în mod deschis?

— Presupun că ai putea, spuse Elayne. „O mare parte din asta a fost ideea lui Egwene. Cu siguranță nu ți-ar trimite Aes Sedai să te retragi dacă li s-ar interzice să canalizeze. Nu, zilele femeilor din afara Turnului care canalizau în secret au trecut. Windfinders, Aiel Wise Ones, au dovedit că vremurile trebuie să se schimbe."

— Poate, spuse Alise. „Dar oferirea serviciilor noastre Coroanei Andor este o chestiune foarte diferită."

„Ne-am asigura că nu concuram cu interesele Turnului", a spus Flavne.

„Și ai accepta autoritatea lui Amyrlin. Deci care este problema? Aes Sedai oferă servicii monarhilor din toată țara."

Alise sorbi din ceai. „Oferta ta are merit. Dar depinde de natura favorurilor cerute de Coroana Andorului."

— Ți-aș cere doar două lucruri, a spus Elayne. „Călătorie și vindecare. Nu trebuie să intri în conflictele noastre, nu trebuie să faci parte din politica noastră. Pur și simplu sunt de acord să-mi vindec oamenii care sunt bolnavi și să desemnez un grup de femei în fiecare zi pentru a crea porți atunci când coroana dorește."

„Asta încă sună foarte mult ca propriul tău Turn Alb", a spus Alise. Sumeko se încruntă.

— Nu, nu, spuse Elayne. „Turnul Alb înseamnă autoritate, politică. Ai fi cu totul altceva. Imaginați-vă un loc în Caemlyn unde orice persoană poate veni să primească Vindecare, gratuit. Imaginează-ți un oraș fără boli. Imaginați-vă o lume în care mâncarea poate călători instantaneu către cei care au nevoie de ea."

— Și o regină care poate trimite trupe oriunde are nevoie, spuse Alise. „Ai căror soldați pot lupta într-o zi, apoi să fie liberi de răni în următoarea. O regină care poate câștiga un profit ordonat taxând comercianții pentru accesul la porțile ei." A luat o înghițitură din ceai.

— Da, recunoscu Elayne. Deși nu era sigură cum o va convinge pe Egwene să o lase să facă acea parte a ei.

— Vom dori jumătate, spuse Alise. „Jumătate din orice percepeți pentru călătorie sau vindecare."

— Vindecarea este gratuită, spuse Elayne ferm. „Pentru oricine vine, indiferent sau stație. Oamenii sunt tratați în ordinea gravității bolii lor, nu în ordinea rangului lor.”

„Aș putea fi de acord cu asta”, a spus Alise.

Sumeko se întoarse spre ea, cu ochii mari. „Nu poți vorbi în numele nostru. Tu însuți mi-ai aruncat în față Cercul de tricotat dizolvat, acum că am părăsit Ebou Dar. În plus, după Regula...

— Vorbesc doar pentru mine, Sumeko, spuse Alise. „Și cei care mi-ar plăcea. Rudele așa cum îi cunoșteam noi nu mai există. Am fost dominați de nevoia noastră de a rămâne secreti, iar asta a dispărut acum.”

Sumeko a tăcut.

— Vrei să te alături Aes Sedai, prietene, spuse Alise, punându-și o mână pe braț. „Dar ei nu mă vor avea, nici eu nu îi voi avea. Am nevoie de altceva, și alții vor la fel.”

„Dar să vă legați de Coroana Andorului…”

„Ne legăm de Turnul Alb”, a spus Alise. „Dar locuiește în Caemlyn. Ambele au beneficiile lor. Nu suntem suficient de puternici ca să stăm singuri. Andor este un loc la fel de bun ca oricare altul. Are favoarea Turnului Alb și favoarea Dragonului Renăscut. În mare parte, este aici, la fel și noi.”

— Vă puteți reorganiza, spuse Elayne, devenind entuziasmată. „Regula poate fi creată din nou. Puteți decide să-l lăsați pe Kin să se căsătorească acum, dacă doriți. Cred că ar fi cel mai bine.”

"De ce?" întrebă Alise.

— Pentru că îi va lega, a explicat Elayne. „Asta îi va face mai puțin o amenințare pentru Turnul Alb. Vă va ajuta să vă diferențiați. Este ceva pe care puține femei din Turnul Alb îl fac și îți oferă ceva care să-l facă pe Kin mai atractiv ca opțiune.”

Alise dădu din cap, gânditoare; Sumeko părea să vină. Lui Elayne îi pare rău să recunoască că nu i-ar fi dor de femeie când va pleca. Elayne intenționa să-i împingă să restructureze modul în care și-au ales liderii. Ar fi mult mai convenabil dacă ar putea lucra cu una ca Alise, spre deosebire de cine s-ar întâmpla să fie cel mai în vârstă dintre ei.

— Încă îmi fac griji pentru Amyrlin, spuse Alise. „Aes Sedai nu percepe taxe pentru servicii. Ce va spune dacă începem să facem asta?”

— Voi vorbi cu Egwene, repetă Elayne. „Sunt sigur că o pot convinge că rudele și Andor nu sunt o amenințare pentru ea.”

In speranta. Exista o șansă pentru ceva incredibil în Kin, o șansă ca Andor să aibă acces constant și ieftin la porți. Asta ar pune-o pe teren aproape egal cu Seanchan.

Ea a vorbit cu femeile încă o perioadă, asigurându-se că au simțit că le acordă atenția cuvenită. În cele din urmă, ea i-a respins, dar s-a trezit zăbovind în grădină, stând între două jardiniere care țineau în mână clopoței, cu ciorchinii lor de flori mici, asemănătoare unor vaze, căzute și clătinându-se în briză. Încercă să nu se uite la jardiniera de lângă ei, care era goală. Clopoțeii de acolo înfloriseră de culoarea sângelui și, de fapt, sângeraseră ceva roșu la tăiere. Grădinarii le scoseseră.

Seanchanul avea să vină pentru Andor în cele din urmă. Până atunci, armatele Rands ar fi probabil slăbite și rupte de lupte, liderul lor probabil mort. Din nou, i-a făcut inima să se răsucească să ia în considerare asta, dar nu se putea sfii de adevăr.

Andor ar fi un premiu pentru Seanchan. Minele și pământurile bogate ale tărâmului ei i-ar tenta, la fel ca și apropierea de Tar Valon. Dincolo de asta, ea bănuia că cei care pretindeau a fi succesorii lui Artur Hawkwing nu vor fi niciodată mulțumiți până când nu vor deține tot ce a aparținut odată strămoșului lor.

Elayne se uită la națiunea ei. Națiunea ei. Plin de cei care au avut încredere în ea pentru a le proteja și a le apăra. Mulți dintre cei care susținuseră pretenția ei la tron aveau puțină încredere în ea. Dar ea era cea mai bună opțiune a lor singura lor opțiune. Ea le-ar arăta înțelepciunea alegerii lor.

Asigurarea rudelor ar fi un pas. Mai devreme sau mai târziu, Seanchan ar putea călători. Tot ce trebuiau să facă era să captureze o femeie care cunoștea țesăturile și, în curând, fiecare damană cu puterea necesară va fi capabilă să creeze portalurile. Elayne avea nevoie și de acces la ele.

Ceea ce nu avea, totuși, erau canale de folosire în luptă. Ea știa că nu putea să ceară asta rudelor. Niciodată nu ar fi de acord cu asta, nici Egwene. Nici Elayne însăși. Forțarea unei femei să folosească Puterea ca armă nu ar face-o mai bună decât Seanchan înșiși.

Din păcate, Elayne știa foarte bine ce distrugerea ar putea provoca femeile care folosesc Puterea Unică. Fusese legată într-un vagon în timp ce Birgitte conducea atacul asupra Ajahului Negru care o răpise aici, în Caemlyn, dar văzuse consecințele. Sute de morți, alte sute de răniți, zeci de arși. Fumeze, cadavre răsucite.

Avea nevoie de ceva. Un avantaj împotriva lui Seanchan. Ceva care să-și echilibreze canalele în luptă. Singurul lucru la care se putea gândi era Turnul Negru. Era pe pământul lui Andor. Le spusese că îi considera parte din națiunea ei, dar până acum nu a mers mai departe decât să trimită grupuri de inspecție.

Ce s-ar întâmpla cu ei dacă Rand ar muri? A îndrăznit să încerce să le revendice? A îndrăznit să aștepte pe altcineva?

18
Puterea acestui loc

Perrin alergă prin întuneric. Urme de ceață apoasă i-au periat fața și s-au condensat în barbă. Mintea îi era ceață, îndepărtată. Unde se ducea? Ce facea el? De ce alerga?

A răcnit și a încărcat, rupând întunericul voalat și izbucnind în aer liber. A tras adânc aer în piept și a aterizat pe vârful unui deal abrupt acoperit cu iarbă scurtă, petice, cu un inel de copaci la bază. Cerul bubuia și se agita de nori, ca o oală de gudron în clocot.

Era în visul lupului. Trupul lui a adormit în lumea reală, pe acest deal, cu Faile. El a zâmbit, respirând adânc. Problemele lui nu se diminuaseră. De fapt, cu ultimatumul Whitecloak, păreau amplificați. Dar totul a fost bine cu Faile. Acest simplu fapt s-a schimbat atât de mult. Cu ea lângă el, putea face orice.

A sărit în jos de pe versantul dealului și a traversat zona deschisă unde a tabărat armata lui. Erau aici destul de mult încât să apară semne în visul lupului. Corturile reflectau lumea trează, deși clapele lor erau într-o poziție diferită de fiecare dată când se uita la ei. Gropi de foc în pământ, șanțuri pe căi, ocazional bucăți de gunoi sau unelte aruncate. Acestea vor apărea, apoi ar dispărea.

Se mișcă repede prin tabără, fiecare pas făcându-i zece pași. Odată ar fi putut găsi lipsa de oameni în tabără ciudată, dar acum era obișnuit cu visul lupului. Acest lucru a fost firesc.

Perrin se apropie de statuia din partea laterală a taberei, apoi ridică privirea spre piatra împodobită de vârstă, acoperită cu lichen de negru, portocaliu și verde. Statuia trebuie să fi fost pozată ciudat, dacă ar fi căzut în acest fel. Părea aproape ca și cum ar fi fost creat în acest fel – un braț enorm izbucnit din lut.

Perrin se întoarse spre sud-est, spre locul în care avea să se găsească tabăra Whitecloak. Trebuia să se descurce cu ei. Era din ce în ce mai sigur – încrezător, chiar – că nu va putea continua până nu se va confrunta cu aceste umbre din trecut.

Exista o modalitate sigură de a trata cu ei. O capcană atentă folosind Asha'man și Înțelepții, iar Perrin putea să-i

lovească pe Copii atât de tare încât s-au spulberat. Poate chiar i-ar putea distruge definitiv ca grup.

Avea mijloacele, oportunitatea și motivația. Gata cu frica pe pământ, cu procesele simulate pe Manta Albă. A sărit înainte, înălțându-se treizeci de picioare și căzând ușor la pământ. Apoi a decolat, alergând spre sud-est de-a lungul drumului.

A găsit tabăra Whitecloak într-o adâncime împădurită, mii de corturi albe așezate în inele strânse. Corturile a vreo zece mii de copii, împreună cu încă zece mii de mercenari și alți soldați. Balwer a estimat că aceasta era cea mai mare parte a Copiilor rămași, deși nu fusese clar cum obținuse aceste cunoștințe. Să sperăm că ura omului prăfuit față de Mantele Albe nu-i întuneca judecata.

Perrin se mișcă printre corturi, căutând să vadă dacă putea descoperi ceva ce Elyas și Aiel nu făcuseră. Era puțin probabil, dar și-a dat seama că merită o încercare, cât timp era aici. În plus, voia să vadă locul cu ochii lui. A ridicat clapele, s-a deplasat între grupuri de corturi, inspectând locul și simțindu-l pe acesta și pe ocupanții săi. Tabăra a fost aranjată într-o manieră foarte ordonată. Interiorul era mai puțin stabil decât corturile în sine, dar ceea ce a văzut a fost păstrat și ordonat.

Whitecloaks le plăceau lucrurile îngrijite, ordonate și pliate cu grijă. Și le plăcea să pretindă că întreaga lume poate fi lustruită și curățată în același mod, oamenii defineau și explicau într-un cuvânt sau două.

Perrin clătină din cap, îndreptându-se spre cortul Lordului Căpitan Comandant. Organizarea corturilor l-a condus cu ușurință la ea, la inelul central, Nu era cu mult mai mare decât celelalte corturi, iar Perrin se abătu înăuntru, încercând să vadă dacă găsește ceva de folos. Era mobilat simplu, cu un pat – care era într-o poziție diferită de fiecare dată când Perrin se uita la el, împreună cu o masă în care se aflau obiecte care dispăreau și apăreau la întâmplare.

Perrin se apropie de el, luând ceva ce apărea acolo. Un inel cu sigiliu. Nu a recunoscut sigila, un pumnal înaripat, dar l-a memorat chiar înainte ca inelul să-i dispară de pe degete, prea trecător pentru a rămâne mult timp în visul lupului. Deși se întâlnise cu liderul Whitecloak și corespondase cu bărbatul, el nu știa prea multe despre trecutul bărbatului. Poate că asta ar ajuta.

A mai căutat prin cort o vreme, fără să găsească nimic de folos, apoi s-a dus la cortul mare unde Gaul îi explicase

că mulți dintre captivi erau ținuți. Aici, a văzut pălăria maestrului Gill apărând pentru o clipă, apoi dispărând.

Mulțumit, Perrin ieși înapoi din cort. În timp ce făcea asta, a găsit ceva care îl deranjează. Nu ar fi trebuit să încerce așa ceva când Faile a fost răpit? Trimisese numeroși cercetași la Maiden. Lumină, a trebuit să se abțină să nu plece să-l găsească singur pe Faile. Dar nu încercase niciodată să viziteze locul în visul lupului.

Poate că ar fi fost inutil. Dar nu luase în considerare posibilitatea, iar asta îl tulbura.

Încremeni, trecând pe lângă un cărucior parcat lângă unul dintre corturile Whitecloak. Spatele era deschis, iar un lup argintiu grizonat zăcea acolo, privindu-l.

„Îmi las atenția să se îngusteze prea mult, Hopper”, a spus Perrin. „Când sunt consumat de un obiectiv, mă poate face neglijent. Asta poate fi periculos. Ca și în luptă, atunci când te concentrezi asupra adversarului din fața ta, te poți expune la arcașul din lateral.”

Hopper deschise gura, zâmbind după calea lupilor. A sărit din cărucior. Perrin simțea alți lupi în apropiere — ceilalți din haită cu care alergase înainte. Oak Dancer, Sparks și Boundless.

— În regulă, îi spuse el lui Hopper. „Sunt gata să învăț.”

Hopper s-a așezat pe cap, privindu-l pe Perrin. *Urmează* , a trimis lupul.

Apoi a dispărut.

înjură Perrin, privind în jur. Unde plecase lupul? S-a deplasat prin tabără, căutând, dar nu-l simțea pe Hopper nicăieri. A întins mâna cu mintea. Nimic.

Tânărul Taur . Deodată, Hopper fu în spatele lui. *Urmăriți* . A dispărut din nou.

Perrin mârâi, apoi se mişcă într-o clipită prin tabără. Când nu l-a găsit pe lup, s-a mutat pe câmpul de cereale unde îl întâlnise ultima oară pe Hopper. Lupul nu era acolo. Perrin stătea în mijlocul grăuntelor, frustrat.

Hopper l-a găsit câteva minute mai târziu. Lupul mirosea nemulțumit. *Urma!* el a trimis.

— Nu știu cum, spuse Perrin. — Hopper, nu știu unde mergi.

Lupul se aşează. A trimis o imagine a unui pui de lup, alăturându-se celorlalți din haită. Puiul și-a urmărit bătrânii și a făcut ce au făcut ei.

— Nu sunt un lup, Hopper, spuse Perrin. „Eu nu învăț așa cum o faci tu. Trebuie să-mi explici ce vrei să fac.”

Urmăriți aici . Lupul a trimis o imagine cu, ciudat, Câmpul lui Emond. Apoi a urmat Perrin, apărând pe un verde familiar. Un grup de clădiri se întindeau pe ea, ceea ce părea greșit. Câmpul lui Emond ar fi trebuit să fie un mic sat, nu un oraș cu zid de piatră și drum care trece pe lângă hanul primarului, pavat cu pietre. Multe se schimbaseră în scurtul timp în care fusese plecat.

„De ce am venit aici?” întrebă Perrin. Deranjant, stindardul capului de lup încă zbura pe stâlp deasupra verdelui. Ar fi putut fi un truc al visului lupului, dar se îndoia de asta. Știa prea bine cu cât de nerăbdători zburau oamenii din cele două râuri standardul „Perrin Goldeneyes”.

Bărbații sunt ciudați , a trimis Hopper.

Perrin se întoarse către bătrânul lup.

Bărbații gândesc gânduri ciudate, spuse Hopper. Nu încercăm să le înțelegem. De ce fuge cerbul, vrabia zboară, copacul crește? Ei fac. Asta este tot .

— Foarte bine, spuse Perrin.

Nu pot să învăț o vrabie să vâneze , a continuat Hopper. *Iar o vrabie nu invata un lup sa zboare* .

„Dar aici, poți zbura”, a spus Perrin.

Da. Și nu am fost învățat. stiu . Mirosul lui Hopper era plin de emoție și confuzie. Lupii și-au amintit cu toții tot ce știa unul din felul lor. Hopper era frustrat pentru că voia să-l învețe pe Perrin, dar nu era obișnuit să facă lucrurile în felul oamenilor.

— Te rog, spuse Perrin. „Încearcă să-mi explici ce vrei să spui. Întotdeauna îmi spui că sunt aici „prea puternic”. E periculos, spui tu. De ce?"

Ai adormit , spuse Hopper. *Celălalt tu. Nu poți sta prea mult aici. Trebuie să-ți amintești mereu că ești nefiresc aici. Acesta nu este bârlogul tău* .

Hopper se întoarse spre casele din jurul lor. *Aceasta este bârlogul tău, bârlogul tatălui tău. Acest loc. Ține minte asta. Te va împiedica să fii pierdut. Așa a procedat cândva genul tău. Înțelegi* .

Nu a fost o întrebare, deși a fost ceva o cerere. Hopper nu era sigur cum să explice în continuare.

„Pot să încerc”, gândi Perrin, interpretând trimiterea cât mai bine. Dar Hopper a greșit. Locul ăsta nu era casa lui. Casa lui Perrin era cu Faile. Trebuia să-și amintească asta, cumva, pentru a nu fi atras prea puternic de visul lupului.

Ți-am văzut ea în mintea ta, Tânărul Taur , a trimis Hopper, înclinând capul. Este ca un stup de albine, cu miere dulce și înțepături ascuțite. Imaginea lui Hopper despre Faile era cea a unei femei lup foarte confuză. Unul care l-ar ciupi jucăuș de nas într-o clipă, apoi mârâia la el în următoarea, refuzând să-i împartă carnea.

Perrin zâmbi.

Memoria este o parte , a trimis Hopper. *Dar cealaltă parte ești tu. Trebuie să rămâi ca Young Bull* . O reflectare a lupului în apă, sclipind și devenind indistinctă pe măsură ce ondulațiile o traversau.

"Nu înțeleg."

Puterea acestui loc , Hopper a trimis o imagine a unui lup sculptat în piatră este puterea ta. Lupul se gândi o clipă. *Stand. Rămâne. Fii tu* . Cu asta, lupul s-a ridicat și a dat înapoi, parcă s-ar fi pregătit să alerge la Perrin.

Confuz, Perrin și-a imaginat așa cum era, ținând acea imagine în cap cât de puternic putea.

Hopper a alergat și a sărit la el, lovindu-și corpul în Perrin. Făcuse asta înainte, forțându-l cumva pe Perrin să iasă din visul lupului.

De data aceasta, însă, Perrin era pregătit și aștepta. Instinctiv, Perrin s-a împins înapoi. Visul lupului s-a clătinat în jurul lui, dar apoi a devenit din nou ferm. Hopper a revenit de pe el, deși lupul greu ar fi trebuit să-l doboare pe Perrin la pământ.

Hopper clătină din cap, parcă amețit. *Bine* , a trimis el, mulțumit. *Bun. Inveti. Din nou* .

Perrin s-a liniștit tocmai la timp pentru a fi trântit de Hopper a doua oară. Perrin mârâi, dar rămase neclintit.

Iată , a trimis Hopper, dând o imagine a câmpului de cereale. Hopper a dispărut, iar Perrin a urmat. Imediat ce a apărut, lupul s-a izbit de el, cu minte și trup.

Perrin a căzut la pământ de data aceasta, totul clătinând și sclipind. Se simțea împins, forțat să iasă din visul lupului și să intre în visele lui obișnuite.

Nu, îşi spuse el, ţinându-se de o imagine a lui îngenuncheat printre lanurile acelea de cereale. El a fost acolo. Și-a imaginat-o, solid și real. Mirosise ovăzul, aerul umed, plin de mirosuri de murdărie și frunze căzute.

Peisajul s-a unit. Gâfâia, îngenuncheat pe pământ, dar era încă în visul lupului.

Bun , Hopper a trimis. *Înveți repede* .

— Nu există altă opțiune, spuse Perrin, ridicându-se în picioare.

Vine Ultima Vânătoare , a fost de acord Hopper, trimițând o imagine a taberei Whitecloak.

Perrin îl urmă, întărindu-se. Nu a venit niciun atac. S-a uitat în jur după lup.

Ceva i se trânti în minte. Nu a fost nicio mișcare, doar atacul mental. Nu a fost la fel de puternic ca înainte, dar a fost neașteptat. Perrin abia a reușit să lupte.

Hopper căzu din aer, aterizând grațios pe pământ. *Fii mereu gata* , a trimis lupul. *Întotdeauna, dar mai ales când te muți* . O imagine a unui lup atent, care testează aerul înainte de a se muta pe o pășune deschisă.

"Am înțeles."

Dar nu veni prea tare , îl mustră Hopper.

Imediat, Perrin se forța să-și amintească de Faile și de locul în care dormea. Casa lui. El... a dispărut ușor. Pielea lui nu a devenit translucidă, iar visul lupului a rămas același, dar se simțea mai expus.

Bun , Hopper a trimis. *Întotdeauna gata, dar niciodată să te ții prea tare. Ca și cum ai purta un pui în fălci* .

„Acesta nu va fi un echilibru ușor”, a spus Perrin.

Hopper emana un miros ușor confuz. Bineînțeles că a fost dificil.

Perrin zâmbi. „Ce acum?”

Alergând , a trimis Hopper. *Apoi mai multă practică* .

Lupul s-a repezit, făcând fermoar într-o începătoșare de gri și argintiu spre șosea. a urmat Perrin. A simțit hotărârea din partea lui Hopper – un miros care semăna ciudat cu felul în care mirosea Tam când îi antrena pe refugiați să lupte. Asta l-a făcut pe Perrin să zâmbească.

Au alergat pe drum, iar Perrin a exersat echilibrul de a nu fi în vis prea puternic, totuși gata să-și întărească sentimentul de sine în orice moment. Ocazional, Hopper îl ataca, încercând să-l arunce din visul lupului. Au continuat până când Hopper – brusc – a încetat să alerge.

Perrin făcu câțiva pași în plus, trecând înaintea lupului, înainte de a se opri. Era ceva în fața lui. Un perete violet translucid care tăia direct drumul. Se întindea în sus spre cer și departe atât la dreapta cât și la stânga.

„Hopper?” întrebă Perrin. "Ce este asta?"

Greșeală , a trimis Hopper. *Nu ar trebui să fie aici* . Lupul mirosea furios.

Perrin făcu un pas înainte și ridică o mână spre suprafață, dar ezită. Arăta ca de sticlă. Nu văzuse niciodată așa ceva în visul lupului. Poate fi ca bulele răului? A ridicat privirea spre cer.

Zidul a fulgerat brusc și a dispărut. Perrin clipi, împiedicându-se înapoi. Îi aruncă o privire lui Hopper. Lupul stătea pe cap, uitându-se la locul unde fusese zidul. *Vino, Tânăr Taur* , a trimis în sfârșit lupul, în picioare. *Vom exersa in alt loc* .

S-a îndepărtat în viteză. Perrin privi înapoi în josul drumului. Oricare ar fi fost zidul, nu lăsase niciun semn vizibil al existenței sale. Tulburat, Perrin îl urmă pe Hopper.

„Arde-mă, unde sunt arcașii aceia!” Rodel Ituralde a urcat până la tona de deal. „Am vrut să fie formați pe turnurile din față cu o oră în urmă pentru a-i ajuta pe arbaletari!”

În fața lui, bătălia a zguduit și a țipat și a mormăit și a bătut și a răcnit. O bandă de trolloci trecuse peste râu, trecând pe plute de vad sau pe un pod plutitor grosolan făcut din plute de bușteni. Trollocii urau să traverseze apa. A fost nevoie de mult pentru a le trece.

De aceea această fortificație a fost atât de utilă. Dealul cobora direct spre singurul vad de dimensiuni rezonabile în leghe. La nord, trollocii au fiert printr-o trecere din Blight și au fugit chiar în râul Arinelle. Când au putut fi forțați să treacă, s-au confruntat cu versantul dealului, care fusese săpat cu șanțuri, îngrămădit cu parapeți și așezat cu turnuri de arcași în vârf. Nu exista nicio modalitate de a ajunge în orașul Maradon din Blight decât trecând peste acest deal.

Era o poziție ideală pentru a reține o forță mult mai mare, dar chiar și cele mai bune fortificații puteau fi depășite, mai ales când oamenii tăi erau obosiți de săptămâni de luptă. Trollocii trecuseră și s-au luptat în sus pe versant, sub o grindină de săgeți, căzând în tranșee, având dificultăți în depășirea baltăurilor înalte.

Dealul avea o zonă plană în vârf, unde Ituralde își avea postul de comandă, în tabăra de sus. A chemat ordine în timp ce privea de sus spre masa țesătă de tranșee, bastionuri și turnuri. Trollocii mureau de pikii în spatele unuia dintre bastionuri. Ituralde a privit până când ultimul Trolloc – o fiară enormă, cu chip de berbec – a răcnit și a murit cu trei știuci în intestine.

Părea că urma un alt val, Myrddraal trăgând o altă masă de trolloci prin pas. Căzuseră destule cadavre în râu, încât acesta era înfundat pentru moment, devenind roșu, cadavrele oferind un punct de sprijin celor care alergau în spate.

„Arcași!” urlă Ituralde. „Unde sunt ăia nenorociți…”

O companie de arcași a trecut în cele din urmă, unele dintre rezervele pe care le reținuse. Cei mai mulți dintre ei aveau pielea aramie a lui Domani, deși erau câțiva Taraboneri rătăciți amestecați. Purtau o mare varietate de arcuri: arcuri lungi înguste de Domani, arcuri scurte saldeene serpentine scoase din posturile de gardă sau din sate, chiar și câteva arcuri lungi Two Rivers înalte.

— Lidrin, strigă Ituralde. Tânărul ofițer cu ochi duri traversă în grabă versantul dealului spre el. Uniforma maro a lui Lidrin era încrețită și murdară la genunchi, nu pentru că ar fi fost indisciplinat, ci pentru că erau momente când oamenii lui aveau mai multă nevoie de el decât de rufele lui.

„Du-te cu acei arcași la turnuri”, a spus Ituralde. „Acei trolloci vor încerca o altă împingere. Nu vreau un alt pumn să spargă în vârf, mă auzi? Dacă ne iau poziția și o folosesc împotriva noastră, voi avea o dimineață putredă.”

Lidrin nu a zâmbit la comentariu, așa cum ar fi putut odată. Nu prea zâmbea deloc; de obicei numai când trebuia să omoare un Trolloc. A salutat, întorcându-se să joace după arcași.

Ituralde se întoarse și privi în spatele dealului. Tabăra de jos a fost așezată acolo, la umbra dealului abrupt. Acest deal fusese odată o formațiune naturală, dar saldeenii îl construiseră de-a lungul anilor, cu o pantă lungă care se întindea spre râu și una mai abruptă pe partea opusă. În tabăra inferioară, trupele sale puteau dormi și mânca, iar proviziile lor puteau fi protejate, toate la adăpost de săgețile inamice de dealul abrupt pe care se afla acum Ituralde.

Ambele tabere ale lui, de sus și de jos, erau lucruri de mozaic. Unele dintre corturi fuseseră cumpărate din satele saldeene, altele erau de marcă Domani, iar zeci de corturi fuseseră aduse prin poarta din toată țara. Un număr mare dintre ele erau lucruri enorme Cairhienin cu modele în dungi. Au ținut ploaia departe de oamenii lui și asta a fost suficient.

Saldaenii au știut cu siguranță să construiască fortificații. Dacă Ituralde ar fi fost în stare să-i convingă să-și părăsească ascunzătoarea din orașul Maradon și să vină în ajutor.

„Acum”, a spus Ituralde, „unde în…”

Se întrerupse când ceva întuneca cerul. Abia a avut timp să înjure și să se îndepărteze în timp ce un grup de

obiecte mari ploua, arcuindu-se sus pentru a cădea pe tabăra de sus, stârnind urlete de durere și confuzie. Aceia nu erau bolovani: erau cadavre. Corpurile uriașe ale trollocilor morți. Armata Shadowspawn își așezase în sfârșit trebuchetele.

O parte din Ituralde a fost impresionată de faptul că i-a condus la asta. Echipamentul de asediu fusese, fără îndoială, adus să asalteze Maradon, care se afla puțin la sud. În schimb, instalarea trabucetelor peste vad pentru a ataca liniile lui Ituralde nu numai că i-ar încetini pe Shadowspawn, dar i-ar expune trabucetele la contrafocul lui.

Nu se așteptase ca ei să arunce cadavre. A blestemat când cerul s-a întunecat din nou, mai multe trupuri căzând, dărâmând corturi, zdrobind soldați.

„Vendecătorii!” urlă Ituralde. „Unde sunt acei Asha’man?” Îl împinsese cu putere pe Asha'man, de când începuse acest asediu. Până la pragul epuizării. Acum i-a reținut, folosindu-i doar atunci când atacurile Trolloc se apropiau prea mult de tabăra de sus.

„Domnule!” Un tânăr mesager cu murdărie sub unghii s-a grăbit din primele linii. Fața lui Domani era cenușie și era încă prea tânăr pentru a-și lăsa o mustață potrivită. „Căpitanul Finsas raportează că armata Shadowspawn mișcă trebuchete în raza de acțiune. Sunt șaisprezece după numărul lui.”

„Să știe căpitanul Finsas că timpul lui sângeros ar putea fi mai bun”, mârâi Ituralde.

„Îmi pare rău, Domnul meu. Le-au rostogolit prin pas înainte să ne dăm seama ce se întâmplă. Volea inițială a lovit stâlpul nostru de pază. Lordul Finsas însuși a fost rănit.”

Ituralde dădu din cap; Rajabi venea să preia comanda taberei superioare și să organizeze răniții. Mai jos, o mulțime de cadavre loviseră și tabăra de jos. Trebuchetele puteau obține înălțimea și raza de acțiune să se lanseze peste deal și să cadă peste oamenii săi în zona lor adăpostită anterior. Ar trebui să tragă înapoi tabăra inferioară, mai departe peste câmpie, spre Maradon, ceea ce ar întârzia timpii de răspuns. Cenușă sângeroasă. Nu obișnuiam să jur atât de mult, se gândi Ituralde. Era acel băiat, Dragonul Renăscut. Rand al'Thor îi făcuse promisiuni lui Ituralde, unele vorbite, altele subînțelese. Promite că va proteja Arad Doman de Seanchan. Promite că Ituralde ar putea trăi, mai degrabă decât să moară prins de Seanchan.

Promite că îi va oferi ceva de făcut, ceva important, ceva vital. Ceva imposibil.

Reține Umbra. Luptă până a sosit ajutorul.

Cerul s-a întunecat din nou, iar Ituralde s-a afundat în pavilionul de comandă, care avea un acoperiș de lemn ca măsură de precauție împotriva armelor de asediu. Se temea de împușcături de roci mai mici, nu de carcase. Bărbații s-au împrăștiat pentru a-i ajuta să-i tragă pe răniți în siguranța relativă a taberei inferioare și de acolo peste câmpie spre Maradon. Rajabi a condus efortul. Bărbatul avea un gât gros ca o cenușă crescută de zece ani și brațele aproape la fel de largi. Acum șocheia în timp ce mergea, piciorul stâng durea în luptă și amputat sub genunchi. Aes Sedai îl vindecase cât putu mai bine și mergea pe un cuier. Refuzase să se retragă prin porțile cu cei răniți grav, iar Ituralde nu-l forțase. Nu ai aruncat un ofițer bun din cauza unei singure răni.

Un tânăr ofițer tresări când o carcasă umflată lovi în vârful pavilionului. Ofițerul — Zhell — nu avea pielea aramie a unui Domani, deși purta o mustață foarte Domani și un semn de frumusețe pe obraz în formă de săgeată.

Ei nu au putut rezista împotriva trollocilor aici pentru mult mai mult timp, nu cu numerele pe care le-au trimis. Ituralde ar trebui să cadă înapoi, punct în punct, mai departe în Saldaea, mai departe spre Arad Doman. Ciudat, cum se retrăgea mereu spre patria sa. Mai întâi dinspre sud, acum dinspre nord-est.

Arad Doman avea să fie zdrobit între seanchan și trolloci. Mai bine te ții de cuvânt, băiete.

Nu s-a putut retrage în Maradon, din păcate. Saldeenii de acolo au spus destul de clar că îl considerau pe Ituralde — și Dragonul Renăscut — ca fiind invadatori. Proștii de sânge. Cel puțin a avut șansa să distrugă acele mașini de asediu.

Un alt cadavru a lovit vârful pavilionului de comandă, dar acoperișul a ținut. Din mirosul — și, în unele cazuri, stropirea — a acelor trolloci decedați, ei nu i-au ales pe cei proaspăt morți pentru acest asalt. Încrezător că ofițerii săi se îngrijeau de îndatoririle lor – acum nu era momentul să se amestece – Ituralde își strânse mâinile în spatele lui. Văzându-l, soldații atât înăuntru cât și în afara foișorului au stat puțin mai drept. Cele mai bune planuri au durat doar până la lovitura primei săgeți, dar un comandant hotărât și neînduplecat putea aduce ordine în haos prin modul în care se ținea.

Deasupra capului, furtuna fierbea, nori de argint și negru ca o oală înnegrită atârnând deasupra unui foc de bucătărie, bucăți de oțel strălucind prin marginile funinginei cu crustă. A fost nefiresc. Oamenii săi să vadă că nu i-a fost frică, chiar și atunci când a strigat cadavre asupra lor.

Răniții au fost duși, iar bărbații din tabăra inferioară au început să-l dărâme, pregătindu-se să o mute mai înapoi. Își țineau arcașii și arbaletarii să tragă, șuierii pregătiți de-a lungul parapeturilor. Avea o cavalerie considerabilă, dar nu le putea folosi aici.

Acele trebuchete, dacă ar fi lăsate în pace, și-ar uza oamenii cu bolovani și împușcături – dar Ituralde intenționa să-i vadă arși mai întâi, folosind un Asha'man sau o forță de lovitură cu săgeți în flăcări printr-o poartă.

Dacă m-aș putea retrage în Maradon. Dar domnul saldean de acolo nu l-a lăsat să intre; dacă Ituralde ar cădea înapoi în oraș, ar fi zdrobit de acele ziduri de trolloci.

Sângeroși, nenorociți. Ce fel de idioți le-au refuzat oamenilor refugiul când o armată de Shadowspawn le bătea la porți?

„Vreau evaluarea daunelor", i-a spus Ituralde locotenentului Nils. „Pregătește-i pe arcași pentru un atac asupra mașinilor de asediu și adu-i pe doi dintre Asha'man care sunt de serviciu. Spune-i căpitanului Creedin să urmărească atacul Trolloc peste vad. Ei își vor dubla eforturile în urma acestui baraj, deoarece vor presupune că suntem dezordonați."

Tânărul dădu din cap și se grăbi să plece în timp ce Rajabi intră șchiopătând în pavilion, frecându-și bărbia lată. — Ai ghicit din nou bine despre acele trebuchete. I-au pregătit să ne atace."

„Încerc să ghicesc întotdeauna corect", a spus Ituralde. „Când nu o fac, pierdem."

Rajabi mormăi. Deasupra capului, a fiert furtuna. În depărtare, Ituralde îi auzea pe Trolloci strigând. Tobe de război bătând. Bărbați care strigă.

„Ceva nu e în regulă", a spus Ituralde.

„Tot acest război sângeros este greșit", a spus Rajabi. „Nu ar trebui să fim aici; ar trebui să fie saldaenii. Întreaga lor armată, nu doar câțiva călăreți pe care ni-a dat Domnul Dragon."

— Mai mult decât atât, spuse Ituralde, cercetând cerul. „De ce cadavre, Rajabi?"

„Pentru a ne demoraliza."

A fost o tactică deloc nemaiauzită. Dar primele salve? De ce să nu folosești pietre când ar face cel mai mult rău și apoi să te muți la corpuri odată ce surpriza a fost cheltuită? Trollocii nu aveau o minte pentru tactică, dar Fade... puteau fi vicleni. Învățase asta direct.

În timp ce Ituralde se uita la cer, o altă salvă masivă a căzut, parcă ar fi fost generată de norii întunecați. Light, de unde luaseră atâtea trebuchete? Suficient pentru a arunca sute de cadavre.

Sunt șaisprezece după numărul lui, spusese băiatul. Nu este suficient. Au căzut unele dintre acele carcase prea uniform?

L-a lovit ca o explozie de ploaie înghețată. Acei monștri deștepți!

„Arcași!” țipă Ituralde. „Arcași, priviți cerul! Alea nu sunt corpuri!”

A fost prea tarziu. În timp ce țipa, Draghkarii și-au desfășurat aripile; mai mult de jumătate din „carcasele” din această salvă erau Profii Umbre vii, ascunși printre trupurile care cădeau. După primul atac Draghkar asupra armatei sale cu câteva zile în urmă, îi lăsase pe arcași în rotație permanentă, urmărind cerul zi și noapte.

Dar arcașii nu aveau ordin să tragă asupra cadavrelor care cădeau. Ituralde a continuat să urle în timp ce a sărit din foișor și a scos sabia din teacă. Tabăra de sus a devenit haos când Draghkar a căzut în mijlocul soldaților. Un număr mare dintre ei căzură în jurul pavilionului de comandă, cu ochii lor negri prea mari strălucind, atrăgând oameni spre ei cu cântecele lor dulci.

Ituralde țipă cât putu de tare, umplându-și urechile cu sunetul propriei voci. Una dintre fiare a venit după el, dar strigătul lui l-a împiedicat să-i audă cântaiul. Părea surprins – la fel de surprins pe cât ar putea părea ceva atât de inuman – în timp ce se împiedică spre ea, prefăcându-se atras, apoi lovi un expert în gât. Sângele întunecat curgea pe pielea albă lăptoasă, în timp ce Ituralde își smulse lama, încă țipând.

L-a văzut pe Rajabi împiedicându-se și căzând la pământ în timp ce unul dintre Progenii din Umbră sări peste el. Ituralde nu a putut să meargă la el – a fost înfruntat chiar de un alt monștri. Într-un moment binecuvântat, a observat bile de foc care îl loveau pe Draghkar în aer — Asha'man.

Dar, în același timp, în depărtare, a auzit tobele de război crescând mai tare. După cum prezisese el, forța

agitată a trollocilor avea să lovească peste vad cu atâta putere cât au avut-o vreodată. Ușoară, dar uneori ura să aibă dreptate.

Mai bine ți-ai ține promisiunea că-mi trimiți ajutor, băiete, se gândi Ituralde în timp ce se lupta cu al doilea Draghkar, țipetele lui devenind răgușite. Ușoară, dar ai face mai bine!

Faile păși cu pași mari prin tabăra lui Perrin, aerul răsunând de voci zgomotătoare, mormăituri de efort și chemări ale oamenilor care dădeau ordine. Perrin le trimisese o ultimă cerere celor de la White Cloaks pentru a se discuta și încă nu primise niciun răspuns.

Faile se simți împrospătat. Își petrecuse toată noaptea înghițită de Perrin pe vârful dealului lor. Ea adusese o mulțime de lenjerie de pat și pături. În unele privințe, vârful dealului înierbat fusese mai confortabil decât cortul lor.

Cercetașii se întorseseră din Cairhien în această dimineață; raportul lor avea să vină în curând. Deocamdată, Faile făcuse baie și mâncase.

Era timpul să facem ceva în legătură cu Berelain.

Ea a traversat iarba călcată în picioare spre secțiunea Mayener a taberei, simțindu-și furia crescând. Berelain mersese prea departe. Perrin a susținut că zvonurile au venit de la servitoarele lui Berelain, nu de la femeie însăși, dar Faile a văzut adevărul. Primul a fost un maestru în manipularea și controlul zvonurilor. Acesta a fost unul dintre cele mai bune moduri de a conduce dintr-o poziție de relativă slăbiciune. Primul a făcut acest lucru în Mayene, și ea a făcut același lucru aici, în tabără, unde Faile era cel mai puternic grup ca soția lui Perrin.

O pereche de Gărzi înaripate stăteau la intrarea în secțiunea Mayener, cu pieptarurile vopsite în purpuriu, căștile înaripate în formă de oale și se întindeau pe ceafă. S-au ridicat mai înalți în timp ce Faile se apropia, ținând în mână lăncile care erau în mare parte ornamentale, fanionurile zbândind cu șoimul auriu în zbor șablonați pe lungimile lor albastre.

Faile a trebuit să se ridice ca să le întâlnească privirea. „Escortă-mă la doamna ta”, a ordonat ea.

Gardienii dădură din cap, unul ridicând o mână cu mănușă și făcând semn altor doi bărbați din interiorul taberei să ia ceasul. „Ni s-a spus să te așteptăm”, îi spuse gardianul lui Faile cu o voce profundă.

Faile ridică o sprânceană. "Astăzi?"

"Nu. Primul a spus pur și simplu că dacă vii, trebuia să fii ascultat."

„Desigur, trebuie să fiu ascultat. Aceasta este tabăra soțului meu."

Gardienii nu s-au certat cu ea, deși probabil că nu au fost de acord.

Berelain fusese trimis să o însoțească pe Perrin, dar nu i se dăduse comanda expresă asupra ei sau a trupelor ei.

Faile i-a urmat pe bărbați. Pământul, printr-un miracol, chiar începea să se usuce. Faile îi spusese lui Perrin că nu era deranjată de zvonuri, dar era frustrată de îndrăzneala lui Berelain. Femeia aceea, își spuse Faile. Cum îndrăznește ea... Nu. Nu, Faile nu putea continua pe acea cale. Un meci bun de strigăt ar face-o să se simtă mai bine, dar ar întări zvonurile. Ce ar mai presupune oamenii dacă ar vedea-o mergând spre cortul Primului, apoi țipând la ea? Faile trebuia să fie calm. Ar fi dificil.

Tabăra Mayener era aranjată cu șiruri de oameni care iradiau dintr-un cort central ca niște spițe pe o roată. Garda Înaripată nu avea corturi – acelea erau cu Maestrul Gill – dar a fost un aranjament foarte ordonat pentru grupări. Aproape că păreau prea nivele, păturile împăturite, grămezile de lănci, stâlpii de cai și gropile periodice de foc. Pavilionul central al lui Berelain era lavandă și maro – salvare de la Maiden. Faile și-a păstrat calmul în timp ce cei doi paznici falnici au condus-o până la cort. Unul a bătut în stâlp de afară pentru permisiunea de a intra.

Vocea liniştită a lui Berelain a răspuns, iar gardianul a împins înapoi clapeta de la intrare pentru Faile. Când se mișca să intre, foșnetul înăuntru a făcut-o să se dă înapoi, iar Annoura a ieșit. Aes Sedai dădu din cap către Faile, împletiturile suprapuse din jurul feței ei legănându-se. Părea nemulțumită; nu-şi recăpătase încă favoarea amantei.

Faile trase adânc aer în piept, apoi intră în pavilion. Era rece înăuntru. Podeaua era acoperită cu un covor maro și verde cu un model de iederă răsucită. Deși pavilionul părea gol fără mobilierul obișnuit de călătorie al lui Berelain, ea avea o pereche de scaune rezistente din stejar și o masă luminoasă de la Maiden.

Primul trandafir. — Lady Faile, spuse ea calmă. Astăzi, ea a purtat diadema lui Mayene. Coroana subțire avea o măreție simplă, fără ornamente, cu excepția șoimului auriu

care își lua zborul, ca și cum ar fi sărind spre lumina soarelui care curgea în petice prin tavanul cortului. Clapele fuseseră scoase acolo pentru a lăsa să pătrundă lumina. Rochia Primei era aurie și verde, o curea foarte simplă în talie, decolteul adânc.

Faile se aşeză pe unul dintre scaune. Această conversație era periculoasă; ar putea duce la dezastru. Dar trebuia făcut.

„Am încredere că ești bine?” spuse Berelain. „Ploile din ultimele zile nu au fost prea solicitante?”

— Ploile au fost îngrozitoare, Berelain, spuse Faile. „Dar nu sunt aici să vorbesc despre ei.”

Berelain strânse buzele perfecte. Ușoară, dar femeia era frumoasă! În comparație, Faile se simțea de-a dreptul murdar, nasul prea mare, sânul prea mic. Vocea ei nu era nici pe departe la fel de melodică ca a lui Berelain. De ce i-a făcut Creatorul pe oameni la fel de perfecți ca Berelain? A fost o batjocură la adresa celorlalți?

Dar Perrin nu o iubea pe Berelain. Îl iubea pe Faile. Sa nu uiti asta.

— Foarte bine, spuse Berelain. „Am presupus că această discuție va veni. Permiteți-mi să vă promit că zvonurile sunt absolut false; Nu s-a întâmplat nimic nepotrivit între mine și soțul tău.”

„Mi-a spus deja asta”, a spus Faile, „și am încredere în cuvântul lui decât pe al tău”.

Asta îl făcu pe Berelain să se încruntă. Era un maestru al interacțiunilor politice, posedând o abilitate și o subtilitate pe care Faile le invidia. În ciuda tinereții sale, Berelain își păstrase micul oraș-stat liber de Lacrima mult mai mare și puternică. Faile nu putea decât să ghicească cât de multă jonglerie, dublu-afacere politică și inteligență absolută trebuie să fi cerut asta.

„Deci de ce ai venit la mine?” întrebă Berelain aşezându-se. „Dacă inima ta este liniștită, atunci nu este nicio problemă.”

— Amândoi știm că dacă te-ai culcat sau nu cu soțul meu nu este o problemă aici, spuse Faile, iar ochii lui Berelain se măriră. „Nu ceea ce s-a întâmplat, ci ceea ce se presupune, mă enervează.”

„Zvonurile pot fi găsite în orice loc în care oamenii sunt adunați”, a spus Berelain. „În special acolo unde bărbații bârfesc.”

„Este puțin probabil ca astfel de zvonuri puternice și persistente să fi apărut fără încurajare”, a spus Faile.

„Acum, toți cei din lagăr – inclusiv refugiații care mi-au jurat – presupun că mi-ai culcat soțul în timp ce eram plecat. Acest lucru nu numai că mă face să arăt ca un prost, dar aruncă o umbră asupra onoarei lui Perrin. El nu poate conduce dacă oamenii îl iau drept genul de bărbat care va alerga în brațele unei alte femei în momentul în care soția lui este plecată."

„Alți conducători au depășit astfel de zvonuri", a spus Berelain, „și pentru mulți dintre ei, zvonurile nu au fost nefondate. Monarhiile supraviețuiesc infidelității."

— Poate în Illian sau Tear, spuse Faile, dar Saldaea se așteaptă mai bine de la monarhii săi. La fel și oamenii din cele două râuri. Perrin nu este ca ceilalți conducători. Felul în care oamenii lui îl privesc îl sfâșie în interior."

— Cred că îl subestimezi, spuse Berelain. „Va birui și va învăța să folosească zvonurile pentru câștigul său. Asta îl va face mai puternic ca om și ca conducător."

Faile o studie pe femeie. „Nu-l înțelegi deloc, nu-i așa?

Berelain a reacționat de parcă ar fi fost pălmuită, retrăgându-se. Evident, nu-i plăcea claritatea acestei conversații. Asta i-ar putea oferi lui Faile un mic avantaj.

— Înțeleg bărbații, Lady Faile, spuse Berelain cu răceală. „Și soțul tău nu face excepție. Din moment ce te-ai hotărât să fii sincer, mă voi întoarce în natură. Ai fost deștept să-l iei pe Aybara când ai făcut-o, sudând-o pe Saldaea cu Dragonul Renăscut, dar să nu crezi că el va rămâne al tău fără concurență."

Faile respiră adânc. Era timpul să o facă să se joace. „Reputația lui Perrin a fost grav afectată de ceea ce ai făcut, doamna mea, Prima. Pentru propria mea dezonoare, s-ar fi putut să te iert. Dar nu pentru a lui."

„Nu văd ce se poate face."

— Da, spuse Faile. „Și sunt destul de sigur că unul dintre noi va trebui să moară."

Berelain a rămas impasibil. "Scuzați-mă?"

„În Borderlands, dacă o femeie descoperă că o altă persoană și-a așternut soțul, i se oferă opțiunea de a lupta cu cuțitul." Asta era adevărat, deși tradiția era una veche, rar respectată. „Singura modalitate de a-mi curăța numele este ca tu și cu mine să luptăm."

„Ce ar dovedi asta?"

„Dacă nimic altceva, dacă ai fi mort, ar împiedica pe oricine să creadă că încă te culci cu soțul meu la spatele meu."

— Chiar mă amenințăți în propriul meu cort?

„Aceasta nu este o amenințare”, a spus Faile, rămânând ferm. Light, ea spera că acest lucru a mers pe drumul cel bun. „Aceasta este o provocare.”

Berelain o studie, cu ochii calculatori. „Voi face o declarație publică. Îmi voi pedepsi în mod public servitoarele pentru zvonurile lor și voi spune taberei că nu s-a întâmplat nimic.”

„Chiar crezi că asta ar opri zvonurile? Nu te-ai opus la ele înainte de întoarcerea mea; asta este văzută ca o dovadă. Și, desigur, acum ar fi de așteptat să te comporți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.”

„Nu poți fi serios în această… provocare.”

În ceea ce privește onoarea soțului meu, Berelain, vorbesc întotdeauna serios.” Ea a întâlnit ochii femeii și a văzut îngrijorarea acolo. Berelain nu a vrut să se lupte cu ea. Și, desigur, Faile nu a vrut să se lupte cu Berelain și nu doar pentru că nu era sigură dacă va putea câștiga sau nu. Deși își dorise întotdeauna să se răzbune pe Primul pentru vremea când Berelain îi luase cuțitul de la ea.

— Voi face provocarea în mod oficial în această seară, înainte de întreaga tabără, spuse Faile, păstrându-și vocea uniformă. „Veți avea o zi să răspundeți sau să plecați.”

„Nu voi fi parte la această prostie.”

— Ești deja, spuse Faile ridicându-se. „Asta este ceea ce ai pus în mișcare în momentul în care ai lăsat să înceapă acele zvonuri.”

Faile se întoarse să iasă din cort. A trebuit să muncească din greu pentru a-și ascunde nervozitatea. Văzuse Berelain cum i se înțepa sprânceana de sudoare? Faile se simți de parcă mergea chiar pe tăișul unei săbii. În cazul în care Perrin va ajunge la știre despre această provocare, el ar fi furios. Trebuia să spere asta.

— Lady Faile, spuse Berelain din spate. Vocea Primului era tăiată de îngrijorare. „Cu siguranță putem veni la altă cazare. Nu forțați acest lucru.”

Faile se opri, cu inima bătând. Ea sa întors. Primul părea cu adevărat îngrijorat. Da, credea că Faile era suficient de însetat de sânge pentru a face această provocare.

— Te vreau să ieși din viața lui Perrin, Berelain, spuse Faile. „Voi avea asta, într-un fel sau altul.”

— Vrei să plec? întrebă Berelain. „Sarcinile pe care mi le-a dat Lordul Dragon s-au încheiat. Presupun că aș putea să-mi iau oamenii și să merg în altă direcție.

Nu, Faile nu a vrut să plece. Dispariția trupelor ei ar fi o lovitură, în fața acelei armate Whitecloak care se profilează. Iar Perrin ar avea nevoie din nou de Garda Înaripată, bănui Faile.

— Nu, spuse Faile. — Plecarea nu va face nimic pentru zvonuri, Berelain.

— Va fi la fel de mult cum ar fi uciderea mea, spuse femeia sec. „Dacă ne luptăm și ai reușit cumva să mă omori, tot ce s-ar spune este că ai descoperit infidelitatea soțului tău și te-ai înfuriat. Nu văd cum ți-ar ajuta asta poziția. Ar încuraja doar zvonurile."

— Atunci vezi problema mea, spuse Faile, lăsându-i să se vadă exasperarea. „Se pare că nu există nicio modalitate de a scăpa de aceste zvonuri."

Berelain o studie. Femeia promisese odată că o va lua pe Perrin. Aproape am jurat. Ea părea să fi dat înapoi, în parte, recent. Iar ochii ei dădeau semne de îngrijorare.

Își dă seama că a lăsat asta să meargă prea departe, se gândi Faile, înțelegând. Sau desigur. Berelain nu se așteptase ca Faile să se întoarcă de la Maiden. De aceea făcuse o mișcare atât de îndrăzneață.

Acum și-a dat seama că s-a extins prea mult. Și a crezut în mod legitim că Faile este suficient de deranjat pentru a o duel în public.

— Nu mi-am dorit niciodată asta, Berelain, spuse Faile, întorcându-se înapoi în cort. „Și nici Perrin. Atențiile tale sunt o supărare pentru amândoi."

— Soțul tău a făcut puțin pentru a mă descuraja, spuse Berelain, cu brațele încrucișate. „În timpul absenței tale, au fost momente în care m-a încurajat direct."

— Îl înțelegi atât de puțin, Berelain. A fost uimitor cum omul putea fi atât de orb în timp ce era atât de inteligent în alte privințe.

— Deci pretindeți, spuse Berelain.

— Ai două opțiuni chiar acum, Berelain, spuse Faile, apropiindu-se de ea. „Poți să te lupți cu mine și unul dintre noi va muri. Ai dreptate, asta nu ar pune capăt zvonurilor. Dar ți-ar pune capăt șanselor la Perrin. Ori ai fi mort, ori ai fi femeia care i-a ucis soția.

— Cealaltă alegere a ta, spuse Faile, întâlnindu-i ochii lui Berelain, este să găsești o modalitate de a distruge aceste zvonuri odată pentru totdeauna. Tu ai provocat mizeria asta. O vei repara."

Și acolo era pariul ei. Faile nu se putea gândi la o ieșire din situație, dar Berelain era mult mai realizată în acest

sens decât ea. Așa că a venit Faile, pregătit să o manipuleze pe Berelain să creadă că era pregătită să facă ceva nerezonabil. Atunci lasă impresionanta perspicacitate politică a femeii să atace situația.

Ar merge?

Faile a întâlnit ochii lui Berelain și și-a permis să-și simtă furia. Indignarea ei pentru ceea ce se întâmplase. Era bătută, înghețată și umilită de inamicul lor comun. Și în timpul asta, Berelain a avut curajul să facă așa ceva?

Ea ținea ochii Primului. Nu, Faile nu avea atâta experiență politică ca Berelain. Dar avea ceva ce femeia nu avea. Îl iubea pe Perrin. Profund, cu adevărat. Ea ar face orice pentru a-l împiedica să fie rănit.

Primul a studiat-o. — Foarte bine, spuse ea. "Așa să fie. Fii mândru de tine, Faile. Este... rar să mă iau de la un premiu pe care mi l-am dorit de mult."

„Nu ai spus cum am putea scăpa de zvonuri."

— Poate exista o metodă, spuse Berelain. „Dar va fi dezagreabil." Faile ridică o sprânceană.

„Va trebui să fim văzuți ca prieteni", a explicat Berelain. „Lupta, fiind în contradicție, acest lucru va alimenta zvonurile. Dar dacă suntem văzuți petrecând timp unul cu altul, îi va dezarma. Acest lucru, amestecat cu o renunțare oficială din partea mea la zvonuri, va fi probabil suficient."

Faile se aşează pe scaunul pe care îl folosise mai devreme. Prieteni? O detesta pe această femeie.

— Ar trebui să fie un act credibil, spuse Berelain, ridicându-se și îndreptându-se spre standul de servire din colțul cortului. Și-a turnat niște vin rece. „Numai asta ar funcționa."

— Vei găsi și un alt bărbat, spuse Faile. „Cineva căreia îi poți acorda atenția, cel puțin pentru o vreme. Pentru a dovedi că nu ești interesat de Perrin."

Berelain ridică paharul. — Da, spuse ea. „Bănuiesc că și asta ar ajuta. Poți să faci un asemenea act, Faile ni Bashere t'Aybara?

Ai crezut că sunt gata să te ucid din cauza asta, nu-i așa, s-a gândit Faile: „Promit.

Berelain făcu o pauză, cu paharul la jumătatea buzelor. Apoi ea a zâmbit și a băut. „Atunci vom vedea", a spus ea, coborând paharul, „ce vine din asta."

19
Discuție despre dragoni

Mat trase de o haină maro rezistentă. Nasturii erau din alamă, dar în afară de asta, nu aveau ornamente. Făcut dintr-o lână groasă, avea câteva găuri de săgeți care chiar ar fi trebuit să-l omoare. Una dintre găuri avea o pată de sânge în jurul ei, dar aceasta fusese în mare parte spălată. Era o haină drăguță. Ar fi plătit o monedă bună pentru o haină ca aceasta, când locuia în cele două râuri.

Și-a frecat fața, uitându-se în oglinda noului său cort. În cele din urmă, își rase barba aceea însângerată. Cum a reușit Perrin acea mâncărime sângeroasă? Omul trebuie să aibă șmirghel pentru piele. Ei bine, Mat ar găsi o altă modalitate de a se deghiza, atunci când va fi nevoie.

Se ciupise de câteva ori în timp ce se bărbierise. Dar nu era ca și cum ar fi uitat cum să aibă grijă de sine. Nu avea nevoie de un servitor care să facă ceea ce putea să facă singur. Dând din cap, își trase pălăria și-și apucă ashandarei din colțul cortului; corbii de pe lamă păreau a se cocoța încântați în așteptarea unor bătălii care urmau. „Ai bine," spuse Mat, sprijinindu-l pe ashandarei pe umăr în timp ce ieșea din cort. Și-a luat rucsacul și l-a pus peste celălalt umăr. Începând din această seară, avea să-și petreacă nopțile în oraș.

Trecu cu pași mari prin tabără, dând din cap către un grup de Redarms care treceau. Dublase ceasul. Era îngrijorat de gholam, dar și de numeroasele tabere militare din zonă. Jumătate erau mercenari, jumătate erau menținătorii acestui lord minor sau aceluia, venind să-i aducă omagiu Reginei sosind suspect după ce s-a făcut îndreptarea.

Fără îndoială, fiecare își declara loialitatea sinceră față de Elayne, explicând că oamenii lui au susținut-o tot timpul. Cuvintele lor probabil că au căzut puțin la pământ, din moment ce Mat avea o bună autoritate de la trei bețivi separați din taverne, pe care Elayne o folosise pe scară largă Traveling pentru a-și recruta apărarea. Era mai ușor să prefaci o sosire întârziată când răspundeai la un mesaj scris.

"Mat! Mat!"

Mat se opri pe aleea din afara cortului său, în timp ce Olver urcă în goană. Băiatul începuse să poarte o bandă roșie în jurul brațului, la fel ca și Redarms, dar încă purta pantalonii și haina maro. Își purta pânza înfășurată pentru șerpi și vulpi sub un braț și un rucsac atârnat peste celălalt.

Setalle stătea în depărtare, împreună cu Lussin și Edder, doi Redarms pe care Mat îi atribuise să vegheze asupra ei și asupra băiatului. Ei aveau să plece în oraș în curând.

— Mat, spuse Olver gâfâind. "Tu pleci?"

— Nu am timp să mă joc cu tine acum, Olver, spuse Mat, coborându-și ashandarei la curba brațului. „Trebuie să merg să mă întâlnesc cu o regină."

— Știu, spuse Olver. „M-am gândit că, din moment ce mergem amândoi în oraș, am putea călători împreună și să facem planuri. Am câteva idei despre cum să învingă șerpii și vulpile! O să le arătăm, Mat. Arde-mă, dar o vom face!"

„Cine te-a învățat această limbă?"

— Mat, spuse el. "Asta e important! Trebuie să planificăm! Nu am vorbit despre ce vom face."

În tăcere, Mat s-a blestemat pentru că a discutat despre încercarea de a salva Moiraine acolo unde Olver o putea auzi. Băiatul nu avea de gând să o ia bine când a rămas în urmă.

— Trebuie să mă gândesc la ce o să-i spun Reginei, spuse Mat, frecându-și bărbia. „Dar cred că ai dreptate, planificarea este importantă. De ce nu te duci să-i spui lui Noal ideile tale?

— Am făcut-o deja, spuse Olver. „Și Thom de asemenea. Și Talmanes."

Talmanes? Nu mergea cu ei în Turn! Light, cât de mult răspândise Olver vestea?

— Olver, spuse Mat, ghemuindu-se pentru a fi la nivelul ochilor cu băiatul, trebuie să stai mai tăcut. Nu vrem ca prea mulți oameni să știe ce facem."

— Nu i-am spus nimănui că nu avem încredere, Mat, spuse Olver. „Nu vă faceți griji, cei mai mulți au fost redarms."

Grozav, se gândi Mat. Ce ar crede soldații despre comandantul lor care plănuiește să plece și să lupte cu o grămadă de creaturi din poveștile copiilor? Să sperăm că vor vedea comentariile lui Olver ca fantezii ale unui băiat tânăr.

— Doar fii atent, spuse Mat. — Am să trec mâine pe la hanul tău și pot juca un joc atunci și vorbesc despre asta. În

regulă?"

Olver dădu din cap. — În regulă, Mat. Dar... sânge și cenușă! S-a întors și a plecat.

„Și nu mai înjură!” strigă Mat după el, apoi clătină din cap. Soldații însângerați l-ar fi corupt pe Olver până la vârsta de doisprezece ani.

Mat și-a continuat drumul, sprijinindu-și din nou sulița pe umăr. I-a găsit pe Thom și Talmanes călare în fața taberei împreună cu o forță de cincizeci de Redarms. Thom purta o haină și pantaloni extravaganți roșu-vin, cu auriu la brațe, cu o cămașă cu dantelă albă la mânșete și o cravată de mătase legată la gât. Nasturii erau din aur strălucitor. Mustatile ii fusesera tunde si frumos pieptanate. Întreaga ținută era nouă, inclusiv mantia neagră, căptușeala interioară din aur.

Mat a înghețat pe loc. Cum s-a transformat omul atât de perfect dintr-un vechi ticălos de veselie într-un curtean regal? Ușoară!

„Văd din reacția ta că prezentarea este eficientă”, a spus Thom.

„Sânge și cenușă de sânge!” a exclamat Mat. "Ce s-a întâmplat? Te-ai îmbolnăvit de la un cârnați prost la micul dejun?

Thom și-a biciuit mantia pe spate, dezvăluind că avea harpa afară și lângă el. Arăta ca un bard de curte! „M-am gândit că dacă, după toți acești ani, voi face o apariție în Caemlyn, ar trebui să arăt rolul”.

„Nu e de mirare că ai cântat pentru monedă în fiecare zi”, a spus Mat. „Oamenii din acele taverne au prea mulți bani.”

Talmanes ridică o sprânceană — la fel de bun ca un rânjet, de la acel bărbat. Uneori, părea atât de dur încât să facă norii de tunete să se simtă vesele. Purta și o ținută frumoasă, a lui din cobalt și argint adânc. Mat simți la mânșete. Ar fi putut folosi niște dantelă. Dacă Lopin ar fi fost aici, și-ar fi propus ținuta potrivită fără ca Mat să-l întrebe. Puțină dantelă era bună pentru un bărbat. L-a făcut să pară prezentabil.

— Asta porți să o vizitezi pe regina, Mat? întrebă Talmanes. "Desigur ca este." Cuvintele i-au părăsit gura înainte de a avea ocazia să se gândească la ele. „Este o haină bună.” Se apropie să-i ia frâiele lui Pips. „Poate că este bine de luptat”, spuse Talmanes.

— Elayne este regina lui Andor acum, Mat, spuse Thom. „Și reginele sunt un lot special. Ar trebui să-i arăți

respect.”

— Îi arăt respectul nenorocit, spuse Mat, întinzându-şi suliţa unuia dintre soldaţi, apoi urcând în şa. Luă suliţa înapoi, apoi îl întoarse pe Pips ca să-l poată privi pe Thom. „Aceasta este o haină suficient de bună pentru un fermier.”

— Nu mai eşti fermier, Mat, spuse Talmanes.

— Şi eu sunt, spuse Mat cu încăpăţânare.

— Dar te-a sunat Musenge… începu Thom.

— S-a înşelat, spuse Mat. „Doar pentru că un bărbat se căsătoreşte cu cineva nu înseamnă că devine brusc noblețe.

Thom și Talmanes schimbară o privire.

— Mat, spuse Thom. „De fapt, așa funcționează. Este aproape una dintre singurele moduri de a deveni nobilime.”

— Așa facem noi aici, poate, spuse Mat. „Dar Tuon este din Seanchan. Cine știe ce fac acolo? Știm cu toții cât de ciudate pot fi. Nu putem ști nimic până nu vorbim cu ea.”

Thom se încruntă. „Sunt sigur, din lucrurile pe care le-a spus ea, că…”

— Nu putem ști nimic până nu vorbim cu Tuon, repetă Mat, mai tare de data asta. „Până atunci, eu sunt Mat. Niciunul din acest Prinț al Orice prostie.”

Thom părea confuz, dar buzele lui Talmanes se întoarseră ușor în sus în lateral. Arde pe acel om. Mat era înclinat să creadă că natura lui solemnă era doar un act. Râdea în secret înăuntru?

„Ei bine, Mat”, a spus Talmanes, „nu ai avut niciodată vreun sens, așa că de ce ar trebui să ne așteptăm să o faci acum? Mai departe, apoi, pentru a o întâlni pe Regina Andorului. Sigur că nu vrei să te rostogolești mai întâi în noroi?

— O să fiu bine, spuse Mat sec, trăgându-și pălăria în jos în timp ce un soldat își lega rucsacul de spatele șeii.

Îl puse pe Pips în mișcare, iar cortegiul începu călătoria acum familiară către Caemlyn. Mat și-a petrecut cea mai mare parte a timpului examinându-și planul în cap. Avea hârtiile Aludrei ascunse într-un dosar de piele și includeau cererile ei. Fiecare ctitor de clopot din Caemlyn, cantități mari sau bronz și fier și pulberi care valorează mii de coroane. Și ea a susținut că acesta era minimul de ceea ce avea nevoie.

Cât de sub Lumină avea să o facă Mat pe nenorocitele Elayne Trakand să-i dea toate astea? Ar trebui să zâmbească mult. Dar Elayne se dovedise rezistentă la zâmbetele lui înainte, iar Queens nu erau ca oamenii obișnuiți. Majoritatea femeilor, zâmbeau înapoi sau se

încruntau la tine, așa că știai unde stai. Elayne părea genul care îți zâmbește, apoi te aruncă în închisoare.

Pentru o dată, ar fi frumos dacă norocul lui l-ar putea vedea undeva să se bucure de pipă și un joc de zaruri, cu o fată drăguță care servește în genunchi și nu după următoarea lui aruncare. În schimb, el era căsătorit cu un Seanchan High Blood și era plecat să o implore pe Regina Andorului pentru ajutorul ei. Cum a primit aceste situații? Uneori credea că Creatorul trebuie să fie ca Talmanes. Drept la față, dar în secret se distrează grozav râzând de Mat.

Procesiunea lui a trecut pe lângă numeroase tabere pe câmpiile deschise din jurul lui Caemlyn. Tuturor mercenarilor li se cerea să stea la cel puțin o legă distanță, dar forțele lorzilor puteau campa mai aproape. Asta l-a pus pe Mat într-un loc dificil. A existat întotdeauna tensiune între săbiile de vânzare și armatorii loiali, iar cu mercenarii atât de departe de Caemlyn, luptele erau obișnuite. Trupa era chiar în mijlocul ei.

A făcut niște calcule rapide pe baza dârelor de fum de foc de tabără pe care le-a văzut răsucindu-se în aer. În zonă erau cel puțin zece mii de mercenari. Știa Elayne ce ceainic clocotitor prepara ea aici? Prea multă căldură și toată chestia sângeroasă ar fierbe!

Procesiunea lui Mat a atras atenția. Îl avea pe unul dintre bărbați să arboreze steagul Bandei Mâinii Roșii, iar oamenii săi își dezvoltau o reputație. După numărul lui Mat, ei erau cel mai mare grup - mercenari sau forța lordului - din afara zidurilor lui Caemlyn. Erau la fel de organizați și disciplinați ca o armată obișnuită și erau sub conducerea unui prieten personal al Dragonului Renăscut. Oamenii lui nu s-au putut abține să se laude cu asta, deși Mat ar fi preferat să fi tăcut.

Au trecut pe lângă grupuri de bărbați care așteptau pe marginea drumului, curioși să-l zărească pe „Lord Mat”. Și-a ținut ochii înainte. Dacă s-ar fi așteptat la niște fâșii într-o haină bogată, atunci ar fi dezamăgiți! Deși poate ar fi putut alege o haină mai bună. Acesta era rigid și gulerul mâncărimea.

Desigur, mai mulți păreau să creadă că Talmanes era „Lord Mat” din felul în care l-au arătat, probabil din cauza modului în care era îmbrăcat. Cenușă sângeroasă!

Această conversație cu Elayne avea să fie dură. Dar Mat avea o carte ascunsă, una pe care el spera să fie suficientă pentru a o face să privească dincolo de cheltuiala

propunerii lui Aludra. Deși îi era mai frică că ea va vedea ce face și vrea să ia parte la asta. Și când o femeie „dorea să facă parte” din ceva, asta însemna că voia să fie la conducere.

S-au apropiat de poarta din zidurile alb-cenușii ale lui Caemlyn, trecând pe lângă orașul exterior în creștere. Soldații i-au făcut semn să continue. Mat le dădu un vârf de pălărie, iar Thom făcu un semn înfloritor micuţei mulţimi adunate aici. Au aplaudat. Grozav. Doar grozav.

Marșul prin Orașul Nou a fost fără evenimente, cu excepția multor mulțimi care priveau. I-ar recunoaște cineva fața din acele desene? Mat voia să coboare de pe arterele principale, dar străzile înguste ale lui Caemlyn erau o mizerie întortocheată. O forță de cincizeci de călăreți era prea mare pentru a se deplasa pe acele străzi.

Au trecut în cele din urmă prin zidurile albe strălucitoare ale Orașului Interior, unde drumurile erau mai largi, clădirile construite de Ogier mai puțin înghesuite, iar populația mai subțire. Aici, au trecut pe lângă mai multe grupuri de bărbați înarmați, inclusiv gardieni în alb și roșu. Mat putea să-și facă tabăra în față, acoperind pavajele cenușii ale curții cu corturile și liniile de cai.

Palatul Caemlyn era ca un alt oraș mic din orașul din interiorul orașului. Avea un zid fortificat jos și, în timp ce vârfurile și turlele sale se ridicau în aer, avea mai mult aspectul unui buncăr de război decât Palatul Soarelui. Ciudat, cum nu observase niciodată asta când era mai tânăr. Dacă Caemlyn ar cădea, acest palat ar putea rezista de la sine. Aveau nevoie de mai multe bараci, totuși, în interiorul acelui zid. Acest camping în curte a fost ridicol.

Mat a luat ca escortă pe Talmanes, Thom și o forță de zece Redarms. Un bărbat înalt, cu o cuplată lustruită, cu trei noduri de aur pe umărul mantiei, aștepta la intrarea în palat. Era un bărbat tânăr, dar felul în care stătea – relaxat, dar echilibrat, cu mâna pe pomul sabiei – indica că era un soldat experimentat. Păcat că avea o față atât de frumoasă. O viață în armată ar ajunge probabil să distrugă asta.

Bărbatul dădu din cap către Mat, Thom și Talmanes. — Lord Cauthon? l-a întrebat pe Mat.

„Doar Mat.”

Bărbatul a ridicat o sprânceană, dar nu a spus nimic. „Numele meu este Charlz Guybon. Te voi conduce la Majestatea Sa.”

Îl trimisese pe Guybon însuși să-l escorteze pe Mat. Era de rang înalt, comandantul secund al armatelor. A fost

neașteptat. Ii era frică lui Elayne de el sau îl onora? Poate că Guybon dorise să-l vadă pe Mat singur. Ea nu l-ar onora pe Mat, nu după ce l-a făcut să aștepte atât de mult pentru a obține un public! Un salut bun pentru un vechi prieten. Suspiciunile lui s-au confirmat atunci când Guybon nu i-a condus în Sala Mare, ci în jos într-o zonă liniștită a Palatului.

— Am auzit multe despre tine, maestru Cauthon, spuse Guybon. Părea ca unul dintre acei soldați înțepeni. Solid, dar poate puțin prea solid. Ca un arc fără suficient arc pentru el.

"De la care?" întrebă Mat. „Elayne?”

„În mare parte zvonuri prin oraș. Oamenilor le place să vorbească despre tine.”

Ei fac? se gândi Mat. „Nu am făcut jumătate din ceea ce spun ei”, a mormăit el, „și cealaltă jumătate nu a fost din vina mea.” Guybon a râs. „Dar povestea cu tine agățat de un copac timp de nouă zile?”

— Nu s-a întâmplat, spuse Mat, rezistând impulsului de a trage de eșarfa de la gât. Nouă zile? De unde a venit asta? Nici măcar nu stătuse de nouă minute! Nouă secunde fuseseră prea lungi.

„De asemenea, se spune”, a continuat Guybon, „că nu pierzi niciodată la zaruri sau la dragoste și că sulița ta nu își pierde niciodată ținta.”

„Mi-aș dori ca acele secunde două să fie adevărate. Arde-mă, dar mi-aș dori să fie.”

„Dar tu câștigi întotdeauna la zaruri?”

— Destul de aproape, spuse Mat, trăgând în jos de borul pălăriei. „Dar nu-l răspândi pe acela, altfel nu voi găsi niciodată un joc.”

— Se spune că ai omorât unul dintre Părăsiți, remarcă Guybon.

— Nu este adevărat, spuse Mat. De unde venise acela?

„Și poveștile cu care te-ai duel cu Regele invadatorilor Aiel într-o bătălie de onoare? Ai câștigat cu adevărat Dragon Reborn loialitatea lui Aiel?”

— Cenușă sângeroasă, spuse Mat. „L-am ucis pe Couladin, dar nu s-a întâmplat în niciun fel de duel! L-am dat peste câmpul de luptă și unul dintre noi a trebuit să moară. Nu era bine să fiu eu.”

— Interesant, spuse Guybon. „M-am gândit că ar putea fi adevărat. Cel puțin, este unul dintre puținele care s-ar fi putut întâmpla. Spre deosebire de…” Se opri.

"Ce?" spuse Mat. Trecură pe lângă o intersecție de săli în care servitorii se grupau, privindu-l pe el și pe celălalt trecând și șoptind între ei.

Guybon părea ezitant. „Sunt sigur că ai auzit.”

"Îndoielnic." Arde-l! Ce a urmat? Au răspândit membrii trupei aceste zvonuri? Nici măcar ei nu știau despre unele dintre aceste lucruri!

— Ei bine, există un zvon care spune că ai pășit în domeniul morții pentru a-l provoca și a cere răspunsuri la întrebările tale, spuse Guybon, părând mai stânjenit. „Și că ți-a dat sulița pe care o ții și ți-a prevestit propria ta moarte.”

Mat simți un fior. Acela era suficient de aproape de adevăr pentru a fi înfricoșător. Prost, știu, spuse Guybon.

— Sigur, spuse Mat. „Prost.” A încercat să râdă, dar a ieșit ca o tuse. Guybon îl privi curios.

Ușoară, își dădu seama Mat, el crede că evit întrebarea! — Numai zvonuri, desigur, spuse Mat repede. Prea repede, poate. Sânge și cenușă!

Guybon dădu din cap, părând gânditor.

Mat a vrut să schimbe subiectul, dar nu avea încredere să-și deschidă gura însângerată. Putea să vadă că tot mai mulți slujitori ai palatului se opriseră să privească cortegiul. Îi venea să mai blesteme, dar apoi observă că mulți dintre ei păreau concentrați asupra lui Thom.

Thom fusese bard de curte chiar aici, în Caemlyn. Nu a vorbit despre asta, dar Mat știa că suferise o ceartă cu regina. Thom fusese în exil virtual de atunci, venind în Caemlyn doar când era apăsat.

Morgase era mort acum, așa că acesta era Thom care se întorcea din exilul său, se părea. Probabil de aceea se îmbrăcase atât de frumos. Mat se uită din nou la haina lui. Arde-mă, ar fi trebuit să port ceva mai frumos.

Guybon i-a condus la o ușă din lemn sculptat, care purta Leul care răcnește din Andor. Bătu încet, primi chemarea să intre, apoi făcu semn lui Mat spre uşă. „Regina te va primi în sufrageria ei.”

— Thom, ești cu mine, spuse Mat. — Talmanes, tu urmărești soldații. Nobilul părea abătut, dar Elayne avea să-l facă, fără îndoială, să-l facă de rușine pe Mat și nu voia ca Talmanes să vadă acolo. — Te voi prezenta mai târziu, a promis Mat. Nobili însângerați. Au crezut că fiecare al doilea lucru era un afront la adresa onoarei lor. Mat ar fi fost bucuros să aștepte afară!

Mat se apropie de uşă, inspirând adânc. Se luptase în zeci de lupte şi bătălii fără să devină nervos. Acum îi tremurau mâinile. De ce s-a simţit ca şi cum ar fi intrat direct într-o ambuscadă fără un fragment de armură?

Elayne. Ca regină. Arde-l, dar asta avea să te doară. A deschis uşa şi a intrat cu paşi mari.

Ochii lui o găsiră imediat pe Elayne. Ea stătea lângă o vatră, ţinând în mână o ceaşcă din ceea ce părea a fi lapte. Arăta strălucitoare într-o rochie de un roşu intens şi auriu. Buze frumoase, roşii, pline, pe care Mat nu i-ar fi deranjat să le sărute, dacă nu ar fi fost un bărbat căsătorit. Părul ei roşu-auriu părea să strălucească în lumina vatră, iar obrajii îi erau plini de culoare. Ea părea să fi luat puţin în greutate. Cel mai bine să nu menţionăm asta. Sau ar trebui? Uneori femeile s-au supărat când ai menţionat că arată diferit, iar uneori s-au enervat dacă nu ai observat.

Era o chestie drăguţă. Nu la fel de frumos ca Tuon, desigur. Elayne era mult prea palidă, prea înaltă şi avea prea mult păr. A fost distragerea atenţiei. Totuşi, era drăguţă. Părea o risipă ca regină. Ar fi făcut o servitoare excelentă. Ei bine. Cineva trebuia să fie regina.

Mat aruncă o privire spre Birgitte, care era singura cealaltă din cameră. Ea arăta la fel. Mereu am făcut, cu acea împletitură de aur şi cizme înalte, ca eroul din poveştile sângeroase. Care era exact ceea ce era ea. Era bine să o revăd; era o femeie pe care o cunoştea, care nu l-ar fi repezit pentru că spunea adevărul.

Thom a intrat lângă el, iar Mat şi-a dres glasul. Se aştepta ca el să fie formal. Ei bine, nu avea de gând să se încline sau să zgârie, iar Elayne sări de pe scaun. A alergat prin camera în timp ce Birgitte închise uşa. „Thom, mă bucur atât de mult că eşti bine!” Elayne îl prinse într-o îmbrăţişare.

— Bună, dragă, spuse Thom cu drag. „Am auzit că te-ai descurcat bine pentru tine şi pentru Andor.”

Elayne plângea! Mat îşi scoase pălăria, încurcat. Sigur, Thom şi Elayne fuseseră apropiaţi, dar acum Elayne era regina. Elayne se întoarse spre Mat. — Mă bucur să te văd, Mat. Să nu credeţi că Coroana a uitat serviciul dvs. pentru mine. Aducerea lui Thom înapoi în Andor este o altă datorie pe care ţi-o avem.”

— Ei bine, um, spuse Mat. — Chiar nu a fost nimic, ştii, Elayne. Arde-ma. Tu eşti regina! Cum te simţi?”

Elayne râse, eliberându-l în cele din urmă pe Thom. „Aşa fel cu cuvintele pe care le ai, Mat.”

„Nu am de gând să mă înclin înaintea ta sau nimic”, a avertizat el. „Sau deranjează-te cu prostiile alea cu „Maestatea Ta”””.

„Nu m-aș aștepta”, a spus Elayne. — Dacă nu suntem în public, desigur. Adică, trebuie să păstrez aparențele pentru oameni.”

— Presupun că este adevărat, aprobă Mat. A avut sens. Îi întinse o mână lui Birgitte, dar ea chicoti și îl îmbrățișă, plesnindu-l pe spate ca un vechi prieten care se întâlnește pentru o cană de bere. Și, ei bine, poate că asta erau. Fără bere.

Ar fi putut folosi niște bere.

— Vino, stai, spuse Elayne, făcând semn spre scaunele de lângă foc. „Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți atât de mult, Mat.”

— Nu-i nimic, spuse el. "Tu ești ocupat."

„Este jenant”, a spus ea. „Unul dintre intenționarii mei te-a pus împreună cu grupurile de mercenari. Este atât de greu să le urmărești pe toate! Dacă vrei, îți dau permisiunea de a tabăra mai aproape de oraș. Nu e loc în interiorul pereților pentru trupă, mă tem.

— Nu va fi nevoie de asta, spuse Mat, luând unul dintre locuri. „Este destul de amabil să ne lași să ne apropiem. Mulțumesc." Thom stătea, iar Birgitte prefera să stea în picioare, deși li se alătură lângă vatră, sprijinindu-se cu spatele de piatră.

— Arăți bine, Elayne, spuse Thom. „Totul merge bine cu copilul?”

„Copii”, a corectat Elayne. „Vor fi gemeni. Și da, totul este bine. Cu excepția faptului că trebuie să fiu înghițit și împins aproape de orice ocazie.”

— Așteaptă, spuse Mat. "Ce?" Aruncă din nou o privire spre stomacul lui Elayne.

Thom își dădu ochii peste cap. „Nu asculți niciodată când ești în oraș la jocuri de noroc?”

— Ascult, mormăi Mat. "De obicei." Se uită acuzator la Elayne. — Rand știe despre asta?

Ea a râs. „Ar trebui să sper că nu este prea surprins.”

"Arde-ma!" spuse Mat. „El este tatăl!”

— Tatăl copiilor mei este o chestiune de speculații în oraș, spuse Elayne solemn. „Și Coroana preferă să existe speculații, deocamdată. Dar destule despre mine! Thom, trebuie să-mi spui totul. Cum ai scăpat de Ebou Dar?

— Uită de Ebou Dar, se răsti Birgitte. „Cum mai face Olver? L-ai găsit?”

— Am făcut-o, spuse Thom. „Și este bine, deși mă tem că băiatul este destinat pe viață ca soldat profesionist.”

— Viața nu e rea, spuse Birgitte. „Eh, Mat?”

„Sunt și mai rele”, a spus el, încercând încă să-și bage picioarele sub el. Cum devenirea regina a făcut-o pe Elayne mai puțin înaltă și mai puțin puternică? Oare îi scăpa ceva? Ea părea de fapt agreabilă acum!

Ei bine, a fost nedrept. Au fost momente când fusese agreabilă înainte. Pur și simplu fuseseră amestecate între momentele în care ea comandase lui Mat. S-a trezit zâmbind în timp ce Thom povestea detaliile evadării lor și capturarea lui Tuon, urmate de călătoriile lor cu menajeria maestrului Luca. Extrasă din tolba unui povestitor, povestea suna mult mai impresionant decât fusese în viață. Mat aproape că se credea un erou, ascultându-l pe Thom.

Cu toate acestea, chiar înainte ca Thom să ajungă la partea despre cuvintele de căsătorie ale lui Tuon, Mat a tușit și a intervenit. „Și i-am bătut pe Seanchan, am fugit în Murandy și, în cele din urmă, am găsit un Aes Sedai care să ne aducă aici printr-o poartă. Apropo, l-ai văzut pe Verin în ultima vreme?

— Nu, spuse Elayne. Thom îl privi amuzat pe Mat.

„Explorare”, a spus Mat. Ei bine, a avut ocazia să o folosească pentru o poartă către Turnul Ghenjei. El avea să-și facă griji pentru asta mai târziu. Scoase plicul de piele de la curea, apoi îl deschise, scoțând hârtiile Aludrei. „Elayne”, a spus el, „trebuie să vorbesc cu tine”.

„Da, ai menționat „fondatorii de clopoțe” în scrisoarea ta. În ce necazuri te-ai băgat, Matrim Cauthon?

— Nu e deloc corect, spuse el, întinzând cearşafurile. „Nu eu sunt cel care are probleme. Dacă eu-"

„Nu o să menționezi că am fost capturat din nou în Piatra Lacrimii, nu?” întrebă ea cu ochii peste cap. El s-a oprit. "Desigur că nu. Asta s-a întâmplat cu veacuri în urmă. abia îmi amintesc. Ea râse, sunetul frumos răsunând în cameră. Se simți roșind. „Oricum, nu am probleme. Am nevoie doar de niște resurse.”

„Ce fel de resurse?” întrebă Elayne, devenind curioasă în timp ce întindea hârtiile pe masa de lângă scaunul ei. Birgitte se aplecă.

— Ei bine, spuse Mat, frecându-și bărbia. „Sunt trei clopotnitori în oraș; Voi avea nevoie de acestea. Și vom avea nevoie de niște pulberi. Sunt enumerate pe această pagină. Și... vom avea nevoie de puțin metal.” El tresări și îi întinse una dintre listele Aludrei.

Elayne a citit pagina, apoi a clipit. "Esti suparat?"

„Uneori cred că aș putea fi”, a spus el. „Dar arde-mă, cred că asta va merita costul.”

"Ce este?" întrebă Elayne în timp ce Birgitte se uită peste una dintre foi, apoi i-o întinse lui Elayne.

— Aludra le numește dragoni, spuse Mat. — Thom spune că ai cunoscut-o?

— Da, am făcut-o, spuse Elayne.

„Ei bine, acestea sunt tuburi de lansare, ca cele pentru artificiile ei. Numai că sunt din metal și sunt mari. Și în loc să lanseze flori de noapte, ei lansează aceste bucăți de fier de mărimea unui cap.”

„De ce ai vrea să lansezi bucăți de fier în aer?” spuse Elayne, încruntându-se adânc.

— Nu, a spus Birgitte, cu ochii deschiși larg. „Le lansezi în armata altcuiva.”

Mat dădu din cap. „Aludra susține că unul dintre acești dragoni ar putea lansa o minge de fier până la o milă.”

„Laptele mamei într-o cană!” spuse Birgitte. „Nu poți să fii serios.”

Ea este, spuse Mat. „Și o cred. Ar trebui să vedeți ce a creat deja și susține că acestea vor fi capodopera ei. Uite, ea arată aici dragonii care trag într-un zid al orașului de la o milă distanță. Cu cincizeci de dragoni și două sute cincizeci de solduri, ea ar putea dărâma un zid ca cel din jurul lui Caemlyn în câteva ore.

Elayne părea palidă. L-a crezut? Ar fi ea supărată pe el pentru că și-a pierdut timpul?

— Știu că asta nu va fi de mare folos în Ultima Bătălie, spuse Mat repede. „Trollocurile nu au ziduri. Dar uite aici. Am pus-o să proiecteze o fotografie de răspândire. Trage-l pe o linie de trolloci de la patru sute de pași, iar unul dintre acești dragoni va face munca a cincizeci de arcieri. Arde-mă, Elayne, dar vom fi dezavantajați. Umbra poate arunca oricând mai mulți trolloci în noi decât noi soldați, iar lucrurile sângeroase sunt de două ori mai greu de ucis decât un om. Avem nevoie de un avantaj. Amintesc-"

S-a tăiat. Fusese pe cale să spună că își amintește de Războaiele Trolloc, ceea ce nu ar fi fost o idee bună. Un bărbat ar putea începe niște zvonuri jenante așa. — Uite, spuse el. „Știu că sună scandalos, dar trebuie să-i dai o șansă.”

Ea și-a ridicat privirea spre el și... plângea din nou? Ce făcuse?

„Mat, aș putea să te sărut”, a declarat ea. „Acesta este exact ceea ce aveam nevoie!”

Mat clipi. Ce?

Birgitte chicoti. „Întâi Norry, acum Mat. Va trebui să ai grijă de tine, Elayne. Rand va fi gelos.”

Elayne pufni, privind în jos la planuri. „Clopotelor nu le va plăcea asta. Majoritatea meșterilor așteptau cu nerăbdare să se întoarcă la munca zilnică, în urma asediului.”

— Oh, nu știu despre asta, Elayne, spuse Birgitte. „Am cunoscut un meșteșugar sau doi pe vremea mea. Pentru o persoană, ei se plâng de privilegiul regal în timpul războiului, dar atâta timp cât Coroana îi compensa, sunt fericiți în secret. Munca constantă este întotdeauna apreciată. În plus, așa ceva îi va face curioși.”

— Va trebui să păstrăm secretul, spuse Elayne.

„Deci o vei face?” întrebă Mat, surprins. Nu avea nevoie de mita lui secretă pentru a-i distrage atenția!

„Vom avea nevoie de dovada că unul funcționează mai întâi, desigur”, a spus Elayne. „Dar dacă aceste dispozitive, acești dragoni, funcționează pe jumătate mai bine decât susține Aludra... ei bine, aș fi un prost să nu pun pe toți oamenii care putem pe ele!”

— Așa e generos din partea ta, spuse Mat, scărpinându-se în cap.

Elayne a ezitat. "Generos?"

„Construirea acestora pentru trupă.”

„Pentru trupa... Mat, acestea vor fi pentru Andor!”

— Aici, acum, spuse Mat. „Acestea sunt planurile mele.”

„Și resursele mele!” spuse Elayne. Ea se ridică drept, devenind brusc mai echilibrată. „Cu siguranță vezi că Coroana ar putea oferi un control mai stabil și mai util pentru desfășurarea acestor arme.”

În lateral, Thom zâmbea.

„De ce ești atât de fericit?” întrebă Mat.

— Nimic, spuse Thom. — Ești mândră de mama ta, Elayne.

— Mulțumesc, Thom, spuse ea, favorindu-l cu un zâmbet.

„De partea cui ești?” spuse Mat.

— Al tuturor, spuse Thom.

— Asta nu e o latură a naibii, spuse Mat, apoi se uită înapoi la Elayne. „Am depus mult efort și m-am gândit să scot aceste planuri de la Aludra. Nu am nimic împotriva lui

Andor, dar nu am încredere în nimeni cu aceste arme, care nu sunt eu.”

— Și dacă trupa ar face parte din Andor? întrebă Elayne. Chiar a sunat ca o regină dintr-o dată.

„Trupa nu este datoră nimănui”, a spus Mat.

— Este admirabil, Mat, spuse Elayne, dar te face mercenari. Cred că Trupa merită ceva mai mult, ceva mai bun. Cu sprijinul oficial, ai avea acces la resurse și autoritate. V-am putea da o comisie în Andor, cu propria dumneavoastră structură de comandă.”

A fost de fapt tentant. Doar putin. Dar nu conta. Nu credea că Elayne va fi fericită să-l aibă pe tărâmul ei odată ce va ști despre relația lui cu Seanchan. Voia să se întoarcă la Tuon în cele din urmă, cumva. Numai pentru a afla ce simțea cu adevărat pentru el.

Nu avea nicio intenție să-i dea Seanchanului acces la acești dragoni, dar nici nu-i plăcea să-i dea lui Andor. Din păcate, a trebuit să recunoască că nu avea cum să-l pună pe Andor să le construiască fără să dea armele și națiunii.

— Nu vreau un comision pentru trupă, spuse Mat. „Suntem oameni liberi și așa ne place.”

Elayne părea tulburată.

— Dar aș fi dispus să împart dragonii cu tine, spuse Mat. „Unele pentru noi, altele pentru tine.”

„Și dacă”, a spus Elayne, „aș construi toți dragonii și îi dețin pe toți – dar aș fi promis că numai Trupa îi poate folosi? Nicio altă forță nu ar avea acces la ele.”

— Ar fi amabil din partea ta, spuse Mat. „Suspect, totuși. Nici o supărare."

„Ar fi mai bine pentru mine dacă Casele nobile nu ar avea acestea, cel puțin nu la început. Se vor răspândi în cele din urmă. Armele o fac întotdeauna. Le construiesc și promit să le dau trupei. Fără comision, doar un contract, te angajează pe termen lung. Puteți merge oricând. Dar dacă o faci, vei lăsa dragonii în urmă.”

Mat se încruntă. — Mă simt de parcă îmi înfășori un lanț în jurul gâtului, Elayne.

„Sugerez doar soluții rezonabile.”

„Ziua în care devii rezonabil este ziua în care îmi mănânc pălăria”, a spus Mat. "Nici o supărare."

Elayne ridică o sprânceană spre el. Da, devenise regină. Pur si simplu.

„Vreau dreptul de a păstra câțiva dintre acești dragoni”, a spus Mat, „dacă plecăm. Un sfert pentru noi, trei sferturi pentru tine. Dar vă vom lua contractul și, cât

timp suntem angajați, doar noi le folosim. Așa cum ați spus."

Încruntarea ei s-a adâncit. Arde-l, dar ea înțelesese repede puterea acelor dragoni. Nu putea să o lase să ezite acum. Aveau nevoie ca dragonii să intre imediat în producție. Și nu era pe cale să lase șansa de a-i face să treacă pe lângă Band.

Oftând pentru sine, Mat întinse mâna și își desfăcu cureaua de la ceafă, apoi scoase din cămașă familiarul medalion cu cap de vulpe. În clipa în care l-a scos, s-a simțit mai gol decât dacă s-ar fi dezbrăcat. L-a pus pe masă.

Elayne îi aruncă o privire și putu să vadă un fulger de dorință în ochii ei. "Pentru ce e asta?"

— Este un îndulcitor, spuse Mat, aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi. „O primești pentru o zi dacă ești de acord să începi producția unui prototip de dragon în această seară. Nu-mi pasă ce faci cu medalionul — studiază-l, scrie o carte despre el, poartă-l. Dar îl returnezi mâine. Cuvântul tău despre asta."

Birgitte fluieră încet. Elayne dorise să pună mâna pe acel medalion în momentul în care descoperise că el îl avea. Bineînțeles, la fel și toți ceilalți nenorociți de Aes Sedai pe care Mat îl întâlnise.

„Primesc trupa într-un contract de cel puțin un an", a spus Elayne, „reînnoibil. Vă vom plăti orice ați câștigat în Murandy."

De unde știa ea despre asta?

„Puteți anula", continuă ea, „atâta timp cât oferiți un avertisment de o lună – dar eu păstrez patru dragoni din cinci. Și oricăror bărbați care doresc să se alăture armatei andorene trebuie să aibă șansa."

„Vreau unul din patru", a spus Mat. „Și un nou slujitor."

"O ce?" spuse Elayne.

— Un om servitor, spuse Mat. „Știi, să am grijă de hainele mele. Ai face o treabă mai bună de a alege decât mine."

Elayne se uită la haina lui, apoi la păr. „Asta", a spus ea, „îți voi da indiferent de cum decurg celelalte negocieri".

„Unul din patru?" spuse Mat.

„Primesc medalionul pentru trei zile."

Tremura. Trei zile, cu gholam-ul în oraș. L-ar fi lăsat mort. Era deja un pariu să i-o dau pentru o zi. Dar nu se putea gândi la nimic altceva ce putea oferi. „Ce crezi că poți face cu chestia asta?" el a intrebat.

— Copiază-l, spuse Elayne absent, dacă am noroc.

"Într-adevăr?"

„Nu voi ști până nu o studiez.”

Mat a avut deodată imaginea înfiorătoare a fiecărui Aes Sedai din lume urmând unul dintre acele medalioane. El a împărtășit o privire cu Thom, care a părut la fel de surprins să audă asta.

Dar ce a contat asta? Mat nu a putut canaliza. Înainte, își făcuse griji că – dacă ea ar studia – Elayne ar putea găsi o modalitate de a-l atinge cu Puterea Unică atunci când o purta. Dar dacă voia doar să o copieze bine, el se trezi uşurat. Și intrigat.

— A fost ceva ce voiam să menționez, Elayne, spuse el. „Gholam-ul este aici. În oraș. A ucis oameni.”

Elayne a rămas calmă, dar își dădu seama din felul în care era și mai formală când vorbea că vestea o îngrijora. „Atunci voi fi sigur să-ți returnez medalionul la timp.”

Se strâmbă. — În regulă, spuse el. "Trei zile."

— Foarte bine, spuse ea. „Vreau ca trupa să înceapă imediat. Voi călători în curând la Cairhien și am senzația că acolo ar fi o forță de sprijin mai bună decât Garda Reginei.

Deci despre asta era vorba! Elayne se muta pe Tronul Soarelui. Ei bine, asta părea de folos bărbaților, cel puțin până când Mat avea nevoie de ei. Mai bine decât să-i lași să stea leneși și să se lupte cu săbii de vânzare.

„Sunt de acord cu asta”, a spus Mat, „dar Elayne, trupa trebuie să fie liberă să lupte în Ultima Bătălie, cum dorește Rand. Și Aludra trebuie să-i supravegheze pe dragoni. Am senzația că va insista să rămână cu tine dacă trupa se desparte de Andor.

„Nu am probleme cu asta”, a spus Elayne, zâmbind.

„M-am gândit că nu o vei face. Dar, ca să fim clari, trupa are controlul asupra dragonilor până când plecăm. Nu poți vinde tehnologia altora.”

— Cineva o va repeta, Mat, spuse ea.

— Copiile nu vor fi la fel de bune ca ale lui Aludra, spuse Mat. "Iti promit că."

Elayne îl studie, cu ochii albaștri cântărindu-l, judecându-l. „Aș prefera totuși să am Trupa ca forță andorană pe deplin comandată.”

„Ei bine, mi-aș dori să am o pălărie din aur, un cort care să zboare și un cal care lasă excremente de diamante. Dar amândoi va trebui să ne înțelegem cu ceea ce este rezonabil, nu-i așa?

„Nu ar fi nerezonabil să...”

— Ar trebui să facem ce ai spus, Elayne, răspunse Mat. „Nu o voi avea. Unele bătălii nu merită duse și voi decide când oamenii mei se pun în pericol. Asta e."

„Nu-mi place să am bărbați care să mă părăsească în orice moment.”

— Știi că nu-i voi reține doar pentru a te supăra, spuse Mat. „Voi face ce este corect.”

„Ceea ce vezi ca fiind corect”, a corectat ea.

„Fiecare om ar trebui să aibă această opțiune”, a răspuns el,

„Puțini bărbați îl folosesc cu înțelepciune.”

— O vrem oricum, spuse Mat. „O cerem.”

Ea aruncă o privire – aproape imperceptibil – către planurile și medalionul de pe masă. — Îl ai, spuse ea.

— Deal, spuse el ridicându-se, scuipat în mână și întinzând-o.

Ea ezită, se ridică și scuipă în mână, apoi i-o întinse. A zâmbit și a scuturat-o.

— Știai că ți-aș putea cere să iei armele împotriva celor Două Râuri? ea a întrebat. „De aceea ai cerut dreptul de a pleca dacă vrei?”

Împotriva celor două râuri? De ce sub Lumină ar vrea ea să facă asta? — Nu trebuie să te lupți cu ei, Elayne.

„Vom vedea ce mă obligă Perrin să fac”, a răspuns ea. „Dar să nu discutăm despre asta chiar acum.” Îi aruncă o privire lui Thom, apoi întinse mâna sub masă și scoase o bucată de hârtie rulată cu o panglică în jurul ei. "Vă rog. Vreau să aud mai multe despre ce sa întâmplat în timpul călătoriei tale din Ebou Dar. Vei lua cina cu mine în seara asta?”

— Am fi încântați, spuse Thom ridicându-se. — Nu-i așa, Mat?

— Presupun, spuse Mat. „Dacă Talmanes poate veni. Îmi va rupe gâtul dacă nu-l las măcar să te întâlnească, Elayne. Luând cina cu tine, îl va face să danseze până în tabără.

Elayne chicoti. "Cum doriți. O să pun servitorii să vă arate niște camere unde vă puteți odihni până va sosi timpul.” Ea îi întinse lui Thom hârtia rulată. „Acest lucru va fi proclamat mâine, dacă vrei.”

"Ce este?" întrebă Thom, încruntat.

„Curtea din Andor nu are un bard adecvat”, a spus ea. „M-am gândit că ai putea fi interesat.”

Thom a ezitat. „Mă onorați, dar nu pot accepta asta. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac în următorul timp și

nu pot fi legat de tribunal.”

— Nu trebuie să fii legat de tribunal, spuse Elayne. „Veți avea libertatea de a pleca și de a merge unde doriți. Dar când ești în Caemlyn, aș vrea să fii cunoscut pentru cine ești.”

„Eu…” Luă sulul de hârtie. — Mă voi gândi, Elayne.

"Excelent." Ea se strâmbă. „Mă tem că am o întâlnire cu moașa acum, dar ne vedem la cină. Încă nu am întrebat ce a vrut să spună Matrim spunându-se bărbat căsătorit în scrisoarea sa. Aștept un raport complet! Fără expurgări!” Ea îl privi pe Mat, zâmbind viclean. „Expurgarea înseamnă „părți tăiate”, Mat. În cazul în care nu erai conștient.”

Și-a pus pălăria. "Am știut că." Care fusese din nou acel cuvânt? Expirări? Light, de ce își menționase căsătoria în scrisoarea aceea? Sperase că o va face pe Elayne suficient de curioasă să-l vadă.

Elayne râse, făcându-le semn spre ieșire. Thom a cruțat un sărut patern pe obrazul ei înainte de a se despărți - bine că a fost patern! Mat auzise despre cei doi lucruri pe care nu voia să le creadă. Cu Thom suficient de mare pentru a fi bunicul ei, nu mai puțin.

Mat trase ușa, făcându-se să plece.

— Și Mat, a adăugat Elayne. „Dacă trebuie să împrumuți bani pentru a cumpăra o haină nouă, Coroana vă poate împrumuta. Având în vedere postul tau, chiar ar trebui să te îmbraci mai frumos.”

„Nu sunt un nobil nenorocit!” spuse el întorcându-se.

— Nu încă, spuse ea. „Nu ai îndrăzneala lui Perrin să te numești cu un titlu. O să văd să iei unul.”

— N-ai îndrăzni, spuse el.

"Dar-"

— Vezi aici, spuse el în timp ce Thom i se alătură pe hol. „Sunt mândru de cine sunt. Și îmi place haina asta. Este confortabil.” Își strânse mâinile în pumni, refuzând să se zgârie gulerul.

— Dacă spui asta, spuse Elayne. „Ne vedem la cină. Va trebui să-l aduc pe Dyelin. Este foarte curioasă să te cunoască.”

Cu asta, o puse pe Birgitte să închidă ușa. Mat îl privi răzbunător o clipă, apoi se întoarse spre Thom. Talmanes și soldații așteptau la mică distanță pe hol, fără raza de auz. Li se dădea ceai cald de la niște servitori ai palatului.

— A mers bine, a decis Mat, cu mâinile pe șolduri. „Mi-am făcut griji că nu va mușca, dar cred că am strâns-o

destul de bine.” Deși zarurile sângeroase încă se rostogoleau în capul lui.

Thom râse, bătându-l pe umăr.

"Ce?" întrebă Mat.

Tom doar chicoti, apoi se uită în jos la sulul din cealaltă mână. „Și asta a fost și neașteptat.”

— Ei bine, Andor nu are bard, spuse Mat.

— Da, spuse Thom, privind peste sul. „Dar există o grațiere scrisă și aici, pentru toate crimele — cunoscute și necunoscute — pe care le-am comis în Andor sau Cairhien. Mă întreb cine i-a spus…”

„I-ai spus ce?”

— Nimic, Mat. Nimic. Mai avem câteva ore până la cină cu Elayne. Ce zici să-ți cumpărăm o haină nouă?”

— În regulă, spuse Mat. — Crezi că aș putea obține și eu una dintre acele iertare dacă aș cere asta?

„Ai nevoie de unul?”

Mat a ridicat din umeri, mergând cu el pe hol. „Nu te pot răni să fii în siguranță. Ce fel de haină ai de gând să-mi cumperi, oricum?

„Nu am spus că voi plăti.”

— Nu fi atât de zgârcit, spuse Mat. „Voi plăti cina.” Și cenușă însângerată, cumva, Mat știa că o va face.

20
O alegere

— Nu trebuie să vorbești, îi spuse Rosil lui Nynaeve. Femeia zveltă, cu gâtul lung, purta o rochie portocalie tăiată cu galben. „Cel puțin, vorbește numai când i se vorbește. Știi ceremonia?”

Nynaeve dădu din cap, inima ei bătându-i trădător în timp ce pășeau în adâncurile de temniță ale Turnului Alb. Rosil a fost noua Stăpână a Novicelor și, prin coincidență, un membru al Ajahului Galben.

„Excelent, excelent”, a spus Rosil. „Îți pot sugera să muți inelul pe al treilea deget al mâinii stângi?”

„Poți sugera asta”, a spus Nynaeve, dar nu a mișcat inelul. Fusese numită Aes Sedai. Ea nu ar ceda în acest punct.

Rosil își strânse buzele, dar nu mai spuse nimic. Femeia îi arătase o bunătate remarcabilă lui Nynaeve în timpul

scurt petrecut în Turnul Alb – ceea ce fusese o ușurare. Nynaeve începuse să se aștepte ca fiecare soră Galbenă să o privească cu dispreț, sau cel puțin cu indiferență. Oh, au crezut că este talentată și mulți au insistat să fie antrenați de ea. Dar ei nu s-au gândit la ea ca fiind unul dintre ei. Nu încă.

Această femeie era diferită, iar a fi o bavuri în sandale nu era o răsplată bună. — Pentru mine este important, Rosil, explică Nynaeve, să nu dau niciun indiciu de lipsă de respect pentru Amyrlin. Ea mi-a pus numele Aes Sedai. A acționa ca şi cum aş fi doar Acceptat ar însemna să-i subminez cuvintele. Acest test este important – când Amyrlin m-a crescut, nu a spus niciodată că nu trebuie să fiu testat. Dar eu sunt Aes Sedai.”

Rosil îşi înclină capul, apoi dădu din cap. "Da. Văd. Ai dreptate."

Nynaeve se opri pe coridorul întunecat. „Vreau să vă mulțumesc vouă și celorlalți care m-au primit în ultimele zile – Niere și Meramor. Nu am presupus că voi găsi acceptare aici, printre voi.”

„Sunt unii care rezistă schimbării, dragă”, a spus Rosil. „Așa va fi vreodată. Dar noile tale țesături sunt impresionante. Mai important, sunt eficiente. Asta vă câștigă o primire călduroasă din partea mea.”

Nynaeve zâmbi.

— Acum, spuse Rosil, ridicând un deget. „S-ar putea să fii Aes Sedai în ochii lui Amyrlin și Turnul, dar tradiția încă rămâne. Nu mai vorbiți pentru restul ceremoniei, vă rog.”

Femeia slabă a continuat să conducă. Nynaeve îl urmă, mușcând o replică. Nu și-a lăsat nervii să o conducă.

Mai adânc în Turn pe care l-au rănit și, în ciuda hotărârii ei de a fi calmă, ea s-a trezit din ce în ce mai nervoasă. Era Aes Sedai și avea să treacă acest test. Ea stăpânise cele sute de țesături. Nu trebuia să-și facă griji.

Cu excepția faptului că unele femei nu s-au întors niciodată de la test.

Aceste pivnițe aveau o frumusețe mare pentru ei. Podeaua netedă de piatră a fost nivelată cu grijă. Lămpile ardeau sus pe pereți; probabil, aceștia aveau nevoie de o soră sau de un Acceptat pentru a le lumina cu Puterea Unică. Puțini oameni au venit aici, iar majoritatea camerelor erau folosite pentru depozitare. I s-a părut o risipă să pună o asemenea grijă într-un loc rar vizitat.

În cele din urmă, au ajuns la o pereche de uși atât de mari încât Rosil a trebuit să folosească Puterea Unică

pentru a le deschide. E un indiciu, își spuse Nynaeve, încrucișându-și brațele. Holurile boltite, ușa enormă. Acesta este aici pentru a arăta Accepted importanța a ceea ce sunt pe cale să facă.

Ușile enorme, asemănătoare unei porți, s-au deschis, iar Nynaeve s-a forțat să-și stăpânească nervozitatea. Ultima bătălie se profila. Ea ar trece acest test. Avea o treabă importantă de făcut.

Capul ridicat, ea a intrat în cameră. Era în formă de cupolă, cu lămpi cu suport în jurul perimetrului. Un mare ter'angreal a dominat centrul. Era un oval, îngustat în partea de sus și de jos, care stătea nesprijinit.

Mulți ter'angreal păreau obișnuiți. Nu a fost cazul aici: acest oval a fost, evident, ceva lucrat de Puterea Unică. Era făcut din metal, dar lumina și-a schimbat culorile pe măsură ce se reflecta pe părțile argintii, făcând ca obiectul să pară să strălucească și să se schimbe.

— Fii atent, spuse Rosil formal.

În cameră mai erau și alți Aes Sedai. Câte unul din fiecare Ajah, inclusiv — din păcate — Roșul. Toți erau Sitters, o ciudățenie, poate din cauza notorietății lui Nynaeve în Turn. Saerin din Maro, Yukiri din Cenușiu, Barasine din Roșu. În special, Romanda din Galben a fost acolo; ea insistase să ia parte. Până acum fusese dură cu Nynaeve. Egwene însăși venise. Unul mai mult decât în mod normal, și Amyrlin-ul la fel. Nynaeve întâlni privirea lui Amyrlin, iar Egwene dădu din cap. Spre deosebire de testul pentru a fi ridicat la Acceptat – care a fost făcut în întregime de ter’angreal – testul său a implicat surorile care lucrează activ pentru a o face pe Nynaeve să se dovedească. Iar Egwene ar fi printre cei mai duri. Pentru a arăta că a avut dreptate când a crescut-o pe Nynaeve.

— Vii în ignoranță, Nynaeve al'Meara, spuse Rosil. „Cum vei pleca?”

„În cunoștință de mine”, a spus Nynaeve.

„Din ce motiv ai fost chemat aici?”

„De încercat.”

„Din ce motiv ar trebui să fii judecat?”

„Pentru a arăta că sunt demn”, a spus Nynaeve.

Mai multe dintre femei s-au încruntat, inclusiv Egwene. Acestea nu erau cuvintele potrivite — Nynaeve trebuia să spună că voia să afle dacă merită sau nu. Dar ea era deja Aes Sedai, așa că prin definiție era demnă. Trebuia doar să le demonstreze celorlalți.

Rosil s-a împiedicat, dar a continuat. „Și... pentru ce ai fi găsit vrednic?”

— Să port șalul care mi-a fost dat, spuse Nynaeve. Ea nu a spus că este arogantă. Încă o dată, ea a spus pur și simplu adevărul, așa cum l-a văzut ea. Egwene o crescuse. Purta deja șalul. De ce să pretinzi că nu a făcut-o?

Acest test a fost administrat îmbrăcat în Lumină. A început să-și scoată rochia.

— Te voi instrui, spuse Rosil. „Veți vedea acest semn pe pământ.” Ea și-a ridicat degetele, formând țesături care au făcut un simbol strălucitor în aer. O stea cu șase colțuri, două triunghiuri suprapuse.

Saerin a îmbrățișat sursa și a țesut o țesătură de Spirit. Nynaeve și-a înăbușit dorința de a îmbrățișa însăși Sursa.

Încă puțin, se gândi ea. Și atunci nimeni nu se va putea îndoi de mine.

Saerin a atins-o cu țesătura Spiritului. — Amintește-ți ce trebuie să ții minte, murmură ea.

Acea țesătură a avut ceva de-a face cu memoria. Care era scopul ei? Steaua cu șase colțuri plutea în viziunea lui Nynaeve.

„Când vezi acel semn, te vei duce imediat la el”, a spus Rosil, „Mergi într-un ritm susținut, fără să te grăbești și să nu aștepți înapoi. Numai când ajungi la el poți îmbrățișa Sursa. Țeserea necesară trebuie să înceapă imediat și nu puteți lăsa acel semn până când nu este finalizat.”

— Amintiți-vă ce trebuie amintit, spuse din nou Saerin.

„Când țesătura este completă”, a spus Rosil, „veți vedea din nou acel semn, marcând drumul pe care trebuie să îl mergeți, din nou într-un ritm constant, fără ezitare.”

„Amintiți-vă ceea ce trebuie amintit.”

„De o sută de ori vei țese, în ordinea în care ți s-a dat și într-un calm perfect.”

— Amintiți-vă ce trebuie amintit, spuse Saerin pentru ultima oară.

Nynaeve a simțit că țesutul Spiritului se instalează în ea. Era mai degrabă ca Vindecarea. Și-a scos rochia și schimbul în timp ce celelalte surori îngenuncheau lângă ter'angreal, executând țesături complexe ale tuturor celor Cinci Puteri. Au făcut-o să strălucească puternic, culorile de pe suprafața sa schimbându-se și schimbându-se. Rosil și-a dres glasul, iar Nynaeve s-a înroșit, întinzându-i teancul de haine, apoi și-a scos inelul Marelui Șarpe și l-a așezat deasupra, urmat de inelul lui Lan – pe care îl purta de obicei la gât.

Rosil a luat hainele. Celelalte surori au fost complet absorbite de munca lor. Ter'angrealul a început să strălucească un alb pur în centru, apoi a început să se învârte încet, zdrobindu-se de piatră.

Nynaeve trase adânc aer în piept, mergând înainte. S-a oprit în fața ter'angrealului, a păşit şi... ... şi unde era? Nynaeve se încruntă. Acesta nu semăna cu cele două râuri. Stătea într-un sat făcut din colibe. Valurile s-au lovit de o plajă de nisip din stânga ei, iar satul a alergat în sus pe o pantă, către un raft stâncos din dreapta ei. Un munte îndepărtat se ridica deasupra.

O insulă oarecare. Aerul era umed, briza calmă. Oamenii se plimbau între colibe, chemându-se cu bunăvoință unii pe alții. Câțiva s-au oprit să se uite la ea. S-a uitat în jos la ea însăşi, realizând pentru prima dată că era goală. Ea a roşit furioasă. Cine îi luase hainele? Când a găsit persoana responsabilă, le-a schimbat atât de tare, încât nu ar fi putut să stea câteva săptămâni!

Un halat atârna de o frânghie din apropiere. Ea s-a forțat să rămână calmă în timp ce se apropie şi l-a eliberat. Ea îşi va găsi proprietarul şi i-ar plăti. Nu putea să se plimbe foarte bine fără o cusătură. Ea şi-a aruncat halatul peste cap.

Pământul s-a cutremurat, brusc. Valurile blânde au devenit mai puternice, izbindu-se de plajă. Nynaeve gâfâi, sprijinindu-se de stâlpul de rufe. Deasupra, muntele a început să ţâşnească fum şi cenuşă.

Nynaeve strânse stâlpul în timp ce raftul stâncos din apropiere începu să se rupă, bolovani prăbuşindu-se pe panta. Oamenii au strigat. Trebuia să facă ceva! În timp ce se uita în jur, a văzut o stea cu şase colțuri sculptată în pământ. Voia să alerge pentru asta, dar ştia că trebuie să meargă cu grijă.

A-ți păstra calmul a fost dificil. În timp ce mergea, inima îi tremura de groază. Avea să fie zdrobită! A ajuns la modelul stelar exact în momentul în care o ploaie mare de pietre bubuia spre ea, spulberând colibe. În ciuda fricii ei, Nynaeve a format rapid țesătura corectă - o țesătură de Aer care a format un zid. L-a pus în fața ei, iar pietrele au bătut în aer, forțate înapoi.

În sat erau oameni răniți. S-a întors de la modelul de stele pentru a ajuta, dar, în timp ce a făcut-o, a văzut aceeași stea cu şase colțuri țesute în stuf şi atârnând de uşa unei colibe din apropiere. Ea a ezitat.

Ea nu putea eșua. S-a dus la colibă și a trecut prin prag.

Apoi a înghețat. Ce făcea ea în această cavernă întunecată și rece? Și de ce purta această haină din fibre groase și zgârieturi?

Ea terminase prima dintre cele o sută de țesături. Ea știa asta, dar nimic altceva. Încruntându-se pentru sine, a mers prin cavernă. Lumina strălucea prin crăpăturile din tavan și ea văzu un bazin mai mare în față. Calea afara.

Ea a plecat din peșteră și a constatat că era în Deșeuri. Ea a ridicat o mână pentru a-și umbri ochii de lumina strălucitoare a soarelui. Nu era un suflet la vedere. Ea a mers înainte, cu picioarele scârțâind de buruieni și opărite de pietrele fierbinți.

Căldura era copleșitoare. Curând fiecare pas a fost obositor. Din fericire, mai au în față niște ruine. Umbră! Voia să alerge pentru asta, dar trebuia să rămână calmă. Ea s-a apropiat de pietre, iar picioarele ei au căzut pe stâncă umbrită de un zid spart. A fost atât de mișto, încât a oftat uşurată.

Un model de cărămizi zăcea în apropiere în pământ și au făcut o stea cu șase colțuri. Din nefericire, steaua aia a ieșit din nou în lumina soarelui. Ea a părăsit umbră fără tragere de inimă și s-a îndreptat spre model.

Tobele băteau în depărtare. Nynaeve se învârti. Creaturi dezgustătoare cu blană maronie au început să se cațere peste un deal din apropiere, purtând topoare care picurau cu sânge roșu. Trollocii îi păreau greșit. Îi mai văzuse pe Trollocs, deși nu-și amintea unde. Acestea erau diferite. O nouă rasă, poate? Cu blană mai groasă, cu ochii ascunși în adânciturile feței.

Nynaeve a mers mai repede, dar nu a alergat. Era important să o păstrăm calmă. A fost complet stupid. De ce ar trebui – sau ar vrea – să nu alerge când erau trolloci în apropiere? Dacă ar muri pentru că nu era dispusă să-și grăbească pasul, ar fi propria ei vină.

Păstrați calmul. Nu te mișca prea repede.

Și-a menținut ritmul constant, ajungând la steaua cu șase colțuri în timp ce Trollocii se apropiau. Ea a început țesătura pe care trebuia să o facă și a desprins un fir de Foc. Ea a trimis o stropire enormă de căldură departe de ea, ardând cea mai apropiată dintre fiare în cenuşă.

Falca pusă împotriva fricii ei, ea a realizat restul țesăturii necesare. Și-a despărțit țesăturile de o jumătate

de duzină de ori și a terminat chestia complicată în doar câteva clipe.

O puse la loc, apoi dădu din cap. Acolo. Veneau și alți trolloci și ea i-a ars cu o mișcare a mâinii.

Steaua cu șase colțuri a fost sculptată în lateralul unei arcade de piatră. Se îndreptă spre ea, încercând să nu se uite nervoasă peste umăr. Mai veneau trolloci. Mai mult decât ar putea ea să omoare.

A ajuns la arcadă și a pășit.

Nynaeve a terminat cea de-a patruzeci și șaptea țesătură, care a provocat sunete de clopoței în aer. Era epuizată. A trebuit să facă această țesătură în timp ce stătea deasupra unui turn incredibil de îngust la sute de metri în aer. Vântul o bătu, amenințând că o va elibera.

O arcadă apăru dedesubt, în aerul întunecat al nopții. Părea să crească chiar din partea stâlpului la o duzină de metri sub ea, paralel cu pământul, cu deschiderea spre cer. Acesta ținea steaua cu șase colțuri.

Strângând din dinți, a sărit de pe turlă și a căzut prin arcadă.

Ea a aterizat într-o băltoacă. Hainele ei dispăruseră. Ce sa întâmplat cu el? Se ridică, mârâind pentru sine. Ea era furioasa. Nu știa de ce, dar cineva îi făcuse... ceva.

Era atât de obosită. A fost vina lor, oricine ar fi. Pe măsură ce s-a concentrat asupra acestui gând, a devenit mai clar pentru ea. Nu-și putea aminti ce făcuseră, dar cu siguranță erau de vină. Avea tăieturi peste ambele brațe. Fusese biciuită? Tăieturile rănesc ceva aprig.

Udă, se uită în jur. Ea terminase patruzeci și șapte din cele sute de țesături. Ea știa asta, dar nimic altceva. În afară de faptul că cineva și-a dorit foarte mult ca ea să eșueze.

Nu avea de gând să-i lase să câștige. S-a ridicat din băltoacă, hotărâtă să fie calmă, și a găsit niște haine în apropiere. Era colorat strident, roz și galben strălucitor, cu o porție generoasă de roșu. Părea o insultă. A pus-o oricum.

Ea a mers pe o potecă în mlaștină, ocolind doline și bazine de apă stătătoare, până când a găsit o stea cu șase colțuri desenată în noroi. Ea a început următoarea țesătură, care avea să facă o stea albastră arzătoare să năvălească în aer.

Ceva o mușcă de gât. Ea și-a plesnit mâna în el, ucigând o muscă neagră. Ei bine, nu este surprinzător că le-ar găsi în această mlaștină umedă. Ar fi bucuroasă să mai muște din brat. Ea a plesnit în ea. Însuși aerul a

început să bâzâie, muștele în jurul ei. Nynaeve strânse din dinți, continuând țesătura. Din ce în ce mai multe mușcături i se înțepau pe brațe. Nu putea să-i omoare pe toți. Ar putea scăpa de muște cu o țesătură? Ea a început o țesătură de aer pentru a crea o briză în jurul ei, dar a fost întreruptă când a auzit țipete.

Era slab peste bâzâitul muștelor, dar suna ca un copil prins în mlaștină! Nynaeve făcu un pas spre sunete și deschise gura să strige, dar muștele negre i-au invadat gura, sufocând-o. Au ajuns la ochii ei, iar ea a trebuit să-i închidă.

Bâzâitul ăla. Țipetele. Mușcătura. Lumină, erau în gâtul ei! În plămânii ei!

Terminați țesătura. Trebuie să termini țesutul.

Ea a continuat, cumva, în ciuda durerii. Sunetul insectelor era atât de puternic, încât abia putea auzi zgomotul stelei de foc în timp ce exploda în aer. Ea a țesut rapid o țesătură pentru a elimina muștele și, odată ce a făcut-o, s-a uitat în jur. Ea a tușit și a tremurat. Simțea muștele lipindu-se de interiorul gâtului. Nu a văzut niciun copil în pericol. Să fi fost un truc al urechilor ei?

Ea a văzut o altă stea cu șase colțuri, deasupra unei uși sculptate într-un copac. Se îndreptă spre ea în timp ce muștele bâzâiau din nou în jurul ei. Calm. Trebuia să fie calmă! De ce? Nu avea sens! A făcut-o oricum, mergând cu ochii închiși în timp ce muștele o roiau. Ea întinse mâna, simțind ușa și trăgând-o. Ea a pășit.

S-a oprit în interiorul clădirii, întrebându-se de ce tușește atât de mult. A fost bolnavă? S-a rezemat de perete, epuizată, furioasă. Picioarele îi erau acoperite de zgârieturi, iar brațele îi mâncăriu de un fel de mușcături de insecte. Ea gemu, privind în jos la hainele ei stridente. Ce ar fi putut-o stăpâni să poarte împreună roșu, galben și roz?

Ea s-a ridicat oftat si a continuat pe holul slăbit. Scândurile care alcătuiau podeaua zdrăngăneau în timp ce mergea, iar tencuiala de pe pereți era ruptă și se prăbușise.

Ajunse la o uşă şi se uită înăuntru. Camera mică conţinea patru paturi mici de alamă; saltelele aveau paie care ies din cusături.

Fiecare pat a născut un copil mic ținând strâns în brațe o pătură rătăcită. Doi dintre ei tușeau și toți patru păreau palizi și bolnăvicioase.

Nynaeve gâfâi, intră grăbit în cameră. A îngenuncheat lângă primul copil, un băiat de poate patru ani. Ea i-a

verificat ochii, apoi i-a spus să tușească în timp ce-i asculta pieptul. A avut boala târâtoare.

„Cine are grijă de tine?” întrebă Nynaeve.

„Stăpâna Mala conduce orfelinatul”, a spus copilul cu o voce slabă. „Nu am mai văzut-o de mult.”

„Te rog”, a spus o tânără din patul alăturat. Avea ochii injectați de sânge, pielea ei atât de palidă încât era practic albă. "Ceva apa? Aș putea avea niște apă?” Ea tremura.

Ceilalți doi plângeau. Sunete jalnice, slabe. Ușoară! În cameră nu era o singură fereastră, iar Nynaeve a văzut gândaci năvălindu-se sub paturi. Cine ar lăsa copiii în asemenea condiții?

— Taci, spuse ea. "Sunt aici acum. O să am grijă de tine.”

Ar trebui să se canalizeze pentru a-i vindeca. Apoi…

Nu, se gândi ea. Nu pot face asta. Nu pot canaliza până nu ajung la stea.

Atunci ea va prepara siruri. Unde era punga ei cu plante? S-a uitat prin cameră, căutând o sursă de apă.

Ea a înghețat; mai era o cameră peste hol. A mai fost acolo înainte? Un covor pe podea purta simbolul stelei cu șase colțuri. Ea s-a ridicat. Copiii scânceau.

— Mă voi întoarce, spuse Nynaeve, îndreptându-se spre acea cameră. Fiecare pas îi răsucea inima. Ea le abandona. Dar nu, ea mergea doar în camera alăturată. Nu a fost ea?

A ajuns la covor și a început să țese. Doar aceasta se țese rapid, apoi ar putea ajuta. S-a trezit plângând în timp ce lucra.

Am mai fost aici, se gândi ea. Sau un loc ca acesta. O astfel de situație.

Se trezi din ce în ce mai supărată. Cum a putut ea să se canalizeze cu acei copii care o cheamă? Ei mureau.

Ea a terminat țesătura, apoi a văzut cum suflă jeturi de aer, ciufulindu-și rochia. Își întinse mâna spre împletitură și o ținu în timp ce o ușă apăru pe partea laterală a camerei. O fereastră mică de sticlă era așezată în partea de sus și purta steaua cu șase colțuri.

A trebuit să continue. A auzit copiii care plângeau. Lacrimi în ochi, cu inima frângătoare, se îndreptă spre uşă.

A devenit mai rău. Ea a lăsat oameni să fie înecați, tăiați capul și îngropați de vii. Una dintre cele mai rele a fost atunci când a trebuit să formeze o țesătură în timp ce sătenii erau consumați de păianjeni uriași, cu blană roșu aprins și ochi cristalini. Ea ura păianjenii.

Uneori părea goală. Asta a încetat să o mai deranjeze. Deși nu-și putea aminti nimic anume în afară de numărul țesăturii pe care se afla, înțelegea, cumva, că nuditatea nu era nimic în comparație cu terorile pe care le văzuse.

S-a împiedicat printr-o arcada de piatră, amintirile unei case în flăcări dispărându-i din minte. Aceasta a fost cea de-a optzeci și unu țesătură. Și-a amintit asta. Asta și furia ei.

Purta o rochie usturată din pânză de sac. Cum a ars-o? Ea s-a ridicat drept, ținându-și capul, cu brațele pulsat, spatele simțindu-se biciuit, picioarele și degetele de la picioare purtând tăieturi și zgârieturi. Ea era în cele două râuri. Numai că nu era The Two Rivers. Nu așa cum și-a amintit ea. Unele dintre clădiri mocneau, încă ardeau.

„Vin din nou!” strigă o voce. Maestrul al'Vere. De ce ținea o sabie? Oameni pe care îi cunoștea, oameni dragi ei — Perrin, Master al'Vere, Mistress al'Donel, Aerie Botteger — stăteau lângă un zid jos, toți ținând arme. Unii i-au făcut semn cu mâna.

„Nynaeve!” a sunat Perrin. „Umbră! Noi avem nevoie de ajutorul tau!"

Pe cealaltă parte a zidului se mișcau umbre enorme. Shadowspawn de dimensiuni groaznice — nu trolloci, ci ceva mult mai rău. Auzea hohote.

Trebuia să ajute! S-a îndreptat spre Perrin, dar a încremenit când a văzut – peste Green, în cealaltă direcție – o stea cu șase colțuri pictată pe un deal.

„Nynaeve!” Perrin părea disperat. A început să lovească în ceva ce ajungea peste perete, tentacule de negru miezul nopții. Perrin i-a tăiat cu un topor, când unul o smulse pe Aerie și îl trase – țipând – în întuneric.

Nynaeve începu să meargă spre stea. Calm. Măsurat.

A fost o prostie. Un Aes Sedai trebuia să fie calm. Ea știa asta. Dar un Aes Sedai trebuia și el să poată acționa, să facă ceea ce era necesar pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie. Nu conta cât a costat-o personal. Acești oameni aveau nevoie de ea.

Așa că a început să fugă.

Nici măcar asta nu mi s-a părut suficient. A alergat să ajungă la vedetă, dar totuși a lăsat oameni cu care îi plăcea să lupte singură. Ea știa că nu poate canaliza până nu ajunge la steaua cu șase colțuri. Asta nu avea absolut nici un sens. Shadowspawn atacau. A trebuit să canalizeze!

Ea a îmbrățișat Sursa și ceva părea să încerce să o oprească. Ceva ca un scut. L-a împins cu greu deoparte și

Puterea a inundat-o. Ea a început să arunce foc asupra monstrului, arzând un tentacul în timp ce acesta l-a prins pe Perrin.

Nynaeve a continuat să arunce foc până a ajuns la steaua cu șase colțuri. Acolo, ea a țesut cea de-a optzeci și unu țesătură, care a creat trei inele de Foc în aer.

Ea a muncit cu furie, atacând în același timp. Ea nu știa ce rost să creeze această țesătură, dar știa că trebuie să o termine. Așa că a crescut puterea țesăturii, făcând inelele de ardere extrem de mari. Apoi a început să le arunce spre creaturi. Halouri masive de flăcări s-au prăbușit în lucrurile întunecate, ucigându-le.

Pe acoperișul hanului maestrului al'Vere era o stea cu șase colțuri. Fusese ars acolo? Nynaeve a ignorat-o, dezvăluindu-și furia față de lucruri cu tentacule.

Nu. Acest lucru este important. Mai important decât cele două râuri. Trebuie să merg mai departe.

Simțindu-se ca o lașă totală – dar știind că era ceea ce trebuie făcut – a alergat la han, trecând prin pragul ușii.

Nynaeve zăcea plângând pe pământ lângă o arcada spartă. Era pe ultima dintre cele o sută de țesături.

Abia se putea mișca. Fața ei era striată de lacrimi. Avea amintiri goale despre lupte fugitive, despre lăsarea copiilor să moară. De a nu putea face niciodată suficient.

Umărul îi sângera. O muşcătură de lup. Picioarele îi erau jupuite, de parcă ar fi trecut printr-un petic lung de spini. Pe tot corpul ei erau arsuri și vezicule. Era goală.

Se ridică în genunchi, care erau zgâriați și sângerau. Impletitura ei s-a terminat într-un ciot mocnit la o lungime de mână sub umerii ei. Ea a făcut o vărsătură în lateral, tremurând.

Atât de bolnav, atât de slab. Cum a putut continua?

Nu. Nu mă vor bate.

Se ridică încet în picioare. Se afla într-o încăpere mică, cu o lumină puternică a soarelui care curgea prin crăpăturile dintre panourile de perete. Un mănunchi de pânză albă zăcea pe pământ. Ea o ridică, desfăcând-o. Era o rochie albă, cu benzile de culoare ale lui Ajah în partea de jos. Îmbrăcămintea unui Acceptat în Turnul Alb.

Ea a scăpat-o. „Sunt Aes Sedai”, a spus ea, trecând peste halat și împingând ușa. Mai bine să mergi goală decât să cedezi acelei minciuni.

În afara ușii, a găsit o altă rochie, de data aceasta galbenă. Asta era mai potrivit. Și-a dat timp să-l îmbrace, deși nu se putea opri din tremur, iar degetele îi erau atât de

obosite încât abia le putea face să funcționeze. Sângele ei a pătat pânza.

Îmbrăcată, ea și-a inspectat împrejurimile. Era pe un deal, în Blight, pământul acoperit de buruieni care purtau semnele distinctive întunecate. De ce era o baracă în Blight și de ce fusese ea înăuntru?

Se simțea atât de obosită. Voia să se întoarcă în baracă și să doarmă.

Nu. Ea ar continua. Ea a urcat cu greu pe deal. În vârful ei, ea privea în jos spre un pământ acoperit de moloz spart și buzunare de întuneric. Lacuri, dacă s-ar putea numi așa. Lichidul părea gros și uleios. Forme întunecate se mișcau în interiorul lor. Malkier, gândi ea, uluită că a recunoscut locul. Cele Șapte Turnuri, acum doar moloz. The Thousand Lakes s-au corupt. Locul moștenirii lui Lan.

Ea a făcut un pas înainte, dar degetul ei a lovit ceva. O piatră sub picioarele ei fusese sculptată cu un mic simbol. Steaua cu șase colțuri.

Ea oftă uşurată. Era aproape gata. Ea a început ultima țesătură.

Dedesubt, un bărbat a ieșit împleticindu-se din spatele unei movile de moloz, legănându-se expert cu sabia. Îl cunoștea chiar și de la distanță. Acea siluetă puternică, fața pătrată, mantia care schimbă culoarea și modul periculos de a merge.

„Lan!” ea a tipat.

Era înconjurat de fiare care arătau ca niște lupi, dar prea mari. Aveau blană întunecată și dinții li sclipeau în timp ce se aruncau spre Lan. Darkhounds, o haită întreagă.

Nynaeve a terminat a suta țesătură cu un început; nu-și dăduse seama că o continuase. O ploaie de pete colorate izbucni în aer în jurul ei. I-a privit căzând, simțindu-se folosită. A auzit un sunet peste umăr, dar când s-a uitat, nu era nimic acolo. Doar coliba.

Steaua cu șase colțuri atârna deasupra unei uși acolo, simbolul făcut din bucăți de pietre prețioase. Ușa aceea nu mai fusese acolo până acum. Făcu un pas spre baracă, apoi privi înapoi.

Lan se învârti în jurul lui cu sabia, forțându-i pe Darkhounds să plece. Un pic de salivă de la acele fiare l-ar ucide.

— Lan, țipă ea. "Alerga!"

Nu a auzit-o. Steaua cu șase colțuri. Trebuia să meargă până la el!

Ea clipi, apoi se uită în jos la mâinile ei. In centrul direct al fiecărei palme era o cicatrice mică. Aproape de neobservat. Văzându-i a stârnit o amintire în ea.

Nynaeve... te iubesc...

Acesta a fost un test. Acum își putea aminti asta. A fost un test pentru a o forța să aleagă între el și Turnul Alb. Făcuse această alegere o dată, dar știa că nu era reală.

Nici asta nu a fost real, nu-i așa? Și-a ridicat o mână la cap, cu mintea tulbure. Acesta este soțul meu acolo jos, se gândi ea. Nu. Nu voi juca acest joc!

Ea a țipat, țesând Focul și aruncându-l către unul dintre Darkhounds. Creatura a izbucnit în flăcări, dar focul nu părea să o rănească. Nynaeve făcu un pas înainte, aruncând mai mult foc. Inutil! Câinii au continuat să atace.

Ea a refuzat să cedeze epuizării ei. Ea a alungat-o, devenind calmul controlat. Gheață. Au vrut să o împingă, să vezi ce poate face? Ei bine, lasă să fie. Ea întinse mâna, atrăgând o cantitate imensă din Puterea Unică.

Apoi a țesut balefire.

Linia de lumină pură a răsărit din degetele ei, deformând aerul din jurul ei. Ea a lovit unul dintre Darkhounds și a părut că îl înțepă, lumina continuând să se aprindă în pământ. Întregul peisaj a bubuit, iar Nynaeve s-a împiedicat. Lan a căzut la pământ. Darkhounds săriră asupra lui.

NU! îşi spuse Nynaeve, îndreptându-se, ţesând din nou focul. A aruncat un alt câine, apoi altul. Mai mulți monștri au sărit din spatele formațiunilor stâncoase. De unde veneau toate? Nynaeve înainta cu pași mari, explodând cu țesătura interzisă.

Fiecare lovitură făcea pământul să tremure, ca de durere. Focul nu ar trebui să găsească pământul așa. Ceva nu era în regulă.

A ajuns lângă Lan. Își rupsese piciorul. „Nynaeve!” el a spus. "Trebuie să pleci!"

Ea i-a ignorat cuvintele, îngenunchind și țesând foc în timp ce un alt câine înconjura dărâmăturile. Numărul lor creștea, iar ea era atât de obosită. De fiecare dată când a canalizat, a simțit că va fi cu siguranță ultima ei.

Dar nu putea fi. Nu cu Lan în pericol. Ea a țesut o Vindecare complexă, punând în ea toată puterea rămasă, reparându-i piciorul. S-a grăbit și și-a apucat sabia, întorcându-se pentru a-și apăra un Darkhound.

Au luptat împreună, ea cu foc, el cu oțel. Dar leagănele lui erau letargice și îi lua câteva bătăi de inimă mai lungi de

fiecare dată când făcea focul. Pământul tremura și bubuia, ruinele se prăbușeau de pământ.

„Lan!” ea a spus. „Fii gata să alergi!”

"Ce?"

Cu ultima ei uncie de putere, a țesut focul și l-a îndreptat direct în jos în fața lor. Pământul se ondula în agonie, aproape ca un lucru viu. Pământul s-a despărțit în apropiere, Darkhounds s-au prăbușit înăuntru. Nynaeve sa prăbușit, Puterea Unică alunecând de pe ea. Era prea obosită ca să fie canalizată.

Lan o apucă de braț. "Trebuie sa mergem!"

Ea se ridică în picioare, luându-l de mână. Împreună, au alergat în sus pe dealul zgomotos. Câinii negri au urlat în urmă, o parte din haită sărind ruptura.

Nynaeve a alergat pentru tot ce merita, agăţându-se de mâna lui Lan. Au urcat pe deal. Pământul tremura atât de îngrozitor, încât nu-i venea să creadă că coliba încă stătea în picioare. S-a împleticit pe deal spre ea, Lan cu ea.

S-a împiedicat, strigând de durere. Mâna lui alunecă de pe degetele ei.

Ea se învârte. În spatele lor, un potop de obișnuiți a urcat pe vârful dealului, mârâind, dinții sclipind și scuipat zburându-le din gura. Lan îi făcu semn să plece, cu ochii mari.

"Nu." Ea îl apucă de braț și, grăbind, îl trase în jos pe pantă. Împreună, s-au prăbușit prin prag și... și gâfâind, Nynaeve a căzut din ter'angreal. Ș-a prăbușit singură pe podeaua rece, goală, tremurând. Într-o inundație, ea și-a amintit totul. Fiecare moment oribil al testului. Fiecare trădare, fiecare țesătură frustrantă. Neputința, țipetele copiilor, moartea oamenilor pe care i-a cunoscut și iubit. Ea a plâns pe podea, ghemuindu-se.

Întreg corpul ei ardea de durere. Umărul, picioarele, brațele și spatele îi sângerau încă. A fost arsă până la vezicule pe corp, iar cea mai mare parte a îmbrăcăminții ei dispăruse. Părul ei desfăcut îi căzu pe față în timp ce încerca să alunge amintirile despre ceea ce făcuse.

A auzit gemete din apropiere și, prin ochii înroșiți, i-a văzut pe Aes Sedai din cerc rupându-și țesăturile și prăbușindu-se. Ea îi ura. Îi ura pe fiecare dintre ei.

"Ușoară!" vocea lui Saerin. „Cineva s-o vindece!”

Totul devenea neclar. Vocile au devenit încurcate. Ca niște sunete sub apă. Sunete pașnice…

Ceva rece a trecut peste ea. Gâfâi, ochii ei deschizându-se larg la șocul de gheață al Vindecării. Rosil îngenunche

lângă ea. Femeia părea îngrijorată.

Durerea a părăsit corpul lui Nynaeve, dar epuizarea ei a crescut de zece ori. Și durerea din interior... a rămas. Oh, Lumină. Auzea copiii țipând.

„Ei bine”, a spus Saerin din apropiere, „se pare că va trăi. Acum, vă rog să-mi spună cineva ce a fost, în numele creației însăși? Părea furioasă. „Am făcut parte din multe creșteri, chiar și una în care femeia nu a supraviețuit. Dar nu am văzut niciodată, în toate zilele mele, o femeie care trece prin ceea ce tocmai a suferit aceasta.”

„Trebuia să fie testată corespunzător”, a spus Rubinde.

„Corect?” întrebă Saerin, livid.

Nynaeve nu avea puterea să se uite la ei. Ea stătea întinsă, inspirând și expirând.

„Corect?” repetă Saerin. „Nu a fost potrivit. Asta a fost de-a dreptul, răzbunător, Rubinde! Aproape oricare dintre aceste teste a fost peste ceea ce am văzut cerut altor femei. Ar trebui sa-ti fie rusine. Voi toti. Light, uite ce i-ai făcut fetei!”

— Nu are importanță, spuse Barasine cel Roșu cu o voce rece. „A picat testul.”

"Ce?" Nynaeve mormăi, ridicând în cele din urmă privirea. Ter'angrealul se întunecase, iar Rosil adusese o pătură și hainele lui Nynaeve. Egwene stătea într-o parte, cu brațele strânse în fața ei. Fața ei era senină în timp ce îi asculta pe ceilalți. Ea nu ar avea un vot, dar ceilalți ar avea, în ceea ce privește dacă Nynaeve a trecut testul sau nu.

— Ai eșuat, copile, spuse Barasine, privindu-l pe Nynaeve cu o privire lipsită de emoții. „Nu ai dat dovadă de un decor potrivit.”

Lelaine de la Albastru dădu din cap, părând supărată că este de acord cu un Roșu. „Acesta a fost pentru a-ți testa capacitatea de a fi calm ca Aes Sedai. Nu ai arătat asta.”

Ceilalți păreau incomozi. Nu trebuia să vorbești despre specificul unui test. Nynaeve știa atât de multe. De asemenea, știa că de cele mai multe ori, eșecul și moartea erau același lucru. Deși nu era teribil de surprinsă să audă afirmații că eșuase, acum că se gândea la asta.

Ea încălcase regulile testului. Ea a fugit pentru a-i salva pe Perrin și pe alții. Ea a canalizat înainte ca ar fi trebuit. A avut probleme în a chema regretul. Orice altă emoție a fost, pentru moment, consumată de pierderea goală pe care o simțea.

— Barasine are rost, spuse Seaine, reticent. „Până la sfârșit, ai fost în mod deschis furios și ai alergat să ajungi

la mulți dintre marcaje. Și mai este și problema țesăturii interzise. Cel mai tulburător. Nu spun că ar trebui să eșuezi, dar există nereguli.”

Nynaeve încercă să se ridice în picioare. Rosil și-a pus o mână pe umăr pentru a-i interzice, dar Nynaeve a luat brațul și l-a folosit ca sprijin, ridicându-se pe picioare instabile. Ea a luat pătura și și-a înfășurat-o pe umeri, ținând-o închisă în față.

Se simțea atât de epuizată. „Am făcut ce trebuia. Cine dintre voi nu ar alerga dacă ați vedea oameni în pericol? Cine dintre voi și-ar interzice să canalizeze dacă ar vedea Shadowspawn atacând? Am acționat așa cum ar trebui un Aes Sedai.

„Acest test”, a spus Barasine, „este menit să se asigure că o femeie este capabilă să se dedice unei sarcini mai mari. Pentru a vedea că poate ignora distragerile momentului și poate căuta un bine mai înalt.”

Nynaeve adulmecă. „Am terminat țesăturile de care aveam nevoie. Mi-am menținut concentrarea. Da, mi-am rupt calmul, dar mi-am păstrat capul suficient de rece pentru a-mi îndeplini sarcinile. Nu ar trebui să ceri calm doar de dragul calmului, iar interdicția de a alerga atunci când există oameni pe care trebuie să-i salvezi este o prostie.

„Scopul meu în acest test a fost să demonstrez că merit să fiu Aes Sedai. Ei bine, atunci aș putea argumenta că viețile oamenilor pe care i-am văzut au fost mai importante decât obținerea acestui titlu. Dacă pierderea titlului este ceea ce ar fi necesar pentru a salva viața cuiva - și dacă nu ar exista alte consecințe - aș face-o. De fiecare dată. A nu-i salva nu ar însemna slujirea unui bine superior; ar fi doar egoist.”

Ochii lui Barasine se deschiseră larg de furie. Nynaeve se întoarse să meargă – cu oarecare dificultăți – spre o parte a camerei, unde putea să se așeze pe o bancă și să se odihnească. Femeile s-au adunat pentru a vorbi încet, iar Egwene a mers – încă senină – spre Nynaeve. Amyrlinul se aşează lângă ea. Deși i s-a permis să participe la test și să creeze unele dintre experiențele care au pus-o la încercare pe Nynaeve, alegerea creșterii va fi la latitudinea celorlalți.

— I-ai supărat, spuse Egwene. „Și i-a derutat.”

— Am spus adevărul, mormăi Nynaeve.

— Poate, spuse Egwene. — Dar nu vorbeam de izbucnirea ta. În timpul testului, ai încălcat ordinele care ți s-au dat.”

„Nu le-am putut ignora. Nu mi-am amintit că mi se dăduseră. Eu... ei bine, de fapt îmi puteam aminti ce trebuia să fac, dar nu și motivele.” Nynaeve se strâmbă. „De aceea am încălcat regulile. Am crezut că sunt doar arbitrare. Nu-mi aminteam de ce nu trebuia să fug, așa că, în fața că văd oameni murind, mi s-a părut o prostie să mergi.”

„Regulile ar trebui să țină tare, chiar dacă nu le amintești”, a spus Egwene. „Și nu ar fi trebuit să poți canaliza înainte de a ajunge la marcaj. Asta este în însăși natura testului.”

Nynaeve se încruntă. "Atunci cum-"

— Ai petrecut prea mult timp în Tel'aran'rhiod. Acest test... pare să funcționeze în același mod ca și Lumea Viselor. Ceea ce creăm în mintea noastră a devenit împrejurimile voastre.” Egwene clinti limba, clătinând din cap. „I-am avertizat că acesta ar putea fi un pericol. Practica ta în Lumea Viselor te-a făcut în mod înnăscut capabil să treci testul.”

Nynaeve nu răspunse la asta, simțindu-se rău. Dacă ea a eșuat? Să fii dat afară din Turn acum, după ce te-ai apropiat atât de mult?

— Totuși, cred că infracțiunile tale te-ar putea ajuta, spuse Egwene încet.

"Ce?"

„Ai prea multă experiență pentru a vi se face acest test”, a explicat Egwene. „Într-un fel, ceea ce s-a întâmplat este dovada că ai meritat șalul când ți l-am acordat. Ai executat fiecare dintre țesături cu experiență, cu viteză și pricepere. Mi-a plăcut în mod deosebit modul în care ai folosit țesături „inutile”, uneori, pentru a ataca lucrurile pe care le-ai văzut.”

— Lupta din cele două râuri, spuse Nynaeve. „Acela ai fost tu, nu-i așa? Ceilalți nu cunosc locul suficient de bine pentru a-l crea.”

„Poți crea uneori viziuni și situații bazate pe mintea femeii care este testată”, a spus Egwene. „Este o experiență ciudată să folosești acest ter'angreal. Unul pe care nu sunt sigur că îl înțeleg.”

„Dar The Two Rivers ai fost tu.”

— Da, recunoscu Egwene.

"Și ultimul. Cu Lan?”

Egwene dădu din cap. "Imi pare rau. M-am gândit că dacă nu o fac, nimeni nu ar...

„Mă bucur că ai făcut-o”, a spus Nynaeve. „Mi-a arătat ceva.”

"A facut?"

Nynaeve dădu din cap, cu spatele lipit de perete, ținând pătura la loc și închizând ochii. „Mi-am dat seama că dacă ar trebui să aleg între a deveni Aes Sedai și a merge cu Lan, aș alege Lan. Ceea ce mă numesc oamenii nu schimbă nimic în mine. Lan, totuși... el este mai mult decât un titlu. Încă pot canaliza — pot fi încă eu — dacă nu devin niciodată Aes Sedai. Dar nu aș mai fi niciodată eu însămi dacă l-aș abandona. Lumea s-a schimbat când m-am căsătorit cu el.”

Se simțea... eliberată, cumva, dându-și seama și spunând-o.

— Roagă-te ca ceilalți să nu-și dea seama de asta, spuse Egwene. „Nu ar fi bine ca ei să stabilească că vei pune ceva înaintea Turnului Alb.”

„Mă întreb dacă”, a spus Nynaeve, „uneori punem Turnul Alb – ca instituție – înaintea oamenilor pe care îi servim. Mă întreb dacă îl lăsăm să devină un scop în sine, în loc de un mijloc care să ne ajute să atingem obiective mai mari.”

„Devotamentul este important, Nynaeve. Turnul Alb protejează și ghidează lumea.”

„Și totuși, atât de mulți dintre noi o facem fără familii”, a spus Nynaeve. „Fără dragoste, fără pasiune dincolo de propriile noastre interese. Deci, chiar dacă încercăm să călăuzim lumea, ne separăm de ea. Riscăm aroganța, Egwene. Presupunem întotdeauna că știm cel mai bine, dar riscăm să ne facem incapabili să înțelegem oamenii pe care pretindem că îi slujim.”

Egwene părea tulburată. „Nu exprima prea mult aceste idei, cel puțin nu astăzi. Sunt deja destul de frustrați de tine. Dar această testare a fost brutală, Nynaeve. Imi pare rau. Nu puteam fi văzut în favoarea ta, dar poate că ar fi trebuit să opresc. Ai făcut ceea ce nu trebuia să faci și asta i-a determinat pe ceilalți să fie din ce în ce mai severi. Au văzut că copiii bolnavi te rănesc, așa că i-au pus la încercare din ce în ce mai mulți. Mulți păreau să considere victoriile tale un afront personal, un concurs de voințe. Asta i-a determinat să fie duri. Crud, chiar.”

„Am supraviețuit”, a spus Nynaeve, cu ochii închiși. „Și am învățat multe. Despre mine. Și despre noi.”

Ea a vrut să fie Aes Sedai, pe deplin și cu adevărat îmbrățișată. Îl dorea foarte mult. Dar, în cele din urmă,

dacă acești oameni au ales să-i refuze aprobarea, ea știa că poate continua și oricum ar putea face ceea ce trebuie să facă.

În cele din urmă, Sitters – urmați de Rosil – au urcat. Nynaeve se ridică în picioare pentru a fi respectuoasă.

— Trebuie să discutăm despre țesătura interzisă pe care ai folosit-o, spuse Saerin, sever.

„Este singurul mod pe care îl cunosc de a distruge Darkhounds”, a spus Nynaeve. "A trebuit."

„Nu aveți dreptul să decideți asta”, a spus Saerin. „Ceea ce ai făcut l-a destabilizat pe ter'angreal. Ai fi putut să-l distrugi, să te sinucizi și poate pe noi. Vrem să jurăm că nu veți mai folosi niciodată acea țesătură.”

— Nu voi face asta, spuse Nynaeve obosită.

„Și dacă înseamnă diferența dintre a câștiga șalul sau a-l pierde pentru totdeauna?”

„A depune un jurământ ca acesta ar fi o prostie”, a spus Nynaeve. „Aș putea să mă trezesc într-o situație în care oamenii ar muri dacă nu l-aș folosi. Ușoară! Voi lupta în Ultima Bătălie alături de Rand. Dacă ar fi să ajung la Shayol Ghul și să descopăr că, fără foc, nu l-aș putea ajuta pe Dragon să-l oprească pe Întunecat? Vrei să aleg între un jurământ nebun și soarta lumii?

„Crezi că mergi la Shayol Ghul?” întrebă Rubinde, neîncrezător.

— O să fiu acolo, spuse Nynaeve încet. „Nu este o întrebare. Rand mi-a cerut asta, deși aș fi plecat dacă nu ar fi făcut-o.

Au împărtășit o privire, părând tulburați.

„Dacă ai de gând să mă crești”, a spus Nynaeve, „atunci va trebui doar să ai încredere în judecata mea cu privire la balefire. Dacă nu ai încredere în mine că știu când să folosesc o țesătură foarte periculoasă și când nu, atunci aș prefera să nu mă crești.”

„Aș fi atent”, le-a spus Egwene femeilor. „Refuzul șalului femeii care a ajutat la curățarea pată de saidin – femeia care a învins-o pe Moghedien însăși în luptă, femeia căsătorită cu regele din Malkier – ar crea un precedent foarte periculos.”

Saerin se uită la ceilalți. Trei încuviințări din cap. Yukiri, Seaine și, în mod surprinzător, Romanda. Trei clătinări din cap. Rubinde, Barasine, Lelaine. Asta a rămas doar pe Saerin. Votul decisiv.

Brown se întoarse spre ea. „Nynaeve al'Meara, declar că ai trecut acest test. Îngust.”

Î

In lateral, Egwene scoase un oftat de ușurare ușor – aproape inaudibil. Nynaeve și-a dat seama că își ținuse respirația. "E gata!" spuse Rosil, bătând din palme. „Nimeni să nu vorbească vreodată despre ceea ce s-a întâmplat aici. Este pentru noi să împărtășim în tăcere cu cea care a experimentat-o. E gata."

Femeile au încuviințat din cap, chiar și cele care votaseră împotriva lui Nynaeve. Nimeni nu ar ști că Nynaeve aproape că eșuase. Probabil că se confruntaseră cu ea cu privire la incendiu direct – în loc să caute o pedeapsă oficială – din cauza tradiției de a nu vorbi despre ceea ce sa întâmplat în ter'angreal.

Rosil bătu din nou din palme. „Nynaeve al'Meara, vei petrece noaptea în rugăciune și contemplare a poverilor pe care le vei prelua a doua zi, când vei îmbrăca șalul unui Aes Sedai. E gata." A aplaudat a treia și ultima oară.

— Mulțumesc, spuse Nynaeve. „Dar am deja șalul meu și...”

Se întrerupse în timp ce Egwene îi aruncă o privire. O privire senină, dar totuși o privire. Poate că Nynaeve împinsese deja lucrurile destul de departe în seara asta.

— Voi fi bucuros să urmez tradiția, continuă Nynaeve, eliminând obiecția. „Atâta timp cât mi se permite să fac mai întâi un lucru foarte important. Atunci mă voi întoarce și voi împlini tradiția.”

Nynaeve avea nevoie de o poartă pentru a ajunge unde se ducea. Nu le spusese în mod special celorlalți că va părăsi Turnul pentru a-și îndeplini sarcina. Dar nici ea nu spusese că nu o va face.

Se grăbi prin tabăra întunecată de corturi care stătea chiar în afara unui zid parțial construit. Cerul nopții era întunecat, cu norii aceia care îl acopereau și incendiile ardeau în perimetrul taberei. Poate prea multe incendii. Cei de aici erau extrem de precauți. Din fericire, gardienii o lăsaseră să intre în tabără fără comentarii; inelul Marelui Șarpe a făcut minuni atunci când este aplicat în locațiile potrivite. I-au spus chiar unde să găsească femeia pe care o căuta.

Într-adevăr, Nynaeve fusese surprins să găsească aceste corturi în afara, mai degrabă decât în interior, zidurile Turnului Negru. Aceste femei fuseseră trimise să-l lege pe Asha'man, așa cum îi oferise Rand. Dar, potrivit gardienilor, trimisul lui Egwene fusese pus să aștepte. Asha'man spusese că „alții aveau prima alegere”, orice ar

însemna asta. Probabil că Egwene știa mai multe; trimisese mesageri încoace și înapoi cu femeile de aici, în special pentru a le avertiza despre surorile negre care ar putea fi printre ele. Cei de care cunoscuseră dispăruseră înainte de sosirea primilor mesageri.

Nynaeve nu a avut gândul să ceară mai multe detalii în acest moment. Avea o altă sarcină. S-a urcat la cortul potrivit, simțindu-se atât de obosită din cauza testării, încât a simțit că în curând se va prăbuși la pământ într-un val de pânză galbenă. Câțiva Gardieni au trecut prin tabăra din apropiere, privind-o cu expresii calme.

Cortul din fața ei era un simplu lucru gri. Era luminat cu o strălucire slabă, iar umbrele se mișcau înăuntru. — Myrelle, spuse Nynaeve cu voce tare. „Aș vorbi cu tine.” A fost surprinsă de cât de puternică suna vocea ei. Nu simțea că îi mai rămânea multă putere.

Umbrele s-au oprit, apoi s-au mișcat din nou. Clapele cortului foșneau și o față confuză se uită afară. Myrelle purta o cămașă de noapte albastră, aproape translucidă, iar unul dintre Gardienii ei – un urs de bărbat cu o barbă neagră groasă după moda Illianer – stătea fără cămașă pe podeaua cortului dinăuntru.

"Copil?" spuse Myrelle, părând surprinsă. "Ce faci aici?" Era o frumusețe cu tenul măsliniu, cu părul lung și negru și curbe rotunjite. Nynaeve a trebuit să se oprească să-și întindă mâna după împletitură. Era prea scurt acum pentru a trage. Asta avea să fie nevoie de mult să te obișnuiești.

— Ai ceva care îmi aparține, spuse Nynaeve.

„Hmm... Asta depinde de părere, copile.” Myrelle se încruntă.

„Am fost crescut astăzi”, a spus Nynaeve. "Oficial. Am trecut testul. Acum suntem egali, Myrelle.” A lăsat a doua parte nespusă – că Nynaeve era cel mai puternic dintre cei doi. Nu este cu adevărat egal, atunci.

— Întoarce-te mâine, spuse Myrelle. „Sunt ocupat.” S-a mutat să se întoarcă în cort.

Nynaeve prinse brațul femeii. „Nu ți-am mulțumit niciodată”, a spus ea, deși a trebuit să strângă din dinți pentru a scoate cuvintele. „Așa fac acum. El trăiește din cauza ta. Am realizat asta. Totuși, Myrelle, nu este momentul să mă împingi. Astăzi, am văzut măcelăriți oameni pe care îi iubesc, am fost forțat să condam copiii la chinuri vii. Am fost ars, biciuit și grăpat. Îți jur, femeie, dacă nu treci de legătura mea Lan chiar în acest moment,

voi păși în acel cort și te voi învăța ce înseamnă ascultare. Nu mă apăsa. Dimineața, jur cele Trei Jurăminte. Sunt liber de ei pentru încă o noapte.”

Myrelle încremeni. Apoi a oftat și a ieșit înapoi din cort. "Așa să fie. Ea a închis ochii, țesând Spirit și trimițând țesăturile în Nynaeve.

Se simțea ca și cum un obiect i se împinge fizic în minte. Nynaeve gâfâi, împrejurimile ei învârtindu-se. Myrelle se întoarse și se strecură înapoi în cortul ei. Nynaeve alunecă până stătea pe pământ. Ceva înflorise în mintea ei. O conștientizare. Frumos, minunat.

A fost el. Și era încă în viață.

Lumină Binecuvântată, se gândi ea, cu ochii închiși. Mulțumesc.

21
O poartă deschisă

„Ne-am gândit că este mai bine”, a spus Seonid, „să lăsăm pe unul dintre noi să dea raportul complet. Am adunat informații de la ceilalți pentru prezentare.”

Perrin dădu din cap absent. Stătea pe perne în pavilionul de întâlniri, cu Faile lângă el. Era din nou plin de oameni.

— Cairhien este încă în mizerie, desigur, începu Seonid. Green, de afaceri, era o femeie scurtă. Nu rău sau dezagreabil, dar chiar și interacțiunile ei cu Gardienii ei păreau ca ale unui fermier prosper cu muncitorii săi. „Tronul Soarelui a rămas neocupat mult prea mult timp. Toți știu că Lordul Dragon i-a promis tronul lui Elayne Trakand, dar ea s-a chinuit să-și asigure propriul tron. Ea a făcut-o în sfârșit, după rapoarte.”

Se uită la Perrin pentru comentarii, mirosind satisfăcută. Se scărpina la barbă. Acest lucru era important și trebuia să fie atent. Dar gândurile despre antrenamentul lui în visul lupului îi tot atrăgeau mintea. „Deci Elayne este regina. Asta trebuie să-l facă fericit pe Rand.”

— Reacția Lordului Dragon este necunoscută, continuă Seonid, de parcă ar fi bifat un alt articol dintr-o listă. Înțelepții nu au făcut niciun comentariu și nu au pus întrebări; stăteau pe pernele lor într-un grup mic, ca

niturile pe o balama. Probabil, Fecioarele le spuseseră deja toate acestea.

„Sunt în mod rezonabil sigur că Lordul Dragon este în Arad Doman”, a continuat Seonid. „Mai multe zvonuri vorbesc despre asta – deși, desigur, există zvonuri care îl plasează în multe locuri. Dar Arad Doman are sens pentru el ca o cucerire tactică, iar tulburările de acolo amenință să destabilizaze Țările de Graniță. Nu sunt sigur dacă este adevărat că l-a trimis pe Aiel acolo sau nu.

— A făcut-o, spuse Edarra simplu. Ea nu a oferit alte explicații.

— Da, spuse Seonid. „Ei bine, multe dintre zvonuri spun că plănuiește să se întâlnească cu Seanchan în Arad Doman. Bănuiesc că ar vrea ca clanurile de acolo să-l ajute.”

Asta a adus gânduri despre Maiden. Perrin și-a imaginat pe Damane și pe Înțelepții în război, Puterea Unică smulgând rândurile de soldați, pământul sângelui și focul învârtindu-se în aer. Ar fi ca fântânile lui Dumai, doar mai rău. Tremura. Oricum, din viziuni – și au apărut în timp ce Seonid vorbea – știa că Rand era acolo unde a spus ea.

a continuat Seonid, vorbind despre comerț și resurse alimentare din Cairhien. Perrin se trezi gândindu-se la acel perete violet ciudat pe care îl văzuse în visul lupului. Idiotule, își spuse el cu severitate. Ascultă în continuare. Ușoară! El a fost într-adevăr un conducător rău. Nu avusese probleme să alerge în fața lupilor când îl lăsaseră să vâneze. De ce nu ar putea face același lucru pentru propriul său popor?

„Lacrima este adunarea trupelor”, a spus Seonid. „Zvonurile spun că Lordul Dragon i-a poruncit regelui Darlin să adune oameni pentru război. Se pare că există un rege în Tear acum, apropo. Un eveniment curios. Unii spun că Darlin va mărșălui pentru Arad Doman, deși alții spun că trebuie să fie pentru Ultima Bătălie. Alții insistă că al'Thor intenționează să-l învingă pe Seanchan mai întâi. Toate cele trei opțiuni par plauzibile și nu pot da mai mult fără să merg la Tear.” Se uită la Perrin, mirosind plină de speranță.

— Nu, spuse Perrin. "Nu încă. Rand nu este în Cairhien, dar Andor pare stabil. Este cel mai logic să mă duc acolo și să vorbesc cu Elayne. Ea va avea informații pentru noi.”

Faile mirosea îngrijorat.

„Lord Aybara”, a spus Seonid, „crezi că regina vă va primi? Cu steagul lui Manetheren și cu titlul tău de Lord... Perrin se încruntă. „Amândouă bannerele alea nebunești

sunt jos acum și Elayne va vedea lucrurile bine, după ce i-o voi explica.”

— Și soldații mei? spuse Alliandre. „Probabil veți dori să întrebați înainte de a muta trupe străine pe pământul andoran.”

— Nu vei veni, spuse Perrin. — Am mai spus-o, Alliandre. Vei fi în Jehannah. Vă vom duce acolo de îndată ce vom avea de-a face cu Whitecloaks.”

— Atunci s-a luat o decizie în privința lor? întrebă Arganda, aplecându-se înainte, nerăbdătoare și entuziasmată.

— Au cerut o bătălie, spuse Perrin. „Și ei ignoră cererile mele pentru continuarea parlamentului. Am mintea să le dau luptă.” Au început să vorbească despre asta, deși în curând a devenit o discuție despre ce înseamnă să ai un rege în Tear. În cele din urmă, Seonid și-a dres glasul și a condus conversația înapoi la raportul ei.

„Seanchanii sunt o chestiune de mare discuție în Cairhien”, a spus Seonid. „Invadatorii par să se concentreze pe securizarea pământurilor lor, inclusiv pe Altara. Totuși, ele încă se extind în vest și există lupte campale pe Câmpia Almoth.”

„Extinderea spre Arad Doman”, a spus Arganda. „Acolo se pregătește o bătălie.”

— Cel mai probabil, spuse Seonid.

„Dacă vine Ultima Bătălie”, a spus Annoura, „atunci ar fi avantajos să avem o alianță cu Seanchan”. Părea gânditoare, cu picioarele încrucișate, în timp ce stătea pe perna ei de mătase albastră și galbenă brodată.

— I-au înlănțuit pe Înțelepți, spuse Edarra, cu chipul ei prea tânăr devenind întunecat. Mirosea periculos. Furios, dar rece, ca mirosul înainte ca o persoană să plănuiască să omoare. „Nu doar Shaido, care își merită soarta. Dacă există o alianță cu Seanchan, aceasta se va încheia imediat ce munca lui Car'a'carn este terminată. Deja, mulți dintre oamenii mei vorbesc despre o ceartă de sânge cu acești invadatori.”

— Mă îndoiesc că Rand vrea un război între voi, spuse Perrin.

— Un an și o zi, spuse Edarra simplu. „Înțelepții nu pot fi luați gai'shain, dar poate că modurile Seanchan sunt diferite. Indiferent, le vom acorda un an și o zi. Dacă nu își eliberează captivii când îi cerem după acel timp, ne vor cunoaște sulițele. Car'a'carnul nu ne poate cere mai mult.”

Pavilionul a crescut nemișcat.

— Oricum, spuse Seonid, dresindu-și glasul. „Odată ce am terminat cu Cairhien, ne-am întâlnit cu cei care au plecat la Andor pentru a verifica zvonurile de acolo.”

— Așteaptă, spuse Perrin. „Andor?”

„Înțelepții au decis să trimită Fecioare acolo.”

— Nu ăsta era planul, mârâi Perrin, uitându-se la Înțelepții.

— Tu nu ne controlezi, Perrin Aybara, spuse Edarra calm. „Trebuia să știm dacă mai există Aiel în oraș sau nu și dacă Car'a'carn era acolo. Asha'manul tău s-a conformat când le-am cerut poarta de acces.”

Fecioarele ar fi putut fi văzute, mormăi el. Ei bine, îi spusese lui Grady să facă porțile așa cum i-a cerut Aiel, deși se referea la momentul plecării și al întoarcerii. Ar fi trebuit să fie mai precis.

„Ei bine, nu au fost văzuți”, părea Seonid exasperat, ca unul care vorbește cu un copil prost. „Cel puțin nu de către cineva cu care nu intenționau să vorbească.” Ușoară! Era el, sau începea să pară mult ca un Înțelept? Asta făceau Seonid și ceilalți în tabăra Aiel? Înveți să devii mai încăpățânat? Lumina îi ajută pe toți.

„Indiferent”, a continuat Seonid, „a fost înțelept din partea noastră să vizităm Caemlyn. Nu se poate avea încredere în zvonuri, mai ales atunci când se spunea că unul dintre cei părăsiți operează în zonă.”

„Unul dintre Părăsiți?” întrebă Gallenne. „În Andor?”

Perrin dădu din cap, făcând semn pentru încă o ceaşcă de ceai încălzit. „Rand a spus că a fost Rahvin, deși eram în Two Rivers când a avut loc bătălia.” Culorile se învârteau în capul lui Perrin. „Rahvin își făcea identitatea unuia dintre nobilii locali, un bărbat pe nume Gabral sau Gabil sau așa ceva. A folosit-o pe Regina – a făcut-o să se îndrăgostească de el sau ceva de genul – și apoi a ucis-o.”

O tavă de servire a lovit pământul cu un zgomot de zgomot.

Cești de porțelan s-au spulberat, ceaiul stropit în aer. Perrin se răsuci, înjurând, și câteva dintre Fecioare săriră în picioare, ținând în mână cuțitele.

Maighdin stătea în picioare, părând uluită, cu brațele în lateral. Tava căzută zăcea pe pământ înaintea ei.

„Maighdin!” spuse Faile. "Esti in regula?"

Servitoarea cu părul de soare se întoarse spre Perrin, părând uluită. „Dacă vă rog, Domnul meu, veți repeta ceea ce ați spus?”

"Ce?" întrebă Perrin. „Femeie, ce sa întâmplat?”

— Ai spus că unul dintre Părăsiți și-a stabilit reședința în Andor, spuse Maighdin cu voce calmă. Ea i-a aruncat o privire la fel de ascuțită ca și a primit-o de la orice Aes Sedai. „Ești sigur de ceea ce ai auzit?”

Perrin se lăsă pe spate pe pernă, scărpinându-și bărbia. „Sigur că pot fi. A trecut ceva timp, acum, dar știu că Rand era convins. S-a luptat cu cineva cu Puterea Unică în palatul Andoran.”

„Numele lui era Gaebril”, a spus Sulin. "Am fost acolo. Fulgerul izbucni dintr-un cer deschis și nu exista nicio îndoială că era Puterea Unică. A fost unul dintre Părăsiți.”

„Au fost unii în Andor care au susținut că Car'a'carn au vorbit despre asta, a adăugat Edarra. „El a spus că acest Gaebril a folosit țesături interzise pe zonele umede din palat, răsucindu-le mințile, făcându-i să gândească și să facă cum dorea.”

„Maighdin, ce sa întâmplat?” întrebă Perrin. „Lumină, femeie, acum e mort! Nu trebuie să-ți fie frică.”

— Trebuie să fiu scuzat, spuse Maighdin. Ea a plecat din foișor, lăsând împrăștiate pe pământ tava și porțelanul spart, alb de os.

— Mă voi ocupa de ea mai târziu, spuse Faile, stânjenit. „Este tulburată să constate că a trăit atât de aproape de unul dintre Părăsiți. E din Caemlyn, știi.

Ceilalți au dat din cap, iar alți servitori au înaintat pentru a curăța mizeria. Perrin și-a dat seama că nu avea de gând să mai bea ceai. Omule prost, se gândi el. Ai trăit cea mai mare parte a vieții tale fără să poți comanda ceai la comandă. Nu veți muri acum că nu puteți obține o reumplere fluturând mâna.

— Să mergem mai departe, spuse el, aşezându-se pe pernele lui. Nu s-a putut niciodată să se simtă confortabil cu lucrurile blestemate.

— Raportul meu s-a terminat, spuse Seonid, ignorând-o pe servitoarea care curăţa cioburi de porţelan în faţa ei.

„Sunt la decizia mea anterioară”, a spus Perrin. „Este important să ai de-a face cu Whitecloaks. După aceea vom merge la Andor și voi vorbi cu Elayne. Grady, cum te descurci?”

Asha'manul înrăit și-a ridicat privirea de unde stătea în haina lui neagră. „M-am vindecat pe deplin din boală, Domnul meu, iar Neald aproape că este la fel de bine.”

— Încă arăți obosit, spuse Perrin.

„Sunt”, a spus Grady, „dar arde-mă, sunt mai bun decât eram multe zile pe câmp înainte de a merge la Turnul

Negru”.

„Este timpul să începem să trimitem unii dintre acești refugiați acolo unde le este locul”, a spus Perrin. „Cu acele cercuri, poți menține o poartă deschisă mai mult timp?”

„Nu sunt sigur. A fi în cerc este încă obositor. Poate mai mult. Dar pot face porți mult mai mari cu ajutorul femeilor, suficient de largi pentru a trece prin două vagoane.”

"Bun. Vom începe prin a-i trimite acasă pe oamenii obișnuiți. Fiecare persoană pe care o vedem acolo unde îi aparține va fi o piatră de pe spatele meu.”

— Și dacă nu vor să meargă? întrebă Tam. „Mulți dintre ei au început antrenamentul, Perrin. Ei știu ce urmează și ar prefera să se confrunte cu asta aici, cu tine, decât să se înghesuie în casele lor.

Ușoară! Nu existau oameni în această tabără care să fi vrut să se întoarcă la familiile lor? „Cu siguranță că sunt unii dintre ei care vor să se întoarcă.”

— Unele, spuse Tam.

— Amintiți-vă, spuse Faile, cei slabi și bătrâni au fost trimiși de Aiel.

Arganda dădu din cap. „M-am uitat la aceste trupe. Din ce în ce mai mulți gai'shain ies din stupoare, iar când o fac, sunt duri. Greu ca mulți soldați pe care i-am cunoscut.”

„Unii vor dori să verifice familia”, a spus Tam, „dar numai dacă îi vei lăsa înapoi. Ei pot vedea acel cer. Ei știu ce urmează.”

„Deocamdată, îi vom trimite înapoi pe cei care vor să plece și să rămână în casele lor”, a spus Perrin. „Nu pot să mă descurc cu ceilalți decât după ce nu termin cu Mantele Albe.”

— Excelent, spuse Gallenne nerăbdător. — Ai un plan de atac?

— Ei bine, spuse Perrin, îmi dau seama că, dacă vor fi suficient de însoțitori pentru a se alinia, ne vom întâlni cu arcașii și canalizatorii mei și îi vom distruge.

„Sunt de acord cu acest plan”, a spus Gallenne, „atâta timp cât oamenii mei pot cere să se ocupe de turba rămasă la sfârșit”.

— Balwer, spuse Perrin. „Scrie Whitecloaks. Spune-le că ne vom lupta și că ar trebui să-și aleagă un loc.”

În timp ce rostia cuvintele, simți o ciudată reticență. Părea o risipă să ucizi atât de mulți care puteau lupta împotriva Umbrei. Dar el nu a văzut o cale de ocolire.

Balwer dădu din cap, mirosind aprig. Ce i-au făcut Whitecloaks lui Balwer? Secretara prăfuită era fascinată de

ei.

Întâlnirea a început să se despartă. Perrin a păşit spre partea deschisă a cortului şi a privit grupurile separate plecând, Alliandre şi Arganda îndreptându-se spre secţiunea lor din tabără. Faile a mers lângă Berelain; ciudat, cei doi vorbeau împreună. Mirosurile lor spuneau că sunt supăraţi, dar cuvintele lor păreau prietenoase. Ce făceau cei doi?

Din tava scăpată au rămas doar câteva pete umede pe pământul din interiorul cortului. Ce a fost în neregulă cu Maighdin? Un astfel de comportament neregulat era tulburător; prea des, a fost urmată de o anumită manifestare a puterii Celui Întunecat.

"Lordul meu?" întrebă o voce, precedată de o tuse liniştită. Perrin se întoarse, realizând că Balwer aştepta în spatele lui. Secretara stătea cu mâinile strânse în faţa lui, arătând ca un morman de bete pe care copiii le îmbrăcaseră într-o cămaşă şi o haină veche.

"Da?" întrebă Perrin.

„S-a întâmplat să aud mai multe lucruri de, ah, un oarecare interes în timp ce îi vizitam pe cărturarii din Cairhien.”

— Ai găsit proviziile, nu?

„Da, da. Sunt destul de bine aprovizionat. Te rog, un moment. Cred că veţi fi interesat de ceea ce am auzit.”

— Atunci, dă-i drumul, spuse Perrin, întorcându-se înapoi în pavilion. Ultimul dintre ceilalţi plecase.

Balwer vorbi cu o voce blândă. „În primul rând, Domnul meu, se pare că Copiii Luminii sunt în legătură cu Seanchan. Este cunoscut acum şi îmi fac griji că forţa din faţa noastră a fost plantată pentru...

„Balwer”, îl întrerupse Perrin, „ştiu că îi urăşti pe Mantele Albe, dar mi-ai spus deja vestea asta de o jumătate de duzină de ori.”

"Da, dar-"

— Nimic mai mult despre Mantele Albe, spuse Perrin, ridicând o mână. „Dacă nu sunt ştiri specifice despre această forţă care ne este în faţa. Ai ceva din astea?”

„Nu, Domnul meu.”

"Bine atunci. Mai era ceva ce ai vrut să-mi spui?”

Balwer nu dădu semne de enervare, dar Perrin simţea nemulţumire. Light ştia că Mantele Albe aveau multe de răspuns, iar Perrin nu l-a învinovăţit pe Balwer pentru ura lui, dar a devenit obositor.

„Ei bine, domnule,” a continuat Balwer, „aș risca că poveștile despre Dragonul Renăscut care dorește un armistițiu cu Seanchan sunt mai mult decât auzite inutile. Mai multe surse indică faptul că a dat în judecată liderul lor pentru pace.”

„Dar ce i-a făcut cu mâna?” întrebă Perrin, eliminând încă o imagine a lui Rand din viziunea lui.

„Ce a fost asta, Domnul meu?”

— Nimic, spuse Perrin.

„În plus”, a spus Balwer, întinzându-și mâna în mânecă, „există un număr alarmant de aceștia care călătoresc printre poșete tăiate, degete și tapițe pentru picioare în Cairhien”. Scoase o foaie de hârtie pe care se afla o schiță a feței lui Perrin. Asemănarea era alarmant de bună. Perrin luă ziarul, încruntat. Nu erau cuvinte despre el. Balwer i-a întins al doilea, identic cu primul. A urmat o a treia lucrare, aceasta cu o poză a lui Mat.

„De unde ai luat astea?” întrebă Perrin.

„Așa cum am spus, Domnul meu”, a continuat Balwer, „ei sunt răspândiți în anumite cercuri. Se pare că există sume foarte mari de bani promise oricărei persoane care poate să-ți scoată cadavrul, deși nu am putut stabili cine va plăti.”

— Și le-ai descoperit în timp ce vizitai oamenii de știință de la școala lui Rand? întrebă Perrin.

Scribul cu fața ciupită nu arăta nicio emoție.

„Cine ești cu adevărat, Balwer?”

"O secretară. Cu o oarecare măsură de pricepere în a găsi secrete.”

„Ceva măsură? Balwer, nu te-am întrebat de trecutul tău. Cred că un bărbat merită să poată începe din nou. Dar acum Whitecloaks sunt aici și aveți o anumită legătură cu ei. Trebuie să știu ce este.”

Balwer rămase tăcut o vreme. Pereții înălțați ai foișorului fosneau.

„Angajatorul meu anterior a fost un om pe care l-am respectat, Domnul meu”, a spus Balwer. „El a fost ucis de Copiii Luminii. Unii dintre ei ar putea să mă recunoască.”

„Ai fost un spion pentru această persoană?” întrebă Perrin.

Buzele lui Balwer se întoarseră distinct. Vorbea mai încet. „Am doar o minte pentru a-mi aminti fapte, Domnul meu.”

„Da, ai o minte foarte bună pentru asta. Serviciul tău îmi este de folos, Balwer. Încerc doar să-ți spun asta. Sunt

bucuros ca ești aici."

Bărbatul mirosea mulțumit. „Dacă pot să spun, Domnul meu, este reconfortant să lucrez pentru cineva care nu vede informațiile mele ca pe un simplu mijloc de a-i trăda sau de a-i compromite pe cei din jur."

— Ei bine, oricum ar fi, probabil că ar trebui să încep să vă plătesc mai bine, spuse Perrin.

Asta i-a dat lui Balwer un parfum de panică. „Nu va fi necesar."

„Puteți cere salarii mari de la orice număr de lorzi sau negustori!"

— Oameni mărunți fără importanță, spuse Balwer cu o mișcare din degete.

„Da, dar tot cred că ar trebui să fii plătit mai mult. Este un simț simplu. Dacă angajezi un ucenic fierar pentru forja ta și nu-l plătești suficient de bine, el își va impresiona clienții obișnuiți, apoi va deschide o nouă forjă peste drum în momentul în care își poate permite."

— Ah, dar nu vezi, domnule, spuse Balwer. „Banii nu înseamnă nimic pentru mine. Informația – asta este ceea ce este important. Fapte și descoperiri... sunt ca pepite de aur. Aș putea să dau acel aurul unui bancher obișnuit să facă monede, dar prefer să-l dau maestrului meșter pentru a face ceva frumos.

„Te rog, Domnul meu, lasă-mă să rămân un simplu secretar. Vezi tu, una dintre cele mai ușoare moduri de a-ți da seama dacă cineva nu este ceea ce pare este să-i verifici salariul." El a chicotit. „Am descoperit mai mult de un asasin sau spion în acest fel, da, am făcut-o. Nu este nevoie de plată. Oportunitatea de a lucra cu tine este propria ei plată."

Perrin a ridicat din umeri, dar a dat din cap, iar Balwer s-a retras. Perrin ieși din pavilion, ținând pozele în buzunar. L-au deranjat. Ar fi pariat că aceste poze erau și în Andor, plasate de cei Părăsiți.

Pentru prima dată, se trezi întrebându-se dacă va avea nevoie de o armată pentru a se menține în siguranță. A fost un gând tulburător.

Valul de trolloci bestiali a năvălit peste vârful dealului, depășind ultima dintre fortificații. Mormăiau și urlău, mâinile cu degete groase sfâșiind pământul întunecat al Saldeanului și ținând strâns săbii, sulițe cu cârlig, ciocane, bâte și alte arme rele. Pe unii picura scuipat din buzele cu colți, în timp ce pe alții ochi mari și prea umani se uitau din

spatele ciocurilor răi. Armura lor neagră era decorată cu vârfuri.

Oamenii lui Ituralde au stat puternici alături de el în partea de jos a pantei din spate a dealului. El ordonase ca tabăra inferioară să se desființeze și să se retragă cât au putut spre sud, de-a lungul malului râului. Între timp, armata se retrăsese din fortificații. Ura să predea terenul înalt, dar să fi împins pe acel deal abrupt în timpul unui atac ar fi fost mortal. Avea loc să se retragă, așa că l-ar folosi, acum că fortificațiile erau pierdute. Și-a poziționat forțele chiar la baza dealului, aproape de locul unde fusese cândva tabăra de jos. Soldații Domani purtau șepci de oțel și își așezaseră stiuțele de paisprezece picioare cu paturi în pământ, ținându-le pentru mai multă stabilitate, puncte de oțel spre valul falnic de trolloci. O poziție clasică de apărare: trei rânduri de șuturi și scuturi, știuci înclinate spre vârful pantei. Când primul rang de știuci ucidea un Trolloc, ei se lăsau înapoi și își trageau armele libere, lăsându-l pe cel de-al doilea rang înainte să omoare. O retragere lentă, atentă, rang cu rang. Un șir dublu de arcași în spate au început să piardă săgeți, lovind val după val în Shadowspawn, aruncând cadavre pe panta. Aceia s-au rostogolit, unii încă țipând, stropit sânge întunecat. Un număr mai mare a continuat să coboare, peste frații lor, încercând să ajungă la șugari.

Un Trolloc cu cap de vultur a murit pe o stiuca in fata lui Ituralde. De-a lungul marginilor ciocului obiectului aveau aschii, iar capul său – întins cu ochi de prădător – se așeza pe un gât asemănător unui taur, marginea penelor acoperită cu un fel de substanță întunecată și uleioasă. Monstrul a țipat în timp ce a murit, cu vocea scăzută și doar puțin aviară, formând cumva sunete guturale în limba trolloc.

„Ține!” strigă Ituralde, întorcându-și și trecându-și calul la trap pe rândul șucarilor. „Păstrează formația, te arde!”

Trollocii au coborât pe versantul dealului, murind pe acele stiuci. Ar fi o amânare temporară. Erau prea mulți Trolloci și chiar și o linie de stiucă triplă rotativă ar fi copleșită. Aceasta a fost o tactică de întârziere. În spatele lor, restul trupelor sale și-au început retragerea. Odată ce liniile s-au slăbit, Asha'man și-a asumat povara apărării, câștigând timp pentru ca pikierii să se retragă.

Dacă Asha'man ar putea gestiona puterea. Îi împinsese cu putere. Poate prea greu. Nu le cunoștea limitele așa cum

le cunoștea pentru trupele obișnuite. Dacă ar fi fost capabili să înfrângă înaintarea Trollocului, armata lui ar cădea înapoi spre sud. Acea retragere îi va duce pe lângă siguranța lui Maradon, dar nu li s-ar fi permis să intre. Cei dinăuntru au respins toate încercările de comunicare ale lui Ituralde. „Nu încurajăm invadatorii” fusese răspunsul de fiecare dată. Proștii de sânge.

Ei bine, trollocii s-ar forma probabil în jurul lui Maradon pentru un asediu susținut, dându-i lui Ituralde și oamenilor săi timp să se întoarcă într-o poziție mai apărabilă.

„Ține!” Ituralde a sunat din nou, trecând pe lângă o zonă în care presa Trolloc începea să dea rezultate. În vârful uneia dintre fortificațiile de pe deal, o haită de trolloci cu cap de lup păndea, precauți, în timp ce tovarășii lor se îndreptau înaintea lor. „Arcași!” spuse Ituralde, arătând.

A urmat o salvă de săgeți, împroșcând trollocii cu cap de lup, sau „Minți”, așa cum începuseră să le numească Jurătorii de Dragon din armata lui Ituralde. Trollocii aveau propriile lor trupe și organizații, dar oamenii săi se refereau adesea la indivizi prin caracteristicile pe care le prezentau. „Coarne” pentru capre, „Cicuri” pentru șoimi, „Brațe” pentru urși. Cei cu capete de lup erau adesea printre cei mai inteligenți; unii saldeeni pretindeau că i-au auzit vorbind limbajul uman pentru a se târgui sau a păcăli adversarii.

Ituralde știa multe despre Trollocs acum. Trebuia să-ți cunoști inamicul. Din păcate, a existat o mare varietate în inteligența și personalitatea Trolloc. Și erau mulți trolloci care împărtășeau atribute fizice din diferite grupuri. Ituralde a jurat că a văzut o urâciune răsucită cu pene de șoim, dar cu coarne de capră.

Trollocii din vârful fortificației au încercat să iasă din calea săgeților. O haită mare de fiare uriașe în spate le împinse pe deal cu un vuiet. Trollocii erau lucruri lași, în mod normal, cu excepția cazului în care erau foame, dar dacă erau biciuiți în frenezie, luptau bine.

Fades ar urma acest val inițial. Odată, arcașii nu mai aveau săgeți, iar Trollocii îi înmuiase pe oamenii de dedesubt. Ituralde nu a așteptat cu nerăbdare asta.

Lumină, se gândi Ituralde. Sper că i-am putut depăși. Asha'man a așteptat în depărtare ordinul său. Și-ar fi dorit să le aibă mai aproape. Dar nu putea risca. Erau un atu

prea important pentru a fi pierdut în fața unei săgeți rătăcitoare.

Să sperăm că primele rânduri ale trollocilor aveau să fie puternic lovite de șuși, carcasele lor răsucite și strânse de știuci – iar trollocii din spate poticnându-se și căzând de propriile lor rămășițe sângeroase. Saldeenii rămași ai lui Ituralde ar călăreții ca o forță hărăitoare la oricine trecea prin exploziile Asha'man. Apoi, pikierii ar trebui să se poată retrage și să urmeze restul armatei în retragere. Odată trecut de Maradon, puteau folosi porțile de acces pentru a reveni la următoarea poziție aleasă, o pasă împădurită la vreo zece leghe spre sud.

Oamenii lui ar trebui să poată scăpa. Ar trebui să. Ușoară, dar ura să fie forțat să comandă o retragere prea rapidă ca aceasta.

Rămâi ferm, își spuse el, continuând să călărească și strigând ordinul de a se ține. Era important să-i audă vocea. Băiatul acela este Dragonul Renăscut, El își va ține promisiunile.

"Lordul meu!" strigă o voce. Garda lui Ituralde s-a despărțit pentru a lăsa un băiat să urce, gâfâind. „Doamne, sunt locotenentul Lidrin!”

„A căzut?” a cerut Ituralde.

„Nu, Domnul meu. El este... Băiatul se uită peste umăr. În linia de stiuci din apropiere, soldații se îndreptau spre valul Trolloc, în loc să cadă înapoi.

„Ce în Lumină?” spuse Ituralde, punând pe Dawnweave în mișcare. Castrul alb a galopat înainte, garda lui Ituralde și tânărul mesager alăturându-i-se într-un tunet de copite.

Auzea țipetele lui Lidrin, în ciuda vuietului câmpului de luptă. Tânărul ofițer Domani era afară în fața liniilor de știucă, atacând trollocii cu sabie și scut, urlând. Oamenii lui Lidrin trecuseră să-l apere, lăsându-i pe șugari confuzi și dezorientați.

— Lidrin, prostule. Ituralde îşi opri calul.

„Vino!” urlă Lidrin, ridicând sabia în fața trollocilor. A râs zgomotos, cu vocea pe jumătate nebună, cu fața stropită de sânge. „Vino! Vă voi înfrunta pe toți! Sabia îmi este sete!”

„Lidrin!” țipă Ituralde. „Lidrin!”

Bărbatul aruncă o privire peste umăr. Avea ochii mari, cu un fel de bucurie nebună. Ituralde o mai văzuse, în ochii soldaților care au luptat prea mult, prea tare. — O să murim, Rodel, strigă Lidrin. „În acest fel, pot să le iau cu mine! Una sau două măcar! Alătură-te mie!"

„Lidrin, întoarce-te aici și…”

Bărbatul l-a ignorat, întorcându-se înapoi și apăsând înainte.

„Adu-i oamenii înapoi aici”, a strigat Ituralde, făcând un gest. „Închideți rândurile de știucă! Repede. Nu putem…”

Trollocii se năpustiră înainte. Lidrin a căzut într-un strop de sânge, râzând. Oamenii lui erau prea puternic apăsați și s-au despărțit la mijloc. Stiucii se resetează, dar un pumn de trolloci se izbi de ei. Au căzut niște trolloci.

Majoritatea nu au făcut-o.

Creaturile din apropiere au țipat și au urlat văzând gaura din apărare. Au venit, răzvrătindu-se peste cadavrele de la baza dealului, aruncându-se asupra șucarilor.

Ituralde înjură, apoi împinse Dawnweave înainte. În război, ca și în agricultură, uneori trebuia să intri și să ajungi până la genunchi în noroi. Urlă când se izbi de trolloci. Paznicul lui a intrat în jurul lui, închizând diferența. Aerul a devenit o furtună de metal pe metal și mormăit de durere.

Dawnweave pufni și dansă în timp ce Ituralde izbucni cu sabia. Calului de război nu-i plăcea să fie atât de aproape de Shadowspawn, dar era bine antrenat, un dar de la unul dintre oamenii lui Bashere. El susținuse că un general din Țările de Graniță avea nevoie de un animal care se mai luptase cu trollocii înainte. Ituralde l-a binecuvântat pe acel soldat acum.

Lupta a fost brutală. Primul rang al șucarilor, și cei din spate, au început să cedeze. Ituralde a auzit pentru scurt timp vocea lui Ankaer luând comanda, țipând la bărbați să se întoarcă la rând. Părea frenetic. A fost rău.

Ituralde se legănă, făcând Heron on the Stump — o formă de sabie călare — și luând un Trolloc cu cap de taur peste gât. Un strop de sânge fetid maroniu a țâșnit, iar creatura s-a căzut înapoi împotriva unui monstru cu cap de mistreț. Un standard mare, roșu, înfățișând un craniu de capră, cu un foc arzând în spate, s-a ridicat pe vârful dealului. Simbolul trupei Ghob'hlin.

Ituralde și-a întors calul, dansând din calea unei lovituri de topor rău, apoi și-a îndemnat calul înainte, împingându-și sabia în partea trollocilor. În jurul lui, Whelborn și Lehynen - doi dintre cei mai buni ai lui - au murit în timp ce îi apărau flancul. Lumina arde trollocii!

Întreaga linie se rupea. El și oamenii lui erau prea puțini, dar majoritatea forțelor lui se retrăseseră deja. Nu Nu NU! se gândi Ituralde, încercând să se desprindă din

luptă și să preia comanda. Dar dacă se retrăgea, trollocii ar pătrunde.

Ar trebui să riște. Era pregătit pentru astfel de probleme.

O trompetă sună în retragere.

Ituralde încremeni, ascultând cu groază sunetul bântuit care se rostogoli pe câmpul de luptă. Coarnele nu trebuiau să sune decât dacă el, sau un membru al gărzii lui, dădea ordinul personal! Era prea devreme, mult prea devreme.

Unii dintre ceilalți trompetări au auzit chemarea și au preluat-o, deși alții nu au făcut-o. Au putut vedea că era mult prea devreme. Din păcate, a fost mai rău. Însemna că jumătate dintre șutari au început să se retragă, în timp ce cealaltă jumătate își ținea poziția.

Liniile din jurul Ituralde au izbucnit, bărbați împrăștiindu-se în timp ce trollocii roiau peste ei. A fost un dezastru, un dezastru la fel de grav la care făcuse parte vreodată Ituralde. Degetele i se simțeau moale.

Dacă cădem, Shadowspawn distruge Arad Doman. Ituralde urlă, trăgând de frâiele calului său și îndepărtându-se în galop de trollocii în creștere. Ceilalți membri ai gărzii lui l-au urmat.

„Helmke și Cutaris”, a strigat Ituralde către doi dintre oamenii săi, puternici, cu picioare lungi, Domani. „Du-te la cavaleria lui Durhem și spune-le să atace centrul imediat ce apare o deschidere! Kappre, du-te la cavaleria lui Alin. Ordonați-i să atace trollocii de pe flancul estic. Sorrentin, du-te la acei Asha'man! Vreau ca trollocii să ia foc!”

Călăreții au plecat în galop. Ituralde a călărit spre vest, până la locul unde încă țineau șugarii. A început să adună unul dintre rândurile din spate și să-l aducă în secțiunea bombată. Aproape că o avea să funcționeze. Dar apoi a venit Myrddraal, alunecând prin rândurile Trollocului ca șerpii, lovind cu viteză uleioasă și un zbor al lui Draghkar a coborât.

Ituralde s-a trezit luptând pentru viața lui.

În jurul lui, câmpul de luptă era o mizerie groaznică: rânduri distruse, trollocii rătăcind liber pentru ucideri ușoare, Myrddraal încercând să-i forțeze să atace puținele formațiuni de știucă rămase.

Focuri au zburat în aer în timp ce Asha'man țintea spre trolloci, dar focurile lor erau mai mici, mai slabe decât fuseseră cu câteva zile în urmă. Bărbații țipau, armele zgomonau, iar fiarele răcneau în fum de sub un cer de nori prea negri.

Ituralde respira greu. Gărzile lui căzuseră. Cel puțin îi văzuse pe Staven și Rett murind. Dar ceilalți? Nu le-a văzut. Atâția mor. Așa de mult. Era sudoare în ochi.

Lumină, se gândi el. Măcar le-am dat o luptă. A rezistat mai mult decât am crezut că este posibil.

Spre nord erau coloane de fum. Ei bine, un lucru mergea bine – că Asha'man Tymoth și-a făcut treaba. Al doilea set de echipamente de asediu ardea. Unii dintre ofițerii săi au numit nebunie să-l trimită pe unul dintre Asha'manul său, dar încă un canalizare nu ar fi contat în acest dezastru. Și când trollocii l-au atacat pe Maradon, lipsa acelor catapulte avea să facă o mare diferență.

Dawnweave a căzut. O suliță Trolloc care fusese destinată lui Ituralde căzuse jos. Calul țipă cu arma înfiptă în gât, sângele pulsând pe pielea spumă de sudoare. Ituralde mai pierduse monturi înainte și știa să se rostogolească în lateral, dar de data aceasta era prea dezechilibrat. Își auzi piciorul pocnindu-se în timp ce lovi.

Strânse din dinți, hotărât să nu moară pe spate și se forța să se ridice într-o poziție așezată. Și-a scăpat sabia – deși era semnul stârcului – și a ridicat o știucă ruptă, aruncată într-o mișcare fluidă și a trântit-o prin pieptul unui Trolloc care se apropia. Sânge întunecat și împuțit a acoperit puțul, țâșnind pe mâinile lui Ituralde în timp ce trollocul țipa și a murit.

În aer se auzi un tunet. Nu era ciudat – deseori se auzea tunete din acei nori, adesea ciudat dezbinate de exploziile fulgerelor.

Ituralde se ridică, împingând Trollocul în lateral, împingând stiuca. Apoi l-a văzut un Myrddraal.

Ituralde întinse mâna spre sabie, strângând din dinți, dar știa că tocmai își văzuse ucigașul. Unul dintre acele lucruri ar putea cădea o duzină de oameni. Înfruntându-l cu un picior rupt...

A încercat oricum să se ridice în picioare. A eșuat, căzând pe spate înjurând. Își ridică sabia, pregătit să moară în timp ce lucrul se furișă înainte, cu mișcări ca lichidul.

O duzină de săgeți se izbiră de Fade.

Ituralde clipi când creatura se împiedică. Tunetul era din ce în ce mai puternic. Ituralde s-a sprijinit și a fost uimit să vadă mii de călăreți necunoscuți care se îndreaptă în formație prin rândurile Trolloc, măturând creaturile dinaintea lor.

Dragonul Renăscut! El a venit!

Dar nu. Acești bărbați arborau steagul Saldaean. S-a uitat înapoi. Porțile lui Maradon erau deschise, iar supraviețuitorilor obosiți ai lui Ituralde li se permitea să schiopătească înăuntru. Dinspre creneluri zbura foc – lui Asha'man i se permitea să urce sus pentru a avea un avantaj pe câmpul de luptă.

O forță de douăzeci de călăreți s-a desprins și a alergat pe Myrddraal, călcând-o în picioare. Ultimul bărbat din grup a sărit din șa și a lovit creatura cu un topor de mână. Pe tot câmpul de luptă, trollocii au fost doborâți, împușcați sau aruncați.

Nu ar dura. Din ce în ce mai mulți trolloci se rostogoleau prin fostele fortificații ale lui Ituralde și coborau în jos pe versant. Dar relieful Saldaean ar fi suficient, cu acele porți deschise și cu Asha'manul explodând provocând distrugeri. Rămășițele forțelor lui Ituralde fugeau în siguranță. Era mândru să-i vadă pe Barettal și pe Connel – ultimul din garda lui – care se poticneau pe câmp spre el pe jos, cu călări fără îndoială moarte, uniformele însângerate.

Își strecură sabia în teacă și scoase sulița de la gâtul lui Dawnweave. Sprijinindu-se pe ea, a reușit să stea în picioare. Un călăreț din forța saldeană s-a apropiat de el, un bărbat cu o față slabă, un nas cârliș și un set de sprâncene negre stufoase. Purta o barbă scurtă și tunsă și ridică o sabie însângerată către Ituralde. "Traiești."

— Da, spuse Ituralde când soseau cei doi paznici ai săi. — Tu comandi această forță?

„Deocamdată”, a spus bărbatul. „Eu sunt Yoeli. Poți călări?”

„Mai bine asta decât să stai aici.”

Yoeli a întins o mână și l-a tras pe Ituralde în șa, în spatele lui, piciorul lui Ituralde a protestat cu un izbucnire de durere, dar nu a fost timp să aștepte o targă.

Alți doi călăreți i-au luat pe gărzile lui Ituralde pe cai și în curând ei trei au plecat în galop spre oraș.

„Fii binecuvântat”, a spus Ituralde. — Ți-a luat destul de mult, totuși.

"Știu." Vocea lui Yoeli suna ciudat de sumbră. „Sper că meriți asta, invadatorule, pentru că acțiunile mele din această zi probabil îmi vor costa viața.”

"Ce?"

Bărbatul nu a răspuns. Pur și simplu l-a purtat pe Ituralde cu copite tunătoare în siguranța orașului - așa cum

era acea siguranță, având în vedere că orașul era acum asediat de o forță de câteva sute de mii de Shadowspawn.

Morgase a ieşit din tabără. Nimeni nu a oprit-o, deși unii i-au privit ciudat. Trecu de marginea nordică împădurită. Copacii erau din burloak, distanțați unul de celălalt pentru a permite brațele lor mari și întinse. Se mișcă sub ramuri, respirând adânc aerul umed.

Gaebril fusese unul dintre Părăsiți.

Ea a găsit în cele din urmă un loc în care un mic pârâu de munte a umplut o crăpătură între două stânci și a creat un bazin nemișcat și limpede. Stâncile înalte din jurul lui se îngrămădeau ca un tron străvechi, spart, construit pentru un gigant înalt de cincisprezece spații.

Copacii aveau frunze deasupra, deși mulți păreau bolnavi. Un petic mai subțire de nori a trecut, permițând degetelor de lumina soarelui să coboare de pe cerul acoperit. Acea lumină aşchiată strălucea în raze prin apa limpede, făcând pete de lumină pe fundul piscinei. Minnows se aruncau printre petice, ca și cum ar fi investigat lumina.

Morgase ocoli bazinul, apoi se aşeză pe un bolovan plat. Sunetele taberei se auzeau în depărtare. Chemarea, stâlpii aruncați în pământ, cărucioarele zdrănnind pe poteci.

Se uită în piscină. A existat ceva mai urât decât să fii făcut pionul altuia? De a fi forțat să danseze pe corzi ca o marionetă de lemn? În tinerețe, se familiarizase bine cu să se închine în fața capriciilor altora. Acesta fusese singurul mod prin care ea își stabiliza regula.

Taringail încercase să o manipuleze. De fapt, el a avut succes în cea mai mare parte a timpului. Au mai fost și alții. Atâția care o împinseseră într-un loc sau altul. Ea petrecuse zece ani răsfățându-se la facțiunea cea mai puternică. Zece ani construind încet alianțe. Funcționase. În cele din urmă, reușise să manevreze singură. Când Taringail murise la vânătoare, mulți șoptiseră că trecerea lui a eliberat-o, dar cei apropiați știau că ea făcuse deja un drum lung spre a-i demonta autoritatea.

Își putea aminti chiar ziua în care renunțase la ultimul dintre cei care se prezuseră a fi adevărata putere din spatele tronului. Aceea a fost ziua în care, în inima ei, devenise cu adevărat regină. Jurase că nu va mai lăsa niciodată altcineva să o manipuleze din nou.

Și apoi, ani mai târziu, sosise Gaebril. După aceea, Valda, care fusese mai rău. Cel puțin cu Gaebril, ea nu-și dăduse seama ce se întâmplă. Asta amorțise rănile.

Pași pe crengi căzute au anunțat un vizitator. Lumina de sus s-a stins, norii mai subțiri mergând mai departe. Lucrările luminii s-au stins, iar peniții s-au împrăștiat.

Pașii se opriră lângă piatra ei. — Plec, spusé vocea lui Tallanvor. „Aybara a dat permis lui Asha'man să-și facă porți, începând cu unele dintre orașele îndepărtate. Mă duc la Tear. Zvonurile spun că este din nou un rege acolo. El adună o armată pentru a lupta în Ultima Bătălie. Vreau să fiu cu ea.”

Morgase ridică privirea, privind în față printre copaci. Nu era chiar o pădure. — Se spune că ai fost la fel de hotărât ca Ochi de Aur, spuse ea încet. „Că nu te-ai odihni, că abia ți-ai luat timp să mănânci, că ai petrecut fiecare clipă căutând o cale de a mă elibera.”

Tallanvor nu spuse nimic.

„Nu am avut niciodată un bărbat să facă asta pentru mine”, a continuat ea. „Taringail m-a văzut ca pe un pion, pe Thom ca pe o frumusețe care trebuie vânată și romantică, iar Gareth ca pe o regină care trebuie servită. Dar niciunul dintre ei nu m-a făcut întreaga lor viață, inima lor. Cred că Thom și Gareth m-au iubit, dar ca ceva de care trebuie ținut și îngrijit, apoi eliberat. Nu credeam că o să-ți dai drumul vreodată.”

— Nu voi face, spuse Tallanvor încet.

„Du-te la Tear. Totuși ai spus că nu vei pleca niciodată.”

„Inima mea rămâne aici”, a spus el. „Știu bine ce înseamnă să iubești de departe, Morgase. Am făcut-o ani de zile înainte de a începe călătoria acestui prost și o voi face încă de ani de zile. Inima mea este un trădător. Poate că un trolloc îmi va face o favoare și îmi va smulge din piept.

— Atât de amar, șopti ea.

„Ați spus destul de clar că atenția mea nu este dorită. O regină și un simplu gardian. Prostia curata.”

„Nu mai este o regină”, a spus ea.

— Nu în nume, Morgase. Doar în minte.”

O frunză a căzut de sus și a lovit bazinul. Cu o margine lobată și bogăție verde, ar fi trebuit să aibă încă o viață lungă.

„Știi partea cea mai rea din asta?” întrebă Tallanvor. „Este speranța. Speranța pe care mi-am lăsat-o să o simt. Călătorind cu tine, protejându-te, m-am gândit că poate vei vedea. Poate ți-ar păsa. Și uită de el.”

"L?"

— Gaebril, se răsti Tallanvor. „Văd că încă te gândești la el. Chiar și după ce ți-a făcut. Îmi las inima aici, dar tu ai lăsat-o pe a ta în Caemlyn.” Cu coada ochiului, îl putea vedea întorcându-se. „Orice ai văzut la el, nu am. Sunt doar un simplu, obișnuit, idiot al unui gardian care nu poate spune cuvintele potrivite. L-ai încântat pe Gaebril, iar el aproape că te-a ignorat. Așa este dragostea. Cenușă sângeroasă, aproape că am făcut același lucru cu tine.

Ea nu a spus nimic.

„Ei bine”, a spus el, „de aceea trebuie să plec. Ești în siguranță acum și asta este tot ce contează. Lumina ajută-mă, dar asta e tot ceea ce îmi pasă!”

A început să se îndepărteze, cu picioarele strângând crengi.

„Gaebril a fost unul dintre Părăsiți”, a spus ea.

Crengutele care se strângeau s-au oprit.

„El era cu adevărat Rahvin”, a continuat ea. „El a preluat Andor prin folosirea Puterii Unice, forțând oamenii să facă ceea ce a spus el.”

șuieră Tallanvor, cu crenguțele scârțâind în timp ce se grăbi înapoi la ea. "Ești sigur?"

"Anumit? Nu. Dar are sens. Nu putem ignora ce se întâmplă în lume, Tallanvor. Vremea, felul în care mâncarea se strică într-o clipă, mișcările acestui Rand al'Thor. El nu este un dragon fals. Cei părăsiți trebuie să fie din nou liberi.

„Ce ai face dacă ai fi unul dintre ei? Să ridici o armată și să cucerești? Sau pur și simplu să te plimbi într-un palat și să o ia pe Regina ca consoartă? Răsuciți-i mintea astfel încât să vă lase să faceți ce doriți. Ai câștiga resursele unei întregi națiuni, toate cu un efort minim. Abia un deget ridicat...”

Ea și-a ridicat capul și a privit în depărtare. Spre nord. Spre Andor. „Ei o numesc constrângere. O țesătură întunecată, murdară, care îndepărtează voința subiectului tău. Nu ar trebui să știu că există.

„Tu spui că mă gândesc la el. Asta e adevarat. Mă gândesc la el și îl urăsc. Mă urăsc pentru ceea ce l-am lăsat să facă. Și o parte din inima mea știe că dacă ar apărea aici și ar cere ceva de la mine, l-aș da. Nu m-am putut abține. Dar lucrul acesta pe care îl simt pentru el – lucrul acesta care îmbină dorința mea și ura mea ca două șuvițe într-o împletitură – nu este dragoste.”

Se întoarse și se uită în jos la Tallanvor. „Știu că dragostea, Tallanvor, și Gaebril nu a primit-o niciodată de la mine. Mă îndoiesc că o creatură ca el ar putea înțelege iubirea.”

Tallanvor îi întâlni privirea. A lui era gri închis, moale și pur. „Femeie, îmi dai din nou speranța acelui monstru. Ai grijă de ceea ce se află la picioarele tale.”

„Am nevoie de timp să mă gândesc. Te-ai abține, deocamdată, să nu mergi la Tear?”

S-a înclinat. „Morgase, dacă vrei ceva de la mine – orice – tot ce trebuie să faci este să întrebi. Am crezut că am clarificat asta. Îmi voi șterge numele de pe listă.”

S-a retras. Morgase îl urmărea, mintea ei fiind o furtună, în ciuda liniștii copacilor și a iazului din fața ei.

22
Sfârșitul unei legende

Noaptea, Gawyn nu putea vedea rănile Turnului Alb. În întuneric, nu se putea face diferența dintre un mural frumos și complicat și un perete plin de plăci nepotrivite. Noaptea, cea mai frumoasă dintre clădirile lui Tar Valon a devenit un alt bulgăre întunecat.

Și noaptea, găurile și cicatricile de pe Turnul Alb erau peticete cu un bandaj de întuneric. Bineînțeles, într-o noapte atât de întunecată pe cât au provocat acești nori, nu se putea spune nici culoarea Turnului. Alb sau negru; noaptea, nu prea conta.

Gawyn a pășit pe terenul Turnului Alb, purtând pantaloni rigizi și o haină roșie și aurie. Ca o uniformă, dar fără o fidelitate specifică. El nu părea să aibă o loialitate anume în aceste zile. Aproape inconștient, se trezi mergând spre intrarea din turnul de est, ca și cum ar fi vrut să urce în dormitoarele lui Egwene. Își întinse falca, întorcându-se în cealaltă parte.

Ar fi trebuit să doarmă. Dar după aproape o săptămână în care a păzit noaptea ușa lui Egwene, el era — așa cum le plăcea soldaților să spună — la un prânz la miezul nopții. Poate că ar fi putut rămâne în camerele lui pentru a se relaxa, dar încăperile lui din cazarma Turnului Alb se simțeau îngrădite.

În apropiere, două mici pisici sălbatice pândeau printre smocuri de iarbă, ochii reflectând lumina torțelor unui post de pază. Pisicile s-au aplecat, privindu-l de parcă s-ar gândi – pentru o scurtă clipă – dacă ar merita sau nu să fie atacat. O bufniță nevăzută zbura în aer deasupra, singura dovadă a trecerii ei fiind o pană solitară care plutea în jos. Era mai ușor să te prefaci noaptea.

Unii bărbați și-au trăit întreaga viață așa, preferând perdelele întunericului ferestrelor deschise ale luminii zilei, pentru că le lăsau să vadă lumea în umbră.

Acum era vară, dar deși ziua fusese caldă, noaptea era ciudat de rece. Tremura la o briză trecătoare. Nu a mai avut loc nicio crimă de la moartea acelui nefericit Alb. Când va lovi din nou ucigașul? El – sau ea – s-ar putea mișca pe holuri în acest moment, căutând un Aes Sedai solitar, în

timp ce acele pisici căutau șoareci Egwene îl alungase de la ușa ei, dar asta nu însemna că nu putea fi de ceas. . La ce a fost bun să mergi pe teren? Ar trebui să fie în casă, unde avea șansa să facă ceva bine. Gawyn se îndreptă spre una dintre intrările pentru servitori.

Holul cu tavanul jos din interior era curat și bine luminat, ca și restul Turnului, deși podeaua era amenajată cu ardezie cenușie plictisitoare în loc de plăci smălțuite. O cameră deschisă în dreapta lui răsuna de râsete și de discuții, paznicii în afara serviciului care se bucurau de timp cu camarazii lor. Gawyn le aruncă abia o privire, dar apoi încremeni.

S-a uitat înapoi înăuntru, recunoscând câțiva dintre bărbați. „Mazone? Celark? Zang? Despre ce sunteți bărbați?”

Cei trei s-au uitat în sus, alarmați, apoi mâhniți. Se numărau printre aproximativ o duzină de tineri care tăiau cubulețe și fumau pipe cu paznicii turnului care nu erau de serviciu. Tinerii s-au ridicat în picioare și au salutat, deși el nu mai era comandantul lor. Nu păreau să-și dea seama de asta.

Celark, primul dintre ei, se grăbi spre Gawyn. Era un tip slab, cu părul castaniu deschis și degetele groase. „Domnul meu”, a spus el. „Nimic important, Domnul meu. Doar puțină distracție inofensivă.”

„Găznicilor nu le place acest tip de comportament”, a spus Gawyn. — Știi asta, Celark. Dacă se înțeleg că rămâi treaz atât de târziu, nu vei convinge niciodată un Aes Sedai să te ia.”

Celark se strâmbă. "Da Domnul meu."

Era ceva reticent în acea grimasă. "Ce?" spuse Gawyn. — Fă-o cu asta, omule.

— Ei bine, domnule, spuse Celark. „Este că unii dintre noi nu suntem atât de siguri că vrem să fim Gardieni. Nu toți am venit aici pentru asta, știi. Unii erau ca tine, dorind să se antreneze cu cei mai buni. Și noi ceilalți... ei bine, lucrurile s-au schimbat acum.”

"Ce lucruri?" întrebă Gawyn.

„Prostii, Domnul meu”, a spus bărbatul, privind în jos. „Ai dreptate, desigur. Mâine este sparring devreme. Dar, ei bine, am văzut război. Acum suntem soldați. Fiind un gardian, este tot ce ar trebui să aspire un bărbat. Dar unii dintre noi preferăm să nu vedem sfârșitul ce avem acum. Tu stii?" Gawyn dădu încet din cap. „Când am venit prima dată la Turn”, a spus Celark, „nu voiam altceva decât să fiu

Gard. Acum nu știu că vreau să-mi petrec viața protejând o singură femeie, singură, rătăcind prin țară.”

— Ai putea fi Warder pentru un maro sau alb, spuse Gawyn. „Și stai în Turn.”

Celark se încruntă. „Cu tot respectul, Domnul meu, cred că ar putea fi la fel de rău. Păzitorii... nu trăiesc ca alți bărbați.”

— Asta e sigur, spuse Gawyn, cu ochii în sus, spre spațiile îndepărtate ale lui Egwene. Nu ar merge să caute acea ușă. Și-a forțat privirea înapoi spre Celark. „Nu e nicio rușine să alegi o altă cale.”

„Ceilalți fac să sune ca și cum există.”

— Ceilalți greșesc, spuse Gawyn. „Adunați-i pe cei dintre voi care doresc să rămână cu Tinerii și prezentați-vă căpitanului Chubain mâine. Voi vorbi cu el. Pariez că te-ar putea folosi ca divizie în Turnul de Gardă. A pierdut o mulțime de oameni în atacul Seanchan.”

Celark se relaxă vizibil. — Ai face asta, Domnul meu?

"Desigur. A fost o onoare să vă conduc, bărbați.”

„Crezi că... poate ai putea să ni te alături?” Vocea tânărului era plină de speranță.

Gawyn clătină din cap. „Ám de urmat un alt drum. Dar, dorind Lumina, voi ajunge destul de aproape pentru a fi cu ochii pe tine.” Dădu din cap spre cameră. „Întoarce-te la jocurile tale. Voi vorbi cu Makzim și pentru tine.” Makzim era gardianul sever, cu brațele groase, care conducea în prezent sesiunile de antrenament.

Celark dădu din cap recunoscător, grăbindu-se înapoi la ceilalți. Gawyn a continuat pe coridor, dorind ca alegerile lui să fie la fel de ușoare ca ale oamenilor săi.

Pierdut în gânduri, urcase la jumătatea drumului spre camerele lui Egwene înainte să se oprească să-și dea seama ce făcea. Am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția. Ora nu era prea târziu. Poate că ar putea să-l găsească pe Bryne și să discute.

Gawyn se îndreptă spre camerele lui Bryne. Dacă Gawyn avea o poziție ciudată printre Aes Sedai, cea a lui Bryne era aproape la fel de ciudată: gardian al fostului Amyrlin, general al armatei de cucerire a lui Egwene și renumit mare căpitan. Ușa lui Bryne era deschisă o crăpătură, emitând o linie de lumină pe coridorul cu gresie albastră. Acesta era obiceiul lui când era înăuntru și treaz, dacă unul dintre ofițerii săi avea nevoie de el. De multe nopți, Bryne era plecat, stătea la unul dintre centrele sale de comandă din jurul insulei sau într-un sat din apropiere.

Gawyn ciocăni încet.

„Vino.” Vocea lui Bryne era fermă și familiară. Gawyn sa strecurat înăuntru, apoi a readus ușa în poziția crăpată. Bryne stătea la un birou cu aspect slăbit, lucrând la o scrisoare. Îi aruncă o privire lui Gawyn. "O clipă."

Gawyn a așteptat. Zidurile erau tapetate cu hărți ale Tar Valon, Andor, Cairhien și regiunile învecinate. Mulți purtau notații recente cu cretă roșie. Bryne se pregătea de război. Notațiile au arătat clar că a simțit că în cele din urmă va trebui să-și apere Tar Valon împotriva trollocilor. Mai multe hărți au arătat sate din partea de nord a zonei rurale, enumerand fortificațiile lor – dacă există – și loialitatea lor față de Tar Valon. Ar fi folosite pentru depozite de aprovizionare și poziții înainte. O altă hartă avea cercuri indicând turnuri de veghe antice, fortificații și ruine.

Calculele lui Bryne aveau o inevitabilitate metodică și un sentiment de urgență. Nu căuta să construiască fortificații, ci să le folosească pe cele deja existente. Mișca trupe în satele pe care le simțea cel mai de folos; o altă hartă a arătat progrese în recrutarea activă.

Abia când Gawyn stătea acolo – simțind mirosul de mucegai al hârtiei vechi și al lumânărilor aprinse – a simțit realitatea războiului iminent. În curând venea. Dragonul ar sparge sigiliile închisorii Întunericului. Locul în care îi spusese lui Egwene să-l întâlnească, Câmpul Merrilor, era marcat cu roșu aprins pe hărți. Era la nord, la granița lui Shienar.

Cel intunecat. Liber pe lume. Ușoară! A făcut ca problemele lui Gawyn să fie nesemnificative.

Bryne și-a terminat scrisoarea, șlefuind hârtia, împăturind-o și întinzându-și mâna după ceară și sigiliu. — E puțin cam târziu să chem oamenii, fiule.

— Știu, dar m-am gândit că s-ar putea să te trezești.

„Și așa sunt.” Bryne a picurat ceară pe scrisoare. „De ce ai nevoie?”

— Sfat, spuse Gawyn, stând pe un taburet.

„Cu excepția cazului în care este vorba despre cel mai bun mod de a încadra un grup de oameni sau de a întări un vârf de deal, veți găsi sfaturile mele lipsite. Dar despre ce vrei să vorbim?”

„Egwene mi-a interzis să o protejez”.

— Sunt sigur că Amyrlin a avut motivele ei, spuse Bryne, sigilând cu calm scrisoarea.

— Prostii, spuse Gawyn. „Ea nu are gardian și există un ucigaș în Turn.” Unul dintre Părăsiți, se gândi el.

— Ambele adevărate, spuse Bryne. „Dar ce legătură are asta cu tine?”

„Are nevoie de protecția mea.”

— Ți-a cerut protecția?

"Nu."

"Intr-adevar. Din câte îmi amintesc, nici ea nu ți-a cerut să vii cu ea în Turn și nici nu ți-a cerut să începi să o urmărești ca un câine care și-a pierdut stăpânul.

„Dar ea are nevoie de mine!” spuse Gawyn.

"Interesant. Ultima dată când ai crezut asta, tu – cu ajutorul meu – i-ai supărat timp de săptămâni de muncă pentru reunirea Turnului Alb. Uneori, fiule, ajutorul nostru nu este nevoie. Indiferent cât de liber este oferit sau cât de urgent ar părea ajutorul.”

Gawyn și-a încrucișat brațele, incapabil să se sprijine de perete, ca să nu deranjeze o hartă care arată livezi din mediul rural din jur. Un sat de lângă Dragonmount a fost înconjurat de patru ori, dintr-un motiv oarecare. „Așa că sfatul tău este să o lași expusă, poate să iei un cuțit în spate.”

— Nu i-am dat niciun sfat, spuse Bryne, răsfoind câteva rapoarte de pe birou, cu fața fermă luminată de lumina lumânărilor pâlpâitoare. „Am făcut doar observații, deși mi se pare curios că ai concluzionat că ar trebui să o lași în pace.”

„Eu... Bryne, ea nu are sens!”

Colțul gurii lui Bryne se ridică într-un zâmbet ironic. Își coborî hârtiile, întorcându-se spre Gawyn. „Te-am avertizat că sfatul meu nu va fi de prea puțin folos. Nu sunt sigur dacă există răspunsuri care ți se potrivesc. Dar lasă-mă să întreb asta: ce vrei, Gawyn Trakand?

— Egwene, spuse el imediat. „Vreau să fiu gardianul ei.”

„Ei bine, care este?”

Gawyn se încruntă.

„O vrei pe Egwene sau vrei să fii gardianul ei?”

„Să fiu Gardienul ei, desigur. Și... și, ei bine, să mă căsătoresc cu ea. O iubesc, Bryne.”

„Mi se pare că acestea sunt două lucruri diferite. Similare, dar separate. Dar, în afară de lucruri de-a face cu Egwene, ce vrei tu?

— Nimic, spuse Gawyn. „Ea este totul.”

„Ei bine, aici este problema ta.”

„Cum este asta o problemă? Eu o iubesc."

„Așa ai spus.” Bryne îl privi pe Gawyn, cu un braț pe masă, iar celălalt sprijinit pe picior. Gawyn a rezistat impulsului de a se zvârcoli sub acea privire. — Tu ai fost întotdeauna cel pasionat, Gawyn. Ca mama ta și sora ta. Impulsiv, niciodată calculat ca fratele tău.”

— Galad nu calculează, spuse Gawyn. „El doar acționează.”

— Nu, spuse Bryne. „Poate că am vorbit greșit – Galad poate să nu fie calculat, dar nu este impulsiv. A fi impulsiv înseamnă a acționa fără o gândire atentă; Galad a gândit mult la toate. Și-a elaborat codul de moralitate așa. Poate acționa rapid și hotărât pentru că este deja hotărât ce să facă.

„Acționezi cu pasiune. Nu actionezi din cauza felului in care gandesti, ci din cauza felului in care simti. În grabă, cu o clipă de emoție. Asta iti da putere. Puteți acționa atunci când este necesar, apoi puteți sorta ramificațiile mai târziu. Instinctele tale sunt de obicei bune, la fel ca ale mamei tale. Dar din această cauză, nu ai fost niciodată nevoit să te confrunți cu ce să faci când instinctele tale te conduc în direcția greșită.”

Gawyn se trezi dând din cap.

— Dar fiule, spuse Bryne, aplecându-se în față. „Un bărbat înseamnă mai mult decât o unitate de un scop. Nicio femeie nu-și dorește asta la un bărbat. Mi se pare că bărbații care petrec timpul făcând ceva din ei înșiși – în loc să-și mărturisească devotamentul – sunt cei care ajung undeva. Atât cu femeile, cât și cu viața însăși.” Bryne și-a frecat bărbia. „Așadar, dacă am un sfat pentru tine, acesta este următorul: află cine ai fi fără Egwene și apoi află cum să o potriviți în asta. Cred că asta este o femeie...

— Acum ești expert în femei? întrebă o voce nouă.

Gawyn se întoarse, surprins, să-l găsească pe Siuan Sanche împingând ușa.

Bryne nu a ratat nicio ritm. — Ai stat acolo ascultând suficient de mult timp, Siuan, ca să știi că nu despre asta a fost vorba în conversație.

Siuan pufni, intră plin de forță în cameră cu o oală de ceai. — Ar trebui să fii în pat, spuse ea, ignorând-o pe Gawyn după o privire superficială.

— Foarte adevărat, spuse Bryne degajat. „În mod ciudat, nevoile pământului nu se supun capriciilor mele.”

„Hărțile pot fi studiate dimineața.”

„Și pot fi studiate noaptea. Și în timpul după-amiezii. Fiecare oră pe care o petrec ar putea însemna leghe de teren apărate dacă trollocii sparg.”

Siuan oftă zgomotos, întinzându-i o ceașcă, apoi turnând ceaiul, care mirosea a nor. Era categoric ciudat să o vezi pe Siuan – care, din cauza liniștii ei, arăta ca o femeie de vârsta lui Gawyn – dându-l pe mamă pe generalul grizonat Bryne.

Siuan se întoarse către Gawyn în timp ce Bryne îi accepta băutura. — Și tu, Gawyn Trakand, spuse ea. „Am vrut să-ți vorbesc. Dându-i ordine lui Amyrlin, spunându-i ce ar trebui să facă? Sincer. Bărbații par să creadă că femeile nu sunt altceva decât mesagerii lor personali, uneori. Visezi tot felul de scheme ridicole, apoi te aștepți să le punem în aplicare cumva.”

Ea îl privi, nu părând că se aștepta la vreun răspuns, în afară de o coborâre rușinată a ochilor. Gawyn a dat asta și apoi a ieșit în grabă pentru a evita alte agresiuni.

Nu era surprins de nimic din ce spusese Bryne. Bărbatul nu era deloc consecvent și îi mai repetase aceleași teme lui Gawyn înainte. Gândește în loc să fii impulsiv; fii deliberat. Dar petrecuse săptămâni întregi gândindu-se, ideile lui urmărindu-se unul pe altul în cercuri ca mușchiul prinse într-un borcan.

Nu ajunsese nicăieri.

Gawyn a mers pe holuri, observând gardienii lui Chubain postați la intervale regulate. Și-a spus că nu urcă la Egwene; nu făcea decât să verifice paznicii. Și totuși, în curând s-a trezit pe un hol lângă cartierul Amyrlin. Doar un hol peste. O va verifica repede și...

Gawyn încremeni. Ce fac? el a crezut.

O mare parte din nervozitatea lui din seara asta provenea din faptul că nu știa dacă Egwene era păzit corespunzător sau nu. N-ar putea să doarmă până când... Nu, îşi spuse el cu forţă. De data asta, voi face ce îmi cere ea. S-a întors să plece.

Un sunet îl făcu să ezite, aruncând o privire peste umăr. Pași și foșnet de îmbrăcăminte. Era prea târziu pentru începători, dar servitorii s-ar putea foarte bine să livreze mesele târziu. Bryne și Gawyn nu au fost singurii care au ținut ore neobișnuite în Turnul Alb.

A venit din nou. Atât de moale, abia se aude. Încruntat, Gawyn și-a strecurat cizmele, apoi s-a strecurat înainte pentru a arunca o privire după colț.

Nu era nimic. Ușa lui Egwene – încrustată cu aur în formă de Avendesora – stătea închisă, holul gol. Oftând, Gawyn clătină din cap, lăsându-se pe spate de perete pentru a-și strecura cizmele înapoi. Și-ar fi dorit ca Egwene să-l lase măcar pe Chubain să pună paznici în camera ei. Lăsând-o nesupravegheată a fost... Ceva se mișcă în umbră chiar jos de la ușa lui Egwene. Gawyn încremeni. Nu era prea mult o petec întunecat acolo, doar o umbră de câțiva centimetri lățime făcută de un alcov, dar în timp ce studia acel petic, a avut probleme în a-și ține ochii pe el. Privirea i-a alunecat liber, ca o bucată de unt pe un nap fierbinte.

Părea... părea că întunericul era mai mare decât crezuse el inițial. De ce nu putea să se uite direct la el?

Se auzi o mișcare fulgerătoare și ceva se rotește în aer. Gawyn s-a aruncat într-o parte, iar oțelul a lovit piatra. Cu o cizmă, a lăsat-o pe cealaltă în timp ce își smulgea sabia. Cuțitul care fusese aruncat pentru inima lui a derapat pe podea cu gresie.

Gawyn privi după colț, încordat. Cineva fugea pe hol. Cineva îmbrăcat complet în negru, cu glugă deasupra capului.

Gawyn a plecat după persoană, cu sabia ținută în fața ei, brațele pompând, mers stânjenit când piciorul lui necălțat lovi opusul celui cu cizme. Asasinul a fost extrem de rapid. Gawyn strigă alarma, vocea lui răsunând prin holurile tăcute ale Turnului; apoi a tăiat stânga. Asasinul ar trebui să se întoarcă și să urce pe hol, la dreapta.

Gawyn a izbucnit într-un alt hol, încărcând pe o direcție care l-ar fi oprit pe asasin. A derapat după colț.

Holul era gol. Asasinul se întorsese? Gawyn înjură în timp ce alerga înainte și ajungea pe holul original de la celălalt capăt. Era gol. O ușă, poate? Toate ar fi fundături. Dacă Gawyn ar aștepta până vine ajutorul...

Nu, gândi Gawyn, învârtindu-se. Întuneric. Căutați întuneric. Era o bucată adâncă din ea lângă tocul ușii din stânga lui. Mult prea mic pentru a ține pe cineva, dar avea același sentiment de dezorientare în timp ce se uita la el.

O persoană a sărit afară, legănând o sabie pentru capul lui Gawyn. Și-a biciuit lama în Cutting the Reeds, dând deoparte atacul. Asasinul era mult mai scund decât Gawyn, așa că ar fi trebuit să aibă un avantaj puternic la îndemână. Cu toate acestea, asasinul s-a mișcat cu o viteză neclară, sabia aruncându-se spre Gawyn într-o serie de lovituri, fără a folosi nicio formă de sabie pe care Gawyn le-a recunoscut.

Gawyn a căzut în Twisting the Wind, deoarece a fost forțat să se comporte ca și cum ar fi fost înconjurat. Abia l-a ținut la distanță pe atacator. Auzea țipete în depărtare – paznicii răspunzând la apelul său. A strigat din nou.

Putea simți frustrarea în mișcările atacatorului; asasinul se așteptase să-l învingă pe Gawyn rapid. Ei bine, Gawyn se așteptase la același lucru, dar concentrarea asupra acestui adversar a fost foarte dificil. Loviturile lui Gawyn – când le putea face – loveau aerul când ar fi trebuit să cadă pe carne. Gawyn se răsuci în lateral, ridicând lama pentru Boar Rushes Down the Mountain. Dar asta i-a oferit asasinului o deschidere; a aruncat un alt cuțit spre Gawyn, forțându-l să se îndepărteze.

Cuțitul a zgomotit de perete, iar asasinul a fugit pe hol. Gawyn s-a repezit după, dar nu a putut să țină pasul. Curând, asasinul fu departe, trăgând spre stânga. Această direcție a dus la o serie de intersecții.

Asemenea viteză, se gândi Gawyn, oprindu-se, inspirând și expirând în gâfâituri, cu mâinile pe genunchi. Nu este firesc. Doi dintre gardienii lui Chubain au sosit o clipă mai târziu, cu săbiile pregătite. Gawyn arătă cu degetul. "Asasin. Ascultând la ușa lui Egwene. A mers așa.”

Unul a alergat unde a arătat. Celălalt s-a dus să tragă alarma generală.

Ușoară! gândi Gawyn. Dacă nu l-aș întrerupe să asculte? Dacă l-aș întrerupe la ieșire?

Gawyn se repezi spre ușa lui Egwene, oboseala dispărând. Sabia afară, a testat ușa. A fost deblocat!

„Egwene!” strigă el, deschizând ușa și sărind în cameră.

S-a auzit o explozie bruscă de lumină și un zgomot. Gawyn s-a trezit învelit în ceva puternic: corzi invizibile, care îl remorcau în aer. Sabia i-a căzut la pământ, iar gura i s-a umplut de o forță nevăzută.

Și așa se trezi agățat de tavan, dezarmat, luptându-se, în timp ce însăși Amyrlin ieșea din dormitorul ei. Era alertă și îmbrăcată complet într-o rochie purpurie împodobită cu aur. Nu părea încântată.

Mat stătea lângă vatra hanului, dorind ca focul să fie ceva mai puțin cald. Îi simțea căldura prin straturile jachetei sale zdrențuite și ale cămășii albe, asortate de o pereche de pantaloni groși de muncitor. Cizmele de pe picioare aveau tălpi bune, dar lateralele erau uzate. Nu purta pălăria, iar eșarfa lui era trasă în sus pe jumătatea de

jos a feței, în timp ce se lăsă pe spate în scaunul de stejar de munte.

Elayne avea încă medalionul lui. Se simțea gol fără ea. Avea o sabie scurtă așezată lângă scaun, dar asta era mai ales pentru spectacol. Un toiag care mergea se aplecă nevinovat lângă el; ar folosi mai degrabă asta, sau cuțitele ascunse în haină. Dar o sabie era mai vizibilă și îi făcea pe picioarele care se plimbau pe străzile din Low Caemlyn să se gândească de două ori.

— Știu de ce întrebi după el, spuse Chet. Era un bărbat ca Chet în aproape fiecare tavernă. Destul de bătrân încât să fi văzut oameni ca Mat născându-se, crescând și mor și dornici să vorbească despre toți acești ani dacă ai băut suficient în ei. Sau de multe ori dacă nu ai făcut-o.

Mierghiile de pe fața lungă a lui Chet erau argintii pătați și purta o șapcă deformată. Haina lui petice fusese cândva neagră, iar însemnele roșii și albe de pe buzunar erau prea decolorate pentru a fi citite. Era vag militar și, de obicei, nu aveam cicatrici ca cele groase și furioase de pe obraz și gât de la o bătaie la bar.

„Da”, a continuat Chet, „mulți întreabă după liderul acelei trupe. Ei bine, această cană de bere este apreciată, așa că permiteți-mi să vă dau un sfat. Mergi ca și cum ai ști care capăt al acelei sabie înseamnă afaceri, dar ai fi un prost să o provoci pe aia. Prințul Corbilor, Lordul Norocului. S-a confruntat el însuși cu moartea veche și a făcut zaruri pentru viitorul său. Nu am pierdut niciodată o luptă.”

Mat nu spuse nimic. Se lăsă pe spate în scaun. Aceasta era a patra lui tavernă în această noapte și în trei dintre ele reușise să găsească zvonuri despre Matrim Cauthon. Abia o linsă de adevăr pentru ei. Sânge și cenuşă sângeroasă.

Oh, sigur, au existat și povești despre alți oameni. Cele mai multe despre Rand, fiecare făcând culorile să se învârtească când le-a auzit. Lacrima căzuse în Seanchan, nici Illian, nici Rand nu-i învinsese pe toți și ducea Ultima Bătălie chiar acum. Nu! El a vizitat femeile în somn, aducându-le la naștere. Nu, acesta a fost Cel Întunecat. Nu, Mat era Cel Întunecat!

Povești sângeroase. Trebuiau să-l lase pe Mat în pace. Unele pe care le-a putut urmări până la Band – ca povestea unui oraș plin de trezirea morților. Dar mulți dintre oameni au susținut că poveștile au venit de la unchiul sau vărul sau nepotul lor.

Mat îi aruncă lui Chet un cupru. Bărbatul și-a înclinat politicos pălăria și s-a dus să-și mai ia o băutură. Mat nu avea chef să bea. Avea bănuiala că acele poze cu el făceau parte din motivul pentru care poveștile se răspândeau atât de repede. În ultima tavernă pe care o vizitase, cineva chiar scoase o copie a schiței – împăturită și încrețită – și i-a arătat-o. Nimeni nu-l recunoscuse însă până acum.

Focul vatrăi a continuat să trosnească. Low Caemlyn era în creștere, iar bărbații întreprinzători își dăduseră seama că oferirea de camere și băuturi pentru cei trecători ar putea aduce un profit sănătos. Așa că baracile începuseră să devină taverne, iar acelea începuseră să devină hanuri pline.

Lemnul era la mare căutare și multe dintre trupele de mercenari se apucaseră de tăierea lemnului. Unii au lucrat cinstit, plătind taxa Reginei pentru pretenții. Alții au lucrat mai puțin legal. Au existat deja spânzurări pentru asta. Cine ar fi crezut? Bărbați spânzurați pentru braconajul de copaci? Ce urmează? Bărbați spânzurați pentru că au furat murdărie?

Low Caemlyn se schimbase drastic, drumurile răsărind, clădirile fiind mărite. Câțiva ani, iar Low Caemlyn ar fi un oraș în sine! Ar trebui să construiască un alt zid în care să-l închidă.

Camera mirosea a murdărie și transpirație, dar nu mai mult decât în alte taverne. Deversările au fost curățate rapid, iar servitoarele păreau dornice să aibă de lucru. Unul în special îi aruncă un zâmbet liniștit, umplându-și cana și arătând niște glezne. Mat a avut grijă să-și amintească de ea; ea ar fi bună pentru Talmanes.

Mat și-a ridicat eșarfa cât să bea. Se simțea ca un prost purtând eșarfa așa. Dar era prea cald pentru o mantie cu glugă, iar barba fusese o tortură. Chiar și cu eșarfa pe față, nu ieșea prea mult în evidență în Low Caemlyn; nu era singurul dur care mergea cu fața ascunsă. El a explicat că avea o cicatrice proastă pe care voia să o acopere; alții au presupus că avea o recompensă pe cap. Ambele erau de fapt adevărate, din păcate.

Stătu o vreme, privind în flăcările dansatoare ale vetrei. Avertismentul lui Chet a făcut ca o groapă incomodă să se deschidă în stomacul lui Mat. Cu cât reputația lui creștea mai mare, cu atât era mai probabil să fie provocat. Ar fi o mare notorietate în uciderea Prințului Corbilor. De unde au primit acest nume? Sânge și cenușă!

O siluetă i s-a alăturat la foc. Dezlănțuit și osos, Noal arăta ca o speriețoare care se făcuse praf și se hotărâse să plece în oraș. În ciuda părului său alb și a feței pielea, Noal era la fel de îndrăzneață ca bărbații cu jumătate de vârstă. Când mânuia o armă, oricum. Alteori părea la fel de neîndemânatic ca un catâr într-o sufragerie.

— Ești un om destul de remarcabil, îi spuse Noal lui Mat, întinzându-și palmele spre foc. „Când m-ai întâlnit în Ebou Dar, habar n-aveam în ce companie ilustră mă voi găsi. Mai lasă asta câteva luni și vei fi mai faimos decât Jain Farstrider.”

Mat se aplecă mai mult pe scaun.

— Bărbații cred întotdeauna că ar fi grozav să fie cunoscuți în fiecare tavernă și în fiecare oraș, spuse Noal încet. „Dar arde-mă dacă nu este doar o durere de cap.”

„Ce știi despre asta?”

— Jain s-a plâns de asta, spuse Noal încet.

Mat mormăi. Thom a sosit următorul. Era îmbrăcat în servitorul unui negustor, purtând o ținută albastră nu prea fină, dar nici în paraginã. Pretindea că a venit la Low Caemlyn pentru a determina dacă stăpânul său ar fi bine sfătuit să pună o vitrină aici.

Thom își scoase deghizarea cu aplomb, dându-și mustața în puncte și vorbind cu un slab accent murandian. Mat se oferise să vină cu o poveste de fundal pentru actul său, dar Thom tușise și spusese că deja avea una rezolvată. Un mincinos în flăcări.

Thom trase un scaun, așezându-se delicat, de parcă ar fi fost un slujitor care se gândea foarte bine la sine. „Ah, ce pierdere de timp a fost asta! Stăpânul meu insistă să mă asociez cu o astfel de turbare ca aceasta! Și aici găsesc ce e mai rău din mulți.”

Noal chicoti încet.

— Dacă numai, spuse Thom dramatic, aș fi fost trimis în tabăra maiestuoasei, uimitoare, indestructibile și faimoasă Matrim Cauthon! Atunci cu siguranță aș fi...

— Arde-mă, Thom, spuse Mat. „Lasă un om să sufere în pace.”

Thom râse, făcându-i cu mâna față de servitoarea și cumpărând băuturi pentru ei trei. I-a dat o monedă în plus și i-a cerut în liniște să nu se apropie prea mult de vatră.

„Ești sigur că vrei să ne întâlnim aici?” întrebă Noal.

— O să fie bine, spuse Mat. Nu voia să fie văzut înapoi în tabără, ca nu cumva gholamul să-l caute acolo.

— In regulă, atunci, spuse Noal. „Știm unde este turnul și putem ajunge acolo, presupunând că Mat ne procură o poartă.”

— O voi face, spuse Mat.

„Nu am reușit să găsesc pe nimeni care a intrat înăuntru”, a continuat Noal.

— Unii spun că este bântuit, spuse Thom, luând un sorbiu din cană. „Alții spun că este o relicvă din Age of Legends. Se spune că părțile laterale sunt din oțel neted, fără deschidere. Am găsit fiul mai mic al văduvei unui căpitan care a auzit odată povestea cuiva care a găsit comori mari în turn. Totuși, nu a spus cum a intrat băiatul.”

— Știm cum să intrăm, spuse Mat.

„Povestea lui Olver?” întrebă Noal sceptic.

„Este cel mai bun lucru pe care îl avem”, a spus Mat. „Uite, jocul și rima sunt despre Aelfinn și Eelfinn. Oamenii au știut despre ei odată. Acele arcade însângerate sunt dovada asta. Așa că au părăsit jocul și rima ca avertisment.”

— Jocul ăsta nu poate fi câștigat, Mat, spuse Noal, frecându-și bărbia pielea.

„Și acesta este scopul. Trebuie să înșeli.”

— Dar poate că ar trebui să încercăm o înțelegere, spuse Thom, jucându-se cu vârful cerat al mustății. „Ți-au dat răspunsuri la întrebările tale.”

— Al naibii de frustranți, spuse Mat. Nu dorise să le spună lui Thom și Noal întrebările lui – încă nu le spusese ce le-a întrebat.

— Dar au răspuns, spuse Thom. „Se pare că au avut un fel de înțelegere cu Aes Sedai. Dacă am ști ce aveau Aes Sedai ceea ce și-au dorit șerpii și vulpile – motivul pentru care erau dispuși să se târguiască – atunci poate le-am putea schimba cu Moiraine.

— Dacă e încă în viață, spuse Noal sumbru.

— Este, spuse Thom, privind drept înainte. „Lumina trimite-l. Ea trebuie să fie în viață.”

„Știm ce vor.” Mat aruncă o privire la acele flăcări.

"Ce?" întrebă Noal.

„Noi”, a răspuns Mat. „Uite, ei pot vedea ce se va întâmpla. Mi-au făcut-o, mi-au făcut-o lui Moiraine, dacă scrisoarea aia e vreun indiciu. Știau că îți va lăsa o scrisoare, Thom. Ei știau asta. Și încă i-au răspuns la întrebări.”

— Poate că trebuiau, spuse Thom.

— Da, dar nu trebuie să răspundă direct, spuse Mat. „Nu au făcut-o cu mine. Ei au răspuns știind că se va întoarce la ei și mi-au dat ceea ce au făcut știind că voi fi retras și eu. Ei mă vor. Ei ne vor.”

— Nu știi asta cu siguranță, Mat. Thom își puse cana de bere pe podea între picioare și își scoase pipa. În dreapta lui Mat, bărbații au aplaudat un joc de zaruri. „Pot răspunde la întrebări, dar asta nu înseamnă că știu totul. Ar putea fi ca prezicerile Aes Sedai.”

Mat clătină din cap. Creaturile i-au pus amintiri în cap. Își imagina că erau amintirile oamenilor care atinseseră turnul sau intraseră în el. Aelfinn și Eelfinn aveau acele amintiri și, probabil, ar avea și pe ale lui. Puteau ei să-l privească, să vadă prin ochii lui?

Și-a dorit din nou medalionul, deși nu le-ar fi făcut bine. Nu erau Aes Sedai; nu ar folosi canalizarea. — Ei știu lucruri, Thom, spuse Mat. „Ei se uită. Nu îi vom surprinde.”

— Atunci îi face greu de înfrânt, spuse Thom, aprinzând o crenguță de tinder cu focul, apoi folosind-o pentru a-și aprinde pipa. „Nu putem câștiga.”

— Dacă nu încălcăm regulile, repetă Mat.

„Dar ei vor ști ce facem”, a spus Thom, „dacă ceea ce spui este adevărat. Așa că ar trebui să facem schimb cu ei.”

— Și ce a spus Moiraine, Thom? spuse Mat. „În scrisoarea aceea pe care o citești în fiecare seară.”

Thom pufăi pipa, ridicând o mână absentă în buzunarul de la piept, unde păstra scrisoarea. „Ea a spus să ne amintim ce știam despre joc.”

„Știe că nu există nicio modalitate de a câștiga atunci când ai de-a face cu ei”, a spus Mat. Fără schimburi, Thom, fără chilipiruri. Mergem în luptă și nu plecăm până nu o avem.”

Thom ezită o clipă, apoi dădu din cap, pipa începu să-i pufăie.

„Curaj de întărire”, a spus Noal. — Ei bine, avem destule, cu norocul lui Mat.

— Nu trebuie să faci parte din asta, știi, Noal, spuse Mat. „Nu ai de ce să te riști cu asta.”

— Mă duc, spuse Noal. „Am văzut o mulțime de locuri. Cele mai multe locuri, de fapt. Dar niciodată acesta.” El a ezitat. „Este ceva ce trebuie să fac. Și acesta este sfârșitul.”

— Foarte bine, spuse Mat.

— De la foc la orb, spuse Noal. „Ce avem?”

— Lanterne și torțe, spuse Mat, lovindu-și piciorul de sacul de lângă scaun. „Și unele dintre acele bețișoare de

foc de la Aludra, ca să le putem aprinde. Câteva surprize și de la ea.”

"Focuri de artificii?" întrebă Noal.

„Și câțiva dintre acei cilindri care explodează pe care i-am folosit împotriva lui Seanchan. Ea le numește roarsticks.”

Thom fluieră. „Te-a lăsat să iei niște?”

"Două. Când i-am prezentat acordul lui Elayne, a fost gata să-mi lase aproape orice i-am cerut.” Mat se strâmbă. „Ea a vrut să vină să le aprindă. Se! Arde-mă, dar a fost un argument greu de terminat. Dar avem o mulțime de flori de noapte.” A bătut cu marginea piciorului sacul de lângă scaun.

„I-ai adus?” întrebă Thom.

„Am vrut să-i țin aproape”, a spus Mat. „Și mi le-a dat doar astăzi. Nu vor exploda accidental, Thom. Asta nu se întâmplă foarte des.”

„Ei bine, măcar mută-le înapoi din vatră!” spuse Thom. Își aruncă o privire la pipă și înjură, apoi își îndreptă scaunul la câțiva centimetri de Mat.

„În continuare”, a spus Noal, „muzică pentru a uimi”.

„Ne-am oferit o varietate”, a spus Thom. „Îmi voi aduce harpa și flautul, dar ne-am găsit niște tobe de mână și chimvale de mână. Ele pot fi legate de o parte a piciorului și lovite cu o mână. Am cumpărat și un flaut suplimentar.” Îl privi pe Mat. „Unul simplu, conceput pentru cei cu degete groase și lente.”

Mat pufni.

— Și, în sfârșit, fier de legat, spuse Noal, alunecând înainte un pachet al său. A clinchetat slab când el a dezlegat vârful, conținutul reflectând lumina portocalie adâncă a vatrăi. „Un set de cuțite de aruncat pentru fiecare dintre noi și două săbii scurte. Fiecare din fier pur, fără oțel. Ne-am luat și niște lanțuri și o bandă de fier pe care să o prindem în jurul patului suliței lui Mat. Totuși, s-ar putea pierde greutatea.”

— O voi lua, spuse Mat.

Noal și-a făcut din nou rucsacul și toți trei s-au așezat o vreme înaintea vatrăi. Într-un fel, aceste lucruri pe care le adunaseră erau o iluzie. O modalitate de a se asigura că făceau ceva pentru a se pregăti.

Dar Mat își aminti acele locuri întortocheate dincolo de porți, unghiurile care nu erau corecte, peisajul nefiresc. Creaturile au numit șerpi și vulpi pentru că au sfidat descrierea standard.

Locul acela era o altă lume. Pregătirile pe care le-a făcut cu Thom și Noal ar putea ajuta, dar ar putea fi și inutile. Nu s-a spus până nu au păşit în acel turn. Parcă nu ştii dacă ai antidotul potrivit până după ce dinții șarpelui ți-au fost strânși deja pe gât. În cele din urmă, le-a cerut celorlalți doi o noapte bună. Noal voia să se întoarcă în tabăra trupei, care se afla acum la doar zece minute cu mașina de oraș. Thom a fost de acord să meargă cu el și i-au luat rucsacul plin de flori de noapte a lui Mat – deși ambii bărbați păreau de parcă ar prefera să poarte un sac plin cu păianjeni.

Mat își puse sabia peste haină, îşi luă toiagul, apoi se îndreptă înapoi spre hanul lui. Totuși, nu s-a dus direct acolo și, în schimb, s-a trezit că umblă pe alei și străzi. Lângă clădiri solide răsăriseră corturi și corturi pe măsură ce orașul din afara orașului se întindea de-a lungul zidurilor, ca mucegaiul care crește pe o pâine.

Cerul era întunecat, dar noaptea era încă aglomerată, strigatorii strigând din ușile luminate ale hanurilor. Mat se asigura că sabia scurtă era vizibilă. Erau mulți care s-ar gândi să exploateze un rătăcitor singuratic noaptea, mai ales în afara zidurilor orașului, unde brațul legii era puțin pe partea flăcătoare.

Aerul mirosea a ploaie iminentă, dar în zilele astea simțea adesea. Și-ar fi dorit să continue și să se limpezească furtuna sau al naibii de sânge. Avea impresia că aerul își ține respirația, așteptând ceva. O lovitură care nu a căzut niciodată, un clopoțel care nu a sunat niciodată, un set de zaruri care nu a încetat să se învârtească. La fel ca cele care i-au tunat în cap.

A simțit în buzunar scrisoarea lui Verin. S-ar opri zarurile dacă l-ar deschide? Poate era vorba despre gholam. Dacă nu și-a preluat medalionul de la Elayne în curând, era probabil ca acel lucru să-l găsească și să-i smulgă interiorul.

Cenușă sângeroasă. Îi venea să bea, să uite cine era – și cine credeau oamenii că este – pentru o vreme. Dar dacă se îmbăta, era probabil să-și lase fața să se arate din întâmplare. Poate începe să vorbești despre cine era el cu adevărat. Nu ai putut spune niciodată ce ar face un bărbat când era beat, chiar dacă acel bărbat ar fi propriul tău sine.

Și-a făcut drum prin porțile orașului și în Orașul Nou. Aerul începu să se aburi cu ceva ce nu era chiar ploaie, de parcă cerul i-ar fi ascultat răzvrătirea și s-ar fi hotărât să lase un strănut mic să stropească asupra lui.

Minunat, se gândi el, al naibii de minunat.

Pietrele de pavaj s-au umezit curând din cauza ploii, iar felinarele străluceau cu bile de ceață vaporoasă. Mat se aplecă, cu eșarfa încă acoperindu-i fața de parcă ar fi fost un Aielman însângerat. Nu fusese oare prea fierbinte cu puțin timp în urmă?

Era la fel de dornic ca Thom să meargă mai departe și să o găsească pe Moiraine. Ea făcuse o mizerie în viața lui, dar Mat presupunea că îi datora pentru asta. Mai bine să trăiești în această mizerie decât să fii prins înapoi în cele două râuri, trăind o viață plictisitoare fără să-ți dai seama cât de plictisitoare a fost. Mat nu semăna cu Perrin, care se gândise să părăsească cele două râuri înainte ca ei să ajungă chiar la Baerlon. O imagine a lui Perrin i-a fulgerat în cap, iar Mat a alungat-o.

Și cum rămâne cu Rand? Mat îl văzu stând pe un scaun frumos, privind în jos la podea în fața lui, într-o cameră întunecată, o singură lampă pâlpâind. Părea uzat și epuizat, cu ochii mari, cu expresia sumbră. Mat clătină din cap pentru a risipi și acea imagine. Sărmanul Rand. Bărbatul a crezut probabil că este un difor negru sau ceva de genul acesta până acum, care roade conuri de pin. Dar probabil că era un difor negru care dorea să trăiască înapoi în cele două râuri.

Nu, Mat nu a vrut să se întoarcă. Nu era niciun Tuon înapoi în cele Două Râuri. Light, ei bine, ar trebui să-și dea seama ce să facă cu Tuon. Dar nu voia să scape de ea. Dacă ar mai fi fost cu el, ar lăsa-o să-i spună Jucărie fără să se plângă. Ei bine, oricum nu prea.

Moiraine mai întâi. Și-ar fi dorit să știe mai multe despre Aelfinn și Eelfinn și despre turnul lor sângeros. Nimeni nu știa despre asta, nimeni nu vorbea mai mult decât legende, nimeni nu avea nimic util de spus... ...nimeni în afară de Birgitte. Mat se opri în stradă. Birgitte. Ea fusese cea care i-a spus lui Olver cum să intre în Turn. De unde știa ea?

Blestemându-se pentru un prost, se întoarse spre Orașul Interior. Străzile se goleau de traficul care le împovărase înainte să înceapă aproape ploaia. Curând, Mat simți că are întreg orașul pentru el; până şi poşetele tăiate şi cerşetorii s-au retras.

Dintr-un motiv oarecare, asta l-a pus pe cap mai mult decât să fie privit. Nu a fost firesc. Cineva ar fi trebuit să încerce măcar să-i facă umbră pentru a vedea dacă merită să fie luat. Încă o dată, tânjea după medalionul său. Fusese

un idiot să dea asta. Mai bine să-și fi tăiat mâna și să-i fi oferit asta lui Elayne drept plată! Gholam era acolo, în acel întuneric, undeva?

Ar fi trebuit să fie dureri pe stradă. Orașele erau pline de ele. Aceasta a fost practic una dintre cerințele sângeroase pentru un oraș. O primărie, câteva hanuri și o crâșmă și câțiva oameni cu chipul toci, a căror singură dorință era să te arunce în noroi și să-ți cheltuiască moneda pe băutură și femei... Trecu pe lângă o curte și se îndreptă prin Poarta Zidarului în Orașul Interior , arcada albă aproape că părea să strălucească, pată de ploaie în lumina fantomă a lunii înnorate. Toiagul lui Mat ciocăni de pietrele de pavaj. Gardienii porții erau înghesuiți și tăcuți în mantii lor, Ca niște statui, deloc bărbați. Întregul loc părea ca un mormânt. La câțiva pași de poartă, a trecut pe lângă o alee și a ezitat. A crezut că poate vedea un grup de forme întunecate înăuntru. Clădiri înalte se ridicau de o parte și de alta, zidărie mare Ogier. Din interiorul aleii se auzi un mormăit. "Un jaf?" spuse Mat ușurat.

O siluetă uriașă se uită înapoi pe alee. Lumina lunii a dezvăluit un tip cu ochi întunecați și o mantie lungă. Părea uluit să-l găsească pe Mat stând acolo. Arătă cu o mână cu degete groase și trei dintre însoțitorii lui se îndreptară spre Mat.

Mat se relaxă, ștergându-și sprânceana de apa de ploaie. Așa că în noaptea asta au existat suporturi pentru picioare. Ce ușurare. El sărise la nimic!

Un bătăuș și-a aruncat mâna spre Mat. Mat purtase intenționat sabia scurtă pe partea dreaptă; bătăușul a luat momeala, presupunând că Mat se va mișca să scoată arma.

În schimb, Mat ridică rapid toiagul, lovindu-i fundul de piciorul bărbatului. Padul pentru picioare s-a împiedicat, iar Mat sa aruncat în capul bărbatului. Burnița, care până acum era aproape o ploaie potrivită, s-a împroșcat de pe poșeta tăiată când a căzut, împiedicându-l pe unul dintre însoțitorii săi.

Mat făcu un pas înapoi și trânti partea superioară a sfertului de capul interlopului care se împiedica. A coborât peste tovarășul său. Cel de-al treilea bărbat se uită înapoi către liderul său, care se ținea de gulerul unui bărbat strâns pe care Mat abia îl putea distinge în umbră. Mat profită de ocazie pentru a sări peste grămada mică de bătăuși inconștienți, legănându-se spre al treilea bărbat. Padul pentru picioare și-a ridicat mâna pentru a-și proteja capul, așa că Mat și-a trântit toiagul în piciorul bărbatului.

Apoi a legănat toiagul, trântind deoparte parada slabă a celui de-al treilea bărbat și l-a aruncat cu o lovitură în față.

Mat a răsturnat cu dezinvoltură un cuțit către liderul bandei, care se îndrepta. Conducătorul gâgâi, se poticni în burniță, zgâiindu-și cuțitul din gât. Ceilalți Mat l-ar lăsa inconștienți — bieții de proști, poate că vor accepta acest avertisment și vor reforma.

Mat făcu un pas în lateral în timp ce liderul trecu pe lângă el, apoi se prăbuși în cele din urmă peste cei trei însoțitori ai săi. Mat l-a dat cu piciorul peste el, a scos cuțitul, apoi l-a curățat. În cele din urmă, a aruncat o privire către victima jafului. — Sigur că mă bucur să te văd, spuse Mat. „Tu... ești?” întrebă bărbatul.

— Sigur, spuse Mat, ridicându-se drept. „Am crezut că hoții nu au ieșit în seara asta. Un oraș fără portmonee tăiate, ei bine, ăsta e ca un câmp fără buruieni. Și dacă nu ar exista buruieni, pentru ce ai avea nevoie de un fermier? Sângeros de neospitalier, vă spun.”

Bărbatul salvat s-a împiedicat înainte pe picioare tremurate. Părea confuz de ceea ce spusese Mat, dar s-a grăbit, luându-l de mână pe Mat „Mulțumesc!” Bărbatul avea o voce nazală. „Mulțumesc mult, foarte mult.” În lumina slabă a lunii, Mat abia distinge o față latră, cu dinți de cap, deasupra unui corp stânjenitor de subțire.

Mat a ridicat din umeri, lăsându-și toiagul deoparte și desfăcându-și eșarfa – care se udă – și începu să o strângă. „Aș sta departe de a călători singur noaptea, dacă aș fi în locul tău, prietene.”

Bărbatul miji ochii în întuneric. "Tu!" spuse el, cu voce aproape un scârțâit.

Mat gemu. „Sânge și cenuşă de sânge! Nu pot să merg nicăieri fără...”

Se întrerupse în timp ce bărbatul se aruncă, un pumnal fulgerând în lumina slabă a lunii. Mat a înjurat și și-a rupt fularul în fața lui. Pumnalul a lovit pânza în loc de intestinul lui Mat, iar Mat și-a răsucit rapid mâinile, legând pumnalul asasinului în lungimi de pânză.

Bărbatul a țipat, iar Mat a eliberat eșarfa și a scos o pereche de cuțite, câte unul în fiecare mână, eliberându-le prin reflex. L-au luat pe asasin în ochi. Câte unul în fiecare ochi. Ușoară! Mat nu țintise spre ochi.

Bărbatul s-a prăbușit pe pavajele ude.

Mat stătea în picioare, inspirând și expirând. „Laptele mamei într-o cană! Laptele mamei! Își apucă toiagul și

aruncă o privire în jur, dar strada mohorâtă era goală. „Te-am salvat. Te-am salvat și încerci să mă înjunghii?

Mat a îngenuncheat lângă cadavru. Apoi, sumbru sigur ce avea să găsească, a pescuit în punga bărbatului. A ieșit cu câteva monede — monede de aur — și o bucată de hârtie îndoită. Lumina lunii a dezvăluit chipul lui Mat pe ea. Sifonă hârtia și o băgă în buzunar.

Unul în fiecare ochi însângerat. Mai bine decât a meritat omul. Mat și-a legat eșarfa, și-a apucat cuțitele, apoi a ieșit pe stradă, dorindu-și să fi lăsat asasinul în voia sorții.

Birgitte și-a încrucișat brațele, sprijinindu-se de un stâlp de marmură și privind cum Elayne stătea bucurându-se de o prezentare de seară a „jucătorilor”. Grupuri de genul acesta – care jucau povești – deveniseră foarte populare în Cairhien și încercau acum să obțină același succes în Andor. Una dintre sălile palatului, în care cântau barzi, fusese adaptată pentru a le permite jucătorilor să-și reprezinte poveștile.

Birgitte clătină din cap. La ce folos a jucat povești false.

De ce să nu trăiești câteva povești ale tale? În plus, ea ar prefera un bard în orice zi. În mod util, această modă de a vedea „jucători” ar muri rapid. Această poveste anume a fost o repovestire a căsătoriei tragice și a morții Prințesei Walishen, ucisă de fiarele Umbrei. Birgitte era familiarizată cu balada pe care jucătorii o adaptaseră pentru a-și forma povestea. De fapt, au cântat părți din ea în timpul spectacolului. A fost remarcabil cât de puțin s-a schimbat acel cântec de-a lungul anilor. Câteva nume diferite, câteva note diferite, dar în general aceleași. La fel ca propriile ei vieți. Se repetă iar și iar, dar cu mici variații. Uneori era soldat. Uneori era o femeie de pădure, fără pregătire militară oficială. Fusese generală o dată sau de două ori, din păcate. Ea ar prefera să lase acel loc de muncă special pentru altcineva.

Fusese gardian, hoț nobil, doamnă, țăran, ucigaș și salvator. Dar ea nu mai fusese niciodată gardian. Nefamiliaritatea nu o deranja; în cea mai mare parte a vieții ei, ea nu știa ce se întâmplase înainte. Ceea ce putea extrage din viețile ei anterioare acum era o binefacere, da, dar nu avea dreptul la acele amintiri.

Asta nu a împiedicat inima ei să se răsucească de fiecare dată când una dintre acele amintiri se stingea. Ușoară! Dacă nu ar putea fi cu Gaidal de data asta, nu și-ar

putea aminti măcar de el? Era ca și cum Modelul nu știa ce să facă cu ea. Fusese forțată să intre în această viață, împingând alte fire deoparte, luând un loc neașteptat. Modelul încerca să o împletească. Ce s-ar întâmpla când toate amintirile dispăreau? Și-ar aminti că s-a trezit ca adult, fără antecedente? Gândul a îngrozit-o așa cum niciun câmp de luptă nu făcuse vreodată.

Ea dădu din cap către una dintre Gardienele ei, Kaila Bent, care trecu pe lângă rândul din spate al teatrului improvizat și salută.

"Bine?" întrebă Birgitte, făcând un pas după colț pentru a vorbi cu Kaila. — Nimic de raportat, spuse Kaila. "Totul e bine." Era o femeie slăbănog, cu părul de foc, și începuse foarte ușor să poarte pantalonii și haina unei gardiene. „Sau, totul este la fel de bine cum ar putea fi în timp ce trebuie să suferi prin „Moartea Prințesei Walishen”".

— Nu te mai plânge, spuse Birgitte, înăbușindu-și o tresărire în timp ce diva – așa au numit-o jucătorii – a început o arie deosebit de stridentă – așa că au sunat singuri un cântec. De ce aveau jucătorii nevoie de atâtea nume noi pentru lucruri? — Ai putea să patrulezi în ploaie.

"Aș putea?" întrebă Kaila, părând nerăbdătoare. „De ce nu ai spus așa mai devreme? Poate voi fi lovit de fulger. Ar putea fi de preferat.” Birgitte pufni. „Întoarce-te la rundele tale.” Kaila a salutat și a plecat. Birgitte se aplecă înapoi în teatru, sprijinindu-se de stâlp. Poate că ar fi trebuit să-și aducă niște ceară în urechi. Ea aruncă o privire spre Elayne. Regina stătea cu o atitudine calmă, urmărind piesa. Uneori, Birgitte se simțea mai mult ca o doică decât o gardă de corp. Cum ai protejat o femeie care părea, uneori, atât de hotărâtă să se vadă moartă?

Și totuși, Elayne era și foarte capabilă. Ca în seara asta; ea își convinsese cumva rivala cea mai înverșunată să participe la această piesă. Acela era Ellorien care stătea în rândul estic; Ultima despărțire a femeii de palat fusese atât de amară, încât Birgitte nu se așteptase să se întoarcă decât dacă era în lanțuri. Totuși, aici era ea. Șotea despre o manevră politică a lui Elayne, care era cu treisprezece paşi mai subtilă decât se gândea Birgitte.

Ea clătină din cap. Elayne era o regină. Volatilitatea și tot. Ar fi bună pentru Andor. Presupunând că Birgitte ar putea împiedica acel cap cu părul auriu să nu i se taie de pe gât.

După ce a suferit ceva timp din cauza cântării, Kaila s-a apropiat din nou. Birgitte se ridică drept, curioasă de

ritmul iute al femeii. "Ce?" întrebă ea încet.

„Păreai plictisit,” șopti Kaila, „deci m-am gândit să-ți aduc asta. Tulburare la Poarta Prunelor.” Aceasta era intrarea de sud-est în terenul palatului. „Cineva a încercat să se strecoare.”

„Un alt cerșetor care caută resturi? Sau un spion pentru unul dintre stăpâni, sperând să asculte?

— Nu știu, spuse Kaila. „Am auzit vestea a treia mână de la Calișon în timp ce treceam la patrulare. A spus că polițiștii îl au pe intrus în custodie la poartă.

Birgitte aruncă o privire în lateral. Părea să înceapă un alt solo. „Ai comanda aici; țineți această postare și luați rapoarte. Mă voi duce să-mi întind picioarele și să verific această tulburare.”

„Adu-mi niște ceară pentru urechi când te întorci, vrei?”

Birgitte chicoti, părăsind teatrul și pășind într-un hol al palatului cu roșu. Deși avea femei de gardă și bărbați cu arcuri suplimentare pe holuri, Birgitte însăși purta o sabie, pentru că o tentativă de asasinat s-ar transforma, cel mai probabil, în lupte în corp.

Birgitte a alergat pe hol, aruncând o privire pe fereastră când a trecut. Cerul a scurs o burniță din ce în ce mai puternică. Destul de trist. Lui Gaidal i-ar fi plăcut vremea asta. Îi plăcea ploaia. Uneori, glumea că burnița îi convine mai bine chipului, făcându-l mai puțin probabil să sperie copiii. Lumină, dar îi era dor de bărbatul acela.

Calea cea mai directă către Poarta Prunelor o ducea prin cartierele servitorilor. În multe palate, asta ar fi însemnat intrarea într-o secțiune a clădirii mai monotonă, destinată oamenilor mai puțin importanți. Dar această clădire fusese construită de Ogier și aveau păreri deosebite despre astfel de lucruri. Piatra de marmură de aici era la fel de grandioasă ca și în altă parte, cu mozaicuri cu gresie de roșu și alb. Camerele, deși mici după standardele regale, erau fiecare suficient de mari pentru a găzdui o întreagă familie. Birgitte prefera în general să-și ia masa în sala de mese mare și deschisă a servitorilor. Patru vetre separate trosneau aici, sfidând noaptea mohorâtă, iar slujitorii în afara serviciului și gardienii râdeau și vorbeau. Unii spuneau că poți judeca un monarh după felul în care îi trata pe cei care îl slujeau. Dacă acesta ar fi fost cazul, atunci palatul Andoran fusese proiectat astfel încât să încurajeze pe cei mai buni dintre reginele sale.

Birgitte a trecut fără tragere de inimă pe lângă parfumurile îmbietoare ale mâncării și, în schimb, și-a împins drumul spre furtuna rece de vară. Frigul nu muşca. Doar inconfortabil. Și-a tras gluga mantiei și a traversat pavajul alunecos până la Poarta Prunelor. Poarta era aprinsă cu o strălucire portocalie, iar Gardienii de pază stăteau afară, îmbrăcați în mantii umede, cu halebardele ținute în lateral.

Birgitte se îndreptă spre porți, cu apă picurând de pe buza glugăi ei, apoi bătu în ușa groasă de stejar. S-a deschis, dezvăluind chipul chel și cu mustață a lui Renald Macer, sergent de serviciu. Un bărbat robust, avea mâini largi și un temperament calm. Întotdeauna a crezut că ar trebui să fie într-un magazin undeva să facă pantofi, dar Garda lua toate tipurile, iar fiabilitatea era adesea mai importantă decât priceperea cu sabia.

„Căpitanul general!” el a exclamat. "Ce faci aici?"

— Plouă mai departe, se răsti ea.

"Vai!" Făcu un pas înapoi, făcându-i loc să intre în casa de poartă. Avea o singură cameră aglomerată. Soldații erau în tură de furtună – ceea ce înseamnă de două ori mai mulți oameni care lucrau la poartă ca de obicei, dar nu trebuiau să stea afară decât o oră înainte de a se roti cu oamenii încălzindu-se în interiorul porții.

Trei gardieni stăteau la o masă, aruncând zaruri într-o cutie de tăiat cubulețe, în timp ce o sobă de fier cu fața deschisă consuma bușteni și ceai încălzit. În zaruri cu soldații din turneu era un bărbat slăbănog, cu o eșarfă neagră înfășurată pe fundul feței. Îmbrăcămintea lui era dezordonată, cu capul acoperit de o moliță de păr brunet umed care ieșea în toate direcțiile. Ochi căprui se uitară la Birgitte deasupra eșarfei, iar bărbatul se lăsă puțin pe scaun.

Birgitte își scoase mantia și o scutură de apa de ploaie. — Acesta este intrusul tău, presupun?

— De ce, da, spuse sergentul. „De unde ai auzit despre asta?”

Ea îl privi pe intrus. „A încercat să se strecoare pe terenul palatului, iar acum joci cu el?”

Sergentul și ceilalți bărbați păreau sfiți. „Ei bine, doamna mea...”

„Nu sunt o doamnă.” Cel puțin nu de data asta. „Lucrez pentru existență.”

— Ei, da, continuă Macer. „Ei bine, și-a renunțat cu ușurință sabia și nu pare atât de periculos. Doar un alt

cerșetor care vrea resturi de la bucătărie. Corect, drăguț. M-am gândit să-l încălzim înainte de a-l trimite din nou pe vremea aceea.

— Un cerșetor, spuse ea. „Cu o sabie?”

Sergentul Macer se scarpină în cap. „Cred că e cam ciudat.”

— Ai putea fermeca casca de la un general pe un câmp de luptă, nu-i așa, Mat? ea a spus.

"Mat?" întrebă bărbatul cu o voce cunoscută. „Nu știu ce vrei să spui, femeia mea bună. Mă numesc Garard, un simplu cerșetor care are un trecut destul de interesant, dacă vrei să-l asculți...

Ea îl privi cu o privire fermă.

„Oh, cenușă, Birgitte,” se plânse el, scoțându-și eșarfa „Am vrut doar să mă încălzesc pentru o vrajă.”

„Și câștigă moneda de pe oamenii mei”.

„Un joc amical nu a făcut niciodată rău unui bărbat”, a spus Mat.

„Dacă nu a fost împotriva ta. Uite, de ce te furișezi în palat?

— A fost nevoie de prea multă muncă pentru a intra ultima dată, spuse Mat, aşezându-se pe spate în scaun. „M-am gândit că aș putea să renunț la asta de data asta.”

Sergentul Macer aruncă o privire spre Birgitte. „Îl cunoști pe acest om?”

— Din păcate, spuse ea. — Îl poți elibera în custodia mea, sergent. Voi vedea că maestrul Cauthon este îngrijit corespunzător.”

— Maestre Cauthon? spuse unul dintre bărbați. — Te referi la Prințul Corbului?

„Oh, pentru naiba...” spuse Mat, în timp ce se ridică și își ridica toiagul. — Mulțumesc, îi spuse el sec lui Birgitte, punându-și haina.

Își puse mantia la loc, apoi deschise ușa în timp ce unul dintre gardieni îi întinse lui Mat sabia, cu centura încă atașată. De când purta Mat un cuvânt scurt? Probabil o momeală departe de toiagul.

Cei doi au ieșit în ploaie în timp ce Mat se lega de centură. „Prințul Corbului?” ea a intrebat.

"Nu vreau să vorbesc despre asta."

"De ce nu?"

„Pentru că devin prea faimos pentru binele meu, de aceea.”

„Așteaptă până te urmărește de-a lungul generațiilor”, a spus ea, ridicând privirea spre cer, clipind în timp ce o

picătură de ploaie i-a lovit pătratul în ochi.

— Haide, hai să bem ceva, spuse Mat, îndreptându-se spre poartă.

— Așteaptă, spuse ea. — Nu vrei să te duci să o vezi pe Elayne?

„Elayne?” spuse Mat. „Sânge și cenușă, Birgitte, sunt aici să vorbesc cu tine. De ce crezi că i-am lăsat pe gardienii ăia să mă prindă? Vrei ceva de băut sau nu?”

Ea a ezitat, apoi a ridicat din umeri. Punând-o pe Kaila la datorie în locul ei, Birgitte intrase oficial în pauză. Cunoștea o tavernă destul de decentă la doar două străzi de Palat.

— În regulă, spuse ea, făcându-le cu mâna Gardienilor și conducându-l pe Mat pe strada ploioasă. „Dar va trebui să beau lapte sau ceai în loc de bere. Nu suntem siguri dacă băutul ei din Warder ar fi rău pentru bebeluși sau nu. Ea a zâmbit, gândindu-se la o Elayne beată care încearcă să vorbească cu aliații ei după piesă. „Deși dacă o fac bărbătată, ar putea fi o răzbunare bună pentru unele dintre lucrurile pe care mi le-a făcut.”

„Nu știu de ce ai lăsat-o să te lege în primul rând”, a spus Mat. Strada era aproape goală în jurul lor, deși taverna din față părea primitoare, lumina galbenă revărsându-se în stradă.

„Nu am avut niciun cuvânt de spus în această chestiune”, a spus ea. „Dar nu regret. Chiar te-ai strecurat în palat să mă întâlnești?

Mat a ridicat din umeri. "Am câteva întrebări."

"Despre ce?"

El a înlocuit acea eșarfă ridicolă, despre care ea a observat că avea o ruptură în mijloc. — Știi, spuse el. „Lucruri.”

Mat era unul dintre puținii care știau cine este ea cu adevărat. Nu putea să spună... „Nu”, a spus ea, întorcându-se, „Nu vreau să vorbesc despre asta”.

— Cenușă sângeroasă, Birgitte! Am nevoie de informațiile tale. Hai, pentru un vechi prieten.”

„Am fost de acord să ne păstrăm secretele reciproc.”

— Iar eu nu ies să-l vorbesc pe al tău, spuse Mat repede. „Dar, vezi, există această problemă.”

„Ce problemă?”

„Turnul Ghenjei”.

„Nu este o problemă”, a spus ea. „Stai departe de asta.”

"Nu pot."

"Sigur ca poti. Este o clădire în flăcări, Mat. Nu te poate alunga exact.”

"Foarte amuzant. Uite, măcar mă asculți, peste o cană? De, ăă, lapte. Voi cumpăra."

S-a oprit o clipă. Apoi a oftat. — La dracu, o să cumperi, mormăi ea, făcându-i semn să înainteze. Au intrat în han, cunoscut sub numele de The Grand Hike, care era aglomerat mai mult decât de obicei din cauza ploii. Hangiul era un prieten al lui Birgitte, totuși și l-a pus pe vizor să arunce un bețiv care dormea într-una dintre cabine pentru a-i face loc.

Ea îi aruncă o monedă în semn de mulțumire, iar el dădu din cap spre ea – îi lipseau câțiva dinți, un ochi și cea mai mare parte a părului. Cel mai arătos bărbat din loc. Birgitte ridică două degete pentru a comanda băuturi – știa că ea a luat lapte în zilele astea – și îi făcu semn lui Mat către cabină.

— Nu cred, pe bună dreptate, că am văzut vreodată un bărbat mai urât decât acel hangiu, spuse Mat în timp ce stăteau.

— Nu ai trăit suficient de mult timp, spuse ea, lăsându-se pe spate de perete și punându-și picioarele încălțate pe masă. Era suficient loc pentru ea să facă asta, stând pe banca cabinei pe lungime. „Dacă bătrânul Snert ar fi cu câțiva ani mai tânăr și dacă cineva s-ar gândi să-i rupă nasul în câteva locuri, l-aș putea lua în considerare. Are un piept fin, frumos și plin de păr creț în care să-ți bagi degetele.”

Mat rânji. „Am menționat vreodată cât de ciudat este să mergi să bei cu o femeie care vorbește așa despre bărbați?”

Ea a ridicat din umeri. „Ghenjei. De ce, în numele Urechilor lui Normad, vrei să mergi acolo?

„A cui urechi?” întrebă Mat.

"Raspunde-mi."

Mat oftă, apoi acceptă absent cana în timp ce servitoarea îi preda. În mod neobișnuit, el nu a plesnit-o pe spate, deși i-a aruncat o privire bună în timp ce ea a plecat.

— Nenorociții de șerpi și vulpi au un prieten de-al meu, spuse el, lăsându-și eșarfa în jos și luând o băutură.

"Lasa-l. Nu-l poți salva, Mat. Dacă a fost suficient de prost pentru a intra în tărâmul lor, merită ceea ce a primit.”

— Este o femeie, spuse Mat.

Ah. se gândi Birgitte. Naiv. Eroic, dar tot prost.

— Nu pot să o părăsesc, continuă Mat. „Îi datorez. În plus, un bun prieten de-al meu intră, indiferent dacă vreau

sau nu. Trebuie să ajut.”

— Atunci vă vor primi pe toți trei, spuse Birgitte. „Uite, dacă intri prin portaluri, atunci ești blocat în tratate. Te protejează într-o anumită măsură, dar te și restrâng. Nu vei ajunge niciodată util după ce intri pe una dintre arcade.”

„Și dacă mergi pe altă cale?” întrebă Mat. — I-ai spus lui Olver cum să deschidă Turnul.

„Pentru că îi spuneam o poveste înainte de culcare! Light, nu m-am gândit niciodată că unul dintre voi, sevă-pentru-creier, va încerca de fapt să intre!”

„Dar dacă mergem în acest fel, o putem găsi?”

— Poate, spuse Birgitte, dar nu o vei face. Tratatele nu vor fi în vigoare, așa că Aelfinn și Eelfinn pot extrage sânge. În mod normal, trebuie să-ți faci griji doar pentru trucuri cu gropi sau frânghii, deoarece nu pot... Ea se opri, aruncându-i o privire. — Oricum, cum ai fost spânzurat?

Se îmbujora, privind în jos în băutura lui. „Ar trebui să posteze o explicație arzătoare pe acele arcade. — Treci pe aici și te pot spânzura. Și o vor face. Idiot.'"

Birgitte pufni. Au vorbit despre amintirile pe care le avea. Ar fi trebuit să le pună împreună. „Dacă mergi pe altă cale, probabil că vor încerca și asta. Vărsarea sângelui în regatul lor poate avea efecte ciudate. Vor încerca să-ți rupă oasele cu o cădere sau să te drogheze să dormi. Și vor câștiga, Mat. Este lumea lor.”

„Și dacă înșelăm?” întrebă Mat. „Fier, muzică, foc.”

„Asta nu înseamnă înșelăciune. Asta înseamnă să fii inteligent. Toți cei cu jumătate de inteligență care intră prin turn poartă acele lucruri. Dar doar unul din o mie se întoarce înapoi, Mat.

Ezită, apoi scoase din buzunar o mână mică de monede. „Care crezi că sunt șansele ca, dacă le arunc în aer, toate vor veni în cap? Unul din o mie?”

"Mat..."

Le-a aruncat deasupra mesei. Au coborât într-un spray, lovind blatul mesei. Nici unul dintre ei nu a sărit sau s-a rostogolit de pe masă pe podea.

Mat nu se uită în jos la monede. Îi întâlni ochii în timp ce toți se rostogoleau și vibrau până la oprire. Ea le-a aruncat o privire. Două duzini de monede. Fiecare aterizase cu fața în sus.

„Unul din o mie sunt șanse bune”, a spus el. "Pentru mine."

„Cenușă sângeroasă. Ești la fel de rău ca Elayne! Nu vezi? Este nevoie doar de o aruncare greșită. Chiar și ție

dor din când în când.”

„Voi profita de șansa. Arde-mă, Birgitte, știu că e o prostie, dar o fac. Oricum, de unde știi atât de multe despre Turn? Ai fost în asta, nu-i așa?"

— Am, a recunoscut ea.

Mat părea înmulțumit. „Ei bine, te-ai întors! Cum te-ai descurcat?”

Ea ezită, apoi luă în cele din urmă cana cu lapte. „Acea legendă nu a supraviețuit, presupun?”

— Nu știu, spuse Mat.

„Am intrat să le rog să salveze viața iubirii mele”, a spus ea. „A venit după bătălia de la Lahpoint Hills, unde am condus rebeliunea Buchaner. Gaidal a fost rănit îngrozitor; o lovitură în cap care l-a făcut incapabil să gândească corect. A uitat cine sunt, uneori. Mi-a sfâșiat inima, așa că l-am dus la Turn pentru a fi vindecat.”

„Și cum ai ieșit?” întrebă Mat. „Cum i-ai păcălit?”

— Nu am făcut-o, spuse Birgitte încet. Mat a înghețat. „Eelfinn nu l-a vindecat niciodată”, a continuat ea. „Ne-au ucis pe amândoi, nu am supraviețuit, Mat. Acesta este sfârșitul acestei legende speciale.”

A tăcut. — Oh, spuse el în cele din urmă. — Ei bine, atunci asta e o poveste tristă.

„Nu toți se pot termina cu victorie. Gaidal și cu mine oricum nu ne descurcăm bine cu finalul fericit. Mai bine pentru noi să ardem în glorie.” Ea se strâmbă, amintindu-și o încarnare când ea și el fuseseră forțați să îmbătrânească împreună, în pace. Cea mai plictisitoare viață pe care o cunoscuse vreodată, deși la acea vreme – ignorantă de rolul ei mai măreț în Model – fusese fericită cu ea.

— Ei bine, încă merg, spuse Mat.

Ea a oftat. „Nu pot să merg cu tine, Mat. Nu și lasă-l pe Elayne. Are o dorință de moarte de mărimea mândriei tale și vreau să văd că supraviețuiește.

— Nu mă aștept să pleci, spuse Mat repede. „Arde-mă, nu asta vă cer. Și... Se încruntă. „O moarte ce dimensiunea mea ce?”

— Nu contează, spuse ea, bând laptele. Ea avea un punct slab pentru lapte, deși nu le-a spus oamenilor despre asta. Desigur, ar fi fericită când ar putea bea din nou; îi era dor de băuturile cu drojdie ale lui Old Snert. Îi plăcea berea urâtă la fel de mult pe cât îi plăceau bărbații urâți.

„Am venit la tine pentru că am nevoie de ajutor”, a spus Mat.

„Ce mai este de spus? Luați fier, foc și muzică. Fierul îi va răni, îi va proteja și îi va ține. Focul îi va speria și îi va ucide. Muzica îi va pătrunde. Dar vei descoperi că atât focul, cât și muzica devin din ce în ce mai puțin eficiente cu cât le folosești mai mult.

„Turnul nu este un loc, este un portal. Un fel de poartă către răscrucea dintre tărâmurile lor. Îi vei găsi pe amândoi acolo, șerpi Aelfinn și vulpi Eelfinn. Presupunând că lucrează împreună în prezent. Au o relație ciudată.”

„Dar ce vor ei?” întrebă Mat. „De la noi, vreau să spun. De ce le pasă?”

— Emoție, spuse Birgitte. „De aceea au construit portaluri în lumea noastră, de aceea ne ademenesc. Se hrănesc din ceea ce simțim. Le place Aes Sedai în special, din anumite motive. Poate că cei cu Puterea Unică au gust de bere tare.”

Mat tremura vizibil.

— Interiorul va fi confuz, spuse Birgitte. „Este dificil să ajungi într-un loc specific acolo. Intrarea prin turn în loc de arcade m-a pus în pericol, dar știam că, dacă aș putea ajunge în sala mare, aș putea face o înțelegere. Apropo, nu primești nimic gratis dacă intri în turn. Îți vor cere ceva, ceva drag ție.

„Oricum, am găsit o metodă de a găsi sala mare. Praf de fier, lăsat în urma mea în intersecțiile pe unde trecusem, astfel încât să știu pe ce drum am mers înainte. Nu l-au putut atinge, vezi, și... ești sigur că n-ai auzit niciodată această poveste?

Mat clătină din cap. „Odinioară era popular în aceste părți”, a spus ea, încruntat. „Acum o sută de ani și ceva.”

„Sună jignit.”

„A fost o poveste bună”, a spus ea.

„Dacă supraviețuiesc, îl voi pune pe Thom să compună o baladă sângeroasă despre asta, Birgitte. Spune-mi despre praf. Planul tău a funcționat?” Ea clătină din cap. „M-am rătăcit încă. Nu știu dacă au suflat cumva praful sau dacă locul este atât de mare încât nu m-am repetat niciodată. Am ajuns în colț, cu focul stins, lira ruptă, cordul arcului rupt, Gaidal inconștient în spatele meu. Putea să meargă în unele zile acolo, dar era prea ametit în altele, așa că l-am tras pe așternutul pe care îl aduseserem.”

— În unele zile? spuse Mat. „Cât timp ai stat acolo?”

— Am avut provizii pentru două luni, spuse Birgitte, strâmbându-se. „Nu știu cât am rezistat după ce s-au terminat”.

„Cenușă sângeroasă!” spuse Mat, apoi luă o înghițitură lungă din bere.

— Ți-am spus să nu intri, spuse Birgitte. „Presupunând că ajungi la prietenul tău, nu te vei mai întoarce niciodată. Poți să rătăciți săptămâni întregi în acel loc și să nu virați niciodată la dreapta sau la stânga, continuați drept, trecând pe hol după hol. Tot la fel. Sala mare ar putea fi la câteva minute distanță, dacă ai ști în ce direcție să iei. Dar vei continua să-l ratezi.”

Mat se uită în cana lui, poate dorindu-și să fi comandat ceva mai puternic.

„Vă reconsiderați?” ea a intrebat.

— Nu, spuse el. „Dar când ieșim, Moiraine ar fi bine să aprecieze asta! Două luni?" S-a încruntat. "Aștepta. Dacă ați murit amândoi acolo, cum a ieșit povestea?”

Ea a ridicat din umeri. „N-am aflat niciodată. Poate că unul dintre Aes Sedai și-a folosit întrebările pentru a le pune. Toată lumea știa că am intrat. Atunci eram numit Jethari Moondancer. Ești sigur că nu ai auzit niciodată povestea?” El clătină din nou din cap. Ea oftă, liniștindu-se. Ei bine, nu toate poveștile despre ea ar putea trăi pentru totdeauna, dar ea crezuse că una va rezista pentru câteva generații. Și-a ridicat cana pentru a bea ultimul lapte. Cana nu a ajuns niciodată acolo. Ea a înghețat când a simțit o zguduire de emoție din partea lui Elayne. Furie, furie, durere.

Birgitte trânti cana pe masă, apoi aruncă monede jos și se ridică înjurând.

"Ce?" spuse Mat, în picioare într-o clipită. „Elayne. În necaz. Din nou. E rănită.”

— Cenușă sângeroasă, se răsti Mat, apucându-și haina și toiagul în timp ce alergau spre ieșire.

23
Foxheads

Elayne întoarse ciudatul medalion între degete, urmărind capul vulpii lucrat în față. Ca și în cazul multor ter'angreal, a fost dificil de spus exact ce fel de metal a fost folosit pentru a-l crea inițial. Ea bănuia argint, cu simțurile Talentului ei. Cu toate acestea, medalionul nu mai era de argint. Era altceva, ceva nou.

Cântecul trupei de teatru a lui Lucky Man și-a continuat cântecul. Era frumos, pur și înalt. Elayne s-a așezat pe un scaun cu perne în partea dreaptă a sălii, care fusese reutilizat cu o zonă înălțată în față pentru jucători. O pereche de gardieni ai lui Birgitte stăteau în spatele ei.

Camera era întunecată, luminată doar de o linie de lămpi mici pâlpâitoare, așezate în spatele sticlei albastre, în niște niște pe pereți. Lumina albastră a fost copleșită de felinarele galbene aprinse așezate în jurul părții din față a platformei.

Elayne abia îi acorda atenție. Ascultase deseori „Moartea prințesei Walishen” ca o baladă și nu a văzut cu adevărat rostul să adauge cuvinte la ea și la diferiți jucători, în loc să aibă doar un bard să facă totul. Dar era balada preferată a lui Ellorien, iar veștile favorabile din Cairhien despre acești jucători – pe care nobilii de acolo îi descoperiseră recent – îi făcuse pe mulți dintre nobilii din Andor să bâzâie. De aici seara asta. Ellorien venise la invitația lui Elayne; probabil că era intrigata. De ce fusese Elayne atât de îndrăzneață încât să o invite? În curând, Elayne avea să profite că o are pe Ellorien aici. Dar nu chiar încă. Lasă femeia să se bucure mai întâi de producție. S-ar aștepta la o ambuscadă politică.

Ar aștepta ca Elayne să treacă și să se așeze pe unul din locurile de lângă ea, sau poate trimite un servitor cu o ofertă. Elayne nu a făcut nici unul, în schimb, stând și privind ter'angrealul cap de vulpe. Era o operă de artă complexă, în ciuda faptului că era doar o singură bucată solidă de metal. Simțea țesăturile care fuseseră folosite pentru a o crea. Complexitatea sa depășea cu mult simplitatea inelelor de vis răsucite. Ea făcea ceva greșit încercând să reproducă medalionul. Ea purta în geantă una dintre încercările ei eșuate. Avea copii turnate pentru ea, la fel de precise în detaliu pe cât puteau crea argintarii ei, deși bănuia că forma nu era importantă. Cantitatea de argint părea să fie, din anumite motive, dar nu forma pe care o lua argintul.

Ea se apropiase. Copia din geantă nu a funcționat perfect. Țesăturile mai puțin puternice au alunecat de pe oricine o ținea, dar cele foarte puternice nu puteau fi deviate dintr-un motiv oarecare. Și, mai problematic, era imposibil de canalizat în timp ce atingeai copia.

Ar putea canaliza în timp ce ține originalul. Într-adevăr, fusese amețită când descoperise că ținerea medalionului nu interfera deloc cu țesăturile ei. A fi însărcinată — asta era

încă o sursă de frustrare pentru ea — dar era posibil să țină capul de vulpe și canalul.

Dar nu copia. Ea nu înțelesese prea bine. Și, din păcate, timpul ei a fost puțin. Mat avea nevoie de medalionul lui înapoi în curând.

Ea a scos falsul și l-a așezat pe scaunul de lângă ea, apoi a îmbrățișat Sursa și a țesut Spiritul. Câțiva dintre rude, dintre care un grup urmărea producția câteva locuri în lateral, ridică privirea spre ea în timp ce o făcea. Cei mai mulți au fost prea distrași de cântec.

Elayne se întinse și atinse medalionul. Imediat, țesăturile ei s-au desfăcut și sursa i-a făcut cu ochiul. Ca și cum ar fi fost pus un scut peste ea.

Ea a oftat când cântecul a atins apogeul. Copia era atât de apropiată, dar atât de frustrantă în același timp. Nu va purta niciodată ceva care să o împiedice să atingă Sursa, nici măcar pentru protecția pe care o oferea.

Totuși, nu a fost complet inutil. Ar putea să-i dea o copie lui Birgitte, probabil, și câtorva dintre căpitanii Gărzii. Nu ar fi pentru ea să creeze prea multe dintre acestea. Nu atunci când ar putea fi folosite atât de eficient împotriva Aes Sedai.

Ar putea ea, poate, să-i dea una dintre copii lui Mat? Nu va ști niciodată, din moment ce nu se putea canaliza...

Nu, se gândi ea, înfrângând acea ispită înainte de a putea zbura prea sus.

Ea îi promisese că îi va returna medalionul lui Mat și o va face. Nu o copie care nu a funcționat la fel de bine. A băgat ambele medalioane în rochia ei buzunată. Acum că știa că l-ar putea determina pe Mat să se despartă de medalionul lui, poate că l-ar putea îngrădi să-i dea mai mult timp. Deși prezența gholamului a îngrijorat-o. Cum să te descurci cu chestia? Poate că copii ale medalionului pentru toți paznicii ei nu ar fi o idee rea până la urmă.

Cântecul s-a terminat, nota finală, înaltă, scăzând ca o lumânare fără fitil. Sfârșitul piesei a venit la scurt timp după, bărbați în măști albe sărind din întuneric. O lumină strălucitoare fulgeră, ceva aruncat într-unul dintre felinare, iar când s-a stins din nou, Walishen zăcea moartă pe scenă, clopoțelul rochiei ei roșii se răspândi în jurul ei ca sângele vărsat.

Publicul s-a ridicat să aplaude. Cei mai mulți dintre ei erau rude, deși nu puțini erau însoțitori ai celorlalte Scaune Înalte care fuseseră invitate. Toți aceștia erau susținători ai

ei. Dyelin, desigur, și tânăra Conail Northan și la fel de tânără – dar de două ori mai mândră – Catalyn Haevin.

Ultimul nobil aici a fost Sylvase Caeren. Ce să faci cu ea? Elayne clătină din cap, strecurând capul de vulpe fals în geantă și dând o palmă modestă celorlalte premii. Jucătorii s-ar concentra doar asupra ei. Dacă ea nu dădea vreun semn de aprobare, s-ar supăra toată noaptea.

După aceea, Elayne și-a făcut drumul într-o cameră de zi din apropiere, care era mobilată cu scaune căptușite, cu brațe groase, pentru o conversație relaxată. În lateral era un bar, condus de un servitor într-o uniformă albă și roșie. Stătea cu mâinile la spate, așteptând respectuos în timp ce oamenii intrau. Ellorien nu era acolo, desigur – era o curtoazie de bază pentru un oaspete să aștepte ca gazda să se retragă mai întâi. Deși Ellorien și Elayne nu erau în cei mai buni termeni, nu ar fi potrivit să arate proaste maniere.

La scurt timp după sosirea lui Elayne, Ellorien a intrat în urmă. Femeia plinuță vorbea cu una dintre rudele, ignorând cu atenție scaunele înalte care mergeau lângă ea. Conversația ei părea forțată. Probabil că s-ar fi putut aștepta să evite complet camera de zi, dar Elayne știa că femeia ar fi vrut să se asigure că nu se răzgândise cu privire la Casa Trakand.

Elayne a zâmbit, dar nu s-a apropiat de femeie, ci s-a întors spre Sylvase când ea a intrat. De corpul mediu, fata cu ochi albaștri ar fi putut fi drăguță, cu excepția acelei înfățișări inexpresive de pe chipul ei. Nu lipsit de emoții, ca un Aes Sedai. Complet inexpresiv. Uneori părea că Sylvase era un manechin de dressing pregătit pentru a fi afișat. Dar apoi, cu alte ocazii, arăta o adâncime ascunsă, o viclenie în adâncul sufletului.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Maiestate, spuse Sylvase pe un ton uniform, cu vocea ei ușor monotonă. „A fost cel mai lămuritor.”

„Iluminator?” spuse Elayne. „Ar trebui să sper că a fost plăcut.”

Sylvase nu spuse nimic. Ea a aruncat o privire spre Ellorien și aici a arătat, în sfârșit, ceva emoție. Un fel de antipatie înghețată, genul care ți-a dat fior. „De ce să o inviți, Maiestate?”

„House Caeren a fost și o dată în dezacord cu Trakand”, a spus Elayne, „Din zece, cei a căror loialitate este cel mai greu de câștigat sunt cei mai valoroși odată ce este a ta”.

— Nu te va sprijini, Maiestate, spuse Sylvase, cu vocea încă prea calmă. — Nu după ce a făcut mama ta.

„Când mama mea a preluat tronul cu ani în urmă”, a spus Elayne, aruncând o privire spre Ellorien, „au fost niște Case despre care se spunea că ea nu le va câștiga niciodată. Și totuși a făcut-o.”

"Asa de? Ai deja suficient sprijin, Maiestate. Ai avut victoria ta.”

"Unul din ei."

Ea a lăsat restul nespus. Era o datorie de onoare față de Casa Traemaene. Curtea aprobării lui Ellorien nu era doar despre întărirea Tronului Leului. Era vorba despre repararea fisurilor cauzate de mama lui Elayne în timp ce se afla sub influența lui Gaebril. Era vorba despre recuperarea reputației Casei ei, despre anularea greșelilor care puteau fi anulate.

Sylvase nu ar înțelege asta. Elayne aflase despre copilăria sărmanei fețe; acesta nu ar pune prea mult stoc în onoarea unui Scaun Înalt. Sylvase părea să creadă doar în două lucruri: putere și răzbunare. Atâta timp cât o susține pe Elayne și ar putea fi îndrumată, nu ar fi o răspundere. Dar ea nu va fi niciodată puterea Casei Trakand pe care a fost cineva ca Dyelin.

„Cum vă servește secretara mea nevoilor, Maiestate?” întrebă Sylvase.

— Destul de bine, presupun, spuse Elayne. Până acum, nu a produs nimic de valoare, deși Elayne nu-i dăduse voie să facă ceva prea drastic în timpul interogatoriului său. A fost prinsă într-o enigmă. Ea a vânat acest grup de Black Ajah pentru ceea ce părea o veșnicie. Le-a avut în sfârșit... dar ce a făcut cu ele?

Birgitte luase captivii vii aparent ca să poată fi interogați, apoi judecați de Turnul Alb. Dar asta însemna că nu aveau niciun motiv să vorbească; știau că scopul lor final va fi execuția. Așa că Elayne fie trebuia să fie dispusă să se negocieze cu ei, fie trebuia să-l lase pe cel care întreba să ia măsuri extreme.

O regină trebuia să fie suficient de dur pentru a permite aceste lucruri. Sau asta i-au explicat profesorii și tutorii ei. Nu se punea nicio îndoială cu privire la vinovăția acestor femei și deja făcuseră destul pentru a-și câștiga moartea de duzină de ori. Elayne nu era sigură cât de departe era ea însăși dispusă să coboare, totuși, pentru a le elibera secretele.

ˆ

In plus, ar face asta cu ceva bun? Ispan avusese un fel de constrângere sau jurăminte care o legau; acestea erau probabil să aibă același lucru. Ar putea ei să dezvăluie ceva util? Dacă ar exista o modalitate de a...

Ea ezită, ratând următorul comentariu al lui Sylvase, când îi trecu un gând. Birgitte nu i-ar plăcea, desigur. Birgitte nu i-a plăcut nimic. Dar Elayne o simțise pe Birgitte plecând din Palat undeva, poate făcând tururi la posturile de gardă de afară.

— Scuză-mă, Sylvase, spuse Elayne. „Tocmai mi-am amintit ceva ce trebuie neapărat să fac.”

— Desigur, Maiestate, spuse fata cu o voce plată, aproape inumană.

Elayne s-a îndepărtat de ea, apoi i-a salutat repede – și le-a urcat bună seara – celorlalți. Conail părea plictisit. A venit pentru că se așteptase de la el. Dyelin era sinele ei obișnuit plăcut, dar atent. Elayne o evita pe Ellorien. Ea i-a salutat pe toți ceilalți din camera de notă. Odată ce a terminat, a început să meargă spre ieșire.

— Elayne Trakand, strigă Ellorien.

Elayne făcu o pauză, zâmbind pentru sine. Se întoarse, ștergându-și fața de orice altceva decât curiozitatea calculată. — Da, lady Ellorien?

„M-ai invitat aici doar ca să mă ignori?” întrebă femeia de peste cap. Alte conversații s-au liniștit.

— Deloc, spuse Elayne. „Am avut impresia că ai avea un timp mai plăcut dacă nu te-aș forța să interacționezi cu mine. Această seară nu a fost destinată unor scopuri politice.”

Ellorien se încruntă. „Ei bine, pentru ce a fost atunci?”

— Să te bucuri de o baladă bună, Lady Ellorien, spuse Elayne. „Și, poate, pentru a vă aminti de zilele în care vă bucurați adesea de divertisment în compania Casei Trakand.” Ea a zâmbit și a dat ușor din cap, apoi a plecat.

Lasă-o să se gândească la asta, se gândi Elayne cu satisfacție. Ellorien auzise fără îndoială că Gaebril fusese unul dintre Părăsiți. Femeia s-ar putea să nu creadă, dar poate că își va aminti anii de respect pe care ea și Morgase i-au arătat unul altuia. Câteva luni scurte ar trebui să fie un motiv pentru a uita ani de prietenie?

În partea de jos a treptelor de ieșire din salon, Elayne o găsi pe Kaila Bent, una dintre căpitanii din gardianul lui Birgitte. Femeia slăbănog cu părul de foc vorbea amabil cu o pereche de gardieni, amândoi părând destul de dornici

să-i câștige favoarea. Toți trei au atras atenția când au observat-o pe Elayne.

„Unde s-a dus Birgitte?” întrebă Elayne.

— S-a dus să investigheze o tulburare de la porți, Maiestate, spuse Kaila. „Am spus că nu a fost nimic. Căpitanul mercenar care a venit să te viziteze mai devreme a încercat să se strecoare pe terenul palatului. Căpitanul Birgitte îl chestionează.

Elayne ridică o sprânceană. — Vrei să spui Matrim Cauthon?

Femeia dădu din cap.

„Ea îl „interesează”?

„Asta am auzit, Maiestate”, a răspuns Kaila.

— Asta înseamnă că cei doi au ieșit la băutură, spuse Elayne oftând. Light, acesta a fost un moment prost pentru asta.

Sau a fost un moment bun? Birgitte nu s-ar putea opune planului lui Elayne pentru Ajahul Negru dacă ar fi ieșit cu Mat. Elayne s-a trezit zâmbind. „Căpitane Bent, ești cu mine.” Ea a părăsit sălile teatrului și a intrat în Palatul propriu-zis. Femeia a urmat-o, făcând semn cu mâna echipei de gardieni care stăteau pe hol să o urmeze.

Zâmbind pentru sine, Elayne a început să dea ordine. Una dintre femeile Gardienilor a fugit să le livreze, deși părea confuză la lista ciudată de comenzi. Elayne se îndreptă spre camerele ei, apoi se aşeză pe gânduri. Ar trebui să se miște repede. Birgitte era într-o dispoziție ursuz; Elayne putea să spună asta prin legătură.

Curând a sosit un servitor, care purta o mantie neagră învăluitoare. Elayne a sărit în sus și a strecurat-o, apoi a îmbrățișat Sursa. I-au trebuit trei încercări! Cenușă sângeroasă, dar a fi însărcinată a fost frustrant uneori.

A învârtit în jurul ei țesături de Foc și Aer, folosind Oglinda Cețurilor pentru a se face să pară mai înaltă, mai impunătoare. Își luă cufărul cu bijuterii și scoase o mică sculptură în fildeș a unei femei așezate învăluită în propriul păr. Ea a folosit angralul pentru a trage în ea cât a îndrăznit din Puterea Unică. Pentru oricine urmărește și care ar putea canaliza, ea ar părea într-adevăr impunătoare.

Ea aruncă o privire înapoi către femeile din gardă. Erau confuzi, evident, și stăteau cu mâinile inconștient pe săbii. "Majestatea Voastra?" întrebă Kaila.

"Cum arăt?" spuse Elayne, ajustându-și țesăturile pentru a-și face vocea mai profundă.

Ochii lui Kaila se deschiseră mai larg. „Ca un tunet care i-a dat viață, Maiestate.”

„Atunci împunând?” întrebă Elayne, sărind ușor la sunetul periculos, aproape inuman al vocii ei. Perfect!

— Aș zice, spuse gardianul slăbănog, frecându-și bărbia cu o mână. „Deși papucii strică efectul.”

Elayne aruncă privirea în jos, înjurând mătasea roz. Ea a mai țesut puțin, făcându-și papucii să dispară. Țesătura ar face să pară că plutește în aer, înfășurată într-un giulgiu pulsat de întuneric, pelerina și curele de pânză neagră fluturând în jurul ei. Fața ei era complet ascunsă în întuneric. Ca o atingere suplimentară, ea a creat două nuanțe de roșu ușor strălucitoare acolo unde ar trebui să fie ochii. Ca cărbunii care radiază cu o lumină purpurie profundă.

„Lumina să ne păstreze”, șopti unul dintre gardieni. Elayne dădu din cap pentru sine, inima i se grăbi de emoție. Ea nu era îngrijorată. Ar fi în siguranță. Vizionarea lui Min a promis asta. Și-a trecut din nou prin planuri. Erau solide. Dar ar exista o singură modalitate de a le testa cu siguranță.

Elayne și-a răsturnat țesăturile și le-a legat. Apoi se întoarse către Garzi. „Stingeți luminile”, le-a spus ea, „și rămâneți perfect nemișcați. Mă voi întoarce în curând.”

— Dar... a spus Kaila.

— Acesta este un ordin, gardian, spuse Elayne hotărât. „Ar fi bine să te supui.”

Femeia a ezitat. Probabil știa că Birgitte nu va lăsa niciodată să se întâmple asta. Dar Kaila nu era Birgitte, din fericire. Ea a dat ordin fără tragere de inimă și luminile din cameră au fost stinse.

Elayne băgă mâna în buzunar și scoase medalionul cu cap de vulpe, cel adevărat, și îl ținu ascuns și băgat în mână. A inspirat adânc, apoi și-a creat o poartă. Panglica de lumină era strălucitoare în camera întunecată, strălucind și scăldându-le într-o strălucire palidă, ca lumina lunii. Se deschidea într-o cameră care era la fel de întunecată.

Elayne a pășit și s-a trezit în temnițele Palatului, într-una dintre celule. O femeie a îngenuncheat în cealaltă parte a celulei, lângă ușa robustă, cu o fereastră mică în partea de sus, fante cu gratii, care lăsa să intre singura lumină din celula umedă. În dreapta lui Elayne era un pătuț mic și în stânga ei o găleată pentru o oală de cameră. Camera minusculă mirosea a mucegai și deșeuri umane, iar

ea auzea clar zgârâitul șobolanilor din apropiere. Păreau încă încăperi prea luxoase pentru femeia din fața ei.

Elayne îl alesese pe Chesmal cu calcul. Femeia părea să aibă o oarecare autoritate printre Negri și era suficient de puternică încât majoritatea celorlalți să se închine în fața ei. Dar și ea păruse mai mult pasională decât logică, când Elayne o întâlnise ultima oară. Asta ar fi important.

Femeia înaltă și frumoasă se învârte de îndată ce Elayne intră în celulă. Elayne și-a ținut respirația. Din fericire, actul a funcționat. Chesmal se aruncă pe podeaua acoperită cu paie a celulei.

„Marele”, șuieră femeia. "Am avut-"

"Tăcere!" strigă Elayne, cu vocea în bubuit.

Chesmal se înfioră, apoi aruncă o privire în lateral, ca și cum ar fi așteptat ca Gărzile de afară să se uite înăuntru. Ar fi acolo rude care să țină scutul lui Chesmal; Elayne le simțea. Nu a venit nimeni, în ciuda sunetului. Rudele urmau ordinele lui Elayne, oricât de ciudate erau acele ordine.

— Ești mai puțin decât un șobolan, spuse Elayne cu vocea ei deghizată. „Ai fost trimis să vezi gloria Marelui Domn, dar ce ai făcut? Ți-ai permis să fii capturat de acești proști, acești copii?

Chesmal tângui, înclinându-se mai mult. „Sunt praf, Mare. Sunt nimic! Te-am eșuat. Te rog, nu mă distruge!”

„Și eu de ce n-aș face?” lătră Elayne. „Munca grupului dumneavoastră particular a fost marcată cu eșec după eșec! Ce ai făcut care m-ar putea convinge să-ți permit să trăiești?”

„Am ucis mulți dintre acești proști care lucrează împotriva Marelui Domn!” Chesmal tângui.

Elayne tresări, apoi, întărindu-se, a creat un bici de Aer și l-a trântit peste spatele femeii. Nu era mai mult decât merita Chesmal. "Tu?" spuse Elayne. „N-ai avut nimic de-a face cu moartea lor! Ma crezi prost? Mă crezi ignorant!”

— Nu, marele, se tângui Chesmal, ghemuindu-se mai departe. "Vă rog!"

„Atunci dă-mi motive să te las să trăiești.”

— Am informații, Marele, spuse Chesmal repede. „Unul dintre cei pe care ni s-a spus să-i căutăm, cei doi bărbați care trebuie uciși cu orice preț... unul este aici, în Caemlyn!”

Ce este asta? Elayne a ezitat. "Spune-mi mai multe."

„Călărește cu un grup de mercenari”, a spus Chesmal, părând ușurat de a avea informații care erau căutate. „Este

omul cu ochi ageri care poartă pălăria și poartă sulița marcată de corbi!”

Mat? Prietenii Întunecați îl vânau pe Mat? Era prieten cu Rand, adevărat, și cu ta'veren. Dar ce făcuse Mat pentru a câștiga furia celor Părăsiți? Mai deranjant era faptul că Chesmal știa de prezența lui Mat în oraș. Nu sosise decât după ce surorile Negre au fost capturate! Asta insemna…

Asta însemna că Chesmal și ceilalți erau în contact cu alți Prieteni Întunecați. Dar cine? „Și cum ai descoperit asta? De ce nu a fost raportat acest lucru mai devreme?”

— Am primit vești chiar azi, Marele, spuse Chesmal, părând acum mai sigur de sine. „Plănuim un asasinat”.

„Și cum poți face asta în timp ce ești închis?” întrebă Elayne.

Chesmal ridică scurt privirea, chipul ei pătrat arătând confuzie. Ea nu a spus nimic.

I-am spus că nu știu atât de multe pe cât ar trebui. Elayne strânse din dinți în spatele măștii ei de umbre.

— Mare, spuse Chesmal. „Mi-am urmat ordinele cu atenție. Suntem aproape în măsură să începem invazia, așa cum a fost comandat. În curând, Andor va fi inundat de sângele dușmanilor noștri și Marele Domn va domni în foc și cenuşă. Vom vedea că se face.”

Ce a fost asta? O invazie a lui Andor? Imposibil! Cum s-ar întâmpla? Cum s-ar putea întâmpla? Și totuși, a îndrăznit ea să pună întrebările? Chesmal părea să bănuiască că ceva nu era în regulă.

„Nu ești Alesul care m-a vizitat înainte, nu-i așa, Mare?” întrebă Chesmal.

„Căile noastre nu trebuie să fie puse la îndoială de unul ca tine”, mârâi Elayne, punctând remarca cu o altă schimbare a aerului pe spatele femeii. „Trebuie să știu cât de multe ți s-au spus. Ca să pot judeca lacunele din înțelegerea ta. Dacă nu știți... Ei bine, asta se vede. Mai întâi, explică-mi cât de mult știi despre invazie.”

— Știu că termenul limită se apropie, Marele, spuse Chesmal. „Dacă am avea mai mult timp, poate am putea planifica mai mult. Dacă m-ai vedea eliberat de aceste limite, atunci aș putea…”

Ea se opri, aruncând o privire în lateral.

Termen limita. Elayne deschise gura ca să ceară mai mult, dar ezită. Ce? Nu-l mai simțea pe Kin afară. S-au retras? Și cum rămâne cu scutul lui Chesmal?

Ușa zdrăngăni, încuietoarea s-a învârtit, apoi ușa s-a deschis zburător, dezvăluind un grup de oameni de cealaltă

parte. Și nu erau grupul de gardieni pe care Elayne îl aștepta. În fruntea lor era un bărbat cu părul scurt și negru, rărit în lateral și cu mustăți uriașe. Purta pantaloni maro și o cămașă neagră, haina lungă, aproape un halat deschis.

secretara lui Sylvase! În spatele lui erau două femei. Temaile și Eldrith. Amândoi din Black Ajah. Amândoi ținându-se de Sursă. Ușoară!

Elayne și-a înăbușit surprinderea, întâlnindu-le privirea și necedând teren. Dacă ar fi putut convinge o soră Neagră că este dintre cei Părăsiți, atunci poate că ar putea convinge trei. Ochii lui Temaile se deschiseră larg și se aruncă în genunchi, la fel ca și secretara. Eldrith, însă, a ezitat. Elayne nu putea fi sigură dacă era poziția ei, deghizarea ei sau reacția ei când i-a văzut pe cei trei nou-veniți. Poate a fost cu totul altceva. Oricum, Eldrith nu a fost luat în ea. Femeia cu chipul rotund începu să canalizeze.

Elayne se înjură pentru sine, formând țesături proprii. Ea a trântit un scut în Eldrith chiar când a simțit că vine unul după ea. Din fericire, ținea ter'angrealul lui Mat. Țesătura s-a desfăcut, iar medalionul s-a răcit în mâna lui Elayne. Propria țesătură a lui Elayne a alunecat uniform între Eldrith și Sursă, întrerupând-o. Strălucirea Puterii se stingea în jurul ei.

„Ce faci, idiotule!” Chesmal țipă. „Încerci să răstoarne pe unul dintre Aleși? Ne vei vedea pe toți morți!”

— Asta nu este unul dintre Aleși, a țipat Eldrith. Elayne s-a gândit cu întârziere să împletească un căluș de Air. „Ai fost păcălit! Aceasta-"

Elayne a luat călușul în gură, dar era prea târziu. Temaile – care arăta întotdeauna prea delicat pentru a fi o soră Neagră – a îmbrățișat Sursa și a ridicat privirea. Expresia lui Chesmal trecu de la groază la furie.

Elayne a legat repede scutul lui Eldrith și a început să țese altul. O țesătură de aer a lovit-o. Medalionul cu cap de vulpe s-a răcit și — binecuvântându-l pe Mat pentru împrumutul său la timp — Elayne a pus un scut între Chesmal și Sursă.

Temaile rămase cu gura căscată la Elayne, evident uluită să-și vadă țesăturile eșuând. Secretara lui Sylvase nu a fost însă atât de lentă. Se aruncă înainte pe neașteptate, lovindu-l pe Elayne înapoi de perete cu multă forță.

Durerea i-a ieșit de pe umăr și a simțit că ceva trosnește. Osul umărului ei? Fetele! se gândi ea imediat. A

fost un fulger primordial de groază și teroare instantanee care a sfidat toate gândurile despre Min și vizionări. În surprinderea ei, ea a dat drumul poarta care ducea înapoi în camera ei de deasupra. A făcut cu ochiul.

— Are un fel de ter'angreal, strigă Temaile. „Țesăturile cad de pe ea.”

Elayne se grăbi, împingând-o pe secretară și începând o țesătură de aer pentru a-l împinge înapoi. În timp ce făcea ea, totuși, el o gheare de mână, poate că observase acolo un fulger de metal argintiu. Secretarul și-a pus degetele lungi în jurul medalionului exact când explozia de aer a lui Elayne l-a lovit.

Secretara zbură înapoi, agăţându-se de medalion. mârâi Elayne, încă furioasă. Temaile zâmbi răutăcios și țesături de Aer răsăriră în jurul ei. Le-a aruncat înainte, dar Elayne le-a întâlnit cu ale ei.

Cele două țesături de Aer s-au izbit una de cealaltă, făcând ca aerul să se învârtească în încăperea mică. Bucăți de paie au explodat într-un rafală. Urechile lui Elayne au protestat faţă de presiunea bruscă. Secretara cu părul negru s-a grăbit înapoi din luptă, strângându-l pe ter'angreal. Elayne ajunse la o țesătură spre el, dar aceasta se desfăcu.

strigă Elayne furioasă, durerea îi pulsa în umăr acolo unde se lovise de perete. Cameră mică era înghesuită cu atât de mulți oameni în ea, iar Temaile stătea în prag, împiedicând-o fără să vrea pe secretară să scape. Sau poate a fost intenționat; probabil că și-a dorit acel medalion. Celelalte două surori Negre s-au aplecat, cu aer explodat în jurul lor, încă protejate.

Elayne a tras atât de mult prin angreal cât a îndrăznit, forțându-și țesătura de Aer înainte, împingând-o deoparte pe cea pe care Temaile îl folosea pentru a-l împinge. Cei doi au rezistat o clipă; apoi Elayne a izbucnit, izbindu-se de Temaile și aruncând-o afară din celulă și de zidul de piatră de afară. Elayne a urmat cu un scut, deși se părea că Temaile fusese doborâtă de explozie. Secretara se îndreptă spre ușa din apropiere. Elayne a simțit un junghi de panică, a făcut singurul lucru la care se putea gândi. Îl ridică pe Chesmal într-o țesătură de aer și o aruncă spre secretară.

Ambele au căzut la grămadă. Un zgomot metalic se auzi în aer când medalionul cu cap de vulpe a alunecat și a lovit pământul, rostogolindu-se prin ușă.

Elayne trase adânc aer în piept, durerea i se aprinse pe piept, brațul căzând slăbit. Nu mai putea ține bine. L-a

legănat în celălalt braț, supărată, agățată de Sursă. Dulceața sayarului era o mângâiere.

A țesut Air și a legat-o pe Chesmal, pe secretară și pe Eldrith, care încercase să se târască spre Elayne fără să pătrundă.

Calmându-se, Elayne trecu pe lângă ei afară din celula mică pentru a verifica cum era Temaile pe hol de afară. Femeia încă respira, dar era într-adevăr inconștientă. Elayne a legat-o și ea în Air, ca să fiu sigur, apoi ridică cu grijă medalionul cu cap de vulpe. Ea tresări la durerea celuilalt braț. Da, cu siguranță și-a rupt un os.

Holul întunecat era gol, amenajat cu patru uși pentru celule, iluminat doar de o singură lampă. Unde erau gardienii și rudele? Ea a eliberat fără tragere de inimă țesăturile care i-au format deghizarea — nu și-ar dori să sosească niciun soldat și să o confunde cu unul dintre Prietenii Întuneric. Cu siguranță cineva a auzit din acea rachetă! În fundul minții ei, simțea îngrijorarea din partea lui Birgitte, care se apropia. Gardianul simțise fără îndoială rănirea lui Elayne.

Aproape, Elayne prefera durerea de umăr decât prelegerea pe care avea să o primească de la Birgitte. Ea tresări din nou, având în vedere asta, în timp ce se întoarse și își inspecta captivii. Ar trebui să verifice celelalte celule.

Desigur, bebelușii ei ar fi bine. Ar fi bine. Ea reacționase exagerat la durere; nu se temea cu adevărat. Totuși, cel mai bine… „Bună, regina mea”, îi șopti la ureche o voce de bărbat chiar înainte ca o a doua durere să înflorească în partea ei. Ea icni, împiedicându-se înainte. O mână întinse mâna și îi smulse medalionul de pe degete.

Elayne se întoarse, iar camera părea încețoșată. Ceva cald i-a trecut pe lângă. Ea sângera! Era atât de uluită, încât a simțit Sursa scăpată de ea.

Doilin Mellar stătea în spatele ei pe hol, ținând un cuțit însângerat în mâna dreaptă, ridicând medalionul din stânga. Fața lui ca de secure a fost ruptă de un zâmbet profund, aproape lasă. Deși purta doar cârpe, părea la fel de sigur pe sine ca un rege pe tronul său.

Elayne șuieră și întinse mâna către Sursă. Dar nimic nu s-a intamplat. A auzit chicoteli în spatele ei. Ea nu legase scutul lui Chesmal! De îndată ce Elayne a eliberat Sursa, țesăturile ar fi dispărut. Destul de sigur, Elayne aruncă o privire și găsi țesături care o desprineau de Sursă.

Chesmal, chipul frumos înroșit, îi zâmbi. Ușoară! La picioarele lui Elayne se scurgea sânge. Atât de mult.

Se împletici pe spate de peretele holului, Mellar de o parte, Chesmal de cealaltă.

Ea nu putea muri. Min spusese... Am putea interpreta greșit. Vocea lui Birgitte reveni la ea. Orice număr de lucruri ar putea merge prost.

— Vindecă-o, spuse Mellar.

"Ce?" întrebă Chesmal. În spatele ei, Eldrith își făcea praful în pragul ușii celulei. Căzuse la pământ când țesuturile de aer ale lui Elayne s-au risipit, dar scutul ei era încă acolo. Acela îl legase Elayne la loc.

Gândește-te, își spuse Elayne, cu sângele picurându-i între degete. Trebuie să existe o cale de ieșire. Trebuie sa fie! O, Lumină! Birgitte, grăbește-te!

— Vindecă-o, spuse din nou Mellar. „Răna de cuțit a fost să o facă să te arunce”.

— Prostule, spuse Chesmal. „Dacă țesăturile ar fi fost legate, nicio rană nu ne-ar fi eliberat!”

— Atunci ar fi murit, spuse Mellar, ridicând din umeri. O privi pe Elayne; acei ochi frumoși ai lui străluceau de poftă. „Și asta ar fi fost păcat. Căci mi s-a promis, Aes Sedai. Nu o voi lăsa să moară aici, în această temniță. Ea nu moare până nu am avut timp să... mă bucur de ea.” Se uită la sora Neagră. — În plus, crezi că cei pe care îi slujim ar fi mulțumiți dacă ar ști că o vei lăsa pe Regina Andor să moară fără a-i dezvălui secretele?

Chesmal părea nemulțumit, dar se pare că a văzut înțelepciunea din cuvintele lui. În spatele lor, secretara s-a strecurat din celulă și, după ce a aruncat o privire în ambele părți, s-a furișat pe hol, spre trepte, și a urcat în grabă. Chesmal traversă holul spre Elayne. Binecuvântat. Elayne avea capul neclar. Și-a sprijinit spatele de perete, abia simțind durerea umărului rupt și a alunecat în jos până când a stat.

— Fată idioată, spuse Chesmal. „Am văzut prin trucul tău, desigur. Te-am condus mai departe, știind că va veni ajutor.”

Cuvintele erau goale; ea minţea în folosul celorlalţi. Vindecarea. Elayne avea nevoie de... acea... Vindecare. Mintea ei devenea plictisitoare, vederea i se întuneca. Își ținea mâna lângă ea, îngrozită pentru ea însăși, pentru copiii ei.

Mâna i-a alunecat. Simți ceva prin materialul din buzunarul rochiei. Copia medalionului cu cap de vulpe.

Chesmal și-a pus mâinile pe capul lui Elayne, creând țesături vindecătoare. Venele lui Elayne au devenit apă cu

gheață, corpul ei copleșit de un val de Putere. Ea trase adânc aer în piept, agonia din partea ei și din umăr dispărând.

— Acolo, spuse Chesmal. „Acum, repede, trebuie să…”

Elayne eliberă celălalt medalion și îl ridică. Din reflex, Chesmal o apucă. Asta a făcut-o pe femeie în imposibilitatea de a canaliza. Țesăturile ei au dispărut, inclusiv scutul lui Elayne.

Chesmal înjură, scăzând medalionul. A lovit și s-a rostogolit în timp ce Chesmal țesea un scut.

Elayne nu s-a deranjat cu un scut. De data aceasta, ea a țesut Foc. Simplu, direct, periculos. Hainele surorii Întunecate au izbucnit în flăcări înainte ca ea să poată termina de țesut și ea a strigat.

Elayne se ridică în picioare. Holul s-a zguduit și s-a învârtit – Vindecarea scoase mult din ea – dar înainte ca lucrurile să înceteze să se învârtească, ea a țesut un alt fir de Foc, trântindu-l pe Mellar. El riscase viața copiilor ei! O înjunghiase! El…

Țesăturile s-au desfăcut în momentul în care l-au atins. El i-a zâmbit, oprind ceva cu piciorul. Al doilea medalion. — Aici, acum, spuse el, ridicându-l. "Încă unul? Dacă te scutur, va cădea un al treilea liber?”

șuieră Elayne. Chesmal încă țipa, în foc. Ea a căzut la pământ, lovind cu piciorul, holul devenind înțepător cu parfumul de carne arsă. Ușoară! Elayne nu intenționase să o omoare. Dar nu era timp de pierdut. Ea țese Air, smulgând din nou pe Eldrith înainte ca femeia să poată scăpa. Elayne a împins-o înainte, între ea și Mellar, pentru orice eventualitate. Privea cu ochi ageri, îndreptându-se înainte, ținând cele două medalioane într-o mână și pumnalul în cealaltă. Încă strălucea cu sângele lui Elayne. — Nu am terminat, regina mea, spuse el cu o voce blândă. „Celor ceilalți li s-a promis puterea. Dar răsplata mea a fost să fii mereu tu. Întotdeauna colectez ceea ce mi se datorează.” Îl urmărea cu grijă pe Elayne, aşteptându-se la un truc.

Dacă ar avea una! Abia putea să stea în picioare. Tinerea Sursei a fost dificilă. Se dădu înapoi, ținându-l pe Eldrith între ea și Mellar. Ochii lui se îndreptară spre femeia statuară; ea stătea cu brațele legate de părțile ei de aer, plutind la un centimetru deasupra solului. Cu o mișcare smucibilă, a sărit înainte și a tăiat gâtul lui Eldrith. Elayne tresări, dându-se înapoi.

^

— Imi pare rău, spuse Mellar, iar lui Elayne i-a luat un moment să-și dea seama că se adresa lui Eldrith. „Dar comenzile sunt ordine.” Cu asta, s-a abătut, aruncându-și pumnalul în corpul inconștient al lui Temaile.

Nu a putut scăpa cu medalioane! Cu un val de putere, Elayne a atras Puterea Unică și a țesut Pământul. Ea trase de tavan deasupra lui Mellar în timp ce el se ridică. Pietrele s-au spulberat, blocurile căzând în jos, făcându-l să țipe și să-și acopere capul în timp ce se îndepărta. Ceva sună în aer. Metal pe piatră.

Holul s-a cutremurat, iar praful s-a stropit în aer. Ploaia de pietre a alungat-o pe Mellar, dar a împiedicat-o să o urmărească. A dispărut pe casa scărilor din dreapta. Elayne se lăsă în genunchi, simțindu-se epuizată. Dar apoi a văzut ceva sclipind printre dărâmăturile blocurilor de tavan pe care le dărâmase. Un pic de metal argintiu. Unul dintre medalioane.

Ținându-și respirația, o apucă. Din fericire, Sursa nu a părăsit-o. Mellar scăpase cu copia, se părea, dar încă mai avea originalul.

Ea oftă, lăsându-și să se așeze pe spate lângă zidul rece de piatră. A vrut să cadă în inconștiență, dar s-a forțat să ascundă medalionul, apoi să rămână trează până când Birgitte a apărut pe hol. Gardianul gâfâia greu de la fuga, cu haina roșie și împletitura aurie ude de apă de ploaie.

Mat coborî pe hol după ea, purtând o eșarfă în jurul feței, cu părul castaniu umed lipit de cap. Ochii i se aruncau dintr-o parte în alta, un toiag ținut de pază.

Birgitte îngenunche lângă Elayne. "Esti in regula?" întrebă ea urgent.

Elayne dădu din cap epuizată. „M-am ieșit singur din asta.” Într-un fel. „Ți-ai făcut o favoare lumii și l-ai ucis pe Mellar în timp ce intrați?”

„Mellar?” întrebă Birgitte, alarmată. "Nu. Elayne, e sânge pe rochia ta!”

„Sunt bine”, a spus ea. „Serios, am fost vindecat.”

Deci Mellar a fost liber. — Repede, spuse ea. „Căutați pe holuri. Gărzile și rudele care păzeau acest loc...

„Le-am găsit”, a spus Birgitte. „Înfundat în partea de jos a casei scării. Mort. Elayne, ce s-a întâmplat?” În lateral, Mat lovi în cadavrul lui Temaile, observând rana pumnalului din piept.

Elayne și-a apăsat mâinile pe abdomen. Bebelușii ei ar fi bine, nu-i așa? „Am făcut ceva foarte neplăcut, Birgitte, și știu că o să țipi la mine pentru asta. Dar ai vrea mai întâi să

mă duci în camerele mele? Cred că ar trebui să-l punem pe Melfane să se uite la mine. Doar în cazul în care."

La o oră după tentativa eșuată de asasinare a lui Egwene, Gawyn stătea singur într-o cameră mică care făcea parte din camerele lui Amyrlin. Fusese eliberat de țesăturile care îl ținuseră, apoi i se spusese să rămână pe loc. Egwene a intrat în sfârșit în cameră. — Stai, spuse ea.

El a ezitat, dar ochii ei fioroși ar fi putut aprinde lumânări. Se așeză pe scaun. Această cameră mică adăposteau mai multe comode și cufere pentru îmbrăcăminte. Ușa ducea în camera de zi mai mare, unde fusese prins în țesături; o ușă din acea cameră ducea la dormitorul lui Egwene. Egwene închise ușa, sechestrându-i pe cei doi de numeroșii paznici, Warders și Aes Sedai care se aflau în camerele de afară. Conversațiile lor făceau un zumzet încet prin uşă. Egwene încă purta roșu și auriu și avea fire aurii țesute în părul ei întunecat. Obrajii ei erau înroșiți de furie față de el. Asta a făcut-o și mai frumoasă decât de obicei.

„Egwene, eu..."

„Îți dai seama ce ai făcut?"

„Am verificat să văd dacă femeia pe care o iubesc este în siguranță, după descoperirea unui asasin în fața ușii ei."

Și-a încrucișat brațele sub sâni. Aproape că simțea căldura furiei ei. „Țipătul tău a atras jumătate din Turnul Alb. Te-au văzut capturat. Asasinul probabil știe, acum, despre țesăturile mele.

„Lumină, Egwene! Vorbești de parcă am făcut-o intenționat. Am încercat doar să te protejez."

„Nu ți-am cerut protecția! Ți-am cerut ascultarea! Gawyn, nu vezi oportunitatea pe care am ratat-o? Dacă nu ai fi speriat-o pe Mesaana, ar fi intrat în capcanele mele!"

„Nu a fost unul dintre Părăsiți", a spus Gawyn. „A fost un bărbat."

„Ai spus că nu poți vedea fața sau distinge silueta pentru că era neclară."

— Ei bine, da, spuse Gawyn. „Dar a luptat cu sabia."

„Și o femeie nu ar putea folosi o sabie? Mărimea persoanei pe care ai văzut-o indica o femeie."

„Poate, dar unul dintre Părăsiți? Lumină, Egwene, dacă ar fi fost Mesaana, atunci ea ar fi folosit Puterea pentru a mă face praf!"

„Un alt motiv", a spus Egwene, „că nu ar fi trebuit să mă nu asculti. Poate că ai dreptate – poate că acesta a fost

unul dintre slujitorii lui Mesaană. Un Prieten Intunecat sau Om Gri. Dacă ar fi așa, i-aș avea captivi și aș putea afla despre comploturile lui Mesaana. Și Gawyn, dacă ai fi găsit-o pe Mesaana? Ce ai fi putut face?”

S-a uitat în jos spre podea.

„Ți-am spus că mi-am luat măsuri de precauție”, a continuat ea. „Și totuși ai neascultat! Și acum, din cauza a ceea ce ai făcut, criminalul știe că o anticipam. Va fi mai atentă data viitoare. Câte vieți crezi că tocmai ne-ai costat?”

Gawyn își ținea mâinile în poală, încercând să ascundă pumnii pe care îi formaseră. Ar fi trebuit să se simtă rușinat, dar tot ce simțea era furie. O furie pe care nu o putea explica – frustrare față de el însuși, dar mai ales față de Egwene pentru că a transformat o greșeală sinceră într-un afront personal.

— Mi se pare, spuse el, că nu vrei deloc un Gard. Pentru că îți voi spune, Egwene, dacă nu suporti să fii îngrijită, atunci nimeni nu o va face.

— Poate că ai dreptate, spuse ea scurt. Fustele i-au foșnit când a deschis ușa holului, a ieșit și apoi a închis-o în urma ei. Nu chiar un slam.

Gawyn s-a ridicat și a vrut să dea cu piciorul în ușă. Light, ce mizerie devenise asta!

Îl auzea pe Egwene prin ușă, trimițându-i pe privitori înapoi în paturile lor, ordonând Gărzii Turnului să fie mai vigilentă în seara asta. Asta era probabil pentru spectacol. Ea știa că asasinul nu va încerca din nou atât de curând.

Gawyn s-a strecurat afară din cameră și a plecat. Ea a notat plecarea lui, dar nu i-a spus nimic, în schimb s-a întors să vorbească încet cu Silviana. Roșul a avut o privire asupra lui Gawyn care ar fi făcut să tresară un bolovan.

Gawyn a trecut pe lângă câțiva paznici care, din partea lor, păreau respectuoși cu Gawyn. Din câte știau ei, el dejucase un atentat la viața lui Amyrlin. Gawyn dădu din cap spre salutul lor. Chubain stătea în apropiere, inspectând cuțitul care aproape îl prinsese pe Gawyn în piept.

Chubain ridică cuțitul spre el. „Ați văzut vreodată așa ceva?”

Gawyn luă cuțitul îngust și elegant. Era echilibrat pentru aruncare, cu o lamă fină de oțel care semăna ceva cu flacăra unei lumânări alungite. În centru erau trei bucăți de rocă de culoarea sângelui. „Ce fel de piatră este aia?” întrebă Gawyn, ținând cuțitul la lumină.

„Nu l-am mai văzut niciodată”.

Gawyn întoarse cuțitul de câteva ori. Nu existau inscripții sau sculpturi. „Asta a venit la o jumătate de suflare de la revendicarea vieții mele.”

„Poți să o iei, dacă vrei”, a spus Chubain. „Poate îi poți întreba pe oamenii lui Bryne dacă au văzut vreodată unul ca acesta. Avem un al doilea pe care l-am găsit pe hol.”

„A fost destinat și inimii mele”, a spus Gawyn, băgând cuțitul în centură. "Mulțumesc. Am un cadou pentru tine în schimb.”

Chubain ridică o sprânceană.

— Te-ai plâns de oamenii pe care i-ai pierdut, spuse Gawyn. „Ei bine, am un grup de soldați pe care îi pot recomanda cu căldură.”

— Din armata lui Bryne? întrebă Chubain, cu buzele în jos. La fel ca mulți dintre Gărzile Turnului, el încă considera armata lui Bryne ca pe o forță rivală.

— Nu, spuse Gawyn. „Bărbați loiali Turnului. Unii dintre cei care s-au antrenat să fie Warders și care au luptat cu mine de partea Elaidei. Se simt deplasați acum și ar prefera să fie soldați decât Gardieni. Aș aprecia dacă le-ai oferi o casă. Sunt oameni solidi și războinici excelenți.”

Chubain dădu din cap. "Trimitemi-le."

— Vor veni mâine la tine, spuse Gawyn. „Întreb un singur lucru. Încercați să nu despărțiți grupul. Au trecut prin multe împreună. Legătura lor le dă putere.”

„Nu ar trebui să fie dificil”, a spus Chubain. „Turnul al Zecelea Compania a fost distrusă aproape un bărbat de cei care ardeau Seanchan. Voi pune niște ofițeri veterani peste băieții tăi și voi forma noua companie din ei.

— Mulțumesc, spuse Gawyn. Făcu un semn din cap către locuința lui Egwene. — Ai grijă de ea pentru mine, Chubain. Cred că este hotărâtă să se vadă moartă.”

„Este întotdeauna datoria mea să apăr și să susțin Amyrlinul. Dar unde vei fi?”

— A spus clar că nu-și dorește niciun gardian, spuse Gawyn, mintea lui întorcându-se înapoi la lucrurile pe care i le spusese Bryne mai devreme. Ce voia, în afară de Egwene? Poate că era timpul să aflu. „Cred că a trecut timpul să merg să-mi vizitez sora.”

Chubain dădu din cap și Gawyn își luă concediu. A vizitat barăcile și și-a adunat bunurile – puțin mai mult decât o îmbrăcăminte de schimb și o mantie de iarnă – apoi s-a îndreptat către grajduri și a pus în șaua Challenge.

Apoi a condus calul spre terenul de călătorie. Egwene a menținut o soră de serviciu acolo tot timpul. Aes Sedai din seara asta – un verde minuscul, somnoros – cu ochi pe nume Nimri – nu l-a pus întrebări. Ea a făcut din el o poartă către un deal aflat la aproximativ o oră de călătorie de Caemlyn.

Și așa a lăsat Tar Valon — și Egwene al'Vere — în urmă.

"Ce este asta?" întrebă Lan.

Bătrânul Nazar își ridică privirea din sacoșe, hadori din piele ținându-și părul alb pudrat. Un mic pârâu gâlgâia lângă tabăra lor, în mijlocul unei păduri de pini de munte. Pinii aceia nu ar fi trebuit să suporte jumătate din atâtea ace maro.

Nazar băgase ceva în sacoșe, iar Lan s-a întâmplat să vadă un pic de aur care iese cu ochiul. "Acest?" întrebă Nazar. A scos pânza: un steag alb strălucitor cu o macara aurie brodată în centru. A fost o lucrare bună, cu cusături frumoase. Lan aproape că o apucă din degetele lui Nazar și l-a rupt în jumătate.

„Acum, văd acea expresie pe chipul tău, Lan Mandragoran”, a spus Nazar. „Ei bine, să nu devii foarte egocentric în privința asta. Un om are dreptul să poarte cu el steagul regatului său.”

— Ești brutar, Nazar.

— În primul rând, sunt un Borderlander, fiule, spuse bărbatul, ascunzând bannerul. „Aceasta este moștenirea mea.”

„Bah!” spuse Lan, întorcându-se. Ceilalți destrămau tabăra. Le-a permis celor trei nou-veniți să i se alăture – erau încăpățânați ca niște mistreți și, în cele din urmă, a trebuit să cedeze jurământului său. El a promis că va accepta adepți. Acești bărbați, din punct de vedere tehnic, nu ceruseră să călărească cu el – pur și simplu începuseră să o facă. A fost suficient. În plus, dacă aveau de gând să călătorească în aceeași direcție, atunci nu avea niciun sens să facă două tabere.

Lan a continuat să-și șteargă fața după spălarea de dimineață. Bulen pregătea pâinea pentru micul dejun. Acest crâng de pini se afla în estul Kandorului; se apropiau de graniță în Arafel. Poate că ar putea... Încremeni. În tabăra lor erau câteva corturi noi. Un grup de opt bărbați vorbeau cu Andere. Trei dintre ei păreau plinuți în jurul taliei – nu războinici, judecând după hainele lor moi, deși păreau să fie Malkieri. Ceilalți cinci erau toți shienarani, cu

noduri pe cap, brațe de piele pe brațe și arcuri de cal depozitate în cutii pe spate, lângă săbii lungi cu două mâini.

"Ce este asta?" întrebă Lan.

— Weilin, Managan și Gorenellin, spuse Andere, făcându-i semn către Malkieri. „Aceștia sunt Qi, Joao, Merekel, Ianor, Kuehn…”

— Nu am întrebat pe cine, spuse Lan, cu voce rece. „Am întrebat ce. Ce ai facut?"

Andere a ridicat din umeri. „I-am întâlnit înainte de a ne întâlni cu tine. Le-am spus să ne aștepte de-a lungul drumului sudic. Rakim le-a luat aseară, în timp ce tu dormi.

„Rakim trebuia să fie de veghe!” spuse Lan.

„Am privit în locul lui”, a spus Andere. „M-am gândit că i-am dori pe acești oameni.”

Toți cei trei negustorii plini s-au uitat la Lan, apoi au căzut în genunchi. Unul plângea deschis. „Tai'shar Malkier.” Cei cinci shienarani îl salutară pe Lan.

„Dai Shan”, a spus unul.

„Am adus tot ce am putut pentru cauza Macara de Aur”, a adăugat un alt comerciant. „Tot ce am putea aduna în puțin timp.”

„Nu este mult”, a spus al treilea. „Dar noi îți împrumutăm și săbiile noastre. Poate că arătăm că ne-am moale, dar putem lupta. Vom lupta.”

— Nu am nevoie de ceea ce ai adus, spuse Lan, exasperat. „Eu…”

— Înainte să spui prea multe, vechi prietene, spuse Andere, punând o mână pe umărul lui Lan, poate că ar trebui să te uiți la asta. El dădu din cap în lateral.

Lan se încruntă, auzind un zgomot. Trecu pe lângă un petic de copaci pentru a privi poteca către tabără. Două duzini de vagoane se apropiau, fiecare îngrămădit cu provizii — arme, saci de cereale, corturi. Lan deschise larg ochii. O duzină bună de cai de război erau legați într-o linie, iar boi puternici trăgeau căruțele. Alături de ei mergeau cochiliști și slujitori.

„Când au spus că au vândut tot ce au putut și au adus provizii”, a spus Andere, „au vorbit serios”.

„Nu ne vom putea mișca niciodată în liniște cu toate acestea!” spuse Lan.

Andere a ridicat din umeri.

Lan respiră adânc. Foarte bine. Ar lucra cu el. „Mișcarea în liniște pare oricum să eșueze. De acum

înainte, ne vom prezenta ca o rulotă care livrează provizii către Shienar.”

"Dar-"

— Îmi vei jura, spuse el, întorcându-se spre bărbați. „Fiecare dintre voi va jura să nu dezvăluie cine sunt și nici să nu trimită cuvânt nimănui altcuiva care ar putea să mă caute. O vei jura.”

Nazar părea de parcă ar obiecta, dar Lan l-a redus la tăcere cu o privire severă. Unul câte unul, au înjurat.

Cei cinci deveniseră zeci, dar se va opri aici.

24
A lua o poziție

— Repaus la pat, anunţă Melfane, luându-şi urechea din tubul de lemn pe care îl aşezase pe pieptul lui Elayne. Moașa era o femeie scundă, cu obraji amplu, care astăzi își purta părul legat la spate de o eșarfă albastră translucidă. Rochia ei îngrijită era de culoare albă și albastru-cer asortată, parcă purtată sfidând cerul veșnic acoperit.

"Ce?" întrebă Elayne.

— Într-o săptămână, spuse Melfane, dând cu degetul gros spre Elayne. „Nu trebuie să stai pe picioare o săptămână.”

Elayne clipi, uluită, epuizarea ei fugind pentru moment. Melfane a zâmbit vesel în timp ce o condamna pe Elayne la această pedeapsă imposibilă. Odihna la pat? Pentru o saptamana?

Birgitte stătea în prag, Mat în camera de dincolo. Ieșise la inspecția lui Melfane, dar, altfel, plutise lângă ea aproape la fel de protector ca Birgitte. N-ai ști niciodată că le pasă de ea după felul în care vorbeau, totuși – cei doi împărtășiseră blesteme, fiecare încercând să-l supere pe celălalt. Elayne învățase câteva noi. Cine știa că o sută de picioare au făcut acele lucruri?

Copiii ei erau în siguranță, din câte și-a dat seama Melfane. Asta a fost partea importantă. „Odihna la pat este, desigur, imposibilă”, a spus Elayne. „Am mult prea multe de făcut.”

„Ei bine, va trebui să se facă din pat”, a răspuns Melfane, cu vocea ei plăcută, dar complet neînduplecată. „Corpul tău și copilul tău au suferit un mare stres. Au

nevoie de timp pentru a se recupera. Vă voi întâmpina și mă voi asigura că ții o dietă strictă."

"Dar-"

— Nu voi auzi nicio scuză, îl întrerupse Melfane.

"Eu sunt regina!" spuse Elayne, exasperată.

— Și eu sunt moașa Reginei, răspunse Melfane, încă calm. „Nu există soldat sau însoțitor în acest palat care să nu mă ajute, dacă stabilesc că sănătatea ta – și a copilului tău – este în pericol." Ea întâlni ochii lui Elayne. — Ai vrea să-mi pui cuvintele la încercare, Maiestate?

Elayne se înfioră, imaginându-și propriile Gărzi interzicându-i ieșirea în camerele ei. Sau, mai rău, legând-o. Ea aruncă o privire către Birgitte, dar nu primi decât un semn mulțumit din cap. „Nu este mai mult decât meriți", părea să spună acel semn din cap.

Elayne se aşează pe spate în pat, frustrată. Era un masiv cu baldachin, decorat în roșu și alb. Camera era împodobită, strălucind cu diverse creații de cristal și rubin. Ar face într-adevăr o închisoare frumos aurita. Ușoară! Nu a fost corect! Și-a pus partea din față a rochiei.

— Văd că nu vei încerca cuvântul meu, spuse Melfane, ridicându-se de pe marginea patului. „Dă dovadă de înțelepciune." Ea se uită la Birgitte. „Îți voi permite o întâlnire cu Căpitanul General pentru a evalua evenimentele din seara. Dar nu mai mult de o jumătate de oră, ține cont. Nu te voi pune să te străduiești!"

"Dar-"

Melfane dădu din nou degetul spre ea. „O jumătate de oră, Maiestate. Ești o femeie, nu o fiară de plug. Ai nevoie de odihnă și îngrijire." Se întoarse spre Birgitte. „Nu o supăra nejustificat."

„Nu aș visa la asta", a spus Birgitte. Furia ei începea în sfârșit să se diminueze, înlocuită de amuzament. Femeie insuportabilă.

Melfane se retrase în camera exterioară. Birgitte a rămas acolo unde se afla, privind-o pe Elayne cu ochi îngusti. O oarecare nemulțumire încă fierbea și se amesteca din legătură. Cei doi s-au privit un timp lung.

„Ce facem cu tine, Elayne Trakand?" întrebă în cele din urmă Birgitte.

— Închide-mă în dormitorul meu, se pare, se răsti Elayne. „Nu este o soluție rea."

— Și m-ai ține aici pentru totdeauna? întrebă Elayne. „Ca Gelfina, din povești, închisă o mie de ani în turnul

uitat?” Birgitte oftă. "Nu. Dar aproximativ șase luni mi-ar ajuta să-mi scadă nivelul de anxietate.”

„Nu avem timp pentru asta”, a răspuns Elayne. „Nu avem timp pentru mult, zilele astea. Trebuie asumate riscuri.”

„Riscuri ca Regina Andorului să meargă singură să înfrunte o mulțime de Black Ajah? Ești ca un idiot plin de sânge pe câmpul de luptă, care se îndreaptă înaintea camarazilor săi, căutând moartea fără un partener de scut care să-ți păzească spatele!”

Elayne clipi la furia femeii.

— Nu ai încredere în mine, Elayne? întrebă Birgitte. — Ai scăpa de mine, dacă ai putea?

"Ce? Nu! Bineînțeles că am încredere în tine.”

„Atunci de ce nu mă lași să te ajut? Nu ar trebui să fiu aici, acum. Nu am alt scop decât ceea ce mi-a dat circumstanța. M-ai făcut gardianul tău, dar nu mă vei lăsa să te protejez! Cum pot fi garda ta de corp dacă nu-mi spui când te pui în pericol?”

Lui Elayne îi venea să tragă cuverturile în sus pentru a se proteja de acei ochi. Cum a putut să fie Birgitte cea care s-a simțit atât de rănită? Elayne fusese cea care fusese rănită! „Dacă înseamnă ceva”, a spus ea, „nu am de gând să fac asta din nou”.

"Nu. Vei face altceva nesăbuit.”

„Vreau să spun, intenționez să fiu mai atent. Poate ai dreptate, iar vizionarea nu este o garanție perfectă. Cu siguranță nu m-a împiedicat să intru în panică când am simțit un pericol real.”

„Nu ai simțit un pericol real când Ajahul Negru te-a închis și a încercat să te ducă la cărucior?”

Elayne a ezitat. Ar fi trebuit să se sperie atunci, dar nu fusese. Nu numai din cauza vizionarii lui Min. Black Ajah nu ar fi ucis-o niciodată, nu în acele circumstanțe. Era prea valoroasă.

Simțind acel cuțit intrând în partea ei, străpungându-i pielea, săpat în pântecele ei... asta fusese diferit. Teroarea. Își putea aminti că lumea înnegrindu-se în jurul ei, bătăile inimii îi bubuiau, crescând mai tare, precum bătăile de tobe de la sfârșitul unui spectacol. Cei care au venit înaintea tăcerii.

Birgitte o privi pe Elayne cu apreciere. Putea simți emoțiile lui Elayne. Ea era regina. Nu putea evita riscurile. Dar... poate că s-ar putea stăpâni.

— Ei bine, spuse Birgitte, măcar ai descoperit ceva?

— Am făcut-o, spuse Elayne. „Eu...”

În acel moment, în prag a apărut un cap învelit în eșarfă. Mat avea ochii închiși. „Te-ai acoperit?”

— Da, spuse Elayne. — Și într-un mod mult mai la modă decât tine, Matrim Cauthon. Eșarfa aceea arată ridicol.”

Se încruntă, deschizând ochii și scoțându-și eșarfa, dezvăluind fața colțoasă de dedesubt. „Încerci să te deplasezi prin oraș fără să fii recunoscut”, a spus el. „Fiecare măcelar, cârciumare și slipfinger însângerat din spate pare să știe cum arăt în zilele noastre.”

— Surorile Negre plănuiau să te asasineze, spuse Elayne.

"Ce?" întrebă Mat.

Elayne dădu din cap. „Unul te-a menționat. Părea că Darkfriends te căuta de ceva vreme, cu intenția de a te ucide.”

Birgitte a ridicat din umeri. „Sunt Darkfriends. Fără îndoială că ne vor morți pe toți.”

„A fost diferit”, a spus Elayne. „Părea mai... intens. Vă sugerez să vă păstrați inteligența despre tine în perioada următoare.”

— Va fi un truc, remarcă Birgitte. „Văzând cum nu are inteligență în primul rând.”

Mat își dădu ochii peste cap. „Mi-a fost dor să explici ce făceai în temnițele în flăcări, stând într-o baltă de propriul tău sânge, căutând lumea întreagă, ca și cum ai fi văzut capătul pierdut al unei lupte pe câmpul de luptă?”

— Îl interogheam pe Black Ajah, spuse Elayne. „Detaliile nu vă interesează. Birgitte, ai un raport de la teren?

— Nimeni nu l-a văzut pe Mellar plecând, spuse Gardienul. „Deși am găsit cadavrul secretarei la parter, încă cald. A murit cu un cuțit în spate.”

Elayne oftă. „Shiaine?”

„Au plecat”, a spus Birgitte, „împreună cu Marillin Gemalphin și Falion Bhoda”.

— Umbra nu le-a putut lăsa în posesia noastră, spuse Elayne oftând. „Ei știu prea multe. Au trebuit să ajungă fie salvați, fie executați.”

— Ei bine, spuse Mat, ridicând din umeri, ești în viață și trei dintre ei sunt morți. Pare un rezultat rezonabil de bun.”

Dar cei care au scăpat au o copie a medalionului tău, se gândi Elayne. Ea nu a vorbit, însă. De asemenea, nu a menționat invazia despre care vorbise Chesmal. Avea să

vorbească despre asta cu Birgitte în curând, desigur, dar mai întâi voia să se gândească la asta ea însăși.

Mat spusese că evenimentele din noaptea au avut un „rezultat destul de bun”. Dar cu cât Elayne se gândea mai mult la asta, cu atât era mai nemulțumită. Urma o invazie a lui Andor, dar ea nu știa când. Umbra îl voia pe Mat mort, dar așa cum subliniase Birgitte, asta nu era o surpriză. De fapt, singurul rezultat sigur al aventurilor serii a fost senzația de oboseală pe care o simțea Elayne. Asta și o săptămână închisă în camerele ei.

— Mat, spuse ea, scoțându-i medalionul. „Uite, este timpul să dau asta înapoi. Ar trebui să știi că probabil mi-a salvat viața în seara asta.”

S-a îndreptat spre el și a luat-o înapoi cu nerăbdare, apoi a ezitat. "Erai capabil să..."

„O copiezi? Nu perfect. Dar într-o anumită măsură.”

L-a pus la loc, părând îngrijorat. „Ei bine, se simte bine să-l ai înapoi. Am vrut să te întreb ceva. Acum s-ar putea să nu fie momentul.”

— Vorbește despre asta, spuse Elayne, obosită. "Ar putea la fel de bine."

„Ei bine, este vorba despre gholam...”

„Orașul a fost golit de majoritatea civililor”, a spus Yoeli în timp ce el și Ituralde treceau prin poarta lui Maradon. „Suntem aproape de Blight; nu este prima dată când evacuăm. Propria mea soră, Sigril, îi conduce pe Lastriders, care vor veghea de pe creastă spre sud-est și vor trimite veste dacă ar trebui să cădem. Ea va fi trimis veste la posturile noastre de veghe din jurul Saldaeei, cerând ajutor. Ea va aprinde un foc de pază pentru a ne alerta dacă vor veni.”

Bărbatul cu fața slabă se uită la Ituralde, cu expresia sumbră. „Vor fi puține trupe care ne pot veni în ajutor. Regina Tenobia a luat mulți cu ea când a călărit să-l găsească pe Dragonul Renăscut.”

Ituralde dădu din cap. A mers fără șchiopătare – Antail, unul dintre Asha'man, era destul de priceput în vindecare. Oamenii lui au făcut o tabără grăbită în curte chiar în interiorul porților orașului. Trollocii luaseră corturile pe care le lăsaseră în urmă, apoi le aprinseseră noaptea ca să-i lumineze ospătându-se cu răniții. Ituralde mutase o parte din trupele sale în clădirile goale, dar îi dorea pe alții aproape de poartă în cazul unui atac.

Asha'man și Aes Sedai lucraseră pentru a-i vindeca pe oamenii lui Ituralde, dar numai cazurile cele mai grave puteau atrage atenția. Ituralde dădu din cap către Antail, care lucra cu răniții într-o porțiune frânghie a pieței. Antail nu văzu din cap. Se concentra, transpira, lucrând cu o Putere la care Ituralde nu voia să se gândească.

„Ești sigur că vrei să-i vezi?” întrebă Yoeli. Ținea pe umăr o suliță lungă de călăreț, cu vârful legat cu un pandantiv triunghiular negru și galben. A fost numit de către Saldeeni de aici Steagul Trădătorului.

Orașul era plin de ostilitate, diferite grupuri de saldeeni privindu-se unul pe altul cu expresii sumbre. Mulți purtau fâșii de pânză neagră și pânză galbenă răsucite una peste alta și legate de teaca sabiei. Au dat din cap către Yoeli.

Desya gavane cierto cuendar isain carentin , se gândi Ituralde. O frază în limba veche. Însemna „O inimă hotărâtă valorează zece argumente”. Putea ghici ce înseamnă acel banner. Uneori, un bărbat știa ce trebuie să facă, deși suna greșit. Cei doi au mers o vreme pe străzi. Maradon era ca majoritatea orașelor de graniță: ziduri drepte, clădiri pătrate, străzi înguste. Casele arătau ca niște fortificații, cu ferestre mici și uși rezistente. Străzile șerpuiau în moduri ciudate și nu existau acoperișuri de paie – doar șindrilă de ardezie, ignifugă. Sângele uscat de la câteva intersecții cheie era greu de deslușit pe piatra întunecată, dar Ituralde știa ce să caute. Salvarea de către Yoeli a trupelor sale venise după lupte printre saldeeni.

Au ajuns într-o clădire nedescrisă. Un străin nu ar fi de unde să știe că această locuință îi aparținea lui Vram Torkumen, vărul îndepărtat al reginei, numit stăpân al orașului în absența ei. Soldații de la ușă erau îmbrăcați în galben și negru. L-au salutat pe Yoeli.

Înăuntru, Ituralde și Yoeli au intrat pe o scară îngustă și au urcat trei etaje de scări. Erau soldați în aproape fiecare cameră. La ultimul etaj, patru bărbați purtând Steagul Trădătorului păzeau o ușă mare, cu incrustații de aur. Holul era întunecat: ferestre înguste, un covor negru, verde și roșu.

— Ceva de raportat, Tarran? întrebă Yoeli.

— Nimic, domnule, spuse bărbatul cu un salut. Purta mustăți lungi și avea picioarele înclinate ale unui bărbat foarte confortabil în șa.

Yoeli dădu din cap. „Mulțumesc, Tarran. Pentru tot ce faci.”

„Sunt cu dumneavoastră, domnule. Și voința la sfârșit.”

— Fie să-ți ții ochii spre nord, dar inima spre sud, prietene, a spus Yoeli, respirând adânc și împingând ușa. A urmat Ituralde.

Înăuntrul camerei, un bărbat saldean într-o haină roșie bogată stătea lângă o vatră, sorbind o ceașcă de vin. O femeie într-o rochie frumoasă făcea acul pe scaunul de vizavi de el. Nici unul nu a ridicat privirea.

— Lord Torkumen, spuse Yoeli. „Acesta este Rodel Ituralde, liderul armatei Domani”.

Bărbatul de la vatră oftă peste paharul lui de vin. „Tu nu bati, nu aștepți să mă adresez întâi ție, ai venit într-o oră când ai vorbit despre nevoia mea de contemplare liniștită.”

— Serios, Vram, spuse femeia, te aștepți la maniere de la acest bărbat? Acum?"

Yoeli și-a sprijinit în liniște mâna pe mânerul sabiei. În încăpere se afla un amestec de mobilier: un pat pe marginea camerei care evident că nu-i aparținea, câteva cufere și dulapuri în picioare.

„Deci”, a spus Vram, „Rodel Ituralde. Esti unul dintre marii căpitani. Îmi dau seama că ar putea fi insultător să întreb, dar trebuie să respect formalitățile. Îți dai seama că, aducând trupe pe pământul nostru, ai riscat un război?”

„Îl slujesc pe Dragonul Renăscut”, a spus Ituralde. „Vine Tarmon Gai'don și toate legile, limitele și legile anterioare sunt supuse voinței Dragonului.”

Vram pocni limba. „Jurat Dragoni. Aveam rapoarte, desigur — și acei bărbați pe care îi angajați păreau un indiciu evident. Dar este încă atât de ciudat să auzi. Nu-ți dai seama cât de prost parți?”

Ituralde întâlni privirea bărbatului. Nu se considerase Jurat de Dragon, dar nu avea rost să numească un cal stâncă și să se aștepte ca toți ceilalți să fie de acord. — Nu-ți pasă de trollocii invadatori?

— Au mai fost trolloci înainte, spuse Vram. „Întotdeauna au existat trolloci.”

— Regina... spuse Yoeli.

„Regina,” îl întrerupse Vram, „se va întoarce în curând din expediția ei pentru a demasca și a captura acest dragon fals. Odată ce se va întâmpla asta, te va vedea executat, trădătoare. Tu, Rodel Ituralde, probabil vei fi cruțat din cauza postului tău, dar nu mi-ar plăcea să fiu familia ta când vor primi cererea de răscumpărare. Sper că aveți bogăție care să vă însoțească reputația. În caz contrar, probabil că veți petrece mulți din următorii ani ca general pentru nimic mai mult decât șobolanii celulei voastre.

— Înțeleg, spuse Ituralde. „Când te-ai îndreptat către Umbra?”

Ochii lui Vram se deschiseră larg și se ridică. „Îndrăznești să-mi numești Prieten Întunecat?”

„Am cunoscut câțiva saldeeni pe vremea mea”, a spus Ituralde. „Am sunat niște prieteni; Am luptat împotriva altora. Dar niciodată nu am cunoscut pe cineva care să privească bărbații luptă cu Shadowspawn și să nu se ofere să ajute.”

„Dacă aș avea o sabie...”, a spus Vram.

— Fie să arzi, Vram Torkumen, spuse Ituralde. „Am venit aici să vă spun că asta, în numele bărbaților pe care i-am pierdut.”

Bărbatul părea șocat când Ituralde se întoarse să plece. Yoeli i se alătură, trăgând ușa închisă.

„Nu ești de acord cu acuzația mea?” întrebă Ituralde, alăturându-se trădătorului în timp ce se întorceau pe scări.

„Sincer, nu mă pot decide dacă este un prost sau un Darkfriend”, a spus Yoeli. „Ar trebui să fie unul sau altul pentru a nu pune cap la cap adevărul din iarnă, norii aceia și zvonurile că al'Thor a cucerit jumătate din lume.”

„Atunci nu ai de ce să te temi”, a spus Ituralde. „Nu vei fi executat.”

„Mi-am ucis compatrioții”, a spus Yoeli, „am organizat o revoltă împotriva liderului desemnat de regina mea și am preluat comanda orașului, deși nu am nici măcar o picătură de sânge nobil”.

„Asta se va schimba în momentul în care Tenobia se va întoarce, garantez”, a spus Ituralde. „Ți-ai câștigat cu siguranță un titlu.”

Yoeli se opri în casa scării întunecată, luminată doar de sus și de jos. „Văd că nu înțelegi. Mi-am trădat jurămintele și mi-am ucis prieteni. Voi cere executarea, așa cum este dreptul meu.”

Ituralde simți un fior. Bloody Borderlanders, se gândi el. „Jură-ți Dragonului. El înlocuiește toate jurămintele. Nu-ți irosi viața. Luptă alături de mine la Ultima Bătălie.”

— Nu mă voi ascunde după scuze, Lord Ituralde, spuse bărbatul, coborând treptele. „Nu mai mult decât aș putea să-ți văd oamenii morând. Vino. Să ne ocupăm de locuința acelor Asha'man. Mi-ar plăcea foarte mult să văd aceste „porți” despre care vorbiți. Dacă le-am putea folosi pentru a trimite mesaje și a aduce provizii, acesta ar putea fi într-adevăr un asediu foarte interesant.”

Ituralde oftă, dar îl urmă. Ei nu au vorbit despre fuga pe calea porților. Yoeli nu și-ar abandona orașul. Și, și-a dat seama, Ituralde nu va abandona Yoeli și oamenii lui. Nu după ceea ce trecuseră pentru a-l salva.

Acesta era un loc la fel de bun ca oricare alt loc pentru a lua o poziţie. Mai bine decât multe situații în care se aflase în ultima vreme, asta era sigur.

Perrin a intrat în cortul lor și a găsit-o pe Faile periându-și părul. Ea a fost frumoasa. În fiecare zi, încă mai simțea un sentiment de mirare că ea s-a întors cu adevărat.

Ea s-a întors spre el și a zâmbit satisfăcută. Ea folosea noul pieptene de argint pe care-l lăsase pe perna ei – ceva cu care îl schimbase de la Gaul, care îl găsise în Maiden. Dacă acest shanna'har era important pentru ea, atunci Perrin intenționa să o trateze în același mod.

— Mesagerii s-au întors, spuse Perrin, închizând clapele cortului. „Petele Albe au ales un câmp de luptă. Light, Faile. Mă vor obliga să-i șterg.”

„Nu văd problemele cu asta”, a spus ea. „Vom câștiga.”

— Probabil, spuse Perrin, aşezându-se pe perne lângă paletul lor de dormit. „Dar, în ciuda faptului că Asha'man face cea mai mare parte a muncii la început, va trebui să ne mutăm să luptăm. Asta înseamnă că vom pierde oameni. Oameni buni de care avem nevoie la Ultima Bătălie.” Se forţă să relaxeze pumnii pe care îi strânsese.

„Lumina arde acele mantii albe pentru ceea ce au făcut și pentru ceea ce fac.”

„Atunci este o oportunitate binevenită de a-i învinge.”

Perrin mormăi un răspuns și nu explică adâncimea frustrarii pe care o simțea. Avea să piardă acea luptă împotriva Whitecloaks, indiferent ce s-ar întâmpla. Bărbații ar muri de ambele părți. Bărbații de care aveau nevoie.

Fulgerul fulgeră afară, aruncând umbre pe tavanul din pânză. Faile s-a dus la portbagajul lor, a scos o tură de dormit pentru ea și a lăsat deoparte un halat pentru el. Faile a crezut că un lord ar trebui să aibă un halat la îndemână în cazul în care ar fi nevoie de el noaptea. Avusese dreptate de câteva ori până acum.

Ea trecu pe lângă el, mirosind îngrijorată, deși expresia ei era plăcută. Cheltuise toate opțiunile pentru o rezoluție pașnică cu Mantele Albe. Se părea că, dacă vrei sau nu, uciderea avea să fie din nou soarta lui foarte curând.

S-a dezbrăcat în hainele lui mici și s-a întins, apoi a început să plece înainte ca Faile să se fi terminat de

schimbat.

A intrat în visul lupului sub marea sabie care înțepea pământul. În depărtare, putea distinge dealul pe care Galia îl numit „punct de veghe minunat”. Campingul era alimentat din spate de un pârâu.

Perrin se întoarse și se îndreptă spre tabăra Whitecloak. Stăteau ca un baraj într-un râu, împiedicându-l să continue.

„Hopper?” strigă el, uitându-se în jurul taberei Whitecloak, cu corturi încă în picioare pe un câmp deschis. Nu a primit niciun răspuns, așa că Perrin a mai căutat o vreme în tabără. Balwer nu recunoscuse sigiliul descris de Perrin. Cine a condus aceste Whitecloaks?

O oră mai târziu, Perrin nu ajunsese la nicio concluzie în acest sens. Cu toate acestea, era destul de sigur în ce corturi își păstrau proviziile; aceia s-ar putea să nu fie la fel de bine păziți ca prizonierii și — cu porți de acces — el ar putea fi capabil să le ardă proviziile.

Poate. Scrisorile lordului lor căpitan comandant erau pline cu fraze precum: „Ofer poporului tău beneficiul de a crede că nu știau de natura ta” și „Răbdarea mea pentru întârzierile tale se epuizează” și „Există doar două opțiuni. Predați-vă pentru un proces adecvat sau aduceți-vă armata pentru a suferi judecata Luminii.”

Omul ăsta avea un ciudat sentiment de onoare, pe care Perrin îl văzuse aluzie când îl întâlnise pe bărbat, dar putea simți și mai mult prin scrisori. Dar cine era el? El a semnat fiecare scrisoare doar „Lord Căpitan Comandant al Copiilor Luminii”.

Perrin sa mutat pe carosabil. Unde era Hopper? Perrin a decolat într-o fugă viguroasă. După câteva clipe, a plecat pe iarbă. Pământul era atât de moale, încât fiecare pas părea să-și ridice piciorul înapoi în aer. A întins mâna și a crezut că simte ceva spre sud. A alergat spre ea; a vrut să meargă mai repede, așa că a făcut-o. Copaci și dealuri treceau pe lângă. Lupii erau conștienți de el. Era haita lui Oak Dancer, cu Boundless, Sparks, Morninglight și altele. Perrin îi simțea trimițându-se unul către altul, șoapte îndepărtate de imagini și parfum. Perrin se mișcă mai repede, simțind că vântul deveni un vuiet în jurul lui. Lupii au început să se îndepărteze mai spre sud. Așteptă! el a trimis. Trebuie să mă întâlnesc cu tine!

Au întors doar amuzament. Deodată, se îndreptau spre est, iar el s-a oprit, apoi s-a întors. A alergat cât de repede a știut, dar când s-a apropiat, ei au fost dintr-o dată în altă

parte. Se schimbaseră, dispărând din sud și apărând la nord de el.

Perrin mârâi și, deodată, se puse în patru picioare. Blana îi sufla, gura deschisă în timp ce se năpusti spre nord, bând în vântul șuierător. Dar lupii au rămas înainte, la distanță.

A urlat. Au trimis batjocuri înapoi.

S-a împins mai repede, sărind din vârf în vârf, sărind peste copaci, cu pământul neclar. În câteva momente, Munții Ceții au sărit în stânga lui și a trecut de-a lungul lor în grabă.

Lupii s-au întors spre est. De ce nu le-a putut prinde? Le simțea înainte. Tânărul Taur a urlat la ei, dar nu a primit niciun răspuns.

Nu veni prea tare, Young Bull .

Tânărul Taur s-a oprit și lumea s-a zguduit în jurul lui. Haita principală a continuat spre est, dar Hopper stătea pe coapse lângă un pârâu mare curbat. Tânărul Taur mai fusese aici; era lângă bârlogul tarilor săi. Călătorise de-a lungul râului însuși pe spatele unuia dintre copacii plutitori ai oamenilor. El... Nu... nu... amintește-ți de Faile!

Blana lui a devenit îmbrăcăminte și s-a trezit pe mâini și în genunchi. Se uită cu privirea la Hopper. „De ce ai fugit?” întrebă Perrin.

Vrei să înveți, a trimis Hopper. Devii mai priceput. Mai repede. Îți întinzi picioarele și alergi. Este bun.

Perrin privi înapoi pe drumul în care venise, gândindu-se la viteza lui. Făcuse de la vârf la vârf de deal. Fusese minunat. „Dar a trebuit să devin lupul ca să fac asta”, a spus Perrin. „Și asta a amenințat să mă facă aici prea puternic. La ce folosește antrenamentul dacă mă face să fac lucruri pe care le-ai interzis?”

Ești rapid să dai vina, Young Bull. Un lup tânăr urlă și țâpâie în afara bârlogului, făcând o rachetă. Aceasta nu este o chestie a lupilor .

Hopper a dispărut într-o clipă.

mârâi Perrin, privind spre est, unde simți lupii. A plecat după ei, mergând mai precaut. Nu-și putea permite să-l lase pe lup să-l consume. Va ajunge ca Noam, prins într-o cușcă, cu umanitatea dispărută. De ce l-ar încuraja Hopper la asta?

Aceasta nu este o chestie a lupilor. Se referise oare la acuzații sau se referea la ce se întâmpla cu Perrin?

Ceilalți știau cu toții să pună capăt vânătorii, Young Bull , trimis de Hopper de la distanță. *Doar tu trebuia oprit*

.

Perrin încremeni, oprindu-se pe malul râului. Vânătoarea de cerbul alb. Hopper era acolo, deodată, lângă râu cu el.

„Aceasta a început când am început să simt lupii”, a trimis Perrin. „Prima oară când mi-am pierdut controlul asupra mea a fost cu acele mantii albe.”

Hopper se întinse, sprijinindu-și capul pe labe. Adesea ești aici prea puternic, a trimis lupul. Este ceea ce faci.

Hopper îi spusese asta, din când în când, de când cunoștea lupul și visul lupului. Dar dintr-o dată, Perrin i-a văzut un nou sens. Era vorba despre a veni la visul lupului, dar era și despre Perrin însuși.

Începuse să dea vina pe lupi pentru ceea ce făcea, felul în care era când lupta, felul în care devenise când îl căuta pe Faile. Dar au fost lupii cauza? Sau era o parte din el? Era posibil ca asta să fi fost ceea ce l-a determinat să devină un frate lup în primul rând?

„Este posibil”, a spus Perrin, „să alergi pe patru picioare, dar să nu ajungi aici prea tare?”

Bineînțeles că este, a trimis Hopper, râzând după calea lupilor – de parcă ceea ce descoperise Perrin ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Poate că a fost.

Poate că nu era ca lupii pentru că era un frate lup. Poate că era un frate lup pentru că era ca lupii. Nu avea nevoie să-i controleze. Avea nevoie să se controleze.

— Haita, spuse Perrin. „Cum să-i prind? Să te miști mai repede?

Acesta este un singur mod. Alta este să fii unde vrei.

Perrin se încruntă. Apoi a închis ochii și a folosit direcția în care alergau lupii pentru a ghici unde vor fi. Ceva sa schimbat.

Când a deschis ochii, stătea pe un deal nisipos, cu smocuri de iarbă cu fire lungi care ieșeau din pământ. Un munte enorm cu vârful spart – spulberat de parcă ar fi fost pălmuit de mâna unui uriaș – se ridica în dreapta lui.

O haită de lupi a izbucnit din pădure. Mulți dintre ei râdeau — Tânărul Taur, vânând când ar trebui să caute sfârșitul! Tânărul Taur, căutând sfârșitul când ar trebui să se bucure de vânătoare! El a zâmbit, încercând să se simtă bine surprins de râs, deși, de fapt, se simțea la fel ca în ziua în care vărul său Wil plantase o găleată cu pene umede pe care să le arunce asupra lui Perrin.

Ceva flutura în aer. O penă de pui. Udă în jurul marginilor.

tresări Perrin, dându-și seama că erau răspândite în jurul lui pe pământ. În timp ce clipi, au dispărut. Lupii au mirosit foarte amuzați, trimițând imagini cu Tânărul Taur prăfuit cu pene.

Pierde-te în vise aici, Young Bull , trimis Hopper, *iar acele vise devin acest vis.*

Perrin și-a scărpinat barba, luptându-și stânjeneala. El a experimentat înainte natura imprevizibilă a visului lupului. — Hopper, spuse el, întorcându-se către lup. „Cât de mult aș putea schimba în jurul meu, dacă aș vrea?”

Daca ai vrut? spuse Hopper. *Nu este vorba despre ce vrei tu, Young Bull. Este vorba despre ceea ce ai nevoie. Ce stii.*

Perrin se încruntă. Uneori, semnificațiile lupului încă îl încurcau.

Dintr-o dată, ceilalți lupi din grup s-au întors — parcă unul singur — și au privit spre sud-vest. Au dispărut.

Au mers aici. Hopper a trimis o imagine a unei goluri împădurite îndepărtate. Lupul s-a pregătit să urmeze.

„Hopper!” spuse Perrin, făcând un pas înainte. "Cum ai știut? Unde s-au dus? Ți-au spus?”

Nu. Dar pot urma.

"Cum?" spuse Perrin.

Este un lucru pe care l-am cunoscut dintotdeauna , a trimis Hopper. *Ca mersul pe jos. Sau sărind.*

"Da, dar cum?"

Lupul mirosea confuz. *Este un parfum* , a răspuns el în cele din urmă, deși „mirosul” era mult mai complex decât atât. Era un sentiment, o impresie și un miros, totul într-unul.

— Du-te undeva, spuse Perrin. "Lasa-ma sa incerc sa urmez."

Hopper a dispărut. Perrin se îndreptă spre locul unde fusese lupul.

Miroși, trimise Hopper de la distanță. Era suficient de aproape pentru a trimite o trimitere. Prin reflex, Perrin întinse mâna. A găsit zeci de lupi. De fapt, a fost uimit de câți dintre ei erau aici, pe versanții Muntelui Dragonului. Perrin nu simțise niciodată atât de mulți adunați într-un singur loc înainte. De ce au fost aici? Și arăta cerul mai furtunoasă în acest loc decât în alte zone ale visului lupului?

Nu-l simțea pe Hopper; lupul se închisese cumva, făcându-l pe Perrin incapabil să se aşeze unde se afla. Perrin se linişti. Miroase, trimisese Hopper. Cum mirosi?

Perrin închise ochii și lăsă nasul să prindă parfumul zonei. Conuri de pin și seva, penne și frunze, frunze de piele și cucută.

Si inca ceva. Da, simțea ceva. Un parfum îndepărtat, persistent, care părea deplasat. Multe dintre arome erau aceleași – același simț fecund al naturii, aceeași bogăție de copaci. Dar acelea erau amestecate cu mirosurile de mușchi și de piatră umedă. Aerul era diferit. Polen și flori.

Perrin își strânse ochii strâns, inspirând adânc. Cumva, și-a construit o imagine în minte din acele arome. Procesul nu a fost diferit de modul în care trimitea un lup s-a tradus în cuvinte.

Acolo, se gândi el. Ceva sa schimbat.

A deschis ochii. Stătea pe o piatră care aflora printre pini; era pe partea Muntelui Dragonului, la câteva ore de mers de unde fusese. Aflorirea de piatră era acoperită de lichen și ieșea peste copacii care se răspândeau dedesubt. Un petic de respirație violetă de primăvară a crescut aici, unde lumina soarelui putea ajunge la flori. Era bine să vezi flori care nu erau ofilite sau murind, fie și numai în visul lupului.

Vino , a trimis Hopper. *Urmăriți* .

Și a plecat.

Perrin închise ochii, inspirând. Procesul a fost mai ușor de data asta. Stejar și iarbă, noroi și umiditate. Se părea că fiecare loc avea mirosul său specific.

Perrin se mișcă, apoi deschise ochii. S-a ghemuit pe un câmp lângă Drumul Jehannah. Aici plecase mai devreme haita lui Oak Dancer, iar Hopper se mișcă pe pajiște, mirosind curios. Haita mersese mai departe, dar erau încă aproape.

„Pot să fac asta întotdeauna?” îl întrebă Perrin pe Hopper. „Miroși unde s-a dus un lup în vis?”

Oricine poate , spuse Hopper. *Dacă pot mirosi ca un lup* . El a zâmbit.

Perrin dădu din cap gânditor.

Hopper se îndreptă înapoi peste pajiște spre el. *Trebuie să exersăm, Tânăr Taur, ești încă un pui cu picioare scurte și blană moale. Noi* — Hopper a înghețat brusc.

"Ce?" întrebă Perrin.

Un lup urlă brusc de durere. Perrin se învârti. Era lumina dimineții. Urletul s-a oprit, iar mintea lupului s-a stins, dispărând.

Hopper mârâi, mirosurile lui intraseră în panică, furios și întristat.

"Ce a fost asta?" întrebă Perrin.

Suntem vânați. Du-te, Tânăre Taur! Trebuie să mergem.

Mințile celorlalți membri ai haitei au sărit departe. mârâi Perrin. Când un lup a murit în visul lupului, a fost pentru totdeauna. Fără renaștere, fără alergare cu nasul în vânt. Un singur lucru a vânat spiritele lupilor. Slayer.

Tânăr Taur! Hopper a trimis. *Trebuie sa mergem!*

Perrin continuă să mârâie. Lumina dimineții trimisese o ultimă explozie de surpriză și durere, ultima ei viziune asupra lumii. Perrin și-a format o imagine din acel amestec. Apoi a închis ochii.

Tânăr Taur! Nu! El — Schimbă. Perrin deschise ochii și se trezi într-o mică poiană, aproape de locul în care — în lumea reală — oamenii lui își făceau tabăra. Un bărbat musculos, bronzat, cu păr negru și ochi albaștri, ghemuit în centrul poienii, cu cadavrul unui lup la picioare. Slayer era un om cu brațele groase, iar parfumul lui era ușor inuman, ca un om amestecat cu piatră. Purta haine întunecate; piele și lână neagră. În timp ce Perrin privea, Slayer a început să jupuiască cadavrul.

Perrin a pornit înainte. Slayer ridică privirea surprins. Semăna cu Lan într-un mod aproape straniu, chipul lui dur cu toate unghiurile și liniile ascuțite. urlă Perrin, cu ciocanul în mâini.

Slayer a dispărut într-o clipă din ochi, iar ciocanul lui Perrin a trecut prin aerul gol. Perrin respiră adânc. Mirosurile erau acolo! Saramură și lemn, umezite cu apă. Pescărușii și excrementele lor. Perrin și-a folosit noua abilitate pentru a se arunca în acea locație îndepărtată.

Schimb.

Perrin a apărut pe un doc gol dintr-un oraș pe care nu-l recunoștea. Slayer stătea în apropiere, inspectându-și arcul.

a atacat Perrin. Slayer își ridică capul, cu ochii mari, mirosul lui crescând uimit. A ridicat arcul pentru a bloca, dar leagănul lui Perrin l-a spulberat.

Cu un vuiet, Perrin și-a tras arma înapoi și s-a rotit din nou, de data aceasta spre capul lui Slayer. În mod ciudat, Slayer a zâmbit, cu ochii întunecați strălucind de amuzament. Mirosi nerăbdător, deodată. Dornic să omoare. În mâna lui ridicată apăru o sabie și o răsuci pentru a bloca lovitura lui Perrin.

Ciocanul a sărit prea tare, de parcă ar fi lovit piatra. Perrin se împiedică, iar Slayer întinse mâna, punând o

mână pe umărul lui Perrin. El a împins.

Puterea lui era imensă. Împingerea l-a aruncat pe Perrin înapoi la doc, dar lemnul a dispărut când a lovit. Perrin a trecut prin aerul gol și s-a împroșcat în apa de dedesubt. Burduful lui devenea un gâfâit; lichid întunecat îl înconjura.

S-a străduit să înoate în sus, scăzând ciocanul, dar a constatat că suprafața a devenit în mod inexplicabil gheață. Frânghii s-au înălțat din adâncuri, strângându-se în jurul brațelor lui Perrin, trăgându-l în jos. Prin suprafața înghețată de deasupra, putea vedea o umbră mișcându-se. Slayer, ridicând arcul reformat.

Gheața a dispărut și apa s-a despărțit. Apa curgea din Perrin și se trezi privind în sus la săgeata îndreptată direct spre inima lui.

Slayer a fost eliberat.

Perrin s-a hotărât să plece.

Schimb. Gâfâi, lovindu-se de piatra unde fusese cu Hopper. Perrin a căzut în genunchi, apă de mare curgând din corp.

Hopper apăru lângă el, gâfâind, cu parfumul furios. pui nebun! pui prost! Urmăriți un leu când abia ești înțărcat?

Perrin tresări și se ridică. Va urma Slayer? Ar putea? Pe măsură ce minutele se întindeau și nimeni nu apărea, Perrin începu să se relaxeze. Schimbul cu Slayer se petrecuse atât de repede încât se simțea ca o neclaritate. Acea putere... era mai mult decât ar putea avea orice om. Și gheața, frânghiile...

„El a schimbat lucrurile”, a spus Perrin. „Am făcut ca docul să dispară sub mine, am creat frânghii care să mă lege, am împins apa înapoi, astfel încât să poată avea o lovitură clară spre mine.”

El este un leu. El ucide. Periculos.

"Trebuie sa invat. Trebuie să-l înfrunt, Hopper.

Esti prea tanar. Aceste lucruri sunt dincolo de tine.

"Prea tanar?" spuse Perrin ridicându-se. „Hopper, Ultima Vânătoare este aproape la noi!”

Hopper s-a întins, cu capul pe labe.

„Îmi spui mereu că sunt prea tânăr”, a spus Perrin. „Sau că nu știu ce fac. Ei bine, ce rost are să mă înveți, dacă nu să-mi arăți cum să mă lupt cu oameni ca Slayer?

Vom vedea , a trimis Hopper. *Pentru seara asta, vei pleca. Am terminat.*

Perrin a simțit o distribuție jalnică a trimiterii și, de asemenea, o finalitate. În seara asta, haita lui Oak Dancer

și Hopper ar fi întristat pentru Lumina dimineții.

Oftând, Perrin stătea cu picioarele încrucișate. S-a concentrat și a reușit să imite lucrurile pe care Hopper le făcuse, aruncându-l din vis.

S-a estompat în jurul lui.

S-a trezit pe paletul din cortul întunecat, Faile s-a ghemuit lângă el — Perrin a rămas întins o vreme, privind pânza în sus. Întunericul îi amintea de cerul furtunos din visul lupului. Somnul părea la fel de îndepărtat ca Caemlyn. În cele din urmă, se ridică — scăpându-se cu grijă de Faile — și își trase pantalonii și cămașa.

Afară era întuneric în tabără, dar era suficientă lumină pentru ochii lui. Făcu semn din cap către Kenly Maerin și Jaim Dawtry, bărbații de la Two Rivers care i-au păzit cortul în seara asta.

"Cat este ceasul?" a întrebat el pe unul dintre ei.

— După miezul nopții, Lord Perrin, spuse Jaim.

Perrin mormăi. Fulgerul îndepărtat lumina peisajul. El a plecat, iar bărbații au început să-l urmeze. „Voi fi bine fără gărzi”, le-a spus el. „Păzește-mi cortul – Lady Faile încă doarme.”

Cortul lui era aproape de marginea taberei. Îi plăcea asta; îi dădea un pic mai mult sentiment de izolare, cuibărit lângă dealul din partea de vest a taberei. Deși era târziu, a trecut pe lângă Galia și-a ascuțit sulița lângă un buștean căzut. Câinele înalt de piatră s-a ridicat și a început să-l urmeze, iar Perrin nu l-a dat afară. Gaul simțea că în ultima vreme nu și-a îndeplinit datoria auto-numită de a veghea după Perrin și își intensificase eforturile. Perrin a crezut că într-adevăr dorea doar o scuză pentru a sta departe de propriul lui cort și de perechea de femei gai'shain care își stabiliseră reședința acolo.

Gaul a păstrat distanța, iar Perrin s-a bucurat. Așa s-au simțit toți liderii? Nu e de mirare că atât de multe națiuni au ajuns în război între ele – liderii lor nu au avut niciodată timp să gândească singuri și, probabil, au atacat pentru a-i determina pe oameni să nu-i mai deranjeze!

La mică distanţă, a intrat într-un arborel de copaci cu o grămadă mică de buşteni. Denton – servitorul său până l-au adus înapoi pe Lamgwin – se încruntase când Perrin îi ceruse. Cândva un lord minor al Cairhienului, Denton refuzase să se întoarcă la locul său. Se credea acum un servitor și nu lăsa pe nimeni să-l convingă de contrariu.

Era un topor. Nu lama mortală în jumătate de lună pe care o dusese cândva la luptă, ci un topor robust de

pădurar, cu un cap fin de oțel și un mâner netezit de mâinile transpirate ale muncitorilor. Perrin și-a suflecat mânecile, apoi a scuipat pe mâini și a luat toporul. Se simțea bine să țină lemnul lucrat în mâini. Îl ridică până la umăr, puse primul buștean în fața lui, apoi se dădu înapoi și se legănă.

A lovit bușteanul direct, așchiile răsturnându-se în aerul întunecat al nopții, balustrada din buștean în două bucăți. Apoi a împărțit una dintre jumătăți. Galia s-a așezat lângă un copac, scoțând o suliță și continuând să-și ascute capul. Zgomotul metalului împotriva metalului a însoțit zgomotul de topor al lui Perrin împotriva lemnului.

M-am simțit bine. De ce mintea lui mergea atât de mai bine când făcea ceva? Loial vorbea mult despre ședere și gândire. Perrin nu credea că el însuși își putea da seama de ceva așa.

A mai despicat un buștean, toporul tăind clar. A fost chiar adevărat? Ar putea fi propria lui natură de vină pentru felul în care a acționat, nu lupii? Nu se comportase niciodată așa în cele două râuri.

A mai despicat un buștean. Întotdeauna am fost bun în a-mi concentra atenția. Asta făcea parte din ceea ce îl impresionase pe maestrul Luhhan. Dă-i lui Perrin un proiect și va continua să lucreze la el până va termina.

A împărțit jumătățile acelui buștean.

Poate că schimbările din el au fost rezultatul întâlnirii cu lumea exterioară. Îi dăduse vina pe lupi pentru multe lucruri și îi pusese cerințe nefirești lui Hopper. Lupii nu erau proști sau simpli, dar nu le păsa de lucrurile pe care le fac oamenii. Trebuie să fi fost foarte greu pentru Hopper să predea într-un mod pe care Perrin l-ar înțelege.

Ce îi datora lupul? Hopper murise în acea noapte fatidică, cu atâta timp în urmă. Noaptea în care Perrin omorâse pentru prima dată un bărbat, noaptea în care Perrin își pierduse controlul pentru prima dată într-o luptă. Hopper nu-i datora nimic lui Perrin, dar el îl salvase pe Perrin de mai multe ori – de fapt, Perrin și-a dat seama că intervenția lui Hopper l-a ajutat să nu se piardă ca lup.

S-a aruncat spre un buștean, o lovitură care l-a trântit într-o parte. S-a repoziționat și a continuat, ascuțirea liniștită a lui Gaul liniștindu-l. L-a împărțit.

Perrin a fost prins în ceea ce făcea, poate prea mult. Asta era adevărat.

Dar, în același timp, dacă un bărbat dorea să realizeze ceva, trebuia să lucreze la un singur proiect până când

acesta era finalizat. Perrin cunoștea bărbați care nu păreau să termine niciodată nimic, iar fermele lor erau o mizerie. Nu putea trăi așa.

Trebuia să existe un echilibru. Perrin pretindea că fusese atras într-o lume plină de probleme mult mai mari decât el. Pretindea că este un om simplu.

Dacă a greșit? Dacă ar fi fost un om complex care odată s-a întâmplat să trăiască o viață simplă? La urma urmei, dacă era atât de simplu, de ce se îndrăgostise de o femeie atât de complicată?

Bușteniі despicați se îngrămădeau. Perrin se aplecă, adunând sferturi, cu bobul aspre pe degetele lui. Degete caluse; nu va fi niciodată un lord ca acele creaturi hrănite cu lapte din Cairhien. Dar existau și alte feluri de lorzi, oameni ca propriul tată al lui Faile. Sau bărbați ca Lan, care păreau mai mult o armă decât un om.

Perrin a stivuit lemnele. Îi plăcea să conducă lupii în visul său, dar lupii nu se așteptau să-i protejezi, să-i asiguri sau să faci legi pentru ei. Nu ți-au plâns când cei dragi lor au murit sub porunca ta.

Nu conducerea l-a îngrijorat. Au fost toate lucrurile care au venit cu el.

Simțea mirosul lui Elyas apropiindu-se. Cu parfumul lui lutoasa, naturala de pamant, mirosea ca un lup. Aproape.

— Te-ai trezit târziu, spuse Elyas, ridicându-se. Perrin îl auzi pe Gaul fosnind, strecurându-și sulița înapoi la locul ei pe cutia lui de arc, apoi retrăgându-se cu tăcerea unei vrăbii care se strecoară pe cer. Ar sta aproape, dar nu ascultă.

Perrin ridică privirea spre cerul întunecat, sprijinind toporul pe umăr. „Uneori mă simt mai treaz noaptea decât ziua.”

Elyas zâmbi. Perrin nu văzu, dar simțea amuzamentul.

— Ai încercat vreodată să o eviti, Elyas? întrebă Perrin. „Ignorați-le vocile, prefaceți-vă că nimic la voi nu s-a schimbat?”

— Am făcut-o, spuse Elyas. Avea o voce blândă și joasă, una care sugera cumva pământul în mișcare. Bubuituri îndepărtate. „Am vrut, dar apoi Aes Sedai a vrut să mă liniștească. A trebuit să fug.”

„Ti-e dor de vechea ta viață?”

Elyas a ridicat din umeri — Perrin a auzit mișcarea, îmbrăcămintea zgâriindu-se pe sine. „Niciun gardian nu vrea să-și abandoneze datoria. Uneori, alte lucruri sunt mai

importante. Sau... ei bine, poate că sunt mai pretențioși. Nu regret alegerile mele.”

— Nu pot pleca, Elyas. Nu voi."

„Mi-am lăsat viața pentru lupi. Asta nu înseamnă că trebuie să faci asta.”

— Noam a trebuit, spuse Perrin.

„Trebuia?” spuse Elyas.

„L-a consumat. A încetat să mai fie om.”

A prins un parfum de îngrijorare. Elyas nu a avut niciun răspuns.

— Vizitezi vreodată lupi în visele tale, Elyas? întrebă Perrin. „Un loc în care lupii morți aleargă și trăiesc din nou?”

Elyas se întoarse, privindu-l. — Locul ăsta este periculos, Perrin. Este o altă lume, deși legată de aceasta cumva. Legendele spun că Aes Sedai de odinioară ar putea merge acolo.”

— Și alți oameni, spuse Perrin, gândindu-se la Slayer.

„Fii atent în vis. stau departe de asta.” Mirosul lui era precaut.

„Ai vreodată probleme?” întrebă Perrin. „Te despărți de lup?”

"Obisnuiam sa."

„Dar nu mai e?”

„Am găsit un echilibru”, a spus Elyas.

"Cum?"

Bătrânul a căzut nemișcat pentru o clipă. "Imi doresc sa fi stiut. A fost doar ceva ce am învățat, Perrin. Ceva ce va trebui să înveți.”

Sau ajungi ca Noam. Perrin a întâlnit ochii aurii ai lui Elyas, apoi a dat din cap: „Mulțumesc”.

„Pentru sfat?”

— Nu, spuse Perrin. „Pentru că m-am întors. Pentru că mi-ai arătat că cel puțin unul dintre noi poate trăi cu lupii și nu se pierde pe sine.”

— Nu-i nimic, spuse Elyas. „Uitasem că ar putea fi frumos să fiu în preajma oamenilor pentru o schimbare. Nu știu cât timp pot sta, totuși. Ultima vânătoare este aproape aici.”

Perrin ridică din nou privirea spre cer. "Asta e. Transmite cuvântul lui Tam și celorlalți pentru mine. Mi-am luat decizia. Whitecloaks au ales un loc pentru a lupta. Am decis să merg înainte și să-i întâlnesc mâine.”

— În regulă, spuse Elyas. „Totuși, nu miroși ca și cum ai vrea să o faci.”

„Trebuie făcut”, a spus Perrin. „Și asta este.” Toți voiau ca el să fie lord. Ei bine, acesta a fost genul de lucru pe care l-au făcut lorzii. A luat decizii pe care nimeni nu a vrut să le ia.

Tot l-ar fi îmbolnăvit să dea ordinul. Văzuse o viziune a acelor lupi alergând oile spre o fiară. I s-a părut că poate asta făcea, conducând Mantele Albe spre distrugere. Cu siguranță purtau culoarea lânii de oaie.

Dar ce să ne gândim despre viziunea lui Faile și a celorlalți, apropiindu-se de o stâncă? Elyas a plecat, lăsându-l pe Perrin cu toporul încă pe umăr. Avea impresia că nu tăiase bușteni, ci trupuri.

25
Întoarce-te la Bandar Eban

Rand și Min nu s-au anunțat când au venit la Bandar Eban. Au pășit pe poartă într-o alee mică, păzită de două Fecioare — Lerian și Heidia — împreună cu Naeff, Asha'manul înalt și cu bărbia pătrată.

Fecioarele au cercetat până la capătul aleii, uitându-se suspicioase la oraș. Rand făcu un pas înainte și puse o mână pe umărul Heidiei, calmând-o pe femeia zveltă, care părea îngrijorată de faptul că garda lui Rand era atât de puțină. Purta mantia lui maro.

Deasupra capului, norii s-au rupt, topindu-se deasupra orașului, ca răspuns la sosirea lui Rand. Min se uită în sus, simțind căldura strălucind pe fața ei. Aleea mirosea îngrozitor – a deșeuri și deșeuri – dar o adiere caldă a suflat, ducând duhoarele.

— Lordul meu Dragon, spuse Naeff. „Nu-mi place asta. Ar trebui să aveți o protecție mai mare. Să ne întoarcem și să ne adunăm...

— O să fie bine, Naeff, spuse Rand. Se întoarse către Min și îi întinse mâna.

Ea a luat-o, alăturându-se lui. Naeff și Fecioarele aveau ordine să urmeze la distanță; ar atrage atenția.

În timp ce Min și Rand au ieșit pe una dintre numeroasele trotuare ale capitalei Domani, ea și-a dus o mână la gură. Trecuse doar puțin timp de la plecarea lui Rand. Cum se schimbase orașul atât de repede?

Strada era plină de oameni bolnavi și murdari, înghesuiți lângă pereți, înghesuiți în pături. Nu era loc de mișcare pe trotuare; Min și Rand au fost nevoiți să coboare în noroi pentru a continua. Oamenii tușeau și gemeau, iar ea și-a dat seama că duhoarele nu erau limitate la alee. Întregul oraș părea să pute. Odată, bannere atârnaseră de multe dintre aceste clădiri, dar fuseseră dărâmate și rupte pentru pături sau combustibil.

Majoritatea clădirilor aveau ferestre sparte, refugiații înfundau ușile și podelele din interior. În timp ce Min și Rand mergeau, oamenii din jurul lor s-au întors să privească. Unii păreau delirante. Alții păreau înfometați. Și periculos. Mulți erau Domani, dar păreau să fie tot atâtea oameni cu pielea mai palid. Refugiați din Câmpia Almoth sau Saldaea, poate. Min și-a slăbit un cuțit din mânecă în timp ce trecură pe lângă un grup de tineri duri care stăteau la gura unei alei. Poate că Naeff avusese dreptate. Acest lucru nu se simțea în siguranță.

— Am mers așa prin Ebou Dar, spuse Rand încet. Deodată, ea a fost conștientă de durerea lui. O vinovăție zdrobitoare, mai dureroasă decât rănile din lateral. „Asta a fost o parte din ceea ce m-a făcut să mă schimb. Oamenii din Ebou Dar erau fericiți și bine hrăniți. Nu arătau așa. Seanchan conduce mai bine decât mine.”

— Rand, nu ești responsabil pentru asta, spuse Min. „Nu ai fost aici să…”

Durerea lui a crescut și ea și-a dat seama că spusese ceva greșit. „Da”, a răspuns el încet, „nu am fost aici. Am abandonat acest oraș când am văzut că nu-l pot folosi ca unealta pe care mi-am dorit să fie. Am uitat, Min. Am uitat despre ce era vorba. Tam avea mare dreptate. Un bărbat trebuie să știe de ce se luptă.”

Rand și-a trimis tatăl – împreună cu unul dintre Asha’man – la Două Râuri pentru a-i pregăti și a-i aduna pentru Ultima Bătălie.

Rand s-a împiedicat în timp ce mergea, părând brusc foarte obosit. S-a așezat pe o cutie din apropiere. Un arici cu piele de aramă îl urmărea cu atenție de la o uşă din apropiere. Peste drum, o șosea se ramifica de la artera principală. Acela nu era plin de oameni; Bărbaţii cu aspect nebunesc stăteau la gura lui.

— Se împart în bande, spuse Rand încet, cu umerii plecați. „Cei bogați îi angajează pe cei puternici pentru a-i proteja, pentru a lupta împotriva celor care vin să-și caute

averea. Dar nu este o bogăție de aur sau bijuterii. Este vorba de mâncare, acum."

— Rand, spuse ea, apropiindu-se de un genunchi lângă el. "Nu poţi-"

— Știu că trebuie să continui, spuse Rand, dar mă doare să știu lucrurile pe care le-am făcut, Min. Transformându-mă în oțel, am împins toate aceste emoții. Permițându-mi să-mi pese din nou, să râd din nou, a trebuit să mă deschid și eșecurilor mele."

„Rand, văd lumina soarelui în jurul tău."

El ridică privirea spre ea, apoi aruncă o privire spre cer.

— Nu acea lumină a soarelui, șopti Min. „O vizionare. Văd nori întunecați, împinși de căldura luminii soarelui. Te văd, o sabie albă strălucitoare ținută în mână, mânuită împotriva uneia de negru, ținută de un întuneric fără chip. Văd copaci care cresc iar înverziți, dând roade. Văd un câmp, culturile sănătoase și pline." Ea a ezitat. — Văd cele două râuri, Rand. Văd acolo un han cu semnul Colțului Dragonului încrustat pe ușă. Nu mai fi un simbol al întunericului sau al urii. Un semn de victorie și speranță."

Se uită la ea.

Min prinse ceva cu coada ochiului. Se întoarse spre oamenii care stăteau pe stradă și rămase cu gura căscată. Fiecare avea o imagine deasupra lor. Era remarcabil să vezi atât de multe vizionări, toate odată, luminând deasupra capetelor celor bolnavi, slabi și abandonați.

„Văd un topor de argint deasupra capului acelui om", a spus ea, arătând către un cerșetor cu barbă, care stătea întins pe un perete, cu bărbia în jos pe piept. „Va fi un lider în Ultima Bătălie. Femeia aceea de acolo – cea care se îmbufnează în umbră – va fi antrenată de Turnul Alb și va deveni Aes Sedai. Pot să văd Flacăra lui Tar Valon lângă ea și știu ce înseamnă. Omul ăla de acolo care arată ca un simplu dur de stradă? El îi va salva viața. Știu că nu arată, dar va lupta. Toți vor. O pot vedea!"

Se uită la Rand și îl luă de mână. — Vei fi puternic, Rand. Vei face asta. Tu îi vei conduce. Știu."

„Ai văzut asta?" el a intrebat. „Într-o vizionare?"

Ea clătină din cap. „Nu am nevoie. Eu cred în tine."

— Aproape că te-am omorât, șopti el. „Când te uiți la mine, vezi un criminal. Simți mâna mea la gâtul tău."

"Ce? Bineînțeles că nu! Rand, întâlnește-mi ochii. Mă poți simți prin legătura. Simți o fărâmă de ezitare sau frică din partea mea?"

El a cercetat ochii ei cu ai săi, atât de adânc. Ea nu a dat înapoi. Ar putea întâlni ochii acestui cioban.

S-a asezat mai drept. „Oh, Min. Ce m-aș face fără tine?"

Ea pufni. „Ai regi și șefi Aiel după tine. Aes Sedai, Asha'man și ta'veren. Sunt sigur că te-ai înțelege.”

— Nu, spuse Rand. „Ești mai vital decât toți. Îmi amintești cine sunt. În plus, gândești mai clar decât majoritatea celor care se numesc consilierii mei. Ai putea fi regină, dacă ți-ai dori asta.”

„Tot ceea ce îmi doresc ești pe tine, looby prost.”

"Mulțumesc." El a ezitat. „Deși m-aș descurca fără atât de multe nume de nume.”

„Viața e grea, nu-i așa?”

El a zambit. Apoi se ridică, inspirând adânc. Vina lui era încă acolo, dar s-a descurcat acum, așa cum a gestionat durerea. În apropiere, refugiații s-au animat. Rand se întoarse spre nenorocitul cu barbă pe care Min îl indicase mai devreme; bărbatul stătea cu picioarele în noroi.

„Tu”, i-a spus bărbatul lui Rand, „tu ești el. Dragonul Renăscut.”

— Da, spuse Rand. — Ai fost soldat?

„Eu...” Ochii bărbatului se îndepărtară. "Alta viata. Am fost în Garda Regelui, înainte să fie luat, înainte să fim capturați de Lady Chadmar, apoi desființați.” Oboseala părea să sângereze din ochi când se gândea la zilele anterioare.

— Excelent, spuse Rand. — Trebuie să restabilim acest oraș, căpitane.

"Căpitan?" spuse bărbatul. „Dar eu...” El înclină capul. Apoi s-a ridicat și s-a îndepărtat. Dintr-o dată a avut un aer ușor militar în jurul lui, în ciuda hainelor rupte și a bărbii mârâite. „Ei bine, presupun că ai dreptate. Dar nu cred că va fi ușor. Oamenii mor de foame.”

— Mă voi ocupa de asta, spuse Rand. „Am nevoie să-ți aduni soldații.”

„Nu-i văd pe mulți dintre ceilalți băieți de aici... Nu, stai. Sunt Votabek și Redbord.” Făcu semn cu mâna către o pereche de dureri pe care Min le observase mai devreme. Au ezitat, apoi s-au apropiat.

„Durnham?” a întrebat unul dintre ei. "Ce este asta?"

„Este timpul să se termine fărădelegea din oraș”, a spus Durnham. „Vom organiza lucrurile, o să le curățăm. Domnul Dragon s-a întors.”

Unul dintre ei a scuipat în lateral. Era un bărbat corpulent, cu părul negru și creț, pielea de Domani și o

mustață subțire. „Arde-l. Ne-a părăsit. Eu... Se întrerupse așa cum îl văzu pe Rand.

— Îmi pare rău, spuse Rand, întâlnindu-i ochii bărbatului. "Te-am dezamagit. Nu voi mai face asta."

Bărbatul aruncă o privire spre însoțitorul său, care ridică din umeri. „Lain nu ne va plăti niciodată. Ar putea la fel de bine să vedem ce putem face aici."

— Naeff, strigă Rand, făcându-i semn lui Asha'man înainte. El și Fecioarele s-au ridicat de unde se uitaseră. „Faceți o poartă înapoi către Piatră. Vreau arme, armuri și uniforme."

— O voi face imediat, spuse Naeff. „Vom pune soldații să le aducă."

— Nu, spuse Rand. „Treceți proviziile prin, în această clădire de aici.

„Voi elibera un loc pentru poarta în interiorul ei. Dar nu vor veni soldați."

Rand și-a ridicat ochii, uitându-se la stradă. „Bandar Eban a suferit destul sub mâinile străinilor. Astăzi, ea nu va cunoaște mâna unui cuceritor."

Min s-a dat înapoi și a privit cu mirare. Cei trei soldați au intrat în grabă în clădire și au îndepărtat aricii. Când Rand i-a văzut, le-a cerut să fie mesageri pentru a face comisioane. Ei au răspuns. Toată lumea i-a răspuns lui Rand, când și-au luat timp să se uite la el.

Poate că altcineva ar fi crezut că este o formă de constrângere, dar Min și-a văzut fețele schimbându-se, a văzut speranța revenind ca o licărire în ochii lor. Au văzut ceva despre Rand în care puteau avea încredere. Ceva, cel puțin, în care sperau că pot avea încredere.

Cei trei soldați au trimis câțiva dintre băieți și fete mesageri să aducă alți foști soldați. Naeff și-a făcut poarta de acces. În câteva minute, cei trei soldați inițiali au ieșit din clădire, purtând pieptar argintiu și haine simple și curate, de culoare verde. Bărbații își pieptănaseră barba și părul și găsiseră niște apă pentru a se spăla pe față. La fel de repede, au încetat să arate ca niște cerșetori și au devenit soldați. Puțin mirositoare, dar soldați totuși.

Femeia pe care Min o remarcase mai devreme – cea pe care era sigură că putea învăța să o canalizeze – a venit să vorbească cu Rand. După un timp, ea dădu din cap și în curând adunase femei și bărbați pentru a umple găleți din fântână. Min s-a încruntat la asta până când au început să șteargă fețele și mâinile celor care se apropiau.

Oamenii au început să se adune în jur. Unii curioși, alții ostili, alții pur și simplu prinși în flux. Femeia și echipa ei au început să le trimită și să le pună la treabă. Unii pentru a căuta răniți sau bolnavi, alții pentru a lua săbii și uniforme. O altă femeie a început să-i interogheze pe arici, descoperind unde erau părinții lor, dacă aveau vreunul.

Min se așează pe cutia pe care stătuse Rand. Într-o oră, avea un grup de soldați cu cinci sute de oameni, conduși de căpitanul Durnham și cei doi locotenenți ai săi. Mulți dintre cei cinci sute au continuat să se uite în jos la hainele lor curate și la pieptarul argintiu de parcă ar fi fost uimiți.

Rand a vorbit cu mulți dintre ei, cerându-și scuze direct. În timp ce vorbea cu o femeie, mulțimea din spate a început să se amestece și să se miște. Rand s-a întors și a văzut un bărbat în vârstă apropiindu-se, cu pielea ruptă de leziuni teribile. Mulțimea și-a păstrat distanța.

— Naeff, strigă Rand.

"Lordul meu?"

— Treci pe Aes Sedai, spuse Rand. „Există oameni care au nevoie de vindecare.” Femeia care a făcut ca oamenii să umple gălețile cu apă l-a condus pe bătrân într-o parte.

— Domnule, spuse căpitanul Durnham, îndreptându-se. Min a clipit. Bărbatul găsise undeva un brici și și-a bărbierit barba, dezvăluind o bărbie puternică. Își lăsase o mustață Domani. Patru bărbați l-au urmat ca gardian.

— Vom avea nevoie de mai mult loc, domnule, spuse Durnham. „Clădirea aia pe care ai ales-o este debordată și din ce în ce mai mulți vin, umplând strada.”

"Ce sugerezi?" întrebă Rand.

— Docuri, răspunse Durnham. „Sunt ținute de unul dintre negustorii din oraș. Pariez că putem găsi niște depozite aproape goale de folosit. Aceia țineau cândva mâncare, dar... ei bine, nu a mai rămas nimic.”

— Și negustorul care deține locul? întrebă Rand.

„Doamne,” spuse căpitanul Durnham, „nimic cu care să nu poţi face faţă”.

Rand zâmbi, apoi făcu cu mâna lui Durnham să-i dea drumul. Rand i-a întins mâna lui Min.

— Rand, spuse ea, alăturându-se lui, vor avea nevoie de mâncare.

— Da, a fost de acord el. Se uită spre sud, spre docurile din apropiere. „O să găsim acolo.”

„Nu va fi mâncat deja?”

Rand nu răspunse. S-au alăturat gardiei orașului nou formate, mergând în fruntea unei forțe în verde și argintiu.

In spatele lor se afla o mulțime tot mai mare de refugiați plini de speranță.

Docurile enorme ale Bandar Eban au fost unele dintre cele mai impresionante din lume. Zăceau în jumătate de lună la baza orașului. Min a fost surprins să vadă câte nave erau acolo, majoritatea navelor Sea Folk.

Așa e, se gândi Min. Rand i-a pus să aducă mâncare în oraș. Dar se stricase. Când Rand părăsise orașul, primise vestea că toată mâncarea de pe acele nave căzuse la atingerea Celui Întunecat.

Cineva pusese blocaje la baza drumului. Alte drumuri către docuri păreau la fel de blocate. Soldații în uniformă se uitară nervoși din spatele baricadei în timp ce forțele lui Rand se îndreptau.

"Opreste-te acolo!" strigă o voce. „Noi nu…”

Rand și-a ridicat mâna, apoi a fluturat-o degajat. Baricada – formată din mobilier și scânduri – a bubuit, apoi a alunecat în lateral cu o măcinare a lemnului. Bărbații strigau din spate, îndepărtându-se.

Rand a lăsat baricada prăbușită pe marginea drumului. Făcu un pas înainte, iar Min simți pacea în el. Un grup de bărbați cu aspect zdrențuit stătea pe drum, cu ochii mari. Rand a ales unul din față. „Cine este cel care blochează poporul meu de aceste docuri și caută să strângă mâncare pentru el? Aș… vorbi cu această persoană.”

„Stăpânul meu Dragon?” întrebă o voce surprinsă.

Min aruncă o privire în lateral. Un bărbat înalt și slăbit, într-o haină roșie de Domani, se năpusti spre ei de pe docuri. Cămașa lui fusese cândva bună și ciufulită, dar acum era șifonată și neîngrijită. Părea epuizat.

Care era numele lui? Min gând. Iralin. Asta e. Stăpânul docurilor.

„Iralin?” întrebă Rand. "Ce se intampla aici? Ce ai facut?"

„Ce *am* făcut?” întrebă bărbatul. „Am încercat să împiedic pe toată lumea să se grăbească pe acele nave după mâncarea stricata! Oricine îl mănâncă se îmbolnăvește și moare. Oamenii nu vor asculta. Mai multe grupuri au încercat să asalteze docuri pentru mâncare, așa că am decis să nu-i las să se sinucidă mâncând-o.”

Vocea bărbatului nu fusese niciodată atât de supărată înainte. Min și-a amintit de el ca fiind pașnic.

„Lady Chadmar a fugit la o oră după ce ai plecat”, a continuat Iralin. „Ceilalți membri ai Consiliului Negustorilor au candidat în cursul zilei. Acei oameni de

mare care arde susțin că nu vor pleca până nu își vor descărca marfa – sau până când le voi plăti să facă altceva. Așa că am așteptat ca orașul să se înfometeze, să mănânce acea mâncare și să moară, sau să urce într-o altă revoltă de flăcări și moarte. Asta am făcut aici. Ce ai făcut, Lord Dragon?”

Rand închise ochii și oftă. Nu și-a cerut scuze lui Iralin, așa cum le-a făcut celorlalți; poate că a văzut că nu ar fi însemnat nimic.

Min se uită cu privirea la Iralin. — Are greutăți pe umeri, comerciante. El nu poate veghea asupra tuturor...

— E în regulă, Min, spuse Rand, punându-și mâna pe brațul ei și deschizând ochii. „Nu este mai mult decât merit. Iralin. Înainte să plec din oraș, mi-ai spus că mâncarea de pe acele nave s-a stricat. Ai verificat fiecare butoi și sac?”

— Am verificat destul, spuse Iralin, încă ostil. „Dacă deschizi o sută de saci și găsești același lucru în fiecare, îți dai seama de model. Soția mea a încercat să găsească o metodă sigură de a cerne boabele putrezite din boabele sigure. Dacă există cereale sigure de luat.”

Rand începu să meargă spre nave. Iralin îl urmă, părând confuz, poate pentru că Rand nu strigase la el. Min s-a alăturat lor. Rand se apropie de o navă Sea Folk care stătea jos în apă, ancorată de frânghii. Un grup de oameni de mare stătea deasupra ei.

— Aș vorbi cu stăpâna voastră, strigă Rand.

„Eu sunt ea”, a spus unul dintre oamenii marii, o femeie cu părul alb în părul negru și drept și cu un model de tatuaje pe mâna dreaptă. „Milis din Shalada Three Stars.”

„Am făcut o înțelegere”, a sunat Rand, „pentru ca mâncarea să fie livrată aici”.

— Acela nu vrea să fie livrat, spuse Milis, făcând semn din cap către Iralin. „Nu ne va lăsa să descarcăm; spune că, dacă o facem, va avea arcașii liberi asupra noastră.”

„Nu aș fi capabil să-i reții pe oameni”, a spus Iralin. „A trebuit să răspândesc zvonuri în oraș că oamenii de la mare țin ostatici mâncarea.”

„Vezi ce suferim pentru tine?” îi spuse Milis lui Rand. — Începe să mă întreb despre târgul nostru cu tine, Rand al'Thor.

„Negi că eu sunt Coramoor?” întrebă Rand, întâlnindu-i ochii. Părea să aibă probleme cu privirea departe de el.

— Nu, spuse Milis. „Nu, cred că nu. Presupun că veți dori să vă îmbarcați pe Whitecap.

"Dacă aș putea."

— Sus cu tine, atunci, spuse ea.

Odată ce pasarela a fost pusă la loc, Rand a urcat cu pași mari pe ea, urmat de Min cu Naeff și cele două Fecioare. După o clipă, a venit și Iralin, urmat de căpitan și de câțiva soldați ai lui.

Milis îi conduse în centrul punții, unde o trapă și o scară duceau în cala navei. Rand a coborât primul, mișcându-se stângaci, având o singură mână. Min a urmat.

Dedesubt, lumina pătrundea prin fantele de pe punte, luminând sac după sac de cereale. Aerul mirosea a praf și gros.

— Vom fi bucuroși că această marfă a dispărut, spuse Milis încet, coborând apoi. „A ucis șobolanii.”

— Aș crede că ai aprecia asta, spuse Min.

„O navă fără șobolani este ca un ocean fără furtuni”, a spus Milis. „Ne plângem de amândouă, dar echipajul meu mormăie de fiecare dată când găsește unul dintre paraziți mort.”

În apropiere erau câțiva saci de cereale deschisi, întoarse pe părțile laterale, vărsând conținut întunecat pe podea. Iralin vorbise despre încercarea de a separa ceea ce este rău de bun, dar Min nu a văzut nimic bun. Doar boabe zbârcite, decolorate.

Rand se uită la sacii deschisi când Iralin cobora în cală. Căpitanul Durnham coborî ultimul pe scară cu oamenii săi.

„Nimic nu mai rămâne bun”, a spus Iralin. „Nu este vorba doar de acest cereale. Oamenii aduceau cu ei magazine de iarnă de la ferme. Au plecat cu toții.

„Vom muri și atât. Nu vom ajunge la ultima bătălie sângeroasă. Noi-"

— Pace, Iralin, spuse Rand încet. „Nu este atât de rău pe cât crezi.” Făcu un pas înainte și smulse cravata de pe vârful unui sac. A căzut într-o parte, iar orz auriu s-a vărsat din el pe podeaua calei, fără nici un fir de întuneric pe ea. Orzul arăta de parcă tocmai fusese cules, fiecare bob plin și plin.

Mills gâfâi. „Ce i-ai făcut?”

— Nimic, spuse Rand. „Ai deschis doar sacii greșiți. Restul sunt toate bune.”

— Doar... spuse Iralin. „S-a întâmplat să deschidem numărul exact de saci rele fără să ajungem la unul dintre cei buni? Asta e ridicol.”

— Nu este ridicol, spuse Rand, punându-și mâna pe umărul lui Iralin. „Pur și simplu neplauzibil. Ai făcut bine aici, Iralin. Îmi pare rău că te-am lăsat într-o astfel de situație. Te numesc în Consiliul Comercianților.”

Iralin rămase cu gura căscată.

În lateral, căpitanul Durnham a deschis un alt sac. „Acesta e bun.”

„La fel și acesta”, a spus unul dintre oamenii săi.

— Cartofi aici, spuse un alt soldat de lângă un butoi. „Arătați la fel de bine ca orice am avut. Mai bine decât majoritatea, de fapt. Nu este uscat, așa cum v-ați aștepta de la resturile de iarnă.”

„Răspândiți vestea”, le-a spus Rand soldaților. „Adunați oamenii pentru a stabili distribuția într-unul dintre depozite. Vreau acest bob bine păzit; Iralin a fost înțelept să-și facă griji că oamenii vor năvăli pe docuri. Nu dați cereale negătite – asta îi va transforma pe oameni să se acopere și să facă troc cu ele. Vom avea nevoie de cazane și focuri pentru a găti o parte din el. Mutați restul în magazine. Grăbește-te, acum.”

"Da domnule!" spuse căpitanul Durnham.

„Oamenii pe care i-am adunat până acum vor ajuta”, a spus Rand. „Nu vor fura cerealele; putem avea încredere în ei. Pune-i să descarce corăbiile și să ardă cerealele rele. Ar trebui să existe mii de saci care sunt încă buni.”

Rand se uită la Min. „Vino. Trebuie să organizez Aes Sedai for Weaving.” El ezită, privindu-l uluit pe Iralin. „Lord Iralin, deocamdată ești administratorul orașului, iar Durnham este comandantul tău. În curând veți avea suficiente trupe pentru a restabili ordinea.”

— Administratorul orașului... spuse Iralin. "Poti sa faci asta?"

Rand a zâmbit. „Cineva trebuie. Grăbește-te cu munca ta; sunt multe de făcut. Nu pot rămâne aici decât suficient de mult pentru ca tu să stabilești lucrurile. O zi sau cam asa ceva.”

Rand se întoarse să urce pe scară.

"O zi?" spuse Iralin, încă în cală cu Min. „Pentru a stabili lucrurile? Nu o putem face în acel timp. Putem?"

— Cred că vei fi surprins de el, Lord Iralin, spuse Min, apucând scara și începând să urce. „Sunt, în fiecare zi.”

26
Parley

Perrin l-a scos pe Stepper din tabără, conducând o mare armată. Nu au arborat steagul capului de lup. Din câte știa, ordinul lui de a arde lucrurile fusese respectat. Acum era mai puțin sigur de această decizie.

În aer era un miros ciudat. O stăpânire. Ca interiorul unei camere care fusese lăsată închisă ani de zile. Stepper a plecat la trap pe Jehannah Road. Grady și Neald l-au flancat direct pe Perrin și au mirosit nerăbdători.

„Neald, ești sigur că ești gata?” întrebă Perrin în timp ce îndrepta armata spre sud-est.

„Mă simt la fel de puternic ca vreodată, Domnul meu”, a răspuns Neald. „Suficient de puternic pentru a ucide niște Manti Albe. Întotdeauna mi-am dorit să am șansa să fac asta.”

„Doar un prost caută șansa de a ucide”, a spus Perrin.

— Br, da, Domnul meu, spuse Neald. „Deși, poate ar trebui să menționez...”

— Nu trebuie să vorbim despre asta, îl întrerupse Grady.

"Ce?" întrebă Perrin.

Grady părea stânjenită. „Nu e nimic, sunt sigur.” Spune, Grady, spuse Perrin.

Bătrânul respiră adânc. „Am încercat să facem o poartă de acces în această dimineață pentru a trimite refugiații înapoi și nu a funcționat. O dată mai devreme, s-a întâmplat și asta. Țesăturile s-au destrămat și s-au desfăcut peste noi.”

Perrin se încruntă. „Alte țesături funcționează bine?”

— Da, spuse Neald repede.

— După cum am spus, domnule, spuse Grady. „Sunt sigur că va funcționa când vom încerca din nou. Doar că nu este suficientă practică.”

Nu era probabil să aibă nevoie de Traveling pentru a se retrage din această bătălie – nu doar cu doi Asha'man și o forță atât de mare. Dar era încă deconcertant să pierzi șansa. Ar fi bine să nu se întâmple cu alte țesături. El depindea de Grady și Neald pentru a deruta și a perturba încărcătura inițială de Whitecloak.

Poate că ar trebui să ne întoarcem, gândi Perrin, dar a oprit gândul imediat. Nu-i plăcea să fie nevoit să ia această decizie. Îi făcea rău să se gândească la luptă, om împotriva omului, când adevăratul lor dușman era Cel Întunecat. Dar mâna lui fusese forțată.

Au continuat mai departe, cu ciocanul în cureaua de lângă el. Hopper sugerase că nu era diferit de topor. Pentru lup, o armă era ca alta.

Gărzile Înaripate Mayener călăreau lângă el, cu pieptarurile vopsite în roșu strălucind, arătând ca niște șoim grațioși gata să se arunce. Soldații lui Alliandre, simpli și hotărâți, călăreau în spate, ca niște bolovani gata să se zdrobească. Arcașii de la Two Rivers, ca niște stejari, erau ageri, dar voinici. Aiel, ca viperele cu dinți de ras. Înțelepții, atrași fără tragere de inimă, tunete incerte care fierb de o energie imprevizibilă. Nu știa dacă vor lupta pentru el.

Restul armatei lui era mai puțin impresionantă. Mii de bărbați cu o gamă largă de experiențe și vârste – niște mercenari, niște refugiați din Maiden, niște femei care îi văzuseră pe Maidens și Cha Faile și au insistat să fie antrenați alături de bărbați. Perrin nu-i oprise. Ultima bătălie urma. Cine era el să le interzică celor care voiau să lupte?

Se gândise să-i interzică lui Faile să vină astăzi, dar știa cum avea să iasă. În schimb, a pus-o în spate, înconjurată de Wise Ones și Cha Faile, însoțită de Aes Sedai.

Perrin îşi strânse hăţurile mai strâns, ascultând picioarele în marş. Puțini dintre refugiați aveau armură. Arganda le numease infanterie ușoară. Perrin avea un alt termen pentru ei: „nevinovați cu lame”. De ce l-au urmat? Nu vedeau că vor cădea primii?

Au avut încredere în el. Lumina le arde, toți au avut încredere în el! Și-a sprijinit mâna pe ciocanul său, simțind mirosul aerului umed amestecat cu frică și entuziasm. Tunetul copitelor și al pașilor, amintindu-i de cerul întunecat. Tunete fără fulgere. Fulger fără tunete.

Câmpul de luptă era în față, o pășune largă și verde mărginită la capătul îndepărtat de trupe în alb. Acea armată Whitecloak purta pieptar argintiu strălucitor la perfecțiune, tabardele și mantiile lor de un alb pur. Această câmpie ierboasă era un loc bun pentru a avea o luptă. De asemenea, ar fi un loc bun pentru a planta culturi.

Pentru a înțelege un lucru, trebuie să-i înțelegeți părțile și scopul.

Care fusese scopul toporului lui de război? A ucide. De aceea fusese făcută. Tocmai pentru asta fusese bine.

Dar ciocanul era diferit.

Perrin îl trase brusc pe Stepper în sus. Lângă el, Asha'man sa oprit și întreaga coloană de trupe a început să se oprească. Grupurile se îngrămădeau pe măsură ce încetineau; ordinele strigate au înlocuit zgomotele marșului.

Aerul era liniştit, cerul de deasupra capului era trist. Nu simțea mirosul de iarbă sau de copacii îndepărtați pentru praful din aer și bărbații care transpirau în armura lor. Caii pufneau, unii dintre ei ciugulind iarba. Alții s-au amestecat, prinzând tensiunea călăreților lor.

"Lordul meu?" întrebă Grady. "Ce este?"

Armata Whitecloak era deja în poziție cu o formație V de călăreți în față. Au așteptat, cu lăncile drepte, gata să fie coborâte pentru a vărsa sânge.

„Toporul doar ucide”, a spus Perrin. „Dar ciocanul poate fie să creeze, fie să omoare. Asta este diferența.”

Avea sens pentru el, dintr-o dată. De aceea trebuia să arunce toporul. Ar putea alege să nu omoare. El nu ar fi împins în asta.

Se întoarse către Galia, care stătea cu mai multe Fecioare la mică distanţă. „Îi vreau pe Aes Sedai și pe Înțelepții aici sus acum.” Perrin a ezitat. „Comandă-i pe Aes Sedai, dar întreabă-i pe cei înțelepți. Ordonează-le și oamenilor de la Two Rivers să urce.

Gaul a dat din cap și a alergat să facă ceea ce i-a cerut. Perrin se întoarse către Mantele Albe. Cu toate greșelile lor, Whitecloaks se considerau onorabili. Nu aveau să atace până când Perrin nu va fi în poziție.

Grupul de Înțelepți și Aes Sedai i s-a alăturat în față. Faile, observă el, călărea cu ei. Ei bine, el îi spusese să rămână cu ei. Îi întinse o mână, invitând-o lângă el. Oamenii Two Rivers au venit pe flancul forței sale.

— Gaul a spus că ai fost foarte politicos, îi remarcă Edarra lui Perrin. „Asta înseamnă că vrei ceva de la noi pe care nu vom dori să facem.”

Perrin zâmbi. „Vreau să mă ajuți să previn această bătălie.”

„Nu vrei să dansezi sulițele?” întrebă Edarra. „Am auzit ceva din ce au făcut acești bărbați în alb în zonele umede. Cred că poartă alb pentru a ascunde ceea ce este întunecat în interiorul lor.”

— Sunt confuzi, spuse Perrin. „Ei bine, sunt mai mult decât confuzi. Sunt frustranți blestemați de Lumină. Dar nu ar trebui să ne luptăm cu ei, nu odată cu venirea Ultima Bătălie. Dacă ne certam între noi, vom pierde în fața Întunericului.”

Edarra râse. „Mi-ar plăcea să văd pe cineva să spună asta Shaido-ului, Perrin Aybara. Sau, mai degrabă, mi-ar fi plăcut să văd pe cineva sugerându-ți asta când încă ți-a ținut soția!”

— Ei bine, Shaido avea nevoie de ucidere, spuse el. „Dar nu știu dacă aceste mantii albe au. Poate că au nevoie doar de o groază bună. Vreau ca tu și Aes Sedai să aruncați pământul în fața armatei lor.”

— Întreabă ceva ce nu ar trebui, Aybara, spuse Seonid cu severitate. „Nu vom lua parte la bătălia ta. Diminutivul Green i-a întâlnit ochii, cu o voce clară și scurtă.

— Nu iei parte la luptă, spuse Perrin. „Preveniți unul.”

Seonid se încruntă. „Mă tem că va fi la fel, în acest caz. Dacă atacăm pământul, ar folosi Puterea Unică ca armă. Le-am putea răni bărbații aceia. Imi pare rau."

Perrin strânse din dinți, dar nu-i forța. Înțelepții și Asha'man ar fi probabil de ajuns. Se întoarse către oamenii de la Two Rivers. „Tam, spune-le oamenilor să încoace săgețile și să fie gata să lanseze o salvă.”

Tam dădu din cap, trimițând un alergător cu ordinul. Oamenii Two Rivers s-au aliniat. Aceasta era dincolo de raza de acțiune a majorității arcurilor, dar o tragere bună pe un arc lung Two Rivers ar putea reuși.

Perrin dădu din cap către Înțelepții, apoi făcu semn către Asha'man. Înainte să se poată spune altceva, pământul din fața Mantelor Albe a erupt. Un bubuit a zguduit pajiștea, murdăria explodând în aer. Grady și Neald și-au mutat caii înainte.

Caii Whitecloaks s-au ridicat și oamenii au strigat îngroziți. Un grup mic de bărbați din partea din față nu părea deranjați de explozii și și-au ținut caii sub control. Aceștia ar fi liderii. Într-adevăr, ochii lui Perrin îl puteau distinge pe Lordul Căpitan Comandant însuși care stătea acolo.

Mizerie s-a pulverizat din nou în aer, căzând pentru a arunca șanțul de dedesubt. Cei Înțelepți purtau acel aspect de concentrare care a venit cu canalizarea.

„Poate unul dintre voi să-mi îmbunătățească vocea?” întrebă Perrin.

— Pot să o fac, spuse Grady. „L-am văzut pe M’Hael făcând-o odată.”

— Bine, spuse Perrin, întorcându-se către Tam. „Odată ce canalizatorii se opresc, spune-le bărbaților să-mi dea câteva salve lungi. Încearcă să lovești acel șanț.”

Câteva momente mai târziu, exploziile s-au încheiat. Oamenii Two Rivers au tras o salvă și l-au slăbit. Arborele groase se înălțau într-un arc și, în curând, ruptura s-a înțepat de săgeți. Perrin urmărea armata Whitecloak. Aveau rânduri rupte, stând în dezordine.

Un zgomot de armură însoțit de bătăi de copite a anunțat sosirea lui Arganda.

Primul Căpitan al Ghealdanului purta cârma cu pene, cu ochii tari sub ea. — Ce rost avea asta, dacă pot să întreb, Lord Aybara? A simțit mirosul lui Faile. „Tocmai ai renunțat la avantajul nostru! O ambuscadă ar fi putut ucide mii de oameni și ar fi spart încărcarea lor inițială.”

— Da, spuse Perrin. Faile încă călărea pe partea cealaltă a lui. „Și ei știu asta. Uită-te la rândurile lor, Arganda. Sunt îngrijorați. Whitecloaks realizează prin ce ar trebui să treacă ca să ne taxeze. Dacă eram dispus să le dau asta ca o explozie de avertizare, ce m-am reținut?”

„Dar asta a fost măsura în care putem face”, a spus Faile.

„Ei nu știu asta.” Perrin rânji. „Ar fi o prostie din partea noastră să comităm tot ce avem într-o astfel de explozie de avertizare.”

Arganda își ținea limba, deși evident că se gândea chiar la asta. A fost un soldat până în oase. Un topor. Nu era nimic rău în asta, dar Perrin trebuia să fie ciocanul. Când a arătat cu degetul, oameni ca Arganda au ucis.

— Grady, spuse Perrin. „Vocea mea, te rog? Nu m-ar deranja dacă și armata noastră ar putea auzi ceea ce spun eu.”

— Mă descurc cu asta, spuse Grady.

Perrin trase adânc aer în piept, apoi vorbi. „Eu sunt Perrin Aybara!” vocea îi bubui peste câmpie. „Sunt prieten cu Dragonul Renăscut și servesc aici la comanda lui. Mă duc spre Ultima Bătălie. Lord căpitan comandant, ai cerut să mă întâlnesc cu tine în condițiile tale înainte și am venit. Vă rog să returnați onoarea aici și să vă întâlniți așa cum vă cer. Dacă ești hotărât să mă omori înainte să călătoresc împotriva Umbrei, măcar fă-mi serviciul de a-mi oferi o ultimă șansă de a preveni vărsarea sângelui în această zi!”

El dădu din cap către Grady, iar bărbatul își eliberă țesătura. „Avem vreun pavilion pe care l-am putea amenaja pentru parlament?”

— Înapoi în tabără, spuse Faile.

— Pot să încerc o poartă, spuse Neald, dându-și mustața — sau, cel puțin, bucata subțire de blană de pe față pe care o numea mustață, epilată până la vârfuri.

"Incearca-l."

S-a concentrat. Nu s-a intamplat nimic. Tânărul se înroși cu furie. „Nu funcționează. Nu călătoresc sau nu scapă.”

— Înțeleg, spuse Perrin. „Ei bine, hai să trimitem un călăreț înapoi. Ar trebui să putem pune cortul aici în câteva minute. Nu știu dacă vor fi de acord să se întâlnească, dar vreau să mă pregătesc, în caz că o vor face. Adu-i înapoi și pe Berelain și Alliandre, și poate pe cineva cu băuturi și cu scaunele și masa din cortul meu.

Au fost date ordinele potrivite și un bărbat de la Two Rivers — Robb Solter — a plecat, Maidens urmând după el. Whitecloaks păreau să ia în considerare propunerea lui. Bun.

Arganda și cei mai mulți dintre ceilalți s-au răspândit pentru a transmite vestea despre ceea ce se întâmpla, deși nu ar fi putut rata anunțul lui Perrin. Toată lumea părea să facă ce ar trebui, așa că Perrin s-a așezat pe spate în șa să aștepte.

Faile își duse calul spre el. Mirosea intrigata.

"Ce?" întrebă Perrin.

„S-a schimbat ceva la tine. Încerc să-mi dau seama ce.”

— Mă opresc, spuse Perrin. „Nu am luat încă nicio decizie. Dar nu vreau să-i ucid pe acești oameni. Nu încă. Nu decât dacă trebuie să o fac.”

— Nu vor da niciun motiv, soțule, spuse Faile. „Deja te-au judecat.”

— Vom vedea, spuse el. El ridică privirea spre cer, gândindu-se la mirosul ciudat și la faptul că porțile Asha'man nu funcționau. Slayer se plimba pe această zonă în visul lupului și acolo era acel zid de sticlă. Se simțea ceva foarte greșit în vânt și simțurile îi mâncăriu la el. Fii atent. Fi pregatit.

Ciocanul ar putea ucide sau crea. Nu știa încă în ce situație este aceasta. Nu a avut de gând să lovească până nu a făcut-o.

Galad stătea pe câmpia ierboasă care ar fi trebuit să fie un câmp de luptă, uitându-se la șanțul sfâșiat în pământ, plin de sute de săgeți.

A fost pregătit pentru Aes Sedai. Un Aes Sedai nu putea răni pe cineva decât dacă ea sau Garditorul ei era în pericol, iar Galad dăduse ordine foarte precise oamenilor săi să nu se implice – sau chiar să se apropie – de Aes Sedai. Dacă Copiii îl vedeau pe Aes Sedai, trebuiau să se oprească și să dea din cap, întorcându-și armele. Dacă oamenii lui au arătat clar că nu i-ar face rău lui Aes Sedai, atunci surorile ar trebui să fie inutile în luptă.

Mulți dintre Copii nu au crezut asta. Ei au numit poveștile celor Trei Jurăminte inventii deliberate. Nu locuiseră în Turnul Alb. Lui Galad nu-i plăceau cei mai mulți Aes Sedai și, cu siguranță, nu avea încredere în ei, dar știa că jurămintele țineau.

Oamenii lui Galad s-au întors la rând, mormăind. Și-a ridicat oglinda, inspectând prima linie a lui Aybara. Bărbați în paltoane negre. Mai multe femei Aiel, inclusiv una dintre cele care veniseră cu Aybara la primele lor întâlniri. Un channeler, fără îndoială. Și-a imaginat pământul explodând sub forțele sale de încărcare, trântând cavaleria în aer, pe alții căzând în șanț, în timp ce liniile de mai târziu stăteau în confuzie, pradă acelor arcuri lungi impresionante.

Bornhald s-a dus la Galad, cu chipul furios. „Nu o să ne pledem cu adevărat, nu-i așa?”

Galad îşi coborî oglinda. "Da. Cred că suntem.”

„Dar ne-am întâlnit deja cu el!” spuse Bornhald. „Ai spus că vrei să vezi acei ochi, ca dovadă că era Shadowspawn și i-ai văzut. Ce mai ai nevoie?”

spuse Byar, apropiindu-și montura. Adeseori a făcut ca gardian al lui Galad zilele acestea. — Nu se poate avea încredere în el, lordul meu căpitan comandant.

Galad dădu din cap spre şanţ. „El ar fi putut să ne distrugă cu acel atac.”

„Sunt de acord cu Byar”, a spus Bornhald. „Vrea să te scoată afară, apoi să te omoare pentru a ne demoraliza.”

Galad dădu încet din cap. „Este posibil.” Se întoarse către Lordul Căpitan Harnesh, care călărea în apropiere. „Dacă mor, vreau să preiei comanda și să controlezi. Atacă fără milă; Îmi abrog ordinul de a evita Aes Sedai. Ucide pe oricine pare să canalizeze. Faceți din asta o prioritate. Este posibil să nu înțelegem ce se întâmplă aici.”

„Dar încă mai mergi?” întrebă Bornhald.

^

— Da, spuse Galad. Ii lăsase pe Bornhald și pe Byar să-l încurajeze la luptă, dar acum se întreba dacă nu se grăbise prea mult. Văzuse acei ochi și auzise mărturiile atât ale copiilor săi, cât și ale unora dintre cei care călăreaseră cu Aybara. Părea clar că atacul era lucrul de făcut.

Dar Aybara avea dreptate. El venise să se întâlnească cu Galad când a fost întrebat. Poate că a existat o modalitate de a preveni vărsarea de sânge. Galad nu a crezut, dar dacă a existat măcar o șansă, atunci amânarea era cea mai bună. A fost la fel de simplu.

Bornhald nu părea mulțumit. Furia lui față de bărbatul care și-a ucis tatăl era de înțeles, dar nu i se putea lăsa să-i ghideze pe Copii. — Poți să vii cu mine, spuse Galad, împingându-și calul înainte. „Asta este valabil și pentru tine, Copil Byar. Căpitanul Lordului ar trebui să rămână în urmă, împrăștiat printre oameni, ca să nu ne lase Aybara fără conducători.

salută Harnesh. Bornhald a căzut fără tragere la loc lângă Galad, la fel ca și Byar, ai cărui ochi ardeau de un zel sălbatic care se potrivea cu mânia lui Bornhald.

Amândoi au experimentat înfrângerea și nedemnul din mâna acestui Perrin Aybara. Galad a luat și cincizeci de copii ca gardieni, călare în formație în spatele lui.

Până la sosirea lor a fost amenajat un pavilion. Cu vârf plat și simplu, avea patru stâlpi care întindeau pânza gri maronie. Sub ea era o măsuță pătrată, însoțită de două scaune.

Aybara stătea pe o parte a mesei. Se ridică când Galad se apropia; astăzi, bărbatul mare purta o haină verde și pantaloni maro – ambii bine lucrați, dar simpli – și avea acel ciocan atârnat în talie. Hainele aveau o sensibilitate pământească față de ele. Nu, acesta nu era un om de palate, ci un om de câmpuri și păduri. Un pădurar care se ridicase să devină domn.

O pereche de bărbați Two Rivers stăteau în spatele pavilionului, ținând în mână arcuri lungi puternice Two Rivers. Se spunea că ei sunt fermieri și păstori independenți, de animale vechi și robuste. Și îl aleseseră pe acest Perrin Aybara să-i conducă.

Galad se îndreptă spre pavilion. Byar și Bornhald i s-au alăturat, deși ceilalți cincizeci au rămas călare afară.

Spre deosebire de ultima lor întâlnire, aici erau Aes Sedai, trei pe care i-a putut observa. O femeie Cairhienin scunda; o femeie zveltă, cu aspect plăcut, într-o rochie simplă; o femeie îndesată, ale cărei numeroase împletituri

însemnau că era probabil din Tarabon. Stăteau alături de grupul de femei Aiel în șaluri, păzite de o mână de Fecioare ale suliței. Ei bine, acei Aiel au dat credință afirmației că Aybara a fost trimisă de Dragonul Renăscut.

Galad și-a sprijinit mâna dezinvolt pe mânerul sabiei, privind peste ceilalți ocupanți ai pavilionului.

Și apoi a înghețat. O femeie izbitor de frumoasă stătea în spatele scaunului Aybarei. Nu, nu frumos, superb. Părul negru strălucitor îi curgea pe lângă gât; părea să strălucească. Purta o rochie roșie, suficient de subțire pentru a-și accentua forma și suficient de adânc tăiată pentru a expune sânul umflat.

Și acei ochi. Atât de întunecat, cu gene lungi și frumoase. Părea... tras spre ei. De ce nu venise femeia asta data trecută?

— Arăți surprins, spuse Aybara în timp ce se așeza din nou. Avea o voce burlană. „Doamna Prima este aici la comanda Lordului Dragon, la fel ca și mine. Nu ai observat steagul Mayene deasupra forțelor mele?

„Eu...” Galad închise gura, executând o plecăciune în fața femeii. Berelain sur Paendrag Paeron? Se spunea că este o frumusețe minunată, dar acele povești îi făceau puțină dreptate. Galad și-a smuls ochii de la ea și s-a forțat să ia locul vizavi de Aybara. Trebuia să se concentreze asupra dușmanului său.

Ochii aceia de aur erau la fel de neliniștitori pe cât își amintea. Atât de ciudat de privit. Da, acest om nu putea fi altceva decât Shadowspawn.

De ce ar urma atât de mulți o astfel de creatură? De ce ar urma ea o astfel de creatură?

„Mulțumesc că ai venit”, a spus Aybara. „Ultima noastră întâlnire a fost pripită. O vom face cum trebuie, de data asta. Ar trebui să știți că această femeie de lângă mine este Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdan, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen.” Deci, acea femeie impunătoare, cu părul negru, era actuala Regina a Ghealdanului. Desigur, cu tulburările de aici din ultima vreme, probabil că au fost o jumătate de duzină de oameni care încercau să revendice tronul. Era drăguță, dar complet umbrită de Berelain.

Perrin dădu din cap către o a treia femeie. „Aceasta este Faile ni Bashere t'Aybara, soția mea și verișoara mea cu regina din Saldaea.” Soția lui Aybara îl privi pe Galad cu suspiciune. Da, ea era evident saldaeană, după nasul ăla. Bornhald și Byar nu știau de legăturile ei regale.

Doi monarhi în cort și ambii în spatele lui Aybara. Galad se ridică de pe scaun și îi făcu o plecăciune lui Alliandre, pentru a se potrivi cu cea pe care i-o dăduse lui Berelain. "Majestatea Voastra."

— Ești foarte politicos, lord căpitan comandant, spuse Berelain. „Și acelea erau funde elegante. Spune-mi, unde ai primit o astfel de pregătire?”

Vocea ei era ca muzica. „La curtea Andorului, doamna mea. Sunt Galad Damodred, fiul vitreg al reginei Morgase și fratele vitreg al lui Elayne Trakand, regina de drept.”

— Ah, spuse Perrin. „E vremea să-ți pun un nume. Mi-aș fi dorit să fi spus asta ultima dată.”

Berelain se uită în ochii lui, iar ea zâmbi, părând de parcă ar fi vrut să facă un pas înainte. S-a prins însă. „Galad Damodred. Da, am crezut că am recunoscut ceva în fața ta. Ce mai face sora ta?"

„Sper că este bine”, a spus Galad. „Nu am mai văzut-o de ceva vreme.”

— Elayne se simte bine, spuse Perrin cu hotărâre. — Ultima dată când am auzit – care a fost cu doar câteva zile în urmă – că și-a asigurat dreptul la tron. Nu aș fi surprins dacă vrea să se căsătorească cu Rand până acum. Dacă ea îl poate trage departe de orice tărâm pe care îl cucerește.”

În spatele lui Galad, Byar șuieră încet. Intenționase Aybara să insulte indicând o relație între Elayne și Dragonul Renăscut? Din păcate, Galad și-a cunoscut prea bine sora. Era impulsivă și manifestase o fascinație nepotrivită față de tânărul al'Thor.

— Sora mea s-ar putea să facă ce dorește, spuse Galad, surprins de cât de ușor își stăpânea supărarea atât față de ea, cât și de Dragonul Renăscut. „Suntem aici să discutăm despre tine, Perrin Aybara, și despre armata ta.”

Aybara se aplecă înainte, punând două mâini pe masă. „Știm amândoi că nu este vorba despre armata mea.”

„Atunci despre ce este vorba?” întrebă Galad.

Aybara i-a întâlnit privirea cu acei ochi nefirești ai lui. „Este vorba despre o pereche de Copii luminii pe care i-am ucis cu doi ani în urmă. Acum, de fiecare dată când mă întorc, se pare că există un grup de voi care îmi plesnește de la călcâie.”

Nu era deseori faptul că un criminal era atât de deschis cu privire la ceea ce făcuse. Galad auzi zgomotul unei săbii scos în spatele lui și ridică o mână. „Copilul Bornhald! Te vei controla!”

„Doi copii ai luminii, Shadowspawn?” Bornhald scuipă. „Și ce rămâne cu tatăl meu?”

„Nu am avut nimic de-a face cu moartea lui, Bornhald”, a spus Aybara. „Geofram a fost ucis de Seanchan, din păcate. Pentru un Manta Albă, părea un om rezonabil, deși plănuia să mă spânzureze.

— Trebuia să te spânzure pentru crimele la care tocmai ai mărturisit, spuse Galad calm, aruncând o privire către Bornhald. Bărbatul și-a rupt sabia înapoi în teacă, dar fața lui era roșie.

„Nu au fost crime”, a spus Aybara. „M-au atacat. Am ripostat.”

„Nu asta am auzit”, a spus Galad. Ce joc juca acest om? „Am jurat mărturie că te-ai ascuns sub o crăpătură a stâncii. Când bărbații ți-au cerut să ieși, ai sărit afară țipând și i-ai atacat fără provocare.”

„Oh, a fost o provocare”, a spus Aybara. „Peletinele tale Albe mi-au ucis un prieten.”

— Femeia care a fost cu tine? întrebă Galad. „Din câte am auzit, a scăpat în siguranță.” Fusese șocat când Bornhald pomenise acest nume. Egwene al'Vere. O altă femeie care părea să prefere o companie periculoasă.

— Nu ea, spuse Perrin. „Un prieten pe nume Hopper. Și după el, un tovarăș de-al lui. Erau lupi.”

Omul se condamna mai departe! — Îți faci prieteni cu lupii, despre care se știe că sunt creaturi ale Umbrei?

„Lupii nu sunt din Umbră”, a spus Aybara. „Ei îl urăsc pe Shadowspawn la fel de mult ca orice om pe care l-am cunoscut.”

„Și de unde știi asta?”

Aybara nu mai spuse nimic. Erau mai multe acolo. Byar a spus că acest om părea capabil să comandă lupii, să alerge cu ei, ca un lup însuși. Acea mărturie făcea parte din ceea ce îl convinsese pe Galad că bătălia era singura cale. Părea că cuvintele lui Byar nu fuseseră exagerări.

Dar nu era nevoie, încă, să ne oprim asupra asta. Aybara recunoscuse crima. „Nu accept uciderea lupilor ca pe ceva care să te scutească”, a spus Galad. „Mulți vânători ucid lupii care le atacă turmele sau le amenință viața. Copiii nu au greșit cu nimic. Prin urmare, atacul tău asupra lor a fost o crimă neprovocată.”

„Era mult mai mult decât atât”, a spus Aybara. — Dar mă îndoiesc că te voi convinge de asta.

„Nu pot fi convins de ceva care nu este adevărat”, a spus Galad.

— Și nici nu mă vei lăsa în pace, spuse Aybara.

„Atunci suntem într-un impas”, a spus Galad. „Ați mărturisit crime pe care eu, ca slujitor al justiției, trebuie să le văd îndreptate. Nu pot pleca. Vedeți de ce am simțit că o discuție suplimentară este inutilă?

„Dacă aș fi dispus să fiu judecat?” întrebă Perrin.

Soția îndrăzneață a lui Aybara își sprijini o mână pe umărul lui. S-a întins și și-a pus mâna pe ea, dar nu s-a întors de la Galad.

„Dacă vei veni și vei accepta pedeapsa de la noi pentru ceea ce ai făcut...” a spus Galad. Ar însemna execuție. Cu siguranță creatura nu s-ar da bătută.

În spatele foișorului, sosise un grup de servitori care pregăteau ceaiul. Ceai. La o conversație de război. Evident, Aybara avea puțină experiență cu acest gen de lucruri.

— Nu o pedeapsă, spuse Aybara tăios. „Un proces. Dacă mi se dovedește nevinovat, voi fi liber, iar tu — Lordul Căpitan Comandant — instruiește oamenii tăi să nu mă mai urmărească. Mai ales Bornhald și cel din spatele tău care mârâie ca un cățeluș care își vede primul leopard.”

— Și dacă ești dovedit vinovat?

"Depinde."

„Nu-l asculta, lordul meu căpitan comandant!” spuse Byar. „El a promis că se va dărui nouă o dată înainte, apoi și-a trădat cuvântul!”

"Nu am!" spuse Aybara. „Nu ți-ai îndeplinit partea ta de târg!”

Galad a plesnit pe masă. „Acesta este inutil. Nu va fi nici un proces.”

"De ce nu?" întrebă Aybara. — Vorbești de dreptate, dar nu îmi vei oferi un proces?

„Și cine ar judeca?” întrebă Galad. „Ai avea încredere în mine să fac asta?”

— Sigur că nu, spuse Perrin. „Dar Alliandre poate. Ea este o regină.”

— Și tovarășul tău, spuse Galad. „Vreau să spun că nu o insultă, dar mă tem că te va achita fără să audă probe. Nici măcar Lady First nu ar fi adecvată – deși, desigur, aș avea încredere în cuvântul ei, mă tem că oamenii mei nu ar fi făcut-o.”

Ușoară, dar femeia aceea era frumoasă! El a aruncat o privire la ea pentru o clipă și a găsit-o roșind în timp ce se uita la el. Era slab, dar era sigur că o vedea. S-a trezit roșind și el.

— Atunci, Aes Sedai, spuse Aybara.

Galad îşi smulse ochii de la Berelain şi se uită la Aybara, aruncându-i o privire plată. „Dacă crezi că o judecată a unuia de la Turnul Alb i-ar mulțumi pe oamenii mei, știi puțin despre Copiii lui Ligh Perrin Áybara.”

Ochii lui Aybara se întăriră. Da, el știa asta. A fost prea rău. Un proces ar fi fost un sfârșit ordonat pentru asta. O servitoare s-a apropiat de masă cu două căni de ceai, dar nu a fost nevoie. Acest al doilea parlament s-a terminat.

— Atunci ai dreptate, spuse Aybara, părând frustrată. „Această întâlnire a fost inutilă.”

— Nu, spuse Galad, aruncând o altă privire lui Berelain. „Nu are rost pentru mine.” Știa mai mult despre puterea lui Aybara; care l-ar ajuta în luptă. Dincolo de asta, fusese corect să amânăm lupta pentru o perioadă scurtă de timp pentru a se asigura că era nevoie. Era încă multă lumină în timpul zilei pentru ca luptele să continue.

Dar... cum rămâne cu femeia aceea... Doamna Prima? Se forţă să privească în altă parte. A fost dificil.

Galad se ridică şi se înclină lui Alliandre, apoi lui Berelain. S-a mutat să plece.

Apoi auzi un gâfâit. În mod ciudat, venea de la servitoarea care adusese ceaiul. Galad îi aruncă o privire.

Era Morgase.

Galad încremeni, complet nemișcat. Fusese antrenat de maestru de sabie după maestru să nu-și lase niciodată surprinderea să-l copleșească, dar în acel moment, pregătirea lor atentă a fost în zadar. Asta era mama lui vitregă. Părul ăla roșu-auriu pe care îl smulsese în copilărie. Fața aceea, atât de frumoasă și de puternică. Acei ochi. Aceștia erau ochii ei.

O fantoma? Auzise poveștile. Manifestări ale răului Celui Întunecat, care a readus morții la viață. Dar nimeni altcineva din pavilion nu părea neliniștit, iar această femeie era prea reală. Ezitant, Galad întinse mâna și atinse apariția de pe obraz. Pielea era caldă.

„Galad?” ea a spus. "Ce faci aici? Cum-"

Ea se întrerupse în timp ce el o prinse într-o îmbrățișare, făcându-i pe cei din jurul lui de ambele părți să sară surprinși. A sărit și ea. Ea a trăit! Cum?

Am ucis-o pe Valda, se gândi imediat Galad. L-am ucis pentru moartea mamei mele. Cine nu este mort. am făcut rău.

Nu. Valda meritase să moară pentru atacul asupra lui Morgase. Sau acea parte era adevărată? Vorbise cu Copii sigur că era, dar fuseseră și siguri că ea era moartă.

Avea să rezolve asta mai târziu. Chiar acum, trebuia să înceteze să se mai jeneze în fața oamenilor săi. Și-a eliberat mama vitregă, dar ea l-a ținut de braț. Ea părea năucită. Rar o văzuse așa.

Perrin Aybara se ridicase și îi privea încruntat. — Îl cunoști pe Maighdin?

„Maighdin?” întrebă Galad. Purta o rochie simplă și fără bijuterii. Încerca ea să se ascundă ca servitoare? „Aybara, acesta este Morgase Trakand, Apărătorul Regatului, Protectorul Poporului, Sediul Înalt al Casei Trakand. Ea este regina ta!”

Asta a adus o liniște în pavilion. Aybara se scărpină gânditor la barbă. Soția lui îl privea pe Morgase cu ochii mari, fie șocat, fie supărat.

„Maighdin”, a spus Aybara, „este adevărat?”

Ea și-a ridicat bărbia, privind pe Aybara în ochi. Cum au putut să nu o vadă pe Regina în ea?

— Sunt Morgase Trakand, spuse ea. „Dar am renunțat la tronul meu în favoarea lui Elayne. Înainte de Lumină, nu voi mai revendica niciodată coroana.”

Galad dădu din cap. Da. Probabil că se temea că Aybara o va folosi împotriva lui Andor. — Te duc înapoi în tabăra mea, mamă, spuse Galad, urmărindu-se în continuare pe Aybara. „Atunci putem discuta despre modul în care ai fost tratat de acest bărbat.”

Își întoarse privirea spre Galad. „Un ordin, Galad? Nu am nimic de spus în această chestiune?”

Se încruntă, aplecându-se și vorbind în șoaptă. „Are alții prizonieri? Ce pârghie are el asupra ta?”

Ea a clătinat din cap și a răspuns încet: „Omul ăsta nu este ceea ce crezi tu că este, Galad. El este grosolan și cu siguranță nu-mi place ce îi face lui Andor, dar nu este prieten cu Umbra. Mă tem mai mult de la... asociații tăi decât de la Perrin Aybara.”

Da, avea motive să nu aibă încredere în Copii. Motiv bun. „Vrei să vii cu mine, doamna mea? Îți promit că poți pleca și te poți întoarce în tabăra lui Aybara oricând. Orice ați suferit de la Copii în trecut, veți fi în siguranță acum. Promit asta.”

Morgase îi dădu din cap. „Damodred”, a spus Aybara, „așteaptă o clipă”.

Galad se întoarse, punându-și din nou mâna pe buzunarul sabiei. Nu ca o amenințare, ci ca un memento. Mulți dintre cei din pavilion începuseră să șoptească. "Da?" întrebă Galad.

— Ai vrut un judecător, spuse Aybara. „Ai accepta-o pe mama ta în această poziție?”

Galad nu a ezitat. Desigur; era regină încă de la cea de-a optsprezecea zi onomastică, iar el o văzuse stând la judecată. A fost corectă. Aspru, dar corect.

Dar ceilalți Copii o vor accepta? Fusese antrenată de Aes Sedai. Ar vedea-o ca pe una dintre ei. O problemă. Dar dacă ar fi dat o cale de ieșire din asta, poate că i-ar putea face să vadă adevărul.

— Aș vrea, spuse Galad. „Și dacă aș garanta pentru ea, oamenii mei ar face-o la fel.”

— Ei bine, spuse Aybara, și eu aș accepta-o.

Ambii bărbați s-au întors către Morgase. Stătea în rochia ei galbenă simplă, arătând din ce în ce mai mult o regină. „Perrin”, a spus ea, „dacă stau la judecată, nu-mi voi tempera deciziile. M-ai primit când aveam nevoie de adăpost, și pentru asta sunt recunoscător. Dar dacă decid că ai comis o crimă, nu îmi voi reține decizia.”

— Așa va fi bine, spuse Aybara. Părea sincer.

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Byar încet la urechea lui Galad, părând fervent. „Mă tem că asta ar fi o farsă! Nu s-a spus că se va supune pedepsei.”

— Nu, nu am, spuse Aybara. Cum auzise acele șoapte? „Ar fi lipsit de sens. Mă crezi un Prieten Întunecat și un criminal. Nu mi-ai accepta cuvântul cu privire la pedeapsa, decât dacă aș fi în custodia ta. Ceea ce nu voi permite.”

"Vedea?" spuse Byar, mai tare. "Care este scopul?"

Galad întâlni din nou ochii aurii ai Aybarei. „Ne va face o încercare”, a spus el, din ce în ce mai sigur. „Și justificarea legală. Încep să văd, Copil Byar. Trebuie să ne dovedim afirmațiile, altfel nu suntem mai buni decât Asunawa.”

„Dar procesul nu va fi corect!”

Galad se întoarse către soldatul înalt. „Puteți pune la îndoială imparțialitatea mamei mele?”

Bărbatul slăbit încremeni, apoi clătină din cap. — Nu, lordul meu căpitan comandant.

Galad se întoarse spre Aybara. „Îi cer reginei Alliandre să acorde ca acest proces să fie obligatoriu din punct de vedere legal pe tărâmul ei.”

„Dacă Lordul Aybara o cere, o voi face.” Părea inconfortabil.

— Chiar o cer, Alliandre, spuse Perrin. „Dar numai dacă Damodred este de acord să-i elibereze pe toți oamenii mei

pe care îi ține. Păstrați proviziile, dar lăsați oamenii să plece, așa cum mi-ați promis că o veți face înainte.”

— Foarte bine, spuse Galad. „Se va întâmpla odată cu începerea procesului. Promit. Când ne vom întâlni?"

„Dă-mi câteva zile să mă pregătesc.”

— În trei zile, atunci, spuse Galad. „Facem procesul aici, în acest pavilion, în acest loc.”

— Aduceți-vă martorii, spuse Aybara. "O să fiu aici."

27
A Call to Stand

Nu mă opun întrebărilor pe Lord Dragon,

Egwene a citit din scrisoare în timp ce stătea în biroul ei.

Într-adevăr, cu cât puterea unui om devine mai absolută, cu atât devine mai necesară interogarea. Cu toate acestea, să știți că nu sunt un om care să-și dea loialitatea cu ușurință și i-am oferit loialitatea mea. Nu din cauza tronului pe care mi l-a oferit, ci din cauza a ceea ce a făcut pentru Tear. Da, devine mai neregulat pe zi ce trece. La ce altceva să ne așteptăm de la Dragonul Renăscut? El va sparge lumea. Știam asta când i-am dat credința noastră, așa cum un marinar trebuie uneori să-și dea loialitate căpitanului care își conduce nava direct spre șuviță. Când o furtună nenavigabilă se ridică în spate, șuvița este singura opțiune. Cu toate acestea, cuvintele tale mă îngrijorează. Distrugerea focilor nu este ceva ce ar trebui să o întreprindem fără o discuție atentă. Domnul Dragon m-a însărcinat să-i ridic o armată și am făcut-o. Dacă oferiți porțile pe care le-ați promis, voi aduce câteva trupe la acest loc de întâlnire, împreună cu Înalții Lorzi și Doamne loiali. Fii avertizat, totuși, că prezența Seanchan în vestul meu continuă să-mi cântărească foarte mult mintea. Cea mai mare parte a armatelor mele trebuie să rămână în urmă.

Înaltul Lord Darlin Sisnera,

Regele Lacrimii sub stăpânirea Dragonului Renăscut Rand al'Thor

Egwene bătu foaia cu un deget. Era impresionată – Darlin își scrisese cuvintele pe hârtie, în loc să trimită un mesager cu ele memorate. Dacă un mesager cădea în mâini greșite, cuvintele lui puteau fi întotdeauna negate. Condamnarea unui om pentru trădare pe baza mărturiei unui mesager a fost dificilă. Cuvinte pe hârtie, însă... Îndrăzneț. Scriindu-le, Darlin a spus: „Nu-mi pasă dacă Lordul Dragon descoperă ceea ce am scris. Sunt de acord.”

Dar lăsând în urmă cea mai mare parte a armatei sale? Asta nu ar merge. Egwene îşi întinse stiloul.

Regele Darlin. Preocuparea ta pentru împărăția ta este bine măsurată, la fel și loialitatea ta față de omul pe care îl urmărești.

Știu că Seanchan sunt un pericol pentru Tear, dar să nu uităm că Cel Întunecat, nu Seanchan, este preocuparea noastră principală în aceste zile cele mai rele. Poate că este ușor să te crezi în siguranță de trolloci când este atât de departe de liniile de luptă, dar cum te vei simți odată ce pernele lui Andor și Cairhien vor cădea? Sunteți despărțit de Seanchan de sute de mile.

Egwene făcu o pauză. Tar Valon fusese despărțit de Seanchan de sute de mile și aproape că fusese distrus. Avea dreptate să-i fie frică și era un rege bun pentru a se gândi la asta. Dar avea nevoie de armata lui la Câmpul Merrilor. Poate că i-ar putea oferi o modalitate de a fi în siguranță și de a-l ajuta pe Rand.

Illian ține deocamdată, a scris ea. *Și îți oferă un tampon între Seanchan și tine, îți voi oferi porți și o promisiune. Dacă Seanchan se mișcă împotriva lui Tear, îți voi oferi porți, astfel încât să te poți întoarce imediat și să-ți aperi națiunea.*

Ea a ezitat. Erau șanse mari ca Seanchan să aibă în călătorie acum. Nimeni nu era ferit de ei, indiferent cât de departe sau de aproape ar fi. Dacă s-au hotărât să lovească pentru Tear, chiar și să-i dai înapoi porțile lui Darlin ar putea să nu fie suficient pentru a ajuta.

A simțit un fior, amintindu-și timpul petrecut cu Seanchan, captivă ca o damane. Îi detesta cu o ură care uneori o îngrijora. Dar sprijinul lui Darlin a fost esențial pentru planurile ei. Strânse din dinți și continuă să scrie.

Dragonul Renăscut trebuie să ne vadă forțele întregi reunite pentru a se opune intențiilor sale neplăcute. Dacă vede acest lucru ca pe jumătate, nu-l vom descuraja niciodată de la cursul său. Vă rog să veniți cu toate trupele voastre.

Ea a șlefuit scrisoarea, apoi a împăturit-o și a sigilat-o. Darlin și Elayne au fost monarhi ai două dintre cele mai puternice regate. Ambele erau foarte importante pentru planurile ei.

În continuare, va răspunde la o scrisoare a lui Gregorin den Lushenos din Illian.

Încă nu îi spusese direct că îl avea pe Mattin Stepaneos la Turnul Alb, dar făcuse aluzie despre asta. Ea vorbise și cu Mattin însuși, anunțându-l că era liber să plece, dacă dorea. Ea nu ar avea obiceiul de a ține monarhi împotriva voinței lor.

Din păcate, lui Mattin se temea acum pentru viața lui, dacă se întoarce. Fusese plecat de prea mult timp și îl vedea pe Illian ca fiind în buzunarul Dragonului Renăscut. Ceea ce probabil a fost. Ce mizerie.

O problemă la un moment dat. Gregorin, administratorul din Illian, a ezitat foarte mult să-i susțină cauza – părea mai intimidat de Rand decât era Darlin, iar cei din Seanchan nu erau o preocupare îndepărtată pentru el. Practic băteau la porțile orașului lui.

I-a scris lui Gregorin o scrisoare fermă, făcându-i o promisiune ca cea pe care i-o făcuse lui Darlin. Poate că ar putea aranja să-l țină departe pe Mattin – ceva ce ambii bărbați și-ar putea dori, deși nu l-ar fi lăsat să știe Gregorin asta – în schimbul ca el să-și aducă armatele spre nord.

În mod oblic, ea și-a dat seama ce făcea. Ea folosea proclamația lui Rand ca un far prin care să-i adune și să-i lege pe monarhi de Turnul Alb. Ei ar veni să-i susțină argumentele împotriva spargerii sigiliilor. Dar, în cele din urmă, aveau să servească omenirea în Ultima Bătălie.

O bătaie la ușa ei. Ea ridică privirea în timp ce Silviana aruncă o privire înăuntru. Femeia ridică o scrisoare. Era încreținut strâns pentru că a fost transportat de porumbel.

„Expresia ta este sumbră”, remarcă Egwene.

„Invazia a început”, a spus ea. „Turnurile de veghe de peste Blightborder tac, unul câte unul. Valuri de trolloci înaintează sub nori care fierb în negri. Kandor, Arafel și Saldaea sunt în război.”

„Ei țin?” întrebă Egwene cu un vârf de frică.

— Da, spuse Silviana. „Dar știrile sunt incerte și fragmentare. Această scrisoare – care provine dintr-un ochi și urechi în care am încredere – susține că un atac atât de masiv nu a mai fost văzut de la Războiul Trolloc.”

Egwene respiră adânc. — Dar Tarwin's Gap?

"Nu știu."

"Afla. Sună-l pe Siuan aici. S-ar putea să aibă mai multe. Rețeaua Albastră este cea mai extinsă.” Siuan nu ar ști totul, desigur, dar și-ar fi pus degetele în asta.

Silviana dădu scurt din cap. Ea nu a spus ceea ce era evident – că rețeaua Albastră era a lui Blue Ajah, pentru a nu fi preempțiată de Amyrlin. Ei bine, Ultima Bătălie era la îndemână. Trebuiau făcute unele concesii.

Silviana închise ușa încet, iar Egwene luă pixul ca să-și termine șapa către Gregorin. A fost întreruptă de o altă bătaie, aceasta mult mai grăbită. Silviana deschise ușa o secundă mai târziu.

— Mamă, spuse ea. „Se întâlnesc. Așa cum ai spus că vor face!”

Egwene simți un junghi de enervare. Ea lăsă calmă pixul și se ridică. „Atunci, hai să fim de acord.”

Ea a plecat din birou, cu pasul grăbit. În anticamera Păzitorului, ea a trecut pe lângă o pereche de Acceptați — Nicola, care tocmai fusese crescută, și Nissa. Și-ar plăcea ca amândoi să fie ridicați la șal înainte de Ultima Bătălie.

Erau tineri, dar puternici, și ar fi nevoie de fiecare soră – chiar și una care, ca Nicola, se dovedise că are o judecată teribilă în trecut.

Aceşti doi aduseseră vestea despre Sala; novicele și Accepted erau printre cele mai loiale lui Egwene, dar erau adesea ignorate de surori. Deocamdată, au rămas în urmă, în timp ce Egwene și Silviana se grăbeau spre Sală.

„Nu pot să cred că vor încerca asta”, a spus Silviana încet în timp ce mergeau.

— Nu este ceea ce crezi, ghici Egwene. „Nu vor încerca să mă destituie. Diviziunea este prea proaspătă în mintea lor.”

„Atunci de ce să ne întâlnim fără tine?”

„Există modalități de a te deplasa împotriva unei Amyrlin fără a o detrona.”

Se aștepta la asta de ceva vreme, dar asta nu l-a făcut să fie mai puțin frustrant. Aes Sedai ar fi, din păcate, Aes Sedai. Fusese doar o chestiune de timp până când cineva a decis să încerce să-i smulgă puterea.

Au ajuns în sală. Egwene a deschis ușile și a pășit înăuntru. Înfățișarea ei a fost întâmpinată de priviri reci Aes Sedai. Nu toate locurile erau ocupate, dar două treimi din ele erau ocupate. A fost surprinsă să vadă trei Red Sitters. Dar Pevara și Javindhra? Se pare că absența lor prelungită în acest timp i-a determinat pe roșu să acționeze. Au fost înlocuiți de Raechin și Viria Connoral.

Surorile erau singurii frați din Turnul Alb, acum când Vandene și Adeleas erau morți; o alegere ciudată, dar nu neașteptată.

Au fost prezente atât Romanda, cât și Lelaine. Au întâlnit uniform privirea lui Egwene. Ce ciudat să le vezi aici cu atâtea surori cu care fuseseră în dezacord. Un dușman comun – Egwene – ar putea vindeca orice număr de rupturi. Ar fi trebuit să fie mulțumită de asta, poate.

Lelaine era singurul Albastru și mai era și un singur Brown: Takima, care părea bolnav. Brown cu pielea de fildeș n-ar întâlni privirea lui Egwene. Erau doi albi, doi galbeni — inclusiv Romanda — doi gri și toți trei verzi. Egwene strânse din dinți când văzu asta. Acesta a fost Ajah la care s-ar fi alăturat, dar i-a dat cea mai mare durere!

Egwene nu ia pedepsit pentru că s-au întâlnit fără ea; pur și simplu a coborât cu pași mari între ei, Silviana anunțând-o. Egwene se întoarse și se așeză pe scaunul Amyrlin, cu spatele la roza uriașă.

Acolo, ea stătea liniştită.

"Bine?" întrebă în cele din urmă Romanda. Părul ei cărunt în coc, arăta ca o mamă lup așezată pe marginea din fața bârlogului ei. — Ai de gând să spui ceva, mamă?

„Nu m-ai informat despre această întâlnire”, a spus Egwene, „deci presupun că nu vrei cuvintele mele. Am venit doar să privesc.”

Asta părea să-i facă mai incomozi. Silviana a mers lângă ea, ținând una dintre cele mai bune expresii ale ei de nemulțumire.

— În regulă, atunci, spuse Rubinde. „Cred că urma să auzim de Saroiya.”

Albă în formă de blocuri era una dintre Sezătorii care părăsiseră Turnul când Elaida a fost ridicată, dar ea își făcuse partea ei de probleme în Salidar. Egwene nu a fost surprinsă să o vadă aici. Femeia rămase în picioare, fără să se uite la Egwene. „Voi adăuga mărturia mea. În zilele de... incertitudine din cadrul Turnului” — asta ar însemna împărțirea; puține surori le plăcea să vorbească despre asta în mod direct — „Amyrlinul a făcut exact cum a indicat Romanda. Am fost luați prin surprindere când a cerut o declarație de război.

„În lege, există prevederi care conferă Amyrlinului putere aproape totală atunci când este declarat război oficial. Fiind motivați să facă război cu Elaida, i-am dat lui Amyrlin mijloacele de a supune Sala voinței ei. Se uită prin cameră, dar nu se întoarse spre Egwene. „Este părerea

mea că va încerca din nou ceva similar. Asta trebuie prevenit. Sala este menită să fie un echilibru asupra puterii lui Amyrlin.

Ea s-a asezat.

Auzirea cuvintelor a ușurat-o de fapt pe Egwene. Niciodată nu s-ar putea fi sigur ce fel de intrigi se petreceau în Turnul Alb. Această întâlnire însemna că planurile ei mergeau conform speranței și că dușmanii ei – sau, ei bine, aliații ei reticenți – nu văzuseră ce făcea cu adevărat. Erau ocupați să reacționeze la lucrurile pe care le făcuse cu luni în urmă.

Asta nu însemna că nu sunt periculoși. Dar atunci când o persoană anticipa un pericol, acesta putea fi gestionat.

"Ce putem face?" întrebă Magla. Ea se uită la Egwene. „Pentru a fi prudent, vreau să spun. Pentru a vă asigura că Sala Turnului nu este în niciun fel limitată.”

— Nu putem declara război, spuse Lelaine ferm.

— Și totuși, pentru a o evita? spuse Varilin. „Este declarat război între jumătățile Turnului Alb, dar nu împotriva Umbrei?”

„Războiul,” spuse Takima ezitant, „este deja declarat împotriva Umbrei. Trebuie să existe o proclamație oficială? Nu este suficientă existența noastră? Într-adevăr, jurămintele nu ne clarifică poziția?”

„Dar trebuie să facem un fel de declarație”, a spus Romanda. Ea era cea mai mare dintre ei și avea să fie cea care conducea întâlnirea. „Ceva care să facă cunoscută poziția sălii, care să-i descurajeze pe Amyrlin de la un apel imprudent la război.”

Romanda nu părea deloc stânjenită de ceea ce făcuseră aici. Se uită direct la Egwene. Nu, ea și Lelaine nu i-ar fi iertat-o repede pe Egwene pentru că a ales-o pe Roșu ca Păzitor.

„Dar cum am trimite un astfel de mesaj?” întrebă Andaya. „Vreau să spun, ce să facem? Să faci o declarație de la Sală că nu va fi o declarație de război? Nu ar suna ridicol?”

Femeile au tăcut. Egwene se trezi dând din cap, deși nu în mod specific la ceea ce se spunea. Ea fusese crescută în circumstanțe neconvenționale. Lăsată singură, Sala ar încerca să-și stabilească puterea ca fiind mai mare decât a ei. Această zi ar fi putut însemna cu ușurință un pas spre asta. Puterea Scaunului Amyrlin nu fusese constantă de-a lungul secolelor – unul putea conduce aproape în totalitate, în timp ce altul era controlat de Sitters.

— Cred că Sala acționează cu înțelepciune, spuse Egwene, vorbind foarte atent.

Sezătorii s-au întors spre ea. Unii păreau uşuraţi. Cei care erau mai familiarizați cu ea, însă, păreau suspicioși. Ei bine, asta a fost bine. Mai bine o privesc ca pe o amenințare decât ca pe un copil care trebuie agresat. Ea spera că în cele din urmă o vor respecta ca lider, dar ea putea face doar atâtea cu timpul acordat.

„Războiul dintre facțiunile din cadrul Turnului a fost un alt tip de bătălie”, a continuat Egwene. „A fost profund și individual lupta mea, ca Amyrlin, pentru că acea divizie a fost inițial despre Scaunul Amyrlin.

„Dar războiul împotriva Umbrei este mai vast decât orice persoană. Este mai mare decât tine sau eu, mai mare decât Turnul Alb. Este războiul întregii vieți și al creației, de la cea mai săracă dintre cerșetoare până la cea mai puternică dintre regine.”

Sitters au considerat asta în tăcere.

Romanda a vorbit prima. — Și deci nu te-ai opune ca Sala să preia urmărirea în justiție a războiului, gestionând armatele generalului Bryne și Garda Turnului?

„Asta depinde”, a spus Egwene, „de modul în care a fost formulată prevederea”. Afară era mișcare pe hol, iar Saerin a intrat cu forță în sală, însoțită de Janya Frende. I-au aruncat lui Takima priviri ofilite, iar ea s-a micșorat ca o pasăre amenințată. Ceilalți susținători ai lui Saerin și Egwene ar fi fost informați despre această întâlnire imediat după ce Egwene însăși a fost.

Romanda și-a dres glasul. „Poate că ar trebui să vedem dacă există ceva în Legea Războiului care poate ajuta.”

— Sunt sigură că ai studiat-o destul de bine acum, Romanda, spuse Egwene. „Ce propui?”

„Există o prevedere pentru ca Sala să inițieze urmărirea penală a unui război”, a spus Romanda.

— Pentru asta e nevoie de acordul lui Amyrlin, spuse Egwene. Dacă acesta era jocul Romandei, atunci cum intenționase ea să obțină aprobarea lui Egwene după ce se întâlnise fără ea? Poate că avusese un alt plan.

— Da, ar fi nevoie de acordul lui Amyrlin, spuse Raechin. Era o femeie înaltă, cu părul negru și îi plăcea să-și poarte părul într-o bobină de împletituri deasupra capului. „Dar ai spus că ne-ai crezut înțelepți să luăm această măsură.”

— Ei bine, spuse Egwene, încercând să pară împinsă într-un colț, a fi de acord cu Sala este cu totul diferit de a

permite o prevedere care să mă interzică din activitatea de zi cu zi a armatei. Ce trebuie să facă Amyrlin Seat, dacă nu să se ocupe de război?”

„Din rapoarte, te-ai dedicat disputei între regi și regine”, a spus Lelaine. — Asta pare o sarcină bună pentru Amyrlin.

— Atunci vei accepta o asemenea prevedere? spuse Egwene. „Sala se ocupă de armată, în timp ce mie mi se dă autoritatea de a trata cu monarhii lumii?”

„Eu...”, a spus Lelaine. „Da, aș suporta asta.”

— Presupun că aș putea fi de acord, spuse Egwene.

„Să-l supunem la vot?” spuse Romanda repede, de parcă s-ar fi năpustit asupra momentului.

— Foarte bine, spuse Egwene. „Cine va susține această moțiune?”

Rubinde se ridică în picioare și i s-au alăturat Faiselle și Farnah, ceilalți Verzi. Raechin și sora ei se ridicară repede, deși Barasine o privea pe Egwene cu ochii îngustați. Magla a fost următoarea, iar Romanda i s-a alăturat fără tragere de inimă. Ferane se ridică încet. Lelaine a fost următoarea. Ea și Romanda și-au aruncat priviri pumnale una către alta.

Era nouă. Inima lui Egwene bătea repede în timp ce se uită la Takima. Femeia părea foarte tulburată, parcă ar fi încercat să rezolve planul lui Egwene. Același lucru a fost și pentru Saroiya. White calculatoare o studie pe Egwene, trăgând-o de ureche. Deodată, ochii i s-au mărit și a deschis gura să vorbească.

În acel moment, Doesine și Yukiri au sosit, intrând cu pași mari în cameră.

Saerin se ridică imediat. Slim Doesine aruncă o privire către femeile din jurul ei. „Pentru ce mișcare suntem?”

— Unul important, spuse Saerin.

— Ei bine, atunci presupun că voi suporta asta.

— La fel și eu, spuse Yukiri.

„Se pare că există un consens mai mic”, a spus Saerin. „Salei i se dă autoritate asupra armatei Turnului Alb, în timp ce lui Amyrlin i se dă autoritate și responsabilitate pentru a trata cu monarhii lumii.”

"Nu!" spuse Saroiya, ridicându-se în picioare. „Nu vezi? El este un rege! El deține Coroana de Dafin. Tocmai i-ai dat lui Amyrlin singura responsabilitate pentru a avea de-a face cu Dragonul Renăscut!”

A fost liniște în sală.

„Ei bine”, spuse Romanda, „cu siguranță ea...” Ea se opri în timp ce se întoarse, văzând chipul senin al lui

Egwene.

— Presupun că cineva ar trebui să ceară un consens mai mare, spuse Saerin sec. „Dar ați reușit să vă spânzurați deja destul de eficient cu frânghia mai mică.”

Egwene se ridică. „Am vrut să spun ce am spus despre alegerile sălii fiind înțelepte și nimeni nu s-a spânzurat. Este înțelept din partea Sala să mă pună responsabil de tratarea Dragonului Renăscut – va avea nevoie de o mână fermă și familiară. De asemenea, sunteți înțelept să vedeți că detaliile conducerii armatei îmi solicitau prea multă atenție. Veți dori să alegeți pe cineva dintre voi care să parcurgă și să aprobe toate cererile de aprovizionare și schemele de recrutare ale generalului Bryne. Vă asigur că există o multitudine de ele.

„Sunt mulțumit că ați văzut nevoia să-i ajutați pe Amyrlin, deși sunt profund nemulțumit de natura secretă a acestei întâlniri. Nu încerca să negi că s-a făcut în secret, Romanda. Văd că te pregătești să obiectezi. Dacă vrei să vorbești, știi că te voi ține de cele Trei Jurăminte să răspunzi direct.”

Galbenul i-a mușcat comentariul.

„Cum să nu fi învățat nebunia unor asemenea fapte?” spuse Egwene. „Este memoria ta atât de scurtă?” S-a uitat pe rând la femei și a fost mulțumită de numărul care a tresărit.

— Este timpul, spuse Egwene, să se facă o schimbare. Propun să nu mai existe ședințe de acest fel. Propun să fie scris în legea Turnului că, dacă vreun Sitter părăsește Turnul Alb, Ajah-ul ei trebuie să numească un surogat care să o voteze cât timp este absent. Propun ca în legea Tower să fie înscris că nicio ședință a sălii nu poate fi convocată decât dacă fiecare ședință sau surogat ei este prezent sau nu a transmis direct cuvântul că nu poate participa. Propun ca Amyrlin să fie informată – și să i se acorde un timp rezonabil pentru a participa dacă dorește – cu privire la fiecare întâlnire a sălii, cu excepția cazului în care nu poate fi găsită sau este indispusă într-un fel.

— Schimbări îndrăznețe, mamă, spuse Saerin. „Voi propuneți modificarea tradițiilor care au fost stabilite de secole.”

„Tradiții care până acum au fost folosite doar pentru trădare, calomnie și diviziune”, a spus Egwene. — Este timpul ca această gaură să fie închisă, Saerin. Ultima dată când a fost folosit eficient, Black Ajah ne-a manipulat să doborâm o Amyrlin, să ridicăm un prost în locul ei și să

împărțim Turnul. Știți că Kandor, Saldaea și Arafel roiesc cu Shadowspawn?

Câteva dintre surori gâfâiră. Alții au dat din cap, inclusiv Lelaine. Deci, rețeaua Blue era încă de încredere. Bun.

— Ultima bătălie este aici, spuse Egwene. „Nu îmi voi retrage propunerea. Ori vei rezista acum, ori vei fi cunoscut – de-a lungul timpului – ca unul dintre cei care au refuzat. La amurgul unei Epoci, nu poți suporta deschiderea și Lumina? Nu veți face, pentru binele nostru, imposibil ca o ședință a sălii să fie convocată fără prezența dumneavoastră? A lăsa orice afară înseamnă posibilitatea ca tu să fii lăsat afară."

Femeile au tăcut. Rând pe rând, cei care stăteau în picioare s-au așezat din nou pentru a se pregăti pentru noul vot.

„Cine va susține această moțiune?" întrebă Egwene.

Au stat în picioare. Din fericire, stăteau în picioare — pe rând, încet, fără tragere de inimă. Dar au făcut-o. Fiecare dintre ei.

Egwene respiră adânc. S-ar putea să se ceartă și să facă un plan, dar au știut exact când au văzut asta. Au împărtășit aceleași obiective. Dacă nu au fost de acord, a fost pentru că aveau opinii diferite cu privire la modul de a atinge aceste obiective. Uneori era greu să-ți amintești asta.

Părând zdruncinați de ceea ce făcuseră, Sitters au permis întâlnirea să se despartă. Afară, surorile începuseră să se adune, surprinse să găsească întâlnirea din Sala. Egwene dădu din cap către Saerin și ceilalți dintre susținătorii ei și ieși din cameră, cu Silviana lângă ea.

— Asta a fost o victorie, spuse Păzitorul odată ce au rămas singuri. Părea satisfăcută. „Dar ați renunțat totuși la controlul armatelor noastre."

— A trebuit, spuse Egwene. „Ei ar fi putut să-mi îndepărteze comanda oricând; în acest fel, am primit ceva în schimb."

„Autoritate asupra Dragonului Renăscut?"

— Da, spuse Egwene, dar mă refeream mai mult la închiderea acelei lacune din legea Tower. Atâta timp cât era posibil ca Sala să se întâlnească în secret relativ, autoritatea mea – autoritatea oricărei Amyrlin – putea fi ocolită. Acum, dacă vor să manevreze, vor trebui să o facă în fața mea.

Silviana a zâmbit rar. „Bănuiesc că, din moment ce ceva ca azi este rezultatul unei asemenea manevre, mamă, ei vor fi mai ezitând în viitor.”

— Asta e ideea, spuse Egwene. „Deși mă îndoiesc că Aes Sedai va înceta vreodată să mai încerce să manevreze. Pur și simplu nu li se permite să facă zaruri cu Ultima Bătălie sau Dragon Reborn.”

Întors la biroul lui Egwene, Nicola și Nissa încă așteptau. „V-ați descurcat bine”, le-a spus Egwene. "Foarte bine. De fapt, sunt de gând să-ți dau mai multă responsabilitate. Du-te la terenul Călătorului și mergi la Caemlyn — Regina de acolo te va aștepta. Întoarce-te cu obiectele pe care ți le dă.”

— Da, mamă, spuse Nicola zâmbind. „Ce ne va da ea?”

— Ter'angreal, spuse Egwene. „Folosit pentru a vizita Lumea Viselor. Am de gând să încep să te instruiesc pe tine și pe alții în utilizarea lor. Totuși, nu le folosiți fără permisiunea mea expresă. Voi trimite niște soldați cu tine.” Ar trebui să fie suficient pentru a-i menține pe cei doi la rând.

Cei doi Acceptați au făcut o reverență și au plecat la trap, entuziasmați. Silviana se uită la Egwene. „Nu le-ai jurat să tacă. Sunt Acceptați și se vor lăuda că au fost antrenați cu ter'angrealul.”

— Eu depind de asta, spuse Egwene, îndreptându-se spre ușa biroului.

Silviana ridică o sprânceană.

„Nu intenționez să las fetele să facă rău”, a spus Egwene. „De fapt, ei vor face mult mai puțin în Tel'aran'rhiod decât bănuiesc probabil din ceea ce tocmai am spus. Rosil a fost îngăduitoare cu mine până acum, dar nu mă va lăsa niciodată să pun Accepted în pericol. Acest lucru este doar pentru a începe zvonurile potrivite.”

„Ce zvonuri?”

— Gawyn l-a speriat pe asasin, spuse Egwene. „Nu a avut loc nicio crimă de câteva zile și presupun că ar trebui să-l binecuvântăm pentru asta. Dar ucigașul încă se ascunde și am văzut surori negre care mă urmăresc în Tel'aran'rhiod. Dacă nu pot să-i prind aici, atunci îi voi prinde acolo. Dar mai întâi am nevoie de o modalitate de a-i păcăli să creadă că știu unde să ne găsească.”

— Atâta timp cât intenționezi că ei să te găsească pe tine, și nu pe acele fete, spuse Silviana, cu voce calmă, dar fierbinte. Fusese Stăpâna Novicelor.

Egwene s-a trezit strâmbându-se, gândindu-se la lucrurile la care se aşteptase de la ea ca o Acceptată. Da, Silviana avea dreptate. Ar trebui să aibă grijă să nu-i supună pe Nicola și Nissa unor pericole similare. Ea supraviețuise și era mai puternică pentru asta, dar Accepted nu ar trebui să fie supusă unor astfel de încercări decât dacă nu avea altă opțiune.

— Voi avea grijă, spuse Egwene. „Am nevoie pur și simplu de ei pentru a răspândi zvonul că urmează o întâlnire foarte importantă. Dacă pun bazele corect, fantoma noastră nu va putea rezista să vină să asculte.”

"Îndrăzneț."

— Esențial, spuse Egwene. Ea ezită, cu mâna pe ușă. — Apropo de Gawyn, ai aflat în ce oraș a fugit?

„De fapt, mamă, am avut o notă despre asta azi mai devreme. Se pare că nu este în oraș. Una dintre surorile care transmitea mesajele tale reginei Andor s-a întors cu vestea că l-a văzut acolo.”

Egwene gemu, închizând ochii. Omul acela va fi moartea mea. „Spune-i să se întoarcă. Oricât de enervant ar fi, voi avea nevoie de el în zilele următoare.”

— Da, mamă, spuse Silviana, scoţând o coală de hârtie.

Egwene a intrat în biroul ei pentru a-și continua scrisorile. Timpul a fost scurt. Timpul a fost foarte, foarte scurt.

28
Ciudități

— Ce plănuiești, soț? întrebă Faile. Erau din nou în cortul lor, urmând conversația cu Mantele Albe. Acțiunile lui Perrin o surprinseseră – ceea ce era revigorant, dar și tulburător. Și-a scos haina. — Simt o ciudățenie în vânt, Faile. Ceva ce nu am mai mirosit până acum.” El a ezitat, aruncându-i o privire. „Nu există lupi.”

„Fără lupi?”

— Nu simt nimic în apropiere, spuse Perrin, cu ochii îndepărtați. „Au fost câteva înainte. Acum au plecat.”

— Ai spus că nu le place să fie aproape de oameni.

Și-a scos cămașa, lăsând la iveală un piept musculos acoperit de păr castaniu ondulat. „Au fost prea puține păsări astăzi, prea puține creaturi în tufăr. Lumina arde

acel cer. Asta provoacă asta sau este altceva?” Oftă, așezându-se pe paletul lor de dormit.

— Vei merge... acolo? întrebă Faile.

— Ceva nu e în regulă, repetă el. „Trebuie să învăț ce pot înainte de proces. S-ar putea să existe răspunsuri în visul lupului.”

Procesul. — Perrin, nu-mi place ideea asta.

— Ești supărat pentru Maighdin.

— Desigur că sunt supărată pentru Maighdin, spuse ea. Trecuseră împreună prin Malden, iar ea nu-i spusese lui Faile că ea era regina nenorocitului Andor? O făcea pe Faile să arate ca o proastă – ca un lăudăros dintr-un oraș mic, lăudându-și priceperea cu sabia în fața unui maestru de lame care trecea.

„Nu știa dacă poate avea încredere în noi”, a spus Perrin. „Se pare că fugea de unul dintre Părăsiți. M-aș fi ascuns și eu.”

Faile se uită la el.

„Nu te uita așa la mine”, a spus el. — Nu a făcut-o pentru a te face să arăți rău, Faile. Avea motivele ei. Lăsați-l să plece."

Asta a făcut-o să se simtă puțin mai bine; a fost atât de drăguț încât acum avea să se apere singur. „Ei bine, mă face să mă întreb cine se va dovedi a fi Lini. O regina Seanchan? Maestrul Gill, regele Aradului Doman ascuns?”

Perrin zâmbi. „Bănuiesc că sunt însoțitorii ei. Gill este cine spune el că este, cel puțin. Balwer are, probabil, o criză de a nu fi înțeles asta.”

— Pun pariu că și-a dat seama, spuse Faile, îngenunchând lângă el. „Perrin, am vrut să spun ce am spus despre acest proces. Sunt ingrijorat."

„Nu mă voi lăsa luat”, a spus el. „Am spus doar că voi trece printr-un proces și le voi oferi șansa de a prezenta dovezi.”

„Atunci ce rost are?” spuse Faile.

„Îmi dă mai mult timp să mă gândesc”, a spus el, „și m-ar putea împiedica să fiu nevoit să-i ucid. Căpitanul lor, Damodred — ceva la el miroase mai bine decât multe dintre celelalte. Nu turbat de furie sau de ură. Acest lucru ne va aduce oamenii înapoi și mă va lăsa să pledez de partea mea. Se simte bine pentru un bărbat să-și poată spune cuvântul. Poate de asta am avut nevoie, în tot acest timp.”

— Ei bine, în regulă, spuse Faile. „Dar pe viitor, te rog să mă avertizi despre planurile tale.”

— O voi face, spuse el, căscând și întinzându-se pe spate. „Într-adevăr, nu mi-a trecut prin cap până în ultimul moment.”

Faile și-a ținut limba cu oarecare dificultate. Măcar ceva bun ieșise din acel parlament. Îl urmărise pe Berelain când îl întâlnise pe Damodred și rareori văzuse ochii unei femei luminând atât de puternic. S-ar putea ca Faile să poată folosi asta.

Ea a privit în jos. Perrin sforăia deja încet.

Perrin se trezi aşezat cu spatele la ceva tare şi neted. Cerul prea întunecat, aproape rău, al visului lupului fierbea deasupra pădurii, care era un amestec de brad, stejar și frunză de piele.

Se ridică, apoi se întoarse și se uită la ce se sprijinise. Un turn masiv de oțel se întindea spre cerul turbulent. Prea drept, cu pereți care păreau o singură bucată de metal fără sudură, turnul emana o senzație complet nenaturală.

Ți-am spus că locul ăsta este rău , a trimis Hopper, stând brusc lângă Perrin. *pui nebun* .

— N-am venit aici prin alegere, protestă Perrin. „M-am trezit aici.”

Mintea ta este concentrată pe asta , a spus Hopper. *Sau mintea cuiva de care ești conectat.*

— Mat, spuse Perrin, fără să înțeleagă de unde știa. Culorile nu au apărut. Nu au făcut-o niciodată în visul lupului.

Un pui la fel de prost ca tine?

„Poate mai prost.”

Hopper mirosea neîncrezător, de parcă nu ar fi vrut să creadă că era posibil. Vino, a trimis lupul. S-a întors.

"Ce-a fost-"

Hopper a dispărut. Perrin îl urmă încruntat. Acum putea să prindă cu ușurință parfumul unde se dusese Hopper. Au apărut pe Jehannah Road și acel ciudat perete de sticlă violet era din nou acolo, tăind drumul în jumătate, extinzându-se sus în aer și în depărtare, în ambele direcții. Perrin se apropie de un copac. Ramurile sale goale păreau prinse în sticlă, imobile.

Hopper se plimba în apropiere. Am mai văzut chestia asta, a trimis el. Acum mult, mult timp. Cu atâtea vieți în urmă.

"Ce este?"

O chestie de bărbați .

Expedierea lui Hopper a inclus imagini confuze. Discuri zburătoare, strălucitoare. Structuri de oțel imposibil de

înalte. Lucruri din Age of Legends? Hopper nu înțelegea folosirea lor mai mult decât înțelegea folosirea unei căruțe cu cai sau a unei lumânări.

Perrin se uită în josul carosabilului. Nu a recunoscut acest sector din Ghealdan; trebuie să fie mai departe spre Lugard. Peretele apăruse într-un alt loc decât data trecută.

Un gând îi trecu prin minte, Perrin se mișcă pe șosea în câteva explozii sărituri. La o sută de pași distanță, se uită înapoi și își confirmă suspiciunile. Sticla aceea nu a făcut un perete, ci o cupolă enormă. Translucid, cu o nuanță violetă, părea să se prelungească pentru leghe.

Hopper se mișcă neclar, venind să stea lângă el. Trebuie sa mergem.

— E acolo, nu-i așa? întrebă Perrin. A întins mâna. Oak Dancer, Sparks și Boundless erau aproape. În față, în interiorul domului. Au răspuns cu trimiteri rapide, frenetice, la vânătoare și la vânătoare.

„De ce nu fug?” întrebă Perrin.

Hopper a trimis confuzie.

— Mă duc la ei, spuse Perrin, dorind să înainteze.

Nu s-a intamplat nimic.

Perrin simți un junghi de panică în stomac. Ce a fost gresit? A încercat din nou, de data aceasta încercând să se trimită la baza domului.

A mers. A sosit într-o clipită, acea suprafață ca de sticlă ridicându-se într-o stâncă în fața lui. E cupola asta, se gândi el. Mă blochează. Dintr-o dată, a înțeles sentimentul de capcană pe care l-au trimis lupii. Nu au putut scăpa.

Atunci acesta era scopul acestei cupole? Să prindă lupii, astfel încât Slayer să-i poată ucide? mârâi Perrin, urcând la suprafața domului. Nu putea trece imaginându-se acolo, dar poate că putea trece prin mijloace mai banale. A ridicat o mână, apoi a ezitat. Nu știa ce ar face atingerea suprafeței.

Lupii au trimis imagini cu un bărbat îmbrăcat în negru și piele, cu o față cu căptușeală aspră și un zâmbet ondulat pe buze în timp ce a lansat săgeți. Mirosise rău, atât de rău. Mirosea și a lupi morți.

Perrin nu i-a putut lăsa acolo. Nu mai mult decât putea să-l lase pe Maestrul Gill și pe ceilalți pe seama Mantelor Albe. Furios pe Slayer, a atins suprafața cupolei.

Mușchii lui și-au pierdut brusc puterea. Se simțeau ca apă, picioarele lui incapabile să-l susțină. A căzut la pământ, greu. Piciorul încă atingea cupola — trecând prin ea. Domul părea să nu aibă substanță.

Plămânii lui nu mai funcționau; umflarea pieptului era prea greu. Intrat în panică, și-a imaginat în altă parte, dar nu a funcționat. A fost prins în capcană, la fel de sigur ca lupii!

O neclaritate gri-argintie a apărut lângă el. Jaws l-a prins de umăr. În timp ce Hopper îl smulse de cupola violet, Perrin simți imediat că îi revine puterea. Gâfâi.

Pui nebun , a trimis Hopper.

— Le-ai lăsa? spuse Perrin, cu vocea zdrențuită.

Nu e prost să sapi în groapă. Prost ca nu m-a asteptat in caz ca au iesit viespi . Hopper se întoarse spre dom. *Ajută-mă dacă cad* . A înaintat, apoi și-a atins nasul de cupolă. Hopper se împiedică, dar se îndreptă și continuă încet. Pe cealaltă parte, s-a prăbușit, dar pieptul i-a continuat să se miște.

„Cum ai făcut-o?” întrebă Perrin ridicându-se.

eu sunt eu . Hopper așa cum s-a văzut pe sine – ceea ce era identic cu cine era el. De asemenea, mirosuri de putere și stabilitate.

Smecheria, se părea, era să fii în control complet asupra cine ești. Ca multe lucruri în visul lupului, puterea imaginii mentale a cuiva era mai puternică decât substanța lumii în sine.

Vino , a trimis Hopper. *Fii puternic, trece prin* .

— Am o idee mai bună, spuse Perrin ridicându-se. A încărcat înainte cu viteză maximă. A lovit cupola violetă și a plecat imediat, dar impulsul l-a purtat pe partea cealaltă, unde s-a oprit. A gemut, umărul rănit, brațul zgâriat. *Pui nebun* , a trimis Hopper. *Trebuie să înveți* .

— Acum nu este momentul, spuse Perrin, ridicându-se în picioare. „Trebuie să-i ajutăm pe ceilalți.”

Săgeți în vânt, groase, negre, mortale. Râsul vânătorului. Mirosul unui bărbat care era învechit. Ucigașul a fost aici. Hopper și Perrin au fugit pe drum, iar Perrin a constatat că își poate crește viteza în interiorul domului. În mod tentativ, a încercat să sară înainte cu un gând și a funcționat. Dar când a încercat să se trimită afară, nu s-a întâmplat nimic.

Deci cupola era o barieră. În interiorul ei, se putea mișca liber, dar nu se putea muta într-un loc în afara lui imaginându-se în altă parte. Trebuia să treacă fizic de peretele domului dacă voia să iasă.

Oak Dancer, Boundless și Sparks au fost înainte. Și Slayer, de asemenea. mârâi Perrin — trimiteri frenetice îl inundară. Pădure întunecată. Slayer. Părea atât de înalt

pentru lupi, un monstru întunecat cu o față cizelată parcă din stâncă.

Sânge pe iarbă. Durere, furie, teroare, confuzie. Sparks a fost rănit. Ceilalți doi săriră înainte și înapoi, batjocorindu-l și distragându-l pe Slayer în timp ce Sparks se târa spre marginea domului.

Care, Young Bull , Hopper a trimis. *Omul ăsta vânează bine. Se mișcă aproape ca un lup, deși este ceva în neregulă* .

„Îi voi distrage atenția. Primești Sparks.”

Ai brațe. Tu porti . Trimiterea a fost mai mult decât atât, desigur: vârsta și experiența lui Hopper, Perrin încă un pui.

Perrin strânse din dinți, dar nu se certa. Hopper era mai experimentat decât el. S-au despărțit, Perrin întinzând mâna spre Sparks, găsind unde se afla – ascuns într-un petic de copaci – și luându-se direct acolo.

Lupul maro-închis avea o săgeată în coapsă, iar el scâncea încet, trăgând sânge în timp ce se târa. Perrin îngenunche repede și trase săgeata afară. Lupul a continuat să scâncească, mirosind speriat. Perrin ridică săgeata. Mirosea rău. Dezgustat, l-a aruncat deoparte și a luat lupul.

Ceva trosni în apropiere, iar Perrin se răsuci. Boundless a sărit între doi copaci, mirosind îngrijorat. Ceilalți doi lupi îl duceau pe Slayer departe.

Perrin se întoarse și alergă spre cea mai apropiată margine a domului, purtând Sparks. Nu putea să sară direct la marginea cupolei pentru că nu știa unde era.

A izbucnit din copaci, cu inima bătând. Lupul din brațele lui părea să se întărească pe măsură ce lăsau săgeata în urmă. Perrin alergă mai repede, folosind o viteză care părea nesăbuită, mișcându-se sute de pași cu o viteză încetoșată. Peretele domului s-a apropiat, iar el s-a oprit.

Slayer a fost deodată acolo, în picioare în fața lui, cu arcul tras. Purta o mantie neagră care se umfla în jurul lui; nu mai zâmbea, iar ochii îi erau tunșitori.

A eliberat. Perrin se mișcă și nu văzu niciodată unde a aterizat săgeata. A apărut în locul unde intrase prima dată în cupolă; ar fi trebuit să meargă acolo primul. Se aruncă prin cupola violet, prăbușindu-se pe cealaltă parte, făcându-i pe Sparks să se prăbușească.

Lupul țipă. Perrin a lovit puternic.

Tânăr Taur! Sparks a trimis o imagine a lui Slayer, întunecat ca un tunet, stând chiar în interiorul barierei, cu

arcul tras.

Perrin nu se uită. Se mişcă, trimiţându-se pe pantele Muntelui Dragonului. Ajuns acolo, a sărit în picioare, îngrijorat, ciocanul apărând în mână. Grupuri de lupi din apropiere au trimis salutări. Perrin i-a ignorat pentru moment.

Slayer nu l-a urmat. După câteva momente tensionate, a apărut Hopper. „Au scăpat ceilalți?” întrebă Perrin.

Sunt liberi, a trimis el. *Whisperer este mort* . Trimiterea arăta că lupul — din punctul de vedere al celorlalți din haită — era ucis la câteva momente după apariția domului. Sparks luase o săgeată în timp ce o înghițise în panică lângă ea.

mârâi Perrin. Aproape că a sărit departe pentru a-l înfrunta din nou pe Slayer, dar o avertizare din partea lui Hopper l-a oprit. Prea devreme! Trebuie să înveți!

„Nu este doar el”, a spus Perrin. „Trebuie să mă uit la zona din jurul taberei mele și a celor de la White Cloaks. Ceva miroase rău acolo, în lumea trezită. Trebuie să văd dacă ceva este ciudat acolo.”

Ciudat? Hopper a trimis imaginea cupolei.

„Probabil are legătură.” Cele două ciudățeni păreau probabil să fie mai mult decât o simplă coincidență.

Caută altă dată. Slayer este prea puternic pentru tine.

Perrin respiră adânc. — Până la urmă trebuie să-l înfrunt, Hopper.

Nu acum .

— Nu, a fost de acord Perrin. "Nu acum. Acum exersăm.” S-a întors către lup. „Așa cum vom face în fiecare seară până când voi fi gata.”

Rodel Ituralde s-a rostogolit în pătuțul lui, cu gâtul lipit de sudoare. Oare Saldaea fusese întotdeauna atât de fierbinte și plină de bogăție? Își dorea acasă, briza răcoroasă a oceanului din Bandar Eban.

Lucrurile s-au simțit greșit. De ce nu atacase Shadowspawn? O sută de posibilități zdrăngăneau în mintea lui. Asteptau noi motoare de asediu?

Ei cercetau pădurile pentru a le construi? Sau comandanții lor erau mulțumiți cu un asediu? Întregul oraș era înconjurat, dar trebuia să existe destui trolloci acolo ca să-l copleșească acum.

Se apucaseră să bată tobe. Toate orele. Tâmpit, tâmpit, tâmpit. Stabil, ca bătăile inimii unui animal enorm, însuși Marele Șarpe, încolăcindu-se în jurul orașului.

Afară începuse să strălucească zorii. Nu se predase decât după miezul nopții. Durhem — care comanda ceasul de dimineață — ordonase ca Ituralde să nu fie deranjat până la prânz. Cortul lui era într-un alcov umbrit al curții. Dorea să fie aproape de perete și refuzase un pat. Asta fusese o prostie. Deși un pătuț îi fusese bine în anii precedenți, nu era la fel de tânăr ca odinioară. Mâine, s-ar muta.

Acum, își spuse, dormi.

Nu a fost atât de ușor. Acuzația că era Jurat de Dragon l-a lăsat neliniștit. În Árad Doman, luptase pentru regele său, cineva în care crezuse. Acum lupta într-o țară străină pentru un om pe care îl întâlnise o singură dată. Totul din cauza unui sentiment instinctiv.

Lumină, dar era cald. Transpirația îi curgea pe obraji, făcându-i mâncărimea gâtului. Nu ar trebui să fie atât de cald dimineața. Nu a fost firesc. Tobele alea aprinse, încă bătând.

Oftă, coborându-se de pe patuțul lui umezit de transpirație. Îl durea piciorul. Avea de zile întregi.

Eşti un bătrân, Rodel, îşi spuse el, dezbrăcându-şi hainele transpirate şi scoţând unele proaspăt spălate. Și-a îndesat pantalonii în cizme de călărie până la genunchi. O cămașă simplă, albă, cu nasturi negri, a continuat apoi, iar apoi haina lui gri, cu nasturi până la guler.

Își lega sabia când auzi pași grăbiți afară, urmați de șoapte. Acea conversație s-a aprins și a ieșit afară exact când cineva a spus: „Domnul Ituralde va dori să știe!”

"Stii ce?" întrebă Ituralde. Un băiat mesager se certa cu gardienii lui. Toți trei s-au întors spre el cu sfială.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Connel. „Am fost instruiți să vă lăsăm să dormiți.”

— Un bărbat care poate dormi în această căldură trebuie să fie jumătate de șopârlă, Connel, spuse Ituralde. „Băiete, care este cuvântul?”

— Căpitanul Yoeli este pe perete, domnule, spuse tânărul. Ituralde l-a recunoscut pe tânăr – fusese alături de el de aproape de la începutul acestei campanii. „A spus că ar trebui să vii.”

Ituralde dădu din cap. Își puse o mână pe brațul lui Connel. — Îți mulțumesc că m-ai urmărit, vechi prieten, dar aceste oase nu sunt atât de fragile pe cât crezi.

Connel dădu din cap, roșind. Paznicul a căzut la loc în spate când Ituralde traversa curtea. Soarele răsărise.

Multe dintre trupele lui erau ridicate. Prea multe. Nu a fost singurul care avea dificultăți de somn.

În vârful peretelui, a fost întâmpinat de o priveliște descurajatoare. Pe pământul pe moarte, mii și mii de trolloci au tăbărât, aprinzând focuri. Lui Iturálde nu-i plăcea să se gândească de unde venea lemnul pentru acele incendii. Să sperăm că toți gospodarii și sătenii din apropiere au ascultat apelul de evacuare.

Yoeli stătea strâns de piatra crenelată a zidului, lângă un bărbat în haină neagră. Deepe Bhadar era senior printre Asha'manul pe care i-i dăruise al'Thor, unul dintre cei trei care purtau atât Dragonul, cât și ace de sabie pe guler. Bărbatul andoran avea o față plată și un păr negru pe care îl purta lung. Iturálde îi auzise uneori pe câțiva dintre bărbații în haine negre mormăind pentru ei înșiși, dar nu pe Deepe. Părea pe deplin controlat.

Yoeli continuă să se uite la Asha'man; Iturálde nu s-a simțit confortabil cu bărbați care ar putea canaliza nici. Dar erau o unealtă excelentă și nu l-au dat greș. A preferat să lase experiența, în loc de zvonuri, să-l conducă.

— Lord Iturálde, spuse Deepe. Asha'man nu l-a salutat niciodată pe Iturálde, doar pe al'Thor.

"Ce este?" întrebă Iturálde, cercetând hoardele de trolloci. Nu păreau să se fi schimbat de când se culcase.

„Bărbatul tău pretinde că poate simți ceva”, a spus Yoeli. "Acolo."

— Au canale, Lord Iturálde, spuse Deepe. „Bănuiesc că cel puțin șase, poate mai multe. Bărbați, din moment ce pot simți Puterea pe care o dețin, făcând ceva puternic. Dacă stârnesc ochii spre taberele îndepărtate, cred că uneori pot vedea țesături, dar poate fi imaginația mea.”

înjură Iturálde. „Asta e ceea ce au așteptat.”

"Ce?" întrebă Yoeli.

„Cu Asha'man al lor...”

— Nu sunt Asha'man, spuse Deepe cu fervoare.

"Bine atunci. Cu propriile lor canale, ei pot dărâma acest zid cu ușurință ca să doboare peste o grămadă de blocuri, Yoeli. Acea mare de trolloci va apărea și vă va umple străzile.”

— Nu atâta timp cât voi sta în picioare, spuse Deepe.

„Îmi place determinarea într-un soldat, Deepe”, a spus Iturálde, „dar arăți la fel de epuizat pe cât mă simt eu.”

Deepe îi aruncă o privire. Avea ochii roșii din cauza lipsei de somn și strânse din dinți, mușchii gâtului și a feței

încordați. Intâlni ochii lui Ituralde, apoi respiră prelung, forțat.

— Ai dreptate, spuse Deepe. „Dar niciunul dintre noi nu poate face nimic în privința asta.” Ridică mâna, făcând ceva ce Ituralde nu-l vedea. Un fulger de lumină roșie a apărut peste mâna lui – semnalul pe care l-a folosit pentru a-i atrage pe ceilalți spre el. — Pregătiți-vă oamenii, generale, căpitane. Nu va dura mult. Ei nu pot continua să dețină acest tip de Putere fără... consecințe.”

Yoeli a dat din cap, apoi a plecat în grabă. Ituralde îl luă de braț pe Deepe, atrăgându-i atenția.

„Tu, Asha'man, ești o resursă prea importantă pentru a o pierde”, a spus Ituralde. „Dragonul ne-a trimis aici să ajutăm, nu să murim. Dacă acest oraș cade, vreau să-i iei pe ceilalți și orice rănit poți și să ieși. Înțelegi, soldat?”

„Multor dintre oamenii mei nu le va plăcea asta.”

„Dar știi că este cel mai bine”, a spus Ituralde. "Tu nu?"

Deepe ezită. "Da. Ai dreptate, așa cum faci atât de des. O să-i scot afară.” Vorbea cu o voce mai joasă. „Aceasta este o rezistență fără speranță, Domnul meu. Orice s-ar întâmpla acolo, va fi mortal. Mă enervează să sugerez asta... dar ceea ce ai spus despre Asha'manul meu se aplică și soldaților tăi. Hai să fugim.” El a spus cuvântul „fugi” cu amărăciune.

„Saldeenii nu vor pleca cu noi.”

"Știu."

Ituralde se gândi la asta. În cele din urmă, clătină din cap. „Fiecare zi în care amânăm aici, îi țin pe acești monștri departe de patria mea cu o zi în plus. Nu, nu pot merge, Deepe. Acesta este încă cel mai bun loc pentru a lupta. Ați văzut cât de fortificate sunt acele clădiri; putem să ținem înăuntru câteva zile, să ne despărțim, să ținem armata ocupată.”

„Atunci Asha’manul meu ar putea rămâne și să ajute.”

— Ai ordinele tale, fiule. Îi urmărești. A intelege?"

Deep își închise falca, apoi dădu scurt din cap. "Voi lua-"

Ituralde nu a auzit de restul. A lovit o explozie.

Nu a simțit că sosește. A stat cu Deepe o clipă, apoi s-a înconjurat pe podeaua peretelui, lumea ciudat de tăcută în jurul lui. Capul lui țipa de durere și tuși, ridicând o mână tremurândă și-și găsi fața sângerând. Era ceva în ochiul lui drept; a cuprins de durere când a clipit. De ce era totul atât de liniștit?

S-a răsturnat, tușind din nou, cu ochiul drept strâns, celălalt lăcrimat. Zidul se termina la câțiva centimetri de el.

Gâfâi. O bucată enormă din zidul nordic dispăruse pur și simplu.

A gemut, privind înapoi în cealaltă direcție. Deepe stătea lângă el...

L-a găsit pe Asha'man întins pe peretele de mers din apropiere, sângerând la cap. Piciorul lui drept s-a terminat într-o zdrențuire de carne și os rupt deasupra locului în care ar fi trebuit să fie genunchiul. Ituralde înjură și se împiedică înainte, căzând în genunchi lângă bărbat. Sângele se scurgea sub Deepe, dar el încă tremura. În viaţă.

Trebuie să trag alarma...

Alarma? Acea explozie ar fi fost destul de alarmantă. În interiorul zidului, clădirile au fost demolate, zdrobite de pietre care zburau într-un stropire departe de gaură. Afară, trollocii se îndreptau înainte, purtând plute pentru a traversa șanțul.

Ituralde a scos centura lui Asha'man și a folosit-o pentru a-și lega coapsa. Era tot ce se putea gândi să facă. Capul îi mai pulsa încă din cauza exploziei.

Orașul este pierdut... Lumină! S-a pierdut, chiar așa.

Mâinile îl ajutau să se ridice. Ametit, se uită în jur. Connel; supraviețuise exploziei, deși haina i-a fost ruptă în bucăți. L-a tras pe Ituralde în timp ce o pereche de soldați l-au luat pe Deepe.

Următoarele minute au fost neclare. Ituralde coborî împleticindu-se scările de pe perete, aproape aruncând cu capul înainte cincisprezece picioare pe pavaj. Numai mâinile lui Connel l-au împiedicat să cadă. Și apoi... un cort? Un cort mare cu laturile deschise? Ituralde clipi. Un câmp de luptă nu ar trebui să fie atât de liniștit.

Răceala de gheață îl cuprinse. El a țipat. Sunetele i-au atacat urechile și mintea. Țipete, piatră spartă, trâmbițe care sună, tobe care zvârneau. Bărbații pe moarte. Totul l-a lovit deodată, de parcă i-ar fi fost smulse dopuri din urechi.

S-a scuturat, gâfâind. Era în cortul bolnav. Antail – Asha’manul tăcut și cu părul subțire – stătea deasupra lui. Ușoară, dar Ituralde s-a simțit epuizat! Prea puțin somn amestecat cu încordarea de a fi Vindecat. În timp ce sunetele bătăliei îl mistuiau, și-a găsit pleoapele trădător de grele.

„Doamne Ituralde”, a spus Antail, „am o țesătură care nu te va face bine, dar te va face să crezi că ești bine. Ar

putea fi dăunător pentru tine. Vrei să continui?”

„Eu...”, a spus Ituralde. Cuvântul a ieșit ca un murmur. "Aceasta..."

— Sânge și cenuşă sângeroasă, mormăi Antail. A întins mâna înainte. Un alt val de Putere a trecut prin Ituralde. Era ca o mătură care îl mătura, îndepărtând toată oboseala și confuzia, restabilindu-i simțurile și făcându-l să se simtă ca și cum ar fi avut o noapte de odihnă perfectă. Ochiul drept nu l-a mai durut.

Era ceva care persista, în adâncul lui, o epuizare în oase.

Ar putea ignora asta. Se ridică, inspiră și expiră, apoi se uită la Antail. „Acum, asta este o țesătură utilă, fiule. Ar fi trebuit să-mi spui că poți face asta!”

— Este periculos, repetă Antail. „Mi se spune că este mai periculoasă decât versiunea pentru femei. În unele privințe, mai eficient. Schimbați vigilența acum pentru o epuizare mai profundă mai târziu.”

„Mai târziu, nu ne vom afla în mijlocul unui oraș care cade în mâinile trollocilor. Lumina dispusă, cel puțin. Deepe?”

„M-am văzut mai întâi cu el”, a spus Antail, făcându-i semn lui Asha'man întins pe un pătuț din apropiere, cu hainele înțepate și fața însângerată. Piciorul său drept s-a terminat într-un ciot vindecat și părea să respire, deși inconștient.

„Connel!” a spus Ituralde.

— Domnul meu, spuse soldatul, ridicându-se. A găsit o echipă de soldați care să acționeze ca gardă personală.

„Hai să investigăm această mizerie”, a spus Ituralde. A fugit din cortul bolnav, spre Palatul Cordamora. Orașul era în haos, grupuri de saldeeni și domani se repezi într-un loc și în altul. Connel, dând dovadă de prevedere, a trimis un mesager să o găsească pe Yoeli.

Palatul stătea în apropiere, chiar înainte de poarta din față. Zidul său fusese deteriorat în urma exploziei, dar clădirea încă arăta sănătoasă. Ituralde îl folosea ca post de comandă. Bărbații s-ar aștepta să-l găsească aici. Au fugit înăuntru, Connel purtând sabia lui Ituralde — centura fusese tăiată la un moment dat. Au urcat la etajul trei, apoi au ieșit în fugă pe un balcon care supraveghea zona spartă de explozie.

După cum se temea inițial, orașul era pierdut. Pârtia de zid spart era apărat de un amestec de apărători adunați în grabă. Un val din ce în ce mai mare de trolloci arunca plute

pe șanț, unii începând să se îndrepte înainte, urmați de Fades. Bărbații alergau pe străzi, dezorientați.

Dacă ar fi avut mai mult timp să se pregătească, ar fi putut rezista, așa cum îi spusese lui Deepe. Nu acum. Ușoară, dar această apărare a fost un dezastru după altul.

— Adună-i pe Asha'man, ordonă Ituralde. „Și pe oricare dintre ofițerii mei îi poți găsi. Vom organiza oamenii într-o retragere prin porți.”

— Da, domnule, spuse Connel.

„Ituralde, nu!” Yoeli a izbucnit pe balcon, uniformă murdară și ruptă.

— Ai supraviețuit, spuse Ituralde uşurat. "Excelent. Omule, orașul tău s-a pierdut. Imi pare rau. Adu-ți oamenii cu noi și putem...”

"Uite!" spuse Yoeli, trăgându-l pe Ituralde în lateralul balconului, arătând spre est. O coloană groasă de fum se ridica în depărtare. Un sat pe care trollocii l-au ars?

— Focul de pază, continuă Yoeli. „Sora mea a văzut ajutoare venind! Trebuie să stăm până sosesc ei.”

Ituralde ezită. — Yoeli, spuse el încet, dacă a venit o forță, nu poate fi suficient de mare pentru a opri această hoardă de trolloci. Și asta presupunând că nu este o șmecherie. Shadowspawn s-au dovedit deștepți în trecut.”

— Dă-ne câteva ore, spuse Yoeli. „Ține orașul cu mine și trimite cercetași prin acele porți ale tale pentru a vedea dacă într-adevăr vine o forță.”

"Cateva ore?" a spus Ituralde. „Cu o gaură în perete? Suntem copleșiți, Yoeli.”

„Te rog”, a rugat Yoeli. „Nu ești unul dintre cei pe care îi numesc Mare Căpitan? Arată-mi ce înseamnă acest titlu, Lord Rodel Ituralde.”

Ituralde se întoarse, înapoi la zidul spart. În spatele lui, în camera de sus a palatului, își auzea ofițerii adunându-se. Linia de la perete se fragmenta. Nu va dura mult acum.

Arată-mi ce înseamnă asta.

Poate…

„Tymoth, ești aici?” urlă Ituralde.

Un bărbat cu părul roșu într-o haină neagră a pășit pe balcon. El va fi la comanda lui Asha'man acum când Deepe căzuse. — Iată, Lord Ituralde.

— Adună-ți oamenii, spuse Ituralde urgent. „Preia comanda acelui gol și pune soldații de acolo să se retragă. Vreau ca Asha'man să rețină breșa. Am nevoie de o jumătate de oră. Vreau ca toată energia ta — tot ce ai — să lovească acei trolloci. Mă auzi? Tot ce ai. Dacă poți canaliza

suficient pentru a aprinde o lumânare când se termină, voi avea pieile tale.”

— Domnule, spuse Asha'man. — Retragerea noastră?

„Lăsați-l pe Antail în cortul Vindecării”, a spus Ituralde. „El poate face o poartă suficient de mare pentru ca Asha'man să poată alerga. Dar toți ceilalți, țineți acea breșă!”

Tymoth s-a repezit. — Yoeli, spuse Ituralde, treaba ta este să-ți strângi forțele și să-i împiedici să alerge prin oraș ca... Făcu o pauză. Fusese pe cale să spună, „de parcă ar fi Tarmon nenorocitul Gai'don”. Arde-ma. „... ca și cum nu ar fi nimeni la comandă. Dacă avem de gând să ținem, va trebui să fim organizați și disciplinați. Am nevoie de patru companii de cavalerie formate în curte în zece minute. Dați ordinele.”

— Da, Domnul meu, spuse Yoeli, răsturnându-se la ea.

— Oh, spuse Ituralde, întorcându-se. „Voi avea nevoie de câteva căruțe cu lemne de foc, de câte butoaie de petrol poți găsi și de toți răniții din ambele armate care mai pot alerga, dar care au răni la față sau la braț. De asemenea, adu-mi pe oricine din oraș care a ținut vreodată un arc. Merge!"

Aproape o oră mai târziu, Ituralde stătea în picioare, cu mâinile strânse la spate, așteptând. Se mutase de la balcon să privească pe fereastră, ca să nu se expună. Dar avea încă o vedere bună asupra luptei.

În afara palatului, linia Asha'man slăbea în cele din urmă. Îi dăduseră cea mai mare parte a unei ore, aruncând înapoi val după val de trolloci într-un spectacol extraordinar de Putere. Din fericire, canalizatorii inamici nu apăruseră. După acea demonstrație de putere, sperăm că au fost epuizați și epuizați.

Se simțea ca în amurg, cu acei nori apăsați deasupra capului și cu masele de figuri care întunecau dealurile dincolo de oraș. Trollocii, din fericire, nu au adus scări sau turnuri de asediu. Doar val după val la acea breșă, biciuită în atac de Myrddraal.

Deja, unii dintre bărbații îmbrăcați în negru se îndepărtau șchiopătând de breșă, părând epuizați. Ultimii au aruncat o explozie finală de Foc și Pământ în erupție, apoi și-au urmat însoțitorii. Au lăsat golul complet deschis și neapărat, așa cum a fost comandat.

Haide, gândi Ituralde în timp ce fumul se limpede.

Trollocii se uitară prin fum, cățărându-se peste cadavrele celor pe care Asha'man îi ucise. Shadowspawn

zboară pe copite sau pe labe groase. Unii au adulmecat aerul.

Străzile din interiorul golului erau pline de bărbați așezați cu grijă, care erau însângerați și răniți. Au început să țipe când trollocii au intrat, alergând conform poruncilor. Probabil că nici una din frica lor nu a fost prefăcută. Scena arăta mai groaznică acum că multe dintre clădirile din apropiere mocneau, ca de la explozie, acoperișurile în flăcări, fum revărsat de la ferestre. Trollocii nu știau că acoperișurile din ardezie fuseseră proiectate să nu ardă, iar legile împiedicau clădirile să conțină prea mult lemn.

Ituralde și-a ținut respirația. Trollocii s-au spart, alergând în oraș, urlând și urlând, grupurile s-au destrămat când au văzut oportunitatea de a jefui și măcelări.

Ușa din spatele lui Ituralde s-a deschis trântit, iar Yoeli a intrat în grabă. „Ultimele rânduri sunt plasate. Functioneaza?"

Ituralde nu răspunse; dovada era mai jos. Trollocii au presupus că bătălia lor a fost câștigată – Puterea explozivă a Asha'manului avea aerul unei războaie finale, iar orașul părea să fie în haos. Toți trollocii alergau pe străzi cu o bucurie evidentă. Până și Myrddraalul care a intrat părea în largul lui.

Trollocii au evitat clădirile în flăcări și palatul, care era zidit. S-au mutat mai adânc în oraș, urmărindu-i pe soldații care fugeau pe un bulevard larg din partea de est a orașului. Dărâmăturile îngrămădite cu grijă i-au încurajat pe cei mai mulți pe acest bulevard.

— Ai aspirații de a fi general, căpitane Yoeli? întrebă încet Ituralde.

„Aspirațiile mele nu sunt importante", a spus Yoeli. „Dar un om ar fi un prost să nu spere să învețe."

„Atunci fii atent la această lecție, fiule." Dedesubt, obloanele ferestrelor erau deschise pe clădirile de-a lungul străzii pe care o luaseră trollocii. Arcașii au urcat pe balcoane. „Dacă ai vreodată impresia că faci ceea ce se așteaptă inamicul tău să faci, atunci fă altceva."

Săgețile au căzut, iar Trollocs a murit. Arbalete mari care trăgeau certuri aproape de mărimea sulițelor i-au vizat pe Fade și mulți puteau fi văzuți zvâcnind pe trotuar, fără să știe că erau deja morți, în timp ce zeci de trolloci legați de ei cădeau. Confuze, înfuriate, făpturile încă vii au început să urle și să bată în ușile clădirilor pline de arcași. Dar pe măsură ce au făcut asta, a început tunetul. Bătăi de

copite. Cea mai bună cavalerie a lui Yoeli a încărcat pe străzi, cu lăncile înainte. I-au călcat în picioare pe trolloci, măcelându-i.

Orașul a devenit o ambuscadă enormă. Un bărbat nu putea cere avantaje mai bune decât acele clădiri, iar străzile erau suficient de largi pentru a permite o încărcare de către cei care cunoșteau structura. Trollocii au trecut de la urlăit de bucurie la țipăt de durere și s-au bătut unii peste alții în graba lor de a scăpa. Au intrat în curte pe lângă zidul spart.

Călăreții saldeeni l-au urmat, cu copitele și flancurile ude de sângele nociv al celor căzuți. Bărbații au apărut la ferestrele clădirilor „în flăcări” – focurile create cu grijă în încăperi secționate – și au început să slăbească săgeți în curtea mare. Alții le-au aruncat lănci noi călăreților, care, reechipați, s-au aliniat și au intrat în trolloci. Săgețile au încetat să cadă, iar cavaleria a făcut o sarcină de măturat a traversat curtea.

Sute de trolloci au murit. Poate mii. Cei care nu au murit au ieșit din gol. Majoritatea Myrddraalului au fugit. Cei care nu au fost ținte pentru arcași. Uciderea unuia dintre ei ar putea ucide zeci de trolloci legați de ei. Fades au coborât – multe zeci de săgeți răsărind.

— Voi da ordin să ne unim și să reținem din nou breșa, spuse Yoeli cu nerăbdare.

„Nu…”, a spus Ituralde.

"Dar-"

„Lupta la breșă nu ne va câștiga nimic”, a spus Ituralde. „Dați ordine ca bărbații să se mute în clădiri diferite și cereți arcașilor să ia poziții diferite. Există depozite sau alte clădiri mari care pot ascunde călăreții? Mută-le acolo, repede. Și apoi așteptăm.”

„Nu vor fi prinși din nou.”

— Nu, spuse Ituralde. „Dar vor fi lenți și precauți. Dacă ne luptăm cu ei direct, pierdem. Dacă ținem, câștigăm timp, câștigăm. Asta e singura cale de ieșire din Yoeli. Pentru a supraviețui până când vine ajutorul. Dacă vine.”

Yoeli dădu din cap.

„Următoarea noastră capcană nu va ucide atât de mulți”, a spus Ituralde, „dar trollocii sunt lași la suflet. Știrea că orice drum s-ar putea transforma dintr-o dată într-o capcană mortală îi va face să ezite și ne va câștiga mai mult timp decât ar pierde jumătate din oamenii noștri care țin acel zid.”

— In regulă, spuse Yoeli. El a ezitat. „Dar... asta nu înseamnă că ne anticipează? Această fază a planului va funcționa doar pentru că se așteaptă la ambuscadele noastre.”

„Presupun că este adevărat.”

„Deci nu ar trebui să facem ceva diferit? Ai spus că dacă avem un indiciu că inamicul știe ce vom face, ar trebui să schimbăm planurile.”

„Te gândești prea mult la asta, fiule. Du-te, fă cum am poruncit.”

„Eh, da, Domnul meu.” El a plecat în grabă.

Acesta, se gândi Ituralde, este motivul pentru care nu ar trebui să predau niciodată tactică. Era greu de explicat studenților că a existat o regulă care le depășește pe toate celelalte: ai întotdeauna încredere în instinctele tale. Trollocii le-ar fi frică. Ar putea folosi asta. Ar folosi orice i-au dat ei.

Nu-i plăcea să se gândească prea mult la acea regulă, ca să nu se oprească asupra faptului că o încălcase deja. Pentru că fiecare instinct al lui țipa că ar fi trebuit să părăsească orașul cu câteva ore în urmă.

29
Un sentiment teribil

„Ce crezi că complotează Perrin?” întrebă Berelain în timp ce se plimba lângă Faile și Alliandre. Faile nu a răspuns. După-amiaza târziu a fost luminată încet de un soare îndepărtat învăluit în nori. Curând avea să facă orizontul să ardă, în timp ce se scufundă pentru noapte. În două zile, Perrin avea să fie judecat. El întârziase în mod special, știa ea, pentru a câștiga mai mult timp pentru ca Asha'man să rezolve ciudata problemă cu porțile de acces.

Armata lor creștea, tot mai mulți oameni inundau la ei. Rapoartele cercetașilor indicau că și forța Whitecloak creștea. Mai încet, dar tot în creștere. În zile ca acestea, o armată era un simbol al forței și — cel puțin — al hranei.

Pe apa pârâului de lângă tabăra de război a lui Perrin s-a înghesuit o masă de copaci. Erau plante atât de ciudate, cu acele rădăcini care se scufundau în apă. Trunchiuri ca de sticlă curgătoare care se strânsese în timp ce se întărea. Nu era nimic asemănător cu ei în Saldaea. Se părea că doi pași greșiți aici te-ar putea duce într-o mlaștină.

„Nici un răspuns pentru mine?” întrebă Berelain. Părea distrasă zilele astea. "Mă gândeam. Poate că ar fi bine să trimiți un trimis în armata Whitecloak. Crezi că Perrin mi-ar permite să merg să vorbesc cu ei? Poate aș putea face un apel personal în numele lui.”

Ea a continuat să aducă în discuție acest subiect. — Nu, spuse Faile. — Știi că el este hotărât asupra acestui proces, Berelain.

Prima și-a strâns buzele, dar nu a apăsat mai departe. Cei trei și-au continuat plimbarea, însoțiți de zece Fecioare. Odată, Faile s-ar fi putut combina în privința atenției. Asta înainte să fi fost luată atât de neașteptat și atât de ușor.

În depărtare, ea a văzut un mic grup de refugiați părăsind tabăra, plecând spre sud-est, traversând țara. Înainte ca lucrurile să meargă prost cu porțile de acces, aproximativ zece mii fuseseră trimise în zonele rurale din Cairhien. Toți aveau instrucțiuni să tacă. Perrin nu voia încă să se știe locația lui. Femeile ar fi nemișcate, dar desigur că bărbații ar bârfi; au făcut-o mereu.

Puțini știau că porțile au eșuat; Perrin le spusese oamenilor că avea nevoie de Asha'man puternic, în cazul în care ar fi îndreptățit cu Mantele Albe. A fost destul de adevărat. Totuși, unii refugiați ceruseră să plece, mergând pe jos. Aceștia, Faile le-a dat bucăți de aur sau o bijuterie din magazinul Sevannei și le-a urat numai bine. A fost surprinsă de câți doreau să se întoarcă la casele care se aflau în ținuturile controlate de Seanchan.

În ciuda plecărilor, mărimea forței lui Perrin creștea zi de zi. Faile și ceilalți au trecut pe lângă un grup mare care se antrena cu săbiile. Refugiații care hotărâseră să se antreneze erau acum vreo douăzeci și cinci de mii de oameni. S-au antrenat până târziu în ziua, iar Faile încă mai putea auzi ordinele lătrăte de la Tam.

"Bine." Berelain își continuă gândurile. „Ce va face Perrin? De ce să înființăm acest proces? Vrea ceva de la acele mantii albe.” Ea a pășit în jurul unei rădăcini noduroase. Primul, la fel ca mulți alții, a citit mult mai multe în acțiunile lui Perrin decât era de găsit. Ar fi amuzat dacă ar cunoaște comploturile pe care i le-au atribuit.

Și ea pretinde că îi înțelege pe bărbați, se gândi Faile. Perrin nu era deloc prost și nici omul simplu pe care pretindea că este uneori. A plănuit, s-a gândit el și a fost atent. Dar a fost și direct. Delibera. Când a spus ceva, a vrut să spună serios.

— Sunt de acord cu Berelain, spuse Alliandre. „Ar trebui să plecăm, să plecăm. Sau atacați acele mantii albe.”

Faile clătină din cap. „Îl deranjează pe Perrin când oamenii cred că a făcut ceva greșit. Atâta timp cât Whitecloaks continuă să insiste că este un criminal, numele lui nu va fi clar. Era prost și prost, dar era o noblețe în asta.

Atâta timp cât nu l-a ucis. Cu toate acestea, ea îl iubea chiar pentru acel simț al onoarei. Schimbarea lui ar fi prost sfătuită, așa că trebuia să se asigure că alții nu profitau de el.

Așa cum făcea întotdeauna când discutau despre Mantele Albe, Berelain a primit o privire ciudată în ochii ei și a aruncat o privire – poate inconștientă – în direcția tabărării lor. Ușoară. Nu avea de gând să mai întrebe dacă poate merge să vorbească cu ei? A venit cu o duzină de motive diferite pentru care dorea.

Faile a observat un grup mare de soldați care încercau să arate discret în timp ce ocoleau interiorul taberei, ținând pasul cu Faile și gărzile lor de pe promenada lor. Perrin voia să fie bine protejată.

— Acest tânăr Lord Căpitan Comandant, spuse Alliandre cu liniște. „Arăta destul de izbitor în uniforma aceea albă, nu ai spune? Dacă poți să treci de acea rază de soare de pe mantia lui. Un bărbat atât de frumos.”

"Oh?" spuse Berelain. În mod surprinzător, o culoare caldă se ridica în obrajii ei.

— Întotdeauna am auzit că fiul vitreg al lui Morgase era un bărbat frumos, continuă Alliandre. „Dar nu mă așteptam să fie atât de... curat.”

— Ca o statuie sculptată din marmură, șopti Berelain, o relicvă din Epoca Legendelor. Un lucru perfect lăsat în urmă. Pentru ca noi să ne închinăm.”

— E acceptabil, spuse Faile cu adulmecare. „Prefer o față cu barbă, eu însumi.”

Nu era o minciună – îi plăcea o față cu barbă, iar Perrin era chipeș. Avea o putere puternică pentru el, care era destul de atrăgătoare. Dar acest Galad Damodred a fost... ei bine, nu era corect să-l comparăm cu Perrin. Ar fi ca și cum ai compara un vitraliu cu un dulap făcut de un maestru tâmplar. Ambele erau exemple excelente ale meșteșugului lor și era greu să le cântărești unul față de celălalt. Dar fereastra cu siguranță a strălucit.

Expresia lui Berelain părea îndepărtată. Cu siguranță a fost luată cu Damodred. Un timp atât de scurt până să se fi întâmplat. Faile ia spus lui Berelain că găsirea unui alt bărbat pentru atenția ei ar ajuta la zvonuri, dar comandantul Whitecloak? Oare femeia își pierduse orice simț?

"Deci ce facem?" întrebă Alliandre în timp ce ocoleau partea de sud a taberei, la jumătatea drumului de la care plecaseră.

— Despre Mantele Albe? întrebă Faile.

— Despre Maighdin, spuse Alliandre. „Morgase.”

„Nu pot să nu simt că a profitat de bunătatea mea”, a spus Faile. „După toate prin care am trecut împreună, ea nu mi-a spus cine este?”

— Se pare că ești hotărât să-i acorzi foarte puțin credit, spuse Berelain.

Faile nu a răspuns. Se gândise la ceea ce spusese Perrin și probabil că avea dreptate. Faile nu ar trebui să fie atât de supărat pe ea. Dacă Morgase chiar fugise de unul dintre Părăsiți, era un miracol că era încă în viață. În plus, ea însăși mințise despre cine era ea, când la întâlnit prima dată pe Perrin.

De fapt, furia ei era pentru că Morgase urma să-l judece pe Perrin. Ea a presupus să-l judece pe Perrin. Maighdin, servitoarea doamnei ar putea fi recunoscătoare, dar Morgase regina l-ar vedea pe Perrin ca pe un rival. Oare Morgase ar trata cu adevărat această judecată în mod corect sau ar profita ea de a discredita un bărbat care se ridicase ca domn?

— Mă simt la fel ca tine, doamnă, spuse Alliandre încet.

„Și cum este?”

— Înșelat, spuse Alliandre. „Maighdin a fost prietenul nostru. Credeam că o cunosc.”

— Te-ai fi comportat exact așa cum a făcut ea în acea situație, spuse Berelain. „De ce să dai informații dacă nu trebuie?”

— Pentru că eram prieteni, spuse Alliandre. „După ceea ce am trecut împreună, se dovedește că ea este Morgase Trakand. Nu doar o regină - Regina. Femeia este o legendă. Și ea a fost aici, cu noi, și ne-a servit ceaiul. Slab."

„Trebuie să recunoști”, a spus Faile gânditor, „s-a făcut bine cu ceai”.

Faile se întinse până la gât, atingând snurul care purta piatra lui Rolan. Nu o purta în fiecare zi, dar o făcea destul de des. Morgase fusese fals în tot timpul în care fuseseră cu Shaido? Sau fusese ea, într-un fel, mai adevărată? Fără titluri la înălțime, ea nu fusese forțată să fie „legendara” Morgase Trakand. În astfel de circumstanțe, nu ar fi mai probabil ca adevărata natură a unei persoane să se manifeste?

Faile apucă cablul. Morgase nu a vrut să întoarcă acest proces împotriva lui Perrin din ciudă. Dar ea ar oferi judecată cu onestitate. Ceea ce însemna că Faile trebuia să fie pregătit și să se pregătească... În apropiere au auzit țipete.

Faile a reacționat imediat, întorcându-se spre pădure. A anticipat instinctiv ca Aiel sări din tufișuri pentru a ucide și a captura și a simțit un moment de panică pură.

Dar țipetele veneau din interiorul taberei. Ea a înjurat, întorcându-se, dar a simțit că ceva i-a tras de centură. S-a uitat în jos, tresărită, și a văzut cuțitul ei smulgându-se din teacă și răsturnându-se în aer.

„O bulă de rău!” spuse Berelain, împiedicându-se în lateral.

Faile se abătu, aruncându-se la pământ în timp ce cuțitul ei îi zgâria aerul spre cap. A ratat de aproape. Când Faile s-a ghemuit, a văzut cu o tresărire că Berelain stătea

cu fața în jos cu un pumnal, unul care părea — din cauza deteriorarii cămășii lui Berelain — să-și fi rupt drumul de o teacă ascunsă în interiorul mânecii ei.

Dincolo de Berelain, tabăra era în tumult. Refugiații practicanți din apropiere se împrăștiau, săbiile și sulițele ciocnind aerul din proprie voință. Părea de parcă fiecare armă din tabără s-ar fi înviat brusc, ridicându-se să-și atace stăpânul.

Mişcare. Faile s-a eschivat într-o parte în timp ce cuțitul ei s-a întors după ea, dar o siluetă cu păr alb, în maro, a smuls arma din aer, ținând-o strâns. Sulin se rostogoli, agăţându-se de ea, cu dinții scrâşnind în timp ce o smulse din aer şi o trânti pe o piatră, rupând lama din mâner.

S-a oprit din mișcare. Sulițele lui Sulin, însă, s-au smuls din locul lor pe spatele ei și s-au învârtit în cer, cu vârfurile îndreptate spre ea.

"Alerga!" spuse Fecioara, întorcându-se și încercând să înfrunte toate cele trei sulițe deodată.

"Unde?" întrebă Faile, ridicând o piatră de pe pământ. „Armele sunt peste tot.” Berelain se lupta cu pumnalul ei. O apucase, dar se lupta cu ea, smulgându-i brațele dintr-o parte în alta. Alliandre era înconjurat de trei cuțite. Ușoară! Faile s-a simțit brusc norocos că a purtat doar unul azi.

Câteva dintre Fecioare au intrat să o ajute pe Alliandre, aruncând cu pietre în cuțite, ocolind sulițele care se aruncau spre ei. Berelain era singur.

Strângând din dinți – simțindu-se pe jumătate prost că a ajutat-o pe femeia pe care o ura – Faile a sărit și și-a pus mâinile peste ale lui Berelain, împrumutându-și puterea pe cea a Primului. Împreună, au smuls pumnalul în lateral, spre pământ, unde au putut să-i înfige vârful în pământ. Când au făcut-o, în mod remarcabil, s-a oprit din mișcare.

Faile îl eliberă ezitant, apoi ridică privirea spre Berelain dezordonat. Femeia și-a apăsat mâna dreaptă de cealaltă palmă, stingând sângele de la o tăietură pe care o făcuse. Ea dădu din cap către Faile. "Mulțumesc."

„Ce a oprit-o?” întrebă Faile, cu inima bătând. Din jurul taberei răsunară strigăte. blestem. Sunete de la arme.

"Mizeria?" întrebă Berelain îngenunchind.

Faile își înfipse degetele în lut. Se întoarse, observând alarmată că una dintre Fecioare era doborâtă, deși alții doboriseră câteva dintre sulițele zburătoare. Faile a aruncat mâna ei de pământ într-unul care încă se biciuia.

Când murdăria a atins sulița, arma a căzut. Sulin o văzu, cu ochii mari în spatele feței ei voalate. A scăpat pietrele pe care le mânuise și a luat o mână de pământ, împroșcând-o peste cap, în timp ce o suliță îi împingea inima.

Murdăria l-a oprit și a căzut la pământ. În apropiere, soldații care îl urmăreau să-l păzească pe Faile și pe ceilalți se simțeau mai rău. Se întoarseră într-un cerc, folosindu-și scuturile pentru a bloca armele care soseau, strânseră cu expresii îngrijorate.

"Repede!" le spuse Faile Fecioarelor, înfipând ambele mâini în pământ. "Împrastie vestea! Să știe ceilalți cum să oprească armele!" A aruncat pământ în pumnalele de lângă Alliandre, aruncând două dintr-o singură aruncare, apoi a început să alerge spre soldații din apropiere.

— Nu este nevoie să-ți ceri scuze, Galad, spuse Morgase încet. „Nu puteai să știi ce se întâmplă în Cetatea Luminii. Erai la leghe și leghe distanță."

Stăteau în cortul lui, cu scaunele unul față în față, iar lumina după-amiezii strălucea pe pereți. Galad stătea cu mâinile împreunate în fața lui în timp ce se apleca în față. Atât de grijuliu. Și-a amintit primele impresii despre el, cu mult timp în urmă, când se căsătorise cu tatăl lui. Copilul mic făcuse pur și simplu parte din înțelegere și, în timp ce Morgase îl adoptase, ea își făcuse mereu griji că se simțea mai puțin iubit decât frații săi.

Galad fusese întotdeauna atât de solemn. Rapid să subliniez când cineva a făcut ceva greșit. Dar, spre deosebire de alți copii — în special de Elayne —, el nu își folosise cunoștințele ca armă. Ar fi trebuit să vadă. Ar fi trebuit să-și dea seama că va fi atras de Whitecloaks pentru viziunea lor despre o lume care era alb-negru. L-ar fi putut pregăti mai bine? I-a arătat că lumea nu era alb-negru – nici măcar nu era gri. Era plin de culori care uneori nu se încadrau în niciun spectru de moralitate.

El îşi ridică privirea, cu mâinile încă strânse, cu ochii tulburaţi. „Am acuzat-o greșit pe Valda. Când m-am dus la el, i-am spus că cer Procesul Sub Lumină pentru că te-a abuzat și te-a ucis. Jumătate a greșit. Am făcut ceva unde am greșit, cel puțin parțial. Indiferent de acest fapt, sunt mulțumit că l-am ucis."

Respirația i s-a blocat în gât. Valda fusese considerat unul dintre cei mai mari spadasini în viață. Și Galad îl învinsese într-un duel? Tineretul asta? Dar nu mai era un

tânăr. Galad făcuse alegerile lui, iar ei îi era greu să-l judece pentru ele. În anumite privințe, păreau mai admirabile decât propriile ei alegeri.

— Ai făcut bine, spuse ea. „Valda era un șarpe. Sunt sigur că el a fost în spatele morții lui Niall. Galad, ai făcut un serviciu lumii.”

El a dat din cap. „Pentru ceea ce ți-a făcut, a meritat moartea. Dar va trebui să eliberez o declarație oricum.” Se ridică, strângându-și mâinile la spate în timp ce mergea, hainele albe părând să strălucească în lumină. „Voi explica că acuzația mea de crimă a fost falsă, dar că Valda încă merita moartea pentru celelalte infracțiuni ale sale. Infracțiuni grave.” S-a oprit o clipă. „Aș fi vrut să fi știut.”

— Nu ai fi putut face nimic, fiule, spuse ea. „Captivitatea mea a fost vina mea. Pentru că am încredere în dușmanii mei.”

Galad a făcut semn cu mâna. „Nu s-a rezistat lui Gaebril, dacă ceea ce ai auzit este adevărat. Cât despre captivitatea voastră, nu ați avut încredere în dușmanii voștri. Ai fost trădat, ca noi toți, de Valda. Copiii nu sunt niciodată dușmanii unei persoane care umblă în Lumină.”

— Și Perrin Aybara? ea a intrebat.

„Proiece din umbră”.

„Nu, fiule. Nu-mi plac unele dintre lucrurile pe care le face, dar vă promit că este un om bun.”

„Atunci procesul va dovedi asta”, a spus Galad.

„Bărbații buni pot face greșeli. Dacă procedați cu asta, s-ar putea termina într-un mod pe care niciunul dintre noi nu și-l dori.”

Galad încremeni, încruntat. — Mamă, insinuezi că ar trebui să i se permită să scape de crimă?

— Vino, spuse ea făcând un gest. „Așează-te înapoi. Mă ametești cu pasul ăsta.”

Poate că ajunsese la poziția de Lord Căpitan Comandant abia de curând, dar deja părea să se încurce să primească un ordin. S-a așezat, totuși.

În mod ciudat, se simțea din nou ca o regină. Galad nu o văzuse în lunile grele. El a considerat-o ca pe bătrâna Morgase, așa că în jurul lui, ea se simțea de fapt ca bătrâna Morgase. Aproape.

Niall o ținuse prizonieră, dar o respectase și începuse să se gândească că ar putea fi capabilă să-l respecte și pe el. Ce se întâmplase cu tabla în care ea și Niall jucaseră cu pietre atât de des? Ura să se gândească la asta ruptă în atacul Seanchan.

Oare Galad ar deveni un Lord Capitan Comandant ca Niall, sau poate cineva mai bun? Regina din ea, Regina s-a trezit din nou, a vrut să găsească o modalitate de a-și scoate lumina și de a înăbuși umbra.

— Galad, spuse ea. "Ceea ce ai de gând să faci?"

„Despre proces?”

"Nu. Cu această armată a ta.”

„Vom lupta la Ultima Bătălie.”

— Admirabil, spuse ea. „Dar știi ce înseamnă asta?”

„Înseamnă să lupți alături de Dragonul Renăscut.”

„Și Aes Sedai”.

„Putem servi alături de vrăjitoare pentru un timp, dacă este în numele binelui mai mare.”

Ea închise ochii, expirând. „Galad, ascultă-te. Le numești vrăjitoare? Te-ai dus să te antrenezi cu ei, poate ca să devii Gardien!”

"Da."

Ea a deschis ochii. Părea atât de serios. Dar chiar și cel mai mortal și mai violent dintre câini ar putea fi serios. — Știi ce i-au făcut lui Elayne, mamă? el a intrebat.

— Adică să o pierzi? Morgase încă nutrenea mânie din cauza asta.

„Au trimis-o în misiune”, a spus el, cu vocea împletită de dezgust. „Au refuzat să mă lase să o văd, probabil pentru că era pusă în pericol. Am întâlnit-o mai târziu, în afara Turnului.”

"Unde a fost ea?" întrebă Morgase, nerăbdător.

„Aici, în sud. Oamenii mei le numesc pe vrăjitoare Aes Sedai. Uneori, mă întreb cât de departe este de adevăr.”

„Galad...”

„Nu toate femeile care dețin Puterea Unică sunt rele în mod inerent”, a spus el. „Aceasta este o tradiție greșită a Copiilor. Calea Luminii nu face această afirmație; spune doar că tentația de a folosi Puterea Unică poate corupe. Cred că femeile care conduc acum Turnul Alb și-au lăsat planurile și comploturile egoiste să le orbiteze.”

Ea dădu din cap, nedorind să argumenteze. Mulțumesc Luminii Elaida nu a fost aici să audă această logică!

— Oricum, spuse el. „Vom lupta alături de ei, de Dragonul Renăscut și de această Perrin Aybara dacă va fi nevoie. Lupta împotriva Umbrei depășește toate celelalte preocupări.”

„Atunci să ne alăturăm acestei lupte”, a spus ea. „Galad, uită de acest proces! Aybara intenționează să

desființeze o parte din armata sa și să-i dea restul lui al'Thor.”

Îi întâlni privirea, apoi dădu din cap. "Da. Văd acum că Modelul te-a condus la mine. Vom călători cu tine. După ce procesul s-a terminat.”

Ea a oftat.

— Nu fac asta prin alegere, spuse Galad, ridicându-se din nou. „Aybara însuși a sugerat să fie judecat. Conștiința omului cântărește împotriva lui și să-i refuzi această oportunitate ar fi greșit. Lăsați-l să-și dovedească nevinovăția nouă și lui însuși. Atunci putem continua.” El ezită, întinzând mâna și atingând sabia cu teacă albă de pe masa de toaletă. „Și dacă vom continua fără el, atunci el se va odihni în Lumină, după ce a plătit pentru crimele sale.”

„Galad”, a spus ea, „știi că Lini a fost printre oamenii pe care i-ai luat din tabăra lui Perrin”.

„Ar fi trebuit să vorbească, să mi se dezvăluie. Aș fi eliberat-o.”

„Și totuși nu a făcut-o. V-am auzit cu toții, dar ați amenințat că veți executa prizonierii dacă Perrin nu vine la luptă. Chiar ai fi făcut asta?”

„Sângele lor ar fi fost pe capul lui”.

— Sângele lui Lini, Galad?

„Eu... aș fi văzut-o printre ei și aș fi îndepărtat-o de pericol.”

— Deci i-ai fi ucis pe ceilalți, spuse Morgase. „Oameni care nu au greșit, care nu erau nevinovați decât să fie înșelați de Aybara?”

„Execuțiile nu ar fi avut loc niciodată. A fost doar o amenințare.”

"O minciună."

„Bah! Ce rost are asta, mamă?”

— Ca să te pun pe gânduri, fiule, spuse Morgase. „În moduri pe care ar fi trebuit să le încurajez înainte, mai degrabă decât să te las la iluziile tale simple. Viața nu este atât de ușoară ca aruncarea unei monede, cu o față sau cealaltă. Ți-am spus vreodată despre procesul lui Tham Felmley?

Galad clătină din cap, părând iritat.

"Ascultă la mine. Era zidar în Caemlyn, unul reputat. A fost acuzat că și-a ucis fratele în primele zile ale domniei mele. Avea destulă reputație, iar cazul era destul de important, încât l-am judecat eu însumi. S-a spânzurat la capătul ei.”

„Un final potrivit pentru un criminal.”

— Da, spuse Morgase. „Din păcate, criminalul a fost eliberat. Unul dintre lucrătorii săi chiar făcuse fapta. Nu a ieșit decât doi ani mai târziu, când bărbatul a fost luat pentru o altă crimă. A râs de noi atunci, în timp ce l-am spânzurat. Felmley fusese nevinovat tot timpul. Omul adevărat, criminalul, a fost unul dintre cei care l-au condamnat în timpul procesului inițial.”

Galad a tăcut.

„Este singura dată”, a spus Morgase, „în care știu sigur că am spânzurat pe cineva din greșeală. Deci spune-mi, Galad. Ar trebui să atar pentru greșeala mea de a condamna un om nevinovat?”

— Ai făcut tot ce ai putut, mamă.

„Și încă e mort un om care nu merita.”

Galad părea tulburat.

„Copiilor le place să vorbească despre Lumina care îi protejează”, a spus Morgase, „de a-și ghida judecata și de a conduce oamenii către justiție. Nu așa funcționează, Galad. Valda, pretinzând binecuvântarea Luminii, putea face lucruri groaznice. Și eu, sperând în ajutorul Luminii, am ucis pe nedrept.”

„Nu spun că Aybara este nevinovată. N-am auzit destule oricum. Dar vreau să înțelegi. Uneori un om bun poate greși. Uneori, este potrivit să-l pedepsești. Alteori, pedeapsa nu servește nimănui, iar cel mai bun lucru de făcut este să-l lași să continue și să învețe. Așa cum am continuat și am învățat, după ce am făcut o judecată atât de slabă.”

Galad se încruntă. A fost bine. În cele din urmă, clătină din cap, cu chipul limpezindu-se. „Vom vedea ce va aduce procesul. Aceasta-"

Afară s-a auzit o bătaie în stâlp. Galad se întoarse, încruntarea lui adâncindu-se. "Da?"

— Lordul meu căpitan comandant, spuse un Manta Albă, ridicând somnul și pășind în cort. Era un bărbat slăbit, cu ochi înfundați, care aveau pete întunecate sub ei. Tocmai am primit vești din tabăra creaturii Aybara. Ei cer să amâne ziua procesului.”

Galad se ridică. "Cu ce scop?" el a cerut.

— O tulburare în tabăra lor, susțin ei, spuse Manta Albă. „Ceva despre răniți care au nevoie de îngrijire. Lordul meu Căpitan Comandant... este evident un truc. Un fel de truc. Ar trebui să-i atacăm sau, cel puțin, să negăm această extindere fără sens.”

Galad ezită. Se uită la Morgase.

— Nu este nici un truc, fiule, spuse ea. „Pot să-ți promit asta. Dacă Aybara spune că are nevoie de mai mult timp, este sincer cu tine.

— Bah, spuse Galad, făcându-i cu mâna mesagerului. „O voi lua în considerare. Pe lângă lucrurile pe care le-ai spus, mamă. Poate că ceva timp suplimentar de luat în considerare ar fi... binevenit.”

— Canalizatorii spun că muncesc cât de mult pot, explică Gaul, mergând lângă Perrin în tabără, în timp ce verificau diferitele secțiuni. „Dar ei spun că ar putea dura zile pentru a vedea pe toată lumea.”

Soarele se scufunda spre orizont, dar probabil că va fi o noapte lungă pentru mulți dintre ei, îngrijind răniții. Mii au fost răniți, deși majoritatea rănilor – din fericire – nu erau rele. Pierduseră niște oameni. Prea mulți, poate atâția câte căzuseră din cauza mușcăturilor de șarpe.

Perrin mormăi. Gal însuși avea brațul într-o praștie; își apărase sulițele, doar pentru ca una dintre săgețile lui aproape să-l omoare. O blocase cu antebrațul. Când Perrin a întrebat, a râs și a spus că trecuseră ani de când nu se împușcase cu propria lui săgeată. Aiel umor.

„Am primit răspunsuri de la Whitecloaks?” întrebă Perrin, întorcându-se către Aravine, care mergea pe cealaltă parte.

— Da, spuse ea. „Dar nimic specific. Comandantul lor a spus că s-ar „gândi” să ne acorde mai mult timp.”

— Ei bine, nu el este cel care va decide, spuse Perrin, intrând în secțiunea Mayener a taberei pentru a verifica oamenii lui Berelain. „Nu voi risca o luptă cu un sfert din oamenii mei răniți și Asha’manul meu mort obosit de Vindecare. Mergem la acest proces când spun așa, iar dacă Damodred nu este de acord, poate merge înainte și ne atacă.”

Gaul a mormăit de acord. Își purta sulițele, dar Perrin observă că erau legate mai strâns la locul lor decât de obicei. Aravine purta un felinar, deși încă nu fusese nevoie să-l aprindă. De asemenea, anticipa o noapte târzie.

— Anunță-mă când se întorc Tam și Elyas, îi spuse Perrin lui Gaul. Perrin îi trimisese pe fiecare separat să viziteze satele din apropiere și să se asigure că oamenii de acolo — cei care nu se alăturaseră unei armate în trecere — nu suferiseră din cauza bula răului.

Berelain se liniștise, cu mâna bandajată. Ea i-a dat ea însăși raportul, din cortul ei, spunând câți dintre soldații ei

fuseseră răniți, dând numele bărbaților pe care îi pierduseră. Doar șase din tabăra ei.

Perrin a căscat când a părăsit cortul, trimițându-l pe Aravine să verifice Aes Sedai. Gaul fugise să ajute la transportul unora dintre răniți, iar Perrin se trezi singur în timp ce mergea pe poteca către secțiunea de tabără a lui Alliandre.

Ciocanul lui nu încercase să-l omoare. Din câte știa el, era singura armă de pe cineva care nu a răspuns la balonul răului. Ce a însemnat?

El a clătinat din cap, apoi a ezitat, oprindu-se în gânduri când a auzit pe cineva alergând pe potecă spre el. A prins mirosul lui Tam și s-a întors să-l întâlnească pe bărbatul robust când a sosit.

— Perrin, fiule, spuse Tam, fără suflare din cauza alergării. „Tocmai s-a întâmplat ceva neobișnuit.”

„Bula răului a lovit satul?” întrebă Perrin, alarmat. „Oamenii au fost răniți?”

— Oh, nu, spuse Tam. "Nu aia. Satul era bine. Nici măcar nu au observat că ceva nu este în neregulă. Acesta este altceva.” Tam mirosea ciudat. Gânditor, îngrijorat.

Perrin se încruntă. "Ce? Ce se întâmplă?"

„Eu... ei bine, trebuie să plec, fiule”, a spus Tam. „Părăsiți tabăra. Nu știu când mă voi întoarce.”

"Este acesta-"

— Nu are nimic de-a face cu Mantele Albe, spuse Tam. „Mi s-a spus că nu pot spune multe. Dar este vorba despre Rand.”

Culorile se învârteau. Rand a mers pe holurile Pietrei Lacrimii. Expresia lui era întunecată. Periculos.

— Perrin, spuse Tam, cred că trebuie să fac asta. Îl implică pe Aes Sedai și trebuie să te părăsesc acum. Nu pot spune altceva. M-au pus să jur.”

Perrin se uită în ochii lui Tam și văzu sinceritatea de acolo. El a dat din cap.

"Bine atunci. Ai nevoie de ajutor? Cineva să meargă cu tine, oriunde ai merge?”

— O să fiu bine, spuse Tam. Mirosea stânjenit. Ce s-a intamplat? „Voi încerca să-ți ajut ceva, fiule.” Își puse o mână pe umărul lui Perrin. „Te-ai descurcat bine aici. Sunt mândru de tine, și tatăl tău ar fi și el. Ține-o așa. Ne vedem la Ultima Bătălie, dacă nu înainte.”

Perrin dădu din cap. Tam s-a grăbit spre cortul lui, poate să-și facă bagajele.

Era greu să arăți regal în timp ce era dus pe un zid al orașului Caemlyn, dar Elayne a făcut tot posibilul. Uneori, să obții ceea ce îți doreai a fost mai important decât să arăți regal.

Odihna la pat! Pentru o regină! Ei bine, pentru a-l împiedica pe Melfane să plutească deasupra ei, ea a jurat că va sta de pe picioare. Dar nu spusese nimic despre a rămâne în dormitorul ei.

Patru gardieni transportau așternutul sus pe umeri. Elayne stătea în siguranță între cotiere, purtând o rochie purpurie, părul periat cu grijă, și coroana de trandafiri a lui Andor deasupra capului.

Ziua era mohorâtă, vremea devenind caldă, cerul încă întunecat de nori. A prevăzut un moment pentru a se simți vinovată că i-a făcut pe bieții bărbați, în uniformă, să o ducă prin această căldură de început de vară. Dar acești bărbați aveau să călărească la luptă în numele ei; puteau suporta vremea puțin caldă. Cât de des au primit Gardienii onoarea de a-și duce regina, oricum?

Birgitte a pășit pe lângă pat, iar legătura a indicat că era amuzată. Elayne se temea că va încerca să oprească această excursie, dar în schimb râsese! Birgitte trebuie să fi stabilit că activitățile din această zi – deși trebuiau să o supere pe Melfane – nu reprezentau un risc real pentru Elayne sau bebelușii ei. Pentru Warder, asta însemna că aceasta era o oportunitate de a o vedea pe Elayne defilând prin oraș arătând prostește.

Elayne tresări. Ce ar spune oamenii? Regina, călare pe un așternut, fiind dusă la zidul exterior? Ei bine, Elayne nu era pe cale să lase zvonurile să o împiedice să vadă testul direct și nu era pe cale să fie hărțuită de o moașă tiranică.

Avea o vedere destul de mare de pe perete. Câmpurile care duceau la Aringill erau deschise în stânga ei; orașul se agita în dreapta ei. Câmpurile acelea erau prea maronii. Rapoartele din jurul tărâmului erau îngrozitoare. Nouă câmpuri din zece eșuaseră.

Portarii lui Elayne au dus-o până la una dintre turnulele din zid, apoi s-au lovit de un zgomot când și-au dat seama că stâlpii de pe așternut erau prea lungi pentru a face viraje pe scările din interiorul turnului; demonstrația trebuia să aibă loc deasupra ei. Din fericire, existau mânere scurte alternative doar pentru astfel de situații. Au scos stâlpii, au trecut la mânere și au continuat.

În timp ce o duceau în sus, ea și-a distras atenția gândindu-se la Cairhien. Casele nobile de acolo pretindeau

că așteaptă cu nerăbdare sosirea ei pentru a prelua tronul și, totuși, niciuna nu a oferit mai mult decât cel mai flasc sprijin. Daes Dae'mar era pe deplin în vigoare, iar postura pentru ascensiunea lui Elayne – sau eșecul ei de a urca – începuse în momentul în care Rand menționase că intenționa ca națiunea să fie a ei.

În Cairhien, o sută de vânturi politice diferite au suflat întotdeauna în o sută de direcții diferite. Ea nu a avut timp să învețe toate facțiunile diferite înainte de a prelua tronul. În plus, dacă era văzută ca jucând jocul, ar putea fi văzută ca pe cineva de învins. A trebuit să găsească o modalitate de a pune mâna pe Tronul Soarelui fără a se amesteca prea mult în politica locală a Casei.

Așternutul lui Elayne a scârțâit și a urcat pe buza turnului. În vârful turnului, Aludra stătea cu unul dintre dragonii ei prototip. Tubul de bronz era destul de lung și așezat într-un cadru de lemn. A fost doar un manechin, pentru afișare. Un al doilea dragon funcțional fusese așezat în vârful următorului turn de jos perete. Era destul de departe încât Elayne să nu fie în pericol dacă ceva nu mergea bine.

Femeia zveltă Taraboneră părea să nu se gândească la faptul că îi dădea reginei unei țări străine o armă care poate schimba lumea; tot ce părea să-și dorească Aludra era o modalitate de a se întoarce la Seanchan, sau așa îi explicase Mat. Elayne petrecuse ceva timp cu femeia în timp ce călătorea cu menajeria lui Luca, dar încă nu era sigură cât de demnă de încredere era. L-ar pune pe Maestrul Norry să o supravegheze.

Presupunând, desigur, că dragonii au funcționat. Elayne le mai aruncă o privire oamenilor de jos. Abia atunci și-a dat seama cât de sus era cu adevărat. Ușoară!

Sunt în siguranță, își aminti ea. Vizionarea lui Min. Nu că i-ar fi spus ceva de genul lui Birgitte, nu mai mult. Și intenționa să înceteze să-și asume atâtea riscuri. Acesta nu a fost un risc. Nu chiar.

S-a întors înainte să amețească și să inspecteze dragonul mai atent. Avea forma unui clopot mare de bronz, deși mai lung și mai îngust. Ca o vază enormă întoarsă pe o parte. Elayne primise mai mult de o misivă de la fondatorii de clopoței ai orașului. Aludra a insistat ca ordinele ei să fie îndeplinite întocmai și i-a forțat pe bărbați să modeleze tubul de trei ori.

În noaptea precedentă, târziu, se auzise un trosnet puternic în oraș. De parcă un zid de piatră ar fi căzut

undeva sau ar fi lovit un fulger. In această dimineață, Elayne primise un bilet de la Aludra.

Primul test a fost un succes, se citise. Ne întâlnim astăzi pe zidul orașului pentru demonstrație.

— Majestatea Voastră, spuse Aludra. „Ești... bine, da?”

— Voi fi bine, Aludra, spuse Elayne, încercând să-și păstreze demnitatea. — Dragonul este gata?

— Este, spuse Aludra. Purta o rochie lungă, maro, cu părul ondulat negru slăbit, coborându-i până la talie. De ce nu împletiți astăzi? Aludra nu părea să-i pese de bijuterii, iar Elayne nu o văzuse niciodată purtând vreuna. Un grup de cinci bărbați din Banda Mâinii Roșii a lui Mat stătea alături de ea, unul purtând ceea ce părea a fi un fel de perie de horn. Altul avea în mâini o sferă de metal, iar altul purta un mic butoi de lemn.

Elayne putea vedea un grup similar pe turnul de lângă. Cineva de acolo a ridicat o pălărie în aer și i-a făcut cu mâna. Se părea că Mat voia să privească din turn cu dragonul lucrător. Om nebunesc. Dacă lucrul ar exploda ca o floare de noapte?

„Demonstrația, atunci”, a spus Aludra, „o să începem. Acești oameni de aici vă vor arăta ce se face pe celălalt turn.” Ea ezită când o privi pe Elayne. — Majestatea Sa, cred că ar trebui să o sprijinim, astfel încât să poată vedea ecranul.

Câteva minute mai târziu, localizaseră niște cutii mici pe care să le așeze sub așternut și să o ridice pe Elayne, astfel încât să poată vedea peste crenelările turnului. Se părea că ceva fusese construit pe un deal îndepărtat, deși era prea departe pentru ca Elayne să-l înțeleagă. Aludra a scos mai multe ochelari de ochi și le-a întins câte unul lui Elayne și Birgitte.

Elayne își ridică paharul la ochi. Îmbrăcarea manechinelor. Aludra aşezase vreo cincizeci dintre ei în rânduri pe dealul îndepărtat. Ușoară! De unde luase atât de multe? Probabil, Elayne ar primi niște missive pronunțate de la producătorii de rochii din oraș.

Mat promisese că asta va merita practic orice cost. Desigur, acesta a fost Mat. Nu era chiar cea mai de încredere persoană din jur.

Nu el este cel care a pierdut un ter'angreal neprețuit în fața Umbrei, își aminti ea. Ea se strâmbă. În geantă, ea avea o altă replică a capului de vulpe. Era una dintre cele trei pe care le crease până acum. Dacă urma să fie închisă în patul ei, atunci ar putea la fel de bine să-și folosească

timpul. Ar fi mult mai puțin frustrant dacă ar putea canaliza în mod constant.

Toate cele trei medalioane cu cap de vulpe au funcționat ca prima replică. Ea nu putea canaliza în timp ce purta unul, iar o țesătură puternică i-ar putea copleși. Chiar avea nevoie de acel spate original pentru studii suplimentare.

— Poți vedea, Maiestate, spuse Aludra cu o voce înțepenită, parcă neobișnuită să facă o demonstrație, că am încercat să recreăm condițiile în care ai putea folosi dragonii, da?

Numai că, în loc de cincizeci de manechine, vom avea o sută de mii de trolloci, se gândi Elayne.

— Următorul turn, ar trebui să te uiți la el, spuse Aludra, făcând un gest.

Elayne întoarse paharul să se uite la următorul turn de jos perete. Putea vedea acolo cinci membri ai trupei, îmbrăcați în uniforme, așteptând alături de un alt dragon. Mat se uita în chestie, chiar în josul tubului „Aceștia s-au antrenat oarecum pe dragoni”, a continuat Aludra „Dar nu au eficiența pe care mi-aș dori eu. Vor face deocamdată, da?”

Elayne își coborî paharul în timp ce bărbaţii trăgeau tubul manechin înapoi – era pe un set de roţi – şi îl rotiră puţin în sus, spre cer. Unul a turnat niște pulbere neagră din butoiul lui, apoi altul a îndesat într-un pachet de ceva. Acesta a fost urmat de bărbatul cu stâlpul lung, care l-a izbit în tub. Nu era o perie de horn pe care o ținea, ci un fel de unealtă folosită pentru ambalare.

— Arată ca pudra din interiorul unei floare de noapte, spuse Birgitte. Se simțea precaută.

Aludra îi aruncă o privire către Gardien. „Și de unde știi ce se află în interiorul unei floare de noapte, Maerion? Îți dai seama cât de periculos este să deschizi una dintre ele, da?

Birgitte a ridicat din umeri.

Aludra s-a încruntat, dar nu a primit niciun răspuns, așa că a respirat adânc și s-a calmat. „Dispozitivul, este perfect sigur. L-am pus pe celălalt dragon să facă tragerea, așa că nu ar fi niciun pericol, da? Dar oricum nu ar exista pericol. Castingul este bun, iar calculele mele sunt perfecte.”

— Elayne, spuse Birgitte, încă cred că ar fi mai bine să ne uităm de la zidul de jos. Chiar dacă acesta de lângă noi nu va fi aprins.”

„După tot ce am trecut ca să ajung aici sus?” întrebă Elayne. "Nu, mulțumesc. Aludra, poți continua.”

Ea ignoră supărarea lui Birgitte. Oare Aludra chiar credea că poate lovi unul dintre manechinele alea de îmbrăcăminte cu sfera ei de fier? Era un drum lung de parcurs, iar sfera era atât de mică, abia mai largă decât palma întinsă a unui bărbat. Investise Elayne tot acest efort pentru a obține ceva care să funcționeze mai prost decât o catapultă? Acest dragon suna de parca si-ar putea arunca sfera mai departe, dar bolovanii aruncati de o catapulta erau de multe ori mai mari.

Bărbații au terminat. Bărbatul rămas a atins o torță mică de o siguranță care ieșea din sferă și a rostogolit-o în tub; apoi au întors tubul spre exterior.

"Vezi?" spuse Aludra, mângâind dragonul. „Cel mai bine este trei bărbați. Patru pentru siguranță, în caz că unul cade. S-ar putea face treaba dacă ar trebui, dar ar fi lent.”

Bărbații s-au dat înapoi când Aludra a scos un steag roșu. Ea o ridică în aer, făcând semn celeilalte echipe de pe turnul următor de jos perete. Elayne se concentră asupra lor cu paharul. Unul purta o torță mică. Mat îl privi cu o expresie curioasă.

Aludra îşi coborî steagul. Soldatul și-a atins torța aprinsă de partea dragonului.

Sunetul exploziv care a urmat a fost atât de puternic încât l-a făcut pe Elayne să sară. Bum-ul era la fel de ascuțit ca un tunet și ea auzi în depărtare ceea ce părea un ecou al exploziei. Și-a ridicat o mână la sân și și-a amintit să tragă respirația.

Un buzunar de pe versantul muntelui a explodat într-o pulverizare masivă de praf și pământ. Pământul părea să tremure! Era ca și cum un Aes Sedai ar fi sfâșiat pământul cu o țesătură, dar Puterea Unică nu fusese folosită deloc.

Aludra părea dezamăgită. Elayne și-a ridicat oglinda spre ochi. Explozia ratase manechinele de îmbrăcăminte cu vreo douăzeci de pași, dar făcuse o gaură în pământ lată de cinci pași. Mingea a explodat ca o floare de noapte pentru a provoca asta? Acest dispozitiv nu era doar o catapultă sau un trebuchet îmbunătățit; era altceva. Ceva capabil să zdrobească o sferă de fier în pământ cu atâta forță încât a deschis o gaură, apoi poate a explodat de la sine.

De ce, ar putea căptuși un perete întreg cu acești dragoni! Cu toți trăgând împreună...

Aludra își ridică din nou steagul; Elayne a privit cu paharul cum bărbații de pe turnul alăturat curățau, apoi reîncărcau tubul. Mat își ținea urechile și se încruntă, ceea ce îi dădu lui Elayne un zâmbet. Chiar ar fi trebuit să privească din turnul ei. Procesul de reîncărcare a durat foarte puțin, poate trei minute. Și Aludra a spus că intenționează să vadă că se întâmplă mai repede?

Aludra a scris un set de ordine și le-a trimis oamenilor prin mesager. Au schimbat ușor poziția dragonului. Și-a fluturat steagul; Elayne s-a pregătit pentru o nouă explozie, dar totuși a sărit când a venit.

De data aceasta, explozia a fost puternică, lovind chiar în centrul rangului de manechine de îmbrăcăminte. Rămășițele lor zdrențuite se învârteau prin aer. Lovitura a distrus cinci sau șase și a doborât o duzină bună dintre ei.

Cu capacitatea de a trage la fiecare două minute, de a lovi atât de departe și de a face o astfel de distrugere, aceste arme ar fi mortale. La fel de mortal ca damane, poate. Birgitte încă se uita prin oglindă și, în timp ce chipul ei era impasibil, Elayne simți uimirea femeii.

„Arma, ți se pare plăcută?” întrebă Aludra.

— Mi se pare plăcut, Aludra, spuse Elayne zâmbind. „Mi se pare într-adevăr plăcut. Resursele întregului oraș sunt ale tale, resursele întregului Andor. Mai sunt câțiva fondatori de clopoței în Andor.” Ea aruncă o privire către Iluminator. „Dar trebuie să păstrezi secrete planurile și proiectele. Voi trimite Garzi cu tine. Nu ne putem permite să lăsăm pe niciunul dintre fondatorii de clopoței să ia în considerare valoarea de a pleca de acasă și de a vinde informații inamicilor noștri.”

— Atâta timp cât nu ajung la Seanchan, spuse Aludra, nu-mi pasă.

— Ei bine, da, spuse Elayne. „Și eu sunt cel care va vedea aceste lucruri folosite în mod corespunzător. Am nevoie de un jurământ din partea ta, Aludra.

Femeia a oftat, dar i-a dat. Elayne nu avea de gând să-i întoarcă împotriva altcuiva decât Trollocs și Seanchan. Dar s-ar simți mult mai în siguranță în legătură cu națiunea ei, știind că le avea la dispoziție.

Ea a zâmbit când se gândea la asta și i-a fost greu să-și stăpânească entuziasmul. Birgitte coborî în cele din urmă paharul. Se simțea... solemnă.

"Ce?" întrebă Elayne în timp ce Gărzile luau pe rând paharul ei, inspectând devastarea. A simțit o indigestie ciudată. Oare mâncase ceva rău la prânz?

— Tocmai s-a schimbat lumea, Elayne, spuse Birgitte, clătinând din cap, împletitura lungă legănându-se ușor. „S-a schimbat într-un mod foarte mare. Am un sentiment groaznic că este doar începutul.”

30
de bărbați visează aici

— Acești mantii albi sunt un grup cu buzele strânse, doamnă, spuse Lacile cu un zâmbet îngâmfat, dar sunt încă bărbați. Bărbați care nu au văzut o femeie de ceva vreme, cred. Asta îi face întotdeauna să piardă puținele creiere pe care le au.”

Faile a mers pe liniile cailor, cerul întunecat, felinarul ținut în fața ei. Perrin dormea; se pensionase devreme în ultimele zile, căutând visul lupului. Mantele Albe acceptaseră fără tragere de inimă să amâne procesul, dar Perrin ar fi trebuit totuși să-și pregătească cuvintele pentru a vorbi acolo. A mormăit că știa deja ce avea de gând să spună. Cunoscându-l, i-ar fi spus lui Morgase ce sa întâmplat, direct ca de obicei.

Lacile și Selande mergeau de o parte și de alta a lui Faile. Ceilalți membri ai lui Cha Faile au mers în spate, ținând seama de oricine suficient de aproape pentru a fi la îndemână.

— Cred că Whitecloaks știau că suntem acolo să spionăm, spuse Selande. Femeia scunda și palidă mergea cu mâna pe sabie. Poziția nu părea la fel de incomodă ca cândva; Selande își luase în serios antrenamentul cu sabia.

„Nu, mă îndoiesc că au ghicit”, a răspuns Lacile. Ea încă purta o bluză de culoare bronzată simplă și o fustă maro mai închis. Selande se schimbase din nou în pantaloni și sabie imediat după ce se întorsese – încă avea o tăietură pe brat de unde încercase acea sabie să o omoare – dar Lacile părea să-și savureze timpul petrecut la fustă.

„Abia au spus ceva de folos”, a spus Selande.

„Da”, a răspuns Lacile, „dar cred că au doar obiceiul ăsta. Scuza noastră de a-l verifica pe Maighdin și pe ceilalți a fost una rezonabilă, Lady. Am reușit să vă trimitem nota, apoi să discutăm puțin cu bărbații. Am tachinat suficient pentru a fi de folos.”

Faile ridică o sprânceană, deși Lacile rămase tăcută când trecură pe lângă un mire care lucra până târziu și dărâma unul dintre cai.

— Mantele Albe îl respectă pe Galad, spuse Lacile, odată scăpat de la îndemâna urechii mirelui. „Deși unii mormăie despre lucrurile pe care le-a spus.”

"Ce lucruri?" întrebă Faile.

„Vrea să se alieze cu Aes Sedai pentru Ultima Bătălie”, a explicat Lacile.

„Oricine ar fi putut să-ți spună că nu i-ar plăcea această idee”, a spus Selande. „Sunt mantii albe!”

— Da, spuse Faile, dar înseamnă că acest Galad este mai rezonabil decât oamenii lui. Un sfat util, Lacile.”

Tânăra se umflă, dându-și părul scurt pe spate într-un gest modest, aruncând înapoi panglicile roșii pe care le legase acolo. Începuse să poarte de două ori mai multe acum, de la captivitatea ei pe Shaido.

În față, o siluetă slăbănog a pășit între doi dintre cai. Avea o mustață groasă, în stil Taraboner și, deși era tânăr, avea aerul unuia care văzuse multe în viața lui. Dannil Lewin, omul responsabil cu oamenii de la Two Rivers, acum când Tam hotărâse în mod misterios să plece. Lumina trimite că Tam era în siguranță, oriunde s-ar fi dus.

— Ei bine, Dannil, spuse Faile, ce coincidență ciudată să te văd aici.

"Coincidență?" întrebă el scărpinându-se în cap. Își ținea arcul într-o mână, ca un toiag, deși continua să se uite la el, precaut. Mulți oameni au făcut asta cu armele lor acum. „Mi-ai cerut să vin aici.”

„Totuși, trebuie să fie o coincidență”, a spus Faile, „în cazul în care întreabă cineva. Mai ales dacă acel cineva este soțul meu.”

— Nu-mi place să ascund lucruri de la Lordul Perrin, spuse Dannil, căzând în pas cu ea.

„Și ai prefera să riști să-l lași decapitat de un grup de mantii albi turbați?”

"Nu. Niciunul dintre bărbați nu o face.”

— Atunci ai făcut ce am întrebat?

Dannil dădu din cap. „Am vorbit cu Grady și Neald. Lordul Perrin le-a ordonat deja să rămână în apropiere, dar am vorbit. Grady a spus că va avea țesături de aer pregătite și că îl va apuca pe Lord Perrin și va ieși dacă lucrurile se vor înrăutăți, Neald acoperind retragerea. Am vorbit cu oamenii de la Two Rivers. Un grup de arcași din copaci va fi gata să ofere o distragere a atenției.”

Faile dădu din cap. Nici Asha'man nu fusese rănit în acest balon al răului, din fericire. Fiecare purta un cuțit, dar rapoartele spuneau că s-au uitat la armele plutitoare, apoi și-au făcut semn cu nonșalanță mâinile și le-au aruncat din aer. Când mesagerii cu vești despre trucul lui Faile cu aruncarea pământului au ajuns în secțiunea taberei în care se afla Asha'man, au găsit această zonă într-un haos mult mai puțin, Grady și Neald străbătând tabăra și doborând armele oriunde i-au văzut.

O parte din motivul întârzierii înainte de proces a fost acela de a avea grijă de Vindecare. Dar un alt motiv mare a fost faptul că Perrin dorea să dea timp fierarilor și meșteșugarilor din lagăr pentru a face arme de schimb pentru cei care le pierduseră pe ale lor, doar în cazul în care procesul se transforma într-o luptă. Iar Faile era din ce în ce mai sigur că va fi.

„Lord Perrin nu-i va plăcea să fie retras de la luptă”, a spus Dannil. „Nici un pic.”

„Acel cort s-ar putea transforma într-o capcană mortală”, a spus Faile. „Perrin poate conduce bătălia dacă dorește, dar dintr-o poziție mai sigură. Îl vei scoate afară.”

Dannil oftă, dar dădu din cap. "Da, doamna mea."

Perrin învăța să nu se teamă de Young Bull.

Pas cu pas, a învățat echilibrul. Lupul când era nevoie de lup; omul când era nevoie de bărbat. S-a lăsat atras de vânătoare, dar l-a păstrat pe Faile – casa lui – în minte. A mers pe tăișul sabiei, dar fiecare pas îl făcea mai încrezător.

Astăzi, l-a vânat pe Hopper, pradă vicleană și experimentată. Dar Tânărul Taur a învățat rapid și a avea o minte de bărbat îi dădea avantaje. Ar putea crede ca ceva, sau cineva, că nu era.

Așa începuse Noam? Unde ar duce această cale a înțelegerii? Exista un secret în asta, un secret pe care Young Bull trebuia să-l găsească singur.

Nu putea da greș. Trebuia să învețe. Se părea că – cumva – cu cât devenea mai încrezător în visul lupului, cu atât devenea mai confortabil cu sine în lumea trează.

Tânărul Taur a încărcat printr-o pădure necunoscută. Nu, o junglă, cu viță de vie agățată și ferigi cu frunze late. Tufișul era atât de gros încât un șobolan ar avea probleme să se strecoare. Dar Young Bull a cerut ca lumea să se deschidă înaintea lui. Vines s-a tras înapoi. Arbuști îndoiți.

Ferigile s-au retras, ca niște mame care își trage copiii din calea unui cal în galop.

Îl zări pe Hopper care sări înainte. Prada lui a dispărut. Tânărul Bull nu a întrerupt ritmul, trecând prin acel loc și prinzând parfumul destinației Hoppers. Tânărul Taur s-a mutat pe o câmpie deschisă, fără copaci și un tuf necunoscut care peticește pământul. Prada lui era o serie de neclare în depărtare. Tânărul Taur l-a urmat, fiecare legătură ducându-l la sute de pași.

În câteva secunde, s-au apropiat de un platou enorm. Prada lui a alergat direct pe partea laterală a raftului de piatră. Tânărul Bull a urmat, ignorând ce era „corect”. A alergat cu pământul mult mai jos, în spate, cu nasul către acea mare clocotită de nori negri. A sărit peste crăpăturile din stâncă, ricoșând între două laturi ale unei fisuri, ridicând vârful platoului.

Hopper a atacat. Tânărul Bull era gata. S-a rostogolit, ridicându-se în patru picioare în timp ce prada lui sări peste cap, a trecut peste marginea stâncii, dar apoi a dispărut într-o clipită și a rămas din nou în picioare pe buza stâncii.

Tânărul Bull a devenit Perrin ținând un ciocan din lemn moale. Astfel de lucruri erau posibile în visul lupului; dacă ciocanul lovi, nu ar face rău.

Perrin se balansă, aerul trosnind cu viteza bruscă a mișcării lui. Dar Hopper era la fel de rapid, evitând din drum. Se rostogoli, apoi sări în spatele lui Perrin, cu colții sclipind. Perrin mârâi și se mișcă astfel încât să stea la câțiva metri de locul în care fusese. Fălcile lui Hopper pocniră în aer liber, iar Perrin bătu din nou ciocanul.

Hopper a fost brusc învăluit într-o ceață adâncă. Ciocanul lui Perrin trânti prin el, lovind pământul. A sărit. A înjurat, învârtindu-se. În ceață, nu putea vedea, nu putea să prindă parfumul lui Hopper.

O umbră se mișcă în ceață și Perrin se aruncă, dar era doar un model în aer. S-a învârtit și a găsit umbre mișcându-se în jurul lui. Formele lupilor, bărbaților și altor creaturi pe care nu le putea vedea.

Fă lumea a ta, Young Bull , a trimis Hopper.

Perrin se concentră, gândindu-se la aer uscat. De parfumul mucegăit al prafului. Așa ar trebui să fie aerul, într-un peisaj arid ca acesta.

Nu. Nu era cum ar trebui să fie aerul. Așa era aerul. Mintea lui, voința lui, sentimentele lui s-au izbit de altceva. A împins.

Ceața s-a dispărut, evaporându-se în căldură. Hopper stătea pe cap, la mică distanţă. Bine, a trimis lupul. Inveti. Aruncă o privire laterală, privind spre nord, părând distras de ceva. Apoi a plecat.

Perrin și-a prins mirosul și a urmat-o spre Jehannah Road. Hopper se năpusti în afara cupolei violet ciudate. Au sărit înapoi în acest loc frecvent pentru a vedea dacă domul a dispărut vreodată. Până acum, nu a făcut-o.

Perrin a continuat urmărirea. Domul era menit să prindă lupii înăuntru?

Dar dacă acesta era cazul, de ce Slayer nu-și aruncase capcana la Dragonmount, unde s-au adunat atât de mulți lupi din anumite motive?

Poate că domul avea un alt scop. Perrin a memorat câteva formațiuni de stâncă notabile de-a lungul perimetrului domului, apoi l-a urmat pe Hopper până la un raft jos de stâncă. Lupul a sărit din el, dispărând în aer, iar Perrin a urmat-o.

A surprins mirosul destinației lui Hopper la mijloc, apoi se luă acolo, încă în mișcare. A apărut la vreo doi metri deasupra unei întinderi albastre strălucitoare. Uimit, a căzut și s-a împroșcat în apă.

A înotat frenetic, lăsând ciocanul jos. Hopper stătea deasupra apei, purtând o expresie de lup de dezaprobare. *Nu e bine* , adăugă lupul. *Mai trebuie să înveți* .

a pufnit Perrin.

Marea a devenit furtună, dar Hopper stătea calm pe valurile care se rostogoleau. Aruncă din nou o privire spre nord, dar apoi se întoarse spre Perrin. *Apa te tulbură, Tânăre Taur* .

„Am fost pur și simplu surprins”, a spus Perrin, înotând din greu.

De ce?

„Pentru că nu mă așteptam la asta!”

De ce sa te astepti? Hopper a trimis. *Când îl urmărești pe altul, poți ajunge oriunde* .

"Știu." Perrin scuipă o gură de apă. Strânse din dinți, apoi și-a imaginat stând pe apă ca Hopper. Din fericire, el s-a ridicat din mare pentru a sta deasupra suprafeței ei. Era o senzație ciudată, marea unduind sub el.

Nu-l vei învinge pe Slayer așa , a trimis Hopper.

„Atunci voi continua să învăț”, a spus Perrin.

Există puțin timp .

„Voi învăța mai repede.”

Poti tu?

„Nu avem altă opțiune.”

Ai putea alege să nu te lupți cu el .

Perrin clătină din cap. „Fugim de prada noastră? Dacă o facem, ne vor vâna în schimb. Mă voi înfrunta cu el și trebuie să fiu pregătit.”

Există o cale . Lupul mirosea a îngrijorare.

„Voi face ce trebuie.”

Urmăriți . Hopper a dispărut, iar Perrin a prins un miros neașteptat: gunoi și noroi, lemn aprins și cărbune. Oameni.

Perrin se mișcă și se trezi deasupra unei clădiri din Caemlyn. Vizitase acest oraș o singură dată, și pentru scurt timp, și văzând frumosul Oraș Interior din fața lui – clădiri antice, cupole și turle înălțate pe deal ca niște pini maiestuoși de pe un munte încoronat – i-a făcut o pauză. Era lângă vechiul zid, dincolo de care se întindea Orașul Nou.

Hopper stătea lângă el, privind peste frumosul oraș. Se spunea că mare parte din orașul în sine ar fi fost construit de Ogier și Perrin putea să creadă asta, cu acea frumusețe minunată. Se spunea că Tar Valon este mai măreț decât Caemlyn. Perrin a avut dificultăți să creadă că era posibil.

"De ce suntem aici?" întrebă Perrin.

Bărbații visează aici , a răspuns Hopper.

În lumea reală, au făcut-o. Aici, locul era gol. Era suficient de lumină pentru a fi ziuă, în ciuda furtunii de deasupra capului, iar Perrin a simțit că ar trebui să fie oameni aglomerați pe străzi. Femeile, merg la și dinspre piață. Nobili peste cai. Vagoane care poartă butoaie de bere și saci de cereale. Copii zbârnâind, degete care caută urme, muncitori care înlocuiesc pietrele de pavaj, vânzători întreprinzători care le oferă plăcinte cu carne tuturor.

În schimb, au existat indicii. Umbre. O batistă căzută pe stradă. Uși care erau deschise într-un moment, apoi închise în următoarea. O potcoavă aruncată din noroiul unei alei. Era ca și cum toți oamenii ar fi fost alungați, smulși de Fades sau de vreun monstru din povestea întunecată a unui gleeman.

O femeie a apărut momentan dedesubt. Purta o rochie frumoasă verde și aurie. S-a uitat în stradă, cu ochii strălucitori, apoi a dispărut. Oamenii au apărut ocazional în visul lupului. Perrin își dădu seama că li se întâmplă atunci când dormeau, parte din visele lor naturale.

Acest loc , a spus Hopper, *nu este doar un loc al lupilor. Este un loc al tuturor* .

"Dintre toate?" întrebă Perrin, aşezându-se pe acoperiş.

Toate sufletele cunosc acest loc , a spus Hopper. *Ei vin aici când ajung la el* .

„Când visează."

Da , spuse Hopper, întinzându-se lângă el. *Visele de frică ale bărbaților sunt puternice. Deci foarte puternic. Uneori, acele vise groaznice vin aici. Acea trimitere a fost un lup enorm, de mărimea unei clădiri, dând deoparte lupii mult mai mici care încercau să-l lovească. Era un parfum de teroare și moarte în jurul lupului. Ca... un coșmar* .

Perrin dădu încet din cap.

Mulți lupi au fost prinși în durerile acestor vise de frică. Ele apar mai frecvent acolo unde oamenii ar putea merge, deși visul trăiește fără cei care l-au creat .

Hopper se uită la Perrin. *Vânătoarea în vise de frică te va învăța putere. Dar s-ar putea să mori. Este foarte periculos* .

„Nu mai am timp să fiu în siguranță", a spus Perrin. "Hai să o facem."

Hopper nu a întrebat dacă era sigur. A sărit în stradă, iar Perrin l-a urmat, aterizând încet. Hopper a început să alerge înainte, așa că Perrin a început să alerge.

„Cum le găsim?" întrebă Perrin.

Miroase frica , a trimis Hopper. *Teroare* .

Perrin închise ochii, inspirând adânc. La fel cum ușile se deschideau și se închideau cu fulgerare, în visul lupului putea uneori să mirosească lucruri acolo pentru o clipă, apoi dispăruse. Cartofi de iarnă mucegai. Balega unui cal care trece.

O plăcintă, la copt.

Când a deschis ochii, nu a văzut nimic din aceste lucruri. Nu erau chiar acolo, dar aproape că erau. Ar fi putut fi.

Acolo , spuse Hopper, dispărând. Perrin îl urmă, apărând lângă lup în afara unei alei înguste. Înăuntru, părea prea întunecat pentru a fi natural.

Intră , spuse Hopper. *Nu vei rezista mult pentru prima dată. Voi veni dupa tine. Amintiți-vă că nu este. Amintiți-vă că este fals* .

Simțindu-se îngrijorat, dar hotărât, Perrin păși pe alee. Pereții de ambele părți erau negri, de parcă ar fi fost vopsiți. Numai că... pereții ăștia erau prea întunecați pentru a fi vopsiți. Acela era un smoc de iarbă sub piciorul lui? Cerul de deasupra încetase să mai fiarbă și i se păru că poate vedea stelele care se uită în jos. O lună palidă, mult

prea mare, a apărut pe cer, învăluită în nori. Dădea o strălucire rece, ca gheața.

Nu mai era în oraș. S-a întors, alarmat, să se poată găsi într-o pădure. Copacii aveau trunchiuri groase și nu erau de nicio specie pe care să o recunoască. Ramurile lor erau goale. Scoarța era de un gri slab, luminată de lumina fantomă de deasupra și părea ca un os.

Trebuia să se întoarcă în oraș! Din acest loc groaznic. S-a întors.

Ceva a fulgerat în noapte și s-a răsucit. "Cine e acolo!" el a strigat.

O femeie a izbucnit din întuneric, alergând într-o luptă nebună. Purta un halat alb lejer, puțin mai mult decât un schimb, și avea părul lung și negru curgând în spatele ei. L-a văzut și a încremenit, apoi s-a întors și a făcut ca și cum să alerge într-o altă direcție.

Perrin o întrerupse, smulgându-i mâna, trăgând-o înapoi. Ea s-a zbătut, picioarele stricând pământul întunecat de dedesubt, în timp ce încerca să se îndepărteze. Gâfâia. În și în afara. În și în afara. Mirosea frenetic.

„Trebuie să știu calea de ieșire!” spuse Perrin. „Trebuie să ne întoarcem în oraș.”

Ea îi întâlni privirea. — Vine, şuieră ea. Mâna ei a alunecat de pe a lui și a alergat, dispărând în noapte, întunericul învăluindu-o ca un giulgiu. Perrin făcu un pas înainte, cu mâna întinsă.

A auzit ceva în spatele lui. Se întoarse încet pentru a găsi ceva enorm. O umbră care se profilează, care sugea lumina lunii. Lucrul părea să-și taie răsuflarea, absorbindu-și însăși viața și voința.

Lucrul s-a ridicat mai înalt. Era mai înalt decât copacii, un monstru uriaș cu brațele groase ca butoaiele, cu fața și corpul pierdute în umbră. A deschis ochii roșii adânci, ca doi cărbuni uriași care prindeau viață. Trebuie să mă lupt! îşi spuse Perrin, ciocanul apărând în mână. Făcu un pas înainte, apoi se gândi mai bine. Ușoară! Chestia aia a fost enormă. Nu se putea lupta, nu în aer liber așa. Avea nevoie de acoperire. S-a întors și a alergat prin pădurea ostilă. A urmat chestia. Îl auzea rupând ramuri, pașii ei făcând pământul să se cutremure. În fața lui, o văzu pe femeie, cu rochia ei subțire, albă, încetinind-o în timp ce se prinse de o creangă. Ea s-a eliberat și a continuat să fugă.

Creatura se profila. L-ar prinde, l-ar consuma, l-ar distruge! A strigat după femeie, întinzându-se spre ea. Ea îi

aruncă o privire peste umăr și se împiedică.

înjură Perrin. S-a grăbit lângă ea, pentru a o ajuta să se ridice. Dar treaba era atât de aproape!

A fost o luptă, atunci. Inima îi bătea la fel de repede ca o alarcă care ciugulește un copac. Mâinile transpirate, se întoarse, apucându-și ciocanul pentru a înfrunta lucrul teribil din spate. S-a plasat între ea și femeie.

S-a ridicat, devenind mai mare, acei ochi roșii sclipind de foc. Ușoară! Nu s-a putut lupta cu asta, nu-i așa? Avea nevoie de un fel de avantaj. „Ce este chestia aia?” întrebă el cu disperare pe femeie. „De ce ne urmărește?”

— El este, șuieră ea. „Dragonul Renăscut”.

Perrin încremeni. Dragonul Renăscut. Dar... dar acesta a fost Rand. E un coșmar, își aminti el. Nimic din toate acestea nu este real. Nu pot să mă las prins în asta!

Pământul tremura, de parcă gemând. Putea simți căldura ochilor monstrului. Din spate se auzi un zgomot de zgomot în timp ce femeia alergă, părăsindu-l.

Perrin se ridică, cu picioarele tremurând, fiecare instinct strigând să fugă. Dar nu. Nici el nu s-a putut lupta. Nu putea accepta asta ca fiind real.

Un lup urlă, apoi sări în poiană. Hopper păru să împingă întunericul. Creatura se aplecă spre Perrin, întinzând o mână masivă de parcă ar fi vrut să-l zdrobească.

Aceasta era o alee.

În interiorul lui Caemlyn.

Nu a fost real.

Nu a fost.

Întunericul din jurul lor s-a stins. Enorme creatură din umbră întunecată s-a deformat în aer, ca o bucată de pânză întinsă. Luna a dispărut.

Un mic buzunar de pământ – pământul murdar și călcat în picioare al unei alei – a apărut la picioarele lor.

Apoi, dintr-o clipă, visul a dispărut. Perrin stătea din nou pe alee, cu Hopper lângă el, fără urmă de pădure sau de creatura teribilă pe care cineva o privise drept Dragonul Renăscut.

Perrin expiră încet. Sudoarea i se scurgea din frunte. Întinse mâna pentru a-l șterge, apoi îndepărtă transpirația.

Hopper dispăru, iar Perrin îl urmă, trecând pe același acoperiș ca înainte. El a stat jos. Doar gândirea la acea umbră îl făcu să tremure. „S-a simțit atât de real”, a spus el. „O parte din mine știa că este un coșmar. Nu m-am putut abține să nu încerc să lupt sau să fug. Când am făcut

oricare, a devenit mai puternic, nu-i așa? Pentru că am acceptat că era real?”

Da. Nu trebuie să crezi ceea ce vezi .

Perrin dădu din cap. „Acolo era o femeie. O parte din vis? Nici ea nu era reală?”

Da .

„Poate că ea a fost cea care a visat”, a spus Perrin. „Cel care are coșmarul original, prins în el și prins aici în Lumea Viselor.”

Bărbații care visează nu stau mult aici , a trimis Hopper. Pentru el, acesta a fost sfârșitul discuției. *Ai fost puternic, Young Bull. Te-ai descurcat bine* . Mirosea mândru.

„A ajutat când a numit lucrul Dragonul Renăscut. Asta a arătat că nu era real. M-a ajutat să cred că nu a fost.”

Ai făcut bine, pui nebun , repetă Hopper. *Poate poți învăța* .

„Doar dacă continui să exersez. Trebuie să facem asta din nou. Poți găsi altul?”

Da , Hopper a trimis. *Întotdeauna există coșmaruri când oamenii tăi sunt aproape. Întotdeauna* . Totuși, lupul s-a întors din nou spre nord. Perrin crezuse că lucrul care îi distrase atenția mai devreme erau visele, dar nu părea să fi fost cazul.

„Ce este acolo sus?” întrebă Perrin. „Spre ce te uiți în continuare?”

Vine , a trimis Hopper.

"Ce?"

Ultima Vânătoare. Incepe. Sau nu .

Perrin se încruntă, stând în picioare. „Vrei să spui... chiar acum?”

Decizia va fi luată. În curând .

„Ce decizie?”

Trimiterile lui Hopper erau confuze și nu le putea descifra. Lumină și întuneric, un vid și foc, o răceală și o căldură îngrozitoare, îngrozitoare. Amestecat cu lupii care urlă, strigă, dă putere.

Vino . Hopper se ridică, privind spre nord-est.

Hopper a dispărut. Perrin se mișcă după el, apărând jos, pe versanții Muntelui Dragonului, lângă un afloriment de piatră.

— Lumină, spuse Perrin încet, privind în sus cu uimire. Furtuna care se pregătea de luni de zile ajunsese la capăt. Un tunet negru masiv domina cerul, acoperind vârful muntelui. Se învârtea încet în aer, un vârtej enorm de

întuneric, emitând fulgere care se legau de norii de deasupra. În alte părți ale visului lupului, norii erau furtunoși, dar îndepărtați. Acest lucru s-a simțit imediat.

Acesta a fost... punctul central al ceva. Perrin simțea asta. Adesea, visul lupului reflecta lucrurile din lumea reală în moduri ciudate sau neașteptate.

Hopper stătea pe afloriment. Perrin simțea lupii peste pantele Muntelui Dragonului. În număr și mai mare decât se simțise aici recent.

Ei așteaptă , spuse Hopper. *Vine Ultima Vânătoare* .

Când Perrin întinse mâna, descoperi că mai veneau alte haite, încă îndepărtate, dar îndreptându-se spre Muntele Dragonului. Perrin privi în sus la vârful monstruos. Mormântul Dragonului, Lews Therin. A fost un monument al nebuniei sale, atât al eșecului, cât și al succesului său. Mândria și sacrificiul lui de sine.

— Lupii, spuse Perrin. „Se adună pentru Ultima Vânătoare?”

Da. Dacă apare .

Perrin se întoarse spre Hopper. „Ai spus că așa va fi. „Ultima vânătoare vine”, ai spus.”

Trebuie făcută o alegere, Young Bull. O cale duce la Ultima Vânătoare .

"Si celalalt?" întrebă Perrin.

Hopper nu a răspuns imediat. Se întoarse spre Muntele Dragonului. *Cealaltă cale nu duce la Ultima Vânătoare* .

„Da, dar la ce duce?”

La nimic .

Perrin deschise gura pentru a apăsa mai mult, dar apoi greutatea trimiterii lui Hopper îl lovi. „Nimic” pentru lup însemna un bârlog liber, toți puii luați de căpători. Un cer de noapte gol de stele. Luna se estompează. Mirosul de sânge vechi, uscat, învechit și scăpat.

Perrin închise gura. Cerul a continuat să se învârte cu acea furtună neagră. Îl simțea pe vânt, miros de copaci sparți și de pământ, sau câmpuri inundate și incendii de fulgere. Ca atât de des, mai ales recent, acele mirosuri păreau să contrasteze cu lumea din jurul lui. Unul dintre simțurile lui i-a spus că se afla în centrul unei catastrofe, în timp ce ceilalți nu vedeau nimic în neregulă.

„Aceasta alegere. De ce nu reușim pur și simplu?”

Nu este alegerea noastră, Young Bull .

Perrin se simți atras de norii de deasupra. În ciuda lui, a început să urce panta. Hopper se ridică lângă el. *Mai sus este periculos, Young Bull* .

— Știu, spuse Perrin. Dar nu se putea opri. In schimb, și-a mărit viteza, fiecare pas lansându-l puțin mai departe. Hopper alergă lângă el trecând pe lângă copaci, stânci, grupuri de lupi care privesc. Perrin și Hopper au mers în sus, cățărând până când copacii se împuținеau și pământul s-a răcit de ger și gheață.

În cele din urmă, s-au apropiat de nor însuși. Părea o ceață întunecată, tremurând de curenți în timp ce se învârtea. Perrin ezită la perimetru, apoi păși înăuntru. Era ca și cum ai păși în coșmar. Vântul a fost brusc violent, aerul bâzâit de energie. Frunze, murdărie și nisip au suflat în furtună și a trebuit să ridice o mână împotriva ei.

Nu, se gândi el.

O mică bulă de aer calm se deschise în jurul lui. Furtuna a continuat să sufle la doar câțiva centimetri de fața lui și a trebuit să se străduiască să nu fie revendicat de ea din nou. Această furtună nu a fost un coșmar sau un vis; era ceva mai vast, ceva mai real. De data aceasta, Perrin a fost cel care a creat ceva anormal cu balonul siguranței.

A apăsat înainte, lăsând în curând urme în zăpadă. Hopper a păsit împotriva vântului, diminuându-și efectul și asupra lui. Era mai puternic în asta decât Perrin — Perrin abia reuși să-și mențină propria bulă sus. Se temea că, fără ea, va fi aspirat de furtună și aruncat în aer. A văzut ramuri mari smulgându-se în aer și chiar și niște copaci mai mici.

Hopper încetini, apoi se așează în zăpadă. Se uită în sus, spre vârf. *Nu pot sta* , a trimis lupul. *Acesta nu este locul meu* .

— Înțeleg, spuse Perrin.

Lupul a dispărut, dar Perrin a continuat. Nu și-a putut explica ce l-a atras, dar știa că trebuie să fie martor. Cineva a făcut-o. A mers timp de ceea ce păreau ore întregi, concentrat complet doar pe două lucruri: să țină vântul departe de el și să pună un picior în fața celuilalt.

Furtuna devenea din ce în ce mai violentă. A fost atât de rău aici încât nu a putut ține toată furtuna, doar cea mai rea. Trecu pe lângă buza crestată unde era rupt vârful muntelui, luându-și drum pe lângă ea, ghemuit împotriva rafalelor, o cădere abruptă de ambele părți. Vântul a început să-i biciuie hainele și a trebuit să-și miște ochii împotriva prafului și zăpezii din aer.

Dar a continuat. Luptă spre vârful, care se înălța înainte, ridicându-se deasupra părții explodate a muntelui. Știa că în acel punct va găsi ceea ce căuta. Acest vârtej oribil a fost reacția visului lupului la ceva grozav, ceva

teribil. In acest loc, uneori lucrurile erau mai reale decât în lumea trează. Visul reflecta o furtună pentru că se întâmpla ceva foarte important. El își făcea griji că era ceva îngrozitor.

Perrin a apăsat înainte, făcându-și drum prin zăpadă, târându-se pe fețele de stâncă, cu degetele lăsând pielea lipită de pietrele înghețate. Dar se antrenase bine în ultimele săptămâni. A sărit prăpastii pe care nu ar fi trebuit să le poată sări și s-a cățărat pe stânci care ar fi trebuit să fie prea înalte pentru el.

O siluetă stătea chiar în vârful vârfului zimțat și rupt al muntelui. Perrin a continuat să continue. Cineva trebuia să urmărească. Cineva trebuia să fie acolo când s-a întâmplat.

În cele din urmă, Perrin se ridică pe o ultimă piatră și se trezi la o duzină de metri de vârf. Acum putea distinge silueta. Bărbatul stătea chiar în inima vârtejului de vânt, privind spre est, nemișcat. Era slab și translucid, o reflectare a lumii reale. Ca o umbră. Perrin nu văzuse niciodată așa ceva.

Era Rand, desigur. Perrin știa că va fi. Perrin s-a ținut de piatră cu o mână zdrențuită și și-a tras mantia aproape cu cealaltă – el crease mantia cu câteva fețe de stânci în urmă. Clipi prin ochii înroșiți, privind în sus. A trebuit să-și concentreze cea mai mare parte a concentrării pe a împinge unele dintre vânturi pentru a nu fi aruncat în furtună.

Fulgerul fulgeră brusc, tunetul răsunând pentru prima oară de când începuse să urce. Acel fulger a început să se arcuiască într-o cupolă în jurul vârfului muntelui. A aruncat lumină peste chipul lui Rand. Fața aceea tare și impasibilă, ca piatra însăși. Unde i-au dus curbele? Când câștigase Rand atâtea linii și unghiuri? Și acei ochi, păreau făcuți din marmură!

Rand purta o haină neagră și roșie. Fină și ornamentată, cu o sabie în talie. Vânturile nu au afectat hainele lui Rand. Aceia au căzut nefiresc, de parcă el ar fi într-adevăr doar o statuie. Sculpt din piatră. Singurul lucru care s-a mișcat a fost părul lui roșu închis, suflat în vânt, aruncat și învârtit.

Perrin s-a lipit de stânci pentru viață, vântul rece mușcându-i în obraji, degetele și picioarele lui atât de amorțite încât abia le simțea. Barba îi era înțesată de gheață și zăpadă prăfuită. Ceva negru a început să se învârtească în jurul lui Rand. Nu a făcut parte din furtună; părea că noaptea însăși se scurgea din el. Din pielea lui

Rand crescuseră frânghii, ca niște mâini minuscule care se învârteau pe spate și se înfășoară în jurul lui. Părea răul însuși dat cu viață.

„Rand!” urlă Perrin. „Luptă-te! Rand!”

Vocea i se pierdu în vânt și se îndoia că Rand l-ar fi putut auzi oricum. Întunericul a continuat să se scurgă, ca un gudron lichid care trece prin porii lui Rand, creând o miasmă de smoală în jurul Dragonului Renăscut. În câteva clipe, Perrin abia l-a putut vedea pe Rand prin întuneric. L-a închis, tăindu-l, alungandu-l. Dragonul Renăscut a dispărut. A rămas doar răul.

— Rand, te rog… șopti Perrin.

Și apoi — din mijlocul întunericului, din centrul tumultului și al furtunii — o mică fărâmă de lumină s-a despărțit de rău. Ca strălucirea unei lumânări într-o noapte foarte întunecată. Lumina strălucea în sus, spre cerul îndepărtat, ca un far. Atât de fragil.

Furtuna l-a lovit. Vânturile au năvălit, au urlat și au țipat. Fulgerul bate în vârful vârfului stâncos, explodând bucăți libere de stâncă, pătrunzând pământul. Întunericul se ondula și pulsa.

Dar tot lumina strălucea.

O pânză de crăpături apăru pe partea laterală a învelișului de întuneric rău, lumină strălucind din interior. O altă fractură i s-a alăturat și alta. Ceva puternic era înăuntru, ceva strălucitor, ceva strălucitor.

Obuzul a explodat spre exterior, vaporizându-se și eliberând o coloană de lumină atât de strălucitoare, atât de incredibilă, încât părea că strânge ochii din capul lui Perrin. Dar el se uita oricum, fără a ridica brațul pentru a umbri sau a bloca imaginea strălucitoare din fața lui. Rand stătea în interiorul acelei lumini, cu gura căscată de parcă urlă spre cerul de deasupra. Coloana îngălbenită de soare s-a aruncat în aer, iar furtuna păru să se cutremure, întreg cerul însuși ondulat.

Furtuna a dispărut.

Acea coloană de lumină de foc a devenit o coloană de lumină solară care curgea în jos, luminând vârful Dragonmount. Perrin își smulse degetele de pe stâncă, privind cu mirare la Rand care stătea în lumină. Părea atât de lung, atât de lung, de când Perrin văzuse o rază de soare pur.

Lupii au început să urle. A fost un urlet de triumf, de glorie și de victorie. Perrin a ridicat capul și a urlat și el, devenind Young Bull pentru o clipă. Putea simți balta de

lumina soarelui crescând, iar aceasta îl cuprinse, căldura ei alungând frigul înghețat. Abia a observat când imaginea lui Rand a dispărut, pentru că a lăsat lumina soarelui în urmă.

Lupii au apărut în jurul lui Perrin, fulgerându-și la mijloc. Ei au continuat să rătăcească, sărind unul peste altul, exultant și dansând în lumina în timp ce ea se întindea peste ei. Au șochetat și au lătrat, aruncând în sus petice de zăpadă în timp ce treceau. Hopper era printre ei și a sărit în aer, avântându-se spre Perrin. *Începe Ultima Vânătoare, Young Bull!* Hopper țipă. *Noi trăim. Noi trăim!* Perrin se întoarse spre locul unde stătuse Rand. Dacă întunericul acela l-ar fi luat pe Rand... Dar nu a făcut-o. El a zâmbit larg. „Ultima vânătoare a venit”, strigă el către lup. „Să înceapă!”

Au urlat acordul, la fel de tare cum fusese furtuna cu doar câteva clipe înainte.

31
În vid

Mat și-a aruncat restul vinului în gură, savurând gustul dulce și rece. A dat paharul jos și a aruncat o mână de cinci zaruri. S-au prăbușit pe podeaua de lemn a tavernei, pocnind unul împotriva celuilalt.

Aerul era gros. Gros de sunete, dens de blesteme, gros de miresme. Fum, lichioruri înțepătoare, o friptură care fusese atât de mult piperată încât cu greu simți să gusti din carne. Asta a fost probabil cel mai bun. Chiar și în Caemlyn, carnea s-a stricat imprevizibil.

Bărbații înțepători din jurul lui Mat și-au văzut zarurile căzând: unul dintre bărbați mirosea a usturoi, altul a sudoare, o treime a tăbăcăriei. Părul lor era firav, degetele erau murdare, dar moneda lor era bună. Jocul se numea Koronko's Spit și provenea de la Shienar.

Mat nu cunoștea regulile.

„Cinci”, a spus bărbatul care mirosea a usturoi. Numele lui era Rittle. Părea nemulțumit. „Este o pierdere.”

— Nu, nu este, spuse Mat încet. Nu contează că nu știa regulile. Știa că câștigase; putea să simtă asta. Norocul lui a fost cu el.

Lucru bun, de asemenea. Avea nevoie de el în seara asta.

Bărbatul care mirosea a tăbăcărie a întins mâna la centură, unde purta un cuțit răutăcios. Numele lui era Saddler și avea o bărbie care ar fi putut fi folosită pentru a ascuți săbiile. „Credeam că ai spus că nu știi acest joc, prietene.”

— Nu, spuse Mat. „Prietene. Dar asta e o victorie. Trebuie să întrebăm prin cameră să vedem dacă altcineva poate confirma asta?”

Cei trei bărbați s-au uitat unul la altul, cu expresii întunecate. Mat se ridică. Hanul avea pereții întunecați din cauza anilor de bărbați care fumau pipe înăuntru, iar ferestrele – deși din sticlă fină – deveniseră opace de murdărie și fum. Era o tradiție ca acestea să nu fie curățate niciodată. Semnul din față avea o roată de căruță pictată, iar numele oficial era The Dusty Wheel. Toată lumea a numit-o în schimb The Rumor Wheel; era cel mai bun loc din Caemlyn pentru a asculta zvonuri. Majoritatea erau neadevărate, dar asta a fost jumătate din distracție.

Cei mai mulți oameni din loc beau bere, dar Mat se îndrăgise de vin roșu bun în ultima vreme. — Mai vrei ceva, maestru Crimson? a întrebat Kati, servitoarea. Era o frumusețe cu părul de corb, cu un zâmbet atât de larg încât ajungea la jumătatea drumului spre Cairhien. Flirtase cu el toată noaptea. Nu contează că i-a spus că este căsătorit. Nici măcar nu-i zâmbise. Ei bine, nu mult. Și aproape că cel mai bun zâmbet al lui. Unele femei nu puteau vedea adevărul lucrurilor, chiar dacă era scris pe fruntea lor, acesta era un fapt.

El i-a făcut semn să plece. Doar o ceașcă în seara asta, pentru curaj. Arde-l, dar avea nevoie de puțin din asta. Cu resemnare, și-a luat eșarfa de pe gât și a lăsat-o într-o parte. A desfăcut medalionul cu capul de vulpe — Lumină, dar m-a simțit bine să-l porți din nou! — și l-a atârnat în fața hainelor. Purta noua haină roșie și argintie pe care i-o cumpărase Thom.

Mat și-a luat ashandarei de lângă perete și a scos husa de pânză, dezvăluind lama. L-a pus peste umăr. — Hei, spuse el cu voce tare. — Știe cineva din locul ăla nenorocit regulile pentru Scuipatul lui Koronko?

Cei trei bărbați pe care îi tăiase în cuburi se uitară la armă; al treilea dintre ei, Snelle, s-a ridicat în picioare, cufundându-și degetele mari în vârful pantalonilor, împingându-și haina înapoi și arătându-i sabia scurtă cu cataramă la talie.

Majoritatea oamenilor l-au ignorat pe Mat la început. Au răsunat conversații, povești despre armata Borderlander care trecuse, despre sarcina Reginei, despre Dragonul Renăscut, despre morți misterioase sau nu atât de misterioase. Toată lumea avea un zvon de împărtășit. Unii dintre ocupanții hanului purtau puțin mai bine decât cârpe, dar unii purtau cele mai frumoase haine. Nobili, plebei și tot ce se află între ele au venit la The Rumor Wheel.

Câțiva bărbați de lângă bar i-au aruncat o privire lui Mat din cauza izbucnirii. Unul a ezitat, clipind. Mat se întinse și își luă pălăria neagră cu boruri largi de pe masă de lângă el, ținând-o de coroană, apoi o puse pe cap. Bărbatul și-a înghiontat însoțitorii. Bărbatul transpirat și chel Mat făcuse cuburi cu degetele ridicate până la bărbie, frecându-l în gând, de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva.

Snelle îi zâmbi lui Mat. „Se pare că nimeni nu ți-a răspuns, prietene. Presupun că va trebui să ai încredere în noi. Nu ar fi trebuit să arunci dacă nu ai cerut regulile. Acum, vei plăti sau...

Ochii lui Rittle se deschiseră larg și se ridică în grabă și luă brațul prietenului său. S-a aplecat înăuntru, șoptind ceva. Snelle se uită în jos la medalionul lui Mat. A ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Mat.

Mat dădu din cap.

— Scuză-ne, spuse Rittle, plecând împleticindu-ne. Ceilalți doi i s-au alăturat. Și-au lăsat zarurile și monedele pe pământ.

Mat îngenunche dezinvolt, ridicând monedele și aruncându-le în geantă. A lăsat zarurile. Erau încărcate, menite să arunce aproape întotdeauna trei. Fusese în stare să judece asta din câteva aruncări rapide înainte de a depune monede.

Șoaptele se mișcau prin camera comună a hanului ca un roi de furnici care acoperă un cadavru. Scaunele s-au întors pe spate. Conversațiile și-au schimbat tempo-ul, unele tăcând, altele devenind urgente. Mat se ridică să plece. Oamenii i-au ieșit în grabă din cale.

Mat a lăsat o coroană de aur pe marginea barului, apoi și-a înclinat pălăria către Hatch, hangiul. Bărbatul stătea în spatele barului ștergând un pahar, cu soția lângă el. Era una drăguță, dar Hatch păstra un mâner special pentru bărbații care păreau prea lungi. Atunci Mat îi aruncă doar o privire scurtă.

Mat și-a scos eșarfa neagră, lăsând-o pe podea. Oricum avea acum o gaură în ea. A ieșit în noapte și în momentul în care a făcut-o, zarurile au încetat să-i mai tunete în cap.

Era timpul să ne apucăm de treabă.

A ieșit pe stradă. Își petrecuse toată seara cu fața descoperită. Era sigur că fusese recunoscut de câteva ori, mai ales de bărbați care se strecuraseră în noapte fără să spună nimic. În timp ce cobora de pe veranda hanului, oamenii s-au adunat la ferestre și la ușă.

Mat încercă să nu simtă că toți acei ochi erau cuțite înfipte în spatele lui. Ușor, avea impresia că atârnă de un alt lanț. Întinse mâna și simți cicatricea de pe gât. Trecuse mult timp de când nu se plimbase cu gâtul descoperit. Chiar și cu Tylin, în mod normal lăsase eșarfa pe.

În seara asta, însă, a dansat cu Jak o' the Shadows. Și-a legat medalionul de ashandarei. L-a fixat astfel încât medalionul să se sprijine de partea plată a lamei, iar o margine să atârnă peste vârf. Ar fi greu de folosit — ar trebui să lovească cu partea plată a lamei în cele mai multe cazuri pentru a atinge medalionul cu carnea; — dar îi dădea o atingere mult mai bună decât să balanseze medalionul cu mâna.

Medalion pe loc, a ales o direcție și a început să meargă. Se afla în Orașul Nou, un loc plin de clădiri construite de om, în contrast cu lucrarea minunată a lui Ogier din altă parte din Caemlyn. Aceste clădiri erau bine construite, dar erau înguste și subțiri, aproape una lângă alta.

Primul grup a încercat să-l omoare înainte să fie la o stradă de The Rumor Wheel. Erau patru. În timp ce îl atacau, un grup de umbre sări de pe o alee din apropiere, cu Talmanes în fruntea lor. Mat s-a răsucit spre ucigași, care au oprit scurt în timp ce soldații săi i s-au alăturat. Cei din stradă au fugit într-un zbucium, iar Mat dădu din cap către Talmanes.

Oamenii trupei s-au stins înapoi în întuneric, iar Mat și-a continuat drumul. A mers încet, ducându-și ashandarei pe umăr. Oamenilor lui li se spusese să păstreze distanța, dacă nu era atacat.

A ajuns să mai aibă nevoie de ei de trei ori pe parcursul orelor, speriend de fiecare dată un grup mai mare de bandiți. Ultima dată, trupa și el s-au ciocnit de fapt cu asasinii. Bătăușii nu erau pe măsură pentru soldații antrenați, chiar și pe străzile întunecate care erau casa lor. Schimbul a lăsat morți cinci dintre interlocutori, dar doar

unul dintre oamenii săi a fost rănit. Mat l-a trimis pe Harvell cu o gardă de doi.

A crescut din ce în ce mai târziu. Mat a început să-și facă griji că va trebui să repete acest act în noaptea următoare, dar apoi a observat pe cineva care stătea în stradă în față. Pietrele de pavaj erau ude de la o ceață mai devreme în noapte și reflectau luna zgârietă.

Mat se opri, coborându-și arma lângă el. Nu putea să deslușească detalii despre silueta, dar felul în care stătea…

— Te gândești să mă bagi în ambuscadă? întrebă gholamul, părând amuzat. „Cu oamenii tăi care strică și rup, care mor atât de ușor, aproape la o atingere?”

— M-am săturat să fiu urmărit, spuse Mat cu voce tare.

„Deci te predai mie? Ce cadou frumos.”

— Sigur, spuse Mat, coborându-și ashandarei, cu cap de vulpe pe spate, prinzând lumina lunii. „Ai grijă doar la marginile ascuțite.”

Lucrul alunecă înainte, iar oamenii lui Mat aprinseră felinare. Oamenii trupei au pus felinarele pe pământ, apoi s-au dat înapoi, câțiva dintre ei fugind să transmită mesaje. Aveau ordine stricte să nu se amestece. Probabil că în seara asta își va încorda jurământul față de el în privința asta.

Mat sa plantat si a asteptat gholam-ul. Doar un erou a atacat o fiară așa, iar el nu era un erou nenorocit. Deși oamenii lui ar încerca să elibereze pe oricine de pe străzi, încercând să mențină zona goală, astfel încât nimeni să nu sperie gholam-ul. Nu a fost eroism. S-ar putea să fi fost o prostie, totuși.

Mișcările fluide ale gholamului aruncau umbre de lanterne peste drum. Mat l-a întâlnit cu o mișcare din ashandarei, dar fiara a dansat în lateral, ocolindu-l cu ușurință. Cenușă sângeroasă, dar treaba a fost rapidă! A întins mâna, glisând în fața ashandarei cu cuțitul pe care îl ținea.

Mat a smuls ashandarei înapoi, fără să-l lase pe monstr să taie medalionul. A dansat în jurul lui Mat, iar el s-a învârtit, rămânând în inelul felinarelor. Alegese o stradă relativ largă, amintindu-și cu un fior de acea zi pe aleea Ebou Dar, unde gholam-ul aproape îl dusese în apropiere.

Fiara alunecă din nou înainte, iar Mat făcu, trăgând-o înăuntru. Aproape că a calculat greșit, dar a răsucit ashandarei la timp pentru a lovi gholamul cu capacul armei. Medalionul scoase un șuierat când atinse brațul gholamului.

Gholamul înjură și se dădu înapoi. Lumina clătinată a felinarului îi lumina trăsăturile, lăsând buzunare de întuneric și buzunare de lumină. Zâmbea din nou, în ciuda firului de fum care se ridica din braț. Înainte, Mat crezuse că chipul acestei creaturi nu este remarcabil, dar în lumina neuniformă – și cu acel zâmbet – a căpătat o turnare terifiantă. Lumina felinarului mai unghiular, reflectată, făcându-și ochii să strălucească ca niște flăcări galbene minuscule consumate de întunericul orbitelor sale.

Nedescris ziua, o groază noaptea. Chestia asta o măcelărise pe Tylin în timp ce ea zăcea neputincioasă. Mat strânse din dinți. Apoi a atacat.

A fost un lucru prostesc de făcut. Gholamul era mai rapid decât el, iar Mat habar n-avea dacă capul de vulpe putea să-l omoare sau nu. A atacat oricum. A atacat pentru Tylin, pentru oamenii pe care îi pierduse din cauza acestei groaze. A atacat pentru că nu avea altă opțiune. Când ai vrut cu adevărat să vezi cât valorează un bărbat, l-ai susținut într-un colț și l-ai făcut să lupte pentru viața lui.

Mat era acum în colț. Însângerat și frământat. Știa că acest lucru îl va găsi în cele din urmă – sau, mai rău, îl va găsi pe Tuon sau Olver. Era genul sau situația în care ar fi fugit un om de bun simț. Dar era un nebun în schimb. Să rămâi în oraș din cauza unui jurământ adus unui Aes Sedai? Ei bine, dacă ar muri, ar ieși cu arma în mână.

Mat a devenit un ciclon învolburat de oțel și lemn, țipând în timp ce ataca. Gholamul, părând șocat, a dat înapoi. Mat și-a trântit ashandarei în mână, arzând carnea, apoi s-a învârtit și a doborât pumnalul din degete. Creatura sări departe, dar Mat se aruncă înainte, lovind patul suliței între picioarele obiectului.

A coborât. Mișcările sale erau fluide și s-a prins singur, dar a coborât. În timp ce s-a aruncat în picioare, Mat a tăiat lama ashandarei la călcâi. A tăiat cu grijă tendonul gholamului și, dacă lucrul ar fi fost uman, s-ar fi prăbușit. În schimb, a aterizat fără nici măcar o scârmare de durere și niciun sânge nu s-a scurs de tăietură.

Se învârti și se aruncă spre Mat cu degetele gheare. A fost forțat să se împiedice înapoi, legănând ashandarei pentru a-l îndepărta. Creatura îi zâmbi.

Apoi, în mod ciudat, s-a întors și a fugit.

Mat blestemat. L-a speriat ceva? Dar nu, nu fugea, mergea pentru oamenii lui!

"Retragere!" îi strigă Mat. "Înapoi! Arde-te, monstru nenorocit. Sunt aici! Lupta cu mine!"

Membrii trupei s-au împrăștiat la ordinele lui, deși Talmanes a rămas în urmă, purtând o expresie sumbră. Gholamul a râs, dar nu a alungat soldații. În schimb, lucrul a lovit primul felinar, făcându-l să clipească. A alergat în jurul cercului, lovind cu piciorul în fiecare, cufundând strada în întuneric.

Cenușă sângeroasă! Mat a alergat după creatură. Dacă ar reuși să stingă toate acele lumini, cu acea acoperire de nori, Mat ar fi lăsat să lupte cu ea incapabil să vadă!

Talmanes – ignorându-și în mod flagrant propria siguranță – a sărit înainte și și-a smuls lanterna pentru a o proteja. A fugit pe stradă, iar Mat a înjurat în timp ce gholam-ul îl urmărea.

Mat se năpusti în spatele lor. Talmanes a avut un avans bun, dar gholam-ul a fost atât de rapid. Aproape că a ajuns la el, iar Talmanes s-a smucit în lateral, urcând cu spate treptele unei clădiri din apropiere. Monstrul s-a aruncat spre el, iar Talmanes s-a împiedicat înapoi în timp ce Mat alerga spre ei pentru tot ce a valorat.

Lanterna a căzut de pe degetele lui Talmanes și a stropit cu ulei pe partea din față a clădirii. Lemnul uscat s-a aprins, limbi de flacără undуindu-se peste uleiul lămpii, luminând gholam-ul. A sărit pentru Talmanes.

Mat si-a aruncat ashandarei.

Sulița cu lama lată nu era destinată aruncării, dar nu avea un cuțit la îndemână. A țintit capul gholamului. N-ar fi știut niciodată asta, pentru că îi era dor jalnic. Din fericire, arma a căzut în jos și a trecut printre picioarele gholamului.

Monstrul s-a împiedicat, bătând puternic spre pietrele de pavaj. Talmanes urcă înapoi treptele clădirii care ardea acum.

Binecuvântează norocul ăsta al meu, se gândi Mat.

Gholamul se ridică și făcu o mișcare să-l urmeze pe Talmanes, dar apoi se uită în jos la ceea ce îl împiedicase. Creatura se uită la Mat cu un rânjet răutăcios, cu jumătate din față aruncată în lumina clădirii în flăcări. Creatura luă ashandarei lui Mat – medalionul cu cap de vulpe încă legat în față – apoi își biciui mâna în lateral, aruncând arma. Ashandarei s-au prăbușit printr-o fereastră și au trecut în clădirea în flăcări. Lămpile au aprins înăuntru, de parcă cei care locuiau acolo ar fi observat abia acum lupta care se petrecea în apropierea lor. Talmanes îi aruncă o privire lui Mat și s-au întâlnit cu privirea. Bărbatul Cairhienin s-a aruncat împotriva ușii din clădirea în flăcări și a intrat.

Gholam-ul se învârti pe Mat, iluminat din spate de flăcările în creștere. Au aprins repede, iar inima lui Mat a bătut de alarmă când creatura a venit după el, nefiresc de repede. Mat băgă mâna în buzunarele hainei cu degetele transpirate. Chiar înainte ca gholam-ul să ajungă la el – mâinile mergând spre gâtul lui Mat – Mat scoase ceva cu fiecare mână, trântindu-le înainte în palmele gholamului. Sâsâit în aer, ca și cum carnea este pusă pe un grătar, iar gholamul țipă de durere. S-a împiedicat, cu ochii mari, în timp ce se uita la Mat.

Care ținea câte un medalion cu cap de vulpe în fiecare mână.

Le-a scos, fiecare ținut de un lanț lung și gros, învârtindu-le. Medalioanele prindeau lumina focului, părând să strălucească în timp ce Mat le biciuia la gholam, lovindu-l pe brat.

Creatura urlă, făcând încă un pas înapoi. "Cum?" a cerut. "Cum!"

„Nu mă cunosc pe bună dreptate.” Elayne spusese că copiile ei nu erau perfecte, dar părea că făceau treaba destul de bine. Atâta timp cât îi răneau pe gholam, nu îi păsa de celelalte abilități ale lor. Mat rânji, învârtind al doilea medalion înainte. „Cred că tocmai am avut noroc.”

Gholam-ul se uită la el, apoi urcă treptele împleticindu-se spre clădirea în flăcări. S-a repezit înăuntru, hotărând poate să fugă. Mat nu era pe cale să-l lase să scape, nu de data aceasta. Îl urcă pe trepte și trecu prin ușa în flăcări, întinzând o mână în timp ce Talmanes îi arunca ashandarei de pe un hol lateral.

Mat prinse arma, lăsând medalioanele înfășurate în jurul antebrațelor sale. Gholamul s-a învârtit asupra lui; holul ardea deja, căldura din lateral și deasupra apăsătoare. Fumul a căptușit tavanul. Talmanes tuși, cu o batistă ținută de față.

Gholam-ul se întoarse spre Mat, mârâind și atacând. Mat întâlni fiara în mijlocul holului larg, ridicându-și ashandarei pentru a bloca mâinile ca gheare ale gholamului. Mutul ashandarei lui Mat fusese înțepat de la așezarea în foc, iar lemnele mocneau la capăt. A lăsat o dâră de fum în aer.

A atacat pentru tot ce merita, învârtind ashandarei, capătul din spate lăsând un vârtej de fum în jurul lui. Gholam a încercat să-l lovească, dar Mat a scăpat ashandarei cu o mână și a aruncat unul dintre medalioane ca un cuțit, lovind creatura în față. Urlă și se împiedică

înapoi, cu fața arsă și fumegând. Mat făcu un pas înainte, lovind capătul ashandarei de medalion în timp ce acesta a lovit podeaua, răsturnând-o înapoi în sus și lovind din nou creatura.

A împins înainte, lovindu-se cu ashandarei, iar câteva dintre degetele creaturii s-au eliberat. Sigur, nu a sângerat și nu părea să simtă durere de la rănile obișnuite, dar asta l-ar încetini puțin. Gholam-ul și-a revenit, șuierând, cu ochii mari de furie. Zâmbetul îi dispăruse acum. A sărit înainte înceţoşat, dar Mat s-a învârtit și a tăiat felii în jos cămașa bronzată a creaturii, expunându-i pieptul. Apoi a biciuit cel de-al doilea medalion în lateral, lovind gholam-ul în timp ce i se gheare de braț, tăind pielea și stropit sânge peste perete.

Mat mormăi. Gholamul urlă și se împiedică înapoi, mai departe pe holul în flăcări. Mat transpira de la căldură, de la efort. Mat nu a putut lupta cu această creatură. Nu pentru mult timp. Asta nu conta. A împins înainte, lăsându-și ashandarei să devină o neclaritate. Îl pălmui pe gholam cu medalionul. Când fiara și-a revenit, el a aruncat al doilea medalion în fața ei, făcând-o să se rață. Dar apoi l-a dat cu piciorul pe al treilea în sus ca să-l lovească în gât. A lăsat linii de fum în aer în timp ce învârtea ashandarei, apucându-l din nou cu două mâini. Capătul armei lui strălucea și mocnea. S-a trezit țipând în limba veche.

„ *Al dival, al kiserai, al mashi!* ” Pentru lumină, slavă și dragoste!

Gholamul se dădu înapoi, mârâind la baraj. Se uită peste umăr, părând că observă ceva în spate, dar atacul lui Mat îi atrase atenția înapoi.

„ *Tai'daishar!* ” Adevărat sânge de luptă!

Mat a forțat creatura spre o ușă deschisă din spatele holului. Camera de dincolo era complet întunecată. Nicio lumină a focului nu se reflecta pe pereți de acolo.

“ *Carai manshimaya Tylin. Carai an manshimaya Nalesean. Carai an manshimaya ayend'an!* „Onoarea lamei mele pentru Tylin. Onoarea lamei mele pentru Nalesean. Onoarea lamei mele pentru cei căzuți.

Chemarea răzbunării.

Gholamul se întoarse în camera întunecată, păşind pe o podea albă, cu ochii pâlpâind în jos.

Respirând adânc, Mat a sărit prin prag cu o ultimă explozie de forță și a trântit fundul mocnit al ashandarei lui în partea laterală a capului creaturii. Un strop de scântei și

cenușă i-a explodat în jurul feței. Creatura a înjurat și s-a împiedicat spre dreapta.

Și acolo, aproape că a coborât de pe marginea unei platforme atârnând deasupra unui gol întins. Gholam șuieră de furie, atârnând cu un picior peste vid, zvâcnindu-se pentru a-și menține echilibrul.

Din această parte, ușa din cameră era înconjurată de o lumină albă strălucitoare – marginile unei porți făcute pentru Skimming. — Nu știu dacă poți muri, spuse Mat încet. „Sper în Lumină că nu poți.” Ridică o cizmă și o lovi în spatele obiectului, aruncând-o de pe platformă în întuneric. Căzu, răsucindu-se în aer, uitându-se la el cu groază.

„Sper că nu poți muri”, a spus Mat, „pentru că o să mă bucur de gândul că vei cădea pentru totdeauna prin acel întuneric, fiu nenăscut de excremente de capră”. Mat scuipă peste lateral, trimițând un pic de scuipat sângeros în jos, prăbușind după gholam. Ambele au dispărut în întunericul de dedesubt.

Sumeko se apropie de el. Rudele robustă avea părul lung și negru și aerul unei femei căreia nu-i plăcea să i se ordone. Aproape fiecare femeie avea același aer. Ea stătea chiar în interiorul porții, de partea în care nu avea să fie văzută de pe hol. Trebuia să fie acolo pentru a întreține platforma albă, care avea forma unei cărți mari. Ea ridică o sprânceană spre el.

— Mulțumesc pentru poartă, spuse Mat, ducându-și ashandarei pe umăr, fundul încă trăgând o linie subțire de fum. Făcuse poarta din interiorul palatului, folosind-o pentru a călători în acest punct și a deschide poarta de pe hol. Speraseră că asta o va împiedica pe gholam să-și simtă canalul, așa cum făcuse țesăturile în palat.

Sumeko adulmecă. Împreună, cei doi au ieșit prin poartă și au intrat în clădire. Câțiva dintre trupe stingeau în grabă focul. Talmanes s-a repezit la Mat când poarta a dispărut, însoțit de o altă rudă, Julanya.

— Ești sigur că întunericul continuă pentru totdeauna? întrebă Mat. Julanya era o femeie plinuță și drăguță, care s-ar fi potrivit bine pe genunchiul lui Mat. Albul din părul ei nu i-a diminuat deloc frumusețea.

„După câte putem spune, este”, a spus Sumeko. — A fost aproape greșit, Matrim Cauthon. Lucrul nu părea surprins de poartă. Cred că a simțit-o oricum.”

„Totuși am reușit să lupte de pe platformă”, a spus Mat.

"De abia. Ar fi trebuit să ne lași să ne ocupăm de fiară.

— N-ar fi funcționat, spuse Mat, luând o batistă umedă din Talmanes. Sumeko și-a aruncat o privire la braț, dar Mat nu a cerut Vindecare. Acea tăietură s-ar vindeca bine. S-ar putea chiar să aibă o cicatrice bună. Cicatricile au impresionat majoritatea femeilor, atâta timp cât nu erau pe față. Ce credea Tuon despre ei?

Sumeko adulmecă. „Mândria bărbaților. Nu uitați că am pierdut o parte din ai noștri din cauza acelui lucru.”

— Și mă bucur că te-am putut ajuta să te răzbuni, spuse Mat. El i-a zâmbit, deși avea dreptate, aproape că fusese rătăcită. Era sigur că gholam o simțise pe rudă dincolo de pragul acelui ușă când se apropiau. Din fericire, totuși, lucrul nu părea să o considere pe femeia care ar putea canaliza drept o amenințare.

Talmanes îi înmânăă lui Mat cele două medalioane căzute. Le-a ascuns și l-a dezlegat pe cel de pe ashandarei, strecurându-l înapoi pe gât. Rudele priveau acele medalioane cu o foame de pradă. Ei bine, ei puteau face tot ce și-au dorit. Îl intenționa pe unul pentru Olver și pe celălalt pentru Tuon, odată ce o putea găsi.

Căpitanul Guybon, comandantul secund al lui Birgitte, a intrat în clădire. „Fiara este moartă?”

— Nu, spuse Mat, dar destul de aproape pentru un contract cu Crown.

„Contract de coroană?” întrebă Guybon, încruntat. „Ai cerut ajutorul Reginei în acest demers. Acest lucru nu a fost făcut pe contractul ei.”

— De fapt, spuse Talmanes, dresându-și glasul, tocmai scăpăm orașul de un criminal care a luat, în sfârșit, aproape o duzină de cetățeni ai ei. Avem dreptul să luptăm cu plata, presupun.” A spus-o cu o față complet dreaptă. Binecuvântează omul.

— La dracu, spuse Mat. Opresc gholam-ul și fii plătit pentru el. Asta a sunat ca o zi însorită pentru o schimbare. Îi aruncă batista lui Guybon și plecă, lăsând în urmă femeile rude care și-au încrucișat brațele și priveau cu neplăcere. De ce ar putea o femeie să arate supărată pe un bărbat chiar și atunci când acesta făcuse exact ceea ce spusese că va face, riscându-și chiar și gâtul?

— Îmi pare rău pentru incendiu, Mat, spuse Talmanes. „Nu am vrut să arunc felinarul așa. Știu că trebuia să-l conduc în clădire.”

— A mers bine, spuse Mat, inspectând fundul ashandarei. Prejudiciul a fost minor.

Nu știau unde – sau dacă – îl va ataca gholam-ul, dar Guybon își făcuse bine treaba, scoțând pe toți din clădirile din apropiere, apoi alegând un hol în care Rudea avea să facă intrarea. El trimisese un membru al trupei să-i spună lui Talmanes unde să meargă.

Ei bine, ideea lui Elayne și Birgitte cu poarta de acces funcționase, chiar dacă nu fusese așa cum plănuiseră ei. Era încă mai bun decât ceea ce Mat fusese în stare să vină; Singura lui idee rea a fost să încerce să îndese unul dintre acele medalioane pe gâtul gholamului.

— Să-i luăm pe Setalle și pe Olver de la hanul lor, spuse Mat, și să ne întoarcem în tabără. Emoția s-a terminat deocamdată. Cam la naiba.”

32
O furtună de lumină

Orașul Maradon a ars. Din zeci de clădiri s-au ridicat coloane de fum violente și întortocheate. Planificarea atentă a orașului a împiedicat incendiile să se extindă prea repede, dar nu le-a oprit în totalitate. Ființe umane și tinder. Au mers împreună.

Ituralde stătea ghemuit într-o clădire dărâmată, cu moloz în stânga lui și o mică bandă de saldeeni în dreapta lui. El abandonase palatul devreme; fusese plin de Shadowspawn. Îl lăsase plin cu tot uleiul pe care îl găsiseră, apoi îl pusese pe Asha'man să-l incendieze, ucigând sute de trolloci și fade prinși înăuntru.

Aruncă o privire pe fereastra ascunzătoarei sale actuale. Ar fi putut jura că văzuse un petic de cer gol pe fereastră, dar cenușa și ceața fumurie din aer făceau greu de spus. O clădire din apropiere ardea atât de intens încât simțea căldura prin piatră.

A folosit fumul și focul. Aproape totul pe un câmp de luptă ar putea fi un avantaj. În acest caz, odată ce Yoeli acceptase că orașul era pierdut, ei încetaseră să-l apere. Acum au folosit orașul ca teren de ucidere.

Străzile au creat un labirint pe care Ituralde — cu ajutorul saldeenilor — îl cunoștea și dușmanii săi nu. Fiecare acoperiș era o creastă pentru a oferi un teren înalt, fiecare alee o cale secretă de scăpare, fiecare pătrat deschis o potențială capcană.

Trollocii și comandanții lor făcuseră o greșeală. Ei au presupus că lui Ituralde îi pasă să protejeze orașul. L-au înșelat. Tot ce îi păsa acum era să le facă cât mai mult rău posibil. Deci, el a folosit presupunerile lor împotriva lui. Da, armata lor era mare. Dar orice om care încercase vreodată să omoare șobolani știa că dimensiunea ciocanului său nu conta atât timp cât șobolanii știau să se ascundă.

Un grup ezitant de creaturi se târâi pe strada întunecată din afara clădirii lui Ituralde. Trollocii s-au repezit și au urlat cu prudență unii la alții. Unii au adulmecat aerul, dar fumul le-a stricat simțul mirosului. Le-a lipsit cu desăvârșire Ituralde și mica lui trupă, chiar în interiorul clădirii.

Bătăile copite au răsunat la celălalt capăt al străzii. Trollocii au început să strige și un grup s-a grăbit în față, așezând jos sulițe ghimpate răutăcios, cu paturile de pietruire. Încărcarea asta ar fi moarte pentru cavalerie. Trollocii învățau să fie mai atenți.

Dar ei nu învățau suficient de bine. Cavaleria a apărut la vedere, dezvăluind un bărbat care conducea un grup de cai răniți și epuizați. O distragere a atenției.

— Acum, spuse Ituralde. Arcașii din jurul lui au sărit și au început să tragă pe ferestre în trolloci. Mulți au murit; alţii s-au învârtit şi au încărcat.

Iar de pe o stradă laterală o încărcătură de cavalerie – copitele cailor acoperite cu cârpe pentru a atenua sunetul – a ieşit în galop, apropierea lor acoperită de copitele mai zgomotoase ale cailor de distracţie. Saldeenii au sfâșiat trollocii, călcând și ucigând.

Arcașii au strigat și au scos săbii și topoare pentru a-i termina pe trollocii răniți. No Fade cu acest grup, binecuvântați Lumina. Ituralde se ridică, cu o batistă udă pe față împotriva fumului. Oboseala lui – cândva îngropată adânc – reapare încet la suprafață. Era îngrijorat că atunci când îl lovea, va cădea inconștient. Rău pentru moral, asta.

Nu, gândi el, ascunzându-se în fum în timp ce casa ta arde, știind că trollocii te închid încet-încet în... asta e rău pentru moral.

Oamenii lui au terminat pumnul lui Trollocs, apoi s-au grăbit spre o altă clădire prestabilită în care se puteau ascunde. Ituralde avea aproximativ treizeci de arcași și o companie de cavalerie, pe care o muta printre cinci trupe independente de luptători neregulați, asemănătoare cu aceasta. Și-a făcut semn oamenilor să se ascundă, în timp ce cercetașii îi aduceau informații. Chiar și cu cercetașii, a

fost greu să obții o lectură bună despre orașul mare. Avea idei vagi despre unde era cea mai puternică rezistență și trimitea ce ordine putea, dar bătălia se întindea pe o zonă prea mare pentru ca el să poată coordona eficient lupta. Spera că Yoeli era bine.

Asha'man dispăruseră, scăpând la ordinul lui prin poarta minusculă – doar suficient de mare ca să se târască prin – pe care o făcuse Antail. De când plecaseră – era cu câteva ore în urmă – nu existase niciun semn că ar fi venit vreun „salvator”. Înainte ca Asha'man să plece, el trimisese un cercetător printr-o poartă către acea creastă unde se spunea că Lastriders veghează. Tot ce a găsit cercetașul a fost o tabără goală, focul arzând nesupravegheat.

Ituralde s-a alăturat oamenilor săi în noua ascunzătoare, lăsându-și batista – acum pătată de funingine – pe clanța ușii pentru a le da cercetașilor un indiciu despre locația lui. Odată înăuntru, a înghețat, auzind ceva afară.

„Taci”, le-a spus bărbaților. Și-au liniștit armura zgomotătoare.

Păscări. Multi dintre ei. Era o trupă de Trolloc cu siguranță; oamenii lui aveau ordin să se miște în tăcere. El dădu din cap către soldații săi, ridicând șase degete. Planul numărul șase. Se ascundeau, așteptând, sperând că creaturile vor trece pe lângă ei. Dacă nu o făceau – dacă întârziau sau începeau să cerceteze clădirile din apropiere – echipa lui ar izbucni și le-ar fi aruncat.

A fost cel mai riscant dintre planuri. Oamenii săi erau epuizați, iar cavaleria fusese trimisă unui alt grup de apărători. Dar mai bine să ataci decât să fii descoperit sau înconjurat.

Ituralde se apropie de fereastră, așteptând, ascultând, respirând superficial. Lejer, dar era obosit. Grupul a mărșăluit după colțul afară, cu pași la unison. Era ciudat. Trollocii nu au defilat atât de regulat.

„Doamne”, a șoptit unul dintre oamenii lui. „Nu există copite.”

Ituralde încremeni. Omul avea dreptate. Oboseala îl făcea prost. Asta e o armată de sute, se gândi el. Se ridică în picioare, tușind în ciuda lui, și deschise ușa. A ieşit afară.

O rafală de vânt a suflat pe stradă în timp ce oamenii lui Ituralde se îngrămădeau în spatele lui. Vântul a limpezit fumul pentru o clipă, dezvăluind o trupă mare de infanterie îmbrăcată în armură argintie și purtând știuci. Păreau o clipă fantome – strălucind într-o lumină aurie fantomă de sus, un soare pe care nu-l mai văzuse de luni de zile.

Noii veniți au început să sune când l-au văzut pe el și pe oamenii lui, iar doi dintre ofițerii lor s-au îndreptat împotriva lui. Erau saldeeni. „Unde este comandantul tău?” a întrebat unul. „Omul Rodel Ituralde?”

„Eu...” Ituralde se trezi tușind. „Eu sunt el. Cine eşti tu?"

„Binecuvântează Lumina”, a spus unul dintre bărbați, întorcându-se înapoi către ceilalți. „Dă cuvântul lordului Bashere! L-am găsit!”

Ituralde clipi. Se uită înapoi la oamenii lui murdari, cu fețele înnegrite de funingine. Mai mult de câțiva aveau un braț în praștie. Începuse cu două sute. Acum erau cincizeci. Ar trebui să sărbătorească, dar cei mai mulți dintre ei s-au așezat pe pământ, închizând ochii.

Ituralde se trezi râzând. "Acum? Dragonul trimite ajutor acum? S-a împiedicat, apoi s-a așezat, privind în sus la cerul arzând. Râdea și nu se putea opri. Curând, lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

Da, era lumina soarelui acolo sus.

Ituralde își recăpătase oarecare calm până când trupele l-au condus într-un sector bine apărat al orașului. Fumul de aici era mult mai puțin gros. Se presupune că trupele lui al'Thor – conduse de Davram Bashere – revendicaseră cea mai mare parte din Maradon. Ce a mai rămas din ea. Au stins focurile.

Era atât de ciudat să vezi trupe cu armuri strălucitoare, uniforme îngrijite, fețe curate. Ajunseseră cu un număr mare de Asha'man și Aes Sedai și o armată care – deocamdată – fusese suficientă pentru a-i alunga pe Shadowspawn înapoi la fortificațiile de pe deal de deasupra râului. Oamenii lui Al'Thor l-au condus la o clădire înaltă din interiorul orașului. Cu palatul ars, în mare parte distrus, părea că au ales această clădire ca centru de comandă.

Ituralde ducea de săptămâni întregi un război secător. Trupele lui Al'Thor păreau aproape prea curate. Oamenii lui muriseră în timp ce acești bărbați se spălau, dormeau și luau masa cu mâncare fierbinte?

Încetează, își spuse el, intrând în clădire. Era mult prea ușor să dai vina pe alții când o bătălie mergea prost. Nu era vina acestor bărbați că viața lor fusese mai ușoară decât a lui recent.

S-a străduit să urce scările, dorind să-l lase să fie. O noapte de somn bun, o spălătură și apoi se putea întâlni cu Bashere. Dar nu, asta nu ar merge. Bătălia nu se terminase,

iar oamenii lui al'Thor aveau nevoie de informații. Doar că mintea îi dădea greș, lucrând foarte încet.

Ajunse la ultimul etaj și îi urmă pe soldații lui Bashere într-o cameră din dreapta. Bashere stătea acolo, purtând un pieptar lustruit fără casca asortată, cu mâinile strânse la spate, în timp ce se uita pe fereastră. Purta una dintre acele mustăți saldeene prea mari și o pereche de pantaloni măslinii îndesați în cizme până la genunchi.

Bashere se întoarse și porni. "Ușoară! Arăți ca moartea însăși, omule!" Se întoarse către soldați. „Ar trebui să fie în cortul Vindecătorului! Cineva să ia un Ásha'man!"

„Sunt în regulă", a spus Ituralde, forțând vocea cu severitate. „Arăt mai rău decât mă simt, aș garanta."

Soldații au ezitat, privind spre Bashere. — Ei bine, spuse bărbatul, măcar adu-i un scaun și ceva cu care să se șteargă pe față. Sărmanul tu; ar fi trebuit să fim aici cu câteva zile în urmă."

Afară, Ituralde auzea sunetele bătăliei îndepărtate. Bashere alesese o clădire înaltă, una din care să poată supraveghea luptele. Soldații au adus un scaun și — cu toată dorința lui de a arăta o față puternică unui coleg general — Ituralde stătea oftând.

S-a uitat în jos și a fost uimit să vadă cât de murdare îi erau mâinile de parcă ar fi curățat o vatră. Fără îndoială, fața lui era acoperită de funingine, striată de sudoare și probabil că mai era sânge uscat pe ea. Hainele îi erau zdrențuite din cauza exploziei care distrusese peretele, ca să nu mai vorbim de o tăietură bandajată în grabă pe braț.

— Apărarea ta a acestui oraș a fost absolut uimitoare, Lord Ituralde, spuse Bashere. Tonul său era o formalitate — Saldaea și Arad Doman nu erau dușmani, dar două națiuni puternice nu puteau împărți o graniță fără perioade de animozitate. „Numărul de trolloci morți în comparație cu numărul de bărbați pe care i-ați avut... și cu un decalaj atât de mare în zid... Să spun că sunt impresionat." Tonul lui Bashere sugera că o asemenea laudă nu era ușor de făcut.

— Dar Yoeli? întrebă Ituralde.

Expresia lui Bashere deveni sumbră. „Oamenii mei au găsit o bandă mică care îi apăra cadavrul. A murit curajos, deși am fost surprins să-l găsesc la comandă și pe Torkumen – un văr îndepărtat de-al meu, presupusul conducător al orașului – închis în camerele lui și abandonat, acolo unde l-ar fi putut aduce trollocii.

— Yoeli a fost un om bun, spuse Ituralde ţeapăn. „Printre cei mai curajoși pe care am avut onoarea să-i

cunosc. Mi-a salvat viața, mi-a adus oamenii în oraș împotriva ordinului lui Torkumen. Este o rușine arzătoare să-l pierzi. O rușine arzătoare. Fără Yoeli, Maradon nu ar rezista chiar acum."

— Oricum nu mai rezistă, spuse Bashere sumbru.

Ituralde ezită. Este unchiul reginei – acest oraș este probabil casa lui.

Cei doi s-au privit unul la altul, ca niște lupi bătrâni, lideri ai haitelor rivale. Călcând încet. „Îmi pare rău pentru pierderea ta", a spus Ituralde.

„Orașul stă la fel de bine ca și", a spus Bashere, „din cauza ta. Nu sunt supărat, omule. Sunt întristat, dar nu supărat. Și o să te cred pe cuvânt despre Yoeli. Sincer să fiu, nu mi-a plăcut niciodată Torkumen. Deocamdată, l-am lăsat în camera în care l-am găsit – încă în viață, din fericire – deși voi auzi tunete de la Regina pentru ceea ce i s-a făcut. Întotdeauna i-a plăcut la el. Bah! În mod normal, are o judecată mai bună."

Bashere dădu din cap în lateral când vorbea despre Torkumen și — cu o tresărire — Ituralde își dădu seama că recunoștea această clădire. Aceasta era casa lui Torkumen, unde Yoeli îl adusese pe Ituralde în prima sa zi în oraș. Avea sens să aleagă această clădire ca post de comandă — era suficient de aproape de zidul nordic pentru a avea o vedere bună spre exterior, dar suficient de departe de explozie pentru a supraviețui, spre deosebire de Sala Consiliului.

Ei bine, i-ar fi fost de folos lui Torkumen dacă trollocii l-ar fi prins. Ituralde se lăsă pe spate, închizând ochii, în timp ce Bashere se consulta cu ofițerii săi. Bashere era capabil, asta era evident. Foarte repede măturase orașul; odată ce trollocii și-au dat seama că există o forță mai mare de luptat, au abandonat orașul. Ituralde se simțea mândru că, în parte, tenacitatea lui îi făcuse atât de repede să alerge.

Ituralde a continuat să asculte. Majoritatea trupelor lui Bashere intraseră în oraș prin porți, după ce trimiseseră un cercetător pentru a găsi locuri sigure pentru a le face. Să lupte în stradă nu ar funcționa pentru el, așa cum a făcut-o pe Ituralde; tactica de lovire și ascundere fusese dedicată să facă cât mai multe daune posibil înainte de a fi ucis. A fost o tactică de pierdere.

Trollocii se retrăseseră în fortificații, dar nu aveau să rămână acolo mult timp. În timp ce stătea cu ochii închiși, luptându-se să rămână treaz, Ituralde l-a auzit pe Bashere

și căpitanii săi ajungând la aceeași concluzie îngrozitoare pe care a avut-o Ituralde. Maradon a fost pierdut. Shadowspawn avea să aștepte noaptea, apoi să roiască din nou.

După toate astea, pur și simplu ar fugi? După ce Yoeli a murit ținând orașul? După ce Rajabi a fost ucis de un Draghkar? După ce Ankaer și Rossin căzuseră în timpul luptelor din interiorul zidurilor? După toată vărsarea de sânge, au văzut în sfârșit ajutor sosind, doar ca să se dovedească insuficient?

„Poate că i-am putea împinge de pe vârful acelui deal”, a spus unul dintre oamenii lui Bashere. „Curăță fortificațiile.”

Nu părea foarte optimist.

„Fiule”, a spus Ituralde, forțându-și ochii să deschidă, „am ținut dealul ăla săptămâni întregi împotriva unei forțe superioare. Oamenii tăi l-au construit bine, iar problema fortificațiilor bine construite este că inamicul tău le poate întoarce împotriva ta. Vei pierde oameni care atacă acolo. O mulțime."

Camera a tăcut.

— Plecăm, atunci, spuse Bashere. — Naeff, vom avea nevoie de porți.

— Da, Lord Bashere. Cu fața pătrată și slăbănog, bărbatul purta haina neagră și acul Dragon al unui Asha'man.

„Malain, adună cavaleria și organizează-le afară; să pară că vom încerca un asalt împotriva fortificațiilor lor. Asta îi va menține nerăbdători și așteptați. Vom evacua răniții, apoi vom pune cavaleria să încarce în cealaltă direcție în...

„Prin Lumină și speranța mea de renaștere!” exclamă deodată o voce.

Toți cei din cameră s-au întors șocați; nu era genul de jurământ pe care îl auzi în fiecare zi.

Un tânăr soldat stătea lângă fereastră, privind afară cu o oglindă. Bashere înjură și se grăbi spre fereastră, ceilalți îngrămădindu-se, mai mulți scotând ochelari.

Ce acum? își spuse Ituralde, stând în picioare în ciuda oboselii şi grăbindu-se. Ce ar fi putut ei să vină? Mai mult Draghkar? Darkhounds?

S-a uitat pe fereastră și cineva i-a întins o oglindă. A ridicat-o și, după cum ghicise, clădirea era suficient de înălțată pentru a privi peste zidul orașului și spre câmpul de ucidere de afară și dincolo. Pozițiile turnului de pe

creasta dealului erau grupate cu corbi. Prin sticlă, îi putea vedea pe trolloci care înfundau înălțimile, ținând acolo tabăra superioară, turnurile și bastionele.

Dincolo de deal, coborând prin trecătoare, era o forță grozavă de trolloci, de multe ori numărul celor care îl atacaseră pe Maradon. Valul de monștri părea să continue pentru totdeauna.

— Trebuie să plecăm, spuse Bashere, coborându-și oglinda. "Imediat."

"Ușoară!" șopti Ituralde. „Dacă acea forță trece de noi, nu va fi nimic în Saldaea, Andor sau Arad Doman care să o poată opri. Te rog spune-mi că Lordul Dragon a făcut pace cu Seanchan, așa cum a promis?

„În asta”, a spus o voce liniștită din spate, „ca și în atâtea alte lucruri, am eșuat”.

Ituralde se răsuci, coborându-și oglinda. Un bărbat înalt cu părul roșcat a pășit în cameră – un bărbat pe care Ituralde simțea că nu l-a mai întâlnit până acum, în ciuda trăsăturilor familiare.

Rand al'Thor se schimbase.

Dragonul Renăscut avea aceeași încredere în sine, același spate drept, aceeași atitudine care aștepta ascultare. Și totuși, în același timp, totul părea diferit. Felul în care stătea, nu mai era puțin suspicios. Felul în care a studiat Ituralde cu îngrijorare.

Ochii aceia, reci și lipsiți de emoții, îl convinseseră odată pe Ituralde să-l urmeze pe acest om. Și acei ochi se schimbaseră. Ituralde nu remarcase în ei înțelepciune înainte.

Nu fi un prost cu capul gros, se gândi Ituralde, nu poți să-ți dai seama dacă un om este înțelept privindu-i ochii.

Și totuși ar putea.

— Rodel Ituralde, spuse al'Thor, făcând un pas înainte și punând o mână pe brațul lui Ituralde. „Te-am lăsat pe tine și pe oamenii tăi blocați și copleșiți. Te rog să mă ierți."

„Am făcut chiar eu această alegere”, a spus Ituralde. În mod ciudat, se simțea mai puțin obosit decât cu câteva clipe în urmă.

— V-am inspectat oamenii, spuse al'Thor. „Au mai rămas atât de puțini și sunt rupți și bătuți. Cum ai ținut acest oraș? Ceea ce ai făcut este un miracol.”

„Fac ceea ce trebuie făcut.”

„Trebuie să fi pierdut mulți prieteni.”

"Eu da." Ce alt răspuns a fost acolo? A-l respinge ca nimic nu ar însemna să-i dezonorezi. „Wakeda a căzut

astăzi. Rajabi... ei bine, un Draghkar l-a prins. Ankaer. A rezistat până în după-amiaza asta. N-am aflat niciodată de ce trompetistul a sunat devreme. Rossin se uita la asta. E mort și el."

— Trebuie să ieșim din oraș, spuse Bashere cu vocea urgentă. „Îmi pare rău, omule. Maradon este pierdut."

— Nu, spuse al'Thor încet. „Umbra nu va avea acest oraș. Nu după ce au făcut acești oameni ca să-l țină. Nu voi permite."

— Un sentiment onorabil, spuse Bashere, dar noi nu... El se opri în timp ce al'Thor se uită la el.

Acei ochi. Atât de intens. Păreau aproape aprinși. — Ei nu vor lua acest oraș, Bashere, spuse al'Thor, în vocea lui liniștită pătrunzând un punct de furie. Făcu semn în lateral, iar o poartă despărți aerul. Sunetele tobelor și țipetele trollocilor s-au apropiat, brusc. „M-am săturat să-l las să-mi rănească oamenii. Trage-ți soldații înapoi."

Cu asta, al'Thor a păși pe poartă. O pereche de Fecioare Aiel au intrat în grabă în cameră, iar el a lăsat poarta deschisă suficient de mult pentru ca ei să sară prin spatele lui. Apoi a lăsat-o să dispară.

Bashere părea uluit, cu gura întredeschisă. „Blestemul pe acel om!" spuse în cele din urmă, întorcându-se din nou spre fereastră. „Am crezut că nu va mai face așa ceva!"

Ituralde s-a alăturat lui Bashere, ridicându-și oglinda, privind prin golul enorm din perete. Afară, al'Thor traversa pământul călcat în picioare, purtând mantia lui maro şi urmat de cele două Fecioare.

Ituralde credea că putea auzi sunetele trollocilor care urlau. Tobele le bat. Au văzut trei oameni singuri.

Trollocii năvăliră înainte, încărcând pe pământ. Sute, mii. Ituralde gâfâi. Bashere rosti o rugăciune liniștită.

Al'Thor ridică o mână, apoi o împinse — palma înainte — spre valul Shadowspawn.

Și au început să moară.

A început cu valuri de foc, la fel ca cele folosite de Asha'man. Numai că acestea erau mult mai mari. Flăcările au ars fâșii teribile de moarte prin trolloci. Ei au urmat cursul pământului, strecurându-se pe deal și în jos în tranșee, umplându-le cu foc încins alb, arzind și distrugând.

Norii lui Draghkar se învârteau pe cer, scufundându-se spre al'Thor. Aerul de deasupra lui a devenit albastru, iar cioburi de gheață au explodat spre exterior, împroșcând aerul ca săgețile din arcurile unui întreg stindard de arcași.

Fiarele și-au țipat agonia inumană, cadavrele prăbușindu-se la pământ.

Lumina și Puterea au explodat din Dragonul Renăscut. Era ca o întreagă armată de canalizatori. Mii de Shadowspawn au murit. Porțile morții au apărut, lovind pământul, ucigând sute.

Asha'manul Naeff – care stătea lângă Bashere – icni. „Nu am văzut niciodată atâtea țesături deodată”, șopti el. „Nu le pot urmări pe toate. El este o furtună. O furtună de Lumină și fluxuri de Putere!”

Norii au început să se formeze și să se învârte deasupra orașului. Vântul s-a înălțat, urla și fulgerul a lovit de sus. Tunetele au copleșit sunetele tobelor în timp ce trollocii încercau în zadar să ajungă la al'Thor, cățărându-se peste cadavrele în flăcări ale fraților lor. Norii albi învolburați se prăbușiră în furtuna neagră, fierbinte, amestecându-se. Vântul se învârtea în jurul lui al'Thor, biciuindu-i mantia.

Omul însuși părea să strălucească. A fost reflectarea ramurilor de foc sau poate fulgerele? Al'Thor părea mai strălucitor decât ei toți, cu mâna ridicată spre Proporul Umbrei. Fecioarele lui se aplecau lângă pământ de o parte și de alta, cu ochii în față, cu umerii înclinați împotriva vântului mare.

Norii care se învârteau unul în jurul celuilalt făceau pâlnii în masele de trolloci, străbătând vârful dealului, ridicând creaturile în aer. În spate se înălțau mari trombe de apă, făcute din carne și foc. Fiarele au plouat, căzând peste celelalte. Ituralde privea cu uimire, părul de pe brațe și cap ridicându-se. Era o energie chiar în aerul însuși.

Din apropiere se auzi un țipăt. In cadrul cladirii, intr-una din camerele din apropiere. Ituralde nu se întoarse de la fereastră. A trebuit să urmărească acest moment frumos și teribil de distrugere și putere.

Valuri de trolloci s-au spart, tobele clătinând. Legiuni întregi dintre ei s-au întors și au fugit, poticnindu-se pe versantul dealului și unul peste altul, fugind înapoi spre Peste. Unii au rămas fermi – prea supărați, prea intimidați de cei care îi conduceau sau prea proști pentru a fugi. Furtuna de distrugere părea să ajungă la un apogeu, fulgerări de lumină zburând în timp cu vântul urlet, valuri de flăcări arzătoare care zbârneau, cioburile de gheață zbârnâind.

A fost o capodopera. O capodopera teribila, distructiva, minunata. Al'Thor ridică mâna spre cer. Vânturile au

crescut mai repede, fulgerele bate mai mari, focurile mai fierbinți. Trollocii țipau, gemeau, urlau. Ituralde tremură.

Al'Thor și-a închis mâna într-un pumn și totul s-a terminat.

Ultimul trolloc cuprins de vânt a căzut din cer ca frunzele abandonate de o briză trecătoare. Totul a tăcut. Flăcările au murit, norii albi și negri s-au limpezit și s-au deschis spre un cer albastru.

Al'Thor îşi coborî mâna. Câmpul dinaintea lui era îngrămădit cu cadavre deasupra cadavrelor. Zeci de mii de trolloci morți mocnind. Chiar înaintea lui al'Thor, o grămadă de o sută de paşi lăţime forma o creastă înaltă de cinci picioare, o movilă de morţi care aproape ajunsese la el.

Cât timp a durat? Ituralde a constatat că nu putea măsura timpul, deși privind la soare, trecuse cel puțin o oră. Poate mai mult. Părea seră secunde.

Al'Thor se întoarse să plece. Fecioarele s-au ridicat pe picioare tremurate, poticnindu-se după el.

„Ce a fost țipătul ăla?” întrebă Naeff. „Cel din apropiere, în clădire. L-ai auzit?”

Ituralde se încruntă. Ce fusese asta? A traversat camera, ceilalți – inclusiv câțiva ofițeri ai lui Bashere – urmându-l. Mulți alții au rămas însă în cameră, uitându-se la câmpul care fusese curățat de gheață și de foc. Era ciudat, dar Ituralde nu reușise să zărească niciun turn căzut în vârful dealului. Era ca și cum atacurile lui al'Thor l-ar fi afectat cumva doar pe Shadowspawn. Ar putea un bărbat să fie într-adevăr atât de precis?

Holul de afară era gol, dar Ituralde avea acum o bănuială de unde venise țipătul. Se îndreptă spre uşa lordului Torkumen; Bashere l-a descuiat și au intrat.

Părea goală. Ituralde simți un vârf de frică. Oare scăpase bărbatul? Și-a scos sabia.

Nu. O siluetă era înghesuită într-un colț de lângă pat, îmbrăcămintea fină șifonată, dublură pătată de sânge. Ituralde coborî sabia. Ochii lordului Torkumen dispăruseră. Părea să le fi stins cu o pană de scris; instrumentul însângerat zăcea pe pământ lângă el.

Geamul era spart. Bashere îi aruncă o privire. — Lady Torkumen este acolo jos.

— A sărit, șopti Torkumen, zgârindu-și orbitele, cu degetele acoperite de sânge. Părea năucit. „Acea lumină... Acea lumină groaznică: Ituralde se uită la Bashere. — Nu pot să-l privesc, mormăi Torkumen. "Nu pot! Mare Doamne,

unde este protecția ta? Unde sunt armatele voastre de sfâşiat, săbiile voastre de lovit? Acea Lumină mă mănâncă mintea, ca șobolanii care se ospătează cu un cadavru. Arde la gândurile mele. M-a ucis. Acea lumină m-a omorât."

— A înnebunit, spuse Bashere sumbru, îngenunchind lângă bărbat. „Mai bine decât merita, judecând după acele divagații. Ușoară! Propriul meu văr, Darkfriend. Și în controlul orașului!"

"Despre ce vorbeste el?" spuse unul dintre oamenii lui Bashere. „O lumină? Cu siguranță nu ar fi putut să vadă bătălia. Niciuna dintre aceste ferestre nu este orientată în direcția corectă."

— Nu sunt sigur că vorbea despre bătălie, Vogeler, spuse Bashere. "Haide. Bănuiesc că Lordul Dragon va fi obosit. Vreau să văd că este îngrijit."

Asta e, gândi Min, atingând pagina. S-a așezat pe pervazul ei în Piatra Lacrimii, bucurându-se de briză. Încercând să nu mă gândesc la Rand. Nu era rănit, dar emoțiile lui erau atât de puternice. Furie. Ea sperase că nu va mai fi atât de supărat niciodată.

Ea s-a scuturat de îngrijorarea; avea de lucru. A urmat ea firul greșit? A interpretat în mod greșit? Ea a citit din nou rândul. Lumina este ținută în fața vidului infinit și tot ceea ce este el poate fi capturat.

Speculațiile i s-au oprit când a văzut o lumină apărând din camera de peste hol. Ea a lăsat cartea jos și a sărit pe podea. Rand a fost brusc aproape. O putea simți prin legătura.

Două Fecioare au păzit camera de peste hol, mai ales pentru a împiedica oamenii să rătăcească înăuntru și să fie răniți de porți. Cel care se deschisese acum ducea într-un loc care mirosea a fum. Rand s-a împiedicat. Min a alergat la el. Părea epuizat, ochii roșii, fața palid. Se rezemă de ea oftând, lăsând-o să-l ajute pe un scaun.

"Ce s-a întâmplat?" a cerut Min de la Evasni, Fecioara care a trecut mai departe. Era o femeie slabă, cu părul roșu închis, tunsă scurt, cu o coadă în spate, ca cea a majorității Fecioarelor.

— Car'a'carn-ul este bine, spuse femeia. „Deși este ca un tânăr care a mai alergat cu o tură în tabără decât toți ceilalți, doar pentru a dovedi că ar putea."

„Á câștigat mult ji astăzi", a spus Ileyina – cealaltă Fecioara – aproape în ceartă. Vocea ei era solemnă.

Rand oftă, așezându-se pe spate în scaun. Bashere ieși din poartă, cu cizmele lovind piatra. Min a auzit apeluri de

jos – un grup de soldați răniți fiind aduși printr-o poartă mai mare. Curțile Pietrei erau pline de activitate, Vindecătorii Aes Sedai alergând să aibă grijă de bărbații însângerați și funingine.

După Bashere a venit un domani slăbit în anii mijlocii. Rodel Ituralde. Arăta cu mult mai rău la uzură, cu sânge uscat pe fața murdară, hainele rupte și purtând un bandaj stângaci pe braț. Rand nu avea răni vizibile. Îmbrăcămintea lui era curată, deși a insistat să poarte încă acea mantie maro îmbătrânită. Dar Light, părea obosit.

— Rand, spuse Min, îngenunchind. „Rand, ești bine?”

— M-am supărat, spuse Rand încet. „M-am gândit dincolo de asta.”

A simțit un fior.

„Nu a fost o furie groaznică, ca înainte”, a spus Rand. „Nu a fost mânia distrugerii, deși am distrus. În Maradon, am văzut ce li s-a făcut bărbaților care m-au urmat. Am văzut Lumină în ele, Min. Sfidându-l pe Întunecat, indiferent de lungimea umbrei lui. Vom trăi, spunea acea sfidare. Vom iubi și vom spera.

„Și l-am văzut încercând atât de mult să distrugă asta. Știe că dacă le-ar putea rupe, ar însemna ceva. Ceva mult mai mult decât Maradon. Rupând spiritul oamenilor... îi este sete de asta. A lovit mult mai tare decât ar fi făcut-o altfel pentru că a vrut să-mi rupă spiritul.” Vocea lui deveni mai blândă și deschise ochii, uitându-se la ea. „Și așa am stat împotriva lui.”

„Ce ai făcut a fost uimitor”, a spus Bashere, stând lângă Min, cu brațele încrucișate. — Dar l-ai lăsat să te conducă la asta?

Rand clătină din cap. „Am dreptul la mânia mea, Bashere. Nu vezi? Înainte, am încercat să țin totul ascuns înăuntru. A fost greșit. trebuie să simt. Trebuie să mă rănesc pentru durerile, decesele, pierderile acestor oameni. Trebuie să mă agăț de aceste lucruri, ca să știu de ce mă lupt. Sunt momente când am nevoie de vid, dar asta nu face ca furia mea să fie mai puțin parte din mine.”

Părea să devină mai încrezător cu fiecare cuvânt, iar Min a dat din cap.

— Ei bine, ai salvat orașul, spuse Bashere.

— Nu destul de curând, spuse Rand. Min își putea simți tristețea. „Și acțiunile mele de astăzi s-ar putea să fi fost încă o greșeală.”

Min se încruntă. "De ce?"

„A fost prea aproape de o confruntare între noi”, a spus Rand. „Asta trebuie să se întâmple la Shayol Ghul și la momentul potrivit. Nu-mi permit să-l las să mă provoace. Bashere are dreptate. Nici nu îmi pot permite să-i las pe bărbați să presupună că voi putea întotdeauna să intervin și să-i salvez.”

— Poate, spuse Bashere. „Dar ce ai făcut azi…”

Rand clătină din cap. — Nu trebuie să duc acest război, Bashere. Bătălia de astăzi m-a epuizat dincolo de ceea ce ar fi trebuit să permit. Dacă dușmanii mei ar veni asupra mea acum, aș fi terminat. În plus, pot să lupt doar într-un loc la un moment dat. Ceea ce urmează va fi mai măreț decât atât, mai măreț și mai groaznic decât orice om ar putea spera să se abțină. Te voi organiza, dar trebuie să te părăsesc. Războiul va fi al tău.”

A tăcut, iar Flinn a pășit prin poartă, lăsând-o să se închidă.

— Trebuie să mă odihnesc acum, spuse Rand încet. „Mâine mă întâlnesc cu nepoata ta și cu ceilalți grannicieni, Bashere. Nu știu ce vor cere de la mine, dar trebuie să se întoarcă la posturile lor. Dacă Saldaea era într-o asemenea stare, cu unul dintre marii căpitani în fruntea apărării, nu pot decât să ghicesc ce suferă celelalte națiuni Borderland.”

Min l-a ajutat să se ridice în picioare. — Rand, spuse ea încet. „Cadsuane s-a întors și a avut pe cineva cu ea.”

El a ezitat. „Du-mă la ea.”

Min tresări. „Nu ar fi trebuit să menționez asta. Ar trebui sa te odihnesti."

— O voi face, spuse el. "Nu vă faceți griji."

Încă îi simțea epuizarea. Dar ea nu s-a certat. Au plecat din cameră. — Rodel Ituralde, spuse Rand, oprindu-se lângă uşă. „Vei dori să mă însoțești. Nu vă pot răsplăti pentru onoarea pe care ați arătat-o, dar am ceva ce pot oferi.”

Încăruntul Domani dădu din cap, urmându-l. Min la ajutat pe Rand să coboare pe coridor, îngrijorându-se pentru el. A trebuit să se forțeze atât de tare?

Din păcate, o face. Rand al'Thor a fost Dragonul Renăscut. Va fi sângerat uscat, măcinat, consumat înainte de a se termina. A fost aproape suficient ca o femeie să nu mai încerce.

„Rand…”, a spus ea, Ituralde și mai multe Fecioare urmându-i. Din fericire, camera lui Cadsuane nu era departe.

„Voi fi bine”, a spus el. "Iţi promit. Ai vești despre studiile tale?” Încerca să-i distragă atenția.

Din păcate, această întrebare tocmai a trimis-o la o altă îngrijorare. „Te-ai întrebat vreodată de ce Callandor este numit atât de des în profeții „lama înfricoșătoare” sau „lama ruinei”?

„Este un sa'angreal atât de puternic”, a spus el. „Poate din cauza distrugerii pe care o poate provoca?”

— Poate, spuse ea.

„Crezi că este altceva.”

„Există o frază”, a spus Min, „în Profeția Jendai. Mi-aș dori să știm mai multe despre ei. Oricum, scrie „și Lama îl va lega de doi”.

— Două femei, spuse Rand. „Trebuie să fiu într-un cerc cu două femei ca să-l controlez.”

Ea se strâmbă.

"Ce?" spuse Rand. — S-ar putea la fel de bine să scapi de asta, Min. Trebuie să știu.

„Există o altă frază, din Ciclul Karaethon. Oricum, cred că hat Callandor ar putea avea defecte dincolo de asta. Cred că s-ar putea... Rand, cred că te-ar putea slăbi, te-ar putea deschide să ataci, dacă o folosești.

„Poate că așa voi fi ucis, atunci.”

— Nu vei fi ucis, spuse Min.

„Eu...”

— Vei trece peste asta, ciobane, insistă ea. „O să văd că faci.”

El i-a zâmbit. Părea atât de obosit. — Aproape că cred că o vei face, Min. Poate că nu eu sunt cel pe care Patternul se aplecă, ci tu.” S-a întors, apoi a bătut la o ușă de pe hol.

A crăpat, Merise aruncându-se cu ochiul. Îl privi pe Rand în sus și în jos. — Pari că abia poți sta pe picioarele tale, al'Thor.

„Chiar adevărat”, a răspuns el. „Este aici Cadsuane Sedai?”

„A făcut cum ai cerut”, a răspuns Merise. „Și, aș putea spune, a fost foarte îngăduitoare, având în vedere cum tu...”

— Lasă-l să intre, Merise, spuse din interior vocea lui Cadsuane.

Merise ezită, apoi îi aruncă lui Rand o privire în timp ce deschidea ușa până la capăt. Cadsuane stătea pe un scaun, vorbind cu un bărbat mai în vârstă al cărui păr lung și cărunt îi cădea până la umeri. Avea un nas mare și îmbrăcăminte regală.

Rand făcu un pas în lateral. In spatele lor, cineva icni. Rodel Ituralde păși în prag, părând uluit, iar bărbatul din cameră se întoarse. Avea ochi amabili și pielea aramie.

— Domnule meu, strigă Ituralde, grăbindu-se înainte, apoi coborând într-un genunchi. "Traiesti!"

Min a simțit un sentiment copleșitor de fericire din partea lui Rand. Ituralde, se părea, plângea. Rand se dădu înapoi. „Hai, hai să mergem în camerele mele și să ne odihnim.”

„Regele Aradului Doman. Unde l-a găsit?” Min a spus. "Cum ai știut?"

„Un prieten mi-a lăsat un secret”, a spus Rand. „Turnul Alb l-a adunat pe Mattin Stepaneos pentru a-l „proteja”. Ei bine, nu a fost un salt prea mare să mă întreb dacă ar fi putut face asta cu alți monarhi. Iar dacă au trimis surori la Arad Doman să-l prindă cu luni în urmă, înainte ca vreuna dintre ele să știe de porți, ar fi putut rămâne prinse în zăpadă la întoarcerea lor. Părea atât de ușurat. „Graendal nu l-a avut niciodată. Nu l-am ucis eu. Un nevinovat am presupus că am ucis încă vieți. Asta e ceva. Un mic ceva. Dar ajută.”

Ea l-a ajutat să meargă în restul drumului către camerele lor, conținut – pentru moment – pentru a împărtăși sentimentul lui cald de bucurie și ușurare.

33
O supă bună

Supa lui Siuan a fost surprinzător de bună. Ea mai luă o înghițitură, ridicând o sprânceană. Era simplu – bulion și legume, bucăți de pui – dar când majoritatea alimentelor aveau un gust învechit, asta părea o minune. A încercat biscuitul. Fără gărgărițe? Încântător! Nynaeve tocmai tăcuse, propriul ei castron aburind în fața ei. Proaspăt crescută, ea a depus jurământul mai devreme în cursul zilei. Erau în biroul lui Amyrlin, cu obloanele deschise și se revărsau în lumină aurie, covoare noi de verde și auriu pe podea.

În tăcere, Siuan s-a mustrat pentru că a fost distrasă de supă. Raportul lui Nynaeve a cerut luare în considerare. Ea vorbise despre timpul petrecut cu Rand al'Thor, și mai ales despre evenimente precum curățarea. Bineînțeles, Siuan auzise rapoartele că saidin fusese curățat; un Asha'man vizitase tabăra în timpul diviziei. Rămăsese sceptică, dar nu se putea nega asta acum.

— Ei bine, spuse Amyrlinul, mă bucur foarte mult pentru această explicație mai lungă, Nynaeve. Deși curățirea sayin face mai puțin neliniștitoare să consideri că Asha'man și Aes Sedai se leagă unul de altul. Mi-aș fi dorit ca Rand să fi fost dispus să-mi vorbească despre asta în timpul întâlnirii noastre.” Ea a spus-o în mod egal, deși Siuan știa că se uita la bărbați care leagă femei cu atâta plăcere cum privea un căpitan la un foc din cala lui.

— Presupun, spuse Nynaeve, cu buzele întors. „Dacă contează, Rand nu a aprobat bărbații care leagă femei.”

„Nu contează dacă a făcut-o sau nu”, a spus Egwene. „Asha’manul sunt responsabilitatea lui.”

— Ca și Aes Sedai care l-a înlănțuit și l-a bătut sunt ai tăi, mamă? întrebă Nynaeve.

— Moștenit de la Elaida, poate, spuse Egwene, îngustându-se puțin.

A avut dreptate să o aducă înapoi pe Nynaeve, se gândi Siuan, luând o înghițitură de supă. Ea ia partea lui mult prea des pentru confort.

Nynaeve oftă, luând lingura pentru a începe supa. „Nu am vrut să spun asta ca la o provocare, mamă. Vreau doar

să arăt cum gândește el. Light, nu am aprobat mare lucru din ceea ce a făcut, mai ales în ultima vreme. Dar văd cum a ajuns acolo.”

— S-a schimbat, totuși, spuse Siuan gânditor. „Tu ai spus asta însuți.”

— Da, spuse Nynaeve. „Aielii spun că a îmbrățișat moartea.”

— Și eu am auzit asta de la ei, spuse Egwene. „Dar m-am uitat în ochii lui și altceva s-a schimbat, ceva inexplicabil. Omul pe care l-am văzut...”

„Nu părea unul care să distrugă Tumul lui Natrin?” Siuan tremura când se gândea la asta.

„Omul pe care l-am văzut nu ar trebui să distrugă un asemenea loc”, a spus Egwene. „Cei dinăuntru l-ar urma. Aplecă-te la dorințele lui. Pentru că el a fost...”

Cei trei au tăcut.

Egwene clătină din cap și luă o înghițitură din supă. Ea a făcut o pauză, apoi a zâmbit. „Ei bine, văd că supa este bună. Poate că lucrurile nu stau atât de rău pe cât credeam.”

„Ingredientele au venit de la Caemlyn”, a remarcat Nynaeve. „Am auzit servitoarele vorbind.”

"Oh."

Mai multă liniște.

— Mamă, spuse Siuan, vorbind cu atenție. „Femeile sunt încă îngrijorate de morțile din Turn.”

"Sunt de acord. Mamă, spuse Nynaeve. „Surorile se uită una la alta cu neîncredere. Mă îngrijorează.”

— Ar fi trebuit să fi văzut amândoi înainte, spuse Egwene. „În timpul domniei Elaidei.”

„Dacă a fost mai rău decât asta”, a spus Nynaeve, „mă bucur că nu am făcut-o”. Ea aruncă privirea în jos la inelul ei Marele Șarpe. Ea a făcut asta mult, recent. În timp ce un pescar cu o barcă nouă se uita adesea spre docuri și zâmbea. Cu toate plângerile ei că era Aes Sedai și pentru tot faptul că purta acel inel de multă vreme, era evident mulțumită că a trecut testul și a depus jurământul. „A fost groaznic”, a spus Egwene. „Și nu intenționez să renunț la asta. Siuan, planul trebuie pus în mișcare.”

Siuan se strâmbă. „I-am învățat pe ceilalți. Dar nu cred că aceasta este o idee bună, mamă. Abia sunt antrenați.”

"Ce este asta?" întrebă Nynaeve.

— Aes Sedai, spuse Egwene. „Aleși cu grijă și dat ter’angreal vis. Siuan le arată cum funcționează Tel'aran'rhiod.”

„Mamă, locul acela este periculos.”

Egwene mai luă o înghițitură de supă. „Cred că știu asta mai bine decât majoritatea. Dar este necesar; trebuie să atragem ucigașii într-o confruntare. Voi aranja o întâlnire „secretă” printre cei mai loiali Aes Sedai ai mei, în Lumea Viselor, și, poate, voi da indicii că vor participa și alți oameni importanți. Siuan, ai contactat Windfinders?

— Da, spuse Siuan. „Deși vor să știe ce le vei oferi ca să accepte să se întâlnească cu tine.”

— Împrumutul ter'angrealului de vis va fi suficient, spuse sec Egwene. „Nu totul trebuie să fie o afacere.”

„Pentru ei, le este adesea”, a spus Nynaeve. „Dar asta nu are rost. Îl aduci pe Windfinder la această întâlnire pentru a-l ademeni pe Mesaana?

— Nu tocmai, spuse Egwene. „Îi voi vedea pe Windfinders în același timp, într-un alt loc. Și unii Înțelepți la fel. Suficient pentru a-i sugera lui Mesaana – presupunând că are spioni care urmăresc celelalte grupuri de femei care pot canaliza – că ea chiar vrea să ne spioneze în Tel'aran'rhiod în acea zi.

„Tu și Siuan veți ține o întâlnire în Sala Turnului, dar va fi o momeală pentru a scoate Mesaana sau slujitorii ei din ascunzătoare. Cu saloane – și câteva surori care urmăresc din locuri ascunse – vom putea să-i prindă în capcană. Siuan va trimite după mine de îndată ce capcana va fi aruncată.

Nynaeve se încruntă. „Este un plan bun, cu excepția unui singur lucru. Nu-mi place să fii în pericol, mamă. Lasă-mă să conduc această luptă. Pot să mă descurc.”

Egwene l-a studiat pe Nynaeve, iar Siuan a văzut unii dintre adevărații Egwene. Grijuliu. Îndrăzneț, dar calculat. Ea a văzut și oboseala lui Egwene, greutatea responsabilității. Siuan cunoștea bine acel sentiment.

— Recunosc că ai o îngrijorare valabilă, spuse Egwene. „De când m-am lăsat capturat de prietenii lui Elaida din afara Tar Valon, m-am întrebat dacă devin prea direct implicat, prea direct în pericol.”

— Exact, spuse Nynaeve.

— Cu toate acestea, spuse Egwene, rămâne simplul fapt că eu sunt cel dintre noi cel mai expert în Tel'aran'rhiod. Voi doi sunteți pricepuți, adevărat, dar am mai multă experiență. În acest caz, nu sunt doar liderul Aes Sedai, sunt un instrument pe care Turnul Alb trebuie să îl folosească.” Ea a ezitat: „Am visat asta, Nynaeve. Dacă nu o învingem aici pe Mesaana, totul ar putea fi pierdut. Toate

vor fi pierdute. Nu este momentul să reținem niciunul dintre instrumentele noastre, oricât de valoroase ar fi.”

Nynaeve întinse mâna spre împletitura ei, dar acum ajunse doar la umeri. Strânse din dinți la asta. „S-ar putea să ai un motiv. Dar nu-mi place.”

— Călătorii de vise Aiel, spuse Siuan. „Mamă, ai spus că te vei întâlni cu ei. Ar putea fi dispuși să ajute? M-aș simți mult mai bine dacă te-am luptat dacă aș ști că sunt prin preajmă să te supravegheze.”

— Da, spuse Egwene. „O sugestie bună. Îi voi contacta înainte de a ne întâlni și îi voi face cererea, pentru orice eventualitate.”

— Mamă, spuse Nynaeve. „Poate că Rand...”

— Aceasta este o chestiune a Turnului, Nynaeve, spuse Egwene. „O vom gestiona.”

"Foarte bine."

„Acum”, a continuat Egwene, „trebuie să ne dăm seama cum să răspândim zvonurile potrivite, astfel încât Mesaana să nu poată rezista să vină să asculte...”

Perrin a lovit fuga de coșmar. Aerul s-a îndoit în jurul lui, iar casele din oraș – de data aceasta din varietatea Cairhienin cu vârf plat – au dispărut. Drumul a devenit moale sub picioarele lui, ca noroiul, apoi s-a transformat în lichid.

S-a împroșcat în ocean. Apa din nou? gândi el cu enervare.

Un fulger roșu intens s-a prăbușit pe cer, aruncând valuri de lumină sângeroasă peste mare. Fiecare explozie a scos la iveală creaturi în umbră care pândeau sub valuri. Lucruri masive, rele și sinuoase în fulgerul roșu spasm.

Oamenii s-au agățat de epava a ceea ce fusese cândva o navă, țipând de groază și strigând după cei dragi. Bărbați pe scânduri sparte, femei care încercau să-și țină bebelușii deasupra apei în timp ce valuri falnice se spargeau peste ei, cadavrele care se clătineau ca niște saci de cereale.

Lucrurile de sub valuri au lovit, smulgând oamenii de la suprafață și târându-i în adâncuri cu stropi de aripioare și dinți ascuțiți ca brici. Apa a clocotit în curând roșu care nu venea de la fulger.

Oricine a visat acest coșmar special avea o imaginație deosebit de răsucită.

Perrin a refuzat să se lase atras înăuntru. Și-a stins frica și nu a înotat pentru una dintre acele scânduri. Nu este real. Nu este real. Nu este real.

Î

In ciuda înțelegerii sale, o parte din el știa că va muri în aceste ape. Aceste ape groaznice, sângeroase. Gemetele celorlalți l-au atacat și tânjea să încerce să-i ajute. Nu erau reale, știa el. Doar niște imaginații. Dar a fost greu.

Perrin începu să se ridice din apă, valurile întorcându-se înapoi în pământ. Dar apoi a strigat când ceva i-a periat piciorul. Fulgerul s-a prăbușit rupând aerul. O femeie de lângă el s-a strecurat sub valuri, trasă de fălci nevăzute. Intrat în panică, Perrin s-a întors brusc în apă, acolo într-o clipă, plutind într-un loc complet diferit, cu un braț atârnat peste o bucată de epavă.

Asta se întâmpla uneori. Dacă clătina o clipă – dacă se lăsa să vadă coșmarul ca fiind real – l-ar trage înăuntru și chiar l-ar mișca, încadrându-l în mozaicul său teribil. Ceva s-a mișcat în apă din apropiere, iar el s-a împroșcat cu tresărire. Unul dintre valurile crescânde îl ridică în aer.

Nu este real. Nu este real. Nu este real.

Apele erau atât de reci. Ceva i-a atins din nou piciorul și a țipat, apoi s-a înecat în timp ce a înghițit o gură de apă sărată.

NU ESTE REAL.

Era în Cairhien, la câteva leghe de ocean. Aceasta era o stradă. Pietre dure dedesubt. Mirosul de pâine coaptă care vine de la o brutărie din apropiere. Strada mărginită de frasin mici, cu trunchi subțire.

Cu un țipăt strigător, el s-a agățat de această cunoaștere, în timp ce oamenii din jurul lui s-au ținut de bucățile lor. Perrin și-a înnodat mâinile în pumni, concentrându-se pe realitate.

Sub picioarele lui erau pietruite. Nu valuri. Nu apa. Nu dinți și aripioare. Încet, s-a ridicat din nou din ocean. A ieșit din ea și a pus piciorul pe suprafață, simțind piatra solidă sub cizmă. A urmat celălalt picior. S-a trezit pe un mic cerc de pietre plutitor.

Ceva enorm a răsărit din apele din stânga lui, o fiară masivă, parțial pește și parțial monstru, cu mabele atât de late încât un om putea intra în ea stând în picioare. Dinții erau la fel de mari ca mâna lui Perrin și străluceau, picurând sânge.

Nu a fost real.

Creatura a explodat în ceață. Spray-ul l-a lovit pe Perrin, apoi s-a uscat imediat. În jurul lui, coșmarul se aplecă, o bulă de realitate ieșind din el. Aerul întunecat, valuri reci, oameni care țipă alergau împreună ca vopseaua umedă.

Nu era nici un fulger – nu-l văzu luminând pleoapele. Nu a fost nici un tunet. Nu o auzea prăbușindu-se. Nu erau valuri, nu în mijlocul Cairhienului fără ieșire la mare.

Perrin deschise ochii și întregul coșmar s-a rupt, dispărând ca o peliculă de îngheț expus la lumina soarelui de primăvară. Clădirile au reapărut, strada s-a întors, valurile s-au retras. Cerul a revenit la furtuna neagră clocotită. Fulgerele strălucitoare și albe fulgeră în adâncurile lui, dar nu se auzi nici un tunet.

Hopper stătea pe stradă, la mică distanţă. Perrin se apropie de lup. Ar fi putut sări acolo imediat, desigur, dar nu-i plăcea ideea de a face totul ușor. Asta l-ar fi mușcat când se va întoarce în lumea reală.

Deveniți puternic, Young Bull , a trimis Hopper cu aprobare.

— Încă mai durează prea mult, spuse Perrin, privind peste umăr. „De fiecare dată când intru, îmi ia câteva minute să-mi recapăt controlul. Trebuie să fiu mai rapid. Într-o luptă cu Slayer, câteva minute ar putea fi la fel de bine o eternitate.”

El nu va fi atât de puternic ca aceștia .

„Va fi în continuare suficient de puternic”, a spus Perrin. „A avut ani de zile să învețe să controleze visul lupului. Abia am început.”

Hopper râse. *Tânăre Bull, ai început prima dată când ai venit aici* .

„Da, dar tocmai am început să mă antrenez acum câteva săptămâni.”

Hopper a continuat să râdă. Avea dreptate, într-un fel. Perrin petrecuse doi ani pregătindu-se, vizitând noaptea visul lupului. Dar mai avea nevoie să învețe cât de mult putea. Într-un fel, s-a bucurat de întârzierea dinaintea procesului.

Dar nu putea amâna prea mult. Ultima vânătoare era peste ei. Mulți dintre lupi alergau spre nord; Perrin îi simțea trecând. Alergând pentru Blight, pentru Borderlands. Se mișcau atât în lumea reală, cât și în visul lupului, dar cei de aici nu s-au mutat direct acolo. Au fugit, ca haite.

Își dădea seama că Hopper dorește să li se alăture. Totuși, el a rămas în urmă, la fel ca și alții.

— Hai, spuse Perrin. „Hai să găsim un alt coșmar.”

Marșul Trandafirilor era în floare.

Asta a fost incredibil. Puține alte plante înfloriseră în această vară îngrozitoare, iar cele care au înflorit se ofiliseră. Dar Marșul Trandafirilor înflorise și înverșunat, sute de explozii roșii se răsuceau în jurul cadrului grădinii. Insecte vorace bâzâiau din floare în floare, de parcă fiecare albină din oraș ar fi venit aici să se hrănească.

Gawyn și-a păstrat distanța față de insecte, dar parfumul trandafirilor era atât de răspândit încât se simțea scăldat în el. Odată ce și-a terminat plimbarea, îmbrăcămintea lui va simți probabil mirosul de parfum ore în șir.

Elayne vorbea cu mai mulți consilieri lângă una dintre băncile de lângă un mic iaz acoperit cu crini. Își arăta sarcina și părea strălucitoare. Părul ei auriu reflecta lumina soarelui ca suprafața unei oglinzi; deasupra acelui păr, Coroana de Trandafir din Andor părea aproape simplă prin comparație.

Ea avea adesea multe de făcut zilele astea. Auzise relatări tăcute despre armele pe care ea le construia, cele despre care credea că ar putea fi la fel de puternice ca damane captive. Fondatorii de clopoței din Caemlyn lucraseră de-a lungul nopților, din câte auzise. Caemlyn se pregătea de război, orașul plin de activitate. Ea nu avea deseori timp pentru el, deși el era bucuros pentru ceea ce i-a putut economisi.

Ea i-a zâmbit în timp ce el se apropia, apoi și-a făcut semn cu mâna însoțitorilor ei pentru moment. Ea s-a îndreptat spre el și i-a dat un sărut dragut pe obraz. „Arăți gânditor.”

„O boală comună a mea în ultima vreme”, a spus el. „Arăți distras.”

„O boală comună a mea în ultima vreme”, a spus ea. „Întotdeauna sunt prea multe de făcut și niciodată suficient din partea mea pentru a le face.

"Dacă ai nevoie să-"

— Nu, spuse ea, luându-l de braț. „Trebuie să vorbesc cu tine. Și mi s-a spus că o plimbare prin grădini o dată pe zi va fi bună pentru constituția mea.”

Gawyn zâmbi, inspirând parfumul trandafirilor și noroiul din jurul iazului. Mirosurile vieții. El ridică privirea spre cer în timp ce mergeau. „Nu-mi vine să cred câtă lumină solară am văzut aici. Aproape că mă convinsesem că întunericul perpetuu era ceva nefiresc.”

— O, probabil că este, spuse ea cu nonșalanță. „În urmă cu o săptămână, acoperirea norilor din Andor s-a rupt în

jurul Caemlyn, dar nicăieri altundeva.”

"Dar cum?"

Ea a zâmbit. „Rand. Ceva ce a făcut. Era pe vârful Dragonmount, cred. Și apoi..."

Deodată, ziua părea mai întunecată. — Din nou Al'Thor, scuipă Gawyn. „El mă urmărește chiar și aici.”

"Chiar si aici?" spuse ea amuzată. „Cred că aceste grădini sunt locul unde l-am întâlnit prima dată.”

Gawyn nu a răspuns la asta. A aruncat o privire spre nord, verificând cerul în acea direcție. Nori întunecați de rău augur atârnau acolo. — El este tatăl, nu-i așa?

— Dacă ar fi, spuse Elayne fără să piardă o bătaie, atunci ar fi prudent să ascundem acest fapt, nu-i așa? Copiii Dragonului Renăscut vor fi ținte.”

Lui Gawyn i s-a făcut rău. Bănuise asta în momentul în care descoperise sarcina. „Arde-mă”, a spus el. „Elayne, cum ai putut? După ce i-a făcut mamei noastre!”

„Nu i-a făcut nimic”, a spus Elayne. „Pot prezenta martor după martor care să confirme asta, Gawyn. Mama a dispărut înainte ca Rand să-l elibereze pe Caemlyn. Era o privire îndrăzneață în ochii ei când vorbea despre el. „I se întâmplă ceva. Îl simt, îl simt schimbându-se. Curăţare. El alungă norii și face trandafirii să înflorească.”

Gawyn ridică o sprânceană. Ea a crezut că trandafirii au înflorit din cauza lui al'Thor? Ei bine, dragostea ar putea face o persoană să gândească lucruri ciudate, iar atunci când bărbatul despre care vorbea era Dragonul Renăscut, poate că era de așteptat o oarecare iraționalitate.

S-au apropiat de micul doc al iazului. Își putea aminti că înota acolo în copilărie, apoi a primit ureche pentru asta. Nu de la mama lui, de la Galad, deși mama lui Gawyn îi aruncase o privire severă și dezamăgită. Nu spusese niciodată nimănui că înotase doar pentru că Elayne îl împinsese înăuntru.

„Nu vei uita niciodată asta, nu-i așa?” întrebă Elayne.

"Ce?" el a intrebat.

„Te gândeai la momentul în care te-ai strecurat în iaz în timpul întâlnirii mamei cu Casa Farah.”

"Alunecat? M-ai împins!”

— N-am făcut nimic de genul, spuse Elayne pe un ton plin de hotărâre. „Te arătai, te echilibrai pe stâlpi.”

„Si ai scuturat docul.”

„Am pășit pe el”, a spus Elayne. "Fortat. Sunt o persoană viguroasă. Am un pas puternic.”

„O puternică... Este o minciună de-a dreptul!”

„Nu, doar spun adevărul în mod creativ. Acum sunt Aes Sedai. Este un talent al nostru. Acum, ai de gând să mă vâsli pe iaz, sau nici?

„Eu... Te vârsesc? Când a apărut asta?”

"Chiar acum. Nu ai ascultat?”

Gawyn clătină din cap uluit. "Amenda." În spatele lor, mai multe Gardiene au ocupat posturi. Erau mereu aproape, adesea conduși de femeia înaltă care își imagina o imagine a lui Birgitte din povești. Și poate că semăna cu Birgitte la asta – oricum se numea și era căpitan-general.

Gărzilor li s-a alăturat un grup tot mai mare de însoțitori și mesageri. Ultima Bătălie s-a apropiat, iar Andor s-a pregătit – și, din păcate, multe dintre acele pregătiri au necesitat atenția directă a lui Elayne.

Deși Gawyn auzise o poveste curioasă despre Elayne care fusese transportată pe zidul orașului, în patul ei, cu vreo săptămână în urmă. Până acum, nu reușise să o determine dacă asta era adevărat sau nu.

Îi făcu semn lui Birgitte, care îi aruncă o privire încruntă în timp ce o conducea pe Elayne la mica barcă cu vâsle a iazului. — Promit că nu o voi arunca acolo, strigă Gawyn. Apoi, sub răsuflarea lui, „Deși aș putea vâsli „în forță” și să ne răsturn.”

— Oh, liniștește, spuse Elayne, liniștindu-se. „Apa iazului nu ar fi bună pentru bebeluși.”

— Apropo de asta, spuse Gawyn, împingând barca cu degetul de la picior, apoi pășind în ea. Vasul s-a zguduit precar până când s-a așezat. „Nu ar trebui să mergi pentru „constituția” ta?

„O să-i spun lui Melfane că trebuie să profit de ocazie pentru a-mi reforma fratele răufăcător. Poți scăpa cu tot felul de lucruri dacă dai cuiva o certare adecvată.”

„Și asta primesc? O certare?”

"Nu neaparat." Vocea ei era sumbră. Gawyn a trimis vâslele și le-a strecurat în apă. Iazul nu era mare, abia suficient de mare pentru a justifica o barcă, dar era o liniște în a fi pe apă, în mijlocul curgătorilor de iaz și fluturi.

„Gawyn”, a spus Elayne, „de ce ai venit la Caemlyn?”

„Este casa mea”, a spus el. „De ce nu ar trebui să vin aici?”

„Mi-am făcut griji pentru tine în timpul asediului. Te-aș fi putut folosi în lupte. Dar ai stat departe.”

„Am explicat asta, Elayne! Am fost implicat în politica Turnului Alb, ca să nu mai vorbim de zăpezile de iarnă. Mă

arde că nu m-am putut ajuta, dar acele femei aveau degetele pe mine."

„Eu însumi sunt una dintre „alea femei", știi." Și-a ridicat mâna, cu inelul Marelui Șarpe înconjurându-i degetul.

„Ești diferit", a spus Gawyn. „Oricum, ai dreptate. Ar fi trebuit să fiu aici. Totuși, nu știu ce alte scuze vă așteptați să vă fac."

„Nu mă aștept la scuze", a spus Elayne. „Oh, Gawyn, nu te-am pedepsit. Deși cu siguranță te-aș fi putut folosi, ne-am descurcat. De asemenea, mi-am făcut griji să fii prins între apărarea Turnului și protejarea lui Egwene. Se pare că și asta a funcționat. Deci, intreb. De ce ai venit aici acum? Egwene nu are nevoie de tine?

— Se pare că nu, spuse Gawyn, dând înapoi barca. O salcie masivă a crescut de pe marginea iazului de aici, atârnând ramurile ca niște împletituri pentru a atârna deasupra apei. Și-a ridicat vâslele în afara acelor ramuri și barca s-a oprit.

— Ei bine, spuse Elayne. „Nu mă voi închipui să intru în asta – cel puțin, nu în acest moment. Ești întotdeauna binevenit aici, Gawyn. Te-aș face căpitan... general dacă l-ai întreba, dar nu cred că vrei.

"Ce te face să spui asta?"

„Ei bine, ți-ai petrecut cea mai mare parte a timpului aici, cu moștenirea în aceste grădini."

„Nu m-am molipsit. M-am tot gândit."

"Ah, da. Văd că și tu ai învățat să spui adevărul în mod creativ."

El pufni încet.

„Gawyn, nu ai petrecut timp cu niciunul dintre prietenii sau cunoscuții tăi de la palat. Nu ați intrat în rolul unui prinț sau al căpitanului general. În schimb, tu doar... meditați."

Gawyn privi peste iaz. „Nu petrec timp cu ceilalți pentru că toți vor să știe de ce nu am fost aici pentru asediu. Ei tot întreabă când o să-mi iau stația aici și să conduc armatele tale."

— E în regulă, Gawyn. Nu trebuie să fii Căpitan-General și pot supraviețui cu primul meu Prinț al Sabiei absent, dacă trebuie. Deși recunosc, Birgitte este destul de supărată pe tine că nu ai devenit Căpitanul General.

„Asta este motivul privirilor?"

"Da. Dar ea se va descurca; ea este de fapt bună la treabă. Și dacă este pe cineva pe care aș vrea să-l protejezi,

ar fi Egwene. Ea te merită.”

— Și dacă m-am hotărât că nu o vreau?

Elayne întinse mâna înainte, sprijinindu-și mâna pe brațul lui. Fața ei – încadrată în păr auriu, încuiată de acea coroană potrivită – părea îngrijorată. „Oh, Gawyn. Ce ți s-a întâmplat?”

A scuturat din cap. „Bryne crede că eram prea obișnuită să reușesc și nu știam cum să reacționez când lucrurile au început să mă răstoarne.”

"Si ce crezi?"

— Cred că a fost bine pentru mine să fiu aici, spuse Gawyn, respirând adânc. Unele femei mergeau pe poteca din jurul iazului, conduse de o femeie cu părul roșu aprins, striat de alb. Dimana a fost un fel de elev ratat al Turnului Alb. Gawyn nu era foarte sigur de natura rudelor și de relația lor cu Elayne.

„A fi aici”, a spus el, „mi-a amintit de viața mea de dinainte. A fost deosebit de eliberator să fii liber de Aes Sedai. Pentru o vreme, am fost sigur că trebuie să fiu cu Egwene. Când i-am lăsat pe Younglings să călărească la ea, mi s-a părut cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată. Și totuși, ea pare să fi depășit nevoia de mine. E atât de preocupată să fie puternică, să fie Amyrlin, încât nu are loc pentru nimeni care să nu-și închine fiecare capriciu.”

— Mă îndoiesc că este la fel de rău precum spui, Gawyn. Egwene... ei bine, trebuie să prezinte un front puternic. Din cauza tinereții ei și a modului în care a fost crescută. Dar ea nu este arogantă. Nu mai mult decât este necesar.”

Elayne își băgă degetele în apă, uimind un pește cu spatele auriu. „Am simțit așa cum trebuie să se simtă ea. Spui că vrea ca cineva să se încline și să se încline pentru ea, dar ceea ce aș paria că își dorește cu adevărat — ceea ce are cu adevărat nevoie — este cineva în care poate avea încredere completă. Cineva îi poate da sarcini, apoi nu-ți face griji cu privire la modul în care acestea vor fi gestionate. Are resurse enorme. Bogăție, trupe, fortificații, slujitori. Dar există doar una dintre ei, așa că, dacă totul necesită atenția ei în mod direct, ar putea la fel de bine să nu aibă deloc resurse.

„Eu...”

— Spui că o iubești, spuse Elayne. „Mi-ai spus că ești devotat ei, că vei muri pentru ea. Ei bine, Egwene are armate pline de astfel de oameni, la fel ca și mine. Ceea ce

este cu adevărat unic este cineva care face ceea ce le spun eu. Mai bine, cineva care face ceea ce știe, le-aș spune, dacă aș avea ocazia.”

„Nu sunt sigur că pot fi acel bărbat”, a spus Gawyn.

"De ce nu? Dintre toți bărbații gata să susțină o femeie cu putere, aș fi crezut că ai fi tu.”

„E diferit cu Egwene. Nu pot explica de ce.”

„Ei bine, dacă vrei să te căsătorești cu o Amyrlin, atunci trebuie să faci această alegere.”

Ea avea dreptate. L-a frustrat, dar avea dreptate. — Destul despre asta, spuse el. „Observ că subiectul s-a îndepărtat de al'Thor.”

— Pentru că nu mai era nimic de spus despre el.

— Trebuie să stai departe de el, Elayne. El este periculos.”

Elayne flutură mâna. „Saidin este curățat.”

„Bineînțeles că ar spune asta.”

— Îl urăști, spuse Elayne. „O aud în vocea ta. Nu este vorba despre mama, nu?

El a ezitat. Devenise atât de bună să răsucească o conversație. Asta era regina din ea sau Aes Sedai? Aproape că a întors barca înapoi spre doc. Dar aceasta era Elayne. Ușoară, dar m-am simțit bine să vorbesc cu cineva care l-a înțeles cu adevărat.

„De ce îl urăsc pe al'Thor?” spuse Gawyn. „Ei bine, e mama. Dar nu este doar ea. Urăsc ceea ce a devenit.”

„Dragonul Renăscut?”

„Un tiran”.

— Tu nu știi asta, Gawyn.

„Este un păstor de ciobani. Ce drept are el să doboare tronuri, să schimbe lumea așa cum o face el?”

— Mai ales când te înghesuiai într-un sat? Îi povestișe majoritatea a ceea ce i se întâmplase în ultimele luni. „În timp ce el a cucerit națiuni, ai fost forțat să-ți omori prietenii, apoi ai fost trimis la moarte de către Amyrlinul tău.”

"Exact."

— Deci e gelozie, spuse Elayne încet.

"Nu. Prostii. eu…”

— Ce ai face, Gawyn? întrebă Elayne. — Te-ai duela cu el?

"Poate."

„Și ce s-ar întâmpla dacă ai câștiga și l-ai trece peste așa cum ai spus că vrei să faci? Ne-ai condamna pe toți să-ți satisfacem pasiunea de moment?”

Nu a avut niciun răspuns la asta.

— Asta nu este doar gelozie, Gawyn, spuse Elayne, luând vâslele de la el. „Este egoism. Nu ne putem permite să fim miop acum.” Ea a început să-i răspundă în ciuda protestului lui.

„Aceasta”, a spus el, „vin de la femeia care a atacat personal Ajahul Negru?”

Elayne se înroși. Își dădea seama că și-ar fi dorit să nu fi aflat niciodată despre acel eveniment. "A trebuit. Și, în plus, am spus „noi”. Tu și cu mine, avem această problemă. Birgitte îmi tot spune că trebuie să învăț să fiu mai temperată. Ei bine, va trebui să înveți același lucru, de dragul lui Egwene. Și ea are nevoie de tine, Gawyn. Ea poate să nu-și dea seama; poate fi convinsă că trebuie să susțină ea însăși lumea. Ea greșește.”

Barca se lovi de doc. Elayne scoase vâslele și întinse o mână. Gawyn a coborât, apoi a ajutat-o să urce pe doc. Ea îl prinse cu drag de mână. — O să rezolvi, spuse ea. „Te eliberez de orice responsabilitate de a fi căpitanul meu general. Deocamdată, nu voi numi un alt Prim Prinț al Sabiei, dar poți deține acel titlu cu îndatoririle în suspensie. Atâta timp cât vă prezentați pentru funcția de stat ocazională, nu trebuie să vă faceți griji cu privire la nimic altceva care vi se poate cere. O voi publica imediat, invocând nevoia ca tu să faci alte lucrări la apariția Ultimei Bătălii.”

„Eu... Mulțumesc”, a spus el, deși nu era sigur că a simțit asta. Semăna prea mult cu insistența lui Egwene că nu avea nevoie să-i păzească ușa.

Elayne îi strânse din nou mâna, apoi se întoarse și se apropie de însoțitori. Gawyn o privi vorbind cu ei pe un ton calm. Părea să devină mai regală pe zi ce trece; era ca și cum ai privi o floare înflorită. Și-a dorit să fi fost în Caemlyn pentru a vedea procesul de la început.

Se trezi zâmbind în timp ce se întoarse pentru a-și continua drumul de-a lungul Marșului Trandafirilor. Regretele lui au avut dificultăți în a se prinde înainte de o doză sănătoasă de optimismul caracteristic lui Elayne. Numai ea putea să numească un bărbat gelos și să-l facă să se simtă bine.

A trecut prin valuri de parfum, simțind soarele pe gât. S-a plimbat acolo unde el și Galad se jucaseră în copilărie și s-a gândit la mama lui plimbându-se prin aceste grădini cu Bryne. Și-a amintit de instrucțiunile ei atente când a păși

greșit, apoi de zâmbetele ei când se comporta ca un prinț. Acele zâmbete păruseră ca soarele răsărit.

Locul acesta era ea. Ea trăia mai departe, în Caemlyn, în Elayne — care semăna din ce în ce mai mult cu ea din oră în oră — în siguranța și puterea oamenilor lui Andor. S-a oprit lângă iaz, chiar locul în care Galad îl salvase de la înec în copilărie.

Poate că Elayne avea dreptate. Poate că al'Thor nu avusese nimic de-a face cu moartea lui Morgase. Dacă ar fi făcut-o, Gawyn nu ar fi dovedit-o niciodată. Dar asta nu conta. Rand al'Thor a fost deja condamnat să moară la Ultima Bătălie. Deci, de ce să-l urăști în continuare pe bărbat?

„Are dreptate”, a șoptit Gawyn, privindu-i mușchii dansând peste suprafața apei. — Am terminat, al'Thor. De acum înainte, nu-mi pasă de tine.”

Se simțea ca o ridicare de greutăți enormă de pe umerii lui. Gawyn scoase un oftat lung și relaxat. Abia acum, după ce Elayne îl eliberase, și-a dat seama cât de multă vinovăție simțise pentru absența lui de la Andor. Și asta dispăruse acum.

E timpul să te concentrezi pe Egwene. Băgă mâna în buzunar, strecurând cuțitul asasinului și îl ridică în lumina soarelui, inspectând acele pietre roșii. Avea datoria să o protejeze pe Egwene. Presupunând că ea l-a batjocorit, l-a urât și l-a exilat; nu ar merita pedepsele dacă ar reuși să-i păstreze viața?

— Lângă mormântul mamei mele, spuse o voce tăios din spate. "De unde ai luat aia?"

Gawyn se răsuci. Femeile pe care le observase mai devreme stăteau în spatele lui pe potecă. Dimana îi conducea, cu părul striat de alb, cu fața încrețită în jurul ochilor. Lucrul cu Puterea nu trebuia să oprească acele semne de îmbătrânire?

Erau doi oameni cu ea. Una era o tânără plinuță, cu părul negru, cealaltă o femeie robustă în vârstă mijlocie. Al doilea era cel care vorbise; avea ochi largi, cu aspect inocent. Și părea îngrozită.

— Ce este asta, Marille? întrebă Dimana.

— Cuțitul ăla, spuse Marille, arătând spre mâna lui Gawyn. „Marille a mai văzut unul ca acesta!”

„Am mai văzut-o”, a corectat Dimana. „Ești o persoană și nu un lucru.”

„Da, Dimana. Multe scuze, Dimana. Marille... *Nu* voi mai greși, Dimana.”

Gawyn ridică o sprânceană. Ce a fost în neregulă cu această persoană?

— Iartă-o, Domnul meu, spuse Dimana. „Marille a petrecut mult timp ca damane și are dificultăți în a se adapta.”

„Tu ești Seanchan?” spuse Gawyn. Desigur, ar fi trebuit să observ accentul.

Marille dădu din cap energic. O fosta damane. Gawyn simți un fior. Această femeie fusese antrenată să ucidă cu Puterea. A treia femeie a rămas tăcută, privind cu ochi curioși. Ea nu arăta nici pe departe la fel de supusă.

„Ar trebui să mergem mai departe”, a spus Dimana. „Nu este bine pentru ea să vadă lucruri care îi amintesc de Seanchan. Vino, Marille. Bănuiesc că este doar un simbol câștigat de Lord Trakand în luptă.

— Nu, stai, spuse Gawyn ridicând o mână. „Recunoști această lamă?”

Marille se uită la Dimana, de parcă ar fi cerut permisiunea de a răspunde. Rudele dădu din cap suferintă.

— Este un cuțit de sânge, domnule, spuse Marille. „Nu ai câștigat-o în luptă, pentru că bărbații nu învinș Bloodknives. Sunt de neoprit. Ei cad doar când sângele lor se întoarce împotriva lor.”

Gawyn se încruntă. Ce prostie a fost asta? „Deci aceasta este o armă Seanchan?”

— Da, domnule, spuse Marille. „Purtat de cuțitele de sânge”.

„Credeam că ai spus că acesta este un Bloodknife”.

„Este, dar și acesta este cel care le poartă. Învăluită în noapte, trimisă de voința împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – să-și doboare dușmanii și să moară în numele și gloria ei.” Marille își coborî ochii mai mult. „Marille vorbește prea mult. Ei îi pare rău."

— Îmi pare rău, spuse Dimana, cu un strop de exasperare în tonul ei.

— Îmi pare rău, repetă Marille.

— Deci astea... Cuțite de sânge, spuse Gawyn. „Sunt asasinii Seanchan? A simțit un fior profund. Ar fi putut lăsa în urmă trupe sinucigașe pentru a-l ucide pe Aes Sedai? Da. Avea sens. Criminalul nu a fost unul dintre Părăsiți.

— Da, domnule, spuse Marille. „Am văzut unul dintre cuțite atârnând în camera camerei amantei mele; i-a aparținut fratelui ei, care a purtat-o cu cinste până când sângele i s-a întors împotriva lui”.

"Familia lui?"

„Nu, sângele lui.” Marille s-a micșorat și mai mult.

— Spune-mi despre ele, spuse Gawyn urgent.

— Învăluită în noapte, spuse Marille, trimisă prin voința împărătesei — să trăiască pentru totdeauna — să-și doboare dușmanii și să moară în...

— Da, da, spuse Gawyn. — Ai spus asta deja. Ce metode folosesc? Cum se ascund atât de bine? Ce știi despre cum va lovi acest asasin?

Marille s-a micșorat și mai mult la fiecare întrebare și a început să scâncească.

„Lord Trakand!” a spus Dimana. „Conține-te.”

— Marille nu știe prea multe, spuse damane. „Marille îi pare rău. Te rog, pedepsește-o pentru că nu a ascultat mai bine.”

Gawyn se trase înapoi. Seanchan și-au tratat damanele mai rău decât animalele. Marille nu i s-ar fi spus nimic concret despre ceea ce ar putea face aceste Bloodknives. „De unde ai luat aceste damane?” întrebă Gawyn. „Au fost capturați soldați Seanchan? Trebuie să vorbesc cu unul; un ofițer, de preferință.”

Dimana își strânse buzele. „Acestea au fost luate în Altara și doar damanele ne-au fost trimise.”

— Dimana, spuse cealaltă femeie. Ea nu avea accent Seanchan. „Ce zici de sul'dam? Kaisea era din sângele scăzut.”

Dimana se încruntă. „Kaisea este... nesigur.”

— Te rog, spuse Gawyn. „Acest lucru ar putea salva vieți.”

— Foarte bine, spuse Dimana. "Așteptați aici. Mă voi întoarce cu ea.” Și-a dus cele două încărcături către palat, lăsându-l pe Gawyn să aștepte nerăbdător. Câteva minute mai târziu, Dimana s-a întors, urmată de o femeie înaltă care purta o rochie gri pal, fără curea sau broderie. Părul ei lung și negru era împletit într-o împletitură și părea hotărâtă să rămână cu exact un pas în spatele lui Dimana – o acțiune care a deranjat-o pe rudă, care părea că încearcă să o supravegheze pe femeie.

Au ajuns la Gawyn, iar sul'dam — incredibil — s-a lăsat în genunchi și s-a prosternat pe pământ, cu capul atingând pământul. Exista o eleganță lină la plecăciune; dintr-un anumit motiv, îl făcu pe Gawyn să se simtă de parcă ar fi fost batjocorit.

„Lord Trakand”, a spus Dimana, „acesta este Kaisea. Sau, cel puțin, așa insistă să o numim acum.”

— Kaisea este un servitor bun, spuse femeia pe un ton uniform.

— Ridică-te, spuse Gawyn. "Ce faci?"

— Kaiseei i s-a spus că ești fratele Reginei; tu ești din Sângele acestui tărâm, iar eu sunt o damană umilă.”

„Damane? Ești un sul'dam.”

— Nu mai, spuse femeia. „Trebuie să am guler, mare Doamne. Veți vedea că se face? Kaisea este periculos.”

Dimana dădu din cap în lateral, indicând că ar trebui să vorbească în privat. Gawyn s-a retras cu ea mai departe în Marșul Trandafirilor, lăsând-o pe Kaisea prosternată pe pământ.

— E o sul'dam? întrebă Gawyn. — Sau este o damană?

„Toți sul’dam pot fi antrenați să canalizeze”, a explicat Dimana. „Elayne crede că acest fapt le va submina întreaga cultură odată dezvăluită, așa că ne-a pus să ne concentrăm pe a-i învăța pe sul’dam să-și acceseze puterile. Mulți refuză să admită că pot vedea țesăturile, dar câțiva au fost sinceri cu noi. Pentru o femeie, ei au insistat să fie făcute damane.”

Ea dădu din cap spre Kaisea. „Acesta este cel mai tulburător. Credem că lucrează în mod intenționat să învețe țesăturile, astfel încât să poată crea un „accident” și să ne folosească propriul raționament împotriva noastră – dacă face ceva violent cu Puterea Unică, poate pretinde că am greșit lăsând-o liberă.”

O femeie care putea fi antrenată să ucidă cu Puterea Unică, care nu era legată de Cele Trei Jurăminte și care avea hotărârea să demonstreze că era periculoasă? Gawyn tremura.

„Păstrăm niște furculițe în cele mai multe zile”, a spus Dimana. „Nu vă spun asta pentru a vă îngrijora, ci pentru a vă avertiza că ceea ce spune și face ea poate să nu fie de încredere.”

Gawyn dădu din cap. "Mulțumesc."

Dimana l-a condus înapoi, iar sul'dam a rămas la pământ. „Cum te poate servi Kaisea, mare Doamne?” Acțiunile ei păreau o parodie a supunerii lui Marille. Ceea ce Gawyn luase inițial drept batjocură nu era deloc asta – în schimb, erau eforturile imperfecte ale unuia care era înalt născut de a-i imita pe cei umili.

— Ai mai văzut vreodată una dintre acestea? întrebă Gawyn dezinvolt, scoțând Cuțitul de sânge.

Kaisea gâfâi. „Unde ai găsit asta? Cine ti-a dat asta?" Se înfioră aproape imediat, de parcă și-ar fi dat seama că

ieșise din rolul ei asumat.

„Un asasin a încercat să mă omoare cu el”, a spus Gawyn. „Ne-am luptat, iar el a scăpat.”

— Este imposibil, mare Doamne, spuse femeia din Seanchan, cu vocea mai controlată.

"De ce spui asta?"

„Pentru că dacă ai fi luptat cu unul dintre Cuțitele de Sânge, mare Doamne, ai fi mort. Sunt cei mai experți ucigași din tot Imperiul. Ei luptă cel mai fără milă, pentru că sunt deja morți.”

„Trupe sinucigașe”. Gawyn dădu din cap. „Aveți informații despre ei?”

Chipul lui Kaisea a devenit conflictual.

— Dacă te văd în lesă? întrebă Gawyn. „Atunci îmi vei răspunde?”

"Lordul meu!" a spus Dimana. „Regina nu i-ar permite niciodată!”

— O voi întreba, spuse Gawyn. „Nu pot să promit că vei fi legată în lesă, Kaisea, dar pot să promit că voi mijloci la Regina pentru tine.”

„Ești puternic și puternic, mare Doamne”, a spus Kaisea. „Și într-adevăr înțelept. Dacă vei face acest lucru, Kaisea îți va răspunde.”

Dimana se uită cu privirea la Gawyn.

— Vorbește, îi spuse Gawyn sul'damului.

„Cuțitele de sânge nu trăiesc mult”, a spus Kaisea. „Odată ce li se dă o datorie, nu se odihnesc de ea. Li se acordă abilități de la Împărăteasa, fie ea să trăiască pentru totdeauna, inele ter'angreale care îi transformă în mari războinici.”

„Acelea își estompează formele”, a spus Gawyn. „Când sunt aproape de umbră.”

— Da, spuse Kaisea, părând surprins că știa asta. „Nu pot fi învinși. Dar în cele din urmă, propriul lor sânge îi va ucide.”

„Propriul lor sânge?”

„Sunt otrăviți de serviciul lor. Odată ce li se acordă o taxă, adesea nu vor dura mai mult de câteva săptămâni. Cel mult supraviețuiesc o lună.”

Gawyn ridică cuțitul, deranjată. „Deci trebuie doar să-i așteptăm.”

Kaisea râse. „Asta nu se va întâmpla. Înainte de a muri, își vor vedea datoria îndeplinită.”

„Acesta omoară oameni încet”, a spus Gawyn. „Una la câteva zile. O mână până acum.”

— Teste, spuse Kaisea. „Incercând punctele slabe și punctele forte, învățând unde pot lovi fără să fie văzuți. Dacă doar câțiva sunt morți, atunci nu ați văzut încă întreaga putere a Bloodknife-ului. Ei nu lasă o „mână” de morți, ci zeci”.

— Dacă nu îl opresc, spuse Gawyn. „Care sunt slăbiciunile lui?”

Kaisea râse din nou. "Puncte slabe? Mare Doamne, nu am spus că sunt cei mai buni războinici din Seanchan, sporiți și ajutați de favoarea împărătesei, să trăiască pentru totdeauna?

"Amenda. Ce zici de ter'angreal, atunci? Îl ajută pe asasin când este în umbră? Cum îl pot opri să funcționeze? Poate aprinde un număr mare de torțe?”

„Nu poți avea lumină fără umbră, mare Doamne”, a spus femeia. „Creează mai multă lumină și vei crea mai multe umbre.”

„Trebuie să existe o cale.”

„Kaisea este sigur că dacă există unul, mare Doamne, îl vei găsi.” Răspunsul femeii avea un ton îngâmfat. „Dacă Kaisea poate sugera, mare Doamne? Consideră-te norocos că ai supraviețuit luptând cu un Bloodknife. Nu trebuie să fi fost adevărata lui țintă. Ar fi prudent să te ascunzi până va trece o lună. Permite-i împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – să-și îndeplinească voința și binecuvântează prevestirile că ți-au fost avertizați suficient pentru a scăpa și a trăi.”

„Este suficient”, a spus Dimana. — Am încredere că ai ceea ce îți dorești, Lord Trakand?

— Da, mulțumesc, spuse Gawyn, deranjat. Abia a observat când Kaisea se ridică, iar Rudele îi conduse încărcarea departe.

Consideră-te norocos că ai supraviețuit... nu trebuie să fi fost cu adevărat ținta lui...

Gawyn a testat cuțitul de aruncare din mâinile lui. Ținta era Egwene, evident. „De ce altfel ar cheltui Seanchan o armă atât de puternică? Poate că au crezut că moartea ei va doborî Turnul Alb.

Egwene trebuia avertizată. Dacă o făcea să se enerveze pe el, dacă zbura în fața a ceea ce își dorea ea, trebuia să-i aducă această informație. I-ar putea salva viața.

Încă stătea acolo – gândindu-se cum să se apropie de Egwene – când un servitor în alb și roșu l-a găsit. Ea purta o farfurie cu un plic sigilat pe ea. — Lordul meu Gawyn?

"Ce este asta?" întrebă Gawyn, luând scrisoarea și folosind Cuțitul de sânge pentru a o deschide de-a lungul vârfului.

— De la Tar Valon, spuse servitorul, înclinându-se. „A venit printr-o poartă.”

Gawyn desfăcu foaia groasă de hârtie dinăuntru. A recunoscut scenariul Silvianei.

Gawyn Trakand.

S-a citit.

Amyrlin a fost complet nemulțumit să afle plecarea ta. Nu ai fost niciodată instruit să părăsești orașul. Ea mi-a cerut să trimit această misivă, explicând că ți-a fost dat suficient timp să stai inactiv în Caemlyn. Prezența ta este necesară în Tar Valon și te vei întoarce cu toată grabă.

Gawyn a citit scrisoarea, apoi a citit-o din nou. Egwene a țipat la el că i-a deranjat planurile, dar l-a aruncat afară din Turn și a fost nemulțumită să descopere că părăsise orașul? Ce se aștepta ea să facă? Aproape că a râs.

"Lordul meu?" întrebă servitorul. „Doriți să trimiteți un răspuns?” Pe tavă era hârtie și stilou. „Au dat de înțeles că ar fi de așteptat unul.”

— Trimite-i asta, spuse Gawyn, aruncând cuțitul cu sânge pe tavă. S-a simțit atât de furios, brusc, și toate gândurile de a se întoarce i-au fugit din minte. Femeie în flăcări!

„Și spune-i”, a adăugat el după o clipă de gândire, „că asasinul este Seanchan și poartă un ter’angreal special care îl face greu de văzut în umbră. Cel mai bine păstrați luminile suplimentare aprinse. Celelalte crime au fost teste care ne măsoară apărarea. Ea este adevărata țintă. Subliniați că asasinul este foarte, foarte periculos, dar nu persoana care credea că este. Dacă are nevoie de dovezi, poate veni să vorbească cu unii dintre Seanchan aici, în Caemlyn.

Servitorul părea nedumerit, dar când nu mai spuse nimic, femeia s-a retras.

A încercat să-și calmeze furia. Nu s-ar întoarce, nu acum. Nu când ar părea că s-ar fi târât înapoi la comanda ei. Ea avea „planurile și capcanele ei atente”. Ea spusese că nu are nevoie de el. Atunci ar trebui să se descurce fără el pentru o vreme.

34
Judecata

— Vreau ca cercetașii să vadă, spuse Perrin cu forță. „Chiar și în timpul procesului.”

— Fecioarelor nu le va plăcea asta, Perrin Aybara, spuse Sulin. „Nu dacă îi face să rateze șansa de a dansa sulițele.”

— O vor face oricum, spuse Perrin, mergând prin tabără, cu Dannil și Gaul lângă el. În spate urmau Azi și Wil al'Seen, cei doi paznici ai lui pentru ziua respectivă.

Sulin îl inspectă pe Perrin, apoi dădu din cap. „Se va face.” Ea s-a mutat.

— Lord Perrin, întrebă Dannil, mirosind nervos. "Despre ce este vorba?"

— Încă nu știu, spuse Perrin. „Ceva nu e în regulă în vânt.”

Dannil se încruntă, părând confuz. Ei bine, și Perrin era confuz. Confuz și din ce în ce mai sigur. Părea o contradicție, dar era adevărat.

Tabăra era ocupată, armatele lui adunându-se pentru a-i întâlni pe Mantele Albe. Nu armata lui, armatele lui. Era atât de multă diviziune între ei. Arganda și Gallenne se împingeau unul pe celălalt pentru o poziție, bărbații de la Two Rivers fiind supărați de noile trupe de mercenari, foștii refugiați zdrobiți între ei. Și, bineînțeles, Aiel, depărtați și făcând ce doreau.

O să-i desființez, își spuse Perrin. Ce conteaza? L-a deranjat totuși. Era un mod dezordonat de a conduce o tabără.

Oricum, oamenii lui Perrin își reveniseră în cea mai mare parte din această ultimă bulă a răului. Probabil că niciunul dintre ei nu și-ar mai privi armele la fel, dar răniții fuseseră vindecați, iar canalizatorii erau odihniți.

Whitecloaks nu fuseseră mulțumiți de întârziere, care se prelungise mai mult decât se așteptaseră probabil. Dar Perrin avusese nevoie de timp, din mai multe motive.

— Dannil, spuse el. — Presupun că soția mea te amestecă în comploturile ei de a mă proteja.

începu Dannil. "Cum-"

— Are nevoie de secretele ei, spuse Perrin. „Mi-e dor de jumătate dintre ei, dar acesta era la fel de clar ca ziua. Nu

este fericită de acest proces. Ce te pune să faci? Vreun plan cu Asha'man pentru a mă scoate din pericol?

— Așa ceva, domnule, a recunoscut Dannil.

— Mă duc, dacă devine rău, spuse Perrin. „Dar nu sari la asta prea devreme. Nu voi avea ca acest lucru să se transforme într-o baie de sânge pentru că unul dintre Whitecloaks scoate un blestem la momentul nepotrivit. Așteaptă semnalul meu. Înțeles?”

— Da, Domnul meu, spuse Dannil, mirosind a oaie.

Perrin trebuia să termine cu toate astea. Liber de ea. Acum. Pentru că, în ultimele zile, începuse să-i pară firesc. Sunt doar un... A încetat. Doar ce? Un fierar? Mai putea spune asta? Ce era el?

În față, Neald stătea pe un ciot de lângă terenul de călătorie. În ultimele zile, tânărul soldat Asha'man și Galia cercetaseră în mai multe direcții la ordinele lui Perrin, pentru a vedea dacă porțile funcționau dacă cineva se îndepărta suficient de tabără. Destul de sigur, s-a dovedit că au făcut-o, deși a trebuit să plece ore întregi pentru a scăpa de efect.

Nici Neald, nici Gaul nu observaseră nici un fel de schimbare în afară de țesătura pentru porțile care funcționează din nou. Nu exista nicio barieră sau indicație vizibilă pe această parte, dar dacă Perrin a ghicit corect, zona în care porțile nu funcționau se potrivea exact cu zona acoperită de dom în visul lupului.

Acesta a fost scopul domului și de aceea Slayer a păzit-o. Nu era vorba să vâneze lupii, deși cu siguranță a făcut asta cu plăcere. Ceva provoca atât domul, cât și problemele cu Asha'man.

— Neald, spuse Perrin, apropiindu-se de Asha'man. „Ultima misiune de cercetare a mers bine?”

"Da Domnul meu."

„Când tu și Grady mi-ai vorbit prima dată despre țesăturile eșuate, ai spus că ți s-a mai întâmplat. Cand a fost asta?"

„Când am încercat să deschidem poarta de acces pentru a prelua grupul de cercetători din Cairhien”, a spus Neald. „Am încercat la început și țesăturile s-au destrămat. Dar am așteptat puțin și am încercat din nou. De acea dată a funcționat.”

Asta a fost chiar după prima noapte în care am văzut cupola, se gândi Perrin. A apărut pentru o perioadă scurtă de timp, apoi a dispărut. Slayer trebuie să fi testat-o.

— Domnul meu, spuse Neald, apropiindu-se. Era un nebun, dar fusese de încredere când Perrin avea nevoie de el. "Ce se întâmplă?"

— Cred că cineva ne întinde o capcană, spuse Perrin încet. Am trimis pe alții să caute lucrul care a cauzat asta; este probabil un fel de obiect al Puterii Unice." Își făcea griji că ar putea fi ascuns în visul lupului. Ar putea ceva acolo să producă un efect în lumea reală? „Acum, ești sigur că nu poți crea deloc porți? Nici măcar în alte puncte din apropiere, în interiorul zonei afectate?"

Neald clătină din cap.

Prin urmare, regulile sunt diferite pe această parte, gândi Perrin. Sau, cel puțin, funcționează diferit la Călătorie decât la schimbarea în visul lupului. — Neald, ai spus că, cu porțile mai mari — folosind un cerc — poți trece întreaga armată în câteva ore?

Neald dădu din cap. „Am exersat."

„Trebuie să fim pregătiți pentru asta", a spus Perrin, privind spre cer. Încă simțea acea ciudățenie în aer. O slabă oboseală.

— Domnul meu, spuse Neald. „Vom fi pregătiți, dar dacă nu putem crea porți, atunci nu contează. Am putea, totuși, să ducem armata până în acel punct dincolo de efect și să scăpăm de acolo.

Din nefericire, Perrin bănuia că nu ar merge. Hopper numise asta un lucru din trecutul profund. Asta însemna că existau șanse mari ca Slayer să lucreze cu Forsaken. Sau a fost însuși unul dintre Părăsiți. Perrin nu se gândise niciodată la asta. Oricum, cei care plănuiesc această capcană ar urmari. Dacă armata lui ar încerca să evadeze, inamicul și-ar arunca capcana sau ar muta cupola.

Cei Părăsiți i-au păcălit pe Shaido cu acele cutii și le-au plasat aici. Și acolo era poza lui, fiind distribuită. A făcut totul parte din această capcană, oricare ar fi fost? Pericole. Atâtea pericole îl vânează.

Ei bine, la ce te aşteptai, se gândi el. Este Tarmon Gai'don.

„Mi-aș dori să se întoarcă Elyas", a spus el. Îl trimisese pe bărbat într-o misiune specială de cercetători. — Doar fii gata, Neald. Dannil, cel mai bine ar fi să mergi să-mi dai avertismentele oamenilor tăi. Nu vreau accidente."

Dannil și Neald au mers pe drumuri separate, iar Perrin s-a dus la pichetele de cai pentru a-l găsi pe Stepper. Galia, tăcută ca vântul, căzu lângă el.

Cineva strânge o capcană, gândi Perrin, încet, centimetru cu centimetru, în jurul piciorului meu. Probabil că așteaptă să se lupte cu Mantele Albe. După aceea, armata sa va fi slăbită și rănită. Alegeri usoare. Îi dădu un fior să-și dea seama că, dacă s-ar fi dus la luptă cu Damodred mai devreme, capcana ar fi fost răsturnată chiar atunci. Procesul a căpătat deodată o importanță enormă.

Perrin a trebuit să găsească o modalitate de a preveni o bătălie până când va putea ajunge încă o dată la visul lupului. În ea, poate că ar putea găsi o modalitate de a distruge cupola și de a-și elibera oamenii.

— Te schimbi, Perrin Aybara, spuse Gaul.

"Ce-i asta?" spuse Perrin, luându-l pe Stepper de la un mire.

„Acesta este un lucru bun”, a răspuns Gaul. „Este bine să văd că nu mai protestezi pentru a fi șef. Este mai bine să văd că vă bucurați de comandă.”

„Am încetat să protestez pentru că am lucruri mai bune de făcut”, a spus Perrin. „Și nu-mi place să fiu la comandă. O fac pentru că trebuie.”

Gaul dădu din cap, de parcă ar fi crezut că Perrin era de acord cu el.

Aiel. Perrin se leagăn în şa. „Să mergem mai departe, atunci. Coloana începe să meargă.”

— Încet, îi spuse Faile lui Aravine. „Armata se mută.”

Aravine făcu o reverență și se mișcă să transmită ordinele refugiaților. Faile nu era sigură ce avea să-i aducă această zi, dar voia ca cei care rămâneseră în urmă să rupă tabăra și să fie gata de marș, pentru orice eventualitate.

Când Aravine a plecat, Faile l-a observat pe Aldin, contabilul, i se alătură. Părea să viziteze Aravine destul de des în ultima vreme. Poate că în sfârșit renunțase la Arrela.

Se grăbi spre cort. Pe drum, a trecut pe lângă Flann Barstere, Jon Gaelin și Marek Cormer, verificându-și corzile arcului și săgețile. Toți trei și-au ridicat privirea spre ea și i-au făcut cu mâna. Părea să existe un sentiment de ușurare în ochii lor, ceea ce era un semn bun. Odată, acești bărbați păruseră rușinați când o văzuseră, de parcă s-ar simți rău pentru felul în care Perrin părea să se distrase cu Berelain în timpul absenței lui Faile.

Faile petrecerea timpului cu Berelain, amestecată cu denunțarea oficială a zvonurilor, lucra pentru a convinge tabăra că nu sa întâmplat nimic nepotrivit. Interesant, părea că Faile salvarea vieții lui Berelain în timpul bulei răului a avut cel mai puternic efect în schimbarea minții

oamenilor. Ei au presupus din cauza acelui eveniment că între cele două femei nu există nicio ranchiună.

Desigur, Faile nu salvase viața femeii, doar o ajutase. Dar nu asta spuneau zvonurile, iar Faile a fost încântat să-i vadă lucrând în favoarea ei și a lui Perrin pentru o dată.

A ajuns la cort și s-a spălat în grabă cu o cârpă umedă și ligheanul lor. Și-a pus niște parfum, apoi s-a îmbrăcat cu cea mai frumoasă rochie a ei – un gri-verde intens, cu modele de vie brodate pe corset și în jurul tivului. În cele din urmă, se verifică în oglindă. Bun. Își ascundea anxietatea. Perrin ar fi bine. El ar fi.

Și-a strecurat câteva cuțite în curea și oricum în mâneci. Afară, un mire îi adusese Daylight pentru ea. Ea a urcat – dor de Rândunica, care fusese ucis de Shaido. Chiar și cea mai frumoasă rochie a ei avea fuste împărțite pentru călărie; ea nu ar căra nimic altceva pe drum. Mama ei o învățase că nimic nu distruge mai repede credibilitatea unei femei în fața soldaților decât să călărească în șa. Și, dacă s-ar întâmpla ceva de neconceput și Perrin va cădea, Fale ar putea avea nevoie să preia comanda forțelor lor.

Ea s-a dus la trap în fața armatei care se aduna. Perrin stătea acolo în şa. Cum îndrăznește să arate atât de răbdător!

Faile nu și-a lăsat să se arate supărarea. A fost un timp să fie o furtună și un timp să fie o adiere blândă. Ea îi spusese deja lui Perrin, fără îndoială, ce părere avea despre acest proces. Pentru moment, trebuia să fie văzută susținându-l.

Ea a călărit lângă Perrin în timp ce Aes Sedai se adunau în spate, mergând ca Înțelepții. Fără Fecioare. Unde au fost? Trebuie să fie important să-i feri de proces. Pentru Sulin și pentru ceilalți, protejarea lui Perrin era o datorie dată de Car'a'carnul lor și ar fi o problemă gravă pentru ei dacă ar cădea.

Scurtând tabăra, ea observă doi gai'shain în halate albe cu glugă care se grăbeau spre primul rând. Gaul, care stătea lângă calul lui Perrin, se încruntă. Una dintre figuri s-a înclinat în fața lui, ținând în față o colecție de sulițe. — Proaspăt ascuțit, spuse Chiad.

„Și săgeți proaspăt înțepate”, a adăugat Bain.

„Am deja săgeți și sulițe”, a spus Gaul.

— Da, spuseră femeile, îngenunchând în fața lui, încă ținând ofrandele lor.

"Ce?" el a intrebat.

„Am fost pur și simplu îngrijorați pentru siguranța dumneavoastră”, a spus Bain. — La urma urmei, tu ai pregătit singur acele arme. Ea a spus-o cu seriozitate, fără nicio urmă de batjocură sau de nesinceritate. Cu toate acestea, cuvintele în sine au fost aproape de a favoriza.

Gaul a început să râdă. A luat armele oferite și le-a dat femeilor pe ale sale. În ciuda necazurilor zilei, Faile s-a trezit zâmbind. Interacțiunile cu Aiel aveau o complexitate stricată. Ceea ce ar fi trebuit să-l mulțumească lui Galiei în ceea ce privește gai'shain-ul său părea adesea să-l frustreze, și totuși ceea ce ar fi trebuit să fie insultător a fost întâmpinat cu amuzament.

În timp ce Bain și Chiad se retrăgeau, Faile privi peste armata care se aduna. Toți veneau, nu doar căpitanii sau forțele simbolice. Majoritatea nu ar putea urmări procesul, dar trebuiau să fie acolo. In caz.

Faile se opri lângă soțul ei. „Ceva te îngrijorează”, i-a spus ea.

„Lumea își ține respirația, Faile”, a spus el.

"Ce vrei să spui?"

A scuturat din cap. „Ultima vânătoare este aici. Rand este în pericol. Mai mult decât oricare dintre noi, el este în pericol. Și nu pot să merg la el, nu încă.”

— Perrin, nu ai niciun sens. De unde știi că Rand este în pericol?

„Pot să-l văd. De fiecare dată când îi spun numele sau mă gândesc la el, mi se deschide o viziune despre el.”

Ea clipi.

Se întoarse spre ea, cu ochii lui galbeni gânditori. „Sunt legat de el. El... trage de mine, vezi. Oricum, mi-am spus că voi fi deschis cu tine în privința unor astfel de lucruri.” El a ezitat. — Armatele mele aici, sunt strânse, Faile. Ca oile duse la măcelar.”

Și-a amintit brusc de viziunea sa din visul lupului. Oile aleargă în fața lupilor. Se credea unul dintre lupi. Dar s-ar fi putut înșela?

Ușoară! Se înșelase în privința asta. El știa ce înseamnă, acum. „Îl simt în vânt”, a spus el. „Problema cu porțile de acces, este legată de ceva ce se întâmplă în visul lupului. Cineva vrea să nu putem scăpa de acest loc.”

O adiere rece, ciudată în căldura amiezii, le-a cuprins. "Esti sigur?" întrebă Faile.

— Da, spuse Perrin. „În mod ciudat, sunt.”

„Acolo sunt Fecioarele? Cercetași?”

„Cineva vrea să ne prindă în capcană și să ne atace. Este cel mai logic să ne lăsăm să ne ciocnim cu Whitecloaks, apoi să ucidem pe oricine supraviețuiește. Dar asta ar necesita o armată, despre care nu există niciun semn. Doar noi și Whitecloaks. Îl am pe Elyas care caută semne ale unui Waygate în zonă, dar încă nu a găsit nimic. Așa că poate că nu există nimic și doar sar în umbre.”

„În ultimul timp, soțule, a devenit probabil ca acele umbre să muște. Am încredere în instinctele tale.”

Se uită la ea, apoi zâmbi profund. "Mulțumesc."

"Deci ce facem?"

„Ne ducem la acest proces”, a spus Perrin. „Și facem tot ce ne stă în putință pentru a nu merge la luptă cu Mantele Albe. Apoi, în seara asta, văd dacă pot opri lucrul care împiedică porțile de acces. Nu putem merge suficient de departe pentru a scăpa de ea; lucrul poate fi mutat. L-am văzut în două locuri. Va trebui să-l distrug, cumva. După aceea, scăpăm.”

Ea a dat din cap, iar Perrin a cerut să mărșăluiască. Deși forța din spate încă părea haotică – ca și cum ar fi fost încurcată o discuție de frânghie – armata a început să se miște. Diferitele grupuri s-au aranjat, dezvăluindu-se.

Au făcut scurta călătorie pe Jehannah Road, apropiindu-se de câmp cu pavilionul. Mantele Albe sosiseră deja; erau în formare. Părea de parcă și-ar fi adus toată armata.

Aceasta avea să fie o după-amiază tensionată.

Gaul alerga lângă calul lui Perrin și nu părea îngrijorat și nici nu avea fața acoperită. Faile știa că credea că este onorabil ca Perrin să meargă în judecată. Perrin fie trebuia să se apere, fie să admită și să accepte judecata. Aiel mersese liber la propriile lor execuții pentru a-l întâlni pe toh.

Au coborât cu călare până la pavilion. Un scaun fusese așezat pe o platformă joasă la capătul nordic, cu spatele la pădurea îndepărtată de frunze de piele. Morgase stătea pe scaunul înălțat, arătând în fiecare centimetru un monarh, purtând o rochie roșie și aurie pe care Galad trebuie să o fi găsit pentru ea. Cum de a confundat Faile vreodată această femeie cu o simplă servitoare?

Scaunele fuseseră așezate în fața lui Morgase, iar Mantele Albe umpleau jumătate din ele. Galad stătea lângă tronul ei improvizat al judecății. Fiecare șuviță de păr era la locul lui, uniforma fără cusur, mantia căzând în spatele lui. Faile aruncă o privire în lateral și îl surprinse pe

Berelain holbându-se la Galad și roșind, părând aproape flămând. Nu renunțase la încercările ei de a-l convinge pe Perrin să o lase să facă pace cu Mantele Albe.

— Galad Damodred, strigă Perrin, descălecând înaintea pavilionului. Faile descălecă și merse lângă el. „Vreau să-mi promiți ceva înainte să începă asta.”

„Și care ar fi asta?” strigă tânărul comandant din cortul cu laturile deschise.

— Promite că nu vei lăsa asta să se transforme în luptă, spuse Perrin.

„Aș putea promite asta”, a spus Galad. „Dar, bineînțeles, va trebui să-mi promiți că nu vei candida dacă judecata va cade împotriva ta.

Perrin a tăcut. Apoi și-a sprijinit mâna pe ciocanul său.

— Înțeleg că nu sunt dispus să promit, spuse Galad. „Îți dau această șansă pentru că mama m-a convins că ar trebui să ai voie să vorbești în apărarea ta. Dar mai devreme aș muri decât să permit unui bărbat care a ucis Copii să plece necontestat. Dacă nu vrei ca asta să se transforme în luptă, Perrin Aybara, atunci prezintă-ți bine apărarea. Ori asta, ori acceptă pedeapsa.”

Faile aruncă o privire către soțul ei; se încruntă. Părea de parcă ar fi vrut să rostească promisiunea cerută. Ea a pus o mână pe brațul lui.

— Ar trebui să o fac, spuse el încet. „Cum poate cineva să fie deasupra legii, Faile? I-am ucis pe acei oameni în Andor când Morgase era regina. Ar trebui să mă supun judecății ei.”

— Și datoria ta față de oamenii armatei tale? ea a intrebat. — Datoria ta față de Rand și față de Ultima Bătălie? Și la mine?

Perrin a ezitat, apoi a dat din cap. "Ai dreptate." Apoi, mai tare, a continuat: „Hai să continuăm cu asta”.

Perrin intră în pavilion, alături de Neald, Dannil și Grady. Prezența lor l-a făcut pe Perrin să se simtă ca un laș; felul în care stăteau cei patru făcea evident că nu aveau nicio intenție să-l lase pe Perrin să fie luat.

Ce era un proces, dacă Perrin nu ar respecta hotărârea sa? Nimic mai mult decât o farsă.

Whitecloaks priveau încordați, ofițerii lor stând la umbra pavilionului, armata lor odihnindu-se la paradă. Păreau de parcă nu ar fi avut nicio intenție să se retragă în timpul procedurilor. Forțele proprii ale lui Perrin – mai mari, dar mai puțin ordonate – au răspuns stând aproape de Mantele Albe.

Perrin dădu din cap, iar Rowan Hum plecă să se asigure că Galad îi eliberase pe captivi. Perrin se îndreptă spre faţa pavilionului, oprindu-se chiar înaintea scaunului ridicat al lui Morgase. Faile a rămas lângă el. Erau scaune pentru el aici și s-a așezat. La câțiva pași în stânga lui era standul lui Morgase. În dreapta lui, oamenii s-au așezat să privească procesul. Era cu spatele spre armata lui.

Faile — mirosind precaut — stătea lângă el. Au intrat alţii. Berelain şi Alliandre stăteau cu paznicii lângă el; cei Aes Sedai și Înțelepții stăteau în spate, refuzând locurile. Ultimele locuri au fost ocupate de câțiva dintre bărbații Two Rivers și de unii dintre foștii refugiați seniori.

Ofițerii Whitecloak s-au așezat în fața lor, cu fața lui Faile și Perrin. Bornhald și Byar în față. Erau vreo treizeci de scaune, probabil luate din proviziile lui Perrin pe care le însușiseră Whitecloaks.

— Perrin, spuse Morgase de pe scaun. „Ești sigur că vrei să treci cu asta?”

„Sunt”, a spus el.

— Foarte bine, spuse ea, cu fața impasibilă, deși mirosea ezitant. „Încep oficial acest proces. Acuzatul este Perrin Aybara, cunoscut sub numele de Perrin Goldeneyes.” Ea a ezitat. „Stăpânul celor două râuri”, a adăugat ea. „Galad, vei prezenta acuzațiile.”

— Sunt trei, spuse Galad ridicându-se. „Primele două sunt uciderea ilegală a lui Child Lathin și uciderea ilegală a copilului Yamwick. Aybara este, de asemenea, acuzată că este un Prieten Întunecat și că a adus trolloci în cele două râuri.”

Au auzit murmure furioase din partea oamenilor de la Two Rivers la ultima încărcare. Acei trolloci ucisesera propria familie a lui Perrin.

Galad a continuat: „Ultima acuzație nu poate fi încă dovedită, deoarece oamenii mei au fost forțați să iasă din Two Rivers înainte de a putea strânge dovezi. În ceea ce privește primele două acuzații, Aybara și-a recunoscut deja vina.”

— Este așa, Lord Aybara? întrebă Morgane.

— I-am ucis pe acei oameni, desigur, spuse Perrin. „Dar nu a fost o crimă”.

„Atunci aceasta este ceea ce instanța va decide”, a spus Morgase în mod oficial. „Și aceasta este disputa.”

Morgase părea o persoană complet diferită de Maighdin. Așa se așteptau oamenii să acționeze Perrin când veneau la el pentru judecată? Trebuia să recunoască

că ea a împrumutat procedurii o măsură de formalitate necesară. La urma urmei, procesul se desfășura într-un cort pe un câmp, cu scaunul judecătorului ridicat de ceea ce părea a fi un mic teanc de cutii cu un covor aruncat peste ele.

— Galad, spuse Morgase. „Oamenii tăi s-ar putea să spună partea lor din poveste.”

Galad dădu din cap către Byar. Se ridică, iar un alt Manta Albă – un tânăr cu capul complet chel – făcu un pas înainte să i se alăture. Bornhald rămase aşezat.

— Altceva, spuse Byar, s-a întâmplat acum vreo doi ani. În timpul primăverii. O primăvară nefiresc de rece, îmi amintesc. Ne întorceam de la o afacere importantă la comanda Lordului Căpitan Comandant și treceam prin sălbăticia din centrul Andorului. Urmam să tabărăm pentru noapte la un pasaj abandonat al lui Ogier, la baza a ceea ce a fost cândva o statuie enormă. Genul de loc pe care îl presupuneți va fi sigur.”

Perrin și-a amintit de acea noapte. Un vânt rece de est sufla peste el, ciufulindu-i mantia în timp ce stătea lângă o piscină cu apă dulce. Și-a amintit că soarele murea în tăcere în vest. Își amintea că se uita la piscină în lumina scăderii, urmărind vântul ciufulindu-și suprafața, ținând toporul în mâini.

Securea aceea năucită. Ar fi trebuit să-l arunce imediat. Elyas îl convinsese să-l păstreze.

„Când am ajuns”, a continuat Byar, „am constatat că locul de campare a fost folosit recent. Asta ne preocupa pe noi; puțini oameni știau despre stedding. Am stabilit, din singurul focar, că nu erau mulți dintre acești călători misterioși.

Vocea lui era precisă, descrierea lui metodică. Nu așa și-a amintit Perrin noaptea. Nu, își aminti șuieratul flăcărilor, scânteile care fluturau furioase în aer în timp ce Elyas arunca conținutul ceainicului în focar. Și-a amintit de o trimitere grăbită de la lupi care i-a inundat mintea, derutându-l. Necazul lupilor făcuse greu să se despartă de ei. Își aminti mirosul de frică pe Egwene, felul în care bâjbâia cu șaua Belei în timp ce o strângea. Și și-a amintit de sute de bărbați care miroseau rău. La fel ca Mantele Albe din pavilion. Miroseau ca niște lupi bolnavi care se repezi la orice se apropie prea mult. — Lordul Căpitan era îngrijorat, continuă Byar. Evident că nu menționa numele căpitanului, poate pentru a-l cruța pe Bornhald. Tânărul căpitan Whitecloak stătea perfect nemișcat, privindu-l pe

Byar de parcă nu avea încredere să se uite la Perrin. „S-a gândit că poate că tabăra fusese folosită de briganți. Cine altcineva le-ar stinge focul și ar dispărea în momentul în care altcineva s-ar apropia? Atunci am văzut primul lup.”

Ascunzându-se, cu răsuflarea gâfâind scurt, Egwene se ghemui lângă el în întuneric. Mirosul de fum de foc de tabără se ridica din hainele ei și din ale lui. Bela respirând în întuneric. Limitele adăpostitoare ale unei mâini enorme de piatră, mâna statuii lui Artur Hawkwing, care se eliberase cu mult înainte.

Dapple, furios și îngrijorat. Imagini cu bărbați în alb, cu torțe aprinse. Vânt, năvălind printre copaci.

„Lord Căpitanul a crezut că lupii sunt un semn rău. Toată lumea știe că îl servește pe Cel Întunecat. Ne-a trimis să cercetăm. Echipa mea a căutat spre est, privind prin formațiunile de stâncă și cioburi ale statuii enorme sparte.”

Durere. Bărbați care strigă. Perrin? Vei dansa cu mine duminica? Dacă suntem acasă până atunci…

— Lupii au început să ne atace, spuse Byar, cu vocea din ce în ce mai tare. „Era evident că nu erau creaturi obișnuite. Era prea multă coordonare la atacurile lor. Păreau să fie zeci de ei, mișcându-se prin umbră. Printre ei erau bărbați care ne loveau și ne ucideau călările.”

Perrin îl privise cu două seturi de ochi. A lui, din avantajul mâinii. Și ochii lupilor, care nu voiau decât să fie lăsați în pace. Mai devreme fuseseră răniți de un stol enorm de corbi. Au încercat să-i alunge pe bărbați. Speriați-i.

Atâta frică. Atât frica de oameni, cât și frica de lup. Guvernase în noaptea aceea, controlând ambele părți. Își putea aminti că luptase pentru a rămâne el însuși, uluit de trimiteri.

„Noaptea aceea s-a întins mult”, a spus Byar, cu vocea din ce în ce mai blândă, dar plină de furie. „Am trecut pe lângă un deal cu o stâncă plată masivă în vârf, iar Child Lathin a spus că i s-a părut că a văzut ceva în umbră acolo. Ne-am oprit, ținând luminile înainte și am văzut picioarele unui cal sub surplontă. I-am dat lui Lathin un semn din cap, iar el a făcut un pas înainte pentru a ordona celor care era acolo să se identifice.

„Ei bine, acel bărbat – Aybara – a ieșit din întuneric cu o tânără. Purta un secure rău și merse calm până la Lathin, ignorând lancea îndreptată spre piept. Și apoi…"

Și atunci lupii au preluat controlul. Era prima dată când i se întâmplase lui Perrin. Trimiterile lor fuseseră atât

de puternice, încât Perrin se pierduse. Își amintea că i-a zdrobit gâtul lui Lathin cu dinții, sângele cald i-a izbucnit în gură de parcă ar fi mușcat un fruct. Acea amintire fusese a lui Hopper, dar Perrin nu se putea despărți de lup pentru momentele acelei lupte.

"Și apoi?" îl îndemnă Morgane.

„Și apoi a fost o luptă”, a spus Byar. „Lupii au sărit din umbră și Aybara ne-a atacat. Nu se mișca ca un om, ci ca o fiară, mârâind. L-am supus și l-am ucis pe unul dintre lup, dar nu înainte ca Aybara să fi reușit să omoare doi dintre Copii.”

Byar se așează. Morgane nu a pus întrebări. Se întoarse către celălalt Manta Albă care stătuse cu Byar.

„Am puțin de împrumutat”, a spus bărbatul. „Am fost acolo și îmi amintesc exact la fel. Vreau să subliniez că atunci când l-am luat pe Aybara în custodie, el a fost deja judecat vinovat. Voiam să...”

— Hotărârea respectivă nu interesează acest proces, spuse Morgase cu răceală.

„Ei bine, atunci, permiteți ca vocea mea să fie mărturia unui al doilea martor. Am văzut și eu totul.” Pelerina Albă cheală se așeză.

Morgase se întoarse către Perrin. „Poți vorbi.”

Perrin se ridică încet. — Cei doi au vorbit cu adevărat, Morgase. Cam așa s-a întâmplat.”

"Despre?" întrebă Morgane.

„Aproape are dreptate.”

„Vinovăția sau inocența ta atârnă de „aproape”, lordul Aybara. Aceasta este măsura prin care veți fi judecați.”

Perrin dădu din cap. „Așa face. Spune-mi ceva, Excelență. Când judeci pe cineva astfel, încerci să-i înțelegi diferitele piese?”

Ea se încruntă. "Ce?"

„Stăpânul meu, omul care m-a pregătit ca fierar, mi-a dat o lecție importantă. Pentru a crea ceva, trebuie să-l înțelegi. Și pentru a înțelege ceva, trebuie să știi din ce este făcut.” O adiere răcoroasă a suflat prin pavilion, ciufulind mantii. Asta se potrivea cu sunetele liniștite de la câmpie de afară – bărbați care se schimbau în armură și cai bătând în picioare, tuse și șoapte ocazionale în timp ce cuvintele lui treceau prin rânduri.

— Am venit să văd ceva în ultima vreme, spuse Perrin. „Bărbații sunt formați din o mulțime de piese diferite. Cine sunt ei depinde de situația în care i-ai pus. Am avut o mână

de ajutor în a-i ucide pe cei doi oameni. Dar pentru a înțelege, trebuie să vezi bucățile din mine.”

A întâlnit ochii lui Galad. Tânărul căpitan Whitecloak stătea cu spatele drept, cu mâinile strânse la spate. Perrin și-ar fi dorit să prindă parfumul bărbatului.

Perrin se întoarse spre Morgase. „Pot vorbi cu lupii. Le aud vocile în mintea mea. Știu că sună ca recunoașterea unui nebun, dar bănuiesc că mulți din tabăra mea care au auzit asta nu vor fi surprinși. Având timp, v-aș putea dovedi, cu cooperarea unor lupi locali.”

— Nu va fi necesar, spuse Morgase. Mirosea a frică. Șoaptele armatelor au devenit mai puternice. A prins mirosul lui Faile. Îți faci griji.

„Acest lucru îl pot face”, a spus Perrin. „Este o bucată din mine, la fel ca fierul forjat. Așa cum sunt bărbații de conducere. Dacă ai de gând să mă judeci din cauza asta, ar trebui să o înțelegi.”

— Îți sapi propriul mormânt, Aybara, spuse Bornhald, ridicându-se și arătând cu degetul. „ Lordul nostru Căpitan Comandant a spus că nu poate dovedi că ești un Prieten Întunecat și totuși aici ne aduci cazul!”

„Acest lucru nu mă face un Prieten Întunecat”, a spus Perrin.

„Scopul acestei instanțe”, a spus Morgase ferm, „nu este să judece această acuzație. Vom determina vinovăția lui Aybara pentru moartea acelor doi bărbați și nimic altceva. Poți să stai, copilă Bornhald.

Bornhald stătea furios.

— Încă nu v-am auzit apărarea, Lord Aybara, spuse Morgase.

„Motivul pentru care ți-am spus ceea ce sunt – ceea ce fac – este să-ți arăt că lupii erau prietenii mei.” A tras aer în piept. „În noaptea aceea în Andor... a fost groaznic, așa cum a spus Byar. Ne-a fost frică, toți. Mantele Albe erau speriate de lupi, lupii erau speriați de foc și de mișcările amenințătoare pe care le făceau bărbații, iar eu eram pur și simplu speriat de lumea din jurul meu. Nu mai ieșisem niciodată din cele două râuri și nu înțelegeam de ce auzeam lupi în capul meu. Ei bine, nimic din toate acestea nu este o scuză și nu vreau să spun că este una. I-am ucis pe acei oameni, dar mi-au atacat prietenii. Când bărbații au mers la vânătoare pentru piei de lup, lupii au ripostat.” El s-a oprit. Aveau nevoie de tot adevărul. — Ca să fiu sincer, Altceva, nu eram stăpân pe mine. Eram gata să mă predau. Dar cu lupii în cap... le-am simțit durerea. Apoi Whitecloaks

mi-au ucis un prieten drag și a trebuit să lupt. Aș face același lucru pentru a proteja un fermier hărțuit de soldați.”

„Ești o creatură a Umbrei!” spuse Bornhald ridicându-se din nou. „Minciunile tale insultă morții!”

Perrin se întoarse spre bărbat, ținându-și ochii. Cortul tăcu, iar Perrin simți mirosul de tensiune care atârna în aer. — Nu ți-ai dat seama niciodată că unii bărbați sunt diferiți de tine, Bornhald? întrebă Perrin. „Ai încercat vreodată să te gândești cum trebuie să fie să fii altcineva? Dacă ai putea vedea prin acești ochi de aur ai mei, ai găsi lumea într-un alt loc.”

Bornhald deschise gura ca și cum ar fi vrut să scuipe o altă insultă, dar și-a lins buzele, de parcă s-ar fi uscat. — Mi-ai ucis tatăl, spuse el în cele din urmă.

— Cornul lui Valere fusese suflat, spuse Perrin, Dragonul Renăscut sa luptat cu Ishamael pe cer. Armatele lui Artur Hawkwing se întorseseră pe aceste țărmuri pentru a domina. Da, am fost în Falme. Am mers la luptă alături de eroii din Corn, alături de Hawkwing însuși, luptând împotriva Seanchanului. Am luptat de aceeași parte cu tatăl tău, Bornhald. Am spus că a fost un om bun și a fost. A încărcat curajos. A murit curajos.”

Publicul era atât de nemișcat încât păreau statui. Nici unul nu s-a mișcat. Bornhald deschise din nou gura ca să obiecteze, dar apoi o închise.

„Îți jur”, a spus Perrin, „sub Lumină și prin speranța mea de mântuire și renaștere, că nu l-am ucis pe tatăl tău. Nici eu nu am avut nimic de-a face cu moartea lui.”

Bornhald cercetă ochii lui Perrin și părea tulburat.

— Nu-l asculta, Dain, spuse Byar. Mirosul lui era puternic, mai puternic decât oricare altul din pavilion. Frenez, ca carnea putreda. „Ți-a ucis tatăl.”

Galad încă stătea în picioare, urmărind schimbul. „Nu am înțeles niciodată de unde știi asta, Copil Byar. Ce ai vazut? Poate că acesta ar trebui să fie procesul pe care îl ținem.”

— Nu este ceea ce am văzut, Lord Căpitane, spuse Byar. „Dar ceea ce știu. Cum altfel poți explica cum a supraviețuit, dar legiunea nu a făcut-o! Tatăl tău a fost un războinic curajos, Bornhald. Nu ar fi căzut niciodată în mâinile Seanchanului!”

— Asta-i o prostie, spuse Galad. „Seanchan ne-au bătut iar și iar. Chiar și un om bun poate cădea în luptă.”

— Am văzut acolo Ochi de Aur, spuse Byar, făcându-i un semn către Perrin. „Luptă alături de apariții fantomatice! Creaturi ale răului!”

— Eroii Cornului, Byar, spuse Perrin. „N-ai putut să vezi că ne-am luptat alături de Mantele Albe?”

— Păreai să fii, spuse Byar sălbatic. „Așa cum păreai că aperi oamenii din cele două râuri. Dar am văzut prin tine, Shadowspawn! Am văzut prin tine în momentul în care te-am cunoscut!”

— De asta mi-ai spus să scap? spuse Perrin încet. „Când am fost închis în cortul bătrânului lord Bornhald, după capturarea mea. Mi-ai dat o piatră ascuțită ca să-mi taie legăturile și mi-ai spus că dacă fug, nimeni nu mă va urmări.”

Byar încremeni. Părea că a uitat asta până în acest moment.

— Ai vrut să încerc să scap, a spus Perrin, „ca să mă poți ucide. Ne-ai dorit foarte mult pe Egwene și pe mine morți.

— Este adevărat, copilă Byar? întrebă Galad.

Byar se împiedică. „Desigur... desigur că nu. Eu... Deodată, el se întoarse și se întoarse către Morgase, pe tronul ei simplu de judecată. „Acest proces nu este despre mine, ci despre el! Ați auzit ambele părți. Care este răspunsul tău? Judecă, femeie!”

— Nu ar trebui să vorbești așa cu mama mea, spuse Galad încet. Fața lui era impasibilă, dar Perrin simțea pericolul asupra lui. Bornhald, părând foarte tulburat, se așezase pe spate și îi ținea capul cu mâna.

— Nu, este în regulă, spuse Morgase. "El are dreptate. Acest proces este despre Perrin Aybara.” Se întoarse de la Byar pentru a-l privi pe Perrin. S-a uitat calm înapoi. Mirosea... de parcă ar fi fost curioasă de ceva. „Lord Aybara. Simți că ai vorbit în mod adecvat pentru tine?”

„M-am protejat pe mine și pe prietenii mei”, a spus Perrin. „Petele Albe nu aveau nicio autoritate să facă așa cum au făcut ei, ordonându-ne să plecăm, amenințându-ne. Le cunoști reputația la fel de bine ca oricare, bănuiesc. Aveam motive întemeiate să ne ferim de ei și să ne supunem ordinelor lor. Nu a fost crimă. Doar mă apăram.”

Morgane dădu din cap. „Atunci voi lua decizia mea.”

„Ce zici să-i faci pe alții să vorbească în numele lui Perrin?” întrebă Faile, stând în picioare.

— Nu va fi nevoie de asta, Lady Faile, spuse Morgase. „Din câte îmi pot da seama, singura altă persoană pe care

am putea-o intervieva ar fi Egwene al'Vere, ceea ce nu pare în limitele rezonabile ale acestui proces.”

"Dar-"

— Este suficient, îl întrerupse Morgase, cu vocea devenind rece. „Am putea avea o duzină de Copii să-l numească Prieten Întunecat și două duzini dintre adepții săi să-i laudă virtuțile. Nici unul nu va servi acestui proces. Vorbim de evenimente specifice, într-o anumită zi.”

Faile tăcu, deși mirosea furioasă. Ea îl luă de braț pe Perrin, fără a se așeza pe spate. Perrin se simțea... regretat. El prezentase adevărul. Dar nu era mulțumit.

Nu a vrut să ucidă acele mantii albe, dar a vrut. Și o făcuse într-o frenezie, fără control. Putea să-i învinovăţească pe lupi, să-i învinovăţească pe Mantele Albe, dar adevărul sincer era că pierduse controlul. Când s-a trezit, abia și-a amintit ce făcuse.

— Știi răspunsul meu, Perrin, spuse Morgase. „Pot să văd în ochii tăi.”

— Fă ce trebuie, spuse Perrin.

„Perrin Aybara, te declar vinovat.”

"Nu!" țipă Faile. „Cum îndrăznești! Te-a luat înăuntru!”

Perrin își puse o mână pe umăr. Își întinsese mâna prin reflex, țintând spre cuțitele de acolo.

„Acest lucru nu are nimic de-a face cu ceea ce simt eu personal despre Perrin”, a spus Morgase. „Acesta este un proces conform legii andorene. Ei bine, legea este foarte clară. Perrin poate simți că lupii erau prietenii săi, dar legea prevede că câinele sau animalele unui om valorează un anumit preț. Uciderea lor este ilegală, dar uciderea unui bărbat ca răzbunare este și mai mult. Pot să vă citez chiar statutele dacă doriți.”

Pavilionul era tăcut. Neald se ridicase la jumătatea scaunului, dar Perrin îi întâlni privirea și clătină din cap. Aes Sedai și Wise Ones purtau fețe care nu trădau nimic. Berelain părea resemnat, iar Alliandre, cu părul de soare, avea o mână la gură.

Dannil și Azi al'Thone s-au mutat la Perrin și Faile, iar Perrin nu i-a forțat să dea înapoi.

„Ce contează asta?” întrebă Byar. „Nu va respecta judecata!”

Alte mantie albe stăteau în picioare, iar de data aceasta Perrin nu i-a putut privi pe toți cei de partea lui care făceau la fel.

— Încă nu am pronunțat sentința, spuse Morgase cu vocea clară.

„Ce altă propoziție ar putea fi?” întrebă Byar. — Ai spus că e vinovat.

— Da, spuse Morgase. „Deși cred că există alte circumstanțe relevante pentru condamnare.” Fața ei era încă dură și mirosea hotărâtă. Ce făcea ea?

„Petele Albe erau un grup militar neautorizat în limitele tărâmului meu”, a spus Morgase. „Prin această lumină, în timp ce îl declar vinovat pe Perrin pentru uciderea oamenilor tăi, conduc incidentul sub rezerva protocolului Kainec.”

„Aceasta este legea care guvernează mercenarii?” întrebă Galad.

"Intr-adevar."

"Ce este asta?" întrebă Perrin.

Galad se întoarse spre el. „Ea a decis că altercația noastră a fost o ceartă între grupuri de mercenari șomeri. În esență, guvernarea afirmă că nu au existat inocenți în ciocnire - nu ești, prin urmare, acuzat de crimă. În schimb, ați ucis ilegal.”

„Există o diferență?” întrebă Dannil, încruntat.

— Una de semantică, spuse Galad, cu mâinile încă strânse la spate, Perrin îi prinse mirosul; era curios. „Da, aceasta este o hotărâre bună, mamă. Dar pedeapsa este moartea, cred.

— Se poate, spuse Morgase. „Codul este mult mai indulgent, în funcție de circumstanțe.”

„Atunci ce guvernezi?” întrebă Perrin.

— Nu, spuse Morgase. „Galad, tu ești cel responsabil pentru oamenii uciși sau cel mai aproape de noi. Îți voi da sentința. Am dat hotărârea și definițiile legale. Tu decizi pedeapsa.”

Galad și Perrin se uitară peste pavilion. — Înțeleg, spuse Galad. „O alegere ciudată, Excelență. Aybara, trebuie întrebat din nou. Veți respecta deciziile acestui proces pe care le-ați sugerat însuți? Sau trebuie rezolvat acest lucru prin conflict?”

Faile se încordă lângă el. Perrin își auzea armata mișcându-se în spatele lui, bărbații slăbindu-și săbiile în teacă, mormăind. Cuvântul a trecut prin ei ca un zumzet scăzut. Lordul Perrin, numit vinovat. Vor încerca să-l ia. Nu vom lăsa să se întâmple, nu-i așa?

Mirosurile amare de frică și furie s-au amestecat în pavilion, ambele părți luminându-se una la alta. Mai presus de toate, Perrin simțea acea nedreptate în aer.

Pot să continui să alerg? el a crezut. Bănuit de ziua aceea? Nu au fost coincidențe cu ta'veren. De ce îl adusese Modelul aici pentru a se confrunta cu aceste coșmaruri din trecutul său?

— Mă voi respecta, Damodred, spuse Perrin.

"Ce?" Fale gâfâi.

— Dar, spuse Perrin, ridicând un deget, doar atâta timp cât promiți că vei amâna executarea acestei pedepse până după ce îmi voi îndeplini datoria la Ultima Bătălie.

— Vei accepta judecata după Ultima Bătălie? întrebă Bornhald, părând încurcat. „După ce poate fi sfârșitul lumii în sine? După ce ai avut timp să scapi, poate să ne trădezi? Ce fel de promisiune este asta?”

— Singurul fel pe care îl pot face, spuse Perrin. „Nu știu ce ne va aduce viitorul sau dacă vom ajunge la el. Dar luptăm pentru supraviețuire. Poate lumea însăși. Înainte de asta, toate celelalte preocupări sunt secundare. Acesta este singurul mod în care m-am putut depune.

„De unde știm că te vei ține de cuvânt?” întrebă Galad. „Oamenii mei te numesc Shadowspawn.”

„Am venit aici, nu-i așa?” întrebă Perrin.

„Pentru că am avut oamenii tăi captivi.”

„Și oare Shadowspawn i-ar fi îngrijorat un păr în privința asta?” întrebă Perrin.

Galad ezită.

— Îți jur, spuse Perrin. „Prin Lumină și prin speranța mea de mântuire și renaștere. Prin dragostea mea pentru Faile și pe numele tatălui meu. Vei avea șansa ta, Galad Damodred. Dacă amândoi supraviețuim până la sfârșitul acestui lucru, mă voi supune autorității tale.”

Galad îl studie, apoi dădu din cap. "Foarte bine."

"Nu!" strigă Byar. „Aceasta este o prostie!”

— Plecăm, Copil Byar, spuse Galad, mergând spre marginea pavilionului. „Decizia mea a fost luată. Mamă, vrei să mă înveți?”

— Îmi pare rău, Galad, spuse Morgase. "Dar nu. Aybara se îndreaptă spre Andor, iar eu trebuie să merg cu el.

"Foarte bine." Galad a continuat.

— Stai, strigă Perrin. „Nu mi-ai spus care va fi pedeapsa mea, odată ce mă supun.”

— Nu, spuse Galad, încă mergând. "Nu eu am."

35
Lucrul corect

„Înțelegi ce ai de făcut?” întrebă Egwene, mergând spre camerele ei din Turnul Alb. Siuan dădu din cap.

„Dacă apar”, a spus Egwene, „nu te vei lăsa atras într-o luptă”.

— Nu suntem copii, mamă, spuse Siuan sec.

„Nu, ești Aes Sedai – aproape la fel de prost în a urma instrucțiunile.”

Siuan îi aruncă o privire plată, iar Egwene regretă cuvintele ei. Fuseseră nechemați; ea era pe nerăbdare. S-a liniștit.

Ea încercase mai multe forme de momeală pentru a-l atrage pe Mesaana afară, dar până acum nu fusese nicio ciugulă. Egwene a jurat că aproape că o simțea pe femeia care o urmărea în Tel'aran'rhiod. Yukiri și grupul ei erau în impas.

Cea mai bună speranță a ei a fost întâlnirea din seara asta. Trebuia să o atragă. Egwene nu mai avea timp — monarhii pe care îi convinsese deja începeau să se miște, iar forțele lui Rand se adunau.

Astă seară. Trebuie să se întâmple în seara asta.

— Du-te, spuse Egwene. „Vorbește cu ceilalți. Nu vreau să fie greșeli prostești.”

— Da, mamă, mormăi Siuan, întorcându-se.

— Și Siuan, strigă Egwene după ea.

Fosta Amyrlin a ezitat. — Ai grijă de siguranța ta în seara asta, spuse Egwene. „Nu te-aș pierde.”

Siuan a dat adesea o asemenea îngrijorare un răspuns crunt, dar în seara asta ea a zâmbit. Egwene clătină din cap și se grăbi spre camerele ei, unde o găsi pe Silviana așteptând.

„Gawyn?” întrebă Egwene.

„Nu au fost vești despre el”, a răspuns Silviana. „Am trimis un mesager pentru el în această după-amiază, dar mesagerul nu s-a întors. Bănuiesc că Gawyn își amână răspunsul pentru a fi dificil.”

„Nu este nimic decât încăpățânat”, a spus Egwene. Se simțea expusă fără el. Era surprinzător, din moment ce ea îi ordonase în mod clar să stea departe de ușa ei. Acum își făcea griji pentru că el nu este acolo?

„Dublează-mi garda și asigură-te că au soldați detașați în apropiere. Dacă mi se declanșează protecția, vor ridica un zgomot.”

— Da, mamă, spuse Silviana.

— Și trimite-i lui Gawyn un alt mesager, spuse ea. „Una cu o scrisoare mai politicoasă. Cere-i să se întoarcă; nu-i comanda.” Cunoscând părerea Silvianei despre Gawyn, Egwene era sigură că scrisoarea originală fusese bruscă.

Cu acestea, Egwene a tras aer în piept, apoi a intrat în camerele ei, și-a verificat saloanele și s-a pregătit să adoarmă.

N-ar trebui să mă simt atât de epuizat, se gândi Perrin în timp ce cobora de pe Stepper. Nu am făcut altceva decât să vorbesc.

Procesul l-a cântărit. Părea să cântărească asupra întregii armate. Perrin se uită la ei în timp ce se întorceau în tabără. Morgase era acolo, plecată singură. Faile o urmărise tot drumul înapoi, mirosind a furie, dar fără să scoată un cuvânt. Alliandre și Berelain păstraseră distanța.

Morgase îl condamnase, dar, de fapt, nu prea îi păsa. Deviase Mantele Albe; acum trebuia să-și conducă oamenii în siguranță. Morgase a călărit prin tabără, căutându-i pe Lini și pe maestrul Gill. Sosiseră cu bine, împreună cu toți ceilalți prizonieri, așa cum promisese Galad Damodred. În mod surprinzător, trimisese proviziile și cărucioarele cu ele.

Procesul a fost o victorie, atunci. Oamenii lui Perrin nu păreau să vadă așa. Soldații s-au împărțit în grupuri în timp ce se furișau înapoi în tabără. S-a vorbit puțin.

Lângă Perrin, Gaul clătină din cap. „Două puncte de argint.”

"Ce-i asta?" întrebă Perrin, întinzându-i pe Stepper unui mire.

— O vorbă, spuse Gaul, ridicând privirea spre cer. „Două puncte de argint. De două ori am călărit la luptă și nu am găsit niciun dușman. Încă o dată, și ne pierdem onoarea.

— Mai bine să nu găsești niciun dușman, Gaul, spuse Perrin. „Mai bine să nu fie vărsat sânge.”

Gaul a râs. „Nu spun că vreau să pun capăt visului, Perrin Aybara. Dar uită-te la oamenii tăi. Ei pot simți ceea ce spun. Nu trebuie să dansați sulițele fără scop, dar nici să nu cereți prea des ca oamenii să se pregătească să ucidă, apoi să nu le dați pe nimeni cu care să lupte.”

— O voi face ori de câte ori vreau, spuse Perrin cu răbdare, dacă înseamnă a evita o bătălie. eu...”

Copitele unui cal bătură pământul, iar vântul îi aduse mirosul lui Faile când se întoarse cu fața ei.

— Într-adevăr, o bătălie evitată, Perrin Aybara, spuse Gaul, și încă o invitație. Să găsești apă și umbră.” Se îndepărtă cu trap în timp ce Faile descălecă.

Perrin respiră adânc.

— În regulă, soț, spuse ea, apropiindu-se de el. „Îmi vei explica exact ce credeai că faci. L-ai lăsat să te judece? Ai promis că te vei preda lui? Nu aveam impresia că m-am căsătorit cu un prost!”

— Nu sunt o proastă, femeie, a răcnit el înapoi. „Îmi tot spui că trebuie să conduc. Ei bine, astăzi v-am urmat sfatul!”

„Ai luat-o și ai luat decizia greșită.”

„Nu a fost o decizie corectă!”

„Puteai să ne lași să ne luptăm cu ei.”

„Intenționează să lupte la Ultima Bătălie”, a spus Perrin. „Fiecare Mantă Albă pe care l-am ucis ar fi un om mai puțin pentru a-l înfrunta pe Cel Întunecat. Eu, oamenii mei, Mantele Albe — niciunul dintre noi nu contează în comparație cu ceea ce urmează! Ei trebuiau să trăiască, la fel și noi. Și asta a fost singura cale!”

Ușoară, dar mi s-a părut greșit să țipi la ea. Cu toate acestea, chiar i-a înmuiat temperamentul. În mod remarcabil, soldații din apropierea lui au început să dea din cap, de parcă nu ar fi fost în stare să vadă adevărul până când el a strigat.

— Vreau să preiei comanda retragerii, îi spuse Perrin lui Faile. „Capcana nu a răsărit încă, dar mă trezesc mâncărimi din ce în ce mai mult în fiecare minut. Ceva ne urmărește; ne-au luat porțile și intenționează să ne vadă morți. Acum știu că nu ne vom lupta cu Mantele Albe, ceea ce înseamnă că vor ataca în curând. Poate în seara asta; dacă avem noroc, vor amâna până mâine dimineață.”

„Nu am terminat cu acest argument”, a avertizat ea.

„Ce s-a făcut s-a făcut, Faile. Aștept cu nerăbdare."

"Foarte bine." Ea încă mirosea furioasă, acei ochi frumoși întunecați ai ei fioroși, dar l-a reținut.

— Mă duc la visul lupului, spuse Perrin, aruncând o privire spre marginea taberei, unde se afla cortul lor. „Fie voi distruge acea cupolă, fie voi găsi o modalitate de a-l forța pe Slayer să-mi spună cum să fac Travelling să funcționeze din nou. Pregătește oamenii să mărșăluiască și

pune-i pe Asha'man să încerce să creeze o poartă pentru fiecare număr de o sută. În momentul în care funcționează, scoateți oamenii noștri de aici.”

"Unde?" întrebă Faile. „Jehannah?”

Perrin clătină din cap. "Prea aproape. S-ar putea ca inamicul să urmărească Andorul. Du-i la Caemlyn. De fapt nu. Whitebridge. Să stăm departe de oriunde s-ar putea aștepta. În plus, nu vreau să apar cu o armată în pragul lui Elayne până nu o avertizez.

— Un plan bun, spuse Faile. „Dacă te temi de atac, ar trebui să mutăm mai întâi adepții taberei, în loc să mutăm armatele și să ne lăsăm neapărați.”

Perrin dădu din cap. „Dar pune-le în mișcare de îndată ce porțile funcționează din nou.”

„Și dacă nu reușești?” Faile începuse să pară hotărât. Speriat, dar hotărât.

„Dacă nu am restaurat porți de acces într-o oră, începeți-le să mărșăluiască spre perimetrul unde Neald a descoperit că poate face porți de acces. Nu cred că va funcționa; Cred că Slayer va muta doar cupola, ținându-ne mereu sub ea. Dar este ceva.”

Faile dădu din cap, dar parfumul ei deveni ezitant. „Asta ne va pune și în marș, mai degrabă decât în tabără. Mult mai ușor să ținem ambuscadă în acest fel.”

— Știu, spuse Perrin. „De aceea nu trebuie să eșuez.”

L-a luat în brațe, cu capul la pieptul lui. Mirosea atât de minunat. Ca Faile. Aceasta a fost definiția minunatului pentru el. — Ai spus că este mai puternic decât tine, șopti ea.

"El este."

„Pot să fac ceva pentru a te ajuta să-l înfrunți?” întrebă ea încet.

„Dacă veți avea grijă de ei cât timp sunt plecat, asta vă va ajuta.”

„Ce se întâmplă dacă te ucide în timp ce ești acolo?”

Perrin nu răspunse.

„Nu există altă cale?” ea a intrebat.

Se trase înapoi de la ea. „Faile, sunt destul de sigur că el este Lord Luc. Miroase diferit, dar există și ceva asemănător la ei. Și când l-am rănit pe Slayer în visul lupului înainte, Luc a purtat rana.”

„Ar trebui să mă ajute să mă simt mai bine?” întrebă ea, strâmbându-se.

„Totul se întoarce. Terminăm cu Maiden și ne găsim la o aruncare de piatră de rămășițele Whitecloaks, Byar și

Bornhald cu ei. Slayer apare din nou în visul lupului. Omul acela despre care ți-am spus, Noam, cel care era în cușcă. Îți amintești unde l-am găsit?

— Ai spus că îl urmărești pe Rand. Prin..."

— Ghealdan, spuse Perrin. „S-a întâmplat la nici o săptămână la drum de aici."

„O coincidență ciudată, dar..."

— Fără coincidențe, Faile. Nu cu mine. Sunt aici cu un motiv. El este aici cu un motiv. Trebuie să înfrunt asta."

Ea a dat din cap. Se întoarse să meargă spre cortul lor, mâna ei alunecând eliberată de a lui. Înțelepții îi dăduseră un ceai care să-l lase să doarmă pentru a putea intra în visul lupului.

Era timpul.

„Cum ai putut să-l dai drumul?" spuse Byar, cu degetele strânse de pomul sabiei, cu mantia albă zvâcnind în spatele lui. El, Bornhald și Galad au trecut prin mijlocul taberei lor.

„Am făcut ce era corect", a spus Galad.

„A-l lăsa liber nu a fost corect!" spuse Byar. „Nu poți să crezi..."

— Copil Byar, spuse Galad încet, găsesc atitudinea ta din ce în ce mai insubordonată. Asta mă deranjează. Ar trebui să te deranjeze și pe tine."

Byar închise gura și nu spuse mai mult, deși Galad vedea că îi era greu să-și țină limba. În spatele lui Byar, Bornhald mergea tăcut, părând foarte supărat.

„Cred că Aybara își va respecta jurământul", a spus Galad. „Și dacă nu o face, acum am temeiul legal să-l vânez și să-i pun pedeapsa. Nu este ideal, dar cuvintele lui au fost înțelepciune. Cred că se apropie Ultima Bătălie și, dacă da, este timpul să ne unim împotriva Umbrei."

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Byar, gestionând tonul, cu tot respectul, acel om este din Umbră. El nu va lupta alături de noi, ci împotriva noastră."

„Dacă este adevărat", a spus Galad, „vom avea totuși șansa de a-l înfrunta pe câmpul de luptă. Am luat decizia mea, Copil Byar." Harnesh se apropie de ei și le salută. Galad dădu din cap. „Copilul Harnesh, tabără de grevă."

— Lordul meu căpitan comandant? Atât de târziu?"

— Da, spuse Galad. „Vom merge în noapte și vom pune o oarecare distanță între noi și Aybara, pentru orice eventualitate. Lasă cercetașii, asigură-te că nu încearcă să ne urmeze. Vom merge spre Lugard. Putem recruta și reaproviziona, apoi continuăm spre Andor.

— Da, lordul meu căpitan comandant, spuse Harnesh.

Galad se întoarse spre Byar când Harnesh pleca. Bărbatul scheletic salută, cu ochii scufundați periculos de supărați, apoi se îndepărtă. Galad s-a oprit pe teren, între corturi albe, cu mâinile la spate, în timp ce îi privea pe mesageri care îi transmiteau ordinele prin tabără.

— Ești tăcut, copile Bornhald, spuse Galad după câteva clipe. „Ești la fel de nemulțumit de acțiunile mele ca și Child Byar?”

— Nu știu, spuse Bornhald. „Am crezut atât de mult timp că Aybara mi-a ucis tatăl. Și totuși, văzând cum acționează Jaret, amintindu-și descrierea... Nu există nicio dovadă. Mă frustrează să recunosc asta, Galad, dar nu am nicio dovadă că i-a ucis pe Lathin și Yamwick. El a ucis Copii, așa că este un Prieten Întunecat.”

— L-am ucis și pe unul dintre Copii, spuse Galad. „Și a fost numit Darkfriend pentru asta.”

„Asta a fost diferit.” Ceva părea să-l tulbure pe Bornhald, ceva ce el nu spunea.

— Ei bine, este adevărat, spuse Galad. „Nu sunt de acord că Aybara ar trebui pedepsită, dar evenimentele zilei mă lasă ciudat de tulburat.”

A scuturat din cap. Găsirea răspunsurilor ar trebui să fie ușoară. Intotdeauna i-a venit lucrul potrivit. Cu toate acestea, ori de câte ori credea că a prins calea corectă de acțiune în ceea ce privește Aybara, a găsit griji dezgustătoare răsărind în interiorul lui.

Viața nu este atât de ușoară ca aruncarea unei monede, spusese mama lui. O parte sau alta... simplele tale iluzii...

Nu-i plăcea senzația. Deloc.

Perrin inspiră adânc. Florile au înflorit în visul lupului, chiar și în timp ce cerul răvășea argintiu, negru și auriu. Mirosurile erau atât de incongruente. Coacerea plăcintei cu cireșe. Balega de cal. Ulei și grăsime. Săpun. Un foc de lemne. Arrath. Cimbru. Catfern. Alte o sută de ierburi pe care nu le putea numi.

Foarte puțini dintre ei se potrivesc cu pajiștea unde apăruse el. Se asigurase să nu apară unde era tabăra lui în visul lupului; asta l-ar fi pus prea aproape de Slayer.

Mirosurile erau trecătoare. Dispare prea repede, de parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Hopper , a trimis el. *Sunt aici, Young Bull* . Lupul a apărut lângă el.

„Miroase ciudat.”

Amestecul de arome , trimis de Hopper. *Ca apele a o mie de pâraie. Nu este firesc. Nu este bine. Acest loc începe să se spargă* .

Perrin dădu din cap. Se mişcă, arătând până la genunchi, îmbrăcat în stăpâni maro, chiar în afara cupolei violete. Hopper apăru în dreapta lui, cu buruienile trosnind în timp ce se mișca printre ele.

Domul se ridică, de rău augur și nefiresc. A suflat un vânt, amestecând buruienile și scuturând membrele copacilor. Fulgerele fulgeră în tăcere pe cer.

El este acolo , a trimis Hopper. *Întotdeauna* .

Perrin dădu din cap. A venit Slayer la visul lupului așa cum a făcut Perrin? Și petrecerea timpului în ea l-a lăsat încă obosit, la fel ca și Perrin? Bărbatul părea să nu părăsească această zonă.

El păzea ceva. Trebuia să existe o modalitate în visul lupului de a dezactiva domul.

Tânăr Taur, venim . Expedierea a fost de la Oak Dancer. Haita ei se apropia, acum doar trei puternice. Sparks, Boundless, Oak Dancer însăși. Au ales să vină aici, mai degrabă decât să se alăture lupilor care alergau spre nord.

Cei trei au apărut în spatele lui Hopper. Perrin s-a uitat la ei și a trimis îngrijorarea. Acest lucru va fi periculos. Lupii pot muri.

Trimiterea lor înapoi a fost insistentă. Slayer trebuie să cadă pentru ceea ce a făcut. Împreună suntem puternici. Tânărul Taur nu ar trebui să vâneze singur prada atât de periculoasă.

Dădu din cap în semn de acord, lăsându-și ciocanul să apară în mână. Împreună, s-au apropiat de cupolă. Perrin intră în ea cu un pas lent și hotărât. A refuzat să simtă slăbiciune. Era puternic. Domul nu era altceva decât aer. El credea că lumea este așa cum și-a dorit el.

S-a împiedicat, dar a tras în interiorul cupolei. Peisajul se simțea puțin mai întunecat aici. Copacii bătrâni mai slabi de scoarță, feniculul muribund are un verde mai intens sau maro. Hopper și haita se mișcau prin cupola din jurul lui.

Ne îndreptăm spre centru , a trimis Perrin. *Dacă există un secret de descoperit, probabil că acesta va fi acolo* .

Se mișcau încet prin tufiș și arborele de copaci. Perrin și-a impus voința asupra zonei din jurul lui, iar frunzele au încetat să trosnească, buruienile rămânând tăcute când le-a lovit. Era firesc. Așa ar trebui să fie lucrurile. Asa a fost.

Ar fi o distanță mare până la centru, așa că Perrin a început să sară înainte. Nu sărituri sau pași; pur și simplu a

încetat să mai fie într-un loc, apărând într-o altă locație. Și-a mascat parfumul, deși Slayer nu era un lup.

Acesta trebuie să devină avantajul meu, se gândi Perrin pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult de centru. El este mai experimentat decât mine. Dar am lupul în mine. Acest loc este visul nostru. El este invadatorul. Oricât de priceput ar fi el, nu este unul dintre noi.

Și de aceea voi câștiga.

Perrin a mirosit ceva; o greșeală tot mai mare în aer. El și lupii s-au strecurat pe un deal mare, apoi au privit în jurul unei crăpături din pământul de acolo. Un mic suport de copaci de soc stătea chiar în față, la cincizeci de pași depărtare. Privind în sus, a considerat că acesta era foarte aproape de centrul domului. Folosind modul schimbător al lupilor, călătoriseră câteva ore de mers pe jos în câteva minute.

Asta este , a trimis Perrin. Se uită la Hopper. Mirosul lupului era mascat, dar ajungea să cunoască lupii suficient de bine pentru a citi îngrijorarea în privirea lui Hopper și felul în care stătea cu picioarele anterioare îndoite doar o mică parte.

Ceva sa schimbat.

Perrin nu auzi nimic. Nu simțea nimic. Dar a simțit ceva, un mic tremur în pământ.

Merge! a trimis el, dispărând. A apărut la zece pași depărtare și a văzut o săgeată lovind dealul unde stătuse. Puțul a despicat o piatră mare, înglobându-se în stâncă şi pământ până la fluturarea sa neagră.

Slayer se ridică ghemuit, întorcându-se să-l privească pe Perrin de-a lungul întinderii scurte de pământ. Ochii lui păreau negri, fața pătrată umbrită, corpul lui înalt musculos și periculos. Așa cum făcea adesea, purta un zâmbet. Într-adevăr un rânjet. Purta pantaloni de piele și o cămașă de un verde intens, cu antebrațele la vedere, cu mâna ținându-și arcul răutăcios de lemn întunecat. Nu purta tolba; a creat săgeți la nevoie.

Perrin își ținu ochii, făcând un pas înainte ca și cum ar fi provocat. A fost o distragere suficientă pentru ca lupii să atace din spate.

strigă Slayer, învârtindu-se când Boundless se izbi de el. Perrin era acolo într-o clipită, dând ciocanul jos. Slayer a dispărut, iar Perrin a lovit numai pământul, dar a simțit un miros de unde se dusese Slayer.

Aici? Mirosul acela era din același loc în care era Perrin. Alarmat, ridică privirea și îl văzu pe Slayer plutind

în aer chiar deasupra, desenând o săgeată.

Vântul, gândi Perrin. Este atât de puternic!

Săgeata s-a slăbit, dar o rafală bruscă a aruncat-o în lateral. S-a scufundat în pământ chiar lângă Perrin. Nu tresări, ridicând mâinile, propriul său arc apărând în ele. Deja desenat, săgeata pe loc.

Ochii lui Slayer se deschiseră mai larg când Perrin se dezlănțui. Slayer a dispărut, apărând pe pământ la mică distanță – iar Hopper a sărit peste el de sus, trăgându-l la pământ. Slayer a înjurat cu un sunet gutural, apoi a dispărut.

Iată , a trimis Hopper, arătând un deal.

Perrin a fost acolo într-o clipă, cu ciocanul în mâini, cu rucsacul cu el. Slayer ridică o sabie într-o mână și un cuțit în cealaltă în timp ce Perrin și cei patru lupi atacau.

Perrin a lovit primul, balansând ciocanul cu un vuiet. Slayer s-a scufundat de fapt în pământ, ca și cum ar fi fost lichid, căzând sub lovitura toporului. Își trânti cuțitul înainte, străpungând sânul lui Oak Dancer cu o stropire de sânge stacojiu, în timp ce se legăna într-o parte, lovindu-l pe fața lui Sparks. Oak Dancer nu a avut timp să urle; ea s-a prăbușit la pământ, iar Slayer a dispărut când Perrin și-a adus ciocanul înapoi. Sparks scânceind, a trimis agonie și panică și a dispărut. Ar trăi. Dar Oak Dancer era mort.

Mirosul lui Slayer fusese din nou în acest loc. Perrin s-a întors pentru a-și zdrobi ciocanul în sabia lui Slayer, în timp ce acesta încerca să-l străpungă din spate. Din nou o privire surprinsă de la Slayer. Bărbatul și-a dezvăluit dinții, trăgându-se înapoi, ținând un ochi precaut pe cei doi lupi rămași, Hopper și Boundless. Antebrațul lui Slayer sângera acolo unde Hopper îl mușcase.

„Cum este creată cupola, Luc?” spuse Perrin. „Arată-mi și pleacă. Te voi lăsa să pleci.”

— Cuvinte îndrăznețe, pui, mârâi Slayer înapoi. „Pentru unul care tocmai m-a văzut ucidând unul din haita ta”.

Boundless urlă de furie, sărind înainte. Perrin atacă în același timp, dar pământul de sub ei tremura, tremurând.

Nu, gândi Perrin. Poziția lui a devenit fermă când Boundless a fost doborât la pământ.

Slayer se aruncă, iar Perrin ridică ciocanul pentru a bloca — dar arma lui Slayer s-a transformat în fum și a trecut chiar prin ea, solidificându-se pe cealaltă parte. Cu un țipăit, Perrin încercă să se tragă înapoi, dar lama îl înțepă pe piept, tăindu-i cămașa și lăsând o tăietură de la un braț la altul. A izbucnit de durere.

Perrin icni, împiedicându-se pe spate. Slayer a condus înainte, dar ceva s-a izbit în el de sus. Hopper. Încă o dată, lupul mărunțiș îl duse pe Slayer la pământ, mârâind, colții clipind.

Slayer a înjurat și l-a eliberat cu piciorul. Hopper a zburat cu un scâncet de durere, a aruncat vreo douăzeci de picioare. În lateral, Boundless făcuse pământul să nu mai zbârnească, dar îi rănise laba.

Perrin se scuturã de durere. Slayer avea control puternic asupra acestei lumi. Ciocanul lui Perrin se simțea lent de fiecare dată când balansa, de parcă aerul însuși ar fi mai gros.

Slayer zâmbise când îl omorâse pe Oak Dancer. Perrin înainta, furios. Slayer stătea în picioare și se retrăgea înapoi pe versantul dealului, spre copaci. Perrin l-a urmărit, ignorându-i rana. Nu era destul de rău ca să-l oprească, deși își imagina un bandaj pe el, cu hainele reparate și strânse pe piept pentru a stinge sângele.

A intrat în copaci chiar în spatele lui Slayer. Crengile s-au închis deasupra capului și viță de vie se biciuia din umbrele întunecate. Perrin nu s-a obosit să se lupte cu ei. Vines nu s-a mișcat așa. Nu l-au putut atinge. Desigur, de îndată ce s-au apropiat, s-au ofilit și au căzut nemișcați.

Slayer înjură, apoi începu să se miște în pași izbucnitori, lăsând o neclaritate în urma lui. Perrin îl urmă, sporindu-și propria viteză.

Perrin nu a luat în mod conștient decizia de a se lăsa la patru picioare, dar într-o clipă o făcuse, urmărind pe Slayer în timp ce vânase cerbul alb.

Slayer era rapid, dar era doar un bărbat. Tânărul Taur făcea parte din pământ, copaci, tufiș, pietre, râuri. S-a mișcat prin pădure ca o briză care suflă printr-o adâncime, ținând pasul cu Slayer învingându-l. Fiecare buștean din calea lui Slayer era o obstrucție, dar pentru Young Bull fiecare era doar o parte a căii.

Tânărul Taur a sărit în lateral, cu labele sprijinite de trunchiurile copacilor împingându-l când se întoarse. S-a înălțat, peste pietre și stânci, sărind de la una la alta, lăsând o neclaritate în aer în urma lui.

Slayer a simțit miros de frică pentru prima dată. El a dispărut, dar Tânărul Taur a urmat, apărând pe câmpul unde armata tabăra, sub umbra sabiei mari de piatră. Slayer se uită peste umăr și înjură, dispărând din nou.

A urmat Tânărul Taur. Locul în care Whitecloaks făcuseră tabăra.

Vârful unui mic platou.

O peșteră s-a îngropat într-un deal.

Mijlocul unui mic lac. Tânărul Bull a alergat la suprafață cu ușurință.

Fiecare loc în care mergea Slayer, îl urmărea, fiecare clipă din ce în ce mai aproape. Nu era timp pentru săbii, ciocane sau arcuri. Aceasta a fost o urmărire, iar Young Bull a fost vânătorul de data aceasta. El... A sărit în mijlocul unui câmp, iar Slayer nu era acolo. Totuși, simțea mirosul unde se dusese bărbatul. L-a urmat și a apărut în alt loc pe același câmp. Erau parfumuri de locuri de jur împrejur. Ce?

Perrin s-a oprit, cu picioarele cizme zdrobindu-se în pământ. Se răsuci, uluit. Slayer trebuie să fi sărit rapid prin mai multe locuri diferite din același câmp, încurcându-și urma. Perrin a încercat să stabilească pe care să-l urmeze, dar toate au dispărut și s-au amestecat.

„Arde-l!” el a spus.

Young Bull , a venit o trimitere. Scântei. Lupul fusese rănit, dar nu fugise așa cum presupuse Perrin. El a trimis o imagine a unui tijă subțire de argint, înaltă de două mâini, răsărind din pământ în mijlocul unui stand de fenicul câin.

Perrin a zâmbit și s-a trimis acolo. Lupul rănit, cu încă sânge, zăcea lângă obiect. Era evident un fel de ter'angreal. Părea să fie făcut din zeci și zeci de bucăți fine de metal, ca o sârmă, țesute împreună ca o împletitură. Era lung de aproximativ două mâini și a fost înfipt mai întâi spre pământul moale.

Perrin o trase de la pământ. Domul nu a dispărut. A întors vârful din mână, dar habar n-avea cum să oprească cupola. A vrut ca vârful să se transforme în altceva, un băț, și a fost șocat când a fost respins. Obiectul părea de fapt să-i împingă mintea departe.

Este aici în realitatea sa , a transmis Sparks. Expedierea a încercat să transmită ceva, că articolul era într-un fel mai real decât majoritatea lucrurilor din lumea viselor.

Perrin nu a avut timp să se întrebe despre asta. Prima prioritate a fost să mute domul, dacă putea, departe de locul în care locuiau oamenii lui. S-a trimis la marginea unde intrase în cupolă.

După cum sperase, centrul cupolei s-a mișcat odată cu el. Se afla în locul în care intrase, dar marginea cupolei își schimbase pozițiile, centrul căzând oriunde stătea Perrin. Domul încă domina cerul, extinzându-se departe în toate direcțiile.

Tânărul Taur , a trimis Sparks. *Sunt liber. Greșeala a dispărut* .

Du -te , a trimis Perrin. *O să iau asta și să scap de el. Fiecare dintre voi, mergeți într-o direcție diferită și urlă. Încurcă Slayer* .

Lupii au răspuns. O parte din Perrin, vânătorul din interiorul lui, era frustrată că nu a putut să-l învingă direct pe Slayer. Dar asta era mai important.

A încercat să se mute într-un loc îndepărtat, dar nu a funcționat. Se părea că, deși ținea în brațe ter'angrealul, el era încă legat de regulile domului.

Așa că, în schimb, s-a mutat cât a putut. Neald spusese că era la vreo patru leghe de la tabăra lor până la perimetru, așa că Perrin s-a mutat atât de mult spre nord, apoi a făcut-o din nou și din nou. Cupola enormă se mișca odată cu el, centrul ei apărând mereu direct deasupra capului lui.

Avea să ducă țepul într-un loc sigur, unde Slayer să nu-l găsească.

36
O invitație

Egwene a apărut în Tel'aran'rhiod purtând o rochie albă pură, cusută cu fir auriu la cusături, iar în broderie, bucăți minuscule de obsidian – lustruite, dar neformate – cusute în aur de-a lungul garniturii corsetului. O rochie teribil de nepractică de deținut, dar asta nu a contat aici.

Era în camerele ei, unde dorise să apară. Ea s-a trimis pe hol din afara camerelor lui Yellow Ajah. Nynaeve era acolo, cu brațele încrucișate, rochia ei fiind mult mai sensibilă și maro.

— Vreau să fii foarte atent, spuse Egwene. „Ești singurul de aici care s-a confruntat direct cu unul dintre Părăsiți și, de asemenea, ai mai multă experiență cu Tel'aran'rhiod decât ceilalți. Dacă Mesaana sosește, tu vei conduce atacul.”

— Cred că mă descurc, spuse Nynaeve, cu colțurile gurii ridicându-se. Da, s-ar putea descurca. Reținându-l pe Nynaeve să nu atace, asta ar fi fost sarcina dificilă.

Egwene dădu din cap, iar Nynaeve dispăru. Ea ar rămâne ascunsă lângă Sala Turnului, urmărind după

Mesaana sau surorile Negre care vin să spioneze întâlnirea de momeală care avea loc acolo. Egwene s-a trimis într-un alt loc din oraș, o sală în care avea să aibă loc adevărata întâlnire între ea, Înțelepții și Găsitorii Vântului.

Tar Valon avea mai multe săli de întâlnire folosite pentru spectacole muzicale sau pentru adunări. Acesta, cunoscut sub numele de Calea Muzicianului, era perfect pentru nevoile ei. Era decorat cu precizie cu lambriuri din frunze de piele sculptate pentru a arăta ca o pădure de copaci care căptușește pereții. Scaunele erau dintr-un lemn asortat, cântat de Ogier, fiecare fiind un lucru de frumusețe. Au fost aranjate rotund, cu fața spre un podium central. Tavanul cu boltă era încadrat cu marmură sculptată pentru a arăta ca stelele de pe cer. Ornamentarea era remarcabilă; frumos fără a fi strident.

Înțelepții sosiseră deja – Amys, Bair și Melaine, a căror burtă era grozavă în etapele ulterioare ale sarcinii. Acest amfiteatru avea o platformă înălțată de-a lungul unei laturi, unde Înțelepții puteau sta confortabil pe podea, dar cei așezați pe scaune nu se uitau de sus la ei.

Leane, Yukiri și Seaine stăteau pe scaune cu fața înțelepților, fiecare purtând unul dintre visele copiate de Elayne, arătând umbrit și nesubstanțial. Trebuia să fie și Elayne acolo, dar ea avertizase că ar putea avea probleme cu canalizarea suficientă pentru a intra în Tel'aran'rhiod.

Aes Sedai și Wise Ones se inspectau unul pe altul cu un aer aproape palpabil de ostilitate. Aes Sedai i-au considerat pe Înțelepții sălbatici slab antrenați; Înțelepții, la rândul lor, au crezut că Aes Sedai sunt plini de ei înșiși.

Când Egwene a sosit, un grup de femei cu piele întunecată și păr negru a apărut chiar în centrul camerei. Windfinders aruncă o privire suspicioasă în jur. Siuan spusese, de pe vremea când îi preda, că Oamenii Mării aveau legende despre Tel'aran'rhiod și pericolele sale. Asta nu i-a împiedicat pe Windfinders să învețe tot ce puteau despre Lumea Viselor în momentul în care au descoperit că era reală.

În fruntea Windfinders era o femeie înaltă și zveltă, cu ochi înguști și gât lung, cu numeroase medalioane pe lanțul fin care îi leagă nasul de urechea stângă. Aceasta ar fi Shielyn, una dintre acelea despre care Nynaeve i-a spus lui Egwene. Ceilalți trei Windfinders au inclus o femeie demnă, cu șuvițe albe de păr țesute printre negru. Aceasta ar fi Renaile, conform scrisorilor pe care le trimiseseră și instrucțiunilor lui Nynaeve. Egwene fusese făcută să

creadă că va fi cea mai importantă dintre ei, dar părea supusă celorlalți. Își pierduse ea locul de Windfinder în fața Stăpânei Navelor?

„Bine ați venit”, le spuse Egwene. "Te rog aseaza-te."

— Vom rămâne în picioare, spuse Shielyn. Vocea ei era încordată.

— Cine sunt aceștia, Egwene al'Vere? întrebă Amys. „Copiii nu ar trebui să viziteze Tel'aran'rhiod. Nu este o bârlog abandonată pentru bursucul de nisip care trebuie explorată.”

„Copii?” întrebă Shielyn.

„Voi sunteți copii aici, mlaștină.”

— Amys, te rog, interveni Egwene. „Le-am împrumutat ter'angreal să vină aici. A fost necesar."

„Ne-am fi putut întâlni în afara Lumii Viselor”, a spus Bair. „Alegerea mijlocului unui câmp de luptă ar fi fost mai sigur.”

Într-adevăr, Windfinders nu erau foarte familiarizați cu funcționarea lui Tel'aran'rhiod. Îmbrăcămintea lor strălucitoare își schimba periodic culorile – de fapt, în timp ce privea Egwene, bluza lui Renaile a dispărut complet. Egwene s-a trezit înroșind, deși Elayne spusese că atunci când se aflau pe valuri, bărbații și femeile Sea Folk lucrau, purtând nici măcar o cusătură deasupra taliei. Bluza se întorsese o clipă mai târziu. De asemenea, bijuteriile lor păreau în flux aproape constant.

— Există motive pentru care am făcut ceea ce am făcut, Amys, spuse Egwene înaintând cu pași mari și așezându-se. „Shielyn din Sabura Night Waters și surorile ei au fost spuse despre pericolele acestui loc și și-au acceptat responsabilitatea pentru propria lor siguranță.”

— Un pic ca să dai un tifon și un butoi de ulei unui copil, mormăi Melaine, și ai pretinde că i-ai dat responsabilitatea pentru propria lui siguranță.

— Trebuie să înduram această ceartă, mamă? întrebă Yukiri.

Egwene a respirat liniştitor. „Vă rog, sunteți lideri ai popoarelor voastre separate, femei cu reputație de mare înțelepciune și acuitate. Nu putem măcar să fim civilizați unul cu celălalt?” Egwene se întoarse către Oamenii Mării. „Windfinder Shielyn, ai acceptat invitația mea. Sigur că acum nu veți respinge ospitalitatea mea dacă treceți la întreaga întâlnire?”

Femeia a ezitat. Avea un aer mândră pentru ea; interacțiunea recentă dintre Aes Sedai și Poporul Mării o

făcuse îndrăzneață. Egwene a împins în jos un junghi de furie; nu-i plăceau detaliile târgului cu privire la Bowl of Winds. Nynaeve și Elayne ar fi trebuit să știe mai bine. Ei... Nu. Elayne și Nynaeve făcuseră tot posibilul și fuseseră supuse unor eforturi neobișnuite. În plus, se spunea că negocierea cu Oamenii Mării este cu doar un pas mai sigur decât negocierea cu Întunericul însuși.

Shielyn dădu în cele din urmă un semn scurt din cap, deși bluza ei și-a schimbat culorile de mai multe ori în timp ce se gândea, adoptând purpuriu, iar bijuteriile ei au continuat să dispară și să reapară. "Foarte bine. Vă suntem datori pentru darul oferit de acest loc și vom fi de acord cu ospitalitatea dumneavoastră." S-a așezat pe un scaun în afară de Egwene și de cealaltă Aes Sedai, și cei cu ea au făcut-o la fel.

Egwene a răsuflat ușurat și a chemat câteva mese mici cu căni de ceai cald și parfumat. Windfinders au sărit, deși Înțelepții nu au bătut din ochi. Amys a întins totuși ceașca și a schimbat ceaiul cu flori de trandafir cu ceva cu o tentă mult mai întunecată.

— Poate ne vei spune care este scopul acestei întâlniri, spuse Bair, sorbind ceaiul. Oamenii Mării nu le-au luat pe ale lor, deși Aes Sedai au început să bea.

„Am ghicit deja", a spus Shielyn. „Această confruntare este inevitabilă, deși aș vrea să nu fie așa."

— Ei bine, atunci vorbește, spuse Yukiri. "Despre ce e vorba?"

Shielyn se concentră asupra lui Egwene. „Timp de multe anotimpuri și maree am ascuns natura vântului nostru de Aes Sedai. Turnul Alb inspiră, dar nu expiră – ceea ce este adus înăuntru nu are voie să plece. Acum că ne cunoști, ne vrei, pentru că nu poți suporta gândul că femeile se îndepărtează de mâna ta."

Aes Sedai se încruntă. Egwene o surprinse pe Melaine dând din cap în semn de acord. Cuvintele erau destul de adevărate, deși doar o parte a problemei. Dacă ar fi știut cât de utilă ar fi antrenamentul White Tower și cât de important era pentru oameni să știe că canalizatorii sunt îngrijiți și instruiți...

Cu toate acestea, acea gândire i se părea goală. Oamenii Mării aveau propriile lor tradiții și făceau o bună utilizare a canalelor lor fără reglementări de la Turnul Alb. Egwene nu petrecuse atât de mult timp cu oamenii de la mare ca Nynaeve sau Elayne, dar avusese rapoarte detaliate. Windfinders nu erau calificați cu multe țesături,

dar abilitățile lor cu țesături specifice – în special cele care se concentrau pe Aer – erau mult mai avansate decât cele practicate de Aes Sedai.

Aceste femei meritau adevărul. Nu asta reprezentau Turnul Alb și Cele Trei Jurăminte? — Ai dreptate, Shielyn din Sabura Night Waters, spuse Egwene. „Și poate că oamenii tăi au fost înțelepți să-și păstreze abilitățile ascunse de Aes Sedai.”

Yukiri gâfâi, o reacție destul de ne-Aes Sedai. Shielyn încremeni, lanțul de la ureche până la nas clintiind ușor în timp ce medalioanele de pe el se loveau împreună. Bluza ei s-a schimbat în albastru. "Ce?"

— S-ar putea să fi fost înțelept, spuse Egwene. „Nu mă-aș pretinde să-i ghicesc pe amyrlinii care au venit înaintea mea, dar există un argument de făcut. Poate că am fost prea zeloși să controlăm femeile care pot deține Puterea Unică. Este evident că Windfinders s-au descurcat bine în antrenament. Ar trebui să cred că Turnul Alb ar putea învăța multe de la tine.

Shielyn se așeză pe spate, scanând chipul lui Egwene. Egwene întâlni privirea femeii și își păstră expresia calmă. Vezi că sunt hotărâtă, se gândi ea. Vezi că vreau să spun ce spun. Asta nu este măgulire. Eu sunt Aes Sedai. Spun adevărul.

— Ei bine, spuse Shielyn. — Poate că am putea face un târg care să ne permită să-ți instruim femeile.

Egwene zâmbi. „Sperăm că vei vedea avantajul asta.” În lateral, ceilalți trei Aes Sedai îl priveau pe Egwene cu ostilitate măsurată. Ei bine, ar vedea. Cel mai bun mod de a câștiga avantajul a fost să scuturi așteptările ca gândacii de apă într-un borcan.

„Și totuși”, a spus Egwene, „recunoști că există lucruri pe care Turnul Alb le știe pe care nu le știi. Altfel nu te-ai fi străduit să negociezi ca femeile noastre să-ți antreneze Windfinders.”

„Nu vom revoca acel acord”, a spus Shielyn repede. Bluza ei a devenit galben pal.

— O, nu mă aștept la nimic de genul, spuse Egwene. „Este bine că acum aveți profesori Aes Sedai. Cei care s-au târguit cu tine au realizat ceva neașteptat.”

Cuvinte adevărate, fiecare. Cu toate acestea, felul în care le-a spus implica ceva mai mult – că Egwene dorise ca Aes Sedai să fie trimis pe navele Poporului Marin. Încruntarea lui Shielyn s-a adâncit, iar ea se așeză pe spătar în scaun. Egwene spera că se gândește dacă marea

victorie a poporului ei asupra Bowl of the Winds fusese o pregătire încă de la început.

„În caz contrar”, a continuat Egwene, „simt că acordul anterior nu a fost suficient de ambițios”. S-a întors către Înțelepții. — Amys, ești de acord că Aes Sedai au cunoștințe despre țesături pe care Înțelepții nu le cunosc?

— Ar fi o prostie să nu admitem expertiza Aes Sedai în aceste domenii, spuse Amys cu grijă. „Petrec mult timp exersându-și țesăturile. Dar sunt lucruri pe care le știm pe care nu le cunosc.”

— Da, spuse Egwene. „În timpul antrenamentului sub cei înțelepți, am învățat mai multe despre conducere decât am aflat în timpul petrecut în Turnul Alb. De asemenea, mi-ați oferit o pregătire foarte utilă în Tel'aran'rhiod și Dreaming.”

— În regulă, spuse Bair. Am urmărit o șopârlă cu trei picioare în toată această conversație, împingând-o cu un băț pentru a vedea dacă se va mișca mai departe.”

„Trebuie să împărtășim ceea ce știm unul cu celălalt”, a spus Egwene. „Noi trei grupuri – femeile care pot canaliza – trebuie să formăm o alianță.”

„Cu Turnul Alb în control, presupun”, a spus Shielyn.

„Tot ce spun”, a răspuns Egwene, „este că există înțelepciune în a împărtăși și a învăța de la alții. Înțelepților, aș fi acceptat de la Turnul Alb să fiu trimis să mă antrenez cu voi. Ar fi deosebit de util să-i antrenezi să stăpânească Tel'aran'rhiod.”

Era puțin probabil ca o altă Visătoare, precum Egwene, să fie descoperită printre Aes Sedai, deși putea spera. Talentul era foarte rar. Totuși, ar fi avantajos să aibă niște surori antrenate în Tel'aran'rhiod, chiar dacă ar fi trebuit să intre cu ter'angreal.

— Căutători de vânt, continuă Egwene. „Ți-aș trimite și femei la tine, în special pe cele calificate în aer, să învețe să cheme vânturile așa cum faci tu.”

„Viața unui ucenic Windfinder nu este ușoară”, a spus Shielyn. „Cred că femeile tale ar considera că este foarte diferită de viața blândă din Turnul Alb.”

Spatele lui Egwene își amintea încă de durerea vieții ei „moale” din Turnul Alb. „Nu mă îndoiesc că va fi o provocare”, a spus ea, „dar nu mă îndoiesc că ar fi foarte util tocmai din acest motiv”.

— Ei bine, bănuiesc că s-ar putea aranja, spuse Shielyn, aplecându-se în față, părând nerăbdătoare. „Ar trebui să existe o plată, desigur.”

— Unul egal, spuse Egwene. „Permițându-ți să trimiți unii dintre ucenicii tăi la Turnul Alb pentru a te antrena cu noi.”

„Îți trimitem deja femei.”

Egwene adulmecă. „S-au trimis sacrificii simbol, astfel încât să nu devenim suspicioși față de Windfinders. Femeile tale se izolează adesea sau vin fără tragere de inimă. Aș vrea să se oprească exercițiul – nu există niciun motiv să refuzi potențialilor Windfinders oamenilor tăi.”

„Ei bine, care ar fi diferența?” întrebă Shielyn.

„Femeile pe care le trimiți ar avea voie să se întoarcă la tine după antrenament”, a spus Egwene. „Înțelepții, aș vrea să ni se trimită și ucenici Aiel. Nu fără tragere de inimă și nu să devenim Aes Sedai, ci să ne antrenăm și să ne învățăm modurile. Și lor li s-ar permite să se întoarcă, dacă doresc acest lucru, odată ce au terminat.”

„Ar trebui să fie mai mult decât atât”, a spus Amys. „Îmi fac griji ce s-ar întâmpla cu femeile care se obișnuiesc prea mult cu modalitățile blânde ale zonelor umede.”

— Cu siguranță nu ai vrea să-i obligi... începu Egwene.

interveni Bair. — Ar fi în continuare ucenici Înțelepți, Egwene al'Vere. Copii care trebuie să-și termine antrenamentul. Și asta presupunând că suntem de acord cu acest plan; ceva despre asta îmi tulbură stomacul, cum ar fi prea multă mâncare după o zi de post.”

„Dacă îi lăsăm pe Aes Sedai să pună cârlige în ucenicii noștri”, a spus Melaine, ei nu vor fi eliberați curând.

„Vrei să fie ei?” spuse Egwene. — Vezi ce ai în mine, Melaine? Un Amyrlin Seat care a fost antrenat de Aiel? Ce sacrificiu ar merita pentru oamenii tăi să aibă mai mult ca mine? Aes Sedai care înțeleg ji'e'toh și Țara Triple, care îi respectă pe cei înțelepți mai degrabă decât să-i vadă ca rivali sau sălbatici?”

Cei trei Aiel se liniștiră la asta, uitându-se unul la altul, tulburați.

„Și tu, Shielyn?” spuse Egwene. „Ce ar merita pentru oamenii tăi să aibă un Amyrlin Seat care, după ce s-a antrenat cu tine, să te considere prieteni și care să-ți respecte modalitățile?”

„Ar putea fi valoros”, a recunoscut Shielyn. „Presupunând că femeile pe care ni le trimiți au un temperament mai bun decât cele pe care le-am văzut până acum. Încă nu am întâlnit un Aes Sedai care să nu beneficieze de câteva zile atârnat de catargul înalt.”

— Asta se datorează faptului că ai insistat să-i iei pe Aes Sedai, spuse Egwene, care sunt puse în calea lor. Dacă ar fi să-ți trimitem Accepted, ar fi mult mai flexibili.”

"In schimb?" spuse Shielyn imediat. „Acesta nu este târgul despre care discutam.”

— S-ar putea, a răspuns Egwene. „Dacă le permitem canalizatorilor Sea Folk să se întoarcă la tine în loc să le cerem să rămână în Turn, nu vei mai avea o nevoie atât de mare de profesorii Aes Sedai.”

„Acesta trebuie să fie un alt acord.” Shielyn clătină din cap. „Și nu va fi o afacere de făcut ușor. Aes Sedai sunt șerpi, ca acele inele pe care le porți.”

„Dacă mă ofer să includ ter’angreal de vis pe care l-ai împrumutat?” întrebă Egwene.

Shielyn se uită la mâna ei unde, în lumea reală, avea să țină farfuria care – cu un pic de Spirit canalizat – lăsa o femeie să intre în Tel'aran'rhiod. Egwene nu le dăduse ter'angrealul care permitea să intre fără a fi nevoie să-i canalizeze, desigur. Acestea erau mai versatile și, prin urmare, mai puternice. Cel mai bine le păstrați secrete.

— În Tel'aran'rhiod, spuse Egwene, aplecându-se în față, poți merge oriunde. Poți să-i întâlnești pe cei care sunt îndepărtați fără a fi nevoie să călătorești acolo, poți învăța ce este ascuns și poți discuta în secret.”

— Acesta este un lucru periculos pe care îl sugerezi, Egwene al'Vere, spuse Amys cu severitate. „A-i lăsa în libertate ar fi ca și cum ai lăsa un grup de copii din zonele umede să alerge sălbatic în Țara Triple.”

— Nu poți păstra acest loc pentru tine, Amys, spuse Egwene.

„Nu suntem atât de egoiști”, a spus Înțeleptul. „Vorbesc despre siguranța lor.”

— Atunci poate, spuse Egwene, cel mai bine ar fi ca oamenii de la mare să trimită câțiva dintre ucenicii lor să se antreneze cu voi, Înțelepții – și poate că ați putea trimite câțiva înapoi.

„Să trăiești pe nave?” spuse Melaine, îngrozită.

„Ce mod mai bun de a-ți învinge temerile de apă?”

— Nu ne este frică de asta, se răsti Amys. „O respectăm. Voi, cei din zonele umede...” Ea vorbea întotdeauna despre nave, așa cum cineva vorbea despre un leu în cușcă.

"Indiferent." Egwene se întoarse către Oamenii Mării. „Ter’angrealul ar putea fi al tău, dacă avem o afacere.”

— Ne-ai dat deja astea, spuse Shielyn.

— Ți-au fost împrumutate, Shielyn, așa cum au spus foarte clar femeile care le-au născut.

„Și ni le-ai oferi permanent?” întrebă Shielyn. „Fără nimic din toate prostiile astea despre toate ter’angrealul aparținând Turnului Alb?”

„Este important să existe o regulă care să împiedice ter'angreal să fie păstrat de cei care le descoperă”, a spus Egwene. „În acest fel, putem elimina un articol potențial periculos de la un comerciant sau fermier prost. Dar aș fi dispus să fac o excepție oficială pentru Windfinders și Wise Ones.”

— Deci, stâlpii de sticlă... spuse Amys. „M-am întrebat dacă Aes Sedai ar încerca vreodată să-i revendice.”

„Mă îndoiesc că s-ar întâmpla asta”, a spus Egwene. „Dar bănuiesc, de asemenea, că i-ar uşura minţile lui Aiel dacă ar fi să-l proclamăm oficial, că acei ter'angreal – şi alţii pe care îi deţii – îţi aparţin şi că surorile nu le pot revendica.

Asta le-a dat Înțelepților să se gândească serios.

„Încă mi se pare ciudat acest acord”, a spus Bair. „Aiel, te antrenezi în Turnul Alb, dar nu devin Aes Sedai? Nu este așa cum au stat lucrurile.”

— Lumea se schimbă, Bair, spuse Egwene încet. „Înapoi în Câmpul lui Emond, lângă un pârâu, era un petic de flori fine și cultivate de Emond's Glory. Tatălui meu îi plăcea să se plimbe acolo și îi plăcea frumusețea. Dar atunci când a fost construit noul pod, oamenii au început să treacă peste petec pentru a ajunge la el.

„Tatăl meu a încercat ani de zile să-i țină departe de plasture. Garduri mici, semne. Nimic nu a funcționat. Și apoi s-a gândit să construiască o potecă îngrijită din pietre de râu prin petec, cultivând florile în lateral. După aceea, oamenii au încetat să meargă pe ei.

„Când vine schimbarea, poți să țipi și să încerci să forțezi lucrurile să rămână la fel. Dar de obicei vei ajunge călcat în picioare. Totuși, dacă poți direcționa schimbările, ele te pot servi. Așa cum Puterea ne servește, dar numai după ce ne predăm ei.”

Egwene se uită pe rând la fiecare femeie. „Cele trei grupuri ar fi trebuit să înceapă să lucreze împreună de mult. Ultima Bătălie este peste noi, iar Dragonul Renăscut amenință că îl eliberează pe Cel Întunecat. Dacă asta nu ar fi suficient, avem un alt dușman comun – unul care ar vedea Aes Sedai, Windfinders și Wise Ones distruși deopotrivă.”

— Seanchanul, spuse Melaine.

Renaile, așezat în spatele Windfinders, scoase un șuierat blând la cuvânt. Îmbrăcămintea i s-a schimbat, iar ea purta armură, ținând o sabie în mână. A dispărut într-o clipă.

— Da, spuse Egwene. „Împreună, putem fi suficient de puternici ca să luptăm cu ei separat...”

— Trebuie să luăm în considerare acest târg, spuse Shielyn. Egwene a observat un vânt care sufla prin cameră, probabil creat de unul dintre oamenii de la mare din întâmplare. „Ne vom întâlni din nou și poate vom face o promisiune. Dacă reușim, termenii vor fi următorii: Îți vom trimite doi ucenici pe an, iar tu ne vei trimite doi.”

— Nu cel mai slab al tău, spuse Egwene. „Îți doresc cel mai promițător.”

— Și tu vei trimite același lucru? spuse Shielyn.

— Da, spuse Egwene. Două a fost un început. Probabil că ar dori să treacă la un număr mai mare odată ce planul s-a dovedit eficient. Dar ea nu a făcut forță pentru asta la început.

„Și noi?” spuse Amys. „Facem parte din acest „târg”, așa cum ai spus tu?”

„Doi Acceptați”, a spus Egwene, „în schimbul a doi ucenici. Se antrenează pentru o perioadă de nu mai puțin de șase luni, dar nu mai mult de doi ani. Odată ce femeile noastre sunt printre voi, ele trebuie să fie considerate ucenicii voștri și trebuie să vă urmeze regulile.” Ea a ezitat. „La sfârșitul pregătirii, toți ucenicii și Acceptați trebuie să se întoarcă la oamenii lor pentru cel puțin un an. După aceea, dacă ai tăi decid că vor să fie Aes Sedai, se pot întoarce pentru a fi luați în considerare. Același lucru este valabil și pentru femeile dintre noi, în cazul în care decid să se alăture cu tine în schimb.”

Bair dădu din cap gânditor. „Poate că vor exista femei ca tine care, văzând căile noastre, le vor ști superioare. Este încă păcat că te-am pierdut.”

„Locul meu era în altă parte”, a spus Egwene.

„Vrei să accepți asta și între noi?” le spuse Shielyn Înțelepților. „Ar trebui să fim de acord cu acest târg, doi pentru doi, într-un mod similar?

— Dacă târgul este de acord, spuse Bair, privind către ceilalți Înțelepți, vom ajunge și cu tine. Dar trebuie să vorbim cu ceilalți Înțelepți despre asta.”

— Și cum rămâne cu ter'angrealul? spuse Shielyn, întorcându-se înapoi către Egwene.

— Al tău, spuse Egwene. „In schimb, ne vei elibera de promisiunea că vom trimite surori să te antreneze și îi vom lăsa pe toți oamenii de la mare care se află în prezent printre noi să se întoarcă la oamenii lor. Toate acestea sunt supuse aprobării poporului tău și va trebui să aduc asta în fața Sala Turnului.”

Desigur, ca Amyrlin, decretele ei erau legi. Dacă Sala s-a refuzat, totuși, acele legi ar putea ajunge să fie ignorate. În acest sens, ar trebui să obțină sprijinul lor – și și-a dorit, mai ales având în vedere poziția ei că Sala ar trebui să lucreze împreună cu ea mai mult și să se întâlnească în secret mai puțin.

Cu toate acestea, era sigură că ar putea obține aprobarea pentru această propunere. Aes Sedai nu le-ar plăcea să renunțe la ter'angreal, dar nici nu le-a plăcut târgul care se făcuse cu Oamenii Mării peste Bowl of the Winds. Pentru a scăpa de asta, ar da aproape orice.

— Știam că veți încerca să puneți capăt surorilor care ne antrenează, spuse Shielyn, părând mulțumită de sine.

„Care ai prefera să ai?” întrebă Egwene. „Femeile care sunt printre membrii noștri cei mai slabi și care văd în serviciul lor o pedeapsă? Sau, în schimb, propriul tău om de mare, care a învățat tot ce putem oferi și se întorc cu bucurie pentru a împărtăși?” Egwene fusese pe jumătate tentată să trimită pur și simplu Sea Folk Aes Sedai la ei pentru a îndeplini totuși târgul; părea o răsucire corespunzătoare a situației.

Cu toate acestea, sperăm că acest nou târg îl va înlocui pe cel vechi. Avea sentimentul că le va pierde oricum pe surorile Sea Folk, cel puțin pe cele care doreau să se întoarcă cu oamenii lor. Lumea se schimba, iar acum că Windfinders nu mai erau un secret, vechile modalități nu trebuie menținute.

— Vom discuta, spuse Shielyn. Ea a dat din cap către ceilalți, iar aceștia au dispărut din cameră. Cu siguranță au învățat repede.

— Acest dans este unul periculos, Egwene al'Vere, spuse Amys, ridicându-se și ajustându-și șalul. „A existat o perioadă în care Aielul ar fi fost mândri să-i fi servit pe Aes Sedai. Timpul acela a trecut.”

— Femeile pe care credeai că le vei găsi nu sunt altceva decât un vis, Amys, spuse Egwene. „Viața reală este adesea mai dezamăgitoare decât visele, dar cel puțin când găsești onoare în lumea reală, știi că este mai mult decât o fantezie.”

Î

Înțeleptul dădu din cap. „Probabil vom fi de acord cu acest târg. Trebuie să învățăm ce poate preda Aes Sedai.”

„Vom alege cele mai puternice femei ale noastre”, a adăugat Bair. „Cei care nu vor fi corupți de moliciunea zonelor umede.” Nu exista nicio condamnare în aceste cuvinte. În mintea lui Bair, nu a fost o insultă a numi zonele umede.

Amys dădu din cap. „Această muncă pe care o faci este una bună atâta timp cât nu te închipui că ne legați în benzi de oțel.”

Nu, Amys, se gândi Egwene. Nu te voi lega în benzi de oțel. Voi folosi dantelă în schimb.

— Acum, spuse Bair. „Încă ai nevoie de noi astăzi? Ai indicat o bătălie…?”

— Da, spuse Egwene. „Sau așa sper.” Nu venise niciun cuvânt. Asta însemna că Nynaeve și Siuan nu descoperiseră pe nimeni care să asculte. Oare trucul ei a eșuat?

Înțelepții dădu din cap către ea, apoi se îndreptară spre o parte, discutând în liniște. Egwene se îndreptă spre Aes Sedai.

Yukiri se ridică. „Nu-mi place asta, mamă”, a spus Yukiri, vorbind încet și privindu-i pe cei înțelepți. „Nu cred că Sala va fi de acord cu asta. Mulți sunt hotărâți că toate obiectele Puterii Unice ar trebui să ne aparțină.”

— Sala va vedea motivul, spuse Egwene. „Am returnat deja Bolul Vânturilor Oamenilor Marini, iar acum că Elayne a redescoperit metoda de a crea ter’angreal, este doar o chestiune de timp până când sunt atât de multe încât să nu le putem urmări pe toate.”

— Dar Elayne este un Aes Sedai, mamă, spuse Seaine, ridicându-se, cu fața tulburată. „Sigur că o poți ține la coadă.”

— Poate, spuse Egwene, vorbind încet. „Dar nu ți se pare ciudat că – după toți acești ani – atât de multe Talente se întorc, atâtea descoperiri sunt făcute? Visul meu, Elayne ter'angreal, Prevestitor. Talentele rare par din abundență. O Eră se termină, iar lumea se schimbă. Mă îndoiesc că Talentul lui Elayne va rămâne unic. Ce se întâmplă dacă unul dintre Înțelepți sau Oamenii Mării o manifestă?”

Ceilalți trei stăteau liniștiți, tulburați.

— Încă nu este corect să renunți, mamă, spuse în cele din urmă Yukiri. „Cu efort, i-am putea aduce sub control pe Wise Ones și Windfinders.”

— Și Asha'man? spuse Egwene încet, incapabil să-și păstreze un indiciu de disconfort din voce. „Vom insista că

toate angreal și sa'angreal create pentru bărbați ne aparțin, deși nu le putem folosi? Ce se întâmplă dacă există Asha'man care învață să creeze obiecte de Putere? Îi vom forța să renunțe la tot ce ne creează ei? Am putea impune asta?”

„Eu...” a spus Yukiri.

Leane clătină din cap. „Are dreptate, Yukiri. Ușoară, dar ea este.”

— Lumea așa cum a fost nu mai poate fi a noastră, spuse Egwene încet, nevrând ca cei Înțelepți să audă. „A fost vreodată? Turnul Negru îi leagă pe Aes Sedai, Aielii nu ne mai venerează, Windfinders și-au ascuns cei mai buni canalizări de noi de secole și devin din ce în ce mai beligeranți. Dacă încercăm să ne ținem prea strâns de toate acestea, vom deveni fie tirani, fie proști, în funcție de cât de succes avem. Nu accept niciun titlu.

— Îi vom conduce, Yukiri. Trebuie să devenim o sursă la care se uită femeile, toate femeile. Reușim asta fără să ne ținem prea strâns, aducând canalele lor să se antreneze cu noi și trimițând cei mai talentați Acceptați ai noștri să devină experți în lucrurile la care sunt cei mai buni.”

— Și dacă ei spun același lucru chiar acum? întrebă Leane încet, uitându-se la Înțelepții, care vorbeau pe un ton stins în partea îndepărtată a încăperii. „Dacă ei încearcă să ne interpreteze așa cum îi jucăm noi?”

„Atunci trebuie să jucăm cel mai bine”, a spus Egwene. „Toate acestea sunt secundare, deocamdată. Avem nevoie de unitate împotriva Umbrei și a Seanchanului. Trebuie să... În cameră apăru o Siuan cu aspect slăbită, cu rochia ei scârbătă pe o parte. "Mamă! Avem nevoie de tine!"

„Bătălia a început?” spuse Egwene, urgent. În lateral, Înțelepții s-au animat.

— Da, spuse Siuan gâfâind. „S-a întâmplat imediat. Mamă, nu au venit să asculte! Au atacat!”

Perrin străbătu pământul, acoperind leghe la fiecare pas. Trebuia să ia vârful undeva departe de Slayer. Poate oceanul? Ar putea... O săgeată șuieră prin aer, tăindu-i umărul. Perrin înjură și se răsuci. Erau pe un deal stâncos înalt. Slayer stătea în jos de el, cu arcul înălțat spre fața lui unghiulară, cu ochii întunecați aprinși de furie. A lansat o altă săgeată.

Un zid, își spuse Perrin, chemând în fața lui un zid de cărămizi. Săgeata a lovit câțiva centimetri în cărămizi, dar

s-a oprit. Perrin s-a trimis imediat departe. Nu putea merge departe, însă, nu în timp ce purta cupola.

Perrin se schimbă astfel încât să nu se mai îndrepte direct spre nord, ci să se îndrepte spre est. Se îndoia că asta l-ar arunca pe Slayer — probabil că putea să vadă cupola mișcându-se și să-i judece direcția.

Ce să fac? Plănuise să arunce vârful în ocean, dar dacă Slayer îl urmărea, pur și simplu l-ar recupera. Perrin s-a concentrat să se miște cât de repede putea, acoperind ligi cu fiecare bătaie a inimii. Putea să-și depășească inamicul? Peisajul a trecut pe lângă el încețoșat. Munți, păduri, lacuri, pajiști.

În momentul în care credea că ar fi ajuns înainte, o siluetă apăru chiar lângă el, legănându-i o sabie la gât. Perrin se abătu, evitând cu greu atacul. El a mârâit, ridicând ciocanul, dar Slayer a dispărut.

Perrin se opri pe loc, frustrat. Slayer se putea mișca mai repede decât Perrin și putea ajunge sub cupolă sărind înaintea ei, apoi așteptând ca Perrin să o miște deasupra lui. De acolo, putea să sară direct la Perrin și să atace.

Nu pot să-l depășesc, își dădu seama Perrin. Singura modalitate de a fi sigur, singura modalitate de a-i proteja pe Faile și pe ceilalți, era să-l ucizi pe Slayer. În caz contrar, omul ar recupera vârful de oriunde l-ar fi pus Perrin, apoi și-ar fi returnat-o pentru a-și prinde oamenii în capcană.

Perrin se uită în jur, reorientându-se. Se afla pe o pantă ușor împădurită și putea vedea Muntele Dragonului la nord de el. Aruncă o privire spre est și văzu vârful unei structuri mari care se uită peste vârfurile copacilor. Turnul Alb. Orașul i-ar putea oferi lui Perrin un avantaj, ușurează ascunderea într-una dintre numeroasele clădiri sau alei.

Perrin a sărit în acea direcție, purtând țepul cu el, cupola pe care a creat-o călătorind cu el în timp ce se mișca. La urma urmei, s-ar reduce la o luptă.

37
Întuneric în Turn

Gawyn stătea pe o bancă în grădinile Palatului Caemlyn. Trecuseră câteva ore de când îl trimisese pe mesagerul lui Egwene. O lună gibosă atârna grăsime pe cer. Slujitorii treceau din când în când pe aici pentru a vedea dacă avea nevoie de ceva. Păreau îngrijorați pentru el.

Voia doar să privească cerul. Trecuseră săptămâni de când reușise să facă asta. Aerul se răcea, dar și-a lăsat haina, atârnată peste spătarul băncii. Aerul liber se simțea bine – diferit, cumva, de același aer sub un cer înnorat.

Odată cu stingerea ultimei lumini a amurgului, stelele străluceau ca niște copii șovăitori, aruncându-se cu ochiul acum, când tumultul zilei se potolise. M-am simțit atât de bine să-i revăd în sfârșit. Gawyn inspiră adânc.

Elayne avea dreptate. O mare parte din ura lui Gawyn față de al'Thor provenea din frustrare. Poate gelozie. Al'Thor juca un rol mai apropiat de ceea ce Gawyn și-ar fi ales pentru el. Națiunile conducătoare, armatele conducătoare. Privind viețile lor, cine și-a asumat rolul unui prinț și cine al unui păstor pierdut?

Poate că Gawyn a rezistat cererilor lui Egwene pentru că a vrut să conducă, să fie cel care a realizat actele eroice. Dacă ar deveni Gardienul ei, ar trebui să se dea deoparte și să o ajute să schimbe lumea. Era onoare în a menține în viață pe cineva mare. O profundă onoare. Ce rost aveau faptele mărețe? Recunoașterea pe care au adus-o sau viețile mai bune pe care le-au creat?

A da deoparte. Admirase bărbați ca Sleete pentru disponibilitatea lor de a face asta, dar nu-i înțelesese niciodată. Nu cu adevărat. Nu o pot lăsa să o facă singură, se gândi el. Trebuie să o ajut. Din umbra ei.

Pentru că o iubea. Dar și pentru că era spre bine. Dacă doi barzi au încercat să cânte melodii diferite în același timp, amândoi au făcut zgomot. Dar dacă unul se dă înapoi pentru a da armonie melodiei celuilalt, atunci frumusețea ar putea fi mai mare decât oricare dintre ele făcute singure.

Și în acel moment, în sfârșit, a înțeles. El s-a ridicat. Nu putea merge la Egwene ca prinț. Trebuia să meargă la ea ca gardian. Trebuia să vegheze asupra ei, să o slujească. Vedeți-i dorințele îndeplinite.

Era timpul să mă întorc.

Plângându-și haina, a pășit pe poteca spre Palat. Serenadele de deschidere ale diferitelor broaște de iaz s-au întrerupt scurt, urmate de stropi – când el a trecut pe lângă ele și a intrat în clădire. Nu a fost o plimbare lungă până în camerele surorii lui. Ea ar fi treaz; a avut probleme cu somnul în ultima vreme. În ultimele zile, de multe ori se bucuraseră de conversație și de o ceașcă de ceai cald înainte de culcare. La ușile ei, însă, a fost oprit de Birgitte.

Ea îi aruncă o altă privire. Da, nu-i plăcea să fie forțată să acționeze ca Căpitan-General în locul lui. Putea să vadă asta acum. Se simțea puțin stânjenit să se apropie de ea. Femeia ridică o mână. — Nu în seara asta, prințule.

— Plec spre Turnul Alb, spuse el. „Aș vrea să-mi iau rămas bun.”

Se mișcă să facă un pas înainte, dar Birgitte ținu o mână la piept, împingându-l ușor înapoi. „Poți pleca dimineața.”

Aproape că și-a întins mâna spre sabie, dar s-a oprit. Ușoară! Fusese o vreme când el nu reacţionase astfel la toate. Devenise un prost. — Întrebați dacă mă va vedea, spuse el politicos. "Vă rog."

— Am ordinele mele, spuse Birgitte. „În plus, ea nu putea să vorbească cu tine. Ea doarme.”

„Sunt sigur că i-ar plăcea să fie trezită.”

„Nu este genul ăsta de somn”, a spus Birgitte. Ea a oftat. „Are legătură cu problemele Aes Sedai. Du-te la culcare. Dimineața, probabil, sora ta va primi un cuvânt de la Egwene pentru tine.

Gawyn se încruntă. Cum ar fi…

Visele, și-a dat seama. Asta a vrut să spună Aes Sedai, despre Egwene care îi antrenează să meargă în visele lor. — Deci și Egwene doarme?

Birgitte îl privi. „Cenuşă sângeroasă, probabil că am spus deja prea multe. Pleacă în camerele tale.”

Gawyn se îndepărtă, dar nu pentru a merge în camerele lui. Va aştepta un timp de slăbiciune, îşi spuse, amintindu-şi cuvintele sul'damului. Și când lovește, va lăsa o astfel de dezolare pe care nu ai crede că un singur om ar putea crea...

Un timp de slăbiciune.

S-a repezit din camerele lui Elayne, sprintând pe holurile palatului către camera de călătorie pe care Elayne o amenajase. Din fericire, aici era de serviciu o rudă – cu ochii îngroziți, dar așteptând în cazul în care trebuia trimis mesaje de urgență. Gawyn nu a recunoscut-o pe femeia cu părul negru, dar ea părea să-l recunoască.

Ea a căscat și a deschis o poartă la cererea lui. A alergat prin și pe terenul de călătorie al Turnului Alb. Poarta de acces a dispărut chiar în spatele lui. Gawyn tresări, învârtindu-se cu un blestem. Aproape că s-a închis pe el! De ce a lăsat Ruda să dispară atât de brusc și atât de periculos? O fracțiune de secundă mai devreme și i-ar fi luat piciorul sau mai rău.

Nu era timp. S-a întors și a continuat să alerge.

Egwene, Leane și Înțelepții au apărut într-o cameră de la baza Turnului, unde aștepta un grup de femei neliniştite. Acesta era un post de pază pe care Egwene îl stipulase ca poziție de rezervă.

"Raport!" întrebă Egwene.

— Shevan și Carlinya sunt morți, mamă, spuse Saerin sumbru. Brownul brusc gâfâia.

înjură Egwene. "Ce s-a întâmplat?"

„Eram în mijlocul trucului nostru, având o discuție despre un complot fals pentru a aduce pacea în Arad Doman, așa cum ai comandat. Și apoi..."

— Foc, spuse Morvrin, tremurând. „Dă explozie prin pereți. Femei care canalizează, mai multe cu o Putere incredibilă. L-am văzut pe Alviarin acolo. Și alții."

„Nynaeve este încă acolo sus", a adăugat Brendas.

— Femeie încăpățânată, spuse Egwene, uitându-se la cei trei Înțelepți. Ei au dat din cap. — Trimite-l pe Brendas afară, spuse ea, arătând spre White, cu ochii reci. „Când te trezești, du-te și trezește-i pe ceilalți aici, ca să nu fie în afara pericolului. Lasă-l pe Nynaeve, Siuan, Leane și pe mine."

— Da, mamă, spuse Brendas.

„Amys a făcut ceva care a făcut ca forma ei să dispară. Voi ceilalți, a spus Egwene, mergeți într-un loc în siguranță. Departe de oraș." Foarte bine, mamă, spuse Saerin. Ea a rămas pe loc, însă. Ce?" spuse Egwene.

„Eu..." Saerin se încruntă. „Nu pot să merg. Ceva este ciudat."

— Prostii, se răsti Bair. "Aceasta-"

— Bair, spuse Amys. „Nu pot pleca. Ceva este foarte în neregulă.”

„Cerul este violet”, a spus Yukiri, privind pe o fereastră mică. „Lumină Arată ca o cupolă, acoperind Turnul și orașul. Când s-a întâmplat?"

„Ceva este foarte în neregulă aici”, a spus Bair. „Ar trebui să ne trezim.”

Amys a dispărut brusc, făcând-o pe Egwene să treacă. S-a întors într-o clipă. „Am putut să merg acolo unde am fost înainte, dar nu pot părăsi orașul. Nu-mi place asta, Egwene al'Vere.”

Egwene a încercat să se trimită la Cairhien. Nu a mers. S-a uitat pe fereastră, simțindu-se îngrijorată, dar hotărâtă. Da, era violet deasupra.

„Trezește-te dacă trebuie”, le-a spus ea Înțelepților. "Voi lupta. Unul dintre Shadowsouled este aici.”

Înțelepții au tăcut. — Vom merge cu tine, spuse în cele din urmă Melaine.

"Bun. Voi, ceilalți, îndepărtați-vă de acest loc. Du-te la Calea Muzicianului și stai acolo până te trezești. Melaine, Amys, Bair, Leane, mergem într-un loc mai înalt în Turn, o cameră cu lambriuri din lemn și un pat cu baldachin, draperii de tifon în jurul ei. Este dormitorul meu.”

Înțelepții dădu din cap și Egwene s-a trimis acolo. Pe noptiera ei stătea o lampă; nu a ars aici în Tel'aran'rhiod, deși ea o lăsase aprinsă în lumea reală. Cei Înțelepți și Leane au apărut în jurul ei. Tifonul care drapeau patul lui Egwene s-a ciufulit în briza înfățișării lor.

Turnul s-a cutremurat. Luptele au continuat.

— Fii atent, spuse Egwene. „Vânăm inamici periculoși, iar ei cunosc acest teren mai bine decât tine.”

„Vom fi atenți”, a răspuns Bair. „Am auzit că Sufletele Umbrelor se consideră stăpâni ai acestui loc. Ei bine, vom vedea.”

— Leane, a spus Egwene, te poți descurca singur? Egwene fusese tentată să o trimită, dar ea și Siuan petrecuseră ceva timp în Tel'aran'rhiod. Cu siguranță, ea era mai experimentată decât majoritatea.

„Voi ține capul jos, mamă”, a promis ea. „Dar cu siguranță vor fi mai mulți dintre ei decât noi. Ai nevoie de mine."

— De acord, spuse Egwene.

Cele patru femei au făcut cu ochiul. De ce nu au putut părăsi Turnul? A fost tulburător, dar și util. Ar însemna că a fost prinsă aici.

Dar sperăm că așa a fost și Mesaana.

Cinci porumbei se ridicară în aer, împrăștiindu-se de pe marginea acoperișului. Perrin se învârti. Slayer stătea în spatele lui, mirosind a piatră.

Bărbatul cu ochi duri ridică privirea către păsările care fugeau. "A ta?"

— Pentru avertisment, răspunse Perrin. „M-am gândit că vei vedea prin cojile de nucă de pe pământ.”

— Înțelept, spuse Slayer.

În spatele lui se întindea un oraș magnific. Perrin nu crezuse că orice oraș ar putea fi la fel de magnific ca Caemlyn. Dar dacă a existat așa ceva, era Tar Valon. Întregul oraș era o operă de artă, aproape fiecare clădire împodobită cu arcade, turle, gravuri și ornamente. Până și pavajul păreau aranjat artistic.

Ochii lui Slayer au pâlpâit până la centura lui Perrin. Acolo, atașat într-o pungă pe care o crease Perrin pentru a-l ține, era ter'angrealul. Vârful ieșea în partea de sus, bucăți argintii înfășurandu-se unul în jurul celuilalt într-o împletitură complexă cu noduri. Perrin încercase din nou să distrugă lucrul gândindu-se la el, dar fusese respins. Atacând-o cu ciocanul, nu-l îndoise. Oricare ar fi fost chestia asta, fusese construită pentru a rezista unor asemenea atacuri.

— Ai devenit priceput, spuse Slayer. „Ar fi trebuit să te ucid cu luni în urmă.”

— Cred că ai încercat, spuse Perrin, ridicând ciocanul, sprijinindu-l pe umăr. "Cine ești tu cu adevărat?"

„Un om din două lumi, Perrin Aybara. Și unul deținut de amândoi. Voi avea nevoie de vârful de vis înapoi.”

— Apropie-te și o voi distruge, spuse Perrin.

Slayer pufni, mergând înainte. „Nu ai puterea pentru asta, băiete. Nici măcar nu am puterea să reușesc asta.” Ochii îi pâlpâiră inconștient peste umărul lui Perrin. Spre ce?

Dragonmount, se gândi Perrin. Trebuie să se fi îngrijorat că veneam pe aici pentru a-l arunca înăuntru. Era oare acesta, atunci, un indiciu al modului în care Perrin putea distruge ter'angrealul? Sau Slayer încerca să-l inducă în eroare?

— Nu mă apăsa, băiete, spuse Slayer, cu sabia și cuțitul apărând în mâinile lui în timp ce mergea înainte. „Am omorât deja patru lupi astăzi. Dă-mi vârful.”

Patru? Dar el omorâse doar pe unul pe care Perrin îl văzuse. Încearcă să mă ciocnească.

— Crezi că voi crede că nu mă vei ucide dacă ți-o dau? spuse Perrin. „Dacă ți-aș da asta, ar trebui să te duci să-l pui înapoi la Ghealdan. Știi că te-aș urma acolo.” Perrin clătină din cap. „Unul dintre noi trebuie să moară și asta este.”

Slayer a ezitat, apoi a zâmbit. „Luc te urăște, știi. Te urăște profund.”

„Și tu nu?” întrebă Perrin, încruntat.

„Nu mai mult decât urăște lupul pe cerbul.”

— Nu ești un lup, spuse Perrin, mârâind încet.

Slayer ridică din umeri. „Atunci, să terminăm cu asta.” S-a repezit înainte.

Gawyn a intrat în Turnul Alb; oamenii de gardă abia au avut timp să salute. S-a repezit pe lângă lămpile cu suport cu oglindă. Doar unul din doi a fost aprins, pentru a conserva uleiul. Când a ajuns la o rampă în sus, a auzit niște picioare în spatele lui.

Sabia lui șuieră în timp ce o smulse, învârtindu-se. Mazone și Celark se opriră. Foștii tineri purtau acum uniforme de gardă turn. Ar încerca să-l oprească? Cine știa ce fel de ordine îi lăsase Egwene?

Au salutat.

„Bărbați?” spuse Gawyn. "Ce faci?"

— Domnule, spuse Celark, cu fața slăbită umbrită în lumina neregulată a lămpii. „Când un ofițer trece cu o astfel de privire pe față, nu întrebi dacă are nevoie de ajutor. Doar urmează!”

Gawyn zâmbi. "Haide." Se repezi pe rampe, cei doi bărbați urmându-l, cu săbiile pregătite.

Sferturile lui Egwene erau oarecum sus, iar pulsul lui Gawyn se accelera – respirația lui forțată – când ajunseră la nivelul ei. S-au grăbit pe trei holuri; apoi Gawyn ridică mâna. Aruncă o privire spre adâncițurile umbrite din apropiere. Era vreunul dintre ei suficient de adânc pentru a ascunde un Bloodknife?

Nu poți avea lumină fără umbră...

S-a uitat după colț, spre ușa lui Egwene; stătea practic în aceeași poziție în care era când îi stricase planurile înainte. Făcea și el același lucru acum? Cei doi paznici ai săi stăteau aproape în spatele lui, așteptând comanda lui.

Da. El făcea același lucru ca înainte. Și totuși, ceva se schimbase. O va vedea protejată, astfel încât să poată face

lucruri grozave. El ar sta în umbra ei și ar fi mândru. El ar face ceea ce i-a cerut ea, dar ar fi văzut-o în siguranță, indiferent de situație.

Pentru că asta a făcut un Gard.

El a alunecat înainte, făcându-i semn oamenilor să-i urmeze. Întunericul din acel alcov întunecat de dinainte nu părea să-i respingă atenția, așa cum o făcuse data trecută. Un semn bun. Se opri la uşă şi încercă cu grijă. A fost deblocat. Respiră adânc, apoi se strecură înăuntru.

Nu au declanșat alarme; nicio capcană nu l-a prins și l-a aruncat. Câteva lămpi străluceau pe pereți. La un zgomot slab, se uită în sus. O servitoare a Turnului atârna acolo, zbătându-se, cu ochii mari, cu gura căzută de un flux invizibil de Aer.

Gawyn înjură, năvălind prin încăpere și deschise ușa camerei de dormit a lui Egwene. Patul ei, cu o parte pe peretele din partea opusă, era acoperit cu perdele de tifon alb, iar pe suportul de lângă el ardea o lampă. Gawyn traversă camera spre ea, împingând tifonul deoparte. Ea dormea? Sau era ea...

Își întinse mâna spre gâtul ei, dar la o bătaie slabă în spate, Gawyn își biciui sabia și blocă lovitura care venea în spatele lui. Nu una, ci două neclare de întuneric săriră din umbră. A aruncat o privire pentru Egwene; nu era sânge, dar nu-și putea da seama dacă ea respira sau nu. Intrarea lui îi întrerupsese la timp pe asasini?

Nu era timp să verifice. A căzut în Apple Blossoms in the Wind și a început să strige. Oamenii lui au păşit în prag, apoi au încremenit acolo, uluiți.

„Obțineți mai mult ajutor!” spuse Gawyn. "Merge!"

Mazone cu pielea întunecată se întoarse să asculte, în timp ce Celark, părând hotărât, sări în luptă.

Cuțitele de sânge s-au mișcat și s-au ondulat. Gawyn a reușit să se strecoare în Cat on Hot Sand pentru a le testa, dar fiecare lovitură a lovit doar aerul. Ochii îi durea deja din cauza încercării de a urmări figurile.

Celark a atacat din spate, dar a fost la fel de ineficient ca Gawyn. Gawyn strânse din dinți, luptându-se cu spatele lipit de pat. Trebuia să-i țină departe de Egwene, suficient de mult pentru ca ajutorul să vină. Dacă ar putea... Ambele figuri se răsuciră brusc, lovind în tandem pe Celark. Bărbatul abia a avut timp să blesteme, înainte ca o sabie să-l prindă în gât și să țâșnească sânge strălucitor. Gawyn strigă din nou, căzând în Lizard în Thornbush, lovind în spatele asasinilor.

Din nou, atacurile lui au ratat. Se părea că nu avea decât câțiva fire de păr. Celark s-a împiedicat pe podea cu un gâlgâit, sângele lui reflectând lumina felinarului, iar Gawyn nu a putut să facă un pas înainte să-l apere. Nu fără să o demasc pe Egwene.

Unul dintre asasini s-a întors spre Gawyn, în timp ce celălalt îl decapita pe Celark, cu o tăietură care – în ciuda umbrelor – semăna foarte mult cu The River Undercuts the Bank, Gawyn se dădu înapoi, încercând să-și țină ochii de la omul căzut. Apăra. Nu trebuia decât să se apere până a venit ajutorul! S-a întors în lateral.

Seanchan erau precauți; știau că se luptase cu unul dintre ei înainte.

Dar aveau un avantaj atât de puternic. Gawyn nu era sigur că ar putea rezista împotriva a doi dintre ei.

Da, o vei face, îşi spuse el cu severitate. Dacă cazi, Egwene moare.

A fost o licărire de mișcare din cealaltă cameră? Ar fi putut veni de ajutor? Gawyn simți un val de speranță și se dădu pe o parte. De acolo, putea vedea corpul lui Mazone pe podea, sângerând.

O a treia siluetă umbrită a intrat în cameră și a închis ușa încuiind-o. De aceea ceilalţi doi ezitaseră. Au vrut să aştepte până ce aliatul lor va veni.

Cei trei au atacat împreună.

Perrin l-a lăsat liber pe lup.

Pentru o dată, nu și-a făcut griji ce i-ar fi făcut. S-a lăsat să fie și, în timp ce lupta, lumea părea să devină chiar în jurul lui.

Poate că asta a fost pentru că se apleca la voința lui.

Tânărul Taur a sărit de pe un acoperiș din Tar Valon, cu picioarele puternice din spate aruncându-l în aer, cu geanta ter'angreal prinsă de spate. S-a înălțat peste o stradă și a aterizat pe un acoperiș de marmură albă cu grupuri de statui pe margini. Se rostogoli, venind ca un bărbat — ter'angreal legat de talie — cu ciocanul legănând.

Slayer a dispărut chiar înainte de a lovi ciocanul, apoi a apărut lângă Perrin. Perrin a dispărut când Slayer se legăna, apoi a apărut chiar în stânga. Mergeau înainte și înapoi, învârtindu-se unul în jurul celuilalt, fiecare dispărând apoi apărând din nou, luptându-se să dea o lovitură.

Perrin se aruncă afară din ciclu, trimițându-se într-un loc lângă una dintre statuile mari de pe acoperiș, un

general cu aspect pompos. S-a legănat, lovindu-și ciocanul în el, mărind puterea loviturii. Bucăți de statuie au explodat spre Slayer. Ucigașul de lup a apărut, așteptându-se să-l găsească pe Perrin lângă el. În schimb, o furtună de piatră și praf s-a izbit în el.

Slayer urlă, cu așchii de piatră tăiându-i pielea. Pelerina lui a devenit imediat la fel de puternică ca oțelul, reflectând bucăți de piatră. A dat-o înapoi și întreaga clădire a început să tremure. Perrin a înjurat și a sărit liber când acoperișul a căzut.

Perrin s-a înălțat, devenind un lup înainte de a ateriza pe un acoperiș din apropiere — Slayer a apărut în fața lui, cu arcul tras. Tânărul Taur mârâi, imaginându-și vântul care bate, dar Slayer nu a tras. Stătea acolo, ca și cum... Ca și cum ar fi fost doar o statuie.

blestemă Perrin, învârtindu-se în timp ce o săgeată trăgea pe lângă el, ratându-l de aproape în talie. Adevăratul Slayer stătea la mică distanţă; a dispărut, lăsând statuia remarcabil de detaliată pe care o crease pentru a-i distrage atenția lui Perrin.

Perrin trase adânc aer în piept și făcu transpirația să-i părăsească fruntea. Slayer putea veni spre el din orice direcție. Își puse un perete în spate și rămase cu tristețe, cercetând acoperișul. Domul se cutremură deasupra capului. Se obișnuise cu asta – se mișca odată cu el.

Dar el nu se mișca.

S-a uitat în jos cu panică. Geanta dispăruse – săgeata pe care Slayer o trase în talie o tăiase. Perrin se repezi spre marginea acoperișului. Mai jos, Slayer alerga prin stradă, cu punga în mână.

Un lup a sărit de pe o alee, izbindu-se de Slayer, aruncându-l la pământ. Hopper.

Perrin a fost acolo într-o clipă, atacând. Slayer înjură, dispărând de sub Hopper și apărând la capătul străzii. A început să fugă, lăsând în urmă o neclaritate.

Perrin îl urmă, Hopper i se alătură. Cum m-ai găsit? a trimis Perrin.

Sunteți doi pui proști , a trimis Hopper. *Foarte tare. Ca pisici care mârâie. Ușor de găsit* .

În mod deliberat, nu i-a arătat lui Hopper unde era. După ce l-am văzut pe Oak Dancer murind... ei bine, aceasta a fost lupta lui Perrin. Acum că ter'angrealul era departe de Ghealdan și oamenii lui scăpau, nu voia să rișt vieţile altor lupi.

Nu că Hopper ar pleca dacă i-ar spune. Mârâind din nou, Perrin țâșni după Slayer, lupul lângă el.

Egwene stătea ghemuită lângă peretele holului, gâfâind, transpirația picurându-i din frunte. Vizavi de ea, picături topite de rocă s-au răcit de la o explozie de foc.

Holul Turnului a căzut nemișcat. Câteva lămpi au pâlpâit pe perete. Printr-o fereastră, putea vedea cerul violet deasupra, între Turn și norii întunecați. Se luptase timp de ceea ce păreau ore întregi, deși probabil nu duraseră decât cincisprezece minute. Pierduse urma Înțelepților.

Ea a început să se strecoare înainte, folosind țesătura anti-interceptare pentru a-și tăcu pașii până când a ajuns la un colț și a privit în jurul lui.

Întuneric în ambele direcții. Egwene se furișă înainte, mișcându-se cu grijă, hotărâtă. Turnul era domeniul ei. Se simțea invadată, la fel de sigur ca atunci când venise Seanchanul. Cu toate acestea, această luptă s-a dovedit foarte diferită de lupta cu Seanchan. Acolo, inamicul fusese îndrăzneț, ușor de depistat.

O lumină slabă apăru sub o uşă în faţă. S-a mutat în cameră, pregătind țesături. Două femei erau acolo, vorbind în șoaptă, una ținând un glob de lumină. Evanellein și Mestra, două dintre sora Neagră care fugiseră din Turnul Alb.

Egwene s-a dezlănțuit cu o minge de foc care a distrus-o pe Mestra într-un infern. Evanellein țipă, iar Egwene a folosit un truc pe care o învățase Nynaeve – și-a imaginat că Evanellein este proastă, incapabilă să gândească, incapabilă să reacționeze.

Ochii femeii s-au strălucit și gura i s-a deschis. Gândul era mai rapid decât țesăturile. Egwene ezită. Acum ce? Să o omoare, în timp ce lipsiți de apărare? Stomacul i se întoarse la acel gând. Aș putea s-o iau prizonieră. Du-te și... Cineva a apărut în cameră cu ea. Nou-venitul purta negru o rochie magnifică cu ornamente argintii. Întunericul se învârtea în jurul ei, făcut din panglici de pânză care se învârteau, cu fusta ondulată. Efectul a fost nefiresc și impresionant; posibil doar aici în Tel'aran'rhiod.

Egwene se uită în ochii femeii. Mare și albastră, așezată într-o față unghiulară, cu păr negru până la bărbie. Exista o putere în acei ochi, iar Egwene a știut imediat cu ce se confruntă. De ce lupta? Nu putea... Egwene simți că

mintea ei se schimbă, acceptă. S-a luptat cu o explozie de panică și, într-un moment de claritate, s-a îndepărtat.

Egwene a apărut în camerele ei, apoi și-a ridicat mâna la cap, așezându-se pe pat. Ușoară, dar femeia aceea fusese puternică.

În spatele ei se auzi ceva; cineva care apare în cameră. Egwene sări în picioare, pregătind țesături. Nynaeve stătea acolo, cu ochii mari de furie. Femeia își întinse mâinile înainte, formându-se țesături, dar încremeni.

— În grădini, spuse Egwene, neavând încredere în locuința ei. Ea nu ar fi trebuit să vină aici; Mesaana ar cunoaște acest loc.

Nynaeve a dat din cap, iar Egwene a dispărut, apărând în grădina de jos a Turnului. Ciudatul dom violet se întindea deasupra. Ce a fost asta și cum l-a adus Mesaana aici? Nynaeve apăru o clipă mai târziu.

— Încă sunt acolo sus, şopti Nynaeve. Tocmai l-am văzut pe Alviarin.

„Am văzut-o pe Mesaana”, a spus Egwene. „Aproape că m-a luat.”

"Ușoară! Esti in regula?"

Egwene dădu din cap. „Mestra este moartă. Am văzut-o și eu pe Evanellein.”

— E negru ca un mormânt acolo sus, șopti Nynaeve. „Cred că au procedat așa. Siuan și Leane sunt în regulă; I-am văzut cu puțin timp în urmă, rămânând împreună. Chiar înainte de asta, am reușit să-l lovesc pe Notofi cu o explozie. Ea e moartă."

"Bun. Black Ajah a furat nouăsprezece ter'angreal. Asta ne-ar putea oferi o estimare a numărului de Black Ajah cu care trebuie să ne confruntăm.” Ea, Siuan, Nynaeve, Leane și cei trei Înțelepți erau depășiți numeric, dar Ajahul Negru nu părea să aibă prea multă experiență cu Tel'aran'rhiod.

„I-ai văzut pe Înțelepții?”

„Sunt acolo sus.” Nynaeve se strâmbă. „Se pare că se bucură de asta.”

— Ar face-o, spuse Egwene. „Vreau ca tu și cu mine să mergem împreună. Vom apărea în intersecții, spate în spate și vom căuta rapid lumină sau oameni. Dacă vezi un negru, lovește. Dacă te vede cineva, spune „Du-te” și vom sări înapoi aici.”

Nynaeve dădu din cap.

„Prima intersecție este cea din afara camerei mele”, a spus Egwene. „Coridorul din partea de sud. Îl voi inunda cu

lumină; fii gata. De acolo, vom sări pe un hol, lângă uşă, în rampa servitorilor. Apoi mai jos pe linie.”

Nynaeve dădu brusc din cap.

Lumea făcu cu ochiul în jurul lui Egwene. A apărut pe hol și s-a gândit imediat la locul luminat, impunându-i voința. Lumina a inundat tot spațiul. O femeie cu fața rotundă stătea ghemuită lângă perete, îmbrăcată în alb. Sedore, una dintre surorile Negre.

Sedore se răsuci, părând furios, țesături răsărind în jurul ei. Egwene a lucrat mai repede, creând o coloană de foc chiar înainte ca Sedore să o elibereze pe a ei. Fără țesături din partea lui Egwene. Doar focul.

Egwene văzu ochii Negrului deschizându-se mai larg în timp ce focul urlă în jurul ei. Sedore țipă, dar asta se întrerupse în timp ce căldura o mistuia. Cadavrul ei ars s-a prăbușit pe podea, mocnind.

Egwene răsuflă uşurată. — Cineva de partea ta?

— Nu, spuse Nynaeve. „Pe cine ai lovit?”

„Sedore.”

"Într-adevăr?" spuse Nynaeve, întorcându-se. Fusese o sezătoare pentru Galben.

Egwene zâmbi. „Următorul hol.”

Au sărit și și-au repetat strategia, inundând holul cu lumină. Nu era nimeni acolo, așa că au mers mai departe. Următoarele două holuri erau goale. Egwene era pe cale să plece când o voce șuieră: „Copil nebun! Modelul tău este evident.”

Egwene se învârti. "Unde..."

Se întrerupse când îl văzu pe Bair. Înțeleptul în vârstă și-a schimbat hainele și chiar și pielea pentru a se potrivi cu pereții albi și gresie. Era practic invizibilă, ghemuită într-un alcov.

— Nu ar trebui... începu Bair.

Un zid de lângă ei a explodat în afară, aruncând bucăți de piatră. Șase femei stăteau dincolo și au eliberat țesături de Foc. Se părea că timpul pentru furiș se terminase.

Perrin a înălțat peretele din jurul turnului Alb, coborând cu o bubuitură. Ciudația visului lupului a continuat; acum nu numai că simțea mirosuri ciudate, dar auzea și sunete ciudate. Zgomote din interiorul Turnului.

A sărit după Slayer, care a traversat terenul, apoi a alergat pe exteriorul Turnului însuși. Perrin îl urmă, alergând în aer. Slayer rămase chiar înainte, cu geanta ter'angreal legată de talie.

Perrin a creat un arc lung. O trase înapoi, înghețând pe loc, stând pe partea laterală a Turnului. S-a slăbit, dar ucigașul de lup a sărit în sus, apoi a căzut în Turn printr-o fereastră. Săgeata a trecut deasupra capului.

Perrin sări la fereastră, apoi intră înăuntru, Hopper sărind după el, lăsând în urmă o neclaritate. Au intrat într-un dormitor atârnat cu brocarte de albastru. Ușa s-a trântit, iar Perrin s-a aruncat după Slayer. Nu s-a obosit să deschidă ușa; l-a zdrobit cu ciocanul.

Slayer a încărcat pe un hol.

Urmează , i-a trimis Perrin lui Hopper. *Îl voi tăia* .

Lupul a alergat înainte, după Slayer. Perrin a alergat la dreapta, apoi a tăiat un hol. Se mișcă repede, pereții trecând cu viteză pe lângă.

Trecu pe lângă un hol care părea să fie plin de oameni. A fost atât de surprins încât a încremenit, holul zguduindu-se în jurul lui.

Erau Aes Sedai și se luptau. Holul era luminat, urme de foc zburând de la un capăt la altul. Sunetele pe care le auzise înainte nu fuseseră niște fantome. Și, gândi el, da...

— Egwene? întrebă Perrin.

Stătea lipită de peretele din apropiere, privind atent pe hol. Când el a vorbit, ea se întoarse spre el, cu mâinile în sus. A simțit că ceva îl apucă. Mintea lui a reacționat instantaneu, totuși, împingând aerul departe. Egwene tresări când nu reuși să-l smulgă.

A făcut un pas înainte. „Egwene, nu ar trebui să fii aici. Acest loc este periculos.”

— Perrin?

— Nu știu cum ai ajuns aici, spuse Perrin. „Dar trebuie să pleci. Vă rog. „Cum m-ai oprit?” a cerut ea. "Ce faci aici. Ai fost cu Rand? Spune-mi unde este.”

Ea a vorbit cu o asemenea autoritate acum. Părea aproape o altă persoană, cu zeci de ani mai în vârstă decât fata pe care o cunoscuse. Perrin deschise gura să răspundă, dar Egwene îl întrerupse.

„Nu am timp pentru asta”, a spus ea. — Îmi pare rău, Perrin. Voi reveni pentru tine.” Ea a ridicat o mână și el a simțit că lucrurile se schimbă în jurul lui. Au apărut frânghii care îl leagă.

S-a uitat în jos, amuzat. Frânghiile au alunecat liber în momentul în care s-a gândit că erau prea slăbite.

Egwene clipi, observându-i că se prăbușesc la pământ. "Cum-"

Cineva a ieșit dintr-o cameră din apropiere, o femeie înaltă, cu gâtul zvelt, cu păr de corb, purtând o rochie albă și elegantă. Ea a zâmbit, ridicând mâinile și o lumină a apărut în fața ei.

Perrin nu avea nevoie să știe ce face. Era un lup; el era conducătorul acestui loc. Țesăturile erau lipsite de sens. Și-a imaginat atacul femeii dor de el; știa că așa va fi.

O bară de lumină încinsă alb s-a tras de la femeie. Perrin ridică o mână înaintea lui și a lui Egwene. Lumina dispăru, parcă oprită de palma lui.

Egwene se întoarse, iar peretele de deasupra femeii a izbucnit, stânca căzând. O bucată a zdrobit-o cu brutalitate pe femeie în cap, trântind-o la pământ. Light, probabil că era moartă, după o astfel de lovitură.

Egwene mirosea uimit. S-a învârtit spre el. „Balefire? Ai oprit balefire? Nimic nu ar trebui să poată face asta.”

— Este doar o țesătură, spuse Perrin, întinzând mâna spre Hopper. Unde era Slayer?

— Nu este doar o țesătură, Perrin, este…

— Îmi pare rău, Egwene, spuse el. „Voi vorbi mai târziu. Fii atent în acest loc. Probabil știi deja că trebuie să fii, dar totuși. Este mai periculos decât știi.”

S-a întors și a fugit, lăsând-o pe Egwene să pufnească. Se părea că reușise să devină Aes Sedai. A fost bine; ea a meritat-o.

Hopper? el a trimis. *Unde ești?*

Singurul lui răspuns a fost o trimitere bruscă, terifiantă, de durere.

Gawyn a luptat pentru viața sa împotriva a trei umbre vii de întuneric și oțel. L-au apăsat la maximum, lăsându-l însângerat de o jumătate de duzină de ori pe brațe și picioare. A folosit The Cyclone Rages și i-a apărat elementele vitale. De abia.

Picături de sânge au pătat tifonul care drapeau patul lui Egwene. Dacă adversarii lui o uciseseră deja pe Egwene, atunci au făcut un spectacol bun că au continuat să o amenințe.

Devenise slab și obosit. Cizmele lui au lăsat amprente sângeroase când a păși. Nu putea simți durerea. Paradele lui deveneau lente. L-ar avea peste un moment sau două.

Nu a venit niciun ajutor, deși vocea lui era răgușită din cauza țipetelor. Prost! el a crezut. Trebuie să petreceți mai mult timp gândindu-vă și mai puțin timp alergând direct în pericol! Ar fi trebuit să alerteze întregul Turn.

Singurul motiv pentru care era în viață era pentru că cei trei aveau grijă să-l uzeze. Odată ce a căzut, acel sul'dam a indicat că vor intra în furie prin Turnul Alb. Ar lua Aes Sedai complet prin surprindere. Această noapte ar putea fi un dezastru mai mare decât fusese lovitura inițială a Seanchan.

Cei trei au mers înainte.

Nu! se gândi Gawyn în timp ce unul dintre ei încerca The River Undercuts the Bank. A sărit înainte, evitându-se între două lame, balansându-și arma. În mod uimitor, chiar a lovit și o voce a strigat în cameră. Sânge stropit pe pământ, o formă întunecată căzând.

Ceilalți doi au mormăit blesteme și orice pretenție de a-l epuiza a dispărut. L-au lovit, cu armele fulgerând în mijlocul unei neguri întunecate. Epuizat, Gawyn a mai primit o lovitură la umăr, sângele prelingându-i pe braț, sub haină.

Umbre. Cum se poate aștepta ca un om să lupte împotriva umbrelor? A fost imposibil!

Acolo unde este lumină, trebuie să fie umbră...

Un ultim gând disperat îi trecu prin minte. Cu un strigăt, sări într-o parte și smulse o pernă din patul lui Egwene. Blades tăiau aerul din jurul lui în timp ce se învârtea și trânti perna de felinar, sufocând-o.

Cufundând camera în întuneric. Fara lumina. Fără umbre.

Egalitatea.

Întunericul uniformiza totul, iar noaptea nu se vedea culoarea. Nu putea vedea sângele de pe brațele lui, nu putea vedea umbrele negre ale dușmanilor săi sau albul patului lui Egwene. Dar îi auzea pe bărbați mișcându-se.

Și-a ridicat lama pentru o lovitură disperată, folosind Hummingbird Kisses the Honeyrose, prezicând unde se vor mișca Bloodknives. Nu mai era distras de figurile lor aburite, iar lovitura lui a lovit adevărat, scufundându-se în carne.

Se răsuci, smulgându-și lama eliberată. Camera tăcu, cu excepția căderii bărbatului pe care îl lovise. Gawyn și-a ținut respirația, bătăile inimii bătându-i în urechi. Unde a fost ultimul asasin?

Nicio lumină nu intra din camera de alături. Celark căzuse lângă ușă, blocând lumina de dedesubt.

Gawyn se simțea tremurat acum. Pierduse prea mult sânge. Dacă ar fi avut ceva de aruncat pentru a crea o

distragere a atenției... dar nu. Mișcarea ar foșni hainele, l-ar da departe.

Așa că, strângând din dinți, a bătut cu piciorul și și-a ridicat lama pentru a-și proteja gâtul, rugându-se Luminii ca atacul să fie scăzut.

A făcut-o, tăind adânc în partea lui. A luat-o cu un mormăit, dar imediat a lovit cu tot ce avea. Sabia lui șuieră și cu o scurtă tragere a tăiat adevărat. A urmat un buit; un cap decapitat care sări de perete, urmat de zgomotul unui cadavru care lovește pământul.

Gawyn s-a prăbușit de pat, sângele curgând din partea lui. Se stingea, deși era greu de spus în camera neluminată.

Întinse mâna acolo unde își amintea că era mâna lui Egwene, dar era prea slab ca să o găsească.

A lovit podeaua o clipă mai târziu. Ultimul lui gând a fost că încă nu știa dacă era moartă sau nu.

— Mare stăpână, spuse Katerine, îngenunchind în fața Mesaanei, nu putem găsi lucrul pe care îl descrii. Jumătate dintre femeile noastre îl caută, în timp ce cealaltă jumătate se luptă cu viermii care rezistă. Dar nu este nicăieri!”

Mesaana și-a încrucișat brațele sub sâni în timp ce se gândea la situație. Cu un gând neîncetat, îi prinse spatele lui Katerine cu linii de aer. Eșecul trebuie întotdeauna pedepsit. Consecvența a fost cheia în toate formele de antrenament. Turnul Alb a bubuit deasupra ei, deși ea era în siguranță aici. Ea își impusese voința în această zonă, creând o nouă cameră sub subsoluri, sculptată ca un buzunar în piatră. Copiii care au luptat mai sus s-au crezut evident că sunt exersați în acest loc, dar copii au fost. Ea venea la Tel'aran'rhiod cu un secol înainte de închisoare. Turnul a bubuit din nou. Ea s-a gândit cu atenție la situația ei. Cumva, Aes Sedai găsise un vârf de vis. Cum au localizat o asemenea comoară? Mesaana era aproape la fel de interesată să câștige controlul asupra ei precum era să-l domine pe copilul Amyrlin, Egwene al'Vere. Abilitatea de a interzice porțile în locurile tale de refugiu... Ei bine, a fost un instrument vital, mai ales când a decis să se miște împotriva celorlalți Aleși. Era mai eficient decât secțiile, protejând visele cuiva de orice intruziune și împiedica toate formele de călătorie în interior sau în afara zonei, cu excepția celor permise.

Cu toate acestea, cu vârful de vis în loc, nici ea nu a putut muta această bătălie cu copiii de deasupra într-o

locație mai potrivită, atent selectată. Agravant. Dar nu, nu și-ar permite să devină emoționată în legătură cu situația.

„Întoarce-te mai sus și concentrează-te totul pe capturarea femeii Egwene al'Vere”, a spus Mesaana. „Ea va ști unde este dispozitivul.” Da, asta i-a fost clar acum. Ea avea să obțină două victorii cu un singur act.

„Da... Stăpână...” Katerine încă se ghemuia, cu curele de aer bătându-i pe spate. Ah, da. Mesaana făcu un semn scurt, risipind țesătura. În timp ce făcea asta, i-a trecut prin minte un gând.

— Așteaptă aici, o clipă, îi spuse ea lui Katerine. „Voi pune o țesătură asupra ta...”

Perrin a apărut chiar în vârful Turnului Alb.

Slayer îl ținu pe Hopper de gât. Lupul avea o săgeată prin lateral; sângele îi curgea pe labe. Vântul a suflat peste stâncă, prinzând sângele și împroșcându-l peste pietre.

„Hopper!” Perrin făcu un pas înainte. Încă simțea mintea lui Hopper, deși era slabă.

Slayer îl ridică pe lup, ridicându-l cu ușurință. A ridicat un cuțit.

— Nu, spuse Perrin. „Ai ceea ce vrei. Doar pleaca."

„Și ce ai spus mai devreme?” întrebă Slayer. „Că știi unde aș merge și ai urma? Vârful de vis este prea ușor de localizat pe această parte.”

L-a aruncat degajat pe lup de pe partea Turnului.

"NU!" țipă Perrin. A sărit pe o parte, dar Slayer a apărut lângă el, apucându-l, ridicând pumnalul. Saltul i-a aruncat pe amândoi de pe partea Turnului, stomacul lui Perrin zvâcnind în timp ce cădeau.

A încercat să se scape, dar Slayer îl ținea și s-a străduit foarte mult să-i țină pe loc. S-au scuturat o clipă, dar au continuat să cadă.

Slayer era atât de puternic. Mirosea greșit, ca stăpânire și sânge de lup. Cuțitul i-a căutat gâtul lui Perrin și tot ce putea face Perrin era să-și ridice brațul pentru a bloca, gândindu-se că cămașa lui era la fel de tare ca oțelul.

Slayer apăsă mai tare. Perrin simți un moment de slăbiciune, rana de pe piept îi pulsa când el și Slayer se prăbușiră. Cuțitul i-a despicat mâneca lui Perrin și i-a lovit antebrațul.

țipă Perrin. Vântul era atât de puternic. Au fost doar câteva secunde. Slayer a scos cuțitul.

Hopper!

Perrin urlă și lovi cu piciorul în Slayer, împingându-l departe, rupându-i strânsoarea. Brațul în flăcări, Perrin se răsuci în aer. Pământul se repezi asupra lor. S-a îndreptat spre alt loc și a apărut chiar sub Hopper, prinzând lupul și izbindu-se în pământ. Genunchii i s-au curbat; pământul din jurul lui s-a spulberat. Dar l-a coborât în siguranță pe Hopper.

O săgeată neagră ieși din cer și străpunse spatele lui Hopper, trecând până la capăt prin lup și lovindu-l pe Perrin în coapsa lui, care era îndoită la genunchi chiar sub lup.

strigă Perrin, simțindu-și propria durere amestecându-se cu o apăsare bruscă de agonie din partea lui Hopper. Mintea lupului se stingea.

"Nu!" a trimis Perrin, cu ochii umezi de lacrimi.

Tânărul Taur ... Hopper a trimis.

Perrin a încercat să se scape, dar mintea îi era neclară. O altă săgeată avea să cadă în curând. El știa asta. A reușit să se rostogolească din drum când a lovit pământul, dar piciorul nu mai funcționa, iar Hopper era atât de greu. Perrin s-a aruncat la pământ, lăsând lupul, rostogolindu-se.

Slayer ateriza la mică distanță, cu arcul negru lung și rău în mână. „La revedere, Aybara.” Slayer ridică arcul. „Se pare că omor cinci lupi astăzi.”

Perrin ridică privirea la săgeată. Totul era neclar.

Nu pot să-l părăsesc pe Faile. Nu pot să-l părăsesc pe Hopper.

Nu voi!

Când Slayer a eliberat, Perrin și-a imaginat cu disperare puternic, nu leșin. Și-a simțit inima că devenind din nou sănătoasă, venele i se umpluse de energie. A strigat, cu capul limpede suficient pentru a se face să dispară și să apară stând în spatele lui Slayer.

A legănat cu ciocanul.

Slayer s-a întors dezinvolt și l-a blocat cu brațul, care era enorm de puternic. Perrin a căzut într-un genunchi, durerea din picior încă acolo. Gâfâi.

„Nu te poți vindeca singur”, a spus Slayer. „Există modalități, dar pur și simplu să-ți imaginezi bine nu funcționează. Se pare că ți-ai dat seama cum să-ți reumple sângele, totuși, ceea ce este util.” Perrin a mirosit ceva. Teroare. A fost al lui?

Nu. Nu, acolo. În spatele Slayer era o ușă deschisă în Turnul Alb. Înăuntru era întuneric. Nu doar umbră,

întuneric. Perrin făcuse suficientă practică cu Hopper ca să recunoască ce era.

Un coșmar.

În timp ce Slayer deschise gura să spună ceva, Perrin mârâi și-și aruncă toată greutatea înainte, lovindu-l pe Slayer, piciorul țipând de durere.

S-au prăbușit direct în întunericul coșmarului.

38
de răni

Puse de foc fulgeră prin holurile întunecate ale Turnului Alb, lăsând dâre de fum care se încolăceau în aer, groase și înțepătoare. Oamenii țipau și țipau și înjurău. Zidurile s-au cutremurat când exploziile i-au luat; așchii și bucăți de piatră au împroșcat țesături de aer create pentru protecție.

Acolo. Egwene a observat un loc în care mai multe surori negre aruncau foc pe hol. Evanellein era acolo.

Egwene s-a trimis în camera de lângă cea în care stăteau ei; îi auzea de cealaltă parte a zidului. Ea și-a deschis mâinile și a eliberat o explozie puternică de Pământ și Foc direct spre perete, suflând-o spre exterior.

Femeile de dincolo s-au împiedicat și au căzut, Evanellein prăbușindu-se, însângerată. Cealaltă femeie a fost suficient de rapidă pentru a se îndepărta.

Egwene a verificat să vadă că Evanellein era moartă. Ea a fost. Egwene dădu din cap cu satisfacţie; Evanellein era unul dintre cei pe care fusese cel mai dornic să-i găsească. Acum, dacă ar fi putut să o dea de urmă pe Katerine sau Alviarin.

Canalizare. In spatele ei. Egwene s-a aruncat la pământ în timp ce o explozie de Foc i-a stropit capul. Mesaana, pânză neagră care se învârte în jurul ei. Egwene strânse din dinți și s-a îndepărtat. Nu îndrăznea să o înfrunte direct pe femeie.

Egwene a apărut într-o cameră de depozitare nu departe, apoi s-a împiedicat când o explozie a zguduit zona. Ea flutură cu mâna, făcând o fereastră în uşă şi o văzu pe Amys trecând pe lângă. Înțeleptul purta cadin'sor și purta sulițe. Umărul îi sângera și se înnegri. O altă explozie a lovit lângă ea, dar ea a dispărut. Acea suflare făcu aerul de

afară să se înăbuşe, topind fereastra lui Egwene şi forţând-o să se dă înapoi.

Cercetările lui Saerin fuseseră corecte. În ciuda bătăliei deschise, Mesaana nu fugise şi nu se ascunsese, aşa cum ar fi putut Moghedien. Poate că era încrezătoare.f Poate că era speriată; probabil, avea nevoie de moartea lui Egwene pentru a dovedi o victorie înaintea celui Întunecat.

Egwene trase adânc aer în piept şi se pregăti să se întoarcă la luptă. Ea a ezitat, însă, gândindu-se la apariţia lui Perrin. Se comportase ca şi cum ea ar fi fost o novice. Cum devenise atât de încrezător, atât de puternic? Ea nu fusese surprinsă de lucrurile pe care le făcuse el, ci de faptul că el fusese cel care le făcuse.

Apariţia lui a fost o lecţie. Egwene trebuia să fie foarte atentă să nu se bazeze pe ţesăturile ei. Bair nu putea canaliza, dar era la fel de eficientă ca ceilalţi. Cu toate acestea, se părea că pentru unele lucruri, ţesăturile erau mai bune. Suflarea zidului spre exterior, de exemplu, părea mai uşoară cu o ţesătură decât imaginându-l, unde să-şi impună voinţa pe o suprafaţă atât de mare şi groasă ar fi fost dificil.

Era Aes Sedai şi era o Visătoare. A trebuit să le folosească pe amândouă. Egwene s-a trimis cu precauţie înapoi în camera în care o văzuse pe Mesaana. Era gol, deşi zidul era încă moloz. Din dreapta se auziră explozii, iar Egwene se uită în jur. Bile de foc zburau înainte şi înapoi în acea direcţie, ţesături zburând în aer.

Egwene s-a trimis în spatele unuia dintre grupurile de luptă şi a creat un cilindru gros de sticlă în jurul ei pentru protecţie. Turnul a fost spart şi cicatrice aici, zidurile mocnind. Egwene a văzut o siluetă aplecată lângă o porţiune de moloz, îmbrăcată într-o rochie albastră.

Nicola? gândi Egwene cu furie. Cum a ajuns ea aici? Am crezut că pot avea încredere în ea acum! Fata proastă trebuie să fi primit un vis ter'angreal de la unul dintre ceilalţi care se treziseră.

Egwene s-a pregătit să sară peste şi să o trimită pe fata, dar pământul s-a rupt brusc sub Nicola, focul arzând. Nicola ţipă în timp ce era aruncată în aer, bucăţi de piatră topită stropind în jurul ei.

strigă Egwene, trimiţându-se acolo, imaginându-şi un zid puternic de piatră sub Nicola. Fata a căzut şi a aterizat pe ea, însângerată, cu ochii nevăzuţi — Egwene a înjurat, îngenuncheat. Fata nu respira.

"Nu!" spuse Egwene.

„Egwene al'Vere! Ai grijă!" vocea Melainei.

Egwene se întoarse alarmată când lângă ea apăru un zid, făcut din granit gros, blocând mai multe rafale de foc care veniseră din spate, Melaine apăru lângă Egwene, îmbrăcată în negru, cu pielea întunecată. Se ascunsese în umbră lângă hol.

— Locul ăsta devine prea periculos pentru tine, spuse Melaine. „Lasă pe noi." Egwene se uită în jos. Cadavrul lui Nicola a dispărut. copil nebun! Ea a căutat în jurul zidului să vadă două surori negre — Alviarin și Ramola — stând spate la spate și trimițând țesături distructive în direcții diferite. În spatele lor era o cameră. Egwene putea să facă așa cum a făcut de mai multe ori înainte, sărind în cameră, distrugând peretele și lovindu-i pe cei doi...

Copil nebun, spusese Bair, tiparul tău este evident.

Asta a vrut Mesaana să facă. Cele două surori negre erau momeală.

Egwene a sărit în cameră, dar a pus-o cu spatele la perete. Și-a golit mintea, așteptând, încordată.

Mesaana a apărut ca înainte. Acea pânză neagră învolburată era impresionantă, dar era și o prostie. A fost nevoie de gândire pentru a menține. Egwene se uită în ochii surprinși ai femeii și văzu țesăturile pe care femeia le pregătise.

Acestea nu mă vor lovi, se gândi Egwene, încrezătoare. Turnul Alb era al ei. Mesaana și slujitorii ei invadaseră, ucigându-i pe Nicola, Shevan și Carlinya.

Weaves a ţâşnit înainte, dar s-au aplecat în jurul lui Egwene. Într-o clipă, Egwene purta hainele unui Înțelept. Bluză albă, fustă maro, șal pe umeri. Și-a imaginat o suliță în mână, o suliță Aiel, și a aruncat-o cu o mișcare precisă.

Suliţa a străpuns țesăturile Focului și Aerului, zdrobindu-le, apoi a lovit ceva gros. Un zid de Aer înainte de Mesaana. Egwene a refuzat să-i permită. Zidul acela nu era aici. Nu a existat.

Lancea a încetat să încetinească și a sărit înainte, luându-l pe Mesaana în gât. Ochii femeii s-au deschis larg și s-a prăbușit pe spate, sângele curgând din rană. Fâșiile negre care se învârteau în jurul ei au dispărut complet, la fel ca și rochia. Deci fusese o țesătură. Fața întunecată a lui Mesaană s-a transformat în cea a...

Katerine? Egwene se încruntă. Mesaana fusese Katerine tot timpul? Dar ea a fost neagră și a fugit din Turn. Ea nu rămăsese, iar asta însemna... Nu, se gândi Egwene, am fost luat. Ea este o... În acel moment, Egwene

a simțit că ceva i se pocnește în jurul gâtului. Ceva rece și metalic, ceva familiar și terifiant. Sursa a fugit de ea într-o clipă, pentru că nu mai era autorizată să o țină.

Se învârtea îngrozită. Lângă ea stătea o femeie cu părul închis până la bărbie și cu ochi albaștri adânci. Nu părea foarte impunătoare, dar era foarte puternică în Putere. Și încheietura ei ținea o brățară, legată printr-o lesă de banda din jurul gâtului lui Egwene.

Un a'dam.

— Excelent, spuse Mesaana. „Sunteți copii atât de nestăpâniți.” Ea clacă limba în semn de dezaprobare. Într-o clipă, ea s-a mutat în altă parte, luând-o pe Egwene cu ea. O cameră fără ferestre, care arată ca și cum ar fi fost tăiată direct din piatră. Nu era nici măcar o uşă.

Alviarin a așteptat aici, purtând o rochie albă și roșie. Femeia îngenunche imediat în fața Mesaanei, deși îi cruța o privire mulțumită lui Egwene.

Egwene abia observă. Stătea în picioare, țeapănă, un val de gânduri panicate inundându-i mintea. A fost din nou prinsă în capcană! Ea nu putea suporta. Ea ar muri înainte să permită să se întâmple asta. Imaginile i-au fulgerat în cap. Prins într-o cameră, incapabil să se miște mai mult de câțiva metri fără a fi depășit de a'dam. Tratat ca un animal, un sentiment târâtor pe care în cele din urmă s-ar rupe, va deveni în cele din urmă exact ceea ce și-au dorit ei să fie.

Oh, Lumină. Nu putea suferi din nou asta. Nu asta.

„Spune-le celor de mai sus să se retragă”, îi spunea Mesaana lui Alviarin, cu vocea ei calmă. Egwene abia înregistra cuvintele. „Sunt niște proști, iar prezentarea lor aici a fost jalnică. Se vor aplica pedepse.”

Așa fusese capturat Moghedien de Nynaeve și Elayne. A fost ținută captivă, forțată să facă ceea ce au cerut. Egwene ar suferi la fel! Într-adevăr, Mesaana ar folosi probabil Compulsion asupra ei. Turnul Alb ar fi pe deplin în mâinile celor Părăsiți.

Emoțiile au urcat. Egwene s-a trezit zgâriindu-se de guler, ceea ce a primit o privire amuzată din partea Mesaana, când Alviarin a dispărut pentru a-i transmite ordinul.

Acest lucru nu se putea întâmpla. A fost un coșmar. A— Tu ești Aes Sedai. O bucată liniștită din ea șopti cuvintele, dar, cu toată moliciunea lor, erau puternice. Și erau adânc în ea. Vocea era mai profundă decât teroarea și frica.

— Acum, spuse Mesaana. „Vom vorbi despre vârful de vis. Unde as putea sa-l gasesc?”

Un Aes Sedai este calm, un Aes Sedai este control, indiferent de situație. Egwene își coborî mâinile de pe guler. Nu trecuse prin teste și nu plănuise să o facă. Dar dacă ar fi făcut-o, și dacă ar fi fost forțată să se confrunte cu o astfel de situație? S-ar fi rupt? Sa dovedit nedemnă de mantaua pe care pretindea că o poartă?

„Nu vorbesc, înțeleg”, a spus Mesaana. „Ei bine, asta poate fi schimbat. Acestea a'dam. Dispozitive atât de frumoase. Semirhage a fost atât de încântător de minunată în a le aduce în atenție, chiar dacă a făcut-o accidental. Păcat că a murit înainte de a-i putea pune unul pe gât.”

Durerea a străbătut corpul lui Egwene, ca focul sub pielea ei. Ochii i se lăcrimară din cauza asta.

Dar mai suferise dureri și râse în timp ce era bătută. Fusese captivă înainte, chiar în Turnul Alb, iar captivitatea nu o oprise.

Dar asta e diferit! Cea mai mare parte a ei era îngrozită. Acesta este a'dam! Nu pot rezista!

O Aes Sedai trebuie, răspunse partea liniștită a ei. O Aes Sedai poate suferi toate lucrurile, pentru că numai atunci poate fi cu adevărat o slugă a tuturor.

— Acum, spuse Mesaana. „Spune-mi unde ai ascuns dispozitivul.”

Egwene și-a controlat frica. Nu a fost ușor. Ușoară, dar a fost greu! Dar ea a făcut-o. Fața ei a devenit calmă. Ea l-a sfidat pe a'dam nu i-a dat putere asupra ei.

Mesaana ezită, încruntat. Ea scutură lesa și mai multă durere o inundă pe Egwene.

Ea a făcut-o să dispară. — Îmi vine prin minte, Mesaana, spuse Egwene calm, că Moghedien a făcut o greșeală. Ea a acceptat a'dam!”

"Ce ești tu-"

„În acest loc, un a'dam este la fel de lipsit de sens precum țesăturile pe care le împiedică”, a spus Egwene. „Este doar o bucată de metal. Și te va opri doar dacă accepți că o va face.” A'dam s-a descuiat și a căzut eliberat de gâtul ei.

Mesaana îi aruncă o privire în timp ce cădea la pământ cu un inel metalic. Fața ei deveni nemișcată, apoi se răcea când ridică privirea spre Egwene. Impresionant, ea nu a intrat în panică. Își încrucișă brațele, cu ochii impasibili. „Deci, ai exersat aici.”

Egwene îi întâlni privirea.

„Ești încă un copil”, a spus Mesaana. „Crezi că mă poți învinge? ați umblat în Tel'aran'rhiod mai mult decât vă

puteți imagina. Ce ești, douăzeci de ani?”

— Eu sunt Amyrlinul, spuse Egwene.

„O Amyrlin pentru copii.”

„Un Amyrlin la un Turn care a rezistat de mii de ani”, a spus Egwene. „Mii de ani de necazuri și haos. Cu toate acestea, cea mai mare parte a vieții tale, ai trăit într-o perioadă de pace, nu de ceartă. Curios, că ar trebui să te crezi atât de puternic când o mare parte din viața ta a fost atât de ușoară.”

"Uşor?" spuse Mesaana. "Nu știi nimic."

Nici unul nu i-a rupt privirea. Egwene a simțit ceva apăsat asupra ei, așa cum fusese înainte. Voința Mesaanei, cerându-i supunerea, cererea ei. O încercare de a folosi Tel'aran'rhiod pentru a schimba chiar modul în care gândea Egwene.

Mesaana era puternică. Dar puterea în acest loc era o chestiune de perspectivă. Voința lui Mesaană a apăsat asupra ei. Dar Egwene îl învinsese pe a'dam. Ar putea rezista la asta.

— Te vei îndoi, spuse Mesaana încet.

„Te înșeli”, a răspuns Egwene, cu vocea încordată. „Nu este vorba despre mine. Egwene al'Vere este un copil. Dar Amyrlin nu este. Poate că sunt tânăr, dar Seat-ul este vechi.”

Nicio femeie nu a privit în altă parte. Egwene a început să se împingă înapoi, să ceară ca Mesaana să se plece în fața ei, în fața lui Amyrlin. Aerul începu să se simtă greu în jurul lor, iar când Egwene îl inspiră, părea cumva gros.

„Vârsta este irelevantă”, a spus Egwene. „Într-o anumită măsură, chiar și experiența este irelevantă. Acest loc este despre ceea ce este o persoană. Amyrlin este Turnul Alb, iar Turnul Alb nu se va îndoi. Te sfidează pe tine, Mesaana, și minciunile tale.”

Doua femei. Privirile se potriveau. Egwene nu mai respira. Nu avea nevoie să respire. Totul era concentrat pe Mesaana. Transpirația se prelingea pe tâmplele lui Egwene, fiecare mușchi al corpului ei încordat în timp ce se împingea înapoi împotriva voinței lui Mesaană.

Și Egwene știa că această femeie, această creatură, era o insectă nesemnificativă care se împingea împotriva unui munte enorm. Muntele acela nu s-ar mișca. Într-adevăr, împingeți-l prea tare și...

Ceva s-a rupt, încet, în cameră.

Egwene inspiră cu o gâfâitură când aerul reveni la normal. Mesaana a căzut ca o păpușă făcută din fâșii de

pânză. Ea a lovit pământul cu ochii încă deschiși și un pic de scuipat i-a picurat din colțul gurii.

Egwene se așează, năucită, inspirând și expirând în gâfâituri. Se uită în lateral, unde a'dam zăcea aruncat. A dispărut. Apoi se uită înapoi la Mesaana, care zăcea în grămada. Pieptul ei încă se ridica și se cobora, dar se uita cu ochi nevăzători.

Egwene a rămas întinsă pentru un moment lung, recuperându-se înainte de a se ridica și a îmbrățișa Sursa. Ea a țesut linii de Aer pentru a-i ridica pe Forsaken care nu răspundea, apoi s-a mutat pe ea și pe femeie înapoi la etajele superioare ale Turnului.

Femeile se întoarseră spre ea tresărind. Holul de aici era presărat cu moloz, dar toți cei pe care i-a văzut Egwene erau unul de-al ei. Înțelepții, învârtindu-se pe ea. Nynaeve scot printre niște moloz. Siuan și Leane, aceasta din urmă având mai multe tăieturi înnegrite pe față, dar arătând puternică. — Mamă, spuse Siuan uşurat. „Ne-am temut…”

"Cine este?" întrebă Melaine, apropiindu-se de Mesaana, atârnând moale de țesăturile Air și privind în pământ. Femeia gutura deodată, ca un copil, cu ochii care priveau un pic de foc arzând pe rămășițele unei tapiserii.

— Ea este, spuse Egwene, obosită. „Mesaana.”

Melaine se întoarse spre Egwene, cu ochii mari de surprindere.

"Ușoară!" exclamă Leane. "Ce ai facut?"

— Am mai văzut asta înainte, spuse Bair, inspectând femeia. „Sammana, un visător înțelept din tinerețea mea. Ea a întâlnit ceva în vis care i-a frânt mințile.” Ea a ezitat. „Și-a petrecut restul zilelor în lumea trează salivând și având nevoie de lenjeria ei schimbată. Nu a mai vorbit niciodată, cel puțin nimic mai mult decât cuvintele unui bebeluș care abia poate merge.”

— Poate că este timpul să nu te mai gândim la tine ca la un ucenic, Egwene al'Vere, spuse Amys.

Nynaeve stătea cu mâinile pe șolduri, părând impresionată, dar încă agățată de Sursă. Împletitura ei era din nou de lungime completă în vis. — Ceilalţi au plecat, spuse ea.

„Mesaana le-a ordonat să fugă”, a spus Egwene.

„Nu ar fi putut merge departe”, a spus Siuan. „Acea cupola este încă acolo.”

— Da, spuse Bair. „Dar este timpul ca această bătălie să se încheie. Inamicul a fost învins. Vom vorbi din nou, Egwene al'Vere.

Egwene dădu din cap. „Sunt de acord cu ambele puncte. Bair, Amys, Melaine, vă mulțumesc pentru ajutorul atât de necesar. Ai câștigat mult ji în asta și îți sunt dator.”

Melaine i-a privit pe cei Părăsiți în timp ce Egwene s-a ieșit din vis. „Cred că noi, și lumea însăși, suntem datori cu tine, Egwene al'Vere.”

Ceilalți au dat din cap și, în timp ce Egwene a dispărut din Tel'aran'rhiod, a auzit-o pe Bair murmurând: „Păcat că nu s-a întors la noi”.

Perrin a alergat printre mulțimi de oameni îngroziți, într-un oraș în flăcări. Tar Valon. În flăcări! Chiar pietrele au ars, cerul de un roșu intens. Pământul tremura, ca un dolar rănit care dă cu piciorul în timp ce un leopard își sângera gâtul. Perrin s-a împiedicat când o prăpastie se deschise în fața lui, flăcările arzând în sus, înțepătându-i firele de păr de pe brațe.

Oamenii au țipat când unii au căzut în groaznica ruptură, ardând în nimic. Corpurile au împânzit brusc pământul. În dreapta lui, o clădire frumoasă, cu ferestre arcuite, a început să se topească, stânca devenind lichidă, lava sângerând dintre pietre și din deschideri.

Perrin se ridică în picioare. Nu e adevărat.

„Tarmon Gai'don!” au strigat oamenii. „Ultima bătălie a venit! Se încheie! Lumină, se termină!”

Perrin se împiedică, trăgându-se de o bucată de piatră, încercând să stea în picioare. Brațul îl durea și degetele nu îl strângeau, dar cea mai gravă rană era în picior, acolo unde lovise săgeata. Pantalonii și haina îi erau ude de sânge, iar parfumul propriei sale terori era puternic în nas.

Știa că acest coșmar nu era real. Și totuși, cum să nu simți groaza? Spre vest, Dragonmount erupea, penele de fum furios plutind pe cer. Întregul munte părea în flăcări, râuri roșii curgându-i pe maluri. Perrin îl simțea tremurând, murind. Clădirile au crăpat, au tremurat, s-au topit, s-au spulberat. Oameni au murit, zdrobiți de pietre sau arși până la moarte.

Nu. Nu ar fi atras înăuntru. Pământul din jurul lui s-a schimbat de la pavaj spart la plăci îngrijite; intrarea servitorilor în Turnul Alb. Perrin se forța să se ridice, creând un toiag pe care să-l folosească în șchiopătare.

El nu a distrus coșmarul; trebuia să-l găsească pe Slayer. În acest loc groaznic, Perrin ar putea câștiga un avantaj. Slayer era foarte practicat în Tel'aran'rhiod, dar poate — dacă Perrin avea noroc de partea lui — omul era

suficient de priceput pentru a evita coșmarurile din trecut. Poate că ar fi uimit de acesta, luat în seamă.

Fără tragere de inimă, Perrin și-a slăbit hotărârea, lăsându-se atras de coșmar. Slayer ar fi aproape. Perrin traversă strada împleticindu-se, rămânând departe de clădire, cu lava fierbinte de la ferestre. Era greu să nu cedeze în fața țipetelor de groază și durere. Apelurile la ajutor.

Acolo, se gândi Perrin, ajungând pe o alee. Slayer stătea înăuntru, cu capul plecat, cu mâna pe un perete. Pământul de lângă bărbat s-a terminat într-o ruptură, magmă fierbinte în partea de jos. Oamenii s-au agățat de marginea golului, țipând. Slayer i-a ignorat. Acolo unde mâna lui a atins peretele, acesta a început să se schimbe din cărămidă văruită în piatra cenușie a interiorului Turnului Alb.

Ter'angrealul încă atârna de talia lui Slayer. Perrin a trebuit să se miște repede... Zidul se topește din cauza căldurii, se gândi Perrin, concentrându-se asupra peretelui de lângă Slayer. Era mai ușor, aici, să schimbi astfel de lucruri – a jucat în lumea creată de coșmar.

Slayer blestemă, trăgându-și mâna înapoi, în timp ce peretele devenea roșie. Pământul de sub el a bubuit, iar ochii i s-au deschis larg alarmați. Se învârti în timp ce o ruptură se deschise lângă el, proiectată acolo de Perrin. În acel moment, Perrin a văzut că Slayer credea — doar pentru o fracțiune de secțiune — că coșmarul era real. Slayer s-a îndepărtat de ruptură, ridicând o mână împotriva căldurii, crezând că este real.

Slayer a dispărut cât ai clipi, apărând alături de cei care atârnau deasupra rupturii. Coșmarul l-a încorporat, sugându-l în capriciile sale, făcându-l să joace un rol în terorile sale. Aproape că l-a luat și pe Perrin. Se simți clătinat, aproape răspunzând la căldură. Dar nu. Hopper era pe moarte. Nu ar da greș!

Perrin se imagina ca fiind altcineva. Azi al'Thone, unul dintre oamenii de la Two Rivers. Perrin s-a îmbrăcat în haine ca cele pe care le văzuse pe stradă, o vestă și o cămașă albă, pantaloni mai buni decât ar purta orice bărbat când lucra în Emond's Field. Acest pas a fost aproape prea mult pentru el. Inima îi bătea mai repede și s-a împiedicat în timp ce pământul bubuia. Dacă s-ar lăsa complet prins de coșmar, ar ajunge ca Slayer.

Nu, își spuse Perrin, forțându-se să-și păstreze în inima amintirea lui Faile. Casa lui. Fața lui s-ar putea schimba,

lumea s-ar putea să tremure, dar asta era încă acasă.

A alergat la marginea rupturii, deasupra căldurii, comportându-se ca și cum ar fi fost doar o altă parte a coșmarului. A țipat îngrozit, întinzându-se să-i ajute pe cei care căzeau. Deși a întins mâna către altcineva, Slayer a înjurat și l-a prins de braț, folosindu-l pentru a se ridica în sus.

Și în timp ce trecea, Perrin apucă ter'angrealul. Slayer se târă peste el, ajungând la siguranța relativă a aleii. Pe ascuns, Perrin a făcut un cuțit în cealaltă mână.

— Arde-mă, mârâi Slayer. „Urăsc aceste lucruri.” Zona din jurul lor s-a schimbat brusc în plăci.

Perrin se ridică, ținând un toiag pentru a se stabili și încercând să pară îngrozit – nu era greu. A început să se împiedice de Slayer. În acel moment, bărbatul cu fața dură a privit în jos și l-a văzut pe ter'angreal din Perrin's Angers.

Ochii i s-au deschis larg. Perrin își trânti mâna înainte, înfipând cuţitul în stomacul lui Slayer. Bărbatul țipă, trântind înapoi, cu mâna la burtă. Sângele i-a înmuiat degetele.

Slayer strânse din dinți. Coșmarul se aplecă în jurul lui. Avea să izbucnească în curând. Slayer se îndreptă, coborându-și mâna însângerată, cu ochii aprinși de furie.

Perrin se simțea nesigur în picioare, chiar și cu toiagul. Fusese rănit atât de grav. Pământul tremura. O ruptură s-a deschis în pământ lângă el, aburind de căldură și lavă, ca...

începu Perrin. Ca Dragonmount. Se uită în jos la ter'angrealul din degetele lui. Visele de frică ale oamenilor sunt puternice. Vocea lui Hopper șopti în mintea lui Perrin. Atât de tare…

În timp ce Slayer înainta spre el, Perrin strânse din dinți și aruncă ter'angrealul în râul de lavă.

"Nu!" Slayer țipă, realitatea revenind în jurul lui. Coșmarul a izbucnit, ultimele sale vestigii dispărând. Perrin rămase în genunchi pe podeaua rece din gresie a unui hol mic.

La mică distanţă în dreapta lui, un bulgăre de metal topit zăcea pe pământ. Perrin zâmbi.

La fel ca Slayer, ter'angrealul era aici din lumea reală. Și ca o persoană, ar putea fi spart și distrus aici. Deasupra lor, cupola violet dispăruse.

Slayer mârâi, apoi făcu un pas înainte și lovi lui Perrin cu un picior în stomac. Rana din piept i se fulgeră. A urmat o altă lovitură. Perrin amețea.

Du-te, Young Bull , a trimis Hopper, cu vocea lui atât de slabă. *Fugi* .

Nu te pot lăsa!

Și totuși... trebuie să te părăsesc .

Nu!

Ți-ai găsit răspunsul. Căutați Boundless. El va... explica... acel răspuns .

Perrin clipi printre lacrimi când o altă lovitură a aterizat. A țipat, zdrențuit, când trimiterea lui Hopper – atât de reconfortantă, atât de familiară – i-a dispărut din minte.

Plecat.

Perrin țipă de suferință. Vocea zdrențuită, ochii pătați de lacrimi, Perrin s-a hotărât să iasă din visul lupului și să plece. Fugând ca un laș total.

Egwene se trezi cu un oftat. Cu ochii încă închiși, ea inspiră. Lupta cu Mesaana îi lăsase mintea încordată – într-adevăr, avea o durere de cap despicată. Acolo fusese aproape învinsă. Planurile ei funcționaseră, dar greutatea a ceea ce se întâmplase a lăsat-o să se simtă contemplativă, chiar și puțin copleșită.

Cu toate acestea, fusese o mare victorie. Va trebui să facă o căutare în Turnul Alb și să o găsească pe femeia care, când era trezită, avea acum o minte de copil. Ea știa, cumva, că asta nu era ceva din care Mesaana avea să-și revină. Știa asta chiar înainte ca Bair să-și rostească cuvintele.

Egwene deschise ochii într-o cameră confortabilă întunecată, făcând planuri să adune Sala și să explice de ce Shevan și Carlinya nu s-ar trezi niciodată.

Pregătise o clipă să-i plângă în timp ce se ridică. Le explicase pericolele, dar totuși simțea ca și cum le-ar fi eșuat. Și Nicola, încercând mereu să meargă mai repede decât ar trebui. Ea nu ar fi trebuit să fie acolo. E... Egwene ezită. Ce era acel miros? Nu lăsase ea o lampă aprinsă? Trebuie să se fi stins. Egwene a îmbrățișat Sursa și a țesut o minge de lumină care să atârne deasupra mâinii ei. A fost uluită de scena pe care a dezvăluit-o.

Perdelele translucide ale patului ei fuseseră stropite cu sânge roșu și cinci cadavre împânzeau podeaua. Trei erau în negru. Unul era un tânăr necunoscut în tabardul Gărzii Turnului. Ultimul purta o haină fină albă și roșie și pantaloni.

Gawyn!

Egwene se aruncă din pat și îngenunche lângă el, ignorând durerea de cap. Respira încet și avea o rană căscată în lateral. Ea a împletit Pământul, Spiritul și Aerul într-o Vindecare, dar era departe de a fi talentată în acest domeniu. Ea a lucrat, în panică. O parte din culoarea lui i-a revenit și rănile au început să se închidă, dar ea nu a putut face suficient.

"Ajutor!" a strigat ea. „Amyrlinul are nevoie de ajutor!”

Gawyn se agită. — Egwene, șopti el, cu ochii deschiși.

— Taci, Gawyn. O să fii bine. Ajutor! Pentru Amyrlin!”

„Tu... nu ai lăsat suficiente lumini aprinse”, șopti el.

"Ce?"

„Mesajul pe care l-am trimis...”

„Nu am primit niciodată un mesaj”, a spus ea. „Fii liniştit. Ajutor!"

„Nimeni nu este aproape. Am tipat. Lămpile... este bine... nu ai... El zâmbi uluit. "Te iubesc."

— Stai liniştit, spuse ea. Ușoară! Ea plangea.

— Asasinii nu au fost părăsiții tăi, totuși, spuse el, cu cuvintele slăbite. "Am avut dreptate."

Și el fusese; care erau acele uniforme negre necunoscute? Seanchan?

Ar trebui să fiu mort, și-a dat seama ea. Dacă Gawyn nu i-ar fi oprit pe acești asasini, ar fi fost ucisă în somn și ar fi dispărut din Tel'aran'rhiod. Ea nu l-ar fi ucis niciodată pe Mesaana.

Dintr-o dată, se simți o proastă, orice sentiment de victorie evaporându-se complet.

„Îmi pare rău”, a spus Gawyn închizând ochii, „pentru că nu te-am ascultat”. El aluneca.

— E în regulă, Gawyn, spuse ea, îndepărtând lacrimile. „Te voi lega acum. Este singura cale."

Strânsoarea lui de brațul ei a devenit puțin mai fermă. "Nu. Nu decât dacă... vrei...”

— Prostule, spuse ea, pregătind țesăturile. „Bineînțeles că te vreau ca gardian al meu. Am mereu."

„Jură.”

"Jur. Jur că te vreau ca gardian al meu și ca soț al meu, și-a sprijinit mâna pe fruntea lui și a pus țesătura asupra lui. "Te iubesc."

Gâfâi. Deodată, ea îi simți emoțiile și durerea, ca și cum ar fi ale ei. Și, în schimb, știa că el putea simți adevărul cuvintelor ei.

Perrin deschise ochii și trase adânc aer în piept. Plângea. Au plâns oamenii în somn când au visat vise normale?

„Lumina să fie lăudată”, a spus Faile. El a deschis ochii și a descoperit că ea îngenunchea lângă el, la fel ca altcineva. Masuri?

Aes Sedai a prins capul lui Perrin în mâinile ei, iar Perrin a simțit că frigul de gheață al unei Vindecări îl străbate. Rănile din picior și pe piept s-au închis.

„Am încercat să te vindecăm în timp ce dormeai”, a spus Faile, legănând capul lui Perrin în poală. „Dar Edarra ne-a oprit.”

„Nu este de făcut. Oricum nu ar funcționa.” Asta era vocea Înțeleptului. Perrin o auzea undeva în cort. El clipi din ochi. S-a întins pe paletul său. Afară era întuneric.

„A trecut mai mult de o oră”, a spus el. „Ar fi trebuit să pleci până acum.”

— Taci, spuse Faile. „Gateway-urile funcționează din nou și aproape toată lumea a terminat. Au mai rămas doar câteva mii de soldați — cei mai mulți oameni din Aiel și Two Rivers. Crezi că ei vor pleca, crezi că eu aș pleca, fără tine?

Se ridică, ștergându-și fruntea. Era umed de sudoare. A încercat să o facă să dispară, așa cum a făcut în visul lupului. A eșuat, desigur. Edarra stătea lângă peretele îndepărtat, în spatele lui. Ea îl privi cu o privire măsuratoare.

Se întoarse către Faile. „Trebuie să scăpăm”, a spus el, cu vocea zdrențuită. „Slayer nu va lucra singur. Va fi o capcană, probabil o armată. Cineva cu o armată. Ar putea încerca să lovească în orice moment.”

"Poti sa stai?" întrebă Faile.

"Da." Se simțea slăbit, dar s-a descurcat, cu ajutorul lui Faile. Clapa foșni și Chiad intră cu o ostracă de apă. Perrin a luat-o cu recunoștință, bând. Îi stingea setea, dar durerea încă ardea în interiorul lui.

Hopper... A coborât stratul de apă. În visul lupului, moartea era definitivă. Unde s-ar duce sufletul lui Hopper?

Trebuie să continui, se gândi Perrin. Vezi oamenii mei în siguranță. Se îndreptă spre clapele cortului. Picioarele lui erau deja mai stabile.

— Îți văd durerea, soțul meu, spuse Faile, mergând lângă el, cu mâna pe braț. "Ce s-a întâmplat?"

— Mi-am pierdut un prieten, spuse Perrin încet. "Pentru a doua oară."

„Hopper?” Mirosea înfricoșată.

"Da."

„Oh, Perrin, îmi pare rău.” Vocea ei era tandră când ieșiră din cort. Stătea, singur, pe pajiștea care îi ținuse cândva forțele. Iarba maro și galbenă încă purta impresia de corturi, poteci uzate până la noroi într-un model mare încrucișat. Arăta ca un aspect pentru un oraș, secțiuni ștampilate pentru clădiri, linii tăiate pentru a deveni drumuri. Dar acum era aproape gol de oameni.

Cerul bubuitor era întunecat. Chiad ridică un felinar pentru a lumina iarba din fața lor. Mai multe grupuri de soldați au așteptat. Fecioarele și-au ridicat sulițele sus când l-au văzut, apoi le-au lovit în scuturi. Un semn de aprobare.

Oamenii Two Rivers erau și ei acolo, adunându-se în jur pe măsură ce vestea se răspândea. Cât de mult puteau ghici din ceea ce făcuse în seara asta? Bărbații de la Two Rivers au aplaudat, iar Perrin dădu din cap către ei, deși se simțea supărat. Greșeala era încă acolo, în aer. Presupuse că vârful de vis era cauza asta, dar se pare că se înșelase. Aerul mirosea a Blight.

Asha'man stătea acolo unde se aflase cândva centrul taberei. S-au întors când Perrin s-a apropiat, salutând, cu mâinile la piept. Păreau să fie în formă bună, în ciuda faptului că au mutat aproape toată tabăra.

— Scoateți-ne de aici, bărbați, le spuse Perrin. „Nu vreau să mai petrec un minut în acest loc.”

— Da, domnule, spuse Grady, părând nerăbdător. Avea o privire concentrată pe chipul lui și o mică poartă se deschise lângă el.

— Prin, spuse Perrin, făcându-le semn către oamenii de la Two Rivers. Au traversat cu un pas rapid. Fecioarele și Galia așteptau cu Perrin, la fel ca și Elyas.

Lumină, își spuse Perrin, cercetând câmpul unde campaseră. Mă simt ca un șoarece care este privit de un șoim.

— Nu cred că ai putea să ne dai puțină lumină, îi spuse Perrin lui Neald, stând lângă poartă.

Asha'man își înclină capul și un grup de globuri strălucitoare apăru în jurul lui. S-au ridicat fermoarul în aer în jurul pajiștii.

Nu au luminat nimic. Doar campingul abandonat. Ultimul dintre trupe a trecut în cele din urmă. Perrin și Faile s-au încrucișat, Gaul, Elyas și Fecioarele mergând după el. În cele din urmă, canalizatorii au trecut, mergând în grup.

Aerul de pe cealaltă parte a porții era răcoros și mirosea răcoritor de curat. Perrin nu-și dăduse seama cât de mult îl deranjase mirosul rău. A inspirat adânc. Erau în creștere, la o oarecare distanță de un strop de lumini de lângă râu care era probabil Whitebridge.

Trupele lui au aplaudat când a pășit. Marea tabără era deja în mare parte înființată, cu posturi de pază la locul lor. Poarta fusese deschisă într-o zonă mare, delimitată cu stâlpi, lângă spate.

Au scăpat. Costul fusese mare, dar scăpaseră.

Graendal se aşeză pe spătar în scaun. Pernele de piele erau umplute cu puful kallir-ului în vârstă, care în această epocă a trăit doar în Shara. Abia a observat luxul.

Servitorul – unul pe care i-o împrumutase Moridin – era în genunchi în fața ei. Ochii lui erau furtunosi și doar pe jumătate în jos. Acesta era sub control, dar abia. Știa că este unic.

De asemenea, părea să știe că eșecul lui avea să cadă pe umerii ei. Graendal nu a transpirat. Era prea controlată pentru asta. Obloanele ferestrei din camera largă, cu gresie roșie, s-au deschis brusc, un vânt rece de mare sufla prin cameră și stingea câteva dintre lămpi. Din fitilurile lor s-au împletit fire de fum.

Ea nu ar da greș.

— Oricum, pregătește-te să arunci capcana, porunci ea.

— Dar... a spus servitorul.

„Fă-o și nu-i răspunde unuia dintre Aleși, câine.”

Slujitorul își coborî ochii, deși încă mai era o scânteie rebelă pentru ei.

Nu contează. Îi mai rămăsese o unealtă, una pe care o poziționase atât de atent. Unul pe care ea o pregătise pentru un moment ca acesta.

Trebuia făcut cu grijă. Aybara era ta'veren şi atât de puternic încât să fie înspăimântător. Săgețile trase de departe ar rata și, într-un timp de contemplare pașnică, el ar fi alertat și ar scăpa.

Avea nevoie de o furtună cu el în centrul ei. Și apoi, lama ar cădea. Acest lucru nu sa făcut încă, Fierare Căzut. Nici cu un inch sau cu o ligă.

39
În Țara Triple

Aviendha se simțea bine din nou. Era o perfecțiune liniștitoare în Țara Triple. Cei din zonele umede au crezut că culorile uniforme ale peisajului sunt terne, dar Aviendha le-a găsit frumoase. Maro și bronz simplu. Erau familiari și de încredere, nu ca zonele umede, unde atât peisajul, cât și vremea erau diferite de fiecare dată când te întorceai.

Aviendha alergă înainte în noaptea întunecată, fiecare picior căzând pe pământ prăfuit. Pentru prima dată după multe luni, se simțea singură. În zonele umede, se simțea mereu de parcă este urmărită de un inamic pe care nu-l putea vedea sau ataca.

Nu că Țara Triple era mai sigură. Departe de. Acel petic umbrit de sub nadra-scruh era bârlogul unui șarpe letal. Dacă cineva ar peria ramurile filoase, șarpele ar lovi; văzuse cinci bărbați murind din cauza acestor mușcături. Bârlogul a fost doar unul dintre multele pericole pe care le-a trecut în timpul alergării către Rhuidean. Dar acele pericole erau de înțeles. Putea să le vadă, să le măsoare și să le evite. Dacă ar muri din cauza muşcăturii de şerpi sau ar cădea în căldura pământului, vina ar fi a ei.

Era întotdeauna de preferat să înfrunți inamicul sau pericolul pe care îl vedeai decât să te temi de cel care se ascundea în spatele fețelor mlaștinilor mincinoși.

Ea a continuat să alerge, în ciuda luminii slabe. Era bine să transpiri din nou. Oamenii nu au transpirat suficient în zonele umede; poate că asta i-a făcut atât de neobișnuiți. În loc să lase soarele să-i încălzească, au căutat să se răcorească. În loc să meargă la un cort de transpirație adecvat pentru a se curata, s-au scufundat în apă. Asta nu ar putea fi sănătos.

Ea nu s-ar minți singură. Aviendha însăși luase parte din acele luxuri și venise să se bucure de acele băi și de rochiile frumoase pe care Elayne ia impus. Trebuia să-și recunoști slăbiciunile înainte de a le putea învinge. Acum, în timp ce alerga peste pământul înclinat ușor al Țării Triple, perspectiva lui Aviendha a fost restabilită.

În cele din urmă, a încetinit. Oricât de tentant era să călătorești în întuneric și să dormi prin căldura zilei, nu era înțelept. Un pas greșit în întuneric ți-ar putea pune capăt vieții. A adunat repede niște perii de coadă moartă și niște scoarțe de ina'ta, apoi și-a făcut o tabără lângă o piatră uriașă.

Curând, ea aprinse un foc, lumina portocalie reflectându-se pe stânca care se înălța deasupra ei. Mai

devreme omorise un mic shellback și l-a desfăcut, l-a jupuit, apoi l-a așezat pe un scuipat. Nu cea mai delicată dintre mese, dar satisfăcătoare.

Aviendha s-a așezat, privind focul trosnind, mirosind carnea. Da, era bucuroasă că nu a călătorit direct la Rhuidean, ci făcându-și în schimb timpul – oricât de prețios era acel timp – să alerge în Țara Triple. A ajutat-o să vadă ce fusese și ce devenise. Aviendha Fecioara dispăruse. Își îmbrățișase calea ca o Înțeleaptă, iar asta i-a adus onoarea înapoi. Ea a avut din nou un scop. Ca Înțelept, ea ar putea ajuta să-și conducă oamenii prin cele mai dificile perioade.

Odată ce s-a terminat, oamenii ei ar trebui să se întoarcă în Țara Triplă. Fiecare zi în zonele umede le făcea mai slabe; ea însăși a fost un exemplu excelent. Ea devenise moale acolo. Cum să nu se înmoaie în acel loc? Ar trebui abandonat. Curând.

Ea a zâmbit, dându-se pe spate și închizând ochii pentru o clipă, lăsând să se topească oboseala zilei. Viitorul ei părea mult mai clar. Urma să o viziteze pe Rhuidean, să treacă prin coloanele de cristal, apoi să se întoarcă și să-și revendice partea ei din inima lui Rand. Ea avea să lupte la Ultima Bătălie. Ea ar ajuta la păstrarea rămășiței Aielilor care au supraviețuit, apoi i-ar aduce acasă unde le era locul.

Un sunet a venit din afara taberei ei.

Aviendha deschise ochii și sări în sus, îmbrățișând Sursa. O parte din ea era încântată că acum privea instinctiv la Puterea Unică, mai degrabă decât la sulițele care nu erau acolo. Ea a țesut un glob de lumină.

O femeie stătea în întunericul din apropiere, îmbrăcată în haine Aiel. Nu cadin'sor sau ținuta unui Înțelept, ci îmbrăcăminte normală: o fustă închisă la culoare și o bluză și un șal cafeniu, o batistă pe părul ei cărunt. Era de vârstă mijlocie și nu purta arme. Era încă.

Aviendha aruncă o privire în lateral. A fost asta o ambuscadă? Sau a fost femeia asta un spectru? Unul dintre morți care merge? De ce nu o auzise Aviendha apropiindu-se?

— Salutări, Înțelept, spuse femeia, plecând capul. „Aș putea să împart apă cu tine? Călătoresc departe și am văzut focul tău.” Femeia avea pielea încrețită și nu putea canaliza — Aviendha simțea atât de ușor.

— Încă nu sunt un Înțelept, spuse Aviendha, precaută. „În prezent iau al doilea drum către Rhuidean.”

— Atunci vei găsi în curând multă onoare, spuse femeia. „Eu sunt Nakomi. Îți promit că nu vreau să-ți fac rău, copile.”

Dintr-o dată, Aviendha se simți prostească. Femeia se apropiase fără arme scoase. Aviendha fusese distrasă de gândurile ei; de aceea nu o auzise pe Nakomi apropiindu-se. „Desigur, te rog.”

— Mulțumesc, spuse Nakomi, pășind în lumină și așezându-și rucsacul lângă focul mic. Ea a pocnit pe limbă, apoi a scos câteva ramuri mici din rucsac pentru a aprinde flăcările. Ea a scos o oală pentru ceai. „Aș putea să am puțin din apa aceea?”

Aviendha a scos o oală. Cu greu putea scuti o picătură – era încă la câteva zile de la Rhuidean – dar ar fi jignit să nu răspunzi la cerere după ce s-a oferit să împartă umbra.

Nakomi a luat ochiul și și-a umplut ceainic, pe care l-a pus apoi lângă foc să se încălzească. „Este o plăcere neașteptată”, a spus Nakomi, răsfoind prin rucsacul ei, „să treci pe calea uneia în drum spre Rhuidean. Spune-mi, a fost lungă ucenicie?”

— Prea lung, spuse Aviendha. „Deși în primul rând din cauza propriei mele încăpățânări.”

— Ah, spuse Nakomi. „Ai un aer de războinic despre tine, copile. Spune-mi, ești dintre cei care au plecat spre vest? Cei care s-au alăturat celui numit Car'a'carn?”

— El este Car'a'carn, spuse Aviendha.

„Nu am spus că nu este”, a spus Nakomi, părând amuzat. Ea a scos niște frunze de ceai și ierburi.

Nu. Ea nu spusese asta. Aviendha și-a întors ochiul și stomacul i-a bubuit. Ar trebui să-și împartă masa și cu Nakomi.

— Pot să întreb, spuse Nakomi. „Ce părere ai despre Car'a'carn?”

Îl iubesc, se gândi imediat Aviendha. Dar ea nu putea spune asta. „Cred că are multă onoare. Și deși nu cunoaște căile potrivite, el învață.”

— Atunci ai petrecut timp cu el?

— Unele, spuse Aviendha. Apoi, ca să fiu mai sinceră, a adăugat: „Mai mult decât majoritatea...”

„Este un păstor de zone umede”, a spus Nakomi, gânditor. „Și Car'a'carn. Spune-mi, sunt zonele umede la fel de glorioase pe cât spun mulți? Râuri atât de largi încât nu se pot vedea de cealaltă parte, plante atât de pline de apă încât izbucnesc când sunt strânse?

„Zonaurile umede nu sunt glorioase”, a spus Aviendha. „Sunt periculoși. Ne fac slabi.”

Nakomi se încruntă.

Cine este această femeie? Nu era neobișnuit să o găsesc pe Aiel călătorind în Deșeuri; chiar și copiii au învățat să se protejeze. Dar nu ar trebui Nakomi să călătorească cu prietenii, familia? Ea nu purta hainele unui Înțelept, dar era ceva la ea...

Nakomi a amestecat ceaiul, apoi a repoziționat shellback-ul lui Aviendha, așezând-o peste cărbuni pentru a-l găti mai uniform. Din interiorul haitei ei, ea a scos mai multe rădăcini adânci. Mama lui Aviendha le gătise mereu. Nakomi le-a așezat într-o cutie mică de copt din ceramică, apoi a alunecat-o în cărbuni. Aviendha nu-și dăduse seama că focul devenise atât de cald. De unde veniseră toți cărbunii ăia?

— Pari tulburat, spuse Nakomi. „Departe de mine să întreb un ucenic Înțelept. Dar văd îngrijorarea în ochii tăi.”

Aviendha înăbuși o grimasă. Ar fi preferat să fie lăsată singură. Și totuși, o invitase pe această femeie să-și împartă apa și umbra. „Sunt îngrijorat pentru oamenii noștri. Vin vremuri periculoase.”

— Ultima bătălie, spuse Nakomi încet. „Lucru despre care vorbesc mlaștinii.”

"Da. Îmi fac griji pentru ceva dincolo de asta. Zonele umede, corupând poporul nostru. Făcându-le moi.”

„Dar zonele umede fac parte din destinul nostru, nu-i așa? Lucrurile despre care se spune că le-a dezvăluit Car'a'carn... ne leagă de zonele umede în moduri curioase. Presupunând că ceea ce a spus este adevărat.”

„Nu ar minți despre asta”, a spus Aviendha.

Un mic traseu de soarele crochetă și trecu în aerul întunecat al nopții. Istoria poporului lui Aviendha – lucrurile pe care Rand al'Thor le dezvăluise – încă a provocat multe dintre durerile lui Aiel. În Rhuidean, Aviendha avea să vadă în curând această istorie pentru ea însăși: că Aielul și-a încălcat jurămintele. Oamenii lui Aviendha urmaseră odată, apoi abandonaseră, Calea Frunzei.

— Gânduri interesante pe care le ridici, ucenic, spuse Nakomi, turnând ceaiul. „Țara noastră de aici se numește Țara Triple. De trei ori, pentru cele trei lucruri pe care ni le-a făcut. Ne-a pedepsit pentru păcat. Ne-a testat curajul. A format o nicovală pentru a ne modela.”

„Țara triplă ne face puternici. Deci, lăsând-o, devenim slabi.”

„Dar dacă ar fi trebuit să venim aici pentru a fi transformați în ceva de forță”, a spus Nakomi, „nu sugerează asta că testele cu care trebuia să ne confruntăm – în zonele umede – au fost la fel de periculoase ca însuși pământul Triple? Atât de periculos și dificil încât a trebuit să venim aici să ne pregătim pentru ei?” Ea clătină din cap. „Ah, dar nu ar trebui să mă cert cu un Înțelept, nici măcar cu un ucenic. Am toh.”

„Nu există niciodată toh pentru a rosti cuvinte înțelepte”, a spus Aviendha. „Spune-mi, Nakomi, unde călătorești? Care sept este al tău?”

„Sunt departe de acoperișul meu”, a spus femeia, melancolică, „dar nu departe deloc. Poate că este departe de mine. Nu pot să-ți răspund la întrebare, ucenic, pentru că nu este locul meu să dau acest adevăr.”

Aviendha se încruntă. Ce fel de răspuns a fost acesta?

„Mi se pare”, a spus Nakomi, „că prin încălcarea jurământurilor noastre străvechi de a nu face violență, poporul nostru a câștigat un mare toh.”

— Da, spuse Aviendha. Ce ai făcut când întregul tău popor făcuse ceva atât de îngrozitor? Această realizare a fost ceea ce a făcut ca atât de mulți dintre Aiel să fie luați de întuneric. Își aruncaseră sulițele sau refuzaseră să îndepărteze albul de gai'shain, dând de înțeles că poporul lor avea un toh atât de mare, încât nu putea fi întâlnit niciodată.

Dar s-au înșelat. Aiel toh-ul putea fi îndeplinit – trebuia îndeplinit. Acesta a fost scopul de a-i servi pe Car'a'carn, reprezentantul celor cărora Aieli le-au depus inițial jurământul.

— Ne vom întâlni cu toh-ul nostru, spuse Aviendha. „Luptând în Ultima Bătălie.”

Prin urmare, Aielii și-ar recăpăta onoarea. Odată ce ai plătit toh, l-ai uitat. Ai-ți aminti o greșeală care fusese răsplătită — era arogant. Ar fi terminate. Se puteau întoarce și nu se mai simți rușine pentru ceea ce s-a întâmplat în trecut. Aviendha dădu din cap pentru sine.

„Și așa”, a spus Nakomi, dându-i o ceașcă de ceai, „Țara triplă a fost pedeapsa noastră. Am venit aici să creștem, astfel încât să ne putem întâlni toh-ul.”

— Da, spuse Aviendha. I s-a părut clar.

„Așa că, odată ce ne-am luptat pentru Car'a'carn, îl vom fi întâlnit pe acel toh. Și, prin urmare, nu va avea niciun motiv să fie pedepsit în continuare. Dacă acesta este cazul,

de ce ne-am întoarce pe acest pământ? Nu ar fi ca și cum ai căuta mai multă pedeapsă, odată ce toh este îndeplinit?”

Aviendha încremeni. Dar nu, a fost o prostie. Ea nu a vrut să se certe cu Nakomi, dar Aiel-ul aparținea Țării Triple.

„Oamenii Dragonului”, a spus Nakomi, sorbind ceaiul. „Asta suntem, Servirea Dragonului a fost punctul din spatele a tot ceea ce am făcut. Obiceiurile noastre, raidurile noastre unul asupra celuilalt, antrenamentul nostru dur... însuși modul nostru de viață.”

— Da, spuse Aviendha.

„Și așa”, a spus Nakomi încet, „odată ce Sightblinder este învins, ce ne rămâne? Poate de aceea atât de mulți au refuzat să urmeze Car'a'carn. Pentru că s-au îngrijorat de ce înseamnă. De ce să continui vechile moduri? Cum să găsim onoare în raid, în uciderea unii pe alții, dacă nu ne mai pregătim pentru o sarcină atât de importantă? De ce să crească mai greu? De dragul de a fi înșuși dur?”

„Eu...”

„Îmi pare rău”, a spus Nakomi. „M-am lăsat din nou să divagă. Sunt predispus la asta, mă tem. Iată, hai să mâncăm.”

Aviendha a început. Cu siguranță rădăcinile nu au fost încă terminate. Cu toate acestea, Nakomi le-a scos și au mirosit minunat. A tăiat shellback-ul, pescuind o pereche de farfurii de tablă din rucsac. A condimentat carnea și rădăcinile, apoi i-a dat un platou lui Aviendha.

A gustat ezitant. Mancarea a fost delicioasa. Minunat, chiar. Mai bine decât multe sărbătoare pe care le făcuse în palate frumoase din zonele umede. Se uită la farfurie, uimită.

— Dacă mă scuzați, spuse Nakomi. „Trebuie să văd de natură.” Ea a zâmbit, ridicându-se, apoi a plecat târâind în întuneric.

Aviendha a mâncat în liniște, tulburată de cele spuse. Nu era o masă minunată ca aceasta, gătită la foc și făcută din ingrediente umile, dovada că nu era nevoie de luxul zonelor umede?

Dar care era scopul lui Aiel acum? Dacă nu au așteptat Car'a'carn, ce au făcut? Luptă, da. Și apoi? Continuați să vă ucideți unul pe altul în raiduri? În ce scop?

Și-a terminat masa, apoi s-a gândit mult. Prea lung. Nakomi nu s-a întors. Îngrijorată, Aviendha a mers să o caute, dar nu a găsit nicio urmă a femeii.

La întoarcerea la foc, Aviendha a văzut că pachetul și farfuria lui Nakomi dispăruseră. A așteptat o vreme, dar femeia nu s-a întors.

În cele din urmă, Aviendha s-a culcat, simțindu-se tulburată.

40
A face

Perrin stătea singur pe un ciot de copac, cu ochii închiși și cu fața spre cerul întunecat. Tabăra era situată, poarta închisă și rapoartele luate. Perrin a avut în sfârșit timp să se odihnească.

Era periculos. Odihnindu-l lasă-l pe gânduri. Gândirea îi aducea amintiri. Amintirile aduceau durere.

Simțea mirosul lumii în vânt. Straturi de arome, învârtindu-se împreună. Tabăra din jurul lui: oameni transpirați, mirodenii pentru gătit, săpunuri pentru curățenie, bălegar de cai, emoții. Dealurile din jurul lor: ace de pin uscate, noroi dintr-un pârâu, carcasa unui animal mort. Lumea de dincolo: indicii de praf de pe drumul îndepărtat, un stand de lavandă care a supraviețuit cumva în lumea muribundă.

Nu era polen. Nu existau lupi. Ambele i se păreau semne teribile.

I s-a simțit rău. Bolnav fizic, ca și cum stomacul lui ar fi fost plin de apă de mlaștină noroioasă, mușchi putrezit și bucăți de gândaci morți. A vrut să țipe. Voia să-l găsească pe Slayer și să-l omoare, bătând cu pumnii pe fața bărbatului până când sângele îl cuprinse.

Se apropiară pași. Eșuează. „Perrin? Vrei să vorbești?"

A deschis ochii. Ar trebui să plângă, să țipe. Dar i se simțea atât de frig. Frig și furios. Cei doi nu au mers împreună pentru el.

Cortul lui fusese amenajat în apropiere; clapele îi fluturau în vânt. În apropiere, Gaul s-a întins lângă un puiet de frunze de piele. În depărtare, unul dintre potcovari lucra până târziu. Pealuri moi noaptea. — Am eșuat, Faile, șopti Perrin.

— L-ai prins pe ter'angreal, spuse ea, îngenunchind lângă el. „Ai salvat oamenii."

— Și totuși Slayer ne-a bătut, spuse el cu amărăciune. „Un pachet de cinci dintre noi nu a fost suficient pentru a ne lupta cu el.”

Perrin simțise așa când își găsise familia moartă, ucisă de trolloci. Câte avea să-i ia Umbra de la el până se va termina asta? Hopper ar fi trebuit să fie în siguranță în visul lupului.

Pui nebun, pui nebun.

Oare existase chiar o capcană pentru armata lui Perrin? Slayer’s dreamspike ar fi putut fi destinat cu totul alt scop. Doar o coincidență.

Nu există coincidențe pentru ta'veren…

Trebuia să găsească ceva de-a face cu furia și durerea lui. S-a ridicat, întorcându-se și a fost surprins să vadă câte lumini mai străluceau în tabără. Un grup de oameni așteptau în apropiere, destul de departe de el încât să nu le distingem în mod special mirosurile. Alliandre într-o rochie aurie. Berelain în albastru. Amândoi stăteau pe scaune lângă o măsuță de călătorie din lemn, așezată cu un felinar. Elyas stătea pe o stâncă lângă ei, ascuțindu-și cuțitul. O duzină de bărbați de la Two Rivers — printre ei Wil al'Seen, Jon Ayelin și Grayor Frenn — s-au înghesuit în jurul unui focar, aruncându-i o privire. Până și Arganda și Gallenne erau acolo, vorbind încet.

— Ar trebui să doarmă, spuse Perrin.

„Sunt îngrijorați pentru tine”, a spus Faile. Mirosea și ea îngrijorată. „Și ei sunt îngrijorați că îi vei trimite departe, acum că porțile funcționează din nou.”

— Proști, șopti Perrin. „Proști să mă urmărească. Proștii să nu se ascundă.”

„Chiar i-ai pune să facă asta?” spuse Faile, supărat. „Să vă înghesuiți undeva în timp ce se întâmplă Ultima Bătălie? Nu ai spus că va fi nevoie de fiecare bărbat?”

Ea avea dreptate. Ar fi nevoie de fiecare bărbat. Și-a dat seama că o parte din frustrarea lui era că nu știa de ce scăpase. Scăpase, dar de la ce? Pentru ce murise Hopper? Necunoașterea planului inamicului l-a făcut pe Perrin să se simtă orb.

Se îndepărtă de ciot, spre locul unde vorbeau Arganda și Gallenne. „Adu-mi harta”, a spus el. „De la Drumul Jehannah.”

Arganda l-a sunat pe Hirshanin și i-a spus unde să găsească unul. Hirshanin a fugit, iar Perrin a început să meargă prin tabără. Spre sunetul metalului lovind metalul,

potcovarul lucrând. Perrin părea atras de asta. Mirosurile taberei se învârteau în jurul lui, cerul bubuind deasupra lui.

Ceilalți au mers după el. Faile, Berelain și Alliandre, cei doi râuri, Elyas, Galia. Grupul a crescut, alți bărbați de la Two Rivers i s-au alăturat Nimeni nu a vorbit, iar Perrin i-a ignorat, până când a ajuns la Aemin lucrând la o nicovală, una dintre forjele trase de cai ale taberei așezate lângă el și arzând cu o lumină roșie.

Hirshanin l-a ajuns din urmă pe Perrin când a sosit, purtând harta. Perrin îl desfăcu, ținându-l în fața lui, în timp ce Aemin își opri munca, mirosind curios. — Arganda, Gallenne, spuse Perrin. "Spune-mi. Dacă ai pune la cale cea mai bună ambuscadă pentru un grup mare care se deplasează pe acest drum spre Lugard, unde ai plasa-o?

— Aici, spuse Arganda fără ezitare, arătând spre o locație la câteva ore de unde campaseră. "Vezi aici? Drumul se întoarce pentru a urma o albie veche și uscată. O armată care trece prin acolo ar fi expusă în totalitate unei ambuscadă; ai putea să-i ataci de la înălțime aici și aici."

Gallenne dădu din cap. "Da. Acesta este marcat ca fiind un loc excelent pentru camparea unui grup mare. La baza acelui deal unde drumul se coboară. Dar dacă cineva este pe înălțimi cu gândul să-ți facă rău, s-ar putea să nu te trezești dimineața."

Arganda dădu din cap.

Înălțimile s-au ridicat cu vârful plat spre nordul drumului; vechea albie a râului tăiase o potecă largă, plană, care era spălată spre sud și vest. Ai putea încadra o armată pe acele înălțimi.

"Ce sunt acestea?" întrebă Perrin, arătând spre niște semne la sud de drum.

— Ruine vechi, spuse Arganda. „Nimic relevant; s-au degradat prea mult pentru a oferi acoperire. Sunt într-adevăr doar câțiva bolovani acoperiți cu mușchi."

Perrin dădu din cap. Ceva se apropia pentru el. „Grady și Neald dorm?" el a intrebat.

— Nu, spuse Berelain. „Au spus că vor să rămână treji, pentru orice eventualitate. Cred că starea ta de spirit le-a înspăimântat."

„Trimite după ei", i-a spus Perrin nimănui în special. „Unul dintre ei trebuie să verifice armata Whitecloak. Îmi amintesc că cineva mi-a spus că au rupt tabăra." Nu a așteptat să vadă dacă ordinul a fost respectat. S-a apropiat de forjă, punând o mână pe umărul lui Aemin. „Doarme

puțin, Aemin. Am nevoie de ceva la care să lucrez. Potcoave, nu?

Bărbatul dădu din cap, părând perplex. Perrin a luat șorțul și mănușile bărbatului, iar Aemin a plecat. Perrin și-a scos propriul ciocan. Ciocanul care i se dăduse în Tear, un ciocan care fusese folosit pentru a ucide, dar nu fusese folosit pentru a crea de atâta vreme.

Ciocanul poate fi fie o armă, fie o unealtă. Perrin avea de ales, la fel cum toți cei care l-au urmat aveau de ales. Hopper avea de ales. Lupul făcuse această alegere, riscând în apărarea Luminii mai mult decât ar înțelege vreodată orice om – cu excepția Perrin.

Perrin a folosit cleștele pentru a trage o mică lungime de metal din cărbuni, apoi a pus-o pe nicovală. Și-a ridicat brațul și a început să bată.

Trecuse mult timp de când își găsise drumul către o forjă. De fapt, ultimul pe care și-a putut aminti că făcea vreo muncă substanțială la unul era înapoi în Tear, în acea zi liniștită în care își părăsise responsabilitățile pentru o perioadă scurtă de timp și lucra la acea fierărie.

Ești ca un lup, soț. Faile îi spusese asta, referindu-se la cât de concentrat devenea. Era o chestie a lupilor; ar putea cunoaște trecutul și viitorul, dar totuși să-și păstreze atenția asupra vânătorii. Ar putea să facă la fel? Se lasă consumat atunci când este nevoie, dar păstrează echilibrul în alte părți ale vieții sale?

Munca a început să-l absoarbă. Bătaia ritmică a ciocanului pe metal. A turtit lungimea fierului, dând-o din când în când pe cărbuni și scoțând altul, lucrând la mai mulți pantofi deodată. Avea în apropiere măsurătorile pentru mărimile a ceea ce era necesar. Îndoi încet metalul pe partea laterală a nicovalei, modelând-o. Brațele lui au început să transpire, fața încălzită de foc și de muncă.

Neald și Grady au sosit, împreună cu Înțelepții și Masuri. În timp ce Perrin lucra, a observat că îl trimiteau pe Sulin printr-o poartă să verifice Mantele Albe. S-a întors puțin mai târziu, dar și-a întârziat raportul, deoarece Perrin era ocupat cu munca lui.

Perrin ridică o potcoavă, apoi se încruntă. Nu a fost o muncă destul de dificilă. A fost liniștitor, da, dar astăzi își dorea ceva mai provocator. Simțea nevoia să creeze, ca și cum ar fi să echilibreze distrugerea pe care o văzuse în lume, distrugerea pe care o ajutase să creeze. Pe lângă forjă erau stivuite mai multe lungimi de oțel neprelucrat,

material mai fin decât cel folosit pentru pantofi. Probabil că așteptau să fie transformați în săbii pentru foștii refugiați.

Perrin a luat câteva dintre acele lungimi de oțel și le-a pus în cărbuni. Acest Forge nu era la fel de drăguț ca ceea ce era obișnuit; deși avea un burduf și trei butoaie pentru stingere, vântul a răcit metalul, iar cărbunii nu s-au încins pe cât și-ar dori el. Se uita cu nemulțumire.

— Te pot ajuta cu asta, Lord Perrin, spuse Neald din lateral.

„Încălzește metalul, dacă vrei.”

Perrin îl privi, apoi dădu din cap. Scoase o bucată de oțel, ținând-o în sus cu cleștele. „Vreau să fie un galben-roșu frumos. Nu atât de fierbinte încât devine alb, ține cont.”

Neald dădu din cap. Perrin puse bara pe nicovală, scoase ciocanul și începu din nou să bată. Neald stătea deoparte, concentrat.

Perrin s-a pierdut în muncă. Forja oțelul. Toate celelalte s-au estompat. Bătăitul ritmic al ciocanului pe metal, ca bătăile inimii lui, Acel metal sclipitor, cald și periculos. În acest focus, el a găsit claritate. Lumea se sparge, rupându-se mai mult în fiecare zi. Avea nevoie de ajutor, chiar acum. Odată ce un lucru s-a spulberat, nu l-ai mai putut pune la loc.

— Neald, spuse vocea lui Grady. Era urgent, dar îndepărtat de Perrin. „Neald, ce faci?”

„Nu știu”, a răspuns Neald. „Se simte corect.”

Perrin a continuat să bată din ce în ce mai tare. A îndoit metalul, turtind piesele una pe cealaltă. A fost minunat felul în care Asha'man l-a ținut exact la temperatura potrivită. Asta l-a eliberat pe Perrin de nevoia să se bazeze doar pe câteva momente de temperatură perfectă între încălziri.

Metalul părea să curgă, aproape ca modelat doar de voința lui. Ce făcea? Scoase celelalte două lungimi din flăcări, apoi începu să schimbe între cele trei. Primul – și cel mai mare – s-a îndoit pe el însuși, modelându-l, folosind un proces cunoscut sub numele de micșorare, unde i-a mărit circumferința. A făcut din ea o minge mare, apoi i-a adăugat mai mult oțel până când a devenit aproape la fel de mare ca capul unui bărbat. Al doilea l-a desenat, făcând-o lung și subțire, apoi a împăturit-o într-o tijă îngustă. Ultima, cea mai mică piesă pe care a aplatizat-o.

A inspirat și a expirat, plămânii lucrând ca un burduf. Transpirația lui era ca apele care se stingeau. Brațele lui

erau ca nicovala. El era forja.

— Înțelepților, am nevoie de un cerc, spuse Neald urgent. "Acum. Nu te certa! Am nevoie de ea!"

Scântei au început să zboare în timp ce Perrin bătea. Averse mai mari la fiecare lovitură. Simțea că se scurge ceva din el, de parcă fiecare lovitură ar infuza metalul cu propria sa forță, dar și cu propriile sale sentimente. Atât griji, cât și speranțe. Acestea curgeau din el în cele trei bucăți neforjate.

Lumea era pe moarte. Nu l-a putut salva. Asta era treaba lui Rand. Perrin voia doar să se întoarcă la viața lui simplă, nu-i așa?

Nu. Nu, l-a vrut pe Faile, a vrut complexitate. Își dorea viață. Nu se putea ascunde, la fel ca oamenii care l-au urmat nu puteau ascunde.

Nu a vrut loialitatea lor. Dar a avut-o. Cum s-ar simți dacă altcineva ar prelua comanda și apoi i-ar fi ucis?

Lovitură după lovitură. Spray-uri de scântei. Prea multe, de parcă s-ar fi lovit de o găleată cu lichid topit. Scântei stropiră în aer, explodând din ciocanul lui, zburând la fel de sus ca vârfurile copacilor și întinzându-se la zeci de pași. Oamenii care priveau s-au retras, cu excepția lui Asha'man și a Înțelepților, care stăteau adunați în jurul lui Neald.

Nu vreau să-i conduc, gândi Perrin. Dar dacă nu o fac, cine o va face? Dacă îi abandonez și cad, atunci va fi vina mea.

Perrin a văzut acum ce făcea, ce încercase să facă tot timpul. A lucrat cel mai mare bulgăre într-o formă de cărămidă. Piesa lungă a devenit o tijă, groasă ca trei degete. Piesa plată a devenit un suport de acoperire, o bucată de metal care să se înfășoare în jurul capului și să o unească cu arborele.

Un ciocan. Făcea un ciocan. Acestea erau piesele.

El a înțeles acum.

A crescut la sarcina lui. Lovitură după lovitură. Bătăile acelea erau atât de puternice. Fiecare lovitură părea să zguduie pământul din jurul lui, zgâiind corturile. Perrin exultă. El știa ce face. În sfârșit a știut ce face.

Nu ceruse să devină lider, dar asta l-a absolvit de responsabilitate? Oamenii aveau nevoie de el. Lumea avea nevoie de el. Și, cu o înțelegere care s-a răcit în el ca roca topită care se formează într-o formă, și-a dat seama că voia să conducă.

Dacă cineva trebuia să fie stăpânul acestor oameni, ar fi vrut să o facă el însuși. Pentru că să o faci singur a fost singura modalitate de a vedea că a fost făcut corect.

Și-a folosit dalta și tija, modelând o gaură prin centrul capului ciocanului, apoi a apucat mâna și, ridicând-o mult peste cap, a trântit-o la loc. A luat suportul și a așezat ciocanul pe el, apoi i-a modelat. Cu câteva clipe în urmă, acest proces îi alimentase furia. Dar acum părea să-i scoată hotărârea, hotărârea.

Metalul era ceva viu. Fiecare fierar știa asta. Odată ce l-ai încălzit, cât ai lucrat, a trăit. Și-a luat ciocanul și dalta și a început să modeleze modele, creste, modificări. Valuri de scântei zburau din el, sunetul ciocanului său din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai tare, bătând ca niște clopote. Și-a folosit dalta pe o bucată mică de oțel pentru a forma o formă, apoi a așezat-o deasupra ciocanului.

Cu un vuiet, își ridică pentru ultima oară ciocanul vechi peste cap și îl bătu pe cel nou, imprimând ornamentația pe partea laterală a ciocanului. Un lup săritor.

Perrin își coborî uneltele. Pe nicovală — încă strălucind de o căldură interioară — era un ciocan frumos. O lucrare dincolo de orice a creat vreodată sau a crezut că ar putea crea. Avea un cap gros și puternic, ca un viciu sau o sanie, dar spatele era format în cruce și aplatizat. Ca o unealtă de fierar. Era de patru picioare de jos în sus, poate mai lung, o dimensiune enormă pentru un ciocan de acest tip.

Mânaia era tot din oțel, ceva ce nu mai văzuse niciodată la un ciocan. Perrin îl ridică; a putut să o ridice cu o mână, dar abia. Era greu. Solid.

Ornamentația avea un model Crosshatch cu lupul care sărea ștampilat pe o parte. Semăna cu Hopper. Perrin îl atinse cu degetul mare calus, iar metalul se liniști. Se simțea încă cald la atingere, dar nu l-a ars.

Ș-a întors să privească și a fost uimit de dimensiunea mulțimii care îl privea. Oamenii Two Rivers stăteau în față, Jori Congar, Azi al'Thone, Wil al'Seen și alte sute. Ghealdanin, Cairhienin, Andorans, Mayeners. Privind, liniştit. Pământul din jurul lui Perrin era înnegrit de scânteile care cădeau; din el se întinseră picături de metal argintiu ca o explozie de soare.

Neald căzu în genunchi, gâfâind, cu faţa acoperită de sudoare. Grady și femeile cercului s-au așezat, părând epuizați. Toți cei șase Înțelepți se alăturaseră. Ce făcuseră?

Perrin se simțea epuizat, de parcă toată puterea și emoția lui ar fi fost forjate în metal. Dar nu se putea odihni.

„Wil. Cu săptămâni în urmă, ți-am dat un ordin. Arde bannerele care purtau capul lupului. Te-ai supus? I-ai ars pe toți?”

Wil al'Seen i-a privit ochii, apoi s-a uitat în jos, rușinat. „Lord Perrin, am încercat. Dar... Ușoară, nu am putut. am pastrat unul. Cel pe care îl ajutasem să coase.”

— Adu-l, Wil, spuse Perrin. Propria lui voce suna ca de oțel.

Wil alergă, mirosind speriat. S-a întors în scurt timp, purtând o pânză îndoită, albă cu chenar roșu. Perrin o luă, apoi o ținu într-o mână reverențioasă, cu ciocanul în cealaltă. S-a uitat la mulțime. Faile era acolo, cu mâinile strânse în fața ei. Mirosea plină de speranță. Putea să vadă în el. Ea știa.

„Am încercat să te trimit”, a anunțat Perrin mulțimii. „Nu te-ai duce. Am eșecuri. Trebuie să știi asta. Dacă mergem spre război, nu vă voi putea proteja pe toți. Voi face greșeli.”

S-a uitat peste mulțime, întâmpinând ochii celor care stăteau acolo. Fiecare bărbat sau femeie la care se uita dădu din cap în tăcere. Fără regrete, fără ezitare. Ei au dat din cap.

Perrin respiră adânc. „Dacă îți dorești asta, îți voi accepta jurămintele. te voi conduce.”

L-au aplaudat. Un vuiet enorm de entuziasm. „Ochii de aur. Lupul Ochi de Aur! Până la Ultima Bătălie! Tai'shar Manetheren!”

„Wil!” urlă Perrin, ridicând bannerul. „Ridică acest banner sus. Nu-l mai da jos până când Ultima Bătălie nu a fost câștigată. Mărșăluiesc sub semnul lupului. Voi ceilalți, treziți tabăra. Pregătește fiecare soldat de luptă. Avem o altă sarcină în seara asta!”

Tânărul a luat steagul și l-a desfășurat, Jori și Azi i s-au alăturat și l-au ținut astfel încât să nu atingă pământul. Au ridicat-o sus, alergând să ia un stâlp. Grupul s-a despărțit, bărbați alergând încoace și încolo, strigând somația.

Perrin îl luă pe Faile de mână când se îndrepta spre el. Ea mirosea satisfăcută. „Așa e, atunci?”

„Nu te mai plângi”, a promis el. "Nu-mi place. Dar nici nu-mi place să ucid. Voi face ceea ce trebuie făcut.” Se uită în jos la nicovală, înnegrită de munca lui. Vechiul lui ciocan, acum uzat și înțepat, zăcea peste el. Se simțea trist că îl părăsise, dar luase decizia.

„Ce ai făcut, Neald?” întrebă el în timp ce Asha'man – încă arăta palid – se ridică în picioare. Perrin ridică noul

ciocan, arătând lucrarea magnifică.

— Nu știu, Domnul meu, spuse Neald. „Doar că... ei bine, a fost așa cum am spus. Se simțea corect. Am văzut ce să fac, cum să pun țesăturile în metalul însuși. Părea să-i atragă, ca un ocean care bea în apa unui pârâu.” Se înroși, de parcă i s-a părut o figură de stil prostească.

— Sună corect, spuse Perrin. „Are nevoie de un nume, acest ciocan. Știi multe despre limba veche?”

„Nu, Domnul meu.”

Perrin se uită la lupul imprimat pe lateral. „Știe cineva cum spui „Cel care se înalță”?”

„Eu... eu nu...”

— Mah'alleinir, spuse Berelain, ridicându-se de unde o privea.

— Mah'alleinir, repetă Perrin. „Se simte corect. Sulin? Dar Mantele Albe?”

„Au făcut tabăra, Perrin Aybara”, a răspuns Fecioara.

— Arată-mi, spuse el, făcând semn către harta lui Arganda.

Ea a subliniat locația: o bucată de pământ pe marginea unui deal, înălțimi care mergeau spre nordul acestuia, drumul care venea dinspre nord-est, înfășurandu-se în jurul sudului înălțimilor - urmând albia antică a râului - și apoi aplecându-se spre sud când a lovit campingul de lângă deal. De acolo, drumul se îndrepta spre Lugard, dar campingul era ferit de vânt pe două părți. A fost un camping perfect, dar și un loc perfect pentru o ambuscadă. Cel pe care îl subliniaseră Arganda și Gallenne.

Se uită la acel pasaj și camping, gândindu-se la ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Ne-am întâlnit cu călători... am spus că noroiul din nord era aproape complet impracticabil cu vagoane sau căruțe...

O turmă de oi, alergând înaintea haitei în fălcile unei fiare. Faile și ceilalți, mergând spre o stâncă. Ușoară!

— Grady, Neald, spuse Perrin. „Voi avea nevoie de o altă poartă de acces, te poți descurca?”

— Cred că da, spuse Neald. "Lasa-ne doar cateva minute sa ne tragem respiratia."

"Foarte bine. Poziționați-l aici.” Perrin arătă spre înălțimile de deasupra taberei Mantelor Albe. „Gaul!” Ca de obicei, bărbatul Aiel a așteptat în apropiere. „Vreau să te duci să vorbești cu Dannil, Arganda, Gallenne. Vreau ca toată armata să treacă cât mai repede posibil, dar ei trebuie să tacă. Ne mișcăm cu atâta furiune cât poate gestiona o armată de această dimensiune.”

Gaul dădu din cap, fugind. Gallenne era încă în apropiere; Gaul a început prin a vorbi cu el.

Faile îl urmărea pe Perrin, mirosind curios și puțin îngrijorat. — Ce plănuiești, soț?

„Este timpul să conduc eu”, a spus Perrin. S-a uitat pentru ultima dată la vechiul lui ciocan și și-a pus degetele pe mâna lui. Apoi îl ridică pe Mah'alleinir pe umăr și se îndepărtă cu pași mari, trosnind pe picături de oțel întărit.

Unealta pe care a lăsat-o în urmă era ciocanul unui simplu fierar. Acea persoană ar fi întotdeauna parte din Perrin, dar nu-și mai permitea să-l lase să conducă.

De acum înainte, avea să poarte ciocanul unui rege.

Faile își trecu degetele peste nicovală, în timp ce Perrin se îndepărtă, chemând ordine suplimentare pentru a pregăti armata.

Și-a dat seama cum arăta, stând în mijlocul acelor ploaie de scântei, fiecare lovitură a ciocanului făcând oțelul dinaintea lui să bată și să prindă viață? Ochii lui aurii străluciseră la fel de strălucitor ca oțelul; fiecare zgomot de ciocan fusese aproape asurzitor.

„Au trecut multe secole de când acest pământ a văzut crearea unei arme forjate cu putere”, a spus Berelain. Majoritatea celorlalți plecaseră să urmeze ordinele lui Perrin și cei doi erau singuri, cu excepția lui Gallenne care stătea în apropiere și studia harta în timp ce își freca bărbia. „Este un talent puternic pe care tânărul tocmai l-a arătat. Acest lucru va fi de folos. Armata lui Perrin va avea lame forjate cu putere pentru a le întări.”

„Procesul părea foarte epuizant”, a spus Faile. „Chiar dacă Neald poate repeta ceea ce a făcut, mă îndoiesc că vom avea timp să facem multe arme.”

„Orice avantaj mic ajută”, a spus Berelain. „Această armată pe care a făcut-o soțul tău, va fi ceva incredibil. Ta'veren este la lucru aici. El adună bărbați și ei învață cu o viteză și o îndemânare uimitoare.”

— Poate, spuse Faile, plimbându-se încet în jurul nicovalei, ținându-și ochii pe Berelain, care se plimba în jurul ei vizavi de ea. Care a fost jocul lui Berelain, aici?

— Atunci trebuie să vorbim cu el, spuse Berelain. „Întoarce-l de la acest curs de acțiune.”

„Acest curs de acțiune?” întrebă Faile, cu adevărat confuz.

Berelain se opri, cu ochii aprinși de ceva. Părea tensionată. E îngrijorată, îşi spuse Faile. Îngrijorat profund pentru ceva.

— Lordul Perrin nu trebuie să atace Mantele Albe, spuse Berelain. „Te rog, trebuie să mă ajuți să-l conving.”

„Nu îi va ataca”, a spus Faile. Era în mod rezonabil sigură de asta.

— Pregătește o ambuscadă perfectă, spuse Berelain. „Asha'man să folosească arcierii One Power, Two Rivers pentru a trage de la înălțimi în jos în tabăra Copiilor. Cavalerie să călătorească și să mănânce după. Ea a ezitat, părând îndurerată. „Le-a aranjat perfect. Le-a spus că, dacă el și Damodred ar supraviețui amândoi ultimei bătălii, el s-ar supune pedepsei. Dar Perrin se va asigura că Whitecloaks nu ajung la Ultima Bătălie. El își poate păstra jurământul în acest fel, dar și să evite să se predea.”

Faile clătină din cap. — N-ar face niciodată asta, Berelain.

„Poți fi sigur?” întrebă Berelain. — Absolut sigur?

Faile a ezitat. Perrin se schimbase în ultima vreme. Majoritatea schimbărilor au fost bune, cum ar fi decizia sa de a accepta în sfârșit conducerea. Iar ambuscada de care vorbea Berelain ar avea un fel de sens perfect, nemilos.

Dar a fost și greșit. Teribil de greșit. Perrin nu ar face asta, indiferent cât de mult s-ar fi schimbat. De asta, Faile ar putea fi sigur.

— Da, spuse ea. „Făcându-i o promisiune lui Galad, apoi sacrificându-i pe Mantele Albe în acest fel, l-ar sfărâma pe Perrin. El nu gandeste asa. Nu se va întâmpla.”

— Sper că ai dreptate, spuse Berelain. „Speram că se poate ajunge la un fel de acomodare cu comandantul lor înainte să plecăm...”

O mantie albă. Ușoară! Nu ar fi putut să-i aleagă pe unul dintre nobilii din tabără căruia să-i acorde atenția? Unul care nu a fost căsătorit? — Nu te pricepi prea bine să alegi bărbați, nu-i așa, Berelain? Cuvintele pur și simplu au scăpat.

Berelain se întoarse spre Faile, cu ochii mari de șoc sau de furie. — Și ce rămâne cu Perrin?

— Un meci groaznic pentru tine, spuse Faile cu adulmecare. — Ai arătat asta în seara asta, prin ceea ce crezi că este capabil.

„Cât de bun a fost un meci este irelevant. Mi s-a promis.”

"De cine?"

— Lordul Dragon, spuse Berelain.

"Ce?"

„Am venit la Dragonul Renăscut în Piatra Lacrimii”, a spus ea. „Dar nu m-a dorit – chiar s-a supărat pe avansurile mele. Mi-am dat seama că el, Dragonul Renăscut, intenționa să se căsătorească cu o doamnă mult mai înaltă, probabil Elayne Trakand. Are sens – el nu poate lua fiecare tărâm de sabie; unii vor trebui să vină la el prin alianțe. Andor este foarte puternic, este condus de o femeie și ar fi avantajos să-l păstreze prin căsătorie.”

— Perrin spune că Rand nu gândește așa, Berelain, spuse Faile. „Nu atât de calculat. Este și înclinația mea, din ceea ce știu despre el.”

„Și spui același lucru despre Perrin. M-ai face să cred că toate sunt atât de simple. Fără inteligență în cap.”

„Nu am spus asta.”

„Și totuși folosești aceleași vechi proteste. Obositor. Ei bine, mi-am dat seama ce presupunea Lordul Dragon, așa că mi-am îndreptat atenția către unul dintre însoțitorii săi apropiați. Poate că nu mi le-a „făgăduit”. A fost o alegere proastă de cuvinte. Dar știam că ar fi mulțumit dacă aș face o uniune cu unul dintre aliații și prietenii săi apropiați. Într-adevăr, bănuiesc că el și-a dorit să o fac – la urma urmei, Lordul Dragon ne-a pus pe mine și pe Perrin împreună pentru această misiune. Totuși, nu a putut fi sincer cu privire la ceea ce își dorea, pentru a nu-l jignit pe Perrin.

Faile a ezitat. Pe de o parte, ceea ce spunea Berelain a fost o prostie... dar, pe de altă parte, putea vedea ce ar fi putut vedea femeia. Sau, poate, ceea ce dorea ea să vadă. Pentru ea, despărțirea soțului și a soției nu era nimic imoral. Asta a fost politică. Și, logic, Rand ar fi trebuit probabil să-și dorească să lege națiuni de el prin legături de căsătorie cu cei mai apropiați lui.

Asta nu a schimbat faptul că nici el, nici Perrin nu priveau în așa fel problemele inimii.

— Am renunțat la Perrin, spuse Berelain. „Acolo îmi țin promisiunea. Dar mă lasă într-o situație dificilă. Am crezut de mult că o conexiune cu Dragon Reborn este singura speranță a lui Mayene de a-și menține independența în următorii ani.”

„Căsătoria nu înseamnă doar pretinderea de avantaje politice”, a spus Faile.

„Și totuși avantajele sunt atât de evidente încât nu pot fi ignorate.”

„Și această mantie albă?” întrebă Faile.

— Fratele vitreg al reginei Andorului, spuse Berelain, roșind ușor. „Dacă Lordul Dragon intenționează să se

căsătorească cu Elayne Trakand, asta îmi va oferi un link către el.”

Era mult mai mult decât atât; Faile o putea vedea în felul în care se comporta Berelain, în felul în care arăta când vorbea despre Galad Damodred. Dar dacă voia să-și raționalizeze o motivație politică, Faile nu avea niciun motiv să o descurajeze, atâta timp cât o ajuta să-i distragă atenția de la Perrin. — Am făcut cum ai cerut, spuse Berelain. „Și acum, vă cer ajutorul. Dacă se pare că îi va ataca, alăturați-vă mie în încercarea de a-l descuraja. Împreună, poate că o putem gestiona.”

— Foarte bine, spuse Faile.

Perrin a călărit în fruntea unei armate care se simțea unită pentru prima dată. Steagul lui Mayene, steagul lui Ghealdan, stindardele Caselor nobile din rândul refugiaților. Chiar și câteva bannere pe care le alcătuiseră băieții reprezentând părțile celor Două Râuri. Deasupra lor toţi bătea capul lupului.

Lordul Perrin. Nu s-ar obișnui niciodată cu asta, dar poate că era un lucru bun.

L-a tras pe Stepper spre o parte a porții deschise, în timp ce trupele treceau, salutând. Deocamdată erau luminate de torțe. Sperăm că canalizării vor putea lumina câmpul de luptă mai târziu.

Un bărbat a venit lângă Stepper, iar Perrin a simțit miros de piele de animale, lut și sânge de iepuri. Elyas plecase la vânătoare în timp ce aștepta să se adune armata. A fost nevoie de un vânător destul de pasionat pentru a prinde iepuri noaptea. Elyas a spus că a fost o provocare mai bună.

— Mi-ai spus ceva odată, Elyas, spuse Perrin. „Mi-ai spus că, dacă îmi place vreodată toporul, ar trebui să o arunc.”

„Așa am făcut.”

„Cred că se aplică și conducerii. Bărbații care nu vor titluri ar trebui să fie cei care le obțin, se pare. Atâta timp cât țin asta în minte, cred că s-ar putea să mă descurc.”

Elyas chicoti. „Banerul arată bine, agățat acolo.”

„Mi se potrivește. Întotdeauna are. Pur și simplu nu m-am potrivit întotdeauna.”

„Gânduri profunde, pentru un fierar.”

"Poate." Perrin scoase din buzunar puzzle-ul fierarului, cel pe care îl găsise în Maiden. Încă nu reușise să desfășoare chestia.

„Ți s-a părut vreodată ciudat că fierarii par oameni atât de simpli, totuși ei sunt cei care fac toate aceste puzzle-uri nenorocite care sunt atât de greu de înțeles?”

„Nu m-am gândit niciodată la asta. Deci ești unul dintre noi, în sfârșit?”

— Nu, spuse Perrin, punând puzzle-ul deoparte. "Eu sunt cine sunt. In cele din urma." Nu era sigur ce se schimbase în el. Dar poate că încercarea de a gândi prea mult a fost problema în primul rând.

Știa că și-a găsit echilibrul. Nu avea să devină niciodată ca Noam, omul care se pierduse în fața lupului. Și asta a fost suficient Perrin și Elyas au așteptat o vreme, privind trecând armata. Aceste porți mai mari au făcut mult mai ușor să călătorești; i-ar trece pe toți bărbații și femeile luptători în mai puțin de o oră. Bărbații au ridicat mâinile lui Perrin, mirosind mândri. Legătura lui cu lupii nu i-a speriat; de fapt, păreau de fapt mai puțin îngrijorați acum că cunoșteau specificul. Înainte, au existat speculații. Întrebări. Acum, ar putea începe să se simtă confortabil cu adevărul. Și mândru de asta. Domnul lor nu era un om obișnuit. Era ceva special.

— Trebuie să plec, Perrin, spuse Elyas. „În seara asta, dacă pot.”

"Știu. Ultima Vânătoare a început. Du-te cu ei, Elyas. Ne vom întâlni în nord.”

Bătrânul Gardien a pus o mână pe umărul lui Perrin. „Dacă nu ne vedem acolo, poate ne vom întâlni în vis, prietene.”

— Acesta este visul, spuse Perrin zâmbind. „Și ne vom întâlni din nou. Te voi găsi, dacă ești cu lupii. Vânează bine, Long Tooth.”

„Vânează bine, Tânăre Taur.”

Elyas a dispărut în întuneric cu un foșnet.

Perrin se întinse la ciocanul cald de lângă el. Crezuse că responsabilitatea va fi o altă greutate asupra lui. Și totuși, acum că o acceptase, de fapt se simțea mai ușor.

Perrin Aybara a fost doar un bărbat, dar Perrin Goldeneyes a fost un simbol creat de oamenii care l-au urmat. Perrin nu avea de ales în acest sens; tot ce putea face era să conducă cât putea de bine. Dacă nu ar fi făcut-o, simbolul nu ar dispărea. Oamenii și-ar pierde încrederea în asta. Așa cum a avut bietul Aram.

Îmi pare rău, prietene, se gândi el. Pe tine am eșuat cel mai mult. Nu avea rost să privesc înapoi la asta. Pur și simplu ar trebui să continue înainte și să facă mai bine.

„Sunt Perrin Ochi de Aur”, a spus el, „omul care poate vorbi cu lupii. Și cred că este o persoană bună.”

L-a dat cu piciorul pe Stepper prin poartă. Din păcate, Perrin Goldeneyes a avut ceva de făcut în seara asta.

Galad s-a trezit de îndată ce i-a foșnit clapeta cortului. A alungat vestigiile visului său – o prostie, în care el cina cu o frumusețe cu părul negru, cu buze perfecte și ochi vicleni – și întinse mâna spre sabia lui.

„Galad!” şuieră o voce. Era Trom.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Galad, cu mâna încă pe sabie.

— Ai avut dreptate, spuse Trom.

"Despre ce?"

„Armata lui Aybara s-a întors. Galad, sunt pe înălțimi chiar deasupra noastră! Nu le-am văzut decât întâmplător; oamenii noștri priveau pe drum, așa cum ne-ai spus.”

Galad înjură, se ridică și întinse mâna după hainele lui. „Cum au ajuns acolo sus fără să vedem noi?”

— Puteri întunecate, Galad. Byar avea dreptate. Ai văzut cât de repede le-a golit tabăra.”

Cercetașii lor se întorseseră cu o oră înainte. Găsiseră locul de tabără al lui Aybara ciudat de gol, de parcă ar fi fost populat de fantome. Nimeni nu-i văzuse plecând de-a lungul drumului.

Acum asta. Galad se îmbrăcă repede. „Turnește-i pe bărbați. Vezi dacă poți să o faci în liniște. Ai fost înțelept să nu aduci lumină; care ar fi putut alerta inamicul. Pune-i pe bărbați să-și îmbrace armura în corturile lor.”

— Da, lordul meu căpitan comandant, spuse Trom. Un foşnet a însoţit plecarea lui.

Galad se grăbi să se îmbrace. Ce am facut? La fiecare pas, fusese încrezător în alegerile lui, dar aici îl conduseseră. Aybara, poziționată să atace, oamenii lui Galad adormiți. De când se întorsese Morgase, Galad simțise că lumea i se prăbușește. Ceea ce era corect nu mai era clar pentru el, nu cum fusese cândva. Drumul de urmat părea întunecat.

Ar trebui să ne predăm, se gândi el, punându-și mantia la loc peste poștă. Dar nu. Copiii luminii nu cedează niciodată în fața Darkfriends. Cum as putea sa cred asta?

Au trebuit să moară luptând. Dar ce ar realiza asta? Sfârșitul Copiilor, morți înainte de a începe Ultima Bătălie?

Flapsurile cortului i-au foșnit din nou și a scos sabia, gata să lovească.

— Galad, spuse Byar. „Ne-ai ucis.” Tot respectul dispăruse din vocea lui.

Acuzația l-a pus pe Galad pe cap. „Cei care umblă în Lumină nu trebuie să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile celor care urmează Umbra.” Un citat din Lothair Mantelar. „Am acționat cu onoare.”

„Ar fi trebuit să ataci în loc să treci prin acel „proces” ridicol!”

„Am fi fost măcelăriți. Avea Aes Sedai, Aiel, oameni care pot canaliza, mai mulți soldați decât noi și puteri pe care nu le înțelegem.”

„Lumina ne-ar fi protejat!”

„Și dacă este adevărat, ne va proteja acum”, a spus Galad, întărindu-se încrederea.

— Nu, spuse Byar, cu o șoaptă furioasă. „Ne-am condus singuri către asta. Dacă cădem, va fi meritat.” A plecat cu un foșnet al clapetelor.

Galad rămase în picioare pentru o clipă, apoi îşi puse catarama sabiei. Recriminarea și pocăința ar aștepta. Trebuia să găsească o modalitate de a supraviețui în această zi. Dacă ar exista o cale.

Contracarează-le ambuscadă, cu una a lor, se gândi el. Pune-i pe bărbați să rămână în corturile lor până când începe atacul, apoi surprinde-o pe Aybara grăbindu-se în forță și...

Nu. Aybara ar începe cu săgeți, plouând moartea pe corturi. Ar fi cel mai bun mod de a profita de terenul său înalt și de arcierii săi.

Cel mai bun lucru de făcut a fost să-i blindați pe bărbați, apoi să-i pună să se rupă din corturi împreună la un semnal și să alerge după caii lor. Amadicienii ar putea forma un zid de stiuca la baza inaltimilor. Aybara ar putea risca să alerge cavaleria în josul pantei abrupte care duce până la înălțime, dar șugarii ar putea deranja acea manevră.

Arcașii ar fi în continuare o problemă. Scuturile ar ajuta. Puțin. A tras aer în piept, apoi a intrat în noapte pentru a da ordinele.

— Odată ce începe bătălia, a spus Perrin, vreau să vă retrageți în siguranță. Nu voi încerca să te trimit înapoi în Andor; Știu că nu te-ai duce. Dar nu trebuie să participați la luptă. Rămâi în spatele liniilor de luptă și cu ariergarda.”

Faile îi aruncă o privire. Și-a așezat montura, cu ochii în față. Stăteau pe înălțimi, ultimul din armată ieșind din

porțile poziționate în spate. Jori Congar ținea un felinar protejat pentru Perrin. A dat zonei o lumină foarte slabă.

— Desigur, domnule, spuse Berelain lin.

— Atunci voi avea jurămintele tale pe el, spuse Perrin, cu ochii încă în față. „Tu și Alliandre, Berelain. Eșuează, pur și simplu o să întreb și să sper.”

— Ai jurământul meu, Domnul meu, spuse Alliandre.

Vocea lui Perrin era atât de fermă, iar asta îl îngrijora pe Faile. Berelain ar putea avea dreptate? Avea de gând să atace Whitecloaks? Erau un element imprevizibil, pentru toate profesiile lor de a dori să lupte în Ultima Bătălie. Ele ar putea provoca mai mult rău decât ajutor. Dincolo de asta, Alliandre era femeia președinte a lui Perrin, iar Mantele Albe se aflau pe tărâmul ei. Cine știa ce pagube vor provoca înainte să plece? Dincolo de asta, era și viitoarea sabie a judecății lui Galad.

— Domnul meu, spuse Berelain, părând îngrijorat. „Te rog să nu faci asta.”

— Fac doar ceea ce trebuie, spuse Perrin, privind de-a lungul drumului care ducea spre Jehannah. Nu asta era direcția Whitecloaks. Erau chiar la sud de poziția lui Perrin.

— Perrin, spuse Faile, aruncând o privire spre Berelain. „Ce ești...” Un bărbat a ieșit brusc din umbră, fără să scoată niciun sunet, în ciuda tufișului uscat. — Perrin Aybara, spuse Gaul. „Petele Albe știu că suntem aici.”

"Esti sigur?" întrebă Perrin. Nu părea alarmat.

„Încearcă să nu ne anunțe”, a spus Gaul, „dar pot să văd. Fecioarele sunt de acord. Ei se pregătesc de luptă, mirii dezlănțuind caii, paznicii mergând din cort în cort.”

Perrin dădu din cap. Îl împinse pe Stepper înainte prin perie, mergând până la marginea înălțimilor. Faile a mutat Daylight în spatele lui, Berelain rămânând aproape de ea.

Pământul cobora abrupt până la albia antică care flanca drumul de dedesubt. Drumul mergea dinspre Iehana, până când a trecut de baza acestor înălțimi și a luat o întoarcere în direcția Lugard. Chiar la cot se afla golul, adăpostit de deal, unde Mantele Albe își aranjaseră cercurile de corturi.

Norii erau subțiri, permițând luminii palide ale lunii să acopere pământul în alb argintiu. O ceață joasă se rostogoli, rămânând în principal în albia râului, adâncă și deasă. Perrin a scanat scena; avea o vedere clară a drumului în ambele sensuri. Deodată, strigăte răsunară dedesubt, bărbați izbucnind din corturile Whitecloak și sprintând spre liniile de cai. Torțele au luat viață.

„Arcașii înainte!” urlă Perrin.

Bărbații Two Rivers s-au grăbit până la marginea poziției lor ridicate.

„Infanterie, gata în spatele arcașilor!” strigă Perrin. „Arganda, pe flancul stâng. Gallenne, pe dreapta! O să sun dacă am nevoie să măturezi pentru noi. S-a întors către soldații de infanterie – în principal foști refugiați. „Păstrați-vă într-o formație strânsă, băieți. Ține-ți scuturile ridicate și brațele suliței flectate. Arcași, săgeți de plecat!”

Faile simți că începe să transpire. Acest lucru a fost greșit. Cu siguranță Perrin nu avea de gând să...

Încă nu se uita la Mantele Albe de sub ei. Se uita la albia râului de pe cealaltă parte, poate la o sută de metri dincolo de înălțimi, care se sfârșise într-o coborâre abruptă din cauza spălării râului antic. Perrin arăta de parcă ar fi văzut ceva ce restul dintre ei nu erau. Și cu acei ochi de aur ai săi, poate că tocmai asta făcea.

— Domnule, spuse Berelain, ridicându-și calul lângă el, părând disperată. „Dacă trebuie să ataci, l-ai putea cruța pe comandantul Whitecloaks? Ar putea fi util din motive politice.”

"Despre ce vorbesti?" spuse Perrin. „Totul motivul pentru care sunt aici este să-l țin pe Damodred în viață.”

"Tu ce?" întrebă Berelain.

"Lordul meu!" exclamă deodată Grady, călare în apropiere. „Simt canalizarea!”

„Ce e asta, acolo!” strigă Jori Congar, arătând cu degetul. „Ceva în ceață. Este..."

Faile mîji ochii. Acolo, chiar sub armata în fosta albie, figurile au început să se ridice parcă din pământ. Creaturi deformate, cu capete și trupuri de animale, din nou la jumătate la fel de înalte ca Perrin, purtând arme brutale. Se mișcau printre ele niște siluete elegante, fără ochi, în negru.

Ceață curgea în jurul lor, în timp ce înaintau cu pași mari, dând în urmă șuvițe. Creaturile au continuat să apară. Zeci dintre ei. sute. Mii.

O întreagă armată de Trollocs și Myrddraal.

„Grady, Neald!” urlă Perrin. "Ușoară!"

Globuri albe strălucitoare au apărut în aer și au atârnat acolo. Tot mai mulți trolloci se ridicau din ceață, de parcă i-ar fi dat naștere, dar păreau zăpăciți de lumini. S-au uitat în sus, strâmbându-și ochii și ferindu-și ochii.

Perrin mormăi. "Ce zici de asta? Nu erau pregătiți pentru noi; s-au gândit că vor avea o lovitură ușoară la Whitecloaks. Se întoarse, privind în josul rândurilor

soldaților surprinși. „Ei bine, bărbați, voiați să mă urmați până la Ultima Bătălie? O să degustăm chiar aici! Arcași, liberi! Să-i trimitem pe acei Shadowspawn înapoi în groapa care i-a născut!”

Și-a ridicat ciocanul proaspăt forjat și a început bătălia.

41
Un aliat neașteptat

Galad alergă cu scutul ridicat. Bornhald i s-a alăturat, ținând și el în mână un scut și aruncându-și lanterna deoparte, în timp ce acele lumini nenaturale sclipeau în aer. Nici unul nu a vorbit. Grindină de săgeți avea să înceapă momentan.

Ajunseră la pichetele de cai, unde o pereche de tore nervoși și-au predat caii. Galad își coborî scutul, simțindu-se teribil de expus în timp ce se legăna pe spatele lui Stout. A întors calul și a ridicat scutul. Auzea sunetul familiar al arcurilor, îndepărtate, săgețile pocnind în timp ce ploua.

Niciunul nu a căzut lângă el.

El a ezitat. Luminile care atârnau în aer o făceau strălucitoare ca o noapte cu lună plină, poate mai strălucitoare.

"Ce se întâmplă?" spuse Bornhald, calul dansând nervos sub el. „Au ratat? Săgețile acelea cad bine în afara taberei.”

„Trollocs!” Un strigăt din tabără. „Sunt mii de ei care vin pe drum!”

"Monștri!" strigă un amadician îngrozit. „Monștrii umbrei! Lumini, sunt reale?”

Galad aruncă o privire spre Bornhald. Și-au pornit caii în galop spre tabără, cu mantale albe curgând în urma lor și au privit în sus pe drum.

La un măcel.

Valuri de săgeți au căzut de la înălțimi, izbindu-se de mulțimea Shadowspawn. Creaturile urlau și țipau, unele încercând să alerge spre tabăra lui Galad, altele să se urce spre arcași. Trollocii au explodat brusc în aer, pământul zburând sub ei și focul a căzut de sus. Canalizatorii lui Aybara se alăturaseră luptei.

Galad a luat-o înăuntru. — Picior, formează un perete de scut pe această parte a taberei, urlă el. „Archeleți, spre ruinele acelea de acolo. Împărțiți legiunile în opt companii de cavalerie și pregătiți-vă să plecați! Arcași, pregătiți-vă!” Copiii erau în primul rând o forță de cavalerie. Oamenii lui aveau să călărească, îi loveau pe trollocii în valuri, câte o companie, apoi se retrăgeau în spatele scutului defensiv al

piciorului. Arbaletarii pentru a slăbi liniile Trolloc înainte ca cavaleria grea să-i lovească cu lăncile, arcașii să-i acopere în timp ce se întorceau în spatele apărării lor.

Ordinele au fost date rapid, Copiii mișcându-se mai eficient decât amadicienii. Bornhald dădu din cap. Aceasta a fost o postură mai ales defensivă, dar asta avea cel mai mult sens, cel puțin până când Galad a putut rezolva ceea ce se întâmpla.

Hoofbeats a anunţat Byar urcând în galop. Își ridică calul, apoi se întoarse, cu ochii mari. „Trollocs? Cum... Este Aybara. A adus o armată de Shadowspawn!”

„Dacă a făcut-o”, a spus Galad, „i-a tratat cu un măcel”.

Byar se apropie. „Este exact ca cele două râuri. Dain, îți amintești ce a făcut? Atacă trollocii. Aybara își face apărarea și, prin urmare, câștigă sprijin.”

„Care ar fi rostul?” spuse Bornhald.

„Pentru a ne păcăli.”

„Omorând tot atâtea trolloci câți îi câștigă în adepți?” Bornhald se încruntă. „Nu are sens. Dacă Aybara poate comanda mii de trolloci, de ce ar avea nevoie de noi?

„Mintea lui este bolnavă, întortocheată”, a spus Byar. „Dacă nu a avut vreo legătură cu apariția trollocilor, atunci cum au apărut amândoi în același timp?”

Ei bine, era un adevăr în asta, Galad a trebuit să recunoască. „Deocamdată, a spus el, „ne câștigă timpul de care avem nevoie pentru a ne forma. Bornhald, Byar, ajută-mi să-mi trec ordinele. Vreau călăreții să fie pregătiți să iasă de îndată ce arbaletarii termină. El a ezitat. „Dar să știe oamenii că nu trebuie să ne expunem flancurile lui Aybara. Țineți niște picior cu știuci la baza acelor înălțimi. Doar în cazul în care.

Trolloci au căzut țipând sub săgeți. Și mai multe au continuat să apară și multe dintre fiare nu au căzut până când au avut mai multe săgeți în ele.

Shadowspawn se pregăteau pentru o fugă în sus pe panta către forțele lui Perrin. Dacă ar fi făcut-o, el și-ar fi ținut piciorul pentru un timp, apoi i-ar trage înapoi și a alerga cavaleria în fața lor.

"Cum ai știut?" întrebă Faile încet.

El a aruncat o privire spre ea. „Este timpul ca voi trei să vă retrageți în spatele gărzii.” Îi aruncă o privire la Berelain, cu fața albă pe calul ei, de parcă i-ar fi dezlănţuit faptul că i-a văzut pe trolloci. El știa că ea era din oțel mai puternic decât atât. De ce mirosea atât de îngrijorată?

— Mă duc, spuse Faile. „Dar trebuie să știu.”

„A avut sens”, a spus Perrin. „Acea cupolă a fost menită să ne împiedice să fugim prin poartă. Dar a fost și pentru a ne încuraja pe drum, pentru a ne împiedica să călătorim direct în Andor. Ni s-a părut ciudat că maestrul Gill se va întoarce de-a lungul drumului, nesupunând ordinelor – dar s-a întâmplat pentru că era convins de oamenii care veneau din nord că drumul era impracticabil. Bănuiesc că plantele dușmanilor noștri să ne ademenească în această direcție.

„Am fost găzduiți tot timpul. Nu ne așteptau să luptăm cu Mantele Albe, ci așteptau să mergem spre Lugard cât de repede am putut. Dacă am fi încercat să mergem peste țară, pun pariu că ceva s-ar fi întâmplat să ne îndepărteze. Au vrut cu disperare să intrăm în ambuscadă. Probabil că forța lui Galad nu făcea parte din asta – era o bavură care a intrat sub șaua lor.

„Dar trollocii. Unde-"

— Cred că trebuie să fie o Piatră Portal, spuse Perrin. „Știam că un fel de atac va veni aici. Nu știam cum. Am crezut pe jumătate că va fi Draghkar din cer sau un Waygate pe care îl ratasem. Dar acele ruine pe care le-a subliniat Arganda par să fie un loc bun pentru o Piatră Portal. Trebuie să fie îngropat, căzut sub râu când și-a schimbat cursul. Trollocii nu ies din pământ; Cred că apar din piatră.

„Aceasta a fost capcana. Probabil că ne-ar fi atacat mult mai devreme, dar Mantele Albe erau în cale. Au trebuit să aștepte să ne ocupăm de ei. Și apoi am plecat. Asa de..."

„Așa că l-au atacat pe Damodred și oamenii săi”, a spus Faile. „După ce au înființat capcana, au vrut cel puțin să facă ceva rău celor care ar putea lupta mai târziu.”

— Bănuiesc că unul dintre Părăsiți se află în spatele asta, spuse Perrin, întorcându-se spre Grady.

„Unul dintre Părăsiți?” spuse Alliandre, cu vocea ridicându-se. „Nu putem lupta cu unul dintre Părăsiți?”

Perrin îi aruncă o privire. „La ce credeai că te-ai înscris să faci, Alliandre, când mi-ai venit? Lupți pentru Dragonul Renăscut chiar în Tarmon Gai'don. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne confruntăm cu cei părăsiți.”

A palid, dar spre meritul ei, a dat din cap.

— Grady, strigă Perrin către Asha'man, care trăgea explozii către trolloci. „Încă simți canalizarea?”

— Numai din când în când, domnule, îi răspunse Grady. „Oricine ar fi, nu sunt îngrozitor de puternici. Și nu se alătură bătăliei. Cred că trebuie să facă ceva pentru a-i

aduce pe trolloci, sărind cu pumnii din ei, apoi sărind imediat să aducă mai mulți.

— Ai grijă de el, spuse Perrin. „Vezi dacă poți să-l dai jos.”

— Da, domnule, spuse Grady, salutând.

Deci nu a fost unul dintre cei Părăsiți care a adus Trollocii direct. Asta nu însemna că aceasta nu era opera unuia dintre ei, ci doar că nu se hotărâseră să se angajeze direct. — Înapoi cu voi trei, le spuse Perrin lui Faile, Berelain și Alliandre, ridicând ciocanul. Trollocii începuseră să urce în sus, mulți căzând în săgeți, dar erau destui încât unii să ajungă în vârf în curând. Era timpul să lupți.

— Nu știi câți dintre ei sunt, soțul meu, spuse Faile încet. „Ei continuă să vină. Dacă ne copleșesc?”

„Ne vom retrage printr-o poartă dacă lucrurile se vor înrăutăți pentru noi. Dar nu îi las să aibă Mantele Albe fără luptă — nu voi lăsa niciun om în seama trollocilor, nici măcar soția lor. Au ignorat cele două râuri când am fost atacați. Ei bine, nu voi face la fel. Și asta este.”

Faile, brusc, se aplecă să-l sărute. "Mulțumesc."

"Pentru ce?"

„Pentru că ești bărbatul care ești”, a spus ea, întorcându-și calul și îndepărtându-i pe ceilalți doi.

Perrin clătină din cap. Își făcuse griji că va trebui să o pună pe Grady să o învelească în Air și să o remorcă. Se întoarse către trollocii care se apropiau. Oamenii de la Two Rivers nu le făceau ușor să urce panta. Bărbații rămâneau însă fără săgeți.

Perrin îl ridică pe Mah'alleinir. O parte din el îi părea rău să spele arma în sânge atât de curând după nașterea ei, dar cea mai mare parte din el era mulțumită. Acești trolloci și cei care i-au condus au provocat moartea lui Hopper.

Un pumn de trolloci a urcat pe vârful dealului, un Fade intră în spatele lor, condus de un alt Fade cu o sabie neagră. Perrin scoase un vuiet și se îndreptă înainte, cu ciocanul sus.

Galad blestemă, întorcându-l pe Stout și tăindu-și sabia în gâtul lui Trolloc cu un cap de urs, Sânge întunecat și gros a țâșnit într-un țâșnit zgomotos, dar fiarele erau îngrozitor de greu de ucis. Galad auzise poveștile, se antrenase cu bărbați care luptaseră cu Shadowspawn. Cu toate acestea, rezistența lor l-a surprins. A trebuit să mai spargă creatura de trei ori înainte să cadă. Deja, brațul lui Galad îl durea. Nu exista nici o finețe să lupți cu monștri ca

acesta. A folosit forme de sabie călare, dar adesea cele mai directe și brutale dintre ele. Woodsman dezbrăcă ramura. Arcul Lunii. Lovirea scânteii.

Oamenii lui nu s-au descurcat bine. Erau închiși și nu mai era loc pentru lănci. Atacurile de ieșire funcționaseră o vreme, dar cavaleria grea fusese forțată să se retragă înapoi la liniile de picior, iar întreaga sa forță era împinsă spre est. Amadicienii erau copleșiți, iar forța atacului era prea mare pentru a permite încărcături suplimentare de cavalerie. Tot ce puteau face Copiii călare a fost să-și balanseze armele sălbatic în încercarea de a rămâne în viață.

Galad îl întoarse pe Stout, dar doi trolloci mârâitori săriră spre el. A luat repede unul peste gât cu Heron Snatches the Silverfish, dar creatura a căzut înainte pe Stout, făcând ca calul să se îndepărteze. O altă brută a tăiat un stâlp la gâtul calului. Calul a căzut.

Galad abia reuși să se arunce, lovind pământul în grămadă, când Stout se prăbuși, cu picioarele smucindu-se, gâtul țâșnind sânge pe umărul alb. Galad se rostogoli, sabia răsucită în lateral, dar aterizase greșit. I s-a strâns glezna de durere.

Ignorând durerea, își ridică sabia la timp pentru a devia cârligul unui monstru cu blană maro, înalt de nouă metri, care mirosea a moarte. Parada lui Galad l-a dezechilibrat din nou.

„Galad!”

Figurine în alb s-au prăbușit în Trollocs. Sânge urât urât în aer. Siluete albe s-au prăbușit la pământ, dar trollocii au fost alungați înapoi. Bornhald stătea gâfâind, cu sabia scoasă, scutul zdrobit și stropit cu sânge întunecat. Avea cu el patru bărbați. Alți doi căzuseră.

— Mulțumesc, spuse Galad. — Monturile tale?

— Reduceți, spuse Bornhald. — Trebuie să aibă ordin să meargă după cai.

— Nu vrei să scăpăm, spuse Galad. „Sau adunând o încărcare.” A aruncat o privire în josul șirului soldaților asediați. Douăzeci de mii păruseră o armată mare, dar liniile de luptă erau o mizerie. Și trollocii au continuat să vină, val după val. Secțiunea de nord a liniei Copiilor se rupea, iar trollocii împingeau înainte acolo cu o mișcare de clește înconjurând forța lui Galad. Le-au tăiat la nord și la sud pentru a-i izbi de deal. Ușoară!

„Reuniți-vă la linia piciorului de nord!” strigă Galad. A alergat în direcția aceea cât a putut de repede, cu glezna

protestând, dar încă funcționând. Bărbații i s-au alăturat. Hainele lor nu mai erau albe.

Galad știa că majoritatea generalilor, precum Gareth Bryne, nu luptau în prima linie. Erau prea importanți pentru asta, iar mințile lor erau necesare pentru organizarea luptei. Poate că asta ar fi trebuit să facă Galad. Se destrama.

Oamenii lui erau buni. Solid. Dar nu aveau experiență cu trollocii. Abia acum – încărcând pe pământul noroios într-o noapte întunecată, luminat de globuri care atârnau în aer – a văzut cât de neexperimentați erau mulți dintre ei. Avea câțiva veterani, dar grupul mai mare luptase mai ales împotriva banditilor nestăpâniți sau a milițiilor orașului.

Trollocii erau diferiți. Monștrii care urlă, mormăie și mârâie erau în frenezie. Ceea ce le lipsea în disciplina militară, l-au compensat prin forță și ferocitate. Și foamea. Myrddraalul din mijlocul lor era suficient de groaznic pentru a sparge o formație pe cont propriu. Soldații lui Galad se năvăleau.

„Țineț!” a urlăit Galad, ajungând în secțiunea de rupere a liniei. Îl avea pe Bornhald și vreo cincizeci de bărbați. Nu este suficient. „Noi suntem Copiii Luminii! Nu dăm înaintea Umbrei!”

Nu a mers. Privind cum se desfășoară dezastrul, întregul său cadru de înțelegere a început să se spargă. Copiii Luminii nu erau protejați de bunătatea lor; cădeau în ramuri, ca grânele înaintea coasei. Mai rău decât atât, unii nu s-au luptat cu vitejie sau nu au rezistat cu hotărâre. Prea mulți au țipat îngroziți, alergând. Pe Amadicieni îi putea înțelege, dar mulți dintre Copii înșiși erau puțin mai buni.

Nu erau lași. Nu erau bieți luptători. Erau doar bărbați. In medie. Nu așa trebuia să fie.

Tunetul se auzi când Gallenne își aducea călărețiii într-o altă încărcare. Au intrat cu ciocanul în linia Trolloc și i-au forțat pe mulți dintre ei să coboare de pe margine, răsturnându-i înapoi pe panta.

Perrin îl trânti pe Mah'alleinir în capul unui trolloc. Forța loviturii a aruncat creatura într-o parte și, în mod ciudat, pielea ei sfârâia și fumea acolo unde lovise ciocanul. Acest lucru se întâmpla la fiecare lovitură, de parcă atingerea lui Mah'alleinir i-ar fi ars, deși Perrin simțea doar o căldură confortabilă de la ciocan.

^

Încărcarea lui Gallenne a străbătut rândurile trollocilor, despărțindu-le în două cohorte, dar erau atât de multe carcase încât devenea greu pentru lancieri săi să încarce. Gallenne s-a retras și un contingent de bărbați de la Two Rivers s-a mutat și a aruncat săgeți în trolloci, doborându-i într-un val de țipete, urlete, morți mirositoare.

Perrin îl trase pe Stepper înapoi, soldații de infanterie formându-se în jurul lui. Foarte puțini dintre oamenii săi căzuseră printre trolloci. Desigur, chiar și unul era prea mulți.

Arganda se ridică la trap pe calul său. Își pierduse pe undeva penele căștii, dar zâmbea larg. — Rareori am avut o luptă atât de plăcută, Aybara, spuse el. „Inamici de căzut pentru care nu trebuie să simți milă, o zonă perfectă de scenă și o poziție defensabilă. Arcașii de visat și Asha'man pentru a opri golurile! Eu însumi am întins peste două duzini de fiare. Doar pentru această zi, mă bucur că v-am urmărit!”

Perrin dădu din cap. El nu a subliniat că unul dintre motivele pentru care se simțeau ușor a fost că majoritatea trollocilor se concentrau pe Mantele Albe. Trollocii erau lucruri urâte, monstruoase și aveau un caracter extrem de egoist. Încărcați pe versantul dealului la mingi de foc și arc lung, doar pentru a încerca să preia terenul de la două contingente pline de cavalerie? Mai bine să cauți dușmanul mai ușor și avea și sens tactic. Concentrează-te mai întâi pe bătălia mai ușoară, când aveai două fronturi pe care să lupți.

Ei încercau să-i zdrobească pe Mantele Albe înapoi de versantul dealului cât mai repede posibil și îi îngroziseră, fără a le lăsa loc să-și călărească cavaleria în încărcături, separând grupuri dintre ei. Persoana care conducea a înțeles tactica; aceasta nu a fost opera minților trolloci.

„Lord Perrin!” Vocea lui Jori Congar se ridică deasupra zgomotului trollocilor care urlă. S-a grăbit până lângă Stepper. „Mi-ai rugat să mă uit și să-ți spun cum se descurcă. Ei bine, o să vrei să te uiți, poate.”

Perrin dădu din cap, ridicând pumnul, apoi făcând o mișcare de tăiere. Grady și Neald stăteau în spatele lui, pe o formațiune de stâncă care putea privi în jos, spre șosea. Ordinele lor principale erau să doboare orice Myrddraal pe care l-au văzut. Perrin dorea să țină cât mai multe dintre acele lucruri posibil în afara înălțimii; ar putea costa zeci de vieți să ucizi un singur Myrddraal cu sabia sau toporul. Cel mai bine este să omori cu Foc, de la distanță. În plus,

uneori uciderea unuia dintre Fades ar însemna uciderea unui complement de trolloci legați de acesta.

Asha'man, Aes Sedai și Înțelepții au văzut semnalul lui Perrin. Au început un asalt complet asupra trollocilor, focul zburând din mâini, fulgerele trăgând din cer, împingându-i pe trolloci înapoi pe panta. Perrin pentru soldați s-a retras pentru câteva momente de odihnă.

Perrin îl împinse pe Stepper până la margine, privind în josul pantei spre sud, ținându-l pe Mah'alleinir de picior. Mai jos, forța lui Damodred mergea chiar mai rău decât își făcuse grijă Perrin. Trollocii au forat înainte, aproape împărțind Mantele Albe în două secțiuni. Monștrii se învârteau pe margini, prinzându-l pe Galad, făcându-i pe Mantele Albe să lupte pe trei fronturi. Spatele lor erau pe versantul dealului și multe grupuri de cavalerie fuseseră îndepărtate de corpul principal de luptă.

Gallenne trecu la trap lângă Perrin. — Trollocii încă mai apar. Bănuiesc că cincizeci de mii de fiare de până acum. Asha'man spune că l-au simțit doar pe un canal și că nu se implică.

„Cel care conduce pe Shadowspawn nu va dori să-și angajeze canalizatorii”, a ghicit Perrin. „Nu pentru că avem un teren înalt. Îi vor lăsa pe Trolloc să facă cât de rău pot și să vadă dacă câștigă avantajul. Dacă o fac, vom vedea canalele ieșind.”

Gallenne dădu din cap.

„Forța lui Damodred are probleme.”

— Da, spuse Gallenne. „Ne-ați poziționat bine pentru a-i ajuta, dar se pare că nu am fost de ajuns.”

— Mă duc după ei, hotărî Perrin. A arătat. „Trollorii îl înconjoară, împingându-l pe coasta dealului. Am putea să măturăm și să surprindem fiarele cu o latură, spărgând și eliberându-i pe oamenii lui Damodred pentru a ajunge pe platoul de aici.

Gallenne se încruntă. — Scuză, Lord Perrin, dar trebuie să te întreb. Ce simți că le datorezi? M-aș fi întristat dacă, într-adevăr, am fi venit aici să-i atacăm – deși aș fi văzut logica ei. Dar nu văd niciun motiv să-i ajut.”

Perrin mormăi. „Este doar ceea ce trebuie făcut.”

— Acesta este un subiect de dezbatere, spuse Gallenne, clătinând din cap cu cască. „Lupta împotriva Trollocilor și Fades-urilor este excelentă, pentru că fiecare care cade este cu unul mai puțin de înfruntat la Ultima Bătălie. Oamenii noștri se exersează să lupte cu ei și pot învăța să-și controleze temerile. Dar acea pantă este abruptă și

perfidă; dacă încerci să cobori până la Damodred, ai putea să ne distrugi avantajul.

— Mă duc oricum, spuse Perrin. „Jori, du-te și adu-i pe oamenii de la Two Rivers și pe Asha'man. Voi avea nevoie de ei pentru a înmuia trollocii în sarcina mea. S-a uitat din nou în jos. Amintirile celor două râuri îi inundară mintea. Sânge. Moarte. Mah'alleinir se încălzește în pumn. — Nu-i voi lăsa în seama, Gallenne. Nici măcar ei. Mi te vei alătura?"

— Ești un om ciudat, Aybara. Gallenne ezită. „Și unul de adevărată onoare. Da, voi."

"Bun. Jori, mișcă-te. Trebuie să ajungem la Damodred înainte ca liniile lui să se rupă. Un șoc se răspândi prin masa de trolloci. Galad ezită, cu sabia ruptă în degete transpirate. Îl durea tot corpul. Gemete au venit din jurul lui, unele guturale și mârâitoare — trolloci murind — altele jalnice din partea oamenilor căzuți. Copiii de lângă el se țineau. De abia.

Noaptea era întunecată, chiar și cu acele lumini. Parcă lupta cu coșmarurile. Dar dacă Copiii luminii nu ar putea rezista împotriva întunericului, cine ar putea?

Trollocii au început să urle mai tare. Cei din fața lui s-au întors, vorbind unul altuia într-o limbă grosolană, mârâitoare, care l-a făcut să se retragă cu repulsie. Trollocii ar putea vorbi? Nu știa asta. Ce le-a atras atenția?

Și apoi a văzut-o. O grindină de săgeți, căzută de sus, a sfâșiat rândurile trollocilor din apropiere. Arcierii Two Rivers și-au respectat reputația. Galad n-ar fi avut încredere în majoritatea arcașilor să tragă așa, nu fără săgețile rătăcite să cadă pe Mantele Albe. Acești arcași au fost totuși precisi.

Trollocii au țipat și au urlat. Apoi, din vârful înălțimii, o mie de călăreți au pornit. În jurul lor străluceau lumini; focurile cădeau de sus, arcuindu-se ca niște lănci roșii-aurii. I-au luminat pe călăreți în argint.

A fost o manevră incredibilă. Panta era suficient de abruptă încât caii s-ar fi putut împiedica, s-ar fi putut prăbuși, s-ar fi putut prăbuși întreaga forță într-o masă inutilă de corpuri. Dar nu au căzut. Galopau cu pasul sigur, cu lăncile strălucind. Și în fața lor călărea un monstru cu barbă de bărbat cu un ciocan mare ținut sus. Perrin Aybara însuși, cu deasupra capului un banner care flutură, purtat de un bărbat care călărea chiar în spate. Capul de lup purpuriu.

^

In ciuda lui, Galad își coborî scutul la vedere. Aybara aproape că părea în flăcări din limbile de foc care îl înconjurau. Galad putea vedea acei ochi largi, aurii. Ca focurile în sine.

Călăreții se izbiră de trollocii care înconjuraseră forțele lui Galad. Aybara scoase un vuiet peste zgomot, apoi începu să se întindă în jurul lui cu ciocanul. Atacul ia forțat pe trolloci să se întoarcă.

"Asalt!" strigă Galad. „Apăsați atacul! Forțați-i să intre în cavalerie!” S-a îndreptat spre nord, spre faţa înălţimilor, cu Bornhald lângă el.

În apropiere, Trom a adunat ce mai rămăsese din legiunea sa și a adus-o pentru a-i ataca pe trollocii vizavi de Aybara.

Bataia devenea din ce în ce mai haotică. Galad s-a luptat cu furie. Deasupra, incredibil, toată armata lui Aybara s-a revărsat pe panta, renunțând la terenul înalt. Au căzut peste trolloci, urlând zeci de mii de oameni. „Ochii de aur! Ochi de Aur!”

Atacul i-a pus pe Galad și Bornhald în rândurile trollocilor. Creaturile au încercat să se retragă de la Aybara, ridicându-se în toate direcțiile. Bărbații de lângă Galad și Bornhald se luptau cu disperare să rămână în viață. Galad a terminat un trolloc cu Panglică în aer, dar s-a învârtit și imediat s-a trezit în fața unui uriaș cu fața de berbec înalt de trei metri. Coarnele s-au ondulat în jurul feței sale pătrate enorme, dar ochii erau umani, precum și maxilarul inferior.

Galad s-a abătut când și-a balansat stâlpul, apoi și-a bătut sabia în intestine. Creatura a țipat și Bornhald a întins-o din lateral.

Galad a țipat și a sărit înapoi, dar glezna lui răsucită i-a eșuat în cele din urmă. S-a prins într-o crăpătură din pământ, iar Galad a auzit un pocnet groaznic în timp ce cădea.

Monstrul pe moarte s-a prăbușit asupra lui, ținându-l de pământ. Durerea i-a urcat pe picior, dar a ignorat-o. Și-a scăpat sabia, încercând să împingă cadavrul liber. Bornhald, înjurând, a respins un trolloc care avea botul de mistreț. Scoase un sunet oribil de mormăit.

Galad ridică cadavrul împuțit. În lateral, putea vedea bărbați în alb – Trom, cu Byar lângă el, luptă cu disperare să ajungă la Galad. Erau atât de mulți trolloci, iar acei Copii din apropiere căzuseră în mare parte.

Galad întinse mâna spre sabia lui exact când o siluetă călare a izbucnit prin umbre și trollocii chiar la nord. Aybara. S-a urcat și a lovit ciocanul său masiv într-un trolloc de mistreț, trimițându-l să se prăbușească la pământ. Aybara sări de pe cal în timp ce Bornhald se grăbi să-l ajute pe Galad să se ridice în picioare.

„Ești rănit?” întrebă Aybara.

— Glezna mea, spuse Galad.

— Pe calul meu, spuse Aybara.

Galad nu a protestat; avea sens. S-a simțit, totuși, jenat, când Bornhald l-a ajutat să se ridice. Oamenii lui Aybara se umpleau în jurul lor, împingându-i pe trolloci înapoi. Acum că armata lui Aybara s-a alăturat luptei, oamenii lui Galad se adunau.

Să te grăbești pe panta fusese un pariu periculos, dar, de îndată ce Galad a fost călare pe calul lui Aybara, a putut vedea că pariul a funcționat, Încărcarea masivă îi destrămase pe trolloci și unele grupuri au început să treacă. Limbi de flacără au căzut de sus, arzând Myrddraal și lăsând pumni întregi de trolloci legați de ei.

Mai era încă multă luptă de făcut, dar valul se întorcea. Forțele lui Aybara au creat o secțiune în jurul liderului lor, oferindu-i lui și, prin extensie, lui Galad, puțin spațiu pentru a lua în considerare următoarea etapă a atacului.

Galad se întoarse către Aybara, care îi studia pe trolloci cu evele atente. „Presupun că crezi că salvarea mea va influența decizia mea cu privire la judecata ta”, a spus Galad.

— Ar fi fost mai bine, mormăi Aybara.

Galad ridică o sprânceană. Nu era răspunsul la care se așteptase. „Oamenii mei consideră că este suspect că ai apărut atât de curând în fața trollocilor.”

— Ei bine, ei pot crede asta dacă vor, spuse Aybara. „Mă îndoiesc că orice spun că le va răzgândi. Într-un fel, aceasta este vina mea. Trollocii au fost aici să mă omoare; Tocmai am scăpat înainte ca ei să-și poată arunca capcana. Bucură-te că nu te-am lăsat în seama lor. Voi Mantele Albe mi-ați provocat aproape la fel de multă durere ca și ei.”

În mod ciudat, Galad s-a trezit zâmbind. Era un aer simplu în privința acestui Perrin Aybara. Un bărbat ar putea cere puțin mai mult de la un aliat.

Atunci suntem aliați? se gândi Galad, dând din cap către Trom şi Byar în timp ce se apropiau. Poate pentru moment. A avut încredere în Aybara. Da, poate că au existat oameni în lume care ar fi pus la punct un complot

complicat ca acesta, toți pentru a-și păcăli drumul în favoarea lui Galad. Valda fusese așa.

Aybara nu era. Era cu adevărat simplu. Dacă ar fi vrut Copiii să-i îndepărteze, i-ar fi ucis și ar fi mers mai departe.

— Atunci așa să fie, Perrin Aybara, spuse Galad. „Îți numesc pedeapsa aici, în această noapte, în acest moment."

Perrin se încruntă, întorcându-se de la contemplarea lui asupra liniilor de luptă. "Ce? Acum?"

„Consider, ca pedeapsă, că plătiți un preț de sânge familiilor Copiilor morți în valoare de cinci sute de coroane. De asemenea, vă ordon să luptați în Ultima Bătălie cu toată puterea pe care o puteți aduna. Fă aceste lucruri și te declar curățat de vină."

Era un moment ciudat pentru el să dea această proclamație, dar luase decizia. Ei tot s-ar lupta, și poate că ar cădea unul. Galad a vrut ca Aybara să cunoască judecata, în caz.

Aybara îl studie, apoi dădu din cap. — Îl numesc pe acel târg, Galad Damodred. Și-a ridicat mâna.

„Creatură a întunericului!" Cineva s-a mutat în spatele Aybarei. O siluetă, smulgându-și sabia. Un șuierat, un fulger de metal. Ochii lui Byar, aprinși de furie. Se poziționa chiar acolo unde putea să-l lovească pe Aybara în spate.

Aybara se învârte; Galad ridică sabia. Ambele au fost prea lente.

Dar lovitura lui Jaret Byar nu a căzut. Stătea în picioare cu arma ridicată, înghețat, sângele curgându-i pe buze. A căzut în genunchi, apoi a căzut pe pământ chiar la picioarele lui Aybara.

Bornhald stătea în spatele lui, cu ochii mari de groază. Se uită în jos la sabia lui. „Eu... Nu era corect să lovesc un bărbat în spate după ce ne-a salvat. Acesta..." El a lăsat sabia jos, împleticindu-se înapoi de la cadavrul lui Byar...

— Ai făcut ceea ce trebuie, copil Bornhald, spuse Galad cu regret. A scuturat din cap. „Era un ofițer bun. Neplăcut uneori, poate, dar și curajos. Îmi pare rău că îl pierd."

Aybara aruncă o privire în lateral, ca și cum ar fi căutat alți Copii care ar putea să-l lovească. „De la început, acela a căutat o scuză să mă vadă mort."

Bornhald se uită la Aybara, cu ochii încă urâți, apoi își curăță sabia și o înfipse în teacă. S-a îndepărtat, spre zona în care fuseseră duși răniții. Zona din jurul Galadului și Aybarei era din ce în ce mai sigură, trollocii împinși înapoi,

formându-se linii de luptă mai solide, formate din oamenii lui Aybara și Copiii rămași.

— Acela încă mai crede că i-am ucis tatăl, spuse Aybara.

„Nu”, a răspuns Galad. „Cred că el crede că tu nu ai făcut-o. Dar te-a urât de foarte multă vreme, Lord Aybara, și l-a iubit pe Byar mai mult.” A scuturat din cap. „Uciderea unui prieten. Uneori este dureros să faci ceea ce este corect.”

a mormăit Aybara. — Ar trebui să ajungi la răniți, spuse el, ridicând ciocanul și uitându-se spre locul unde luptele erau încă intense.

„Sunt destul de bine să lupt dacă am montura ta”.

„Ei bine, atunci hai să continuăm cu asta.” Aybara îl privi. „Totuși, voi rămâne lângă tine, în caz că se pare că ai putea cădea.”

"Mulțumesc."

„Îmi place calul.”

Zâmbind, Galad i s-a alăturat și s-au întors la corp la corp.

42
Mai puternic decât sângele

Încă o dată, Gawyn stătea în camera mică, neîmpodobită, a camerei lui Egwene. Era epuizat, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere prin ce trecuse, inclusiv Vindecări.

Atenția i-a fost consumată de noua conștientizare din interiorul lui. Acea minunată înflorire în fundul minții lui, acea legătură cu Egwene și emoțiile ei. Conexiunea a fost o minune și un confort. Simțind-o, l-a făcut să știe că era în viață.

Capabil să anticipeze apropierea ei, se ridică când ușa se deschise. „Gawyn”, a spus ea când a intrat, „nu ar trebui să stai în picioare în starea ta. Te rog aseaza-te."

„Sunt în regulă”, a spus el, dar a făcut ce i s-a poruncit.

Ea trase peste celălalt scaun, așezându-se în fața lui. Era calmă și senină, dar el simțea că era copleșită de evenimentele din timpul nopții. Slujitorii încă aveau de-a face cu petele de sânge și cu cadavrele, în timp ce Chubain ținea întregul Turn în alertă, verificând fiecare soră. A

apărut un alt asasin. Pierduseră doi soldați și un gardian care o ucisera.

Da, putea simți furtuna ei emoțională în spatele acelui chip calm. În ultimele luni, Gawyn începuse să se gândească că poate Aes Sedai învățase să nu simtă nimic. Legătura îi dădea dovada contrariului, simțea Egwene; pur și simplu nu și-a lăsat emoțiile să-și atingă trăsăturile.

Privindu-și fața și simțind furtuna dinăuntru, lui Gawyn i sa oferit, pentru prima dată, o altă perspectivă asupra relației Warder și Aes Sedai. Paznicii nu erau doar gărzi de corp; ei au fost cei — singurii — care au văzut adevărul a ceea ce s-a întâmplat în Aes Sedai. Indiferent cât de priceput a devenit Aes Sedai în a ascunde emoțiile, Gardienul ei știa că există mai mult decât masca.

— Ai găsit-o pe Mesaana? el a intrebat.

„Da, deși a durat ceva timp. Ea își făcea identitatea unei Aes Sedai pe nume Danelle, din Ajah maro. Am găsit-o în camera ei, bolborosind ca un copil. Ea se murdarase deja. Nu sunt sigur ce vom face cu ea.”

„Danelle. Nu am cunoscut-o.”

— S-a păstrat pentru ea, spuse Egwene. „Probabil acesta este motivul pentru care Mesaana a ales-o.”

Rămaseră în tăcere câteva clipe. „Deci”, a spus în cele din urmă Egwene, „cum te simți?”

„Știi cum mă simt”, a spus Gawyn sincer.

„A fost pur și simplu un mijloc de a începe conversația.”

El a zambit. „Mă simt minunat. Uimitor. In pace. Și îngrijorat, și îngrijorat, anxios. Ca si tine."

„Trebuie făcut ceva cu privire la Seanchan.”

"Sunt de acord. Dar nu asta te îngrijorează. Te deranjează cum te-am neascultat și totuși știi că a fost lucrul corect de făcut.”

— Nu ai neascultat, spuse Egwene. „Ți-am spus să te întorci.”

„Moratoriul privind paza camerei tale nu fusese ridicat. Aș putea să am planuri dezordonate, să provoc o tulburare și să-i sperie pe asasini.

— Da, spuse ea. Emoțiile ei au devenit mai tulburi. „Dar, în schimb, mi-ai salvat viața.”

„Cum au intrat?” întrebă Gawyn. „N-ar fi trebuit să te trezești când servitoarea ți-a declanșat alarmele?”

Ea clătină din cap. „Eram adânc în vis, luptând cu Mesaana. Gărzile Turnului erau în raza de acțiune pentru a auzi alarmele”, a spus Egwene. „Toți au fost găsiți morți. Se pare că asasinii se așteptau să vin în fugă. L-au avut pe

unul dintre membrii lor ascuns în camera de la intrare pentru a mă ucide după ce i-am capturat pe ceilalți doi. Ea se strâmbă. „S-ar putea să fi funcționat. Mă așteptam la Black Ajah, sau poate un Grey Man.”

„Am trimis avertisment”.

— Mesagerul a fost găsit mort și el. Ea l-a privit. „Ai făcut ce trebuie în seara asta, dar încă mă îngrijorează.”

— Vom rezolva, spuse Galad. — Lasă-mă să te protejez, Egwene, și te voi supune în orice altceva. Promit."

Egwene a ezitat, apoi a dat din cap. — Ei bine, va trebui să mă duc să vorbesc cu Sala. Vor fi gata să-mi spargă ușa și să ceară răspunsuri, până acum.” Cum putea să-mi dau seama că, în interior, se strâmbase.

„Ar putea ajuta”, a spus el, „dacă dați de înțeles că întoarcerea mea a făcut întotdeauna parte din plan”.

— A fost, spuse Egwene. „Deși momentul nu a fost anticipat.” Ea a ezitat. „Când mi-am dat seama cum mi-a formulat Silviana cererea de a te întoarce, mi-am făcut griji că nu te vei mai întoarce deloc.”

„Aproape că nu am făcut-o.”

„Ce a făcut diferența?”

„A trebuit să învăț cum să mă predau. Este ceva la care nu am fost niciodată bun.”

Egwene dădu din cap, de parcă ar fi înțeles. „Voi lăsa ordine ca un pat să fie adus în această cameră. Întotdeauna am plănuit ca aceasta să fie stația de gardian al meu.”

Gawyn zâmbi. Dormi în altă cameră? Sub toate acestea, mai rămăsese o parte din fiica hangiului conservator. Egwene se înroși când îi simțea gândurile.

„De ce nu ne căsătorim?” spuse Gawyn. „Chiar aici, astăzi. Light, Egwene, ești Amyrlin – cuvântul tău este la fel de bun ca legea în Tar Valon. Spune cuvintele și ne-am căsători.”

Ea păli; ciudat, cum ar deranja-o asta noaptea asta. Gawyn simți un junghi de anxietate. Ea spusese că îl iubește. Nu voia ea să... Dar nu, el îi simțea emoțiile. Ea chiar îl iubea. Atunci de ce?

Egwene părea îngrozită când vorbi. „Crezi că mi-aș putea înfrunta părinții dacă m-aș căsători fără ca ei să știe despre asta? Light, Gawyn, cel puțin va trebui să trimitem după ei! Și cum rămâne cu Elayne? Te-ai căsători fără să-i spui?

El a zambit. „Ai dreptate, desigur. Îi voi contacta.”

"Eu pot-"

„Egwene, tu ești Amyrlin Seat. Greutatea lumii în sine este pe umerii tăi. Lasă-mă să fac aranjamente.”

— Foarte bine, spuse ea. Ea a ieșit afară, unde a așteptat Silviana – a avut una dintre strălucitoarele ei pentru Gawyn. Egwene a trimis niște servitori pentru un pat pentru el, apoi ea și Păzitorul ei au plecat, după o pereche de soldați ai lui Ghubain.

Gawyn i-ar fi plăcut să meargă cu ea. S-ar putea să mai fie asasini. Din păcate, a avut dreptate să-l trimită la culcare. Avea probleme în a rămâne în picioare. Stătea pe picioare instabile, apoi observă afară o linie de corpuri acoperite cu cearșaf. Nu aveau să fie îndepărtate până când surorile aveau ocazia să le examineze. În momentul de față, scăpatul pe Mesaana – și căutarea altor asasini – fusese mai presantă.

Strângând din dinți, se forță să se apropie și să tragă cearceaful înapoi, dezvăluind fețele neînsuflețite ale lui Celark și ale lui Mazone – ale lui Celark, din păcate, așezat lângă trupul lui, despărțit de el la naiba.

„V-ați descurcat bine, bărbați”, a spus el. „Mă voi asigura ca familiile voastre să știe că ați salvat viața lui Amyrlin”. L-a înfuriat să piardă astfel de oameni buni.

Arde acei Seanchan, se gândi el. Egwene are dreptate în privința lor. Trebuie făcut ceva.

Aruncă o privire în lateral, spre locul în care cei trei asasini zăceau sub cearșafurile lor, cu picioarele cu papuci negri ieșind din fund. Două femei și un bărbat. Mă întreb... se gândi el, apoi traversă unde zăceau ei. Gardienii i-au aruncat o privire în timp ce el a tras cearşaful înapoi, dar nimeni nu i-a interzis.

Ter'angrealul era ușor de ales, deși doar pentru că i se spusese ce să caute. Inele identice din piatră neagră, purtate pe degetele mijlocii ale mâinii drepte. Inelele au fost sculptate în formă de viță de vie cu spini. Se pare că niciunul dintre Aes Sedai nu-i recunoscuse pentru ceea ce erau, cel puțin nu încă.

Gawyn a scos toate cele trei inele, apoi le-a băgat în buzunar.

Lan putea simți ceva, o diferență distinctă față de emoțiile din fundul minții lui. Se obișnuise să-i ignore pe aceștia și pe femeia pe care o reprezentau.

În ultima vreme, acele emoții s-au schimbat. Din ce în ce mai mult, era sigur că Nynaeve îi luase legătura. O putea identifica după felul în care se simțea. Cum să nu o

cunoști, acel sentiment de pasiune și bunătate? S-a simțit... remarcabil.

Se uită în josul carosabilului. S-a răsucit pe marginea unui deal înainte de a se întoarce drept spre o fortăreață distinctă din față. Granița dintre Kandor și Arafel a fost marcată de Silverwall Keeps, o fortificație mare construită pe două laturi ale pasului Firchon. Era o fortăreață extrem de impresionantă – într-adevăr două dintre ele, fiecare construind peretele drept al trecătoarei înguste asemănătoare canionului. Ca cele două laturi ale unei uși enorme.

Pentru a trece prin trecere, era necesar să parcurgeți o distanță considerabilă între ziduri mari de piatră înțepate de săgeți și ar fi eficient în oprirea armatelor care se mișcă în ambele direcții.

Toți erau aliați, cei din graniță. Dar asta nu i-a împiedicat pe Arafellin să-și dorească o fortăreață frumoasă care să blocheze drumul până la Shol Arbela. În fața acelei cetăți se afla o adunare de mii de oameni, grupați în grupuri mai mici. Steagul lui Malkier — Macara de Aur — a arborat peste unele dintre grupuri. Alții au arborat steaguri ale lui Kandor sau Arafel.

„Cine dintre voi v-a încălcat jurământul?” întrebă Lan, uitându-se înapoi la rulotă.

Bărbații de acolo au clătinat din cap.

„Nimeni nu trebuia să-și încalce jurământul”, a spus Andere. „Ce altceva ai face? Tăiați prin Țările Frânte? Dealurile Uncapped? Este aici sau nicăieri. Ei știu asta. Și așa te așteaptă.”

mârâi Lan. Probabil că era adevărat. — Suntem o rulotă, spuse el cu voce tare. „Amintiți-vă, dacă cineva întreabă, puteți recunoaște că suntem Malkieri. Ai putea spune că-ți aștepți regele. Acesta este adevărul. S-ar putea să nu menționezi că l-ai găsit.”

Ceilalți păreau tulburați, dar nu au făcut nicio obiecție. Lan a condus drumul în jos pe pantă, urmând caravana lor de douăzeci de vagoane, cai de război și însoțitori.

Acesta era ceea ce se îngrijorase mereu că se va întâmpla. Recuperarea lui Malkier era imposibil. Ar muri, oricât de mare ar fi forța lor. Un asalt? Pe Blight? Ridicol.

Nu putea să le ceară asta. Nu putea să permită asta. Pe măsură ce a continuat pe drum, a devenit mai hotărât. Acei oameni curajoși, care arborează acele steaguri... ar trebui să se alăture forțelor Shienaran și să lupte într-o bătălie care însemna ceva. Nu le-ar lua viața.

Moartea este mai ușoară decât o pană... Rakim îi aruncase asta de mai multe ori în timpul călătoriei lor. Îl urmărise pe Lan cu decenii în urmă, în timpul Războiului Aiel. Datoria este mai grea decât un munte.

Lan nu fugea de la datorie. Fugea spre ea. Totuși, vederea taberelor i-a stârnit inima când a ajuns la fundul pantei, apoi a călărit înainte. Bărbații care așteptau purtau haine simple de războinic, hadori pe loc, femei marcate cu un ki'sain pe frunte. Unii dintre bărbați purtau haine cu Coroana de Aur pe umeri – semnul gărzii regale a lui Malkier. Le-ar fi îmbrăcat numai dacă tații sau bunicii lor ar fi servit în acea gardă.

Era o priveliște care l-ar fi făcut pe Bukama să plângă. Crezuse că Malkieri a dispărut ca un popor, zdrobit, spulberat, absorbit de alte națiuni. Cu toate acestea, iată-le, adunându-se la cea mai slabă șoaptă a unui apel la arme. Mulți erau mai în vârstă – Lan nu fusese decât un prunc când a căzut împărăția lui, iar cei care și-au amintit de acea zi ca bărbați aveau acum să ajungă la al șaptelea sau al optulea deceniu. Aveau părul gri, dar erau încă războinici și își aduseseră fiii și nepoții.

„Tai'shar Malkier!” strigă un bărbat când grupul lui Lan trecea. Apelul a crescut de o duzină, de două duzini de ori când i-au văzut hadorii. Nimeni nu părea să-l recunoască pentru cine era. Ei au presupus că el venise pentru motivul pentru care veniseră.

Vine Ultima Bătălie, se gândi Lan. Trebuie să le refuz dreptul de a lupta alături de mine?

Da, trebuie. Cel mai bine a trecut neobservat și nerecunoscut. Își ținea ochii înainte, mâna pe sabie, gura închisă. Dar fiecare apel al lui Tai'shar Malkier îl făcea să-și dorească să stea mai drept. Fiecare părea să-l întărească, să-l împingă înainte.

Porțile dintre cele două fortărețe erau deschise, deși soldații controlau fiecare om care trecea prin ele. Lan îl opri pe Mandarb, iar oamenii lui se opriră în spatele lui. Ar putea Arafellin să aibă ordine să-l urmărească? Ce altă alegere avea decât să meargă înainte? Mersul în jur ar dura săptămâni. Caravana lui și-a așteptat rândul, apoi a urcat la postul de pază.

"Scop?" întrebă Arafellin în uniformă, cu părul în împletituri.

— Călătoresc la Fal Moran, spuse Lan. „Din cauza ultimei bătălii”.

— Nu vei aștepta aici ca restul? spuse gardianul, fluturând o mână cu mănușă către Malkieri adunat. „Pentru regele tău?”

— Nu am rege, spuse Lan încet.

Soldatul dădu încet din cap, frecându-și bărbia. Apoi făcu cu mâna unor soldați să inspecteze mărfurile din vagoane. „Va exista un tarif pentru asta.”

„Plănuiesc să le dau shienarenilor să lupte în Ultima Bătălie”, a spus Lan. „Fără preț cerut.”

Paznicul ridică o sprânceană.

— Ai jurământul meu pe el, spuse Lan încet, întâlnindu-i ochii bărbatului.

„Fără tarif, atunci. Tai'shar Malkier, prietene.”

„Tai’shar Arafel.” Lan își dădu calul înainte. Ura să călărească prin Silverwalls; îl făceau să se simtă de parcă o mie de arcași desenează asupra lui. Trollocii nu ar trece cu ușurință aici, dacă Arafellinii ar fi forțați să se retragă atât de departe. Au fost momente care s-au întâmplat și au ținut aici de fiecare dată, ca în zilele lui Yakobin cel Neînfricat.

Lan practic și-a ținut respirația pe tot drumul. Ajunse recunoscător pe partea cealaltă și îl îndemnă pe Mandarb să iasă pe drumul dinspre nord-est.

— Al'Lan Mandragoran? strigă o voce, părând îndepărtată.

Lan încremeni. Acel apel venise de sus. Se întoarse, uitându-se înapoi la fortificația din stânga. Un cap ieșea de la o fereastră acolo.

„Lumina să fie lăudată, tu ești!” strigă vocea. Capul s-a lăsat înapoi înăuntru.

Lan a simțit chef de șuruburi. Dar dacă ar fi făcut-o, această persoană i-ar suna cu siguranță pe ceilalți. El a așteptat. Silueta ieși în fugă pe una dintre ușile cetății. Lan l-a recunoscut: un băiat care nu a devenit încă un bărbat îmbrăcat în roșu, cu o mantie albastră bogată. Kaisel Noramaga, nepotul reginei din Kandor.

— Lord Mandragoran, spuse tânărul, ridicându-se la trap. "Ai venit! Când am auzit că Macaraua de Aur a fost ridicată...

„Nu l-am ridicat, prințe Kaisel. Planul meu era să călăresc singur.”

"Desigur. Mi-ar plăcea să călăresc singur cu tine. Pot?"

— Nu este o alegere înțeleaptă, Alteță, spuse Lan. „Bunica ta este în sud; Presupun că tatăl tău guvernează în Kandor. Ar trebui să fii cu el. Ce faci aici?"

— Prințul Kendral m-a invitat, spuse Kaisel. „Și tatăl meu mi-a poruncit să vin. Amândoi plănuim să călărim cu tine!”

— Și Kendral? întrebă Lan, îngrozit. Nepotul regelui Arafellin? „Locurile tale sunt cu oamenii tăi!”

„Strămoșii noștri au depus un jurământ”, a spus tânărul. „Un jurământ de a proteja, de a apăra. Acest jurământ este mai puternic decât sângele, Lord Mandragoran. Este mai puternic decât voința sau alegerea. Soția ta ne-a spus să te așteptăm aici; a spus că ai putea încerca să treci fără să ne saluti.

„Cum m-ai observat?” întrebă Lan, stăpânindu-și furia.

— Calul, spuse Kaisel, făcând semn din cap către Mandarb. „Ea a spus că s-ar putea să te deghizi. Dar n-ai părăsi niciodată calul.”

Arde acea femeie, se gândi Lan în timp ce auzi o chemare ridicată prin cetate. Fusese depășit. Blestema Nynaeve. Și binecuvântează-o și pe ea. El a încercat să transmită un sentiment de iubire și frustrare prin legătura cu ea.

Și apoi, cu un oftat adânc, a cedat. — Macaraua de Aur zboară pentru Tarmon Gai'don, spuse Lan încet. „Lasă orice bărbat sau femeie care dorește să urmeze să se alăture și să lupte.”

A închis ochii când a apelat. Curând a devenit o bucurie. Apoi un vuiet.

43
Niște ceai

„Și acești Asha’man pretind că sunt liberi de pată?” întrebă Galad, în timp ce el și Perrin Aybara își făceau drum în urma bătăliei.

— Da, spuse Perrin. „Și am mintea să am încredere în ei. De ce ar minți?”

Galad ridică o sprânceană. "Nebunie?"

Perrin dădu din cap la asta. Acest Perrin Aybara era un bărbat interesant. Alții răspundeau adesea cu furie când Galad spunea ce credea, dar ajungea să-și dea seama că nu avea nevoie să se abțină cu Perrin. Acest om a răspuns bine la onestitate. Dacă era un Darkfriend sau Shadowspawn, era un tip foarte ciudat.

Orizontul începea să devină mai luminos. Lumină, trecuse deja noaptea? Corpurile împrăștiau pământul, majoritatea trolloci. Duhoarea era de carne și blană arsă, greață fiind amestecată cu cea de sânge și noroi. Galad se simțea epuizat.

A permis unui Aes Sedai să-l vindece. „Odată ce ți-ai angajat rezervele, nu mai are rost să-ți reții cercetașii”, îi plăcea să spună lui Gareth Bryne. Dacă avea de gând să-l lase pe Aes Sedai să-și salveze oamenii, atunci ar putea la fel de bine să accepte Vindecarea lor. Odată, acceptarea Vindecării Aes Sedai nu-l deranjase atât de mult.

— Poate, spuse Perrin. „Poate că Asha'man sunt nebuni, iar pata nu este curățată. Dar m-au servit bine și cred că și-au câștigat dreptul de a avea încredere până nu-mi vor arăta contrariul. Tu și oamenii tăi s-ar putea să vă datorați viețile lui Grady și Neald.

— Și au mulțumirile mele, spuse Galad, trecând peste corpul uriaș al unui trolloc cu bot de urs. „Deși puțini dintre oamenii mei își vor exprima această emoție. Nu sunt siguri ce să creadă despre intervenția ta aici, Aybara.

— Încă mai crezi că le-am pus cumva?

— Poate, spuse Galad. „Fie ești un Prieten Întunecat cu o viclenie de neegalat, fie ai făcut cu adevărat ceea ce ai spus – ai venit să-mi salvezi oamenii, în ciuda tratamentului pe care l-ai primit pe mâna noastră. În acest caz, ești un om de onoare. A lăsa să mori ți-ar fi făcut viața mult mai ușoară, cred.

— Nu, spuse Perrin. „La Ultima Bătălie este nevoie de fiecare sabie, Galad.

"Toata lumea."

Galad mormăi, îngenunchind lângă un soldat cu o mantie roșie și întorcându-l. Nu era o mantie roșie; era una albă înmuiată în sânge. Ranun Sinah nu ar vedea Ultima Bătălie. Galad închise ochii tânărului, răsuflând o rugăciune către Lumină în numele lui.

„Deci acum ce pentru tine și ai tăi?” întrebă Perrin.

— Continuăm, spuse Galad ridicându-se. — La nord, la moșiile mele din Andor să mă pregătesc.

— Ai putea... Perrin încremeni. Apoi se întoarse, străbătând câmpul de luptă.

Galad se grăbi după el. Perrin ajunse la o grămadă de trolloci, apoi începu să împingă cadavrele deoparte. Galad auzi un sunet foarte slab. Gemete. A ajutat la mutarea unei fiare cu cap de șoim moartă, cu ochii ei prea umani care priveau fără viață.

Sub ea, un tânăr și-a ridicat privirea, clipind. Era Jerum Nus, unul dintre Copii.

— O, Lumină, a grăunt tânărul. "Doare. Am crezut că sunt mort. Mort..."

Partea lui a fost tăiată. Perrin îngenunche în grabă, ridicând capul băiatului, dându-i un pahar cu apă în timp ce Galad luă un bandaj din geanta pe care o purta și îl folosea pentru a înveli rana. Taietura aia a fost rea. Nefericitul tânăr ar muri cu siguranță. El... Nu, își dădu seama Galad. Avem Aes Sedai. Era greu să te obișnuiești să gândești așa.

Jerum plângea de bucurie, ținându-se de brațul lui Perrin. Băiatul părea delirante. Părea că nu-i pasă deloc de acei ochi aurii.

— Bea, fiule, spuse Perrin cu voce liniștitoare. Cu amabilitate. "E în regulă. Te-am găsit. O să fii bine."

„Părea că am țipat ore întregi", a spus tânărul. „Dar eram atât de slab și ei erau deasupra mea. Cum... cum m-ai găsit?"

„Am urechi bune", a spus Perrin. Dădu din cap către Galad și împreună l-au ridicat pe tânăr, Perrin sub brațe, Galad luând picioarele. L-au purtat cu grijă peste câmpul de luptă. Tânărul a continuat să mormăie, conștiința alunecând.

La marginea câmpului de luptă, Aes Sedai și Aiel Wise One vindeau răniții. Când Galad și Perrin au sosit, un Înțelept cu părul deschis – o femeie care nu părea cu nici o zi mai în vârstă decât Galad, dar vorbea cu autoritatea unei matrone în vârstă – s-a grăbit. Ea a început să-i pedepsească pentru că l-au mutat pe băiat în timp ce a întins mâna să-i atingă capul.

„Îți dai voie, Galad Damodred? ea a intrebat. „Acesta este prea departe pentru a vorbi de la sine."

Galad insistase ca fiecărui Copil să i se ofere posibilitatea de a refuza Vindecarea, indiferent de natura rănii sale. Aes Sedai și Wise Ones nu le plăcuse, dar Perrin repetase ordinul. Păreau să-l asculte. Ciudat. Galad îl întâlnise rar pe Aes Sedai care să asculte ordinele sau chiar părerile unui bărbat.

— Da, spuse Galad. „Vindecă-l."

Înțeleptul s-a îndreptat către munca ei. Majoritatea Copiilor au refuzat Vindecarea, deși unii s-au răzgândit odată ce Galad însuși a acceptat-o. Respirația tânărului s-a liniștit, rana i se închidea. Înțeleptul nu l-a vindecat complet – doar suficient de departe încât să

supraviețuiască zilei. Când deschise ochii, părea slăbit, chiar mai obosită decât simțea Galad.

Canalizatorii luptaseră toată noaptea, urmat de efectuarea Vindecărilor. Galad și Perrin s-au mutat înapoi pe teren. Nu erau singurii care căutau răniți, desigur. Perrin însuși ar fi putut să se întoarcă în tabără să se odihnească. Dar nu a făcut-o.

— Îți pot oferi o altă opțiune, spuse Perrin în timp ce mergeau. „Spre deosebire de a sta aici, în Ghealdan, la câteva săptămâni de la destinație. Aș putea să te am în Andor în seara asta.

„Oamenii mei nu ar avea încredere în această călătorie."

— Ar pleca dacă le-ai comanda, spuse Perrin. „Ai spus că vei lupta alături de Aes Sedai. Ei bine, nu văd nimic diferit între asta și asta. Vino cu mine."

— Atunci ne-ai lăsa să te alăturăm?

Perrin dădu din cap. — Totuși, aș avea nevoie de un jurământ din partea ta.

„Ce fel de jurământ?"

— Voi fi sincer cu tine, Galad. Nu cred că mai avem mult timp. Câteva săptămâni, poate. Ei bine, cred că vom avea nevoie de tine, dar lui Rand nu-i va plăcea ideea de Whitecloaks în liniile de luptă fără supraveghere. Așa că vreau să juri că mă vei accepta ca comandant până la încheierea bătăliei."

Galad ezită. Zorii erau aproape acum; de fapt, s-ar putea să fi ajuns, în spatele acelor nori. „Îți dai seama ce sugestie îndrăzneață faci? Lordul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii să asculte de ordinele oricărui om ar fi remarcabil. Dar pentru tine, un bărbat pe care l-am văzut recent judecat un ucigaș? Un bărbat că majoritatea Copiilor sunt convinși că este un Prieten Întunecat?

Perrin se întoarse spre el. „Vino cu mine acum și te voi duce la Ultima Bătălie. Fără mine, cine știe ce se va întâmpla?"

„Ai spus că este nevoie de fiecare sabie", a răspuns Galad. „Ne-ai părăsi?"

"Da. Dacă nu am acel jurământ, o voi face. Rand s-ar putea întoarce pentru tine, totuși. În mine, știi ce primești. Voi fi corect cu tine. Tot ce voi cere este ca oamenii tăi să rămână la coadă, apoi să lupte acolo unde li se spune când vine bătălia. Rand... ei bine, poți să-mi spui nu. Îți va fi mult mai greu să i-o spui. Și mă îndoiesc că îți va plăcea

rezultatul pe jumătate la fel de mult, odată ce vei ajunge să spui da.”

Galad se încruntă. — Ești un om ciudat de convingător, Perrin Aybara.

„Avem o afacere?” Perrin întinse o mână.

Galad a luat-o. Nu amenințarea a făcut-o; își amintea vocea lui Perrin când îl găsise pe Jerum rănit. Acea compasiune. Niciun Prieten Întunecat nu ar putea preface asta.

— Ai jurământul meu, spuse Galad. „Pentru a te accepta ca comandantul meu militar până la sfârșitul ultimei bătălii”, se simți brusc mai slab decât înainte și își eliberă respirația, apoi se așeză pe o stâncă din apropiere.

— Și ai jurământul meu, spuse Perrin. „O să văd că oamenii tăi sunt îngrijiți ca ceilalți. Stai aici și odihnește-te o vrajă; Voi căuta acel petic de acolo. Slăbiciunea va trece în curând.”

"Slăbiciune?"

Perrin dădu din cap. „Știu cum este să fii prins de nevoile unei taverne. Ușoară, dar eu da.” Îl privi pe Galad. — Te-ai întrebat vreodată de ce am ajuns aici, în același loc?

— Oamenii mei și cu mine am presupus că a fost pentru că Lumina te-a plasat înaintea noastră, a spus Galad. „Ca să te putem pedepsi”.

Perrin clătină din cap. „Nu este deloc asta. Adevărul este, Galad, se pare că aveam nevoie de tine. Și de aceea ai ajuns aici.” Cu asta, a plecat.

Alliandre împături cu grijă bandajul, apoi îl întinse unui gai'shain care aştepta. Degetele îi erau groase și calozite, cu fața ascunsă sub gluga halatului. S-a gândit că ar putea fi Niagen, fără frați pe care Lacile îl luase după. Asta îl enerva în continuare pe Faile, dar Alliandre nu putea înțelege de ce. Un om Aiel s-ar potrivi probabil bine cu Lacile.

Alliandre începu să rostogolească un alt bandaj. Ea stătea cu alte femei într-o poiană mică de lângă câmpul de luptă, înconjurată de răzlețe împrăștiate și standuri de frunze de piele. Aerul rece era liniștit, cu excepția gemetelor răniților din apropiere.

A mai tăiat o bucată de pânză în lumina dimineții. Pânza fusese o cămașă. Acum erau bandaje. Nu este o mare pierdere; nu fusese o cămașă foarte bună, după aspectul ei.

„Bătălia s-a încheiat?” spuse încet Berelain. Ea și Faile lucrau în apropiere, stând pe scaune unul față de celălalt în timp ce tăiau.

„Da, se pare că este”, a răspuns Faile.

Amândoi au tăcut. Alliandre ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. Ceva se întâmpla între cei doi. De ce să începi brusc să pretinzi că sunt cei mai mari prieteni? Fapta părea să-i păcălească pe mulți dintre bărbații din tabără, dar Alliandre putea vedea adevărul în felul în care buzele lor se strângeau când se vedeau unul pe altul. Se diminuase după ce Faile îi salvase viața lui Berelain, dar nu a dispărut complet.

— Ai avut dreptate în privința lui, spuse Berelain.

„Sună surprins.”

„Nu greșesc adesea când vine vorba de bărbați.”

„Soțul meu nu este ca ceilalți bărbați. Acesta…” a întrerupt-o Fale. Ea se uită spre Alliandre, cu ochii îngustându-se.

Cenușă sângeroasă, se gândi Alliandre. Ea stătuse prea departe, ceea ce o făcu să se încordeze, întorcându-se să asculte. Era suspect.

Cei doi au tăcut din nou, iar Alliandre ridică o mână, parcă și-ar fi inspectat unghiile. Da, se gândi ea. Ignora-ma. Nu contează, sunt doar o femeie peste cap și se străduiește să țină pasul. Faile și Berelain nu credeau asta, desigur, mai mult decât bărbații de la Two Rivers crezuseră vreodată că Perrin fusese infidel. Dacă i-ai așeza și i-ai întreba – chiar i-ai făcut să se gândească la asta – ar ajunge la concluzia că trebuie să se fi întâmplat altceva.

Dar lucruri precum superstiția și părtinirea erau mai adânci decât simplele gânduri. Ceea ce au gândit ceilalți doi despre Alliandre și ceea ce au simțit instinctiv au fost diferite. În plus, Alliandre era într-adevăr o femeie care era peste cap și se străduia să țină pasul.

Cel mai bine știi care au fost punctele tale forte.

Alliandre se întoarse să taie bandaje. Faile și Berelain insistaseră să rămână pentru a ajuta; Alliandre nu a putut merge. Nu cu ei doi care se poartă atât de fascinant în ultima vreme. În plus, nu o deranjează munca. În comparație cu captivitatea lor de către Aiel, acest lucru a fost într-adevăr destul de plăcut. Din păcate, cei doi nu s-au întors la conversația lor. De fapt, Berelain se ridică, părând frustrat, și se îndreptă spre cealaltă parte a poianei.

Alliandre simțea practic gerul ieșind de pe femeie. Berelain se opri acolo unde alții rostogoleau fâșiile de

pânză. Alliandre se ridică, ducându-și scaunul, foarfecele și cârpele la Faile. „Nu cred că am văzut-o vreodată atât de neliniștită”, a spus Alliandre.

„Nu îi place să greșească”, a remarcat Faile. Ea trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap. „Ea vede lumea ca pe o rețea de jumătăți de adevăruri și inferențe, atribuind motivații complexe celor mai simpli dintre bărbați. Bănuiesc că o face foarte bună la politica de curte. Dar nu aș vrea să trăiesc așa.”

„Este foarte înțeleaptă”, a spus Alliandre. — Ea vede lucruri, Faile. Ea înțelege lumea, are doar câteva puncte moarte, ca majoritatea dintre noi.”

Faile dădu din cap absent. „Cel mai mult îmi pare rău de faptul că, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu cred că ea a fost vreodată îndrăgostită de Perrin. L-a urmărit pentru sport, pentru avantaje politice și pentru Mayene. Până la urmă, a fost mai mult provocarea decât orice altceva. Poate că-i iubește el, dar nimic mai mult. Aș putea, poate, să o înțeleg dacă ar fi fost din dragoste.”

Alliandre și-a ținut limba după aceea, tăind bandaje. A alergat peste o cămașă fină de mătase albastră în grămada. Cu siguranță s-ar putea face ceva mai bun cu asta! L-a îndesat între alți doi și i-a pus pe cei lângă ea, ca într-o grămadă pe care intenționa să o taie.

Perrin a călcat în cele din urmă în poiană, urmat de câțiva muncitori în haine însângerate. Se îndreptă instantaneu spre Faile, aşezându-se pe scaunul lui Berelain, aşezându-şi ciocanul minunat în buruieni lângă el. Părea epuizat. Faile i-a adus ceva de băut și apoi l-a frecat pe umăr.

Alliandre s-a scuzat, lăsându-l pe Perrin și pe soția lui. Ea se îndreptă spre locul unde stătea Berelain la marginea poianei, sorbind o ceașcă de ceai luată din oala de pe foc. Berelain o privi.

Alliandre îşi turnă o ceaşcă de ceai, apoi sufla pe ea o clipă. — Sunt bune unul pentru altul, Berelain, spuse ea. „Nu pot spune că îmi pare rău să văd acest rezultat.”

„Orice relație merită să fie contestată”, a răspuns Berelain. „Și dacă ea ar fi căzut în Maiden – un rezultat prea posibil – el ar fi avut nevoie de cineva. Cu toate acestea, nu este o mare pierdere pentru mine să-mi iau ochii de la Perrin Aybara. Mi-ar fi plăcut să fac o conexiune cu Dragonul Renăscut prin el, dar vor exista și alte oportunități.” Părea mult mai puțin frustrată acum decât cu

câteva clipe în urmă. De fapt, ea părea să se fi întors la sinea ei calculatoare.

Alliandre a zâmbit. Femeie inteligentă. Faile trebuia să-și vadă rivala complet doborâtă, astfel încât să considere că amenințarea a trecut. Acesta a fost motivul pentru care Berelain a lăsat să se arate o parte din frustrarea ei, mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal.

Alliandre sorbi din ceai. „Atunci, căsătoria nu ți se pare altceva decât un calcul? Avantajele dobândite?”

„Există și bucuria vânătorii, fiorul jocului.”

„Și cum rămâne cu dragostea?”

„Dragostea este pentru cei care nu conduc”, a spus Berelain. „O femeie valorează mult mai mult decât capacitatea ei de a se potrivi, dar trebuie să-mi pese de Mayene. Dacă intrăm în Ultima Bătălie fără ca eu să-mi fi asigurat un soț, asta pune succesiunea în pericol. Și când Mayene are o criză de succesiune, Tear se afirmă prea repede. Romantismul este o distragere inaccesibilă pentru mine…”

Ea a încetat brusc, expresia ei schimbându-se. Ce s-a intamplat? Alliandre se întoarse într-o parte, încruntându-se până când văzu cauza.

Galad Damodred intrase în poiană.

Avea sânge pe uniforma lui albă și părea epuizat. Cu toate acestea, stătea drept, cu spatele drept, iar fața lui era curată. Aproape că părea prea frumos pentru a fi om, cu chipul acela perfect masculin și silueta grațioasă și slabă. Și acei ochi! Ca niște bazine adânci și întunecate. Practic părea să strălucească.

„Eu… Ce spuneam?” întrebă Berelain, cu ochii pe Damodred.

„Că nu există loc pentru romantism în viața unui lider?”

— Da, spuse Berelain, părând distras. „Nu este deloc rezonabil.”

"Deloc."

— Eu… începu Berelain, dar Damodred se întoarse spre ei. Se întrerupse când privirile lor se întâlniră.

Alliandre îşi înăbuşi un zâmbet în timp ce Damodred traversa luminişul. A executat un alt set de arcuri perfecte, câte una pentru fiecare dintre ele, deși abia părea să-l observe pe Alliandre.

— Prima… doamna mea, spuse el. „Lord Aybara spune că, când s-a apropiat prima dată de această bătălie, l-ai implorat în numele meu.”

— Prostesc, spuse Berelain. „M-am temut că te va ataca.”

„Dacă frica de asta îl face pe cineva prost”, a spus Damodred, „atunci suntem doi proști împreună în asta. Eram sigur că oamenii mei vor cădea în curând lui Aybara.

Ea i-a zâmbit. Atât de repede, părea să fi uitat tot ce spusese anterior.

"Doriți niște ceai?" spuse Damodred, vorbind puțin brusc, în timp ce întindea mâna spre cești de ceai, care stăteau pe o cârpă departe de foc.

„Bău niște”, a remarcat ea.

„Atunci mai multe?” întrebă el, îngenunchând în grabă și turnând o ceașcă.

„Eh.”

Se ridică, ținând ceașca, apoi văzând că avea deja una în mâini.

— Încă mai sunt bandaje de tăiat, spuse Berelain. „Poate ai putea ajuta.”

— Poate, spuse el. îi întinse lui Alliandre paharul pe care-l turnase. Berelain – ochii ei încă îi țineau pe ai lui – i-a înmânat și pe ai ei, părând să nu știe ce făcea.

Alliandre a zâmbit profund – ținând acum trei cești de ceai – în timp ce ei doi se îndreptau spre teancul de cârpe de tăiat. Acest lucru s-ar putea dovedi într-adevăr bine. Cel puțin, le-ar scoate pe acei nenorociți Whitecloaks din regatul ei.

Se întoarse spre Faile și Perrin. În timp ce făcea asta, a strecurat cămașa albastră de mătase din grămada de pânză pe care o lăsase deoparte să o taie.

Ar fi într-adevăr o eșantă drăguță.

44
O Cerere îndoită

Morgase ieși din cortul ei de pe deal și se uită la Andor. Whitebridge stătea dedesubt, binecuvântat de familiar, deși vedea că crescuse. Fermele eșuau, ultimele magazine de iarnă stricau, așa că oamenii au plecat spre orașe.

Peisajul ar fi trebuit să fie verde. În schimb, până și iarba îngălbenită se stingea, lăsând cicatrici de culoare maro. Nu avea să treacă mult până când întregul pământ să fie ca Deșeurile. Tânjea să ia măsuri. Aceasta era națiunea ei. Sau fusese cândva.

Și-a părăsit cortul, căutându-l pe maestrul Gill. Pe drum, trecu pe lângă Faile, care vorbea din nou cu intenderul. Morgase dădu din cap, arătând respect. Faile dădu înapoi. A fost o ruptură între ei doi acum. Morgane și-ar fi dorit să fie altfel. Ea și ceilalți împărtășiseră o fășie din viața lor când speranța fusese mai slabă decât flacăra unei lumânări. Faile fusese cel care o încurajase pe Morgase să folosească Puterea Unică – strângând până la ultima picătură din capacitatea ei patetică – pentru a-i face semn pentru ajutor în timp ce erau prinși.

Tabăra era deja bine pregătită și, în mod uimitor, Mantele Albe li se alăturaseră, dar Perrin încă nu se hotărâse ce să facă. Sau, cel puțin, dacă s-ar fi decis, nu împărtășea acea decizie cu Morgase.

Ea a mers până la liniile de căruțe, pe lângă potcori și torele care căutau cea mai bună pășune, oamenii se certau în groapa de aprovizionare, soldații care săpau șanțuri pentru deșeuri. Fiecare avea locul lui, cu excepția lui Morgase. Slujitorii s-au dat înapoi, pe jumătate înclinându-se, neștiind cum să o trateze. Nu era o regină, dar nici nu era pur și simplu o altă femeie nobilă. Cu siguranță nu mai era servitoare.

Deși timpul petrecut cu Galad îi amintise ce înseamnă să fii regină, ea a fost recunoscătoare pentru ceea ce învățase ca Maighdin. Asta nu fusese atât de rău pe cât se temuse; fuseseră avantaje de a fi slujnica unei doamne. Camaraderia celorlalți servitori, libertatea de poverile conducerii, timpul petrecut cu Tallanvor... Acea viață nu era a ei. Era timpul să terminăm cu prefacerea. În cele din

urmă, l-a găsit pe Basel Gill împachetând căruciorul, Lini supravegheând, Lamgwin și Breane ajutând. Faile le eliberase pe Breane și Lamgwin din serviciul ei, astfel încât să-l poată servi pe Morgase. Morgase tăcuse despre faptul că Faile îi dădea înapoi servitorii.

Tallanvor nu era acolo. Ei bine, ea nu mai putea să-și facă lună peste el ca pe o fată. A trebuit să se întoarcă la Caemlyn și să o ajute pe Elayne.

— Majestele voastre... a spus maestrul Gill, făcând o plecăciune. El a ezitat. „Adică, doamna mea. Scuză-mă."

— Nu te deranjează, maestru Gill. Am probleme să îmi amintesc de mine."

„Ești sigur că vrei să mergi mai departe cu asta?" Lini și-a încrucișat brațele subțiri.

— Da, spuse Morgase. „Este de datoria noastră să ne întoarcem la Caemlyn și să îi oferim lui Elayne ajutorul pe care îl putem."

— Dacă spui asta, spuse Lini. „Eu, cred că oricine permite doi cocoși în aceeași curte merită zarva pe care o primește."

Morgase ridică o sprânceană. "Remarcat. Dar cred că vei descoperi că sunt destul de capabil să ajut fără a uzurpa autoritatea lui Elayne.

Lini a ridicat din umeri.

Avea un motiv; Morgase trebuia să fie atent. Starea în capitală prea mult timp ar putea arunca o umbră peste Elayne. Dar dacă exista un lucru pe care Morgase învățase din lunile ei ca Maiighdin, era că oamenii trebuiau să facă ceva productiv, chiar dacă era ceva la fel de simplu ca să învețe să servească ceaiul. Morgase avea abilități pe care Elayne le putea folosi pentru vremurile periculoase care urmau. Dacă ar începe să-și umbrească fiica, totuși, ea s-ar muta din Caemlyn în exploatațiile ei din vest.

Ceilalți au lucrat rapid la încărcare, iar Morgase a trebuit să-și încrucișeze brațele pentru a nu ajuta. Avea o anumită împlinire în a avea grijă de sine. În timp ce aștepta, a observat pe cineva urcând pe poteca de la Whitebridge. Tallanvor. Ce făcuse el în oraș? A văzut-o și s-a apropiat, apoi s-a înclinat, chipul lui slăbit și pătrat un model de deferență. "Doamna mea."

„Ai vizitat orașul? Ai primit permisiunea lordului Aybara? Perrin nu dorise ca un potop brusc de soldați și refugiați să intre în oraș, provocând necazuri.

— Doamna mea, am familie acolo, spuse Tallanvor, urcând din şa. Vocea lui era rigidă și formală. „M-am simțit

înțelept să investighez informațiile descoperite de cercetașii lordului Aybara.”

— Așa este, gardian-locotenent Tallanvor? spuse Morgane. Dacă el putea acționa într-un mod atât de formal, atunci ar putea și ea. Lini, trecând cu o grămadă de lenjerie de împachetat, scoase un pufnit liniştit la tonul lui Morgase.

— Da, doamna mea, răspunse Tallanvor. „Doamna mea... dacă pot să fac o sugestie?”

"Vorbi."

„Din rapoarte, fiica ta încă presupune că ai murit. Sunt sigur că dacă vorbim cu Lordul Aybara, el îi va porunci lui Asha'man să facă o poartă pentru ca noi să ne întoarcem la Caemlyn.

— O sugestie interesantă, spuse Morgase cu grijă, ignorând zâmbetul de pe chipul lui Lini în timp ce trecea înapoi în direcția cealaltă.

— Doamnă, spuse Tallanvor, privind pe Lini, putem vorbi în privat?

Morgase dădu din cap, coborând pe o parte a taberei. A urmat Tallanvor. La mică distanţă, se întoarse să-l privească. "Bine?"

— Doamna mea, continuă el cu o voce mai blândă. „Curtea Andorrană va auzi cu siguranță că încă trăiești, acum că toată tabăra lui Aybara știe. Dacă nu te prezinți și nu explici că ai renunțat la tron, zvonurile despre supraviețuirea ta ar putea eroda autoritatea lui Elayne.”

Morgase nu răspunse.

„Dacă Ultima Bătălie va veni cu adevărat”, a spus Tallanvor, „nu ne putem permite...”

— Oh, liniștește, spuse ea scurt. „Deja le-am dat lui Lini și celorlalți ordin să împacheteze. Nu ai observat ce făceau?”

Tallanvor se înroși când îl observă pe Gill ridicând un cufăr și așezându-l pe cărucior.

„Îmi cer scuze pentru seriozitatea mea. Cu permisiunea ta, Doamna mea.” Tallanvor dădu din cap către ea și se întoarse să plece.

— Trebuie să fim atât de formali unul cu celălalt, Tallanvor?

„Iluzia s-a încheiat, Doamnă.” El a plecat.

Morgase îl privi plecând și simți că inima i se răsucește. Blestema încăpățânarea ei! Blestema Galad! Sosirea lui îi amintise de mândria ei, de datoria ei regală.

A fost rău pentru ea să aibă un soț. A aflat asta de la Taringail. Cu toată stabilitatea pe care o adusese căsătoria ei cu el, fiecare avantaj venise cu o amenințare la adresa tronului ei. Acesta era motivul pentru care nu-i făcuse niciodată pe Bryne sau Thom consoarta ei oficială, iar Gaebril doar dovedea că avusese dreptate să-și facă griji.

Orice bărbat care s-a căsătorit cu ea ar putea fi o amenințare atât pentru Elayne, cât și pentru Andor. Copiii ei, dacă ar mai avea, ar fi rivali cu ai lui Elayne. Morgase nu-și putea permite să iubească.

Tallanvor se opri la mică distanță și i s-a tăiat respirația. Se întoarse, apoi se întoarse spre ea. El și-a scos sabia și s-a aplecat, așezând-o cu evlavie la picioarele ei, în timp ce ea stătea printre buruieni și tufiș.

— Am greșit când amenințam că plec, înainte, spuse el încet. „Am fost rănit, iar durerea îl face pe om prost. Știi că voi fi mereu aici, Morgase. Ți-am mai promis asta și sunt serios. În aceste zile, mă simt ca o mușcătură într-o lume a vulturilor. Dar am sabia și inima mea și ambele sunt ale tale. Pentru totdeauna."

S-a ridicat să plece.

— Tallanvor, spuse ea, aproape în șoaptă. „Nu m-ai întrebat niciodată, știi. Dacă te-aș avea pe tine."

„Nu pot să te pun în această poziție. Nu ar fi corect să te forțezi să faci ceea ce știm amândoi că trebuie, acum că ai fost expus."

„Și ce trebuie să fac?"

„Refuză-mă", a scuipat el, evident, devenind supărat. „Spre binele lui Andor."

"Trebuie eu?" ea a intrebat. — Îmi tot spun asta, Tallanvor, dar încă mă îndoiesc.

„La ce sunt bun pentru tine?" el a intrebat. „Cel puțin, ar trebui să te căsătorești pentru a o ajuta pe Elayne să-și asigure loialitatea uneia dintre facțiunile pe care le-ai jignit."

„Și așa mă duc la căsătorie fără dragoste", a spus ea. "Din nou. De câte ori trebuie să-mi sacrific inima pentru Andor?"

— De câte ori este nevoie, presupun. Părea atât de amar, strângând pumnii. Nu supărat pe ea, ci pe situație. Întotdeauna fusese un om cu o asemenea pasiune.

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap. — Nu, spuse ea. "Nu din nou. Tallanvor, uită-te la cerul acela de deasupra. Ai văzut lucrurile care umblă prin lume, ai simțit că

blestemele Celui Întunecat ne lovesc. Acesta nu este un moment pentru a fi fără speranță. Fara iubire."

— Dar cum rămâne cu datoria?

„Datoria poate ajunge la coadă. A avut partea lui din mine. Toată lumea a avut partea lui din mine, Tallanvor. Toți, în afară de bărbatul pe care îl vreau." Ea a călcat peste sabia lui, încă întinsă în rădăcină, apoi nu s-a putut opri. Într-o clipită, ea îl săruta.

— În regulă, voi doi, spuse o voce severă din spate. „O să-l vedem pe Lord Aybara chiar acum."

Morgase s-a retras. Era Lini.

"Ce?" Morgase încercă să-și recapete oarecare calm.

— Te căsătorești, a declarat Lini. — Dacă trebuie să te trag de urechi.

„Voi face propria mea alegere", a spus Morgase. „Perrin a încercat să mă facă să..."

— Nu sunt el, spuse Lini. „Cel mai bine se face acest lucru înainte de a ne întoarce la Elayne. Odată ce ajungi în Caemlyn, vor apărea complicații." Își întoarse privirea spre Gill, care avea portbagajul depozitat. "Si tu! Despachetează lucrurile Doamnei mele."

— Dar Lini, protestă Morgase, mergem la Caemlyn.

„Mâine va fi destul de curând, copile. În seara asta, sărbătorești." Ea i-a privit. „Și până nu se încheie căsătoria, nu cred că este sigur să ai încredere în voi doi."

Morgase se înroși. „Lini", șuieră ea. „Nu mai am optsprezece ani!"

„Nu, când aveai optsprezece ani, erai căsătorit corect. Trebuie să-ți prind urechile?"

— Eu... a spus Morgane.

— Venim, Lini, spuse Tallanvor.

Morgase se uită la el.

S-a încruntat. "Ce?"

„Nu ai întrebat."

El a zâmbit, apoi a strâns-o aproape. „Morgase Trakand, vrei să fii soția mea?"

„Da", a răspuns ea. „Acum să-l găsim pe Perrin."

Perrin trase de ramura de stejar. S-a rupt, pufnind praf de lemn. În timp ce ținea ramura în sus, rumegușul curgea din capăt pe iarba maro.

— Sa întâmplat aseară, domnule, spuse Kevlyn Torr, ținându-și mănușile. „Întregul stand de lemn de esență tare de acolo, mort și uscat într-o singură noapte. Aproape o sută de copaci, cred.

Perrin a scăpat ramura, apoi și-a făcut praful mâinilor. „Nu este mai rău decât ceea ce am văzut înainte.”

"Dar-"

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse Perrin. „Trimite niște oameni să culeagă acest lemn pentru foc; se pare că va arde foarte bine.”

Kevlyn dădu din cap, apoi plecă grăbit. Alți pădurari scoteau printre copaci, părând tulburați. Stejari, frasin, ulm și hickory mor peste noapte a fost destul de rău. Dar să mori, apoi să te usuci ca și cum ar fi mort ani de zile? A fost de-a dreptul tulburător. Cel mai bine, totuși, să nu-i lași pe bărbați să se teamă.

Perrin se întoarse spre tabără. În depărtare, nicovalele răsunau. Cumpăraseră materii prime, fiecare bucată de fier sau oțel pe care o puteau obține de la Whitebridge. Oamenii fuseseră dornici să facă comerț pentru hrană, iar Perrin obținuse cinci forje, cu oameni care să le mute și să le monteze, împreună cu ciocane, unelte și cărbuni.

S-ar putea să-i fi salvat pe unii din oraș de la foame. Pentru puțin timp cel puțin.

Smiths a continuat să lovească. Să sperăm că nu a lucrat prea mult cu Neald și ceilalți. Armele forjate cu putere le-ar oferi poporului său un avantaj critic. Neald nu reușise să-și dea seama cu exactitate ce făcuse pentru a ajuta la forjarea lui Mah'alleinir, dar Perrin nu fusese surprins. Noaptea aceea fusese unică. Își sprijini o mână pe armă, simțindu-i căldura slabă, gândindu-se la Hopper.

Acum, Neald și-a dat seama cum să facă lame care să nu se tocească sau să nu se rupă. Cu cât a exersat mai mult, cu atât a reușit să creeze margini mai ascuțite. Aiel începuseră deja să ceară acele margini pentru sulițele lor, iar Perrin îi dăduse lui Neald ordin să se ocupe de ei mai întâi. Era cel mai puțin pe care le datora.

Pe terenul de călătorie de la marginea taberei mari, din ce în ce mai înrădăcinate, Grady stătea în cerc cu Annoura și Masuri, ținând deschisă o poartă. Acesta a fost ultimul grup de noncombatanți care au vrut să-l părăsească, grupul călătorind la Caemlyn. Printre ei, îi trimisese un mesager lui Elayne. Ar trebui să se întâlnească cu ea în curând; nu era sigur dacă ar trebui să fie îngrijorat sau nu. Timpul ar spune.

Alții se întorceau prin poartă, aducând câteva cărucioare cu mâncare cumpărate din Caemlyn, unde încă mai erau disponibile provizii. În cele din urmă, o zări pe

Faile făcându-și drum prin tabără spre el. El a ridicat o mână, atrăgând-o spre ea.

— Totul în regulă cu Bavin? întrebă Perrin. Fusese la cortul cartierului.

"Totul e bine."

Perrin și-a frecat bărbia. „Am vrut să-ți spun de ceva vreme – nu cred că este deosebit de sincer.”

„Voi supraveghea în mod special la el”, a spus ea, mirosind amuzată.

— Berelain a petrecut mai mult timp cu Mantele Albe, spuse Perrin. „Se pare că are ochi pentru Damodred. M-a lăsat în pace cu totul.”

"Chiar așa?"

"Da. Și a publicat acea proclamație, condamnând zvonurile despre mine și despre ea. Ușoară, dar oamenii chiar par să creadă asta. Eram îngrijorat că vor vedea că este un semn de disperare!”

Faile mirosea satisfăcut.

El a pus o mână pe umărul ei. „Nu știu ce ai făcut, dar mulțumesc.”

— Știi diferența dintre un șoim și un șoim, Perrin?

„Mărimea, în mare parte”, a spus el. „De asemenea, forma aripilor. Șoimul are un aspect mai de săgeată.”

„Șoimul”, a spus Faile, „este un zburător mai bun. Ucide cu ciocul și poate zbura rapid și rapid. Soimul este mai lent si mai puternic; excelează în a obține prada care se mișcă de-a lungul solului. Îi place să omoare cu gheara, atacând de sus.”

— În regulă, spuse Perrin. „Dar asta nu înseamnă că dacă amândoi văd un iepure dedesubt, șoimul va fi mai bun să-l smulgă?”

„Tocmai asta înseamnă.” Ea a zâmbit. „Șoimul este mai bun la vânătoarea iepurilor. Dar, vezi tu, șoimul se pricepe mai bine la vânătoarea de șoim. Ai trimis mesagerul la Elayne?

Femei. Nu le-ar fi dat niciodată sens. Pentru o dată, însă, mi s-a părut un lucru bun. "Am facut. Sperăm că ne vom putea întâlni cu ea în curând.”

„Se vorbește deja în tabără despre cine ai putea aduce cu tine.”

„De ce s-ar vorbi?” spuse Perrin. „O să fii tu. Vei fi cel mai bine să știi cum să te descurci cu Elayne, deși probabil că a-l avea alături pe Alliandre nu va strica.

— Și Berelain?

— Poate rămâne în tabără, spuse Perrin. „Urmăriți lucrurile aici. A trebuit să meargă ultima dată.”

Faile mirosea și mai mulțumit. — Ar trebui să... se întrerupse ea, încruntat. „Ei bine, se pare că ultima frunză a căzut în sfârșit.”

"Ce?" spuse Perrin, întorcându-se. Ea privea spre un grup care venea spre ei. Lini îmbătrânită și ținând în urmă pe Morgase și Tallanvor, uitându-se unul la celălalt ca un cuplu tocmai întors de la primul lor Bel Tine împreună. „Credeam că nu-i place de el”, a spus el. „Sau, dacă o făcea, oricum nu avea de gând să se căsătorească cu el.”

„Mințile se schimbă”, a spus Faile, „mult mai repede decât inimile”. Mirosul ei era ușor furios, deși l-a înăbușit. Nu o iertase complet pe Morgase, dar nu mai era de-a dreptul ostilă.

— Perrin Aybara, spuse Morgase. „Ești cel mai apropiat lucru de un lord pe care îl are această tabără, în afară de fiul meu vitreg. Dar n-ar fi corect ca un fiu să [?] să mirosească și el furios. Perrin oftă. Luptă între ei, deși s-ar putea, erau mereu dornici să se năpustească asupra unui bărbat care a spus ceva greșit, chiar dacă era adevărul.

Cu toate acestea, Morgase s-a liniştit. "Imi pare rau. Nu am vrut să vă insult autoritatea.”

— E în regulă, spuse el. — Presupun că ai motive să întrebi.

— Nu, spuse Morgase, ridicându-se mai înalt. Ușoară, dar putea să arate ca o regină când dorea. Cum au ratat-o înainte? „Ești un lord, Perrin Aybara. Acțiunile tale arată asta. Cele Două Râuri sunt binecuvântate din cauza ta, și poate și Andor. Atâta timp cât vei rămâne parte din ea.”

— Intenționez, a promis Perrin.

— Ei bine, dacă ai face chestia asta pentru mine, spuse ea, privind către Tallanvor, atunci aș fi dispus să vorbesc în numele tău cu Elayne. Se pot face aranjamente și se pot acorda titluri – titluri adecvate”.

— Vom accepta oferta ta de a vorbi în numele nostru, spuse Faile, vorbind repede înainte ca Perrin să poată face. „Dar vom decide, împreună cu Majestatea Sa, dacă acordarea de titluri este... cursul potrivit în acest moment.”

Perrin o privi. Nu se gândea încă să împartă cele două râuri în propriul regat, nu-i așa? Nu discutaseră niciodată despre asta în termeni atât de sinceri, dar ea îl încurajase să folosească steagul lui Manetheren. Ei bine, ar trebui să vadă despre asta.

^

In apropiere, îl vedea pe Galad Damodred mergând spre ei, Berelain – ca întotdeauna în ultima vreme – lângă el. Se părea că Morgase trimisese un mesager pentru el. Galad băga ceva în buzunar. O literă mică, se părea, cu un sigiliu roșu. De unde luase asta? Părea tulburat, deși expresia i s-a ușurat când a sosit. Nu părea surprins de vestea căsătoriei; făcu un semn din cap pentru Perrin și o îmbrățișare pentru mama lui, apoi un salut cu ochi severi – dar cordial – pentru Tallanvor.

„Ce fel de ceremonie ți-ar plăcea?” îl întrebă Perrin pe Morgane. „Cunosc doar calea Two Rivers.”

— Cred că simplele jurăminte înaintea ta vor fi suficiente, spuse Morgase. „Sunt destul de mare ca să mă sătura de ceremonie.”

— Sună potrivit pentru mine, spuse Perrin.

Galad făcu un pas în lateral, iar Morgase și Tallanvor își strânseră mâinile. — Martyn Tallanvor, spuse ea. „Am primit de la tine mai mult decât merit, de mai mult timp decât am știut că am avut. Ai susținut că dragostea unui simplu soldat nu este nimic înaintea mantiei unei regine, dar eu spun că măsura unui om nu este în titlul său, ci în sufletul său.

„Am văzut de la tine curaj, dăruire, loialitate și dragoste. Am văzut inima unui prinț în interiorul tău, inima unui om care ar rămâne adevărat atunci când sute în jurul lui ar eșua. Jur că te iubesc. Și înaintea Luminii, jur că nu te voi părăsi. Jur să te prețuiesc pentru totdeauna și să te am ca soț.”

Berelain a scos o batistă și și-a tamponat colțurile ochilor. Ei bine, femeile întotdeauna plângeau la lucruri precum nunți. Deși Perrin… a simțit și el puțină apă în ochi. S-ar putea să fi fost lumina soarelui.

„Morgase Trakand”, a spus Tallanvor, „m-am îndrăgostit de tine pentru felul în care i-ai tratat pe cei din jurul tău ca pe o regină. Am văzut o femeie care și-a asumat datoria nu doar cu simțul responsabilității, ci și cu pasiune. Chiar și atunci când nu mă cunoșteai de la niciun alt gardian, m-ai tratat cu bunătate și respect. Ți-ai tratat toate subiectele așa.

„Te iubesc pentru bunătatea ta, pentru inteligența ta, pentru puterea minții tale și pentru voința ta. Unul dintre Părăsiți nu te-a putut rupe; ai scăpat de el când a crezut că ești complet sub control. Cel mai groaznic dintre tirani nu te-a putut rupe, nici măcar când te ținea în palmă. Shaido nu te-a putut sparge. Altul ar fi odios în locul tău, dacă ar fi

trecut prin ceea ce ai avut tu. Dar tu... ai devenit, din ce în ce mai mult, cineva de admirat, prețuit și respectat.

„Jur că te iubesc. Și înaintea Luminii, jur că nu te voi părăsi niciodată, niciodată. Jur să te prețuiesc pentru totdeauna și să te am ca soție. Îți jur, Morgase, deși o parte din mine nu crede că asta s-ar putea întâmpla cu adevărat.

Și apoi au stat așa, uitându-se unul în ochii celuilalt, de parcă Perrin nici măcar nu ar fi fost acolo.

A tușit. „Ei bine, așa să fie, atunci. Ești căsătorit." Ar trebui să dea un sfat? Cum i-ai dat un sfat lui Morgase Trakand, o regină cu copii de vârsta lui? El doar a ridicat din umeri. — Încet cu tine, atunci.

Lângă el, Faile mirosea amuzat și ușor nemulțumit. Lini pufni la spectacolul lui Perrin, dar îi îndepărtă pe Morgase și Tallanvor. Galad dădu din cap spre el, iar Berelain făcu o reverență. S-au îndepărtat, Berelain remarcând despre neașteptate.

Faile îi zâmbi. „Va trebui să te faci mai bun la asta."

„Au vrut să fie simplu."

„Toată lumea spune asta", a răspuns Faile. „Dar poți avea un aer de autoritate, păstrând lucrurile pe scurt. Vom vorbi despre asta. Data viitoare vei face o treabă mult mai bună."

Data viitoare? El clătină din cap când Faile se întoarse și se îndrepta spre tabără.

"Unde te duci?" întrebă Perrin.

„Pentru Bavin. Trebuie să rechiziționez niște butoaie de bere."

"Pentru ce?"

— Sărbătorile, spuse Faile, privind peste umăr. „Ceremonia poate fi redusă dacă este necesar. Dar sărbătoarea nu ar trebui să fie zgâriită." Ea privi în sus. „Mai ales în momente ca acestea."

Perrin o privi plecând, dispărând în tabăra enormă. Soldati, fermieri, mestesugari, Aiel, Whitecloaks, refugiati. Aproape șaptezeci de mii de oameni puternici, în ciuda celor plecați sau căzuți în luptă. Cum a ajuns să aibă o asemenea forță? Înainte de a părăsi cele două râuri, nu văzuse niciodată mai mult de o mie de oameni adunați într-un singur loc.

Cea mai mare parte era grupul de foști mercenari și refugiați care se antrenau sub Tam și Dannil. Garda Lupilor, își spuneau ei înșiși, orice ar fi trebuit să însemne asta. Perrin începu să meargă să verifice cărucioarele de aprovizionare, dar ceva mic îl izbi încet în ceafă.

Î

Incremeni, întorcându-se, cercetând pădurea din spatele lui. În dreapta, stătea maro și moartă; în stânga lui, copacul s-a micșorat. Nu putea vedea pe nimeni.

M-am împins prea tare? se întrebă el, frecându-și capul în timp ce se întoarse pentru a continua să meargă. Imaginându-și lucruri care... Încă o mică lovitură în ceafă. S-a învârtit și a văzut ceva care cădea în iarbă. Încruntat, a îngenunchеat și a ridicat-o. O ghinda. Altul l-a pocnit în frunte. Venise din pădure.

Perrin mârâi și intră cu pași mari în copaci. Unul dintre puținii copii ai taberei, poate? În față era un stejar mare; trunchiul destul de gros și de lat pentru a ascunde pe cineva. Odată ce s-a apropiat, a ezitat. A fost asta un fel de capcană? Și-a pus mâna pe ciocanul și a înaintat. Copacul era în josul vântului și nu putea să prindă parfumul... O mână ieși brusc din spatele trunchiului, ținând un sac maro. „Am prins un bursuc”, a spus o voce cunoscută. „Vrei să-l lași pe verdeața satului?”

Perrin încremeni, apoi scoase un hohot de râs. A rotunjit trunchiul copacului și a găsit o siluetă îmbrăcată într-o haină roșie cu guler înalt, împodobită cu aur — și pantaloni maro, așezați pe rădăcinile expuse ale copacului, cu sacul zvârcolindu-i lângă glezne. Mat mesteca cu leneși o smucitură lungă și purta o pălărie neagră cu boruri late. O armă neagră cu o lamă largă în vârf se sprijinea de copacul de lângă el. De unde luase haine atât de frumoase? Nu se plânsese odată că Rand purta astfel de ținute?

"Mat?" întrebă Perrin, aproape prea uluit ca să vorbească. "Ce faci aici?"

— Prind bursuci, spuse Mat, scuturând sacul. „Al naibii de greu de făcut, știi, mai ales cu un preaviz scurt.”

Sacul foșni și Perrin auzi un mârâit slab din interior. Simțea că era, într-adevăr, ceva viu în acel sac. — Chiar ai prins unul?

„Spune-mă nostalgic”.

Perrin nu știa dacă să-l pedepsească pe Mat sau să râdă de el – acel amestec special de emoții era obișnuit când Mat era prin preajmă. Din fericire, nicio culoare nu se învârtea în ochii lui Perrin acum că erau unul lângă celălalt. Light, ar fi fost confuz. Perrin a simțit o... strângere, totuși.

Bărbatul cu membre lungi a zâmbit, lăsând sacul jos și stând în picioare, oferind o mână. Perrin a luat-o, dar l-a tras pe Mat într-o îmbrățișare puternică.

— Lumină, Mat, spuse Perrin. „Se pare că a trecut pentru totdeauna!”

— O viață întreagă, spuse Mat. „Poate două. pierd socoteala. Oricum, Caemlyn este deja plin de vești despre sosirea ta. M-am gândit că singura modalitate de a primi un cuvânt de bun venit a fost să treci prin acea poartă și să te găsesc înaintea tuturor.” Mat îşi luă suliţa şi o sprijini pe umăr, cu lama în spate.

"Ce ai mai facut? Unde ai fost? Thom este cu tine? Dar Nynaeve?”

— Atâtea întrebări, spuse Mat. „Cât de sigură este această tabără a ta?”

„Sigur ca orice loc.”

— Nu este suficient de sigur, deveni Mat solemn. „Uite, Perrin, avem niște oameni puternici periculoși după noi. Am venit pentru că am vrut să te avertizez să ai mai multă grijă. Asasinii te vor găsi destul de curând și cel mai bine ai fi pregătit pentru ei. Trebuie să ajungem din urmă. Dar nu vreau să o fac aici.”

"Atunci unde?"

Întâlnește-mă într-un han numit The Happy Throng, în Caemlyn. Oh, și dacă nu te deranjează, voi dori să împrumut pe unul dintre acei oameni îmbrăcați în negru pentru câteva shake-uri. Am nevoie de o poartă.”

"Cu ce scop?"

"Voi explica. Dar mai tarziu." Mat îşi înclină pălăria, întorcându-se să alerge înapoi spre poarta încă deschisă către Caemlyn. — Într-adevăr, spuse el, întorcându-se și făcând jogging înapoi pentru o clipă. — Fii atent, Perrin. Cu acestea, trecu pe lângă câțiva refugiați și trecu poarta.

Cum trecuse de Grady? Ușoară! Perrin clătină din cap pentru sine, apoi se aplecă să dezlege sacul și să-l ușureze pe bietul bursuc pe care-l capturase Mat.

45
O reuniune

Elayne s-a trezit în patul ei, cu ochii îngroziți. — Egwene? spuse ea, dezorientată. "Ce?" Ultimele amintiri ale visului se dizolvau ca mierea consumată de ceaiul cald, dar cuvintele lui Egwene au rămas ferme în mintea lui Elayne. Șarpele a căzut, trimisese Egwene. Întoarcerea fratelui tău a fost la timp.

Elayne se ridică, simțind un val de ușurare. Își petrecuse toată noaptea încercând să canalizeze suficient pentru ca visul ei să funcționeze ter’angreal, fără niciun rezultat. Când aflase că Birgitte o întorsese pe Gawyn – în timp ce Elayne stătea înăuntru, furioasă, dar incapabilă să participe la întâlnirea cu Egwene – fusese livid.

Ei bine, Mesaana fusese învinsă, se părea. Și ce a fost asta cu fratele ei? Ea a zâmbit. Poate că el și Egwene își rezolvaseră problemele.

Lumina dimineții se uita prin draperii. Elayne se lăsă pe spate, simțind căldura puternică prin legătura cu Rand care apăruse acolo. Ușoară, dar asta a fost o senzație minunată. În momentul în care începuse să simtă asta, norii din jurul lui Andor se rupsese.

Trecuse aproximativ o săptămână de la testarea dragonilor, iar ea îi pusese pe toți fondatorii de clopoței din națiunea ei să lucreze la crearea lor. În zilele noastre, se putea auzi un sunet constant în Caemlyn, repetă zgomote în timp ce membrii sau trupa s-au antrenat cu armele pe dealurile din afara orașului. Până acum, ea lăsase doar câteva dintre arme să fie folosite pentru antrenament; diferitele echipe s-au rotit exersând pe ele. Ea adunase numărul mai mare într-un depozit secret din Caemlyn pentru păstrare.

Se gândi din nou la trimiterea visului. Ea tânjea după detalii. Ei bine, probabil că Egwene ar trimite un mesager prin poartă în cele din urmă.

Ușa a crăpat și Melfane a privit înăuntru. — Majestatea Voastră? întrebă femeia scundă și rotundă. "Este totul în regulă? Mi s-a părut că aud un strigăt de durere.” De când ridicase interdicția ca Elayne să rămână în pat, moașa hotărâse să doarmă în anticamera din afara dormitorului lui Elayne pentru a o supraveghea atent.

— A fost o exclamație de bucurie, Melfane, spuse Elayne. „Un salut pentru dimineața minunată care a venit la noi.”

Melfane se încruntă. Elayne a încercat să se comporte veselă în preajma femeii, să o convingă că nu era nevoie de mai multă odihnă la pat, dar poate că ultima parte fusese puțin cam multă. Elayne nu-și putea permite să pară ca și cum s-ar fi forțat să fie fericită. Chiar dacă ea era. Femeie insuportabilă.

Melfane a intrat și a deschis draperiile – lumina soarelui era bună pentru o femeie care avea un copil, îi explicase ea. O parte din tratamentul lui Elayne în ultima

vreme fusese să stea în patul ei cu cuverturile trase pe spate, lăsând lumina soarelui de primăvară să-i coacă pielea. În timp ce Melfane se mișca, Elayne simți un pic de tremur din interior. "Oh! Mai era altul. Dau cu piciorul, Melfane! Vino să simți!”

„Nu voi putea să simt încă, Maiestate. Nu până când nu devin mai puternici.” Ea a început rutina zilnică normală. Ascultă bătăile inimii lui Elayne, apoi ascultă bătăile bebelușului. Melfane încă nu ar crede că există gemeni. După aceea, a inspectat-o și a îndemnat-o pe Elayne, efectuând toate testele din lista ei secretă de lucruri enervante și jenante de făcut femeilor.

În cele din urmă, Melfane și-a pus mâinile pe șolduri, în privința lui Elayne, care își îmbrăca cămașa de noapte. „Cred că te-ai efortat prea mult în ultima vreme. Vreau să fii sigur că te odihnești corespunzător. Fiica verișoarei mele Tess a avut un copil nu acum doi ani care s-a născut abia respirând. Lumină să fie mulțumită că copilul a supraviețuit, dar ea lucrase câmpurile cu o zi înainte și nu luase mesele potrivite. Imagina! Ai grijă de tine, regina mea. Bebelușii tăi vor fi recunoscători pentru asta.”

Elayne dădu din cap, relaxându-se. "Aștepta!" spuse ea ridicându-se. „Copii?”

— Da, spuse Melfane, mergând spre uşă. „Sunt două bătăi de inimă în pântecele tău, cu siguranță că am două brațe. Nu știu de unde ai știut.”

„Ai auzit bătăile inimii!” exclamă Elayne, bucuroasă.

„Da, sunt acolo, sigur ca soarele”. Melfane a clătinat din cap și a plecat, trimițându-i pe Naris și pe Sephanie să o îmbrace și să-și perie părul.

Elayne a suportat procesul într-o stare de uimire. Melfane a crezut! Nu s-a putut abține să zâmbească.

O oră mai târziu, ea s-a instalat în micul ei sufragerie, cu ferestrele deschise pentru a lăsa lumina soarelui, sorbind lapte cald de capră. Maestrul Norry a intrat pe picioare lungi și țesute, cu smocuri de păr lipite în spatele urechilor, cu fața lungă și cu vârfuri, cu dosar de piele sub braț. El era însoțit de Dyelin, care de obicei nu participa la întâlnirea de dimineață. Elayne ridică o sprânceană spre femeie.

— Am informațiile pe care le-ai cerut, Elayne, spuse Dyelin, turnându-și niște ceai de dimineață. Azi a fost nor. „Am auzit că Melfane a auzit bătăile inimii?”

„Ea a făcut-o într-adevăr.”

— Felicitările mele, Majestatea Voastră, spuse maestrul Norry. Își deschise dosarul și începu să-și aranjeze hârtiile pe masa înaltă și îngustă de lângă scaunul ei. Rareori se așeza în compania lui Elayne. Dyelin luă unul dintre celelalte scaune confortabile de lângă vatră.

Ce informații îi ceruse Elayne femeii? Nu-și amintea să fi cerut ceva anume. Întrebarea o distrase în timp ce Norry trecea peste rapoartele zilnice despre diferitele armate din zonă. A existat o listă de altercații între grupurile de vânzări de sabie.

A vorbit și despre problemele alimentare. În ciuda faptului că rudele își făceau porți către ținuturile lui Rand din sud pentru aprovizionare – și în ciuda depozitelor de magazine alimentare neașteptate care fuseseră descoperite în oraș – Caemlyn se epuiza.

— În sfârșit, în ceea ce privește oaspeții noștri, spuse Norry. „Mesagerii au sosit cu răspunsurile anticipate.”

Niciuna dintre cele trei Case a căror nobilime fusese capturată nu-și putea permite să plătească răscumpărare. Odinioară, moșiile Arawn, Sarand și Marne fuseseră printre cele mai productive și mai extinse din Andor – iar acum erau sărace, cu casele uscate, câmpurile sterpe. Și Elayne îi lăsase pe doi dintre ei fără conducere. Lumină, ce mizerie!

Norry a mers mai departe. Ea a primit o scrisoare de la Talmanes, prin care era de acord să mute mai multe companii de soldați din Banda Mâinii Roșii la Cairhien. Ea i-a ordonat lui Norry să-i trimită un mandat cu sigiliul ei, prin care i-a autorizat pe soldați să „împrumute ajutor pentru restabilirea ordinii”. Asta a fost, desigur, o prostie. Nu trebuia restabilită nicio ordine. Dar dacă Elayne avea de gând să se mute vreodată pentru Tronul Soarelui, ar trebui să facă niște mișcări preliminare în acea direcție.

— Asta vroiam să discut, Elayne, spuse Dyelin în timp ce Norry începea să-și strângă hârtiile, aranjându-le pe fiecare cu grijă meticuloasă. Lumina ajută-i dacă una dintre acele pagini prețioase s-a rupt sau a primit o pată pe ea.

„Situația din Cairhien este… complexă”, a spus Dyelin.

„Când nu este?” întrebă Elayne oftând. „Aveți informații despre climatul politic de acolo?”

— Este o mizerie, spuse simplu Dyelin. „Trebuie să vorbim despre cum veți gestiona întreținerea a două națiuni, una în absență.”

„Avem porți”, a spus Elayne.

"Adevărat. Dar trebuie să găsești o modalitate de a lua Tronul Soarelui fără a-l lăsa să pară ca și cum Andor îl înglobează pe Cairhien. Nobilimea de acolo s-ar putea să te accepte ca regina lor, dar numai dacă se consideră egale cu Andoranii. În caz contrar, în momentul în care îți ies din vedere, schemele vor crește ca drojdia într-un vas cald cu apă."

„Vor fi egalii andorenilor", a spus Elayne.

„Nu o vor vedea așa dacă intri cu armatele tale", a spus Dyelin. „Cairhieninii sunt un popor mândru. Să se gândească că trăiesc cuceriți sub Coroana lui Andor..."

„Au trăit sub puterea lui Rand."

— Cu tot respectul, Elayne, spuse Dyelin. „El este Dragonul Renăscut. Nu eşti."

Elayne s-a încruntat, dar cum s-a certat cu asta?

Maestrul Norry și-a dres glasul. „Maestate, sfatul Lady Dyelin nu se naște din speculații inutile. Am auzit lucruri. Cunoscând interesele dumneavoastră în Cairhien..."

Devenise mai bine la adunarea informatorilor. L-ar transforma încă într-un spion obișnuit!

— Maiestate, continuă Norry, cu vocea mai joasă. „Se susțin zvonuri că vei veni în curând să iei Tronul Soarelui. Se vorbește deja despre rebeliune împotriva ta. Speculații inutile, sunt sigur, dar..."

— Cairhieninii îl puteau vedea pe Rand al'Thor ca pe un împărat, spuse Dyelin. „Nu un rege străin. Acesta este un lucru diferit."

— Ei bine, nu trebuie să mutăm armate pentru a lua Tronul Soarelui, spuse Elayne gânditoare.

— Eu... nu sunt sigur de asta, Maiestate, spuse Norry. „Zvonurile sunt destul de răspândite. Se pare că, de îndată ce Domnul Dragon a anunțat că tronul va fi al tău, unele elemente din națiune au început să lucreze – foarte subtil – pentru a preveni acest lucru. Din cauza acestor zvonuri, mulți oameni se îngrijorează că veți prelua titlurile nobilimii Cairhienin și le veți da andorenilor în schimb. Alții susțin că vei releva orice Cairhienin într-un stat secundar de cetățenie."

— Prostii, spuse Elayne. „Este pur și simplu ridicol!"

— Evident, spuse Norry. „Dar există multe zvonuri. Au tendința de, um, să crească ca niște viețe de sufocare. Sentimentul este puternic."

Elayne strânse din dinți. Lumea devenea rapid să fie un loc pentru cei cu alianțe puternice, împletite cu legături atât de sânge, cât și de hârtie. Ea a avut cea mai mare

șansă de a-i uni pe Cairhien și Andor pe care le-a avut orice regină de-a lungul generațiilor. „Știm noi cine a început zvonurile?

„A fost foarte greu de constatat, doamnă!” spuse Norry.

„Cine va beneficia cel mai mult?” întrebă Elayne. „Acesta este primul loc în care ar trebui să căutăm sursa.”

Norry aruncă o privire spre Dyelin.

„Orice număr de oameni ar putea beneficia”, a spus Dyelin, amestecându-și ceaiul „Bănuiesc că cei cu cele mai mari șanse de a lua ei înșiși tronul ar beneficia cel mai mult.”

„Cei care i-au rezistat lui Rand”, a ghicit Elayne.

— Poate, spuse Dyelin. „Sau poate nu. Cele mai puternice dintre elementele rebele au primit o mare atenție din partea Dragonului și multe dintre ele au fost fie convertite, fie rupte. Așadar, aliații săi – cei în care avea cea mai mare încredere sau care îi declarau cea mai mare loialitate – sunt cei pe care probabil ar trebui să-i bănuim. La urma urmei, acesta este Cairhien.”

Daes Dae'mar. Da, ar avea sens ca aliații lui Rand să reziste urcării ei pe tron. Cei care fuseseră favorizați de Rand ar fi favorizați pentru tron, dacă Elayne s-ar dovedi incapabilă. Totuși, acești oameni și-ar fi subminat șansele declarându-și loialitatea față de un lider străin.

— Ar trebui să mă gândesc, spuse Elayne gânditoare, că cei care se află în cea mai bună poziție pentru tron ar fi cei din mijloc. Oricine nu s-a opus lui Rand și, prin urmare, nu și-a atras furia. Dar și cineva care nu l-a susținut prea mult din toată inima – cineva care poate fi privit ca un patriot care poate interveni fără tragere de inimă și poate prelua puterea după ce am eșuat”. Ea îi privi pe ceilalți doi. „Dă-mi numele oricărui om care a crescut brusc în influență recent, un nobil sau o femeie care îndeplinește aceste criterii.”

Dyelin și maestrul Norry dădu din cap. În cele din urmă, probabil că va trebui să construiască o rețea mai puternică de ochi și urechi, deoarece niciunul dintre acești doi nu era perfect potrivit pentru a le conduce. Norry era prea evident și avea deja destul de-a face cu celelalte îndatoriri ale lui. Dyelin era... ei bine, Elayne nu era sigură ce era Dyelin.

Îi datora mult lui Dyelin, care părea că și-a asumat responsabilitatea de a acționa ca mamă surogat pentru Elayne. O voce a experienței și a înțelepciunii. Dar, în cele din urmă, Dyelin va trebui să facă câțiva pași înapoi.

Niciunul dintre ei nu-și putea permite să încurajeze ideea că Dyelin era adevărata putere din spatele tronului.

Dar Lumină! Ce s-ar fi făcut fără femeie? Elayne trebuia să se ocupe de avântul brusc al sentimentelor. Sânge și cenușă, când avea să treacă peste aceste schimbări de dispoziție? O regină nu-și putea permite să fie văzută plângând dintr-un capriciu!

Elayne și-a tamponat ochii. Dyelin nu a spus nimic înțelept.

— Asta va fi bine, spuse Elayne ferm, pentru a distrage atenția de la ochii ei perfid. „Încă sunt îngrijorat de invazie.”

Dyelin nu a spus nimic la asta. Nu credea că Chesmal vorbea despre o invazie specifică a lui Andor; credea că sora Neagră vorbea despre invazia trollocă a Țărilor de Graniță. Birgitte a luat vestea mai în serios, întărind soldații la granițele Andorrane. Totuși, Egwene și-ar dori foarte mult să dețină controlul asupra Cairhienului; dacă trollocii ar fi mărșăluit spre Andor, prin tărâmul ei surori ar fi una dintre căile pe care le-ar putea folosi.

Înainte ca conversația să poată continua, ușa de pe hol s-a deschis și Elayne ar fi sărit alarmată dacă nu ar fi simțit că era Birgitte. Gardianul nu a bătut niciodată. Ea a intrat cu pași mari, purtând o sabie – fără tragere de inimă – și cizme negre până la genunchi peste pantaloni. În mod ciudat, ea a fost urmată de două siluete îmbrăcate, cu fețele ascunse de glugă. Norry făcu un pas înapoi, ridicându-și o mână la sân la neregularitatea acesteia. Toată lumea știa că lui Elayne nu-i plăcea să vadă vizitatori în micul sufragerie. Dacă Birgitte aducea oameni aici...

"Mat?" ghicit Elayne.

— Cu greu, spuse o voce familiară, fermă și clară. Cea mai mare dintre figuri și-a coborât gluga, dezvăluind un chip masculin perfect frumos. Avea o falcă pătrată și un set de ochi concentrați pe care Elayne și-a amintit bine din copilărie – mai ales când o observase făcând ceva greșit.

— Galad, spuse Elayne, surprinsă de căldura pe care o simțea pentru fratele ei vitreg. Se ridică, întinzându-și mâinile spre el. Își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei frustrată cu el dintr-un motiv sau altul, dar era bine să-l văd viu și bine. "Unde ai fost?"

„Am căutat adevărul”, a spus Galad înclinându-se cu o plecăciune de expert, dar nu s-a apropiat să-i ia mâinile. Se ridică și aruncă o privire în lateral. „Am găsit ceea ce nu mă așteptam. Oțelește-te, soră.”

Elayne se încruntă când a doua siluetă, mai scundă, îşi coborî gluga. mama lui Elayne.

Elayne gâfâi. A fost ea! Fața aceea, părul ăla auriu. Acei ochi care o priviseră atât de des pe Elayne de copil, judecând-o, măsurând-o – nu doar așa cum un părinte își măsura fiica, ci așa cum o regina își măsura succesorul. Elayne își simți inima bătându-i în piept. Mama ei. Mama ei era în viață.

Morgase era în viață. Regina încă mai trăia.

Morgase se uită la Elayne, apoi — în mod ciudat — Morgan se uită în jos. — Majestatea Voastră, spuse ea cu o reverență, rămânând încă lângă uşă.

Elayne și-a controlat gândurile, și-a controlat panica. Era regină, sau ar fi fost regină, sau... Lumină! Ea preluase tronul și era cel puțin Fiica-Moștenitoare. Dar acum propria ei mama s-a întors din morți?

„Te rog, stai”, a spus Elayne, făcându-i semn lui Morgase spre scaunul de lângă Dyelin. I-a făcut bine lui Elayne să vadă că Dyelin nu se descurca mai bine cu șocul decât Elayne. Ea stătea cu mâna strânsând ceașca de ceai, cu degetele albe, cu ochii bombați.

— Mulțumesc, Majestatea Voastră, spuse Morgase, mergând înainte, Galad alăturându-se ei și sprijinindu-și o mână pe umărul lui Elayne într-un mod reconfortant. Apoi și-a luat un loc din partea cealaltă a camerei.

Tonul lui Morgase era mai rezervat decât își amintea Elayne. Și de ce a continuat să o numească pe Elayne acest titlu? Regina venise în secret, cu gluga trasă. Elayne se uită la mama ei, adunând piesele împreună în timp ce stătea. — Ai renunțat la tron, nu-i așa?

Morgase dădu din cap impunător.

„Oh, mulțumesc Luminii”, a spus Dyelin, răsuflând puternic, cu mâna ridicată la sân. — Fără supărare, Morgase. Dar pentru o clipă acolo, mi-am imaginat un război între Trakand și Trakand!”

„Nu s-ar fi ajuns la asta”, a spus Elayne, practic în același timp în care mama ei a spus ceva asemănător. Ochii lor s-au întâlnit și Elayne și-a permis să zâmbească. „Am fi găsit o... acomodare rezonabilă. Acest lucru va funcționa, deși cu siguranță mă întreb de circumstanțele evenimentului.”

— Eram ținut de copiii luminii, Elayne, spuse Morgase. „Bătrânul Pedron Niall a fost un domn în cele mai multe privințe, dar succesorul său nu a fost. Nu m-aș lăsa folosit împotriva lui Andor.”

— Insângerate de mantii albe, mormăi Elayne pe sub răsuflarea ei. Light, ei chiar spuneau adevărul când scriseseră, pretinzând că îl au pe Morgase în posesia lor?

Galad o privi, ridicând o sprânceană. Așează scaunul pe care îl adusese, apoi își desfăcu mantia, dând la iveală uniforma albă strălucitoare dedesubt, cu razele de soare pe sân.

— O, așa e, spuse Elayne, exasperată. „Aproape că am uitat asta. Intentionat."

— Copiii au avut răspunsuri, Elayne, spuse el, așezându-se. Ușoară, dar era frustrant. Era bine să-l văd, dar era frustrant!

— Nu vreau să discut despre asta, spuse Elayne. „Câte mantii albe au venit cu tine?”

„Întreaga forță a Copiilor m-a însoțit la Andor”, a spus Galad. Eu sunt lordul lor căpitan comandant.”

Elayne clipi, apoi aruncă o privire spre Morgase. Bătrânul Trakand dădu din cap. „Ei bine”, a spus Elayne, „văd că avem multe de reținut.”

Galad a luat asta ca pe o cerere – ar putea fi foarte literal – și a început să explice cum a ajuns la stația lui. Era destul de detaliat despre asta, iar Elayne arunca ocazional o privire la mama ei. Expresia lui Morgase era de necitit.

Odată ce Galad a terminat, a întrebat după războiul de Succesiune. Convorbirea cu Galad era adesea așa: un schimb, mai mult formal decât familiar. Odată, o frustrase, dar de data aceasta a constatat că, împotriva dorințelor ei mai bune, îi era de fapt dor de el. Așa că a ascultat cu drag.

În cele din urmă, conversația s-a încheiat. Mai aveau de discutat cu el, dar Elayne era pe moarte de nerăbdare să vorbească doar cu mama ei. „Galad”, a spus Elayne, „aș dori să vorbim mai departe. Te-ai putea bucura de o cină devreme în această seară? Poți să bei băuturi răcoritoare în vechile tale case până atunci.”

El dădu din cap, stând în picioare. „Ar fi bine.”

— Dyelin, maestru Norry, spuse Elayne. „Supraviețuirea mamei mele va duce la unele... probleme delicate de stat. Va trebui să publicăm abdicarea ei oficial și rapid. Maestre Norry, vă las documentul oficial în seama dumneavoastră. Dyelin, te rog să-i informezi pe cei mai apropiați aliați ai mei despre această veste, astfel încât să nu fie luați prin surprindere.”

Dyelin dădu din cap. Îi aruncă o privire spre Morgase — Dyelin nu era unul dintre cei pe care fosta Regine îi făcuse de rușine în zilele influenței lui Rahvin, dar auzise,

fără îndoială, poveștile. Apoi Dyelin s-a retras împreună cu Galad și Maestrul Norry. Morgase aruncă o privire către Birgitte de îndată ce ușa se închise; Gardianul era singurul celălalt din cameră.

— Am încredere în ea ca într-o soră, mamă, spuse Elayne. „O soră mai mare insuportabilă, uneori, dar totuși o soră.”

Morgase zâmbi, apoi se ridică și o luă pe Elayne de mâini, trăgând-o într-o îmbrățișare. „Ah, fiica mea”, a spus ea, cu lacrimi în ochi. „Uite ce ai făcut! Regina în propriul tău drept!”

— M-ai antrenat bine, mamă, spuse Elayne. Ea s-a tras înapoi. „Și tu ești o bunică! Sau în curând va fi!”

Morgase se încruntă, privind în jos la ea. „Da, m-am gândit la fel de mult uitându-mă la tine. OMS…?"

— Rand, spuse Elayne roșind, deși nu este cunoscut pe scară largă și aș prefera să rămână așa.

— Rand al'Thor... spuse Morgase, cu starea de spirit întunecată. "Acea-"

— Mamă, spuse Elayne, ridicând o mână ca să o apuce pe a ei. „Este un om bun și îl iubesc. Ceea ce ai auzit este exagerare sau zvonuri amar...”

„Dar el este... Elayne, un om care poate canaliza, Dragonul Renăscut!”

— Și tot un bărbat, spuse Elayne, simțindu-și nodul de emoții în fundul minții ei, atât de cald. „Doar un om, pentru tot ce i se cere.”

Morgase își trase buzele într-o linie subțire. „Voi refuza judecata. Deși, într-un fel, încă simt că ar fi trebuit să-l arunc pe acel băiat în temnițele Palatului în momentul în care l-am găsit furișându-se în grădini. Nici atunci nu mi-a plăcut cum s-a uitat la tine, ține cont.”

Elayne zâmbi, apoi făcu semn înapoi către scaune. Morgase se aşează, iar de data aceasta Elayne se aşează chiar lângă ea, strângând încă mâinile mamei ei. A simțit amuzamentul lui Birgitte, care stătea cu spatele lipit de peretele din partea opusă, cu un genunchi îndoit, astfel încât talpa cizmei să se sprijine de lambriurile din lemn.

"Ce?" întrebă Elayne.

— Nimic, spuse Birgitte. „Este bine să vă văd că vă comportați ca mamă și copil, sau cel puțin femeie și femeie, în loc să vă uitați unul la altul ca două postări.”

— Elayne este regina, spuse Morgase ţeapăn. „Viața ei aparține poporului ei, iar sosirea mea a amenințat să-i tulbure succesiunea.”

— Tot s-ar putea încurca lucrurile, mamă, spuse Elayne. „Înfățișarea ta ar putea deschide răni vechi.”

— Va trebui să-mi cer scuze, spuse Morgase. „Poate oferi reparații.” Ea a ezitat. — Intenționam să stau departe, fiică. Cel mai bine ar fi ca cei care m-au urât să mă creadă totuși moartă. Dar-"

— Nu, spuse repede Elayne, strângându-și mâinile. „Acesta este pentru cel mai bun. Pur și simplu va trebui să o abordam cu pricepere și grijă.”

Morgane a zâmbit. "Ma faci mandru. Vei fi o regină minunată.

Elayne a trebuit să se forțeze să nu mai radieze. Mama ei nu fusese niciodată liberă cu complimente.

— Dar spune-mi, înainte să mergem mai departe, spuse Morgase, cu vocea din ce în ce mai ezitant. „Am auzit informații că Gaebril a fost...”

— Rahvin, spuse Elayne, dând din cap. — Este adevărat, mamă.

„Îl urăsc pentru ceea ce a făcut. Îl văd, folosindu-mă de mine, dând vârfuri prin inimile și loialitatea celor mai dragi prieteni ai mei. Și totuși există o parte din mine care tânjește să-l vadă, irațional.”

— A folosit Compulsia asupra ta, spuse Elayne încet. „Nu există altă explicație. Va trebui să vedem dacă cineva din Turnul Alb îl poate vindeca.”

Morgane clătină din cap. „Orice ar fi fost, acum este slab și ușor de gestionat. Am găsit altul care să-mi ofere afecțiunea.”

Élayne se încruntă.

„Voi explica asta la un alt moment”, a spus Morgase. „Nu sunt sigur că am înțeles încă. Mai întâi trebuie să decidem ce să facem în privința întoarcerii mele.”

— E ușor, spuse Elayne. "Noi sarbatorim!"

"Da, dar-"

— Dar nimic, mamă, spuse Elayne. „Te-ai întors la noi! Orașul, întreaga națiune va sărbători.” Ea a ezitat. „Și după aceea, vom găsi o funcție importantă pentru tine.”

„Ceva care mă îndepărtează de capitală, așa că nu arunc umbre nefericite.”

„Dar o datorie care este importantă, astfel încât să nu fii considerat că ai fost dat la pășune.” Elayne se strâmbă. „Poate că vă putem oferi controlul asupra cartierului vestic al regatului. Nu am nicio plăcere în rapoartele despre ceea ce se întâmplă acolo.”

„Cele două râuri?” întrebă Morgane. — Și lordul Perrin Aybara?

Elayne dădu din cap.

— El este unul interesant, Perrin este, spuse Morgase gânditor. „Da, poate că aș putea fi de ceva folos acolo. Avem deja ceva de înțelegere.”

Elayne ridică o sprânceană.

„El a fost în spatele întoarcerii mele în siguranță la tine”, a spus Morgase. „Este un om cinstit și onorabil. Dar și un rebel, în ciuda bunelor sale intenții. Nu vei avea un timp ușor dacă vei ajunge la lovituri cu acesta.”

„Aș prefera să evit.” Ea se strâmbă. Cel mai simplu mod de a face față ar fi să-l găsești și să-l execuți, dar bineînțeles că ea nu avea de gând să facă asta. Chiar dacă rapoartele o făceau destul de furioasă încât aproape să-și dorească să poată.

„Ei bine, vom începe să lucrăm la o cale.” Morgane a zâmbit. „Te va ajuta să auzi ce mi s-a întâmplat. Ah, și Lini este în siguranță. Nu știu dacă ți-ai făcut griji pentru ea sau nu.”

— Ca să fiu sinceră, nu am făcut-o, spuse Elayne, făcând o strâmbă, simțind un vârf de rușine. „Se pare că prăbușirea Dragonmount în sine nu i-a putut face rău Lini.”

Morgase a zâmbit, apoi și-a început povestea. Elayne a ascultat cu uimire și nu puțină emoție. Mama ei locuia. Lumină să fie binecuvântată, atât de multe lucruri au mers prost recent, dar măcar unul a mers bine.

Noaptea Ținutul Triple era liniștit și liniștit. Majoritatea animalelor erau active în apropierea amurgului și a zorilor, când nu era nici înăbușit, nici înghețat.

Aviendha stătea pe o mică stâncă, cu picioarele îndoite sub ea, uitându-se de sus la Rhuidean, pe pământurile lui Jenn Aiel, clanul care nu era. Odată, Rhuidean fusese învăluit în neguri protectoare. Asta înainte să vină Rand. Distruse orașul în trei moduri foarte importante, foarte deranjante.

Prima a fost cea mai simplă. Rand îndepărtase ceața. Orașul își vărsase cupola ca un algai'd'siswai care-și dezvăluie fața. Ea nu știa cum a provocat Rand transformarea; se îndoia că el se cunoaște pe sine. Dar expunând orașul, îl schimbase pentru totdeauna.

Al doilea mod în care Rand îl rupsese pe Rhuidean era aducându-i apă. Un mare lac se întindea lângă oraș, iar lumina fantomă a lunii, filtrată prin norii de deasupra, făcea

apele să strălucească. Oamenii numeau lacul Tsodrelle'Aman. Lacrimile Dragonului, deși lacul ar trebui să fie numit Lacrimile Aielului. Rand al'Thor nu știa câtă durere avea să provoace în ceea ce a dezvăluit. Așa era calea cu el. Acțiunile lui erau adesea atât de nevinovate.

A treia modalitate prin care Rand sparsese orașul era cea mai profundă. Aviendha ajungea încet să înțeleagă asta. Cuvintele lui Nakomi au îngrijorat-o, au enervat-o. Se treziseră în umbrele ei de amintiri, lucruri din potențiale viitori pe care Aviendha le văzuse în inele în timpul primei ei vizite la Rhuidean, dar pe care mintea ei nu le putea aminti, cel puțin nu direct.

Își făcea griji că Rhuidean nu va mai conta foarte curând. Cândva, scopul final al orașului fusese să le arate celor înțelepți și șefilor de clan trecutul secret al poporului lor. Să-i pregătească pentru ziua în care l-ar servi pe Dragon. Acea zi venise. Deci cine ar trebui să vină la Rhuidean acum? Trimiterea liderilor Aiel prin coloanele de sticlă le-ar fi amintit de toh pe care începuseră să se întâlnească.

Acest lucru o deranja pe Aviendha în moduri care o mâncărime sub piele. Ea nu a vrut să recunoască aceste întrebări. Ea a vrut să continue cu tradiția. Dar nu le-a putut scoate din cap.

Rand a cauzat atât de multe probleme. Totuși, ea îl iubea. Îl iubea pentru ignoranța lui, într-un fel. I-a permis să învețe. Și l-a iubit pentru felul în care a încercat să-i protejeze pe cei care nu voiau să fie protejați.

Cel mai mult, îl iubea pentru dorința lui de a fi puternic. Aviendha își dorise întotdeauna să fie puternică. Învață sulița. Luptă și câștigă ji. Fii cel mai bun.

Îl simțea acum, departe de ea. Semănau atât de mult în acest fel.

O dureau picioarele din cauza alergării. Le frecase cu seva unei plante segade, dar încă le simțea pulsand. Cizmele ei stăteau pe piatră lângă ea, împreună cu ciorapii de lână fină pe care i-o dăruise Elayne.

Era obosită și însetată – avea să postească în noaptea asta, contemplând, apoi își umplea din nou ochiul de apă la lac înainte de a merge în Rhuidean mâine. În seara asta, ea a stat și s-a gândit, pregătindu-se.

Viețile lui Aiel se schimbau. Era puterea de a accepta schimbarea atunci când nu putea fi evitată. Dacă o cală a fost deteriorată în timpul unui raid și ați reconstruit-o, nu ați făcut-o niciodată exact în același mod. Ai profitat de șansa să rezolvi problemele — ușa care scârțâia în vânt,

secțiunea neuniformă a podelei. A face exact așa cum a fost ar fi o prostie.

Poate că tradițiile – cum ar fi venirea în Rhuidean și chiar trăirea în Țara Triple – ar trebui să fie reexaminate în cele din urmă. Dar deocamdată, Aielul nu putea părăsi zonele umede. A fost Ultima Bătălie. Și atunci Seanchanul capturase mulți Aiel și îi făcuse pe Înțelepți în damane; asta nu putea fi permis. Și Turnul Alb încă presupunea că toți cei înțelepți Aiel care puteau canaliza erau sălbatici. Ar trebui făcut ceva în privința asta.

Și ea însăși? Cu cât se gândea mai mult la asta, își dădea seama că nu se putea întoarce la vechea ei viață. Trebuia să fie cu Rand. Dacă ar supraviețui ultimei bătălii – și ea intenționa să lupte din greu pentru a se asigura că a făcut-o – el ar fi în continuare un rege al zonelor umede. Și apoi a fost Elayne. Aviendha și ea urmau să fie soții-sori, dar Elayne nu avea să-l părăsească niciodată pe Andor. S-ar aștepta ca Rand să rămână cu ea? Asta ar însemna că și Aviendha ar avea nevoie?

Atât de tulburător, atât pentru ea, cât și pentru oamenii ei. Tradițiile nu trebuie păstrate doar pentru că erau tradiții. Forța nu era forță dacă nu avea niciun scop sau direcție.

A studiat Rhuideanul, un loc atât de măreț de piatră și maiestate. Majoritatea orașelor au dezgustat-o cu murdăria lor coruptă, dar Rhuidean era diferit. Acoperișuri în formă de cupolă, monoliți și turnuri pe jumătate finisate, secțiuni atent planificate cu locuințe. Fântânile curgeau acum și, deși o secțiune mare încă purta cicatricile când Rand luptase acolo. O mare parte din asta fusese curățată de familiile care locuiau aici, Aiel care nu plecase la război.

Nu ar fi magazine. Fără ceartă pe străzi, fără criminali pe alei. Rhuidean ar fi putut fi lipsit de sens, dar ar rămâne un loc de pace.

Voi merge mai departe, hotărî ea. Treceți prin coloanele de sticlă. Poate că grijile ei erau adevărate, iar pasajul era acum mult mai puțin semnificativ, dar era cu adevărat curioasă să vadă ce văzuseră ceilalți. Pe lângă faptul că cunoașterea trecutului era importantă pentru a înțelege viitorul.

Înțelepții și șefii de clan au vizitat această locație de secole. S-au întors cu cunoștințe. Poate că orașul i-ar arăta ce să facă cu oamenii ei și cu propria ei inimă.

46
Piele de lucru

Androl a luat cu grijă bucata ovală de piele din apa aburindă; se întunecase şi se ondulase. S-a mișcat repede, luând-o în degetele lui călușite. Pielea era elastică și flexibilă acum.

Se aşează repede pe banca lui, un pătrat de lumină soarelui pătrunzând prin fereastra din partea dreaptă. A înfășurat pielea în jurul unei tije groase de lemn de aproximativ doi centimetri, apoi a făcut găuri în jurul marginilor.

De acolo, a început să cuseze pielea pe o altă bucată pe care o pregătise mai devreme. O cusătură bună în exterior l-ar împiedica să se destrame. Mulți lucrători din piele erau dezinvolti în ceea ce privește cusăturile. Nu Androl. Cusătura a fost ceea ce oamenii au văzut mai întâi; a ieșit în evidență, ca vopsea pe un perete.

Pe măsură ce lucra, pielea s-a uscat și și-a pierdut o parte din elasticitate, dar era încă suficient de flexibilă. A făcut cusăturile îngrijite și uniforme. Le-a strâns pe ultimele câteva și le-a folosit pentru a lega pielea în jurul tijei de lemn; le tăiase ultimele odată ce pielea s-a uscat.

Cusut gata, a adăugat câteva ornamente. Un nume în partea de sus, bătut la loc folosind ciocanul lui mic și ace cu litere. Urmează simbolurile Sabiei și Dragonului; făcuse el însuși acele farfurii, pe baza acelor pe care le purta Asha'man.

În partea de jos, folosind ace de litere mai mici, a ștampilat cuvintele: „Apără-te. gardian. Proteja." Pe măsură ce pielea continua să se usuce, și-a scos pata și tifonul pentru a colora cu grijă literele și desenele pentru contrast.

Era o liniște în acest gen de muncă; atât de mult din viața lui a fost despre distrugere în aceste zile. El știa că așa trebuie să fie. A venit la Turnul Negru în primul rând pentru că înțelesese ce avea să urmeze. Totuși, a fost frumos să creez ceva.

Și-a lăsat piesa actuală, lăsând-o să se usuce în timp ce lucra la niște curele de șa. Măsură curelele cu semnele de pe partea laterală a mesei, apoi întinse mâna spre foarfecele din punga pentru unelte care atârna de partea

laterală a mesei – o făcuse el însuși. A fost enervat să descopere că nu erau la locul lor.

Arde ziua în care s-a auzit că am foarfece bune aici, se gândi el. În ciuda presupuselor reguli stricte ale lui Taim pentru Turnul Negru, a existat o cantitate îngrozitoare de haos. Infracțiunile mari erau pedepsite cu măsuri dure, dar lucrurile mărunte – cum ar fi rătăcirea în atelierul unui bărbat și „împrumutul” foarfecelor lui – erau ignorate. Mai ales dacă împrumutatul a fost unul dintre favoriții lui M'Hael.

Androl oftă. Cuțitul lui de curea aștepta la Cuellar pentru ascuțire. Ei bine, se gândi el, Taim ne tot spune să căutăm scuze pentru a canaliza... Androl s-a golit de emoție, apoi a prins Sursa. Trecuseră luni de zile de când nu avea probleme în a face asta – la început, reușise să canalizeze doar când ținea o curea de piele. M'Hael îl bătuse pe asta. Nu fusese un proces plăcut.

Saidin inundă în el, dulce, puternic, frumos. Stătea o clipă lungă, bucurându-se de asta. Pata a dispărut. Ce minune era asta. A închis ochii și a inspirat adânc.

Cum ar fi să atragem cât mai mult din Puterea Unică cât ar putea ceilalți? Uneori, îi era sete de asta. Știa că era slab – cel mai slab dintre Dedicații din Turnul Negru. Poate atât de slab încât nu ar fi trebuit să fie promovat din soldat. Logain se adresase Lordului Dragon pentru asta și făcuse ca promovarea să aibă loc, împotriva dorințelor exprese ale lui Taim.

Androl deschise ochii, apoi ridică cureaua și țesă o poartă minusculă, de doar un centimetru diametru. A izbucnit viu în fața lui, tăind cureaua în două. A zâmbit, apoi a lăsat-o să dispară și a repetat procesul.

Unii au spus că Logain a forțat promovarea lui Androl doar ca o săpătură împotriva autorității lui Taim. Dar Logain spusese că incredibilul Talent al lui Androl, cu porți de acces, îi câștigase titlul de Dedicat. Logain era un bărbat dur, rupt pe margini, ca o teacă veche care nu fusese lăcuită corespunzător. Dar acea teacă încă mai ținea o sabie mortală. Login a fost sincer. Un om bun, sub urmele de zgârieturi.

Androl a terminat în cele din urmă cu curelele. S-a apropiat și a tăiat sfoara care ținea la loc bucata ovală de piele. Și-a păstrat forma și el a susținut-o la lumina soarelui, inspectând cusăturile. Pielea era rigidă, fără a fi fragilă. L-a pus pe antebraț. Da, mulajul a fost bun.

Dădu din cap pentru sine. Unul dintre trucurile vieții a fost să fii atent la micile detalii. Concentrează-te, îndreaptă lucrurile mici. Dacă fiecare cusătură a fost fixată pe o apărătoare de braț, atunci nu s-ar strica și nu s-ar rupe. Asta ar putea însemna diferența dintre un arcaș care rezista printr-un baraj sau trebuie să-și lase arcul deoparte.

Un arcaș nu ar face o luptă. Dar lucrurile mici s-au îngrămădit, una peste alta, până au devenit lucruri mari. A terminat apărătoarea prin aplicarea unor legături permanente pe spate, astfel încât să se poată lega pe braț.

Și-a luat haina neagră de pe spătarul scaunului. Acul argintiu al sabiei de pe gulerul înalt strălucea în lumina soarelui ferestrei în timp ce apăsa nasturii. Își aruncă o privire în reflexia paharului, asigurându-se că haina era dreaptă. Lucrurile mici erau importante. Secundele erau lucruri mărunte și, dacă adunați destule unele peste altele, deveneau viața unui bărbat.

Și-a pus apărătoarea pe braț, apoi a împins ușa micului său atelier și a intrat la marginea satului Turnului Negru. Aici, grupuri de clădiri cu două etaje au fost aranjate la fel ca orice orășel din Andor. Acoperișuri cu vârfuri, paie, cu pereți drepți din lemn, ceva piatră și cărămidă. O linie dublă dintre ei cobora centrul satului. Privind doar la acestea, cineva ar fi putut crede că se plimba prin New Braem sau Grafendale.

Desigur, asta presupunea ignorarea bărbaților în haine negre. Erau peste tot, făceau comisioane pentru M'Hael, mergeau la antrenament, lucrau la fundațiile structurii Turnului Negru în sine. Acest loc era încă în lucru. Un grup de soldați – care nu purtau nici știftul sabiei, nici Dragonul roșu și auriu – au folosit Puterea pentru a arunca un jgheab lung în pământ de lângă drum. Se hotărâse că satul avea nevoie de un canal.

Androl putea vedea țesăturile – mai ales Pământul – învârtindu-se în jurul soldaților. În Turnul Negru, ai făcut cât ai putut cu Puterea. Întotdeauna antrenament, ca bărbații care ridică pietre pentru a-și construi puterea. Light, cum i-au împins Logain și Taim pe acești băieți.

Androl s-a mutat pe drumul proaspăt pietriș. O mare parte din acel pietriș avea margini topite de unde fusese explodat. Au adus bolovani – prin porți, pe țesături de aer – apoi i-au spulberat cu țesături explozive. Fusese ca o zonă de război, stâncile zdrobindu-se, stropindu-se aschii. Cu Putere – și antrenament – așa, Asha'man ar fi capabil să reducă zidurile orașului în moloz.

Androl și-a continuat drumul. Turnul Negru era un loc de priveliști ciudate, iar pietrișul topit nu era nici pe departe cel mai ciudat dintre ele. Nici soldații nu sfărâmau pământul, în urma supravegherii atentă a lui Androl. În ultima vreme, cea mai ciudată vedere pentru el au fost copiii. Au alergat și s-au jucat, sărind în jgheabul lăsat în urmă de soldații muncitori, alunecând pe părțile sale de pământ, apoi s-au grăbit înapoi în sus.

Copii. Jucând în găurile create de exploziile saidin. Lumea se schimba. Bunica lui Androl – atât de bătrână încât își pierduse fiecare dinte din gură – se folosise de povești despre bărbați care îl canalizau pentru a-l speria în pat în nopțile când încerca să se strecoare afară și să numere stelele. Întunericul de afară nu-l speriase și nici poveștile despre Trollocs și Fades. Dar bărbații care puteau canaliza... asta îl îngroziseră.

Acum s-a trezit aici, ajuns la vârsta mijlocie, brusc fricăde întuneric, dar complet împăcat cu oamenii care puteau canaliza. A mers pe drum, cu pietrișul scârțâind sub cizme. Copiii au ieșit grăbindu-se din șanț și s-au înghesuit în jurul lui. A scos cu nesimțire o mână de bomboane, cumpărate în ultima misiune de cercetare.

„Două fiecare”, a spus el cu severitate în timp ce mâinile murdare se întindeau spre bomboane. „Și fără împins, ține cont.” Mâinile s-au dus la gură, iar copiii i-au dat capetele în semn de mulțumire, numindu-l „Maestre Genhald”, înainte de a fuge. Nu s-au întors în șanț, ci au inventat un nou joc, fugind spre câmpurile de la est.

Androl și-a îndepărtat mâinile, zâmbind. Copiii erau atât de adaptabili. Înaintea lor, secole de tradiție, teroare și superstiție se puteau topi precum untul lăsat prea mult timp la soare. Dar a fost bine că au ales să părăsească șanțul. Puterea Unică ar putea fi imprevizibilă.

Nu. Nu a fost corect. Saidin era foarte previzibil. Bărbații care l-au mânuit, totuși... ei bine, erau o poveste diferită.

Soldații și-au oprit munca și s-au întors să-l întâmpine. Nu era un Asha'man complet și nu merita un salut, dar i-au arătat respect. Prea mult. Nu era sigur de ce s-au amânat de la el. Nu era un om grozav, mai ales aici, în Turnul Negru.

Totuși, ei au dat din cap către el când a trecut. Cei mai mulți dintre aceștia se numărau printre bărbații care fuseseră recrutați din cele două râuri. Băieți și bărbați voinici, dornici, deși mulți erau tineri. Jumătate dintre ei nu

aveau nevoie să se bărbierească decât o dată pe săptămână. Androl se apropie de ei, apoi le inspectă munca, uitându-se la linia de sfoară pe care o legase de țăruși mici. El dădu din cap în semn de aprobare. — Unghiul este bun, băieți, spuse el. „Dar ține părțile mai abrupte, dacă poți.”

„Da, maestru Genhald”, a spus cel care conducea echipa. Îl chema Jaim Torfinn, un tânăr grăbit, cu părul castaniu prăfuit. El încă deținea puterea. Acel râu de putere era atât de ademenitor. Rar era omul care putea să-l elibereze fără un sentiment de pierdere.

M'Hael i-a încurajat să-l țină, a spus că ținând-o i-a învățat să-l controleze. Dar Androl cunoscuse senzații seducătoare oarecum ca cele spuse înainte – entuziasmul luptei, intoxicarea cu băuturile rare din Poporul Insulelor Mării, sentimentul amețitor al victoriei. Un bărbat ar putea fi cuprins de acele sentimente și să-și piardă controlul asupra lui, uitând cine este. Și saidin era mai seducător decât orice altceva experimentase.

Nu i-a spus nimic lui Taim despre rezervele lui. Nu avea nicio treabă să-i predea lui M'Hael.

„Uite”, a spus Androl, „lasă-mă să-ți arăt ce vreau să spun prin drept”. Respiră adânc, apoi se goli de sentimente. El a folosit trucul bătrânului soldat pentru a face asta – îl învățase primul său instructor de sabie, bătrânul Garfin cu un singur braț, al cărui accent greu de Illianer rural fusese practic de neînțeles. Desigur, Androl însuși avea un accent slab de Tarabone, i s-a spus. S-a stins de-a lungul anilor de când fusese ultima oară acasă.

În interiorul nimicului — vidului — Androl putea simți forța furioasă care se spunea. A apucat-o în timp ce un bărbat a apucat gâtul unui cal sălbatic, sperând să se îndrepte într-un fel mic, dar mai ales încercând doar să țină.

Saidin a fost minunat. Da, era mai puternic decât orice intoxicant. A făcut lumea mai frumoasă, mai luxuriantă. Ținând acea Putere groaznică, Androl a simțit că a prins viață, lăsând în urmă coaja uscată a fostului său sine. A amenințat că îl va duce departe în curenții săi repezi.

A lucrat repede, țesând un firicel mic de Pământ – cel mai bun lucru pe care îl putea descurca, pentru că Pământul era acolo unde era cel mai slab – și a ras cu grijă părțile laterale ale canalului. „Dacă lași prea mult în afară”, a explicat el în timp ce lucra, „atunci fluxul canalului va rămâne noroios, în timp ce va spăla pământul din părțile

laterale. Cu cât părțile laterale sunt mai drepte și mai ferme, cu atât mai bine. Vezi?"

Soldații au dat din cap. Sudoarea li s-a lipit de frunte și de obraji. Dar hainele lor negre erau curate, în special mânecile. Ai putea judeca respectul unui bărbat pentru uniforma lui dacă a folosit sau nu mâneca pentru a-și șterge fruntea într-o zi ca asta. Băieții Two Rivers au folosit batiste.

Asha'manul mai în vârstă, desigur, transpira rar deloc. Ar fi nevoie de mai multă practică pentru acești băieți pentru a reduce asta în timp ce se concentrează atât de mult. — Oameni buni, spuse Androl, ridicându-se și aruncând o privire peste ei. Androl și-a pus o mână pe umărul lui Jaim. „Voi, băieți, faceți o treabă bună aici, cei doi râuri;

Băieții au radiat. Era bine să-i am, mai ales în comparație cu calitatea bărbaților pe care Taim îi recrutase în ultima vreme. Cercetașii lui M'Hael au susținut că au luat pe oricine au găsit, dar de ce cei mai mulți pe care i-au adus înapoi aveau dispoziții atât de furioase și tulburătoare?

— Maestre Genhald? întrebă unul dintre soldați.

— Da, Trost? întrebă Androl.

— Ai... Ai auzit ceva despre Maestrul Login?

Ceilalți păreau plini de speranță.

Androl clătină din cap. „Nu s-a întors din misiunea sa de cercetători. Sunt sigur că se va întoarce curând.”

Băieții dădură din cap, deși vedea că începeau să-și facă grijí. Aveau dreptul să. Androl era îngrijorat de câteva săptămâni. De când Logain plecase în noapte. Unde plecase? De ce îi luase cu Donalo, Mezar și Welyn – trei dintre cei mai puternici Dedicați fideli lui –?

Și acum erau acei Aes Sedai tăbărați afară, care se presupune că erau trimiși cu autoritate de la Dragon pentru a-l lega pe Asha'man. Taim îi aruncase unul dintre zâmbetele sale, de genul care nu-i ajungea niciodată în ochi, și le spusese că grupul de la Turnul Alb avea prima alegere, din moment ce fuseseră primii. Ceilalţi aşteptau, nerăbdători.

„M'Hael”, a spus unul dintre bărbații de la Two Rivers, cu expresia devenind întunecată. "El-"

— Țineți capetele pe umeri, îl întrerupse Androl, și nu faceți valuri. Nu încă. Îl așteptăm pe Logain.”

Bărbații au oftat, dar au dat din cap. Distras de conversație, Androl aproape că nu a observat când umbrele

din apropiere au început să se strecoare spre el. Umbre de bărbați, prelungindu-se în lumina soarelui. Umbre în jgheab. Umbre de stânci și crăpături în pământ. Încet, îndoielnic, se întoarseră spre Androl. Androl s-a întărit, dar nu a reușit să alunge panica. Această teroare pe care o putea simți în ciuda vidului.

Ei veneau ori de câte ori ținea cuvântul prea mult timp. L-a eliberat imediat, iar umbrele s-au strecurat înapoi la locurile lor.

Băieții Two Rivers îl priveau, cu neplăceri pe fețe. Au putut să vadă aruncarea sălbatică în ochii lui Androl? Nimeni nu a vorbit despre... neregulile care i-au afectat pe oamenii Turnului Negru. Doar că nu s-a făcut. Ca și cum ai șopti secrete murdare de familie.

Pata a fost curățată. Acești băieți nu ar trebui să simtă niciodată lucrurile pe care le-a făcut Androl. În cele din urmă, el și ceilalți care fuseseră în Turn înainte de curățare aveau să devină rarități. Ușoară, dar nu putea înțelege de ce l-ar asculta cineva. Slab în putere și nebun pentru a începe?

Iar partea cea mai proastă era că știa – profund, până în centrul său – că acele umbre erau reale. Nu doar o nebunie inventată de mintea lui. Erau adevărați și l-ar distruge dacă ajungeau la el.

Erau reali. Trebuiau să fie.

O, Lumină, se gândi el strângând din dinți. Oricare dintre variante este terifianta. Ori sunt nebun, ori întunericul însuși vrea să mă distrugă.

De aceea nu mai putea dormi nopțile fără să se ghemuiască de frică. Uneori putea să stea ore întregi ținând Sursa fără să vadă umbrele. Uneori doar minute. A tras aer în piept.

— În regulă, spuse el, mulțumit că vocea lui – cel puțin – suna controlat. „Mai bine te întorci la muncă. Păstrați panta aceea în direcția corectă, țineți cont. Vom avea o mizerie și jumătate cu care să ne ocupăm dacă apa se revarsă și inundă această zonă.”

În timp ce se supuneau, Androl i-a părăsit, tăind înapoi prin sat. Aproape de centru se aflau barăcile, cinci clădiri mari, cu pietre groase, pentru soldați, o duzină de clădiri mai mici pentru Dedicați. Chiar acum, acest mic sat era Turnul Negru. Asta s-ar schimba. În apropiere se construia un turn propriu-zis, fundația deja săpată.

Putea să vizualizeze cum ar putea arăta într-o zi locul. Lucrase odată cu un maestru arhitect – una dintre cele zece

ucenicii diferite pe care le deținuse într-o viață care uneori părea să fi durat prea mult. Da, putea vedea asta în ochiul minții lui. Un turn dominator de piatră neagră, construit cu putere. Puternic, robust. La baza ei ar fi structuri pătrate blocate cu vârfuri crenelate.

Acest sat avea să devină un oraș, apoi un oraș mare, la fel de vast ca Tar Valon. Străzile fuseseră construite pentru a permite trecerea câtorva vagoane deodată. Au fost cercetate și așezate noi secțiuni. A fost personalizată viziune și planificare. Străzile înseși șopteau despre destinul Turnului Negru.

Androl a urmat un drum uzat prin iarba tufă. Buzete și zgomote îndepărtate răsunau peste câmpie, precum sunetele trosnite ale unui bici. Fiecare om avea motivele lui pentru a veni. Răzbunare, curiozitate, disperare, poftă de putere. Care a fost motivul lui Androl? Toate patru, poate?

A părăsit satul și în cele din urmă a rotunjit o linie de copaci și a ajuns la poligonul de antrenament – un mic canion între două dealuri. O linie de oameni stătea în picioare, canalizând Focul și Pământul. Dealurile trebuiau nivelate pentru a face pământ pentru agricultură. O oportunitate de a practica.

Acești bărbați erau în mare parte Dedicați. Țesături se învârteau în aer, mult mai abil și mai puternice decât cele pe care le folosiseră băieții de la Two Rivers. Acestea erau raționalizate, precum viperele șuierătoare sau săgețile izbitoare. Pietrele au explodat și exploziile de murdărie s-au pulverizat în aer. Explozia a fost făcută într-un model imprevizibil pentru a deruta și dezorienta inamicii. Androl și-a putut imagina un grup de cavalerie tunând pe panta aceea, doar pentru a fi surprins de explozia Pământului. Un singur Dedicat ar putea șterge zeci de călăreți în câteva momente.

Androl a observat cu nemulțumire că muncitorii stăteau în două grupuri. Turnul începea să se împartă și să se dividă, cei loiali lui Logain ocoliți și ostracizați. În dreapta, Canler, Emarin și Nalaam au lucrat cu concentrare și dăruire, alături de Jonneth Dowtry — cel mai priceput soldat dintre băieții de la Two Rivers. În stânga, un grup de prieteni ai lui Taim râdeau între ei. Țesăturile lor erau mai sălbatice, dar și mult mai distructive. Coteren stătea în spate, sprijinindu-se de un copac cu frunze și supraveghend munca.

Muncitorii au luat o pauză și au chemat un băiat din sat să aducă apă. Androl s-a apropiat, iar Arlen Nalaam l-a

văzut prima, făcându-i semn cu un zâmbet larg. Bărbatul Domani purta o mustață subțire. Era doar timid să ajungă la treizeci de ani, deși uneori se comporta mult mai tânăr. Androl încă mai dorea de când Nalaam pusese seva de copac în cizme.

„Androl!” Nalaam a sunat. „Veniți să le spuneți acestor ticăloși neculti ce este un Retashen Dazer!”

„Un Retashen Dazer?” spuse Androl. „Este o băutură. Amestecul de hidromel și lapte de oaie. Chestii urâte.”

Nalaam se uită mândru la ceilalți. Nu avea ace pe haină. Era doar un soldat, dar ar fi trebuit să fie avansat până acum.

— Te lauzi din nou cu călătoriile tale, Nalaam? întrebă Androl, desfăcând apărătoarea de piele.

„Noi, Domani, ne deplasăm”, a spus Nalaam. „Știi, genul de muncă pe care o face tatăl meu, de spionaj pentru Coroană...”

— Săptămâna trecută ai spus că tatăl tău era negustor, spuse Canler. Bărbatul voinic era cel mai în vârstă din grup, cu părul încărunțit, cu fața pătrată purtată de mulți ani la soare.

„El este”, a spus Nalaam. „Asta e fața lui pentru că a fost spion!”

„Nu sunt femeile negustorii din Arad Doman?” întrebă Jonneth, frecându-și bărbia. Era un bărbat mare, tăcut, cu o față rotundă. Întreaga lui familie – frații săi, părinții și bunicul său Buel – se mutase în sat în loc să-l lase să vină singur.

„Ei bine, sunt cei mai buni”, a spus Nalaam, „și mama nu face excepție. Noi, bărbații, știm totuși ceva sau două. În plus, din moment ce mama era ocupată să se infiltreze în Tuatha'an, tatăl meu a trebuit să preia afacerea.”

„Oh, acum e doar ridicol”, a spus Canler, încruntat. „Cine și-ar dori vreodată să se infiltreze într-o grămadă de Tinkers?”

„Să învețe rețetele lor secrete”, a spus Nalaam. „Se spune că un Tinker poate găti o oală de tocană atât de fin încât te va face să pleci de acasă și de acasă pentru a călători cu ei. E adevărat, l-am gustat și eu și a trebuit să fiu legat într-o magazie timp de trei zile înainte ca efectul să dispară”.

Canler adulmecă. Cu toate acestea, după un moment, fermierul a adăugat: „Deci... a găsit sau nu rețeta?”

Nalaam s-a lansat într-o altă poveste, Canler și Jonneth ascultând cu atenție. Emarin stătea într-o parte, privind

amuzat – era celălalt soldat din grup, fără ace. Era un bărbat în vârstă, cu părul subțire și riduri la ochi. Barba lui scurtă albă era tunsă până la un punct.

Bărbatul distins era oarecum o enigmă; sosise cu Logain într-o zi și nu spusese nimic despre trecutul său. Avea o purtare echilibrată și un mod delicat de a vorbi. Era un nobil, asta era sigur. Dar, spre deosebire de majoritatea celorlalți nobili din Turnul Negru, Emarin nu a încercat să-și afirme presupusa autoritate. Mulți nobili au avut nevoie de săptămâni pentru a afla că odată ce te-ai alăturat Turnului Negru, rangul tău exterior nu avea sens. Asta i-a făcut să fie îmbufnați și smeriți, dar Emarin prinsese viață în Turn imediat.

A fost nevoie de un nobil cu adevărată demnitate pentru a urma ordinele unui plebeu de jumătate din vârsta lui fără să se plângă. Emarin luă o înghițitură de apă de la băiatul care servește, mulțumindu-i flăcăului, apoi se apropie de Androl. Făcu semn din cap către Nalaam, care încă vorbea cu ceilalți. „Acela are o inimă de strălucire.”

Androl mormăi. „Poate că o poate folosi pentru a câștiga niște monede în plus. Încă îmi datorează o nouă pereche de șosete.”

„Iar tu, prietene, ai suflet de scrib!” Emarin râse. „Nu uiți niciodată nimic, nu?”

Androl ridică din umeri.

„De unde ai știut ce este un Retashen Dazer? Mă consider destul de educat în aceste chestiuni, dar n-am auzit niciun cuvânt despre asta.”

„Am avut una odată”, a spus Androl. „L-am băut pe un pariu.”

„Da, dar unde?”

„Retash, desigur.”

„Dar asta se află la câteva leghe de țărm, într-un grup de insule pe care nici măcar oamenii de la mare nu le vizitează des!”

Androl ridică din nou din umeri. A aruncat o privire spre lacheii lui Taim. Un băiat din sat le adusese un coș cu mâncare de la Taim, deși M'Hael pretindea că nu joacă favoriți. Dacă Androl ar întreba, ar descoperi că un băiat trebuia să fi fost trimis cu mâncare și pentru ceilalți. Dar acel flăcău s-ar fi pierdut, sau ar fi uitat, sau ar fi făcut vreo altă greșeală nevinovată. Taim ar fi biciuit pe cineva și nimic nu s-ar schimba.

— Această divizie este tulburătoare, prietene, spuse Emarin încet. „Cum putem lupta pentru Domnul Dragon

dacă nu putem face pace între noi?”

Androl clătină din cap.

continuă Emarin. „Se spune că niciun bărbat favorizat de Logain nu a avut acul Dragonului de câteva săptămâni. Sunt mulți, precum Nalaam acolo, care ar fi trebuit să aibă acul sabiei cu mult timp în urmă - dar sunt refuzați în mod repetat de către M'Hael. O Cameră ai cărei membri se ceartă pentru autoritate nu va reprezenta niciodată o amenințare pentru alte Camere.”

— Cuvinte înțelepte, spuse Androl. „Dar ce ar trebui să facem? Ce putem face? Taim este M'Hael, iar Logain nu s-a întors încă.”

— Poate că am putea trimite pe cineva după el, spuse Emarin. „Sau poate i-ai putea calma pe ceilalți. Mă tem că unii dintre ei sunt aproape de a se rupe, iar dacă izbucnește o ceartă, nu am nicio îndoială cine ar vedea partea aspră a pedepselor lui Taim.

Androl se încruntă. "Adevărat. Dar de ce eu? Cu cuvintele ești mult mai bun decât mine, Emarin.

Emarin chicoti. — Da, dar Logain are încredere în tine, Androl. Ceilalți bărbați se uită la tine.”

N-ar trebui, gândi Androl. „O să văd la ce mă pot gândi.” Nalaam se termina pentru o altă poveste, dar înainte de a putea începe, Androl îi făcu semn lui Jonneth, ridicând apărătoarea de braț. „Am văzut că cel vechi s-a crăpat. Incearca asta."

Fața lui Jonneth s-a luminat când luă apărătoarea de braț. „Ești extraordinar, Androl! Nu credeam că a observat cineva. E o prostie, știu, dar... Zâmbetul i s-a lărgit și se grăbi spre un copac din apropiere, lângă care stăteau câteva dintre echipamentele bărbaților, inclusiv arcul lui Jonneth. Acești bărbați de la Two Rivers le plăcea să le aibă la îndemână.

Jonneth se întoarse, înșiruind arcul. Și-a pus apărătoarea de braț. „Se potrivește ca un vis!” spuse el și Androl simți că zâmbește. Lucruri mici. Ar putea însemna atât de mult.

Jonneth a țintit și a lansat o săgeată, cu axul strecurându-se în aer, iar coarda arcului s-a pocnit de apărătoarea de braț. Săgeata se înălța departe, lovind un copac de pe un deal la mai bine de două sute de pași distanță.

Canler fluieră. — N-am văzut niciodată ceva asemănător cu arcurile tale alea, Jonneth. Niciodata in

viata mea." Erau tovarăși Andorrani, deși Canler venise dintr-un oraș mult mai aproape de Caemlyn.

Jonneth se uită critic la lovitura sa, apoi trase din nou — făcându-se în obraji — și slăbi. Axul s-a adeverit și a lovit același copac. Androl ar ghici că arborele erau la mai puțin de două deschideri de mână unul de celălalt.

Canler fluieră din nou.

„Tatăl meu s-a antrenat la una dintre acestea”, a remarcat Nalaam. „A învățat arta de la un bărbat de la Two Rivers pe care l-a salvat de la înec în Illian. Are coarda arcului ca amintire.”

Canler ridică o sprânceană, dar părea încântat de poveste în același timp. Androl doar chicoti, clătinând din cap. — Te superi dacă am o încercare, Jonneth? Sunt un împușcat destul de mort cu un arc Tairen și sunt puțin mai lungi decât majoritatea.

— Cu siguranță, spuse bărbatul slăbănog, desfăcându-și apărătoarea de braț și predând arcul.

Androl îşi puse apărătoarea şi ridică arcul. Era din tisă neagră și nu era atât de multă primăvară în șnur pe cât era obișnuit. Jonneth îi întinse o săgeată, iar Androl imită tragerea bărbatului, atrăgându-i spre obraz.

"Ușoară!" spuse el la greutatea tragerii. — Brațele ale tale sunt înșelător de mici, Jonneth. Cum reușiți să țintiți? Abia o pot menține constant!”

Jonneth râse în timp ce brațele lui Androl tremurau și, în cele din urmă, el s-a slăbit, incapabil să țină arcul tras o perioadă mai lungă de aer. Săgeata a lovit pământul departe de țintă. I-a întins arcul lui Jonneth.

— A fost destul de bine, Androl, spuse Jonneth. „Mulți bărbați nici măcar nu pot primi sfoara înapoi. Dă-mi zece ani și te-aș putea pune să tragi ca unul născut în cele două râuri!”

„Mă voi menține deocamdată la arcurile scurte”, a spus Androl. „N-ai fi niciodată capabil să împuști un monstru ca ăsta de la cal.”

„Nu ar fi nevoie!” spuse Jonneth.

„Dacă ai fi urmărit?”

„Dacă ar fi mai puțin de cinci”, a spus Jonneth, „i-aș doborî pe toți cu asta înainte să ajungă la mine. Dacă erau mai mult de cinci, atunci ce fac eu să trag în ei? Ar trebui să alerg ca și cum Întunericul însuși ar fi fost după mine.”

Ceilalți bărbați chicotiră, deși Androl îl surprinse pe Emarin privindu-l.

Probabil că se întrebă cum de a știut Androl să tragă un arc de la cal. Era un nobil, acel nobil. Androl ar trebui să se supravegheze.

„Și ce este asta?” întrebă o voce. — Încerci să înveți să tragi cu arcul, paje? Asta ca să te poți apăra cu adevărat?”

Androl strânse din dinți, întorcându-se în timp ce Coteren se ridică. Era un bărbat voluminos, cu părul negru și gras ținut lung și liber. Atârna în jurul unei fețe contondente, cu obraji plini. Ochii îi erau concentrați, periculoși. El a zambit. Zâmbetul unei pisici care găsise un rozător cu care să se joace.

Androl desfăcu liniştit apărătoarea, întinzând-o lui Jonneth. Coteren era complet Asha'man, un prieten personal al lui M'Hael. I-a întrecut pe toți cei de aici cu un pas lung.

— M'Hael va auzi de asta, spuse Coteren. „Îți ignori lecțiile. Nu ai nevoie de săgeți sau arcuri – nu atunci când poți ucide cu Puterea!”

— Nu ignorăm nimic, spuse Nalaam cu încăpăţânare.

— Taci, băiete, spuse Androl. „Ai grijă de limba ta”.

Coteren râse. „Ascultă-l pe paje, multe. M'Hael va auzi și de obrăznicia ta.” S-a concentrat pe Androl. „Priviți Sursa.”

Androl îi obligă fără tragere de inimă. Dulceața sayinului a revărsat în el și a aruncat o privire nervoasă în lateral. Nu era niciun semn de umbre.

— Atât de patetic, spuse Coteren. „Distruge piatra aceea de acolo.”

Era mult prea mare pentru el. Dar avusese de-a face cu bătăuși înainte, iar Coteren era un bătăuș de tipul cel mai periculos – unul cu putere și autoritate. Cel mai bun lucru de făcut a fost să te gândești. Rușinea era o mică pedeapsă. A fost ceva ce puțini bătăuși păreau să înțeleagă.

Androl a țesut țesătura necesară de Foc și Pământ, lovind piatra mare. Țesătura subțire deținea aproape toată Puterea pe care o putea gestiona, dar a scăpat doar câteva așchii de pe piatra mare.

Coteren râse din poftă, la fel ca și grupul de Dedicați care mâncau sub copacul din apropiere. „Cenușă sângeroasă, dar ești inutil!” spuse Coteren. „Uită ce am spus mai devreme, pageboy! Ai nevoie de arcul acela!”

Androl a lansat Puterea Unică. Coteren râsese; ar fi mulțumit. Din păcate, Androl a simțit că bărbații apucă Sursa în spatele lui. Jonneth, Canler și Nalaam s-au

apropiat de Androl, fiecare dintre ei plin de Puterea Unică și însuflețit de furie.

Bărbații care mâncaseră s-au ridicat, fiecare ținând de asemenea Sursa. Erau de două ori mai mulți decât prietenii lui Androl. Coteren zâmbi.

Androl îi privi pe Canler și pe ceilalți. — Acum, băieți, spuse el, ridicând mâna, Asha'man Coteren tocmai făcea ceea ce i-a ordonat M'Hael. Încearcă să mă enerveze, așa că mă voi împinge."

Cele două grupuri au ezitat. Intensitatea privirilor lor blocate rivaliza cu cea a Puterii din ei. Apoi Jonneth a lansat Sursa. Acest lucru l-a determinat pe Nalaam să facă la fel și, în cele din urmă, ursuzul Canler sa întors. Coteren râse.

„Nu-mi place asta", mormăi Canler în timp ce grupul dintre ei pleca. A aruncat o privire peste umăr. „Nu-mi place deloc. De ce ne-ai oprit, Androl?

— Pentru că ne-ar fi făcut dărâmături mai repede decât poți blestema, Canler, se răsti Androl. „Lumină, omule! Abia reușesc să canalizez o fasole, iar Emarin nu a fost aici încă de o lună. Jonneth învață repede, dar știm cu toții că nu a mai luptat niciodată cu Puterea, iar jumătate dintre oamenii lui Coteren au văzut bătălie sub Lordul Dragon! Chiar crezi că tu și Nalaam ai putea să te descurci cu zece bărbați, practic pe cont propriu?

Canler a continuat să se încremenească, mormăind, dar a lăsat argumentul să cadă.

„ *Makashak Na famalashten morkase,* " mormăi Nalaam, „ *delf takaksaki mere!* " Râse în sinea lui, cu ochii sălbatici. Nu era o limbă pe care Androl o cunoștea – nu era limba veche, asta era sigur. Probabil că nu era deloc o limbă.

Niciunul dintre ceilalți nu a spus nimic. Nalaam chicotea din când în când în sinea lui, în farfurie. Dacă ar fi întrebat despre asta, ar pretinde că a vorbit în cuvinte simple obișnuite. Izbucnirea părea că i-a dezamăgit pe Emarin și pe Jonneth. Nu văzuseră niciodată prieteni înnebunindu-i și ucigându-i pe cei din jur. Lumină trimite că nu ar trebui să-l vadă niciodată, acum. Orice altceva s-a gândit Androl despre Lordul Dragon pentru că i-a lăsat în pace, curățirea i-a câștigat izbăvirea lui lui Thor. Canalizarea era sigură acum.

Sau, cel puțin, era mai sigur. Canalizarea nu ar fi niciodată sigură, mai ales acum când Taim îi împinge.

„Din ce în ce mai mulți oameni iau acele lecții personale arzătoare de la Taim”, mormăi Nalaam în timp ce se îndreptau spre umbra copacilor. „Succesul lui Nensen îi face pe bărbați nerăbdători. Am pierdut o duzină bună de partea lui Taim în ultimele două săptămâni. În curând nu va mai rămâne nimeni în afară de noi aici. Mi-e frică să vorbesc cu jumătate din bărbații în care aveam încredere.”

„Norley este de încredere”, a spus Canler. — Și Evin Hardlin.

„Aceasta este o listă mică”, a spus Nalaam. "Prea mic."

— Oamenii Two Rivers sunt cu noi, spuse Jonneth. „La un bărbat.”

— Încă o listă mică, spuse Nalaam. „Și nici un Asha’man deplin printre noi.”

Toți s-au uitat la Androl. Se uită înapoi la lacheii lui Taim, râzând din nou între ei.

— Ce, Androl? întrebă Nalaam. — N-o să ne pedepsești pentru că vorbim așa?

"Precum ce?" întrebă Androl, privind înapoi la ei.

„De parcă am fi noi împotriva lor”.

„Nu am vrut să fiți uciși sau întemnițați, băieți, dar asta nu înseamnă că nu văd o problemă.” Le-a aruncat o privire înapoi. „Da, sunt necazuri aici, care se produc ca o furtună.”

„Bărbații care iau lecțiile private ale lui Taim învață prea repede”, a spus Nalaam. „Nensen abia a fost suficient de puternic pentru a fi luat în considerare pentru Dedicated cu puțin timp în urmă. Acum este complet Asha'man. Se întâmplă ceva foarte ciudat. Și acele Aes Sedai. De ce a fost Taim de acord să-i lase să ne lege? Știi că și-a protejat toți favoriții, împiedicându-i pe Aes Sedai să aleagă orice bărbat cu acul Dragon. Arde-mă, dar nu știu ce voi face dacă cineva mă alege. Nu voi fi pus pe sfoara lui Aes Sedai.”

Au fost mai multe mormăieri despre asta.

— Oamenii lui Taim răspândesc zvonuri printre nou-veniți, spuse Jonneth încet. „Ei vorbesc despre Lordul Dragon și despre cum a condus oamenii buni să devină trădători. Se spune că ne-a abandonat și că a înnebunit. M'Hael nu vrea ca acele zvonuri să se îndrepte spre el, dar arde-mă dacă nu el este sursa tuturor.”

— Poate că are dreptate, spuse Canler. Ceilalți îl priviră ascuțit, iar bărbatul pielea se încruntă. „Nu spun că mă voi duce să sar în tabăra lui Taim. Dar Lordul Dragon? Ce a

făcut pentru noi? Se pare că a uitat de acest loc. Poate e nebun.”

— Nu este, spuse Emarin, clătinând din cap. „L-am cunoscut chiar înainte să vin aici.”

Ceilalți se uitau la el, surprinși.

„M-a impresionat”, a spus Emarin. „Tânăr, dar cu o voință puternică. Am incredere in el. Ușoară! Abia am vorbit cu el de o jumătate de duzină de ori, dar am încredere în el.”

Ceilalți dădură încet din cap.

„Arde-mă”, a spus Canler, „presupun că este suficient de bun pentru mine. Dar mi-aș dori să asculte! L-am auzit pe Logain blestemând că Lordul Dragon nu îl va auzi când dă avertismente despre Taim.

— Și dacă i-am da mărturie? întrebă Jonneth. „Dacă am putea găsi ceva care să demonstreze că Taim nu face nimic bun?”

— Ceva este ciudat la Nensen, repetă Nalaam. „Și acel Kash. De unde a venit și cum a devenit atât de puternic atât de repede? Dacă, când s-a întors Logain, am avea informații pentru el. Sau dacă am putea-o duce direct Lordului Dragon...”

Grupul s-a întors către Androl. De ce s-au uitat la el, cel mai slab dintre ei? Tot ce putea face era să creeze porți. De acolo venise porecla lui Coteren pentru Androl. Pageboy. Singurul lucru pentru care era bun era să transmită mesaje, să ia locurile oamenilor.

Dar ceilalți se uitau la el. Dintr-un motiv sau altul, s-au uitat la el.

— În regulă, spuse Androl. „Să vedem ce putem găsi. Adu-i pe Evin, Hardlin și Norley în asta, dar nu spune nimănui, nici măcar celorlalți băieți de la Two Rivers. Nu-l enerva pe Taim sau oamenii lui... dar dacă găsești ceva, adu-mi-l. Și voi vedea dacă pot găsi o modalitate de a-l contacta pe Logain, sau măcar să aflu unde a plecat.

Fiecare bărbat a dat din cap, sumbru. Lumina ne ajută dacă greșim, se gândi Androl, uitându-se înapoi la favoriții lui Taim. Și Lumina ne ajută mai mult dacă avem dreptate.

47
O Cameră de predare

Faile stătea nerăbdătoare deasupra Daylight, încercând să nu se zvâcnească în timp ce poarta despica aerul. Pe cealaltă parte se întindea o pajiște rumenită; Gaul și Fecioarele s-au strecurat imediat să cerceteze.

— Ești sigur că nu vrei să vii? îl întrebă Perrin pe Galad, care stătea în apropiere, urmărind alaiul cu brațele încleștate la spate.

— Nu, spuse Galad. „Mâncarea mea cu Elayne a fost suficientă pentru ca noi să ajungem din urmă.”

„Potriviți-vă”, a spus Perrin. Se întoarse către Faile și făcu semn către poartă.

Ea a pus în mișcare Daylight. Era timpul, în sfârşit, să o înfrunte pe Regina Andorului, iar ea a trebuit să muncească pentru a-şi stăpâni nervozitatea. Perrin a trecut prin poartă cu ea; de cealaltă parte, Caemlyn era aproape, măreţul oraș dominat de turnuri cu vârfuri și steaguri de roșu și alb, palatul ridicându-se în centru. Low Caemlyn, care se întindea în afara zidurilor orașului, era un oraș în creștere.

Procesiunea lui Perrin i-a urmat de pe poartă; fusese atent planificat să arate impresionant, dar nu ostil. Alliandre cu o sută de paznici. O sută de arcași de la Two Rivers cu arcuri lungi neînșirate, purtate ca niște doage. O sută de reprezentanți ai Gărzii Lupului, inclusiv un mare contingent de nobilimi minore din Cairhien, slipurile colorate de pe uniformele lor au fost create din pânză cumpărată în Whitebridge. Și, desigur, Galia și Fecioarele.

Grady a venit ultimul. Bărbatul purta o haină neagră bine presată, acul lui dedicat lustruit și strălucitor pe gulerul înalt. Privi imediat spre vest, spre Turnul Negru. Încercase să facă o poartă acolo mai devreme în cursul zilei, când Perrin îi dăduse permisiunea. Nu funcționase. Perrin era deranjat de asta. Intenționa să investigheze în curând, în seara asta sau cel târziu mâine seară.

Gaul și Fecioarele s-au format în jurul lui Perrin și Faile, iar cortegiul a coborât pe drum, Arganda și o echipă de Gărzile Lupului lui Perrin mergând înainte pentru a-i anunța. Ceilalți s-au deplasat de-a lungul drumului într-un ritm regal. Creșterea extinsă a lui Caemlyn a fost chiar mai rea decât cea a Whitebridge-ului. Mai multe armate au tabărat lângă Low Caemlyn. Susținut probabil de diferiții lorzi care sprijiniseră ascensiunea lui Elayne pe tron.

A existat o neregulă distinctă aici. Norii au izbucnit în jurul lui Caemlyn. Acoperirea norilor fusese atât de universală în altă parte, încât Faile a început când a văzut asta. Norii formau un cerc deschis deasupra orașului,

ciudat de uniform. Arganda și Gărzile Lupului s-au întors. „Ne vor primi, Domnul meu, Doamna mea”, a anunțat el.

Faile și Perrin călăreau în tăcere în timp ce grupul își croia drum pe drum. Ei discutaseră de zeci de ori despre întâlnirea viitoare; nu mai era nimic de spus. Perrin îi dăduse cu înțelepciune conducerea în negocierile diplomatice. Lumea nu-și putea permite război între Andor și cele două râuri. Nu acum.

Pe măsură ce treceau prin porțile orașului, Perrin și Aiel au devenit mai atenți. Ea a suferit supraprotecția lor în tăcere. Cât timp avea să se întindă asupra vieții ei capturarea de către Shaido? Uneori, se părea că Perrin nu-i dorea să o lase să folosească privatul fără patru duzini de paznici.

În interiorul zidurilor, străzile erau pline de oameni, clădirile și pieţele pline. Refuzul începea să se adune și un număr înfricoșător de arici se mișca printre mulțimi. Strigătorii au strigat despre vremurile periculoase, unii poate în angajarea negustorilor, încurajând oamenii să tezaurizeze. Oamenii lui Perrin cumpăraseră mâncare de aici, dar era scumpă; în curând, Elayne va trebui să o subvenționeze, dacă nu făcuse deja. Cât de bune erau magazinele regale?

Au trecut prin Orașul Nou, apoi au intrat în Orașul Interior, urcând pe deal până la Palat însuși. Garda Reginei a stat în atenție în tabardele lor roșii și albe și în farfuria și poșta lustruită în afara porților Palatului, în zidurile albe curate ale Palatului.

Odată trecute de porți, au descălecat. O forță de o sută a continuat cu Perrin și Faile în Palat. Toți Aiel și o gardă de onoare mai mică din fiecare contingent. Holurile Palatului erau largi, dar mulți oameni încă îl făceau pe Faile să se simtă aglomerat. Drumul pe care ea și Perrin au fost conduși era un drum diferit către sala tronului decât o parcursese înainte. De ce să nu folosești calea directă?

Părea că puține se schimbaseră în privinţa Palatului de pe vremea când îl conducea Rand. Nu mai existau Aiel acum – cu excepția celor aduse de Perrin. Același covor roșu îngust curgea pe mijlocul holului, aceleași urne la colțuri, aceleași oglinzi pe pereți pentru a da o iluzie de dimensiuni mai mari.

O structură ca aceasta ar putea rămâne nemodificată de-a lungul secolelor, acordând puțină atenție picioarelor cui călcau covoarele și ale cărui spate încălzeau tronul.

^

Intr-un an, acest palat îl cunoscuse pe Morgase, unul dintre Părăsiți, Dragonul Renăscut și în cele din urmă pe Elayne.

De fapt, Faile s-a așteptat pe jumătate — în timp ce dădeau colțul către sala tronului — să-l găsească pe Rand zburând pe Tronul lui Dragon, acea jumătate de sulită ciudată ținută în curba brațului său, o licărire de nebunie în ochii lui. Cu toate acestea, Tronul Dragonului fusese îndepărtat, iar Tronul Leului și-a ținut din nou regina. Rand pusese acel tron deoparte și îl protejase, ca o floare pe care intenționa să o prezinte unei iubiri viitoare.

Regina era o versiune mai tânără a mamei ei. Adevărat, chipul lui Elayne avea unghiuri mai delicate decât a lui Morgase. Dar avea același păr roșu-auriu și aceeași frumusețe uluitoare. Era înaltă și își arăta sarcina pe burtă și prin piept.

Sala tronului era ornamentată corespunzător, cu ornamente din lemn aurit și stâlpi înguști în colțuri, probabil ornamentali. Elayne păstra încăperea mai bine luminată decât Rand, cu lămpile aprinse puternice. Morgase însăși stătea la baza tronului pe partea dreaptă, iar opt membri ai Gărzii Reginei stăteau în stânga. Câțiva nobili mai mici stăteau pe părțile laterale ale camerei, urmărind cu atenție.

Elayne se aplecă pe tronul ei când Perrin, Faile și ceilalți intrară. Faile făcu o reverență, desigur, iar Perrin se înclină. Nu un arc jos, dar un arc totuși. După aranjament, Alliandre făcu o reverență mai profundă decât făcuse Faile. Asta l-ar pune imediat pe Elayne pe gânduri.

Scopul oficial al acestei vizite a fost o laudă din partea Coroanei, o mulțumire lui Perrin și Faile pentru că l-au adus înapoi pe Morgase. Asta a fost doar o afectare, desigur. Motivul lor real pentru întâlnire a fost să discute despre viitorul celor două râuri. Dar acesta era genul de obiectiv delicat despre care niciunul nu putea vorbi, cel puțin nu la început. Simpla afirmare a obiectivului ar dezvălui prea multe celeilalte părți.

„Să se știe," spuse Elayne cu o voce muzicală, „că tronul vă urează bun venit, Lady Zarine ni Bashere t'Aybara. Regina Alliandre Maritha Kigarin. Perrin Aybara." Nu folosește titlul pentru el. „Să fie proclamată personal recunoștința noastră față de tine pentru că ne-ai întors mama. Sârguința dumneavoastră în această problemă vă câștigă cea mai profundă apreciere a Coroanei."

— Mulțumesc, Majestatea Voastră, spuse Perrin cu obișnuitul lui burlan. Faile îi vorbise îndelung despre faptul

că nu încerca să renunțe la formalitate sau ceremonie.

„Vom declara o zi de sărbătoare pentru întoarcerea în siguranță a mamei mele”, a continuat Elayne. „Și pentru ea... restabilirea la starea potrivită.”

Ei bine, acea pauză însemna că Elayne era nemulțumită să știe că mama ei fusese tratată ca o servitoare. Trebuia să-și dea seama că Perrin și Faile nu știau ce fac, dar o regină putea totuși pretinde indignare pentru un astfel de eveniment. Era un avantaj pe care, poate, plănuia să îl folosească.

Poate că Faile citea prea mult în comentarii, dar nu s-a putut abține. În multe privințe, a fi o doamnă semăna mult cu a fi negustor și fusese bine pregătită pentru ambele roluri.

„În sfârșit”, a spus Elayne, „am ajuns la scopul întâlnirii noastre. Lady Bashere, Maestrul Aybara. Există vreo binefacere pe care ai cere-o în schimbul cadoului pe care l-ai făcut lui Andor?

Perrin își sprijini mâna pe ciocanul lui, apoi se uită întrebător către Faile. Evident, Elayne se aștepta ca ei să ceară ca el să fie numit în mod oficial lord. Sau, poate, pentru a cere toleranță pentru uzurparea identității unuia, împreună cu o grațiere formală. Oricare direcție ar putea fi rezultatul acestei conversații.

Faile a fost tentat să ceară primul. Ar fi un răspuns simplu. Dar poate prea simplu; erau lucruri pe care Faile trebuia să le știe înainte de a putea continua. — Maiestate, spuse Faile cu atenție, am putea discuta despre acest avantaj într-un cadru mai intim?

Elayne s-a gândit puțin la asta – în valoare de cel puțin treizeci de secunde, ceea ce părea o infinitate. "Foarte bine. Sufrageria mea este pregătită.”

Faile dădu din cap, iar un servitor deschise o ușă mică pe peretele din stânga sălii tronului. Perrin se îndreptă spre ea, apoi ridică o mână către Gaul, Sulin și Arganda. "Așteptați aici." El ezită, aruncând o privire spre Grady. "Şi tu."

Nimănui nu părea să-i placă asta, dar s-au supus. Au fost avertizați că s-ar putea întâmpla asta.

Faile și-a cuprins nervozitatea — nu-i plăcea să-i părăsească pe Asha'man, cel mai bun mijloc de evadare al lor. Mai ales că Elayne avea, fără îndoială, spioni și gărzi ascunși în camera de zi, gata să iasă la iveală dacă lucrurile devin periculoase. Lui Faile și-ar fi dorit o protecție similară, dar să aducă un canalist de sex masculin pentru a

vorbi cu regina... ei bine, așa ar trebui să fie. Erau în domeniul lui Elayne.

Faile trase adânc aer în piept, alăturându-se lui Perrin, Alliandre și Morgase în mica încăpere laterală. Scaunele fuseseră aranjate; Elayne prevăzuse această posibilitate. Au așteptat ca Elayne să intre înainte de a se așeza. Faile nu putea vedea niciun loc în care gardienii să se ascundă.

Elayne a intrat și a făcut semn cu o mână. Inelul Marelui Șarpe de pe degetul ei strălucea la lumina lămpii. Faile aproape uitase că era Aes Sedai. Poate că nu erau gardieni care pândeau în jur să ajute o femeie care ar fi putut canaliza era la fel de periculoasă ca o duzină de soldați.

Care dintre zvonurile cu privire la tatăl copilului lui Elayne ar fi de crezut? Cu siguranță nu cele despre acel om prost din Garda ei – cel mai probabil, asta era o ofuscare. Ar putea fi însuși Rand?

Morgase intră după Elayne. Purta o rochie subțire de un roșu intens. S-a așezat lângă fiica ei, privind cu atenție, rămânând tăcută.

— Deci, spuse Elayne, explică-mi de ce nu ar trebui să vă execut pe amândoi ca trădători.

Faile clipi surprins. Perrin, însă, pufni. „Nu cred că Rand s-ar gândi foarte bine la această mișcare.”

„Nu sunt dator cu el”, a spus Elayne. — Te aștepți să cred că el a fost în spatele tău, seducând cetățenii mei și numindu-te rege?

— Ai câteva dintre faptele tale înapoi, Maiestate, spuse Faile necăjit. „Perrin nu s-a numit niciodată rege.”

— A, și a ridicat steagul Manetheren, așa cum mi-au spus informatorii mei că a făcut? întrebă Elayne.

„Am făcut asta”, a spus Perrin. „Dar l-am lăsat deoparte după alegerea mea.”

„Ei bine, asta e ceva”, a răspuns Elayne. „Poate că nu te-ai numit rege, dar ținerea acelui steag era în esență același lucru. O, stați jos, toți.” Ea flutură o mână. O tavă se ridică de pe masa îndepărtată și pluti spre ea. Acesta purta pahare și un ulcior de vin, precum și un ceainic și cești.

Aducând-o cu Puterea Unică, se gândi Faile. Este o amintire a puterii ei. Una destul de nesubtilă.

„Totuși”, a spus Elayne, „voi face tot ce este mai bun pentru tărâmul meu, indiferent de cost.”

„Mă îndoiesc că stricarea celor Două Râuri”, a spus Alliandre ezitant, „ar fi cea mai bună pentru tărâmul tău.

Executarea liderului lor ar arunca, fără îndoială, regiunea în rebeliune.”

— În ceea ce mă priveşte, spuse Elayne, turnând câteva ceşti de ceai, sunt deja în rebeliune.

„Am venit la tine în pace”, a spus Faile. „Abia acțiunea rebelilor.”

Elayne a luat mai întâi o înghițitură de ceai, așa cum era obiceiul, pentru a dovedi că nu a fost otrăvit. „Trimii mei pe cele două râuri au fost refuzați, iar oamenii tăi de aici mi-au transmis un mesaj – și citez – „Țările lordului Perrin Ochi de Aur refuză taxele tale Andorrane. Tai'shar Manetheren!'”

Allandre păli. Perrin gemu încet, un sunet care se auzi slab ca un mârâit. Faile și-a luat ceașca și a sorbit ceaiul — mentă, cu fructe de pădure, era bună. Oamenii celor Două Râuri aveau putere, asta era sigur.

— Sunt vremuri pline de pasiune, Maiestate, spuse Faile. „Cu siguranță poți vedea că oamenii ar putea fi îngrijorați; Cele Două Râuri nu au fost adesea o prioritate pentru tronul tău.”

„Asta înseamnă să spunem ușor”, a adăugat Perrin cu un pufnit. „Cei mai mulți dintre noi am crescut fără să știm că facem parte din Andor. Ne-ați ignorat.”

„Asta pentru că zona nu se ridica în rebeliune.” Elayne sorbi din ceai.

„Rebeliunea nu este singurul motiv pentru care bărbații ar putea avea nevoie de atenția reginei care îi revendică”, a spus Perrin. „Nu știu dacă ai auzit, dar anul trecut ne-am confruntat cu trollocii pe cont propriu și fără nicio mustață de ajutor din partea Coroanei. Ai fi ajutat dacă ai fi știut, dar faptul că nu erau trupe în apropiere – nici una capabilă să cunoască pericolul nostru – spune ceva.

Elayne a ezitat.

— Cele două râuri și-au redescoperit istoria, spuse Faile cu atenție. „Nu se putea odihni pentru totdeauna, nu cu Tarmon Gai'don care se profilează. Nu după ce l-a adăpostit pe Dragonul Renăscut în timpul copilăriei sale. O parte din mine se întreabă dacă Manetheren a trebuit să cadă, dacă cele Două Râuri trebuiau să se ridice, pentru a oferi un loc pentru ca Rand al'Thor să fie ridicat. Printre fermierii cu sângele – și încăpățânarea – de regi.”

„Ceea ce face cu atât mai important să liniștesc lucrurile acum”, a spus Elayne. „Ți-am oferit o binefacere ca să poți cere iertare. Te-aș ierta și voi fi sigur că voi trimite trupe pentru ca oamenii tăi să fie protejați. Acceptă

asta și ne putem întoarce cu toții la viață așa cum ar trebui să fie.”

— Nu se va întâmpla asta, spuse Perrin încet. „Cele Două Râuri vor avea lorzi, acum. M-am luptat pentru o vreme. Poți și tu, dar asta nu va schimba nimic.”

— Poate, spuse Elayne. „Dar să recunosc că ar fi să fii de acord că un om poate să revendice un titlu în națiunea mea, apoi să-l păstrezi adunând cu încăpățânare o armată. Este un precedent teribil, Perrin. Nu cred că îți dai seama de situația dificilă în care m-ai pus.”

— O să ne încurcăm, spuse Perrin pe tonul acela încăpățânat pe care l-a folosit când nu avea de gând să se clinteze. „Nu renunț.”

— Faci o treabă proastă de a mă convinge că îmi vei accepta autoritatea, se răsti Elayne.

Nu e bine, își spuse Faile, deschizând gura să sară înăuntru. O ciocnire aici nu le-ar fi de folos.

Înainte ca ea să poată vorbi, totuși, o altă voce a intervenit. — Fiică, spuse Morgase încet, bând ceaiul. „Dacă intenționați să dansați cu ta'veren, asigurați-vă că știți pașii potriviți. Am călătorit cu acest om. Am văzut lumea aplecându-se în jurul lui; Am văzut dușmani înverșunați devenind aliații săi. A lupta cu Modelul în sine înseamnă a încerca să muți un munte cu o lingură.”

Elayne ezită, uitându-se la mama ei.

„Te rog să mă ierți dacă mă depășesc”, a continuat Morgase. „Dar Elayne, le-am promis celor doi că voi vorbi în numele lor. Ți-am spus că o voi face. Andor este puternic, dar mă tem că s-ar putea rupe împotriva acestui om. El nu vrea tronul tău, îți promit, iar Two Rivers are nevoie de supraveghere. Ar fi un lucru atât de groaznic să-i lași să aibă omul pe care l-au ales ei înșiși?

Încăperea tăcu. Elayne îl privi pe Perrin, calculându-l. Faile și-a ținut respirația.

— În regulă, spuse Elayne. — Presupun că ai venit cu cereri. Să-i auzim ca să putem descoperi dacă se poate face ceva.”

— Nicio cerere, spuse Faile. "O ofertă."

Elayne ridică o sprânceană.

— Mama ta are dreptate, spuse Faile. „Perrin nu vrea tronul tău.”

„Ceea ce vreți voi doi ar putea fi irelevant odată ce oamenii voștri au o idee în minte.”

Faile clătină din cap. „Ei îl iubesc, Maiestate. Îl respectă. Vor face ce spune el. Putem și vom renunța la

ideile despre Manetheren care se va ridica din nou.”

„Și de ce ai face asta?” întrebă Elayne. „Știu cât de repede crește cele două râuri cu acei refugiați care vin peste munți. Națiunile ar putea să se ridice și să cadă odată cu venirea Ultimei Bătălii. Nu ai niciun motiv să renunți la șansa de a-ți forma propriul regat.”

„De fapt”, a spus Faile, „avem motive întemeiate. Andor este o națiune puternică și prosperă. Orașele din Two Rivers pot crește rapid, dar oamenii abia au început să-și dorească un domn. Ei sunt încă fermieri la inimă. Ei nu vor glorie; vor ca recoltele lor să supraviețuiască.” Faile a fost întrerupt. „Poate că ai dreptate, poate că va fi o altă Rupere, dar acesta este doar un motiv în plus pentru a avea aliați. Nimeni nu vrea război civil în Andor, cu atât mai puțin oamenii de la Two Rivers.”

„Atunci ce propui?” spuse Elayne.

„Nimic, într-adevăr, care să nu existe deja”, a spus Faile. „Dă-i lui Perrin un titlu oficial și fă-l Înalt Domn peste cele două râuri.”

„Și ce vrei să spui prin „Înalt Domn”?” întrebă Elayne. „El s-ar clasa mai sus decât alte case nobile din Andor, dar sub Regină.”

„Mă îndoiesc că celorlalți le-ar plăcea asta”, a spus Elayne. „Dar impozitele?”

— Cele două râuri sunt scutite, spuse Faile. În timp ce expresia lui Elayne se acru, ea a continuat repede. „Maestate, tronul a ignorat Cele Două Râuri de generații, neprotejându-i de bandiți sau trimițând muncitori să-și îmbunătățească drumurile, fără a le oferi nimic în calea magistraților sau a judecătorilor.”

„Nu au avut nevoie”, a spus Elayne. „S-au guvernat bine.” Nu a spus că cei de la Two Rivers probabil ar fi dat afară colectorii de taxe, magistrații sau judecătorii trimiși de regina – dar părea să știe asta.

— Ei bine, spuse Faile, nimic nu trebuie schimbat, atunci. Cele Două Râuri se guvernează singure.”

„Ați putea avea comerț fără tarife cu ei”, a spus Alliandre.

— Ceva ce am deja, spuse Elayne.

— Deci nimic nu se schimbă, spuse din nou Faile. „Cu excepția faptului că câștigi o provincie puternică la vest. Perrin, în calitate de aliat și domn supus, va fi de acord să trimită trupe în apărarea ta. De asemenea, îi va chema pe monarhii săi jurați la loialitatea voastră.”

Elayne aruncă o privire spre Alliandre. Probabil că auzise de înjurăturile lui Alliandre din partea lui Morgase, dar și-ar fi dorit să audă asta pentru ea însăși.

— I-am jurat loialitate lordului Perrin, spuse Alliandre. „Ghealdan îi lipseau de mult aliați puternici. Am vrut să schimb asta."

— Majestatea Voastră, spuse Faile, aplecându-se în față, cu ceaiul în ceașcă în mâini în fața ei. „Perrin a petrecut câteva săptămâni cu niște ofițeri Seanchan. Ei au creat un mare pact de națiuni aliate sub un singur steag. Rand al'Thor, deși poți avea încredere în el ca prieten, a făcut același lucru. Tear, Illian, și poate acum Arad Doman sunt sub stăpânirea lui. Națiunile se alătură mai degrabă decât se divid, în zilele noastre. Andor pare mai mic la oră."

„De aceea am făcut ceea ce am făcut", a spus Alliandre.

Ei bine, în viziunea lui Faile, Alliandre fusese prins de Perrin ca un ta'veren. Nu fusese prea multă planificare. Dar Alliandre ar putea să vadă altfel.

— Maiestate, continuă Faile, sunt multe de câștigat aici. Prin căsătoria mea cu Perrin, câștigi o legătură cu Saldaea. Prin jurămintele lui Alliandre îl câștigi pe Ghealdan. Berelain o urmează și pe Perrin și a menționat adesea dorința ei de a găsi aliați puternici pentru Mayene. Dacă ar fi să vorbim cu ea, bănuiesc că ar putea fi dispusă să facă o alianță cu noi. Am putea crea propriul nostru pact. Cinci națiuni, dacă socotiți Cele Două Râuri ca unul - șase, dacă luați Tronul Soarelui, așa cum susține zvonurile că veți face. Nu suntem cele mai puternice națiuni, dar multe sunt mai puternice decât una. Și tu ai fi în fruntea noastră."

Fața lui Elayne își pierduse aproape toată ostilitatea. „Saldaea. Ce ești în linia ei de succesiune?"

„Sunt al doilea", a recunoscut Faile, ceea ce probabil că Elayne știa deja. Perrin se mișcă pe scaun. Ea știa că el era încă inconfortabil cu acest fapt; ei bine, ar trebui pur și simplu să se obișnuiască.

„Al doilea este prea aproape", a răspuns Elayne. „Dar dacă ajungi la tronul de la Saldaea? Aș putea pierde cele două râuri în fața unei alte țări în acest fel."

„Acest lucru este ușor de remediat", a spus Alliandre. „Dacă Faile ar urca, unul dintre copiii ei și ai lui Perrin ar putea continua ca Lord al celor Două Râuri. Altul ar putea lua tronul Saldaeei. Pune-o în scris și vei fi protejat."

„Aș putea accepta un astfel de aranjament", a spus Elayne.

„Nu am probleme cu el”, a răspuns Faile, uitându-se la Perrin.

"Presupun."

— Mi-ar plăcea și eu unul dintre ei, spuse Elayne gânditoare. „Unul dintre copiii tăi, vreau să spun, să se căsătorească în linia regală Andoran. Dacă Cele Două Râuri vor fi conduse de un lord cu atâta putere pe cât i-ar da acest tratat, atunci mi-ar plăcea să am legături de sânge cu tronul.”

— N-o să promit asta, spuse Perrin. „Copiii mei vor face propriile lor alegeri.”

„Uneori este calea nobilimii”, a spus Elayne. „Ar fi neobișnuit, dar nu nemaivăzut, ca copii ca ai noștri să fie logodiți încă de la naștere.

— Nu vom proceda așa în cele două râuri, spuse Perrin încăpățânat. "Vreodată."

Faile a ridicat din umeri. „Putem oferi încurajare, Maiestate.”

Elayne a ezitat, apoi a dat din cap. "Va fi bine. Dar celorlalte Case nu le va plăcea această afacere cu „Înaltul Domn”. Ar trebui să existe o cale de ocolire...

„Dă cele două râuri Dragonului Renăscut”, a spus Morgase.

Ochii lui Elayne s-au luminat. "Da. Asta ar merge. Dacă i-aș da zona să fie locul lui în Andor...”

Faile deschise gura, dar Elayne o întrerupse cu o mișcare a mâinii. „Acest lucru nu este negociabil. Voi avea nevoie de o modalitate de a-i convinge pe ceilalți lorzi și doamne că am dreptate să le dau celor Două Râuri atât de multă autonomie. Dacă terenurile sunt acordate Dragonului Renăscut, oferindu-i un titlu în Andor și făcându-i pe Two Rivers locul său, atunci va avea sens ca casa ta să fie tratată diferit.

„Casele nobile din Andor vor accepta acest lucru, deoarece Cele Două Râuri este de unde a venit Rand și Andor îi datorează o datorie. Îl vom pune pe linia lui Perrin ca administratori. În loc să capitulez în fața rebelilor din granițele mele, voi fi văzut permițând Dragonului Renăscut, omul pe care îl iubesc, să-și ridice bunul prieten. Ar putea, de asemenea, să ne ofere un motiv împotriva pactului Illian-Tear pe care l-ați menționat, care sunt obligați să susțină că legăturile lor cu Rand le oferă dreptul de cucerire. Ea a devenit gânditoare, bătând pe marginea cestii.

— Pare rezonabil, spuse Perrin, dând din cap. „Steward of the Two Rivers. Îmi place sunetul asta.”

— Da, bine, spuse Faile. — Bănuiesc că s-a rezolvat, atunci.

— Taxele, spuse Elayne, de parcă n-ar fi auzit. „I-ai pus într-un trust care să fie administrat de Perrin și de linia lui, înțelegând că dacă Dragonul se întoarce vreodată, el poate apela la ei. Da. Asta ne oferă o scuză legală pentru scutirea dvs. Desigur, Perrin va avea autoritatea să profite de acele fonduri pentru a îmbunătăți Two Rivers. Drumuri, magazine alimentare, apărări."

Elayne se uită la Faile, apoi zâmbi, luând un pahar lung de ceai. „Încep să cred că a fost o idee bună să nu te execut."

— Cu siguranță este o ușurare, spuse Alliandre zâmbind. Fiind cea mai puțin puternică din uniune, ea a câștigat foarte mult din alianțe.

— Majestatea Voastră... spuse Faile.

— Spune-mi Elayne, spuse ea, turnând un pahar de vin lui Faile.

— Foarte bine, Elayne, spuse Faile, zâmbind și lăsând ceaiul deoparte, apoi acceptând vinul. „Trebuie să întreb. Știi ce se întâmplă cu Dragonul Renăscut?"

— Lumox cu creier de bou, spuse Elayne, clătinând din cap. „Bărbatul însângerat o înfurie pe Egwene."

— Egwene? întrebă Perrin.

— În sfârșit, este Amyrlin, spuse Elayne, de parcă faptul ar fi fost inevitabil.

Perrin dădu din cap, deși Faile se trezi uimită. Cum sa întâmplat asta și de ce nu a fost surprins de asta Perrin?

„Ce a plecat și a făcut?" întrebă Perrin.

— Spune că va sparge sigiliile rămase din închisoarea Celui Întunecat, spuse Elayne, încruntându-se. — Va trebui să-l oprim, desigur. Plan nebunesc. Ai putea ajuta cu asta. Egwene adună o forță pentru a-l convinge.

„Cred că aș putea fi de ajutor", a spus Perrin.

„Știi unde se află în prezent?" întrebă Faile. Perrin avea o idee bună, din viziunile lui, dar voia să știe ce știa Elayne. — Nu știu, spuse Elayne. „Dar știu unde va fi..."

Fortuona Athaem Devi Paendrag, conducătoarea Imperiului Glorios Seanchan, a mărșăluit în Camera ei de Învățătură. Purta o rochie magnifică din pânză aurie, croită după cea mai înaltă modă imperială. Fusta s-a despărțit în față până chiar deasupra genunchilor și era atât de lungă încât a fost nevoie de cinci da'covale pentru a transporta părțile laterale și a antrena.

Purta o cofă împodobită, din aur și mătase purpurie, cu aripi frumoase de mătase, în formă de bufniță care își lua zborul, iar brațele ei străluceau cu treisprezece brățări, fiecare dintr-o combinație diferită de pietre prețioase. Purta cristale la gât într-o șuviță lungă. Auzise o bufniță deasupra ferestrei ei noaptea trecută și nu zburase când s-a uitat afară. Un semn care indică o mare grijă trebuie avută, că zilele următoare vor fi cele de decizii importante. Răspunsul potrivit a fost să porți bijuterii cu simbolism puternic.

Când a intrat în cameră, cei dinăuntru s-au prosternat. Numai Garda Deathwatch – bărbați în armură roșu sânge și verde intens – era scutită; s-au închinat, dar au ținut ochii sus, urmărind pericolul.

Camera mare era fără ferestre. La un capăt stăteau linii de ceramică stivuite, un loc în care damane să practice țesăturile distrugerii. Podeaua era acoperită cu rogojini țesute unde damane încătușate erau trimise la pământ, zvârcolindu-se de durere. Nu ar fi pentru ei să fie răniți fizic. Damanele erau printre cele mai importante instrumente pe care le avea Imperiul, mai valoroase decât caii sau grebla. Nu ai distrus o fiară pentru că a fost lent de învățat; l-ai pedepsit până a învățat.

Fortuona a traversat camera unde fusese amenajat un Tron Imperial adecvat. Ea venea în mod obișnuit aici, pentru a vedea cum damane se lucrează sau se sparge. A linistit-o. Tronul se afla pe o estradă mică; ea urcă treptele, foșnind trenul în timp ce da'covale-ul ei îl transporta. Se întoarse cu fața spre cameră, permițând servitorilor să-și aranjeze rochia. Au luat-o de brațe și au ridicat-o pe spate pe tron, drapându-și fustele lungi aurii pe partea din față a estradei ca pe o tapiserie.

Fustele acelea erau cusute cu scrierile puterii imperiale. Împărăteasa ESTE Seanchan. Împărăteasa VA trăi pentru totdeauna. Împărăteasa TREBUIE să fie ascultată. Ea stătea ca un stindard viu al puterii Imperiului.

Selucia și-a luat poziția pe treptele inferioare ale estradei. Acest lucru făcut, curtenii s-au ridicat. Damane, desigur, a rămas în genunchi. Erau zece dintre ei, cu capetele plecate, sul'dam-ul lor ţinându-şi lesele şi — în câteva cazuri — mângâindu-i cu afecţiune pe cap.

Regele Beslan a intrat. Își rasese cea mai mare parte a capului, lăsând doar o fâșie întunecată în partea de sus, iar șapte dintre unghiile lui fuseseră lăcuite. O unghie mai mult decât oricine de pe această parte a oceanului, cu

excepția Fortuonai însăși. El încă purta haine Altaran – o uniformă de verde și alb – în loc de haine Seanchan. Ea nu-l presase în privința asta.

Din câte știa ea, de la creșterea lui, Beslan nu-și făcuse niciun plan pentru a o asasina. Remarcabil. Orice Seanchan ar fi început imediat să comploteze. Unii ar fi încercat un asasinat; alții ar fi decis să facă doar planuri, dar să rămână susținători. Dar toți s-ar fi gândit să o omoare.

Mulți de pe această parte a oceanului au gândit diferit. Nu ar fi crezut niciodată asta, dacă nu ar fi fost timpul petrecut cu Matrim. Acesta era, evident, unul dintre motivele pentru care Fortuona i se cerea să meargă cu el. Și-a dorit doar să fi interpretat prevestirile mai devreme.

Beslan i s-au alăturat căpitanul general Lunal Galgan și câțiva membri ai Low Blood. Galgan era un tip cu umerii largi, cu o creastă de păr alb în vârful capului. Ceilalți membri ai Sângelui i-au amânat; știau că avea favoarea ei. Dacă lucrurile mergeau bine aici și odată cu revendicarea lui Seanchan, existau șanse mari ca ea să-l crească în familia imperială. La urma urmei, rândurile familiei ar trebui să fie reumplute odată ce Fortuona se va întoarce și va restabili ordinea. Fără îndoială, mulți fuseseră asasinați sau executați. Galgan a fost un aliat valoros. Nu numai că lucrase deschis împotriva lui Suroth, dar sugerase asaltul asupra Turnului Alb, care a mers bine. Extrem de bine.

Melitene, der'sul'dam-ul Fortuonei, făcu un pas înainte şi se înclină din nou. Femeia robustă și cărușine conducea un damane cu părul castaniu închis și ochii injectați de sânge. Se pare că acesta plângea des.

Melitene a avut prezența să pară stânjenită la plâns și s-a înclinat foarte jos. Fortuona a ales să nu observe că damane se comportă atât de neplăcut. Aceasta a fost o captură bună, în ciuda petulării ei.

Fortuona îi făcu o serie de gesturi Seluciei, indicând-o ce să spună. Femeia privea cu ochi ageri, jumătate din cap acoperit cu pânză în timp ce aștepta să crească părul acolo, cealaltă jumătate rasă, Fortuona va trebui în cele din urmă să aleagă o altă Voce, deoarece Selucia era acum vorbitorul ei de Adevăr.

— Arată-ne ce poate face această femeie, spuse Selucia, rostind cuvintele pe care Fortuona i le semnase.

Melitene bătu damane pe cap. „Suffa îi va arăta împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – Puterea de a tăia aerul.”

— Te rog, spuse Suffa, privind rugător către Fortuona. "Te rog ascultă-mă. Eu sunt Scaunul Amyrlin.”

Melitene șuieră, iar ochii lui Suffa s-au deschis larg, simțind evident o explozie de durere prin a'dam. Damane a continuat oricum. „Pot oferi o recompensă mare, puternică împărătească! Dacă mă întorc, îți voi da zece femei să-mi ia locul. Douăzeci! Cel mai puternic pe care îl are Turnul Alb. *Eu...* Ea s-a întrerupt, gemând și s-a prăbușit la pământ.

Melitene transpira. Se uită la Selucia, vorbind repede, nervoasă. „Te rog să-i explici împărătesei dintre noi toți – să trăiască pentru totdeauna – că ochii mei sunt în jos pentru că nu l-am antrenat pe acesta cum trebuie. Suffa este uimitor de încăpățânată, în ciuda cât de repede este să plângă și să ofere pe alții în locul ei.”

Fortuona a stat o clipă, lăsând-o pe Melitene să transpire. În cele din urmă, ea a semnat pentru Selucia să vorbească.

„Împărăteasa nu este nemulțumită de tine”, a spus Selucia. „Acești marath'damane care se numesc Aes Sedai s-au dovedit cu toții încăpățânați.”

— Vă rugăm să-mi exprimați recunoștința celui mai mare, spuse Melitene relaxându-se. „Dacă îi place Cea ai cărei ochi privesc în sus, o pot face pe Suffa să cânte. Dar pot exista și alte izbucniri.”

„Poți continua”, a spus Selucia.

Melitene îngenunche lângă Suffa, vorbind la început tăios, apoi mângâietor. Era foarte pricepută să lucreze cu fosta marath'damane. Desigur, Fortuona se considera bună și cu damane. Îi plăcea să spargă marath'damane la fel de mult cum îi plăcuse fratele ei Halvate să antreneze grolm sălbatic. Întotdeauna i se părea păcat că fusese asasinat. Era singurul dintre frații ei căruia îi plăcuse vreodată.

Suffa s-a întors în sfârșit în genunchi. Fortuona se aplecă înainte, curioasă. Suffa și-a plecat capul și o linie de lumină – strălucitoare și pură – a tăiat aerul din fața ei. Acea linie s-a întors lateral de-a lungul unei axe centrale, deschizând o gaură direct în fața tronului Fortuonei. Copacii fosneau dincolo, iar Fortuonai îi ținu respirația când văzu un șoim cu capul alb îndepărtându-se de portal. Un semn de mare putere. Selucia, în mod normal, de neclintit, icni, deși Fortuona nu știa dacă era la portal sau la prevestire.

Fortuona și-a acoperit propria surpriză. Deci era adevărat. Călătoria nu era un mit sau un zvon. A fost real. Acest lucru a schimbat totul despre război.

Beslan înainta, înclinându-se în fața ei, părând ezitând. Ea îi făcu cu mâna lui și lui Galgan să vină acolo unde puteau vedea poiana pădurii prin deschidere. Beslan se uită cu gura căscată.

Galgan îşi strânse mâinile la spate. Era unul curios. Se întâlnise cu asasini în oraș și se întrebase despre costul pentru uciderea lui Fortuona. Apoi, îi pusese să fie executat un preț fiecăruia dintre bărbații care l-au cotat. O manevră foarte subtilă — era menită să arate că ea ar trebui să-l considere o amenințare, deoarece nu se temea să se întâlnească cu asasini. Cu toate acestea, a fost și un semn vizibil de loialitate. Te urmăresc deocamdată, a spus mișcarea, dar mă uit și sunt ambițioasă.

În multe privințe, manevra lui atentă a fost mai reconfortantă pentru ea decât loialitatea aparent neclintită a lui Beslan. Primul, ea o putea anticipa. A doua... ei bine, încă nu era sigură ce să facă din asta. Ar fi Matrim la fel de loial? Cum ar fi să ai un Prinț al Corbilor împotriva căruia nu trebuia să comploteze? Părea aproape o fantezie, genul de poveste spusă copiilor de rând pentru a-i face să viseze la o căsnicie imposibilă.

"Asta este incredibil!" spuse Beslan. „Cel mai mare, cu această abilitate...” Stația lui l-a făcut unul dintre singurii oameni capabili să-i vorbească direct.

— Împărăteasa dorește să știe, spuse Selucia, citind degetele Fortuonei, dacă vreunul dintre marath'damane capturați a vorbit despre armă.

— Spune-i cea mai înaltă împărătească – să trăiască pentru totdeauna – că nu au făcut-o, spuse Melitene, părând îngrijorată. „Și, dacă pot fi atât de îndrăzneț, cred că ei nu mint. Se pare că explozia din afara orașului a fost un accident izolat — rezultatul unui ter'angreal necunoscut, folosit cu imprudență. Poate că nu există nicio armă.”

Era posibil. Fortuona începuse deja să se îndoiască de validitatea acelor zvonuri. Explozia avusese loc înainte ca Fortuona să sosească la Ebou Dar, iar detaliile erau confuze. Poate că toate acestea fuseseră un truc al lui Suroth sau al dușmanilor ei.

„Căpitan-General”, a spus Selucia. „Cel mai mare dorește să știe ce ai face tu cu o Putere precum această capacitate de călătorie.”

— Asta depinde, spuse Galgan, frecându-și bărbia. „Care este raza sa? Cât de mare o poate face? Toate damane pot face asta? Există limitări în ceea ce privește locul în care poate fi deschisă o gaură? Dacă îi face plăcere

celui mai mare, voi vorbi cu damane și voi primi aceste răspunsuri.”

„Îi place Împărătesei”, a spus Selucia.

„Este îngrijorător”, a spus Beslan. „Ar putea ataca în spatele liniilor noastre de luptă. Ar putea deschide un portal ca acesta în propriile camere ale împărătesei, fie ca ea să trăiască pentru totdeauna. Cu asta... tot ce știm despre război se va schimba.”

Membrii Gărzii Deathwatch s-au amestecat – un semn de mare disconfort. Numai că Furyk Karede nu s-a mișcat. Dacă ceva, expresia lui devenea mai grea. Fortuona știa că el va sugera în curând o locație nouă, rotativă, pentru dormitorul ei.

Fortuona se gândi o clipă, uitându-se la acea chirie în aer. Acea chirie în realitate însăși. Apoi, contrar tradiției, ea s-a ridicat pe estrada ei. Din fericire, Beslan era acolo, la care se putea adresa direct – și îi lăsa pe ceilalți să-i audă comenzile.

— Rapoartele spun, anunţă Fortuona, că încă mai sunt sute de marath'damane în locul numit Turnul Alb. Ei sunt cheia pentru recucerirea lui Seanchan, cheia pentru deținerea acestui pământ și cheia pregătirii pentru Ultima Bătălie. Dragonul Renăscut va servi Tronul de Cristal.

„Ni s-a oferit o modalitate de a lovi. Să se spună căpitanului general că ar trebui să-și adune cei mai buni soldați. Vreau ca fiecare damană pe care o controlăm să fie adusă înapoi în oraș. Îi vom instrui în această metodă de călătorie. Și apoi vom merge, în forță, la Turnul Alb. Înainte, le-am lovit cu o înțepătură. Acum, le vom anunța toată greutatea sabiei noastre. Toți marath'damane trebuie să fie prinși în lesă.

Ea se așează din nou, lăsând camera să cadă nemişcată. Era rar ca împărăteasa să facă astfel de anunţuri personal. Dar acesta a fost un timp pentru îndrăzneală.

— Nu ar trebui să permiti să se răspândească vestea despre asta, îi spuse Selucia, cu voce fermă. Ea vorbea acum în rolul ei de vorbitoare de adevăr. Da, ar trebui să fie ales un altul pentru a fi vocea Fortuonei. „Ai fi un prost să-i spui inamicul cu siguranță că avem această călătorie.”

Fortuona respiră adânc. Da, era adevărat. Ea se va asigura că fiecare din această cameră era păstrat în secret. Dar odată ce Turnul Alb era capturat, vorbeau despre proclamația ei și vor citi prevestirile victoriei ei pe cer și lumea din jurul lor.

Va trebui să lovim în curând, a semnat Selucia.

Da, Fortuona a semnat înapoi. Atacul nostru anterior îi va face să adune arme.

Următoarea noastră mutare va trebui să fie decisivă, atunci, a semnat Selucia. Dar gândește-te. Livrarea a mii de soldați în Turnul Alb printr-un subsol ascuns, cameră. Lovind cu forța a o mie de ciocane împotriva a o mie de nicovale!

Fortuona dădu din cap.

Turnul Alb a fost condamnat.

— Nu știu că mai sunt multe de spus, Perrin, spuse Thom, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu fum de tabac care curgea din pipa lui lungă. Era o noapte caldă și nu aveau foc în vatră. Doar câteva lumânări pe masă, cu niște pâine, brânzeturi și un ulcior de bere.

Perrin pufăi din propria pipă. Doar el, Thom și Mat erau în cameră. Gaul și Grady așteptau afară în camera comună. Mat îl blestemă pe Perrin că i-a adus pe cei doi – un Aiel și un Asha'man erau destul de vizibili. Dar Perrin se simțea mai în siguranță cu cei doi decât cu o întreagă companie de soldați.

Își împărtășise povestea lui Mat și Thom mai întâi, vorbind despre Maiden, Profetul, Alliandre și Galad. Apoi îi explicaseră experiențele lor. L-a uimit pe Perrin, cât de multe se întâmplaseră cu ei trei de la despărțire.

— Împărăteasa lui Seanchan, nu? spuse Perrin, privind cum se răsucea fumul deasupra lui în camera întunecată.

„Fiica celor Nouă Luni”, a spus Mat. "E diferit."

„Și tu ești căsătorit.” Perrin rânji. „Matrim Cauthon. Căsătorit."

— Nu trebuia să împărțiți acea parte, știi, îi spuse Mat lui Thom.

„Oh, te asigur, chiar am făcut-o.”

„Pentru un vesel, se pare că lași deoparte majoritatea părților eroice ale lucrurilor pe care le fac”, a spus Mat. — Cel puțin ai menționat pălăria.

Perrin a zâmbit, mulțumit. Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise să stea cu prietenii ca să-și petreacă seara vorbind. Un semn din lemn sculptat atârna în afara ferestrei, picurând apă de ploaie. Înfățișa fețe purtând pălării ciudate și zâmbete exagerate. Mulata Fericită. Probabil că în spatele numelui era o poveste.

Cei trei erau într-o sufragerie privată, plătită de Mat. Au adus trei dintre scaunele mari de vatră ale hanului. Nu se potriveau pe masă, dar erau confortabile. Mat se lăsă pe

spate, așezându-și picioarele pe masă. A luat o bucată de brânză de oaie și a mușcat o bucată, apoi a echilibrat restul pe brațul scaunului.

— Știi, Mat, spuse Perrin, probabil că soția ta se va aștepta să fii învățat maniere la masă.

— Oh, am fost învăţat, spuse Mat. „Nu am învățat niciodată.”

— Mi-ar plăcea să o cunosc, spuse Perrin.

„Este ceva interesant”, a răspuns Thom.

— Interesant, spuse Mat. „Da.” Părea melancolic. — Oricum, acum ai auzit multe despre asta, Perrin. Acel nenorocit de Brown ne-a adus aici. Nu am văzut-o de peste două săptămâni, acum.”

„Pot să văd nota?” întrebă Perrin.

Mat bătu câteva buzunare, apoi scoase o bucată mică de hârtie albă, pliată, închisă și sigilată cu ceară roșie. L-a aruncat pe masă. Colțurile erau îndoite, hârtia pătată, dar nu fusese deschisă. Matrim Cauthon a fost un om de cuvânt, cel puțin atunci când puteai să-i scoți un jurământ.

Perrin ridică biletul. Mirosea slab a parfum. O întoarse, apoi o ridică spre o lumânare.

— Nu merge, spuse Mat.

Perrin mormăi. „Deci ce crezi că scrie?”

— Nu știu, spuse Mat. „Aes Sedai, nebun de sânge. Adică, toate sunt ciudate. Dar Verin a căzut complet de pe piatră. Nu crezi că ai auzit de ea?

"Nu am."

— Sper că e bine, spuse Mat. „Părea îngrijorată că i s-ar putea întâmpla ceva.” Luă biletul înapoi, apoi îl bătu pe masă.

— Ai de gând să-l deschizi?

Mat clătină din cap. „O voi deschide când mă întorc. eu…”

Se auzi o bătaie la uşă, apoi se deschise scârţâind, dezvăluind cârciumarul, un bărbat mai tânăr pe nume Denezel. Era înalt, cu o față slabă și un cap pe care îl ținea ras. Bărbatul era doar Jurat de Dragon, din ceea ce văzuse Perrin, ajungând chiar atât de departe încât să comande un portret al lui Rand și să fie atârnat în camera comună. Nu era o asemănare rea.

— Îmi cer scuze, maestru Crimson, spuse Denezel, dar omul maestrului Goldens a insistat să vorbească cu el.

— E în regulă, spuse Perrin.

Grady și-a bătut fața zdrobită în cameră, iar Denezel s-a retras.

— Ho, Grady, spuse Mat, făcându-i cu mâna. „A aruncat în aer pe cineva interesant în ultima vreme?”

Asha'man bronzat se încruntă, privind spre Perrin. "Lordul meu. Lady Faile mi-a cerut să vă amintesc când a sosit miezul nopții.

Mat fluieră. „Vezi, de aceea mi-am lăsat soția într-un alt regat.”

Încruntarea lui Grady se adânci.

— Mulțumesc, Grady, spuse Perrin oftând. „Nu mi-am dat seama de ora. Vom merge în curând.”

Asha'man a dat din cap, apoi s-a retras.

— Arde-l, spuse Mat. „Nu poate omul măcar să zâmbească? Cerul în flăcări este suficient de deprimant fără ca oamenii ca el să încerce să-l imite.”

„Păi, fiule”, a spus Thom, turnând niște bere, „unii pur și simplu nu găsesc lumea deosebit de amuzantă în ultima vreme”.

— Prostii, spuse Mat. „Lumea este destul de plină de umor. Tot locul a râs de mine, în ultima vreme. Îți spun, Perrin. Cu desenele alea cu noi, trebuie să ții capul jos.”

„Nu văd cum pot”, a spus Perrin. „Am o armată de condus, oameni de care să am grijă.”

— Nu cred că iei suficient de în serios avertismentul lui Verin, băiete, spuse Thom, clătinând din cap. — Ai auzit vreodată de oamenii Banath?

— Nu, spuse Perrin, uitându-se la Mat.

„Era un grup de sălbatici care cutreiera ceea ce este acum Câmpia Almoth”, a spus Thom. „Cunosc câteva cântece frumoase despre ei. Vezi, diferitele lor triburi au vopsit întotdeauna pielea conducătorului lor în roșu pentru a-l face să iasă în evidență.”

Mat mai luă o mușcătură din brânză. „Proștii de sânge. L-au vopsit liderul în roșu? Asta l-ar face o țintă pentru fiecare soldat de pe teren!”

— Asta era ideea, spuse Thom. „A fost o provocare, vezi tu. Cum altfel l-ar putea inamicii lor să-l găsească și să-și testeze priceperea împotriva lui?”

Mat pufni. „Aș fi vopsit câțiva soldați momeală în roșu pentru a le distrage atenția de la mine, apoi i-aș fi făcut pe arcașii mei să-și pună liderul cu săgeți în timp ce toată lumea încerca să-i vâneze pe semenii despre care credeau că îi conduceau armata.”

— De fapt, spuse Thom, luând o înghițitură din bere, exact asta a făcut Villiam Bloodtter în timpul primei și ultimei lupte cu ei. „Cântecul unei sute de zile” vorbește

despre asta. Manevra geniala. Sunt surprins că ai auzit de cântecul acela – este foarte obscur, iar bătălia a avut loc cu atât de mult timp în urmă, încât majoritatea cărților de istorie nici măcar nu-l amintesc.”

Din anumite motive, comentariul l-a făcut pe Mat să miroasă nervos.

„Vrei să spui că ne facem ținte”, a spus Perrin.

„Spun,” a răspuns Thom, „că voi, băieți, sunteți din ce în ce mai greu de ascuns. Oriunde te duci, bannere îți proclamă sosirea. Oamenii vorbesc despre tine. Sunt pe jumătate convins că ai supraviețuit atât de mult pentru că cei Părăsiți nu știau unde să te găsească.

Perrin dădu din cap, gândindu-se la capcana în care aproape căzuse armata lui. Asasini în noapte ar veni. "Si ce ar trebui sa fac?"

„Mat a dormit într-un cort diferit în fiecare noapte”, a spus Thom. „Și uneori în oraș. Ar trebui să încerci așa ceva. Grady poate face porți, nu? De ce nu-l puneți să vă facă unul în mijlocul cortului în fiecare noapte? Ieșiți pe furiș și dormiți în altă parte, apoi călătoriți înapoi dimineața. Toată lumea va presupune că ești în cortul tău. Dacă asasinii lovesc, nu vei fi acolo.”

Perrin dădu din cap gânditor. „Și mai bine, aș putea lăsa cinci sau șase Aiel înăuntru, în alertă, în așteptare.”

— Perrin, spuse Mat, asta e de-a dreptul viclean. El a zambit. — Te-ai schimbat în bine, prietene.

— Din partea ta, voi încerca să accept asta ca pe un compliment, spuse Perrin. A făcut o pauză, apoi a adăugat: „Va fi dificil”.

Thom chicoti. „Are dreptate, totuși. Te-ai schimbat. Ce s-a întâmplat cu băiatul blând și nesigur pe care l-am ajutat să scape de la Two Rivers?

— A trecut prin focul fierarului, spuse Perrin încet.

Thom dădu din cap, părând că înțelege.

— Și tu, Mat? spuse Perrin. „Pot să fac ceva să te ajut? Poate te las să călătorești între corturi?

"Nu. Voi fi bine."

„Cum ai de gând să te protejezi?”

„Cu inteligența mea.”

— Atunci plănuiești să găsești unele dintre acestea? spuse Perrin. "Despre timp."

Mat pufni. „Ce este cu toată lumea și cu mintea mea în ultima vreme? O să fie bine, crede-mă. Amintește-mi să-ți spun despre noaptea în care mi-am dat seama pentru prima dată că pot câștiga orice joc de zaruri mi-am dorit. Este o

poveste bună. Implică căderea de pe poduri. Cel puțin un pod.”

— Ei bine... ai putea să ne spui acum, spuse Perrin.

„Nu este momentul potrivit. Oricum, nu contează. Vezi, plec în curând.”

Thom mirosea entuziasmat.

— Perrin, ne vei împrumuta o poartă, nu-i așa? întrebă Mat. „Urăsc să părăsesc trupa. Vor fi de neconsolat fără mine. Măcar au dragonii aceia care să arunce lucrurile în aer.”

„Dar unde mergi?” întrebă Perrin.

— Să presupunem că ar trebui să explic, spuse Mat. — Acesta a fost motivul pentru care ne-am întâlnit cu tine, în afară de discursul amabil și tot. Se aplecă înăuntru. — Perrin, Moiraine este în viață.

"Ce?"

— Este adevărat, spuse Mat. „Sau, ei bine, credem că este. Ea i-a trimis o scrisoare lui Thom, susținând că prevăzuse bătălia cu Lanfear și știa că va... Ei bine, oricum, există acest turn la vest de aici, pe râul Arinelle. Este făcut în întregime din metal. Aceasta-"

— Turnul Ghenjei, spuse Perrin încet. „Da, știu de asta.”

Mat clipi. "Tu faci? Arde-ma. Când ai ajuns să fii cărturar?”

„Am auzit doar câteva lucruri. Mat, locul acela este rău.”

— Ei bine, Moiraine este înăuntru, spuse Mat. „Capturat. Vreau să o aduc înapoi. Trebuie să bat șerpii și vulpile. Trucuri sângeroase.”

„Șerpi și vulpi?” spuse Perrin.

Thom dădu din cap. „Jocul copiilor poartă numele lucrurilor care trăiesc în turn. Așa că gândim.”

— Le-am văzut, spuse Mat. „Și... ei bine, chiar nu e timp pentru asta acum.”

— Dacă ai de gând să o salvezi, spuse Perrin, poate că aș putea veni. Sau măcar trimite unul dintre Asha'man.”

— Voi lua o poartă cu plăcere, spuse Mat. — Dar nu poți veni, Perrin.

Moraine a explicat-o în scrisoarea ei. Doar trei pot veni și știu deja cine trebuie să fie.” El a ezitat. „Olver o să mă omoare pentru că nu l-am luat, știi.”

— Mat, spuse Perrin, clătinând din cap. „Nu ai niciun sens.”

Mat oftă. „Atunci, lasă-mă să-ți spun toată povestea.” Se uită la ulciorul de bere. „Vom avea nevoie de mai mult din asta și ar fi bine să-i spui lui Grady că vei mai avea ceva timp…”

48
Lângă Avendesora

Aviendha făcu un ultim pas și ieși din pădurea de stâlpi de sticlă. Ea trase adânc aer în piept, apoi se uită înapoi la drumul pe care îl parcursese.

Piața centrală din Rhuidean a fost o priveliște uimitoare. Plăcile albe netede au acoperit întregul pătrat, cu excepția centrului absolut. Acolo stătea un copac enorm, cu ramurile întinse ca niște brațe care se întindeau să îmbrățișeze soarele. Copacul masiv avea o perfecțiune pe care nu o putea explica. Avea o simetrie naturală – fără ramuri lipsă, fără găuri căscate în porțiunile sale superioare cu frunze. Era deosebit de impresionant de când, când îl văzuse ultima oară, fusese înnegrit și ars.

Într-o lume în care alte plante mureau fără explicații, aceasta s-a vindecat și a înflorit mai repede decât ar fi trebuit oricând posibil. Frunzele ei foșneau liniștitor în vânt, iar rădăcinile noduroase au străbătut pământul ca degetele îmbătrânite ale unui bătrân înțelept. Copacul a făcut-o să-și dorească să stea și să se relaxeze în liniștea simplă a momentului.

Parcă acest copac era idealul, cel după care toți ceilalți copaci erau modelați. În legendă se numea Avendesora. Copacul vietii.

În lateral stăteau coloanele de sticlă. Erau zeci, poate sute, care formau inele concentrice. Subțiri și subțiri, au ajuns sus, spre cer. Pe cât de pur – chiar la superlativ – pe cât era Avendesora, aceste coloane erau la fel de naturale. Erau atât de subțiri și înalți, încât logica spunea că prima rafală de vânt ar fi trebuit să-i răstoarne. Nu că ar fi fost aberante, ci doar artificiale.

„Când intrase pentru prima dată cu câteva zile înainte, fuseseră gai'shain în alb, ridicând cu grijă frunzele căzute şi crengi. Se retrăseseră de îndată ce o văzuseră. A fost prima care a trecut prin stâlpii de sticlă de la transformarea lui Rhuidean? Propriul ei clan nu trimisese pe nimeni și era sigură că ar fi auzit de asta dacă ceilalți ar fi făcut-o.

Asta i-a lăsat doar pe Shaido, dar ei au respins afirmațiile lui Rand cu privire la lăuda Aiel. Aviendha

bănuia că, dacă ar fi venit vreun Shaido, nu ar fi putut suporta ceea ce se arată aici. Ar fi trecut în centrul coloanelor de sticlă și nu s-ar fi întors niciodată.

Nu fusese cazul pentru Aviendha. Ea supraviețuise. Într-adevăr, tot ceea ce văzuse fusese de așteptat. Aproape dezamăgitor.

Ea oftă, îndreptându-se spre trunchiul Avendesorei, apoi privind în sus prin pânza sa de ramuri.

Odată, această piață fusese aglomerată cu alte ter'angreal; aici era locul unde Rand descoperise prima dată cheile de acces pe care le folosise pentru a curăţa sayin. Acea bogăție de ter'angreal dispăruse acum; Moiraine pretinsese multe piese pentru Turnul Alb, iar Aiel care locuia aici trebuie să le fi luat pe celelalte. Asta a rămas doar copacul, coloanele și cele trei inele prin care au trecut femeile în prima lor călătorie aici, călătoria care le-a făcut să fie ucenici Înțelepți.

Și-a amintit o parte din călătoria ei prin acele inele, care îi arătaseră viața ei – multele ei vieți posibile – ei. Într-adevăr, în memoria ei au rămas doar bucăți. Știrea ei că l-ar iubi pe Rand, că va avea soții-sori. În această cunoaștere era inclusă și impresia că se va întoarce aici, la Rhuidean. Ea știa, deși doar păsirea din nou în această curte îi trezise la viață unele dintre acele amintiri în mintea ei.

Se aşeză cu picioarele încrucișate între două dintre rădăcinile copacului mare. Vântul blând era liniștitor, aerul uscat și familiar, parfumul prăfuit al Țării Triple amintindu-i de copilăria ei.

Călătoria ei prin coloane fusese cu siguranță captivantă. Ea se așteptase să vadă originile Aielilor, poate să vadă ziua în care ei – ca popor – hotărâseră să ia sulițele și să lupte. Ea anticipase o decizie nobilă, în care onoarea învingea stilul de viață inferior dictat de Calea Frunzei.

Fuse surprinsă să vadă cât de banal – aproape întâmplător – fusese adevăratul eveniment. Nicio decizie mare; doar un bărbat care nu a vrut să-și lase familia să fie ucisă. Era onoare în a dori să-i apere pe alții, dar el nu abordase decizia sa cu onoare.

Și-a sprijinit capul pe spate de trunchiul copacului. Aieli au meritat pedeapsa lor în Țara Triple și au avut toh – ca popor – pentru Aes Sedai. Văzuse tot ce se așteptase. Dar multe dintre lucrurile pe care ea sperase să le învețe lipsiseră. Aiel va continua să viziteze acest loc timp de secole, așa cum au făcut-o de secole. Și fiecare dintre ei avea să învețe ceva ce era acum cunoscut.

Asta a deranjat-o profund.

Ea se uită în sus, privind ramurile care tremurau în briză, câteva frunze căzând și plutind în jos spre ea. Una a trecut pe lângă fața ei, periându-i obrazul înainte de a se așeza pe șalul ei.

Trecerea prin coloanele de sticlă nu mai era o provocare. Inițial, acest ter'angreal oferise un test. Ar putea potențialul lider să înfrunte și să accepte cel mai întunecat secret al lui Aiel? Ca Fecioară, Aviendha fusese testată în trup și putere. A deveni un Înțelept a testat o persoană din punct de vedere emoțional și mental. Rhuidean trebuia să fie piatra de temelie a acelui proces, testul final al rezistenței mentale. Dar acel test a dispărut acum.

Din ce în ce mai mult, ajungea să creadă că tradiția de dragul tradiției era o prostie. Tradițiile bune – puternice, tradițiile Aiel – au învățat căile ji'e'toh, metode de supraviețuire.

Aviendha oftă, stând în picioare. Pădurea de coloane arăta ca liniile ciudate de apă înghețată pe care le văzuse în timpul iernii în zonele umede. Icicles, îi spusese Elayne. Acestea au crescut din pământ, îndreptând spre cer, lucruri de frumusețe și Putere. A fost trist să asist la căderea lor în irelevanță.

I-a trecut ceva prin minte. Înainte să plece din Caemlyn, ea și Elayne făcuseră o descoperire remarcabilă. Aviendha manifestase un Talent în Puterea Unică: abilitatea de a identifica ter'angreal. Ar putea ea să stabilească, exact, ce au făcut stâlpii de sticlă? Nu ar fi putut fi create special pentru Aiel, nu-i așa? Cele mai multe lucruri de mare Putere ca aceasta au venit din zile foarte vechi. Stâlpii ar fi fost creați în timpul Epocii Legendelor, apoi adaptați pentru a le arăta Aielilor adevăratul lor trecut.

Erau atât de multe că nu știau despre ter'angreal. Oare anticul Aes Sedai le-a înțeles cu adevărat, în același mod în care Aviendha a înțeles exact cum funcționează un arc sau o suliță? Sau fuseseră ei înșiși nedumeriți de lucrurile pe care le-au creat? Puterea Unică era atât de minunată, atât de misterioasă, încât chiar și lucrul la țesături practicate o făcea adesea pe Aviendha să se simtă ca un copil.

S-a ridicat la cel mai apropiat stâlp de sticlă, având grijă să nu treacă în interiorul ringului. Dacă ar atinge una dintre tije, poate că Talentul ei ar lăsa-o să citească ceva despre ele. Era periculos să experimenteze cu ter'angreal, dar ea trecuse deja provocarea lor și era nevătămată.

Ezitant, ea întinse mâna și puse degetele pe suprafața alunecoasă și sticloasă. Avea aproximativ un picior gros. Ea închise ochii, încercând să citească funcția stâlpului.

Ea a simțit aura puternică a stâlpului. Era mult mai puternic decât orice ter'angreal pe care îl descurcase cu Elayne. Într-adevăr, stâlpii păreau... vii, cumva. Era aproape ca și cum ar fi putut simți o conștientizare din partea lor.

Asta i-a dat un fior. Atingea stâlpul sau o atingea?

A încercat să citească ter'angreal așa cum făcuse înainte, dar acesta era vast. De neînțeles, precum Puterea Unică însăși. A inspirat brusc, dezorientată de greutatea a ceea ce simțea. Parcă căzuse brusc într-o groapă adâncă și întunecată.

Ea deschise ochii, trăgându-și mâna, cu palma tremurând. Asta era dincolo de ea. Era o insectă, care încerca să înțeleagă dimensiunea și masa unui munte. Ea trase aer în piept ca să se calmeze, apoi clătină din cap. Nu mai era nimic de făcut aici.

Se întoarse de la stâlpii de sticlă și făcu un pas.

Era Malidra, de optsprezece ani, dar suficient de slăbănog pentru a părea mult mai tânără. Ea s-a târât în întuneric. Atent. Liniște. Era periculos să ajungi atât de aproape de Făcătorii de Lumină. Foamea a împins-o înainte. Mereu a făcut-o.

Noaptea era rece, peisajul sterp. Malidra auzise povești despre un loc dincolo de munții îndepărtați, unde pământul era verde și mâncarea creștea peste tot. Ea nu credea acele minciuni. Munții erau doar linii pe cer, dinți zimțați. Cine ar putea urca pe ceva atât de înalt?

Poate că Făcătorii de Lumină ar putea. Au venit din acea direcție, de obicei. Tabăra lor era înaintea ei, strălucind în întuneric. Acea strălucire era prea constantă pentru a fi foc. A venit din mingile pe care le-au purtat cu ei. Se apropie, ghemuită, picioarele goale și mâinile prăfuite. Erau cu ea câțiva bărbați și femei din Popor. Fețe murdare, păr struns. Bărbații zdrențuite la bărbați.

Un amestec de haine. Pantaloni zdrențuiți, haine care ar fi fost cândva cămăși. Orice pentru a opri soarele în timpul zilei, pentru că soarele ar putea ucide. Și a făcut. Malidra a fost ultima dintre cele patru surori, două morți de soare și de foame, una moartă de mușcătura de șarpe.

Dar Malidra a supraviețuit. Îngrijorată, ea a supraviețuit. Cel mai bun mod a fost să-i urmărești pe Făcătorii de Lumină. Era periculos, dar mintea ei abia dacă

mai observa pericolul. Asta s-a întâmplat când aproape orice te putea ucide.

Malidra trecu pe lângă un tufiș, uitându-se pe paznicii Făcătorului de Lumină. Două santinelele, purtând armele lor lungi, asemănătoare cu tije. Malidra găsise o dată pe un mort, dar nu reușise să-l facă să facă nimic. Făcătorii de Lumină au avut magie, aceleași magie care le-au creat mâncarea și luminile. Magie care i-au ținut de cald în frigul amar de noapte.

Cei doi bărbați purtau haine ciudate. Pantaloni care se potrivesc prea bine, paltoane acoperite cu buzunare și bucăți de metal strălucitoare. Amândoi aveau pălării, deși unul purta spatele, ținut în jurul gâtului de o curea subțire de piele. Bărbații vorbeau. Nu aveau barbă ca Oamenii. Părul lor era mai închis la culoare.

Unul dintre ceilalți Folk s-a apropiat prea mult și Malidra a șuierat la ea. Femeia a respins o privire, dar s-a îndepărtat. Malidra a rămas la marginea luminii. Făcătorii de Lumină nu au vrut-o să o vadă. Sferele lor stralucitoare stranii le-au distrus vederea de noapte.

Ea a rotunjit căruța lor masivă. Nu erau cai. Doar căruța, suficient de mare pentru a găzdui o duzină de oameni. Se mișca magic în timpul zilei, rostogolindu-se pe roți aproape la fel de largi pe cât era înalt Malidra. Auzise – în comunicarea tăcută și întreruptă a Folk – că în est, Făcătorii de Lumină creau o șosea masivă. Ar trece direct prin Deșeuri. A fost făcut prin așezarea unor bucăți ciudate de metal. Erau prea mari pentru a le ridica, deși Joshem îi arătase un cui mare pe care îl găsise. L-a folosit pentru a răzui carnea de pe oase.

Trecuse destul de mult timp de când ea mâncase bine – nu de când reușiseră să-l omoare pe acel negustor în somn în urmă cu doi ani. Își putea aminti încă de sărbătoarea aceea, săpat în magazinele lui, mâncând până când o durea stomacul. Un sentiment atât de ciudat. Minunat și dureros.

Majoritatea Făcătorilor de Lumină au fost prea atenți pentru ca ea să-i omoare în somn. Nu îndrăznea să le înfrunte când erau trezi. Ar putea să-l facă pe unul ca ea să dispară cu o privire.

Neroasă, urmată de alți câțiva oameni, ea ocoli căruța și se apropie de el din spate. Destul de sigur, aici Făcătorii de Lumină aruncaseră unele dintre resturile de la masa lor anterioară. S-a prăbușit înainte și a început să sape prin gunoi. Erau niște bucăți de carne, fâșii de grăsime. Le-a smuls cu nerăbdare – ținându-le aproape înainte ca ceilalți

să poată vedea – și le-a băgat în gură. Simțea că murdăria îi macina dinții, dar carnea era hrană. Ea mai smulge grăbită prin deșeuri.

O lumină strălucitoare a strălucit asupra ei. Ea încremeni, cu mâna la jumătatea drumului până la gură. Ceilalți doi oameni au țipat, îndepărtându-se. Ea a încercat să facă la fel, dar s-a împiedicat. Se auzi un șuierat – una dintre armele Lightmaker – și ceva i-a izbucnit în spate. Se simțea ca și cum ar fi fost lovită cu o piatră mică.

S-a prăbușit, durerea bruscă și ascuțită. Lumina s-a stins ușor. Ea clipi, ochii ajustându-se chiar dacă își simțea viața curgându-și în jurul mâinilor ei.

— Ți-am spus, spuse o voce. Două umbre se mișcau în fața luminii. A trebuit să fugă! Ea a încercat să se ridice, dar a reușit doar să se bată slab.

— Sânge și cărbune, Flern, spuse o a doua voce. O siluetă îngenunche lângă ea. „Săracul. Aproape un copil. Ea nu făcea niciun rău.”

Flern pufni. "Nici un rău? Am văzut aceste creaturi încercând să taie gâtul unui bărbat adormit. Totul pentru gunoiul lui. Dăunători sângeroși.”

Cealaltă umbră s-a uitat la ea și ea a zărit o față sumbră. Ochi sclipind. Ca stelele. Bărbatul oftă, ridicându-se. „Data viitoare când îngropăm gunoiul.” Se retrase înapoi spre lumină.

Al doilea bărbat, Flern, stătea cu ochii pe ea. Acela era sângele ei? Peste mâinile ei, calde, ca apa care a stat prea mult timp la soare?

Moartea nu a surprins-o. Într-un fel, se așteptase la asta în majoritatea celor optsprezece ani.

— La naiba Aiel, spuse Flern în timp ce vederea i se stingea.

Piciorul lui Aviendha a lovit piatra din piața lui Rhuidean și a clipit șocată. Soarele se schimbase pe cerul de deasupra. Trecuseră ore.

Ce s-a intamplat? Viziunea fusese atât de reală, precum vizionările ei despre primele zile ale poporului ei. Dar ea nu-și dădea sens. Mersese ea și mai departe în istorie? Părea să fie Age of Legends. Mașinile ciudate, îmbrăcămintea și armele. Dar atât de rău a fost Deșeul.

Își putea aminti clar că era Malidra. Își putea aminti de ani de foame, de zgomot, de ură – și de frică – față de Făcătorii de Lumină. Și-a amintit de moartea ei. Teroarea, prinsă și sângerând. Sângele acela cald de pe mâinile ei...

Și-a ridicat o mână la cap, bolnavă și neliniștită. Nu prin moarte. Toată lumea s-a trezit din vis și, deși ea nu l-a întâmpinat, nu i-ar fi frică de el. Nu, lucrul oribil la viziune fusese lipsa totală de onoare pe care o văzuse. Să omori oameni noaptea pentru mâncare?

Cauți carne pe jumătate mestecată în murdărie? Purtați resturi? Fusese mai mult un animal decât o persoană!

Mai bine să mori. Cu siguranță Aielul nu ar fi putut proveni din rădăcini ca acelea, cu mult timp în urmă. Aielul din Epoca Legendelor fusese slujitori pașnici, respectați. Cum ar fi putut să înceapă ca gropi?

Poate că acesta a fost doar un grup minuscul de Aiel. Sau poate că bărbatul se înșelase. Din această viziune unică nu se putea spune nimic. De ce i se arătase?

Făcu un pas ezitant de coloanele de sticlă și nu sa întâmplat nimic. Fără alte viziuni. Deranjată, a început să meargă dinspre piață.

Apoi a încetinit.

Ezitant, se întoarse. Coloanele stăteau în lumina slabă, liniștite și singure, părând să bâzâie de o energie nevăzută.

Era mai mult?

Acea viziune părea atât de deconectată de celelalte pe care le văzuse. Dacă ar trece din nou în mijlocul coloanelor, ar repeta ea ceea ce i s-a dat înainte? Sau... poate schimbase ea ceva cu Talentul ei?

În secolele de la înființarea lui Rhuidean, acele coloane le-au arătat lui Aiel ceea ce trebuiau să știe despre ei înșiși. Aes Sedai pusese la cale asta, nu-i așa? Sau pur și simplu așezaseră ter'angrealul și îi lăsaseră să facă ceea ce îi plăcea, știind că îi va oferi înțelepciune?

Aviendha ascultă foșnind frunzele copacului. Acei stâlpi erau o provocare, la fel de sigur ca un războinic inamic cu sulița în mână. Dacă ar trece din nou în mijlocul lor, s-ar putea să nu mai iasă niciodată; nimeni nu a vizitat acest ter'angreal a doua oară. Era interzis. O călătorie prin inele, una prin coloane.

Dar venise să caute cunoștințe. Nu ar pleca fără ea. Ea s-a întors și - trăgând adânc aer în piept - s-a îndreptat spre stâlpi.

Apoi a făcut un pas.

Ea era Norlesh. Și-a ținut copilul cel mai mic aproape de sânul ei. Un vânt uscat îi trase șalul. Copilul ei, Garlvan, a început să scâncească, dar ea l-a liniștit în timp ce soțul ei vorbea cu străinii.

Un sat străin stătea în depărtare apropiată, construit din colibe la poalele munților. Purtau haine vopsite și pantaloni tăiați ciudat cu cămăși cu nasturi. Veniseră după minereu. Cum ar putea pietrele să fie atât de valoroase încât să trăiască pe această parte a munților, departe de țara lor legendară de apă și hrană? Departe de clădirile lor unde lumina strălucea fără lumânări și căruțele lor care se mișcau fără cai?

Şalul i-a alunecat şi l-a tras în sus. Avea nevoie de unul nou; acesta era zdrențuit și nu mai avea nici un fir de petice. Garlvan a scâncit în brațele ei, iar singurul ei copil viu, Meise, s-a ținut de fuste. Meise nu vorbise de luni de zile, acum. Nu de când fratele ei mai mare murise din cauza expunerii.

„Te rog”, le-a spus soțul ei, Metalan, străinilor. Erau trei, doi bărbați și o femeie, toți în pantaloni. Oameni aspri, nu ca ceilalți străini, cu trăsăturile lor delicate și mătăsurile prea fine. Cei Iluminați, acei alții se numeau uneori. Aceste trei erau mai obișnuite.

— Te rog, repetă Metalan. "Familia mea..."

Era un om bun. Sau fusese cândva, când fusese puternic și în formă. Acum părea o carapace a acelui bărbat, cu obrajii înfundați. Ochii săi albaștri odată vibranti se uitau absent în cea mai mare parte a timpului. Bântuit. Acea privire a venit după ce a văzut trei dintre copiii săi murind în optsprezece luni. Deși Metalan era cu un cap mai înalt decât oricare dintre cei străini, părea să se înghesuie în fața lor.

Primul străin – un bărbat cu o barbă stufoasă și ochi largi și sinceri – clătină din cap. I-a întors lui Metalan sacul plin cu pietre. „Împărăteasa corbului, să tragă mereu respirația, o interzice. Fără tranzacții cu Aiel. Am putea fi dezbrăcați de statutul nostru pentru că am vorbit cu tine.

— Nu avem mâncare, spuse Metalan. „Copiii mei mor de foame. Aceste pietre conțin minereu. Știu că este tipul pe care îl cauți. Am petrecut săptămâni întregi strângându-l. Dă-ne un pic de mâncare. Ceva. Vă rog."

— Îmi pare rău, prietene, spuse străinul principal. „Nu merită probleme cu Ravens. Mergi pe drumul tău. Nu vrem un incident.” Mai mulți străini s-au apropiat din spate, unul purtând un topor, alți doi cu doage de șuierat.

Soțul ei s-a prăbușit. Zile de călătorie, săptămâni de căutare a pietrelor. Pentru nimic. Se întoarse și se întoarse spre ea. În depărtare, soarele apunea. Odată ce a ajuns la ea, ea și Meise i s-au alăturat, plecând din tabăra străinilor.

Meise a început să adulmece, dar niciunul dintre ei nu avea voința sau puterea să o poarte. La aproximativ o oră distanță de tabăra străinilor, soțul ei a găsit o adâncime într-un raft de stâncă. S-au instalat, fără să facă foc. Nu era nimic de ars.

Norlesh a vrut să plângă. Dar... a simți ceva părea dificil. „Mi-e atât de foame”, șopti ea.

„Voi prinde ceva dimineață”, a spus soțul ei, uitându-se la stele.

„Nu am prins nimic de zile”, a spus ea.

El nu a răspuns.

"Ce vom face?" ea a șoptit. „Nu am reușit să păstrăm o casă pentru oamenii noștri de pe vremea bunicii mele Tava. Dacă ne adunăm, ei ne atacă. Dacă rătăcim în Deșeuri, murim. Nu vor face comerț cu noi. Nu ne vor lăsa să trecem munții. Ce vom face?"

Răspunsul lui a fost să se întindă, întorcându-se de la ea.

Lacrimile ei au venit atunci, liniștite, slabe. I-au rostogolit obrajii în timp ce ea își desfăcea cămașa pentru a-l alăturа pe Garlvan, deși nu avea nici o suge pentru el.

Nu s-a mișcat. Nu s-a prins. Ea i-a ridicat forma mică și și-a dat seama că nu mai respira. Undeva de-a lungul mersului către gol, el murise fără ca ea să-și dea seama.

Partea cea mai înspăimântătoare a fost cât de greu îi era să invoce vreo întristare la moarte.

Piciorul lui Aviendha a lovit pietrele. În jurul ei, pădurea de coloane de sticlă strălucea de culoare prismatică. Era ca și cum ai sta în mijlocul unui foc de artificii al unui Iluminator. Soarele era sus pe cer, acoperirea norilor dispăruse remarcabil.

Voia să părăsească piața pentru totdeauna. Fusese pregătită să știe că Aielul urmase odată Calea Frunzei. Acea cunoaștere nu era foarte deranjantă. În curând aveau să-și împlinească toh-ul.

Dar asta? Acești nenorociți împrăștiați și zdrobiți? Oameni care nu s-au apărat, care au cerșit, care nu au știut să supraviețuiască în afara pământului? Să știe că aceștia erau strămoșii ei era o rușine pe care aproape că nu putea suporta. Era bine că Rand al'Thor nu le dezvăluise Aielilor acest trecut.

Ar putea ea să fugă? Fugi din piață și nu mai vezi? Dacă s-ar fi mai rău, rușinea ar fi copleșit-o. Din păcate, ea știa că există o singură cale de ieșire, acum că începuse.

Strângând din dinți, a făcut un pas înainte.

Era Tava, în vârstă de paisprezece ani și țipa noaptea în timp ce fugea din casa ei în flăcări. Întreaga vale – într-adevăr un canion, cu laturi abrupte – era în flăcări. Fiecare clădire din cala în vârstă fusese incendiată. Creaturi de coșmar, cu gâtul sinuos și aripi largi, bateau în noaptea deasupra, purtând călăreți cu arcuri, sulițe și arme noi ciudate care scoteau un șuierat când trăgeau.

A plâns Tava, căutându-și familia, dar cala era o masă de haos și confuzie. Câțiva războinici Aiel au rezistat, dar oricine a ridicat o suliță a căzut câteva clipe mai târziu, ucis de săgeți sau de una dintre împușcăturile invizibile ale noilor arme.

Un bărbat Aiel a căzut în fața ei, cadavrul rostogolindu-se pe pământ. Tadvishm fusese numele lui, un Câine de Piatră. A fost una dintre puținele societăți care și-au păstrat încă o identitate. Majoritatea războinicilor nu mai țineau de o societate; au făcut frați și surori dintre cei cu care au tăbărât. Prea des, acele tabere erau oricum împrăștiate.

Această stăpânire trebuia să fie diferită, secretă, adânc în Deșeuri. Cum i-au găsit dușmanii lor?

Un copil de numai doi ani plângea. Ea s-a repezit spre el, smulgându-l de unde zăcea lângă flăcări. Casele lor au ars. Lemnul fusese curăţat cu greu din munţii de pe marginea de est a Deşeurilor.

Ea a ținut copilul aproape și a alergat spre adânciturile mai adânci ale canionului. Unde era tatăl ei? Cu un zgomot brusc, una dintre creaturile de coșmar a aterizat în fața ei, explozia de vânt făcându-i fusta să treacă. Un războinic înfricoșător stătea pe spatele creaturii, cu casca ca cea a unei insecte, mandibule ascuțite și zimțate. Își coborî toiagul șuierător spre ea. Ea strigă îngrozită, înghesuindu-se în jurul copilului care plângea și închizând ochii.

Sunetul șuierat nu a venit niciodată. La un mormăit și un țipăt brusc al fiarei serpentine, ea ridică privirea și văzu o siluetă care se lupta cu străinul. Lumina focului arăta chipul tatălui ei, bărbierit așa cum o dictau vechile tradiții. Fiara de sub cei doi bărbați se trânti, aruncându-i pe amândoi la pământ.

Câteva clipe mai târziu, tatăl ei se ridică, ținând în mâini sabia invadatorului, lungimea ei pătată întuneric. Invadatorul nu s-a mișcat, iar în spatele lor fiara a sărit în aer, urlând. Tava ridică privirea și văzu că urmărea restul haitei. Invadatorii se retrăgeau, lăsând un popor distrus cu case în flăcări.

S-a uitat din nou în jos. Scena a îngrozit-o; atâtea cadavre, zeci, zăceau sângerând pe pământ. Invadatorul pe care la ucis tatăl ei părea a fi singurul inamic căzut.

„Adună nisip!” tatăl ei — Rowahn — urlă. „Stingeți flăcările!”

Înalt – chiar și pentru un Aiel – cu părul roșu izbitor, purta hainele vechi de maro și cafeniu, cizme legate sus până la genunchi. Îmbrăcămintea aceea îl marca pe unul ca Aiel, așa că mulți o abandonaseră. A fi cunoscut ca Aiel însemna moartea.

Tatăl ei își moștenise hainele de la bunicul său, împreună cu o taxă. Urmați vechile căi. Amintește-ți de ji'e'toh. Luptă și menține onoarea. Deși era în cală de doar câteva zile, ceilalți l-au ascultat când a strigat să stingă focurile. Tava a întors copilul unei mame recunoscătoare și apoi a ajutat la strângerea nisipului și a murdăriei.

Câteva ore mai târziu, un popor obosit și însângerat s-a adunat în centrul canionului, privind cu ochi plictisiți ceea ce munciseră luni de zile să construiască. Fusese distrus într-o singură noapte. Tatăl ei încă purta sabia. L-a folosit pentru a dirija oamenii. Unii dintre cei vechi spuneau că o sabie este ghinion, dar de ce ar spune asta? Era doar o armă.

— Trebuie să reconstruim, spuse tatăl ei, cercetând epava.

"Reconstrui?" spuse un om pătat de funingine. „Granarul a fost primul care a ars! Nu există mâncare!”

„Vom supraviețui”, a spus tatăl ei. „Ne putem adânci mai mult în Deșeuri.”

„Nu mai există unde să mergi!” spuse un alt bărbat. „Imperiul Corbului a trimis vorbă celor îndepărtați și ne vânează la granița de est!”

„Ne găsesc ori de câte ori ne adunăm!” a strigat altul.

„Este o pedeapsă!” spuse tatăl ei. „Dar trebuie să înduram!”

Oamenii se uitau la el. Apoi, în perechi sau în grupuri mici, au început să se îndepărteze.

— Stai, spuse tatăl ei, ridicând mâna. „Trebuie să rămânem împreună, să luptăm în continuare! Clanul...”

„Nu suntem un clan”, a spus un bărbat cenușiu. „Pot supraviețui mai bine pe cont propriu. Gata cu lupta. Ne bat atunci când ne luptăm.”

Tatăl ei coborî sabia, vârful ei lovind pământul. Tava s-a mutat lângă el, îngrijorată, în timp ce îi privea pe ceilalți mergând spre noapte. Aerul era încă plin de fum. Aieli care

plecau erau umbre, topindu-se în întuneric, ca vârtejele de praf suflate de vânt. Nu s-au oprit să-și îngroape morții.

Tatăl ei și-a plecat capul și a aruncat sabia pe pământul acoperit cu cenuşă.

Erau lacrimi în ochii lui Aviendha. Nu era nicio rușine să plângi din cauza acestei tragedii. Se temea de adevăr și nu mai putea nega.

Aceștia fuseseră rădăcini Seanchan, călare pe raken. Imperiul Corbului, Făcătorii de Lumină din prima ei viziune, erau Seanchan - și nu existaseră până la mijlocul Epocii actuale, când armatele lui Artur Hawkwing traversaseră oceanele...

Ea nu vedea trecutul profund al poporului ei. Ea le vedea viitorul.

Prima ei oară prin stâlpi, fiecare pas o dusese înapoi, mișcând-o în timp către Age of Legends. Se părea că de data aceasta, viziunile începuseră într-un punct îndepărtat în viitor și lucrau înapoi spre ziua ei, fiecare viziune sărind înapoi cu o generație sau două. Lacrimile curgându-i pe față, ea a făcut următorul pas.

49
Curtea Soarelui

Ea era Ladalin, Înțeleptul din Taardad Aiel. Cât și-ar fi dorit să fi putut învăța să canalizeze. A fost un gând rușinos, să-și dorească un talent pe care nu-l avea, dar ea nu-l putea nega.

Stătea în cort, simțindu-se regretată. Dacă ar fi fost capabilă să lucreze cu Puterea Unică, poate că ar fi putut face mai mult pentru a-i ajuta pe răniți. Ar fi putut să rămână tânără pentru a-și conduce clanul și poate că oasele nu i-ar fi ținut așa ceva. Bătrânețea era o frustrare când erau atât de multe de făcut.

Pereții cortului fosneau în timp ce șefii clanului rămași se așezară. În cameră era doar un alt Înțelept, Mora din Goshien Aiel. Nici ea nu putea canaliza. Seanchan au fost deosebit de hotărâți când a fost vorba de a ucide sau de a captura pe toți Aiel – bărbați sau femei – care au arătat vreun talent cu Puterea Unică.

Era un grup rău adunat în cort. Un tânăr soldat cu un singur braț a intrat cu un braț cald și l-a pus în mijlocul lor,

apoi s-a retras. Mama lui Ladalin vorbise despre vremurile în care încă mai existase gai'shain pentru a face o astfel de muncă. Oare existase cu adevărat Aiel, bărbat sau Fecioara, care nu fusese nevoie pentru războiul împotriva Seanchanului?

Ladalin întinse mâna ca să-și încălzească mâinile la brazier, cu degetele înnodate de vârstă. Ea ținuse o suliță când era tânără; majoritatea femeilor au făcut-o, înainte de a se căsători. Cum ar putea o femeie să rămână în urmă când Seanchan folosea soldații de sex feminin și damanele lor cu atâta eficiență?

Auzise povești despre zilele mamei sale și ale mamei ei, dar păreau incredibile. Războiul era tot ceea ce cunoscuse vreodată Ladalin. Primele ei amintiri de fetiță au fost despre loviturile Almoth. Tinerețea ei fusese petrecută antrenându-se. Ea luptase în bătăliile concentrate în jurul pământului care fusese cunoscut sub numele de Tear.

Ladalin se căsătorise și crescuse copii, dar concentrase fiecare suflare asupra conflictului. Aiel sau Seanchan. Amândoi știau că, în cele din urmă, va rămâne doar unul dintre cei doi.

Arăta din ce în ce mai mult ca și cum ar fi Aieli cei forțați să iasă. Asta era o altă diferență între ziua ei și ziua mamei ei. Mama ei nu vorbise despre eșec; Viața lui Ladalin a fost plină de etape de retragere și retragere.

Ceilalți păreau absorbiți de gândurile lor. Trei șefi de clan și doi Înțelepți. Erau tot ce a mai rămas din Consiliul celor Douăzeci și doi. Vânturile din Highland se scurgeau prin clapele cortului, înghețându-i spatele. Tamaav a fost ultimul care a sosit. Părea la fel de bătrân pe cât se simțea ea, cu fața cicatrice și ochiul stâng pierdut în luptă. S-a așezat pe stâncă. Aielul nu mai purta covoare sau perne. Numai cele esențiale puteau fi transportate.

„Turnul Alb a căzut”, a spus el. „Cercetașii mei m-au informat nu acum o oră. Am încredere în informațiile lor.” Fusese întotdeauna un bărbat contondent și un bun prieten cu soțul ei, care căzuse anul trecut.

„Atunci odată cu ea vine și ultima noastră speranță”, a spus Takai, cel mai tânăr dintre șefii de clan. A fost al treilea șef al Miagomei în tot atâtea ani.

— Nu vorbi așa, spuse Ladalin. "Intotdeauna exista speranta."

„Ne-au împins până la acești munți blestemați”, a spus Takai. „Shiande și Daryne nu mai există. Rămân doar cinci

clanuri, iar unul dintre acestea este rupt și împrăștiat. Suntem bătuți, Ladalin.”

Tamaav oftă. Ar fi pus o coroană de mireasă la picioarele lui, dacă anii ar fi fost mai devreme și vremurile diferite. Clanul ei avea nevoie de un șef. Fiul ei încă se gândea că va deveni acela, dar odată cu capturarea recentă a lui Seanchan a lui Rhuidean, clanurile nu erau sigure cum să aleagă noi lideri.

„Trebuie să ne retragem în Țara Triple”, a spus Mora cu vocea ei blândă, de matronă. „Și căutați pocăință pentru păcatele noastre.”

„Ce păcate?” se răsti Takai.

„Zaurul a vrut pace”, a răspuns ea.

„Dragonul ne-a părăsit!” spuse Takai. „Refuz să urmăresc memoria unui bărbat pe care abia l-au cunoscut străbunii mei. Nu am făcut niciun jurământ să urmăm pactul lui nebun. Noi-"

— Pace, Takai, spuse Joshem. Ultimul dintre cei trei șefi de clan a fost un bărbat mic, cu fața de șoim, cu niște sânge andoran în el de la stră-tatăl său. „Numai Țara Triple are vreo speranță pentru noi, acum. Războiul împotriva Corbilor a fost pierdut.”

Cortul a căzut nemișcat.

„Au spus că ne vor vâna”, a spus Takai. „Când au cerut capitularea, ne-au avertizat să nu ne retragem. Tu stii asta. Au spus că vor distruge orice loc unde s-au adunat trei Aiel.”

„Nu ne vom preda”, a spus Ladalin cu fermitate. Mai ferm decât simțea ea să fie sinceră.

„Predarea ne-ar face gai'shain”, a spus Tamaav. Au folosit cuvântul pentru a însemna unul fără onoare, deși nu așa îl folosise mama lui Ladalin. „Ladalin. Care este sfatul tău?”

Ceilalți patru s-au uitat la ea. Ea era din descendența Dragonului, una dintre ultimii în viață. Celelalte trei linii fuseseră distruse.

„Dacă devenim sclavi ai seanchanilor, aielii ca popor nu vor mai fi”, a spus ea. „Nu putem câștiga, așa că trebuie să ne retragem. Ne vom întoarce în Țara Triple și ne vom consolida puterea. Poate copiii noștri pot lupta acolo unde noi nu putem.”

Tăcere din nou. Toți știau că cuvintele ei sunt în cel mai bun caz optimiste. După zeci de ani de război, Aiel-ii erau o mică parte din numărul lor când fuseseră.

Canalizatorii Seanchan au fost brutali în eficacitatea lor. Deși Wise Ones și Dragon Blooded au folosit Puterea Unică în luptă, nu a fost suficient. Aceia blestemati! Fiecare canal pe care Aiel l-a pierdut pentru a-l captura a fost în cele din urmă întors împotriva lor.

Adevăratul punct de cotitură în război fusese intrarea celorlalte națiuni. După aceea, Seanchan au reușit să pună mâna pe popoarele zonelor umede și să elimine mai mulți canalizatori din rândurile lor. Corbii erau de neoprit; acum că Tar Valon căzuse, fiecare tărâm din zonele umede era supus seanchanilor. Numai Turnul Negru încă mai lupta, deși Asha'man a făcut-o în secret, deoarece fortăreața lor căzuse cu ani în urmă.

Aiel nu putea lupta în secret. Nu a fost nicio onoare pentru asta. Desigur, ce mai conta onoarea acum? După decese de sute de mii? După arderea lui Cairhien și curățarea lui Illian? Trecuseră douăzeci de ani de când Seanchan câștigaseră mașinile de război andorene. Aielul se prăbușise spre înfrângere de zeci de ani; era o dovadă a naturii lor tenace că duraseră atât de mult.

„Asta este vina lui”, a spus Takai, încă arătând îmbufnat. „Car'a'carnul ar fi putut să ne conducă spre glorie, dar ne-a abandonat.”

"Vina lui?" spuse Ladalin, înțelegând – poate pentru prima dată – de ce acea afirmație era greșită. "Nu. Aiel își asumă responsabilitatea pentru ei înșiși. Aceasta este vina noastră, și nu a îndepărtatului meu străbătă. Am uitat cine suntem. Suntem fără onoare.”

„Onoarea ne-a fost luată de la noi”, a spus Takai, oftând în timp ce se ridica. „Oamenii Dragonului într-adevăr. La ce folosește să fii poporul lui? Am fost închipuiți să fim o suliță, spun legendele, forjată în Țara Triple. Ne-a folosit, apoi ne-a aruncat. Ce trebuie să facă o suliță aruncată, decât să mergi la război?”

Ce într-adevăr, se gândi Ladalin. Dragonul ceruse pace, gândindu-se că aceasta va aduce fericire pentru Aiel. Dar cum puteau ei să fie fericiți, când Seanchanul blestemat de Lumină se aflau pe pământ? Ura ei față de invadatori era profundă.

Poate că acea ura îi distrusese pe Aiel. Ea a ascultat urlatul vântului în timp ce Takai ieșea din cort. În ziua de mâine, Aielul avea să se întoarcă în Țara Triple. Dacă nu acceptau ei înșiși pacea, se părea că ar trebui să li se impună.

Aviendha a mai făcut un pas înainte. Aproape ajunsese chiar în centrul coloanelor și cioburi de lumină scânteiau în jurul ei.

Lacrimile ei curgeau liber acum. Se simțea ca un copil. A fi Ladalin fusese mai rău decât ceilalți, căci în ea, Aviendha văzuse indicii de adevărate căi ale lui Aiel, dar corupte, ca și cum ar fi vrut să bată joc. Femeia se gândise la război și îl asociase cu onoare, dar nu înțelesese ce este cinstea. Nu gai'shain? Retragere? Nu se menționase despre toh. Aceasta a fost o bătălie lipsită complet de sens sau de rațiune.

De ce lupta? Pentru Ladalin, fusese vorba despre ura față de Seanchan. A fost război pentru că a existat întotdeauna război.

Cum? Cum sa întâmplat asta cu Aiel?

Aviendha a făcut un pas înainte.

Era Oncala, Fecioara suliței. În cele din urmă, avea să renunțe la suliță și să se căsătorească, așa cum a făcut mama ei și mama mamei sale înaintea ei. Dar acum era momentul să lupți.

Ea a pășit pe străzile din Caemlyn, sora ei apropiată purtând steagul Dragonului pentru a-și anunța descendența. Alături de Oncala era bărbatul pentru care probabil avea să renunțe la sulițe. Hehyal, Dawn Runner, omorâse mai mult Seanchan decât oricare dintre membrii societății sale, câștigând mult ji. I se acordase permisiunea de a călători la Rhuidean anul trecut pentru a deveni șef de clan.

Rhuidean. Orașul a fost asediat de Seanchan. Oncala rânji. Seanchan nu avea nicio onoare. Li se spusese că Rhuidean este un loc pentru pace. Aielul nu a atacat palatul din Ebou Dar. Seanchanul nu ar trebui să-l atace pe Rhuidean.

Erau șopârle. A fost o sursă de frustrare constantă faptul că, după zeci de ani de război, liniile de luptă au rămas aproape aceleași ca și după ce străbunicul ei a plecat la Shayol Ghul.

Ea și Hehyal erau însoțiți de două mii de sulițe ca gardă de onoare. Regina Talana știa să se aștepte la ei, așa că porțile albe ale palatului andoran erau deschise. Hehyal făcu semn pentru cincizeci de sulițe, preselectate, să meargă cu ele prin sălile frumoase. Lushness a abundat aici, în palat. Fiecare tapiserie, fiecare vază, fiecare cadru auriu i se păreau o insultă pentru Oncala. Patruzeci de ani

de război, iar Andor nu fusese atins. Zăcea în siguranță, bucurându-se de protecția oferită de apărarea Aiel.

Ei bine, Andor ar vedea. Aiel deveniseră mai puternici prin lupta lor. Cândva, priceperea lor fusese legendară. Acum era mai mare! Când Aiel-ul i-ar fi distrus pe Seanchan, lumea avea să vadă ce învățase Aiel-ul. Conducătorii zonelor umede și-ar fi dorit să fi fost mai generoși.

Ușile sălii tronului erau deschise; Oncala și Hehyal au intrat, lăsându-și escorta. Steagul Dragonului a zburat și aici, o amintire că linia regală Andoran a purtat și descendența Car'a'carn. Un motiv în plus pentru Oncala să-i urască. Nobilimea andorană s-a considerat egali.

Regina Talana era o femeie de vârstă mijlocie, cu părul roșu intens și strălucitor. Nu foarte frumos, dar foarte regal. Vorbea în liniște cu unul dintre consilierii ei și îi făcu semn lui Aiel să aștepte. O insultă, deliberată. Oncala fugea.

În cele din urmă, au fost chemați să se apropie de Tronul Leului. Fratele Talanei, protectorul ei, stătea în spatele ei în haine de curte – o vestă și o haină – mâna pe sabia lui. Oncala ar fi putut să-l omoare în timp ce abia transpira.

— Ah, spuse regina Talana. „Taardad Aiel din nou. Mai porti sulița, Oncala?

Oncala și-a încrucișat brațele, dar nu spuse nimic. Ea știa că nu era bună cu oamenii. Când vorbea, insultele erau prea frecvente. Mai bine să-l lași pe șeful clanului să preia conducerea.

— Presupun că ești aici să cerși din nou ajutor, spuse Talana.

Hehyal se înroși, iar Oncala și-a dorit — pentru o clipă — să nu-și fi lăsat sulița afară.

— Avem ceva pentru tine, spuse Hehyal, scoțând o pungă de piele și întinzând-o unuia dintre Gărzile Reginei. Bărbatul a deschis-o, inspectând hârtiile dinăuntru. O altă insultă. Trebuie tratați ca niște asasini? Oncalei nu i-a plăcut Regina, adevărat, dar familia ei și a Talanei au jurat credință din cauza mamelor lor mari, care fuseseră primele surori.

Soldatul i-a înmânat Reginei hârtiile. Talana le cercetă cu atenţie, cu fața deveni îngrijorată şi gânditoare.

Talana, la fel ca majoritatea conducătorilor de sub Pacea Dragonului, era îngrijorat de Seanchan. Tehnicile și priceperea Imperiului Raven de a modela Puterea Unică

erau în creștere. Deocamdată, Aieli i-au ținut într-un impas. Ce s-ar întâmpla dacă Seanchan ar câștiga? S-ar ține ei de jurământul lor?

Cât de mult se putea avea încredere în Seanchan? Agenții lui Hehyal petrecuseră mult timp în ultimul deceniu plantând chiar această întrebare printre marile curți ale lumii. Era un om înțelept. Chiar înainte să devină șef, își dăduse seama că acest război nu putea fi câștigat doar de Aiel. Aveau nevoie de aceste zone umede moi.

Și acesta era motivul final pentru care Oncala îi ura.

„De unde ai luat astea?” întrebă Talana.

— De la palatul Seanchan, spuse Hehyal. „Nu ar fi trebuit să lovească la Rhuidean. Prin onoare, asta ne-a permis să facem reciprocitate – deși atacul nostru a fost făcut în liniște pentru a le recupera. Bănuisem de multă vreme unde se află, și doar onoarea mea de a nu încălca palatul sacru din Seanchan m-a ținut înapoi.”

Fața Talanei deveni tare. „Ești sigur că acestea sunt autentice?”

„Mă întrebi?” întrebă Hehyal.

Regina Talana clătină din cap, părând tulburată. Ea știa că Aielul nu mințea.

„Am avut răbdare cu tine”, a spus Hehyal. „Am venit la tine și am explicat ce se va întâmpla dacă nu putem reține Seanchanul.”

„Pacea Dragonului...”

„Ce pasă au ei de Dragon?” întrebă Hehyal. „Sunt invadatori care l-au forțat să se închine în fața împărătesei lor. Ea este considerată mai presus de el. Nu vor ține promisiunile pe care le-au făcut unui inferior.”

Regina Talana se uită din nou în jos. Documentele erau planurile Seanchan de a ataca Andor, împreună cu un complot detaliat pentru asasinarea reginei. Dedesubt se aflau planuri similare pentru a trata conducătorii Tear, The Two Rivers și Illian.

„Trebuie să am timp să mă consult cu consilierii mei”, a spus Talana.

O avem, se gândi Oncala zâmbind. Oncala știa deja care va fi răspunsul Reginei. Trucul fusese să o facă să ia în considerare acțiune.

Hehyal dădu din cap, iar cei doi se retraseră. Oncala a fost nevoită să nu țipe victorie. Dacă Andor ar intra în război, ar urma și celelalte națiuni, în special cele din Pactul Grifonului și cele din Curtea Soarelui. Se uitau la

Regina Andoran la fel cum priveau celelalte clanuri Aiel la Oncala. Sângele lui Rand al'Thor avea multă greutate.

"Este corect?" întrebă Hehyal în timp ce mergeau, cu sulițele înconjurându-i pentru a ține departe urechile indiscrete.

începu Oncala. „A fost planul tău."

El a dat din cap, încruntat.

Nimic din ceea ce îi spusese Reginei nu fusese neadevărat. Onoarea lor a fost nepătată. Cu toate acestea, Hehyal omise una dintre foile pe care le descoperiseră. Acela îi explicase că celelalte foi erau planuri de urgență.

Descrierile forțelor militare ale lui Andor, sugestii despre cum să folosiți porțile și dragonii pentru a ataca Caemlyn, chiar complotul de asasinare a reginei Talana – acestea fuseseră întocmite doar în cazul în care Andor intra în război. Au fost menite ca un studiu preventiv asupra unui potențial inamic, nu un plan real de atac.

A fost practic același lucru. Seanchan erau șerpi. În cele din urmă aveau să-l prindă pe Andor, iar până atunci Aiel-ul ar putea fi în imposibilitatea de a ajuta. Dacă acest război ar merge prost, oamenii ei ar merge în Țara Triple și ar lăsa să fie cuceriți pe cei proști de mlaștini. Seanchan ar găsi imposibil să lupte cu Aiel în patria lor.

Mult mai bine ca Regina Talana să intre în război acum. Pentru binele ei, era mai bine să nu fi văzut niciodată acea altă foaie.

„S-a făcut", a spus Hehyal. „Nu mai este loc de întrebări acum."

Oncala dădu din cap. Seanchan ar cădea, iar Aiel-ul și-ar lua locul de drept. Sângele Dragonului Renăscut era în venele ei. Ea merita să conducă.

Nu Imperiul Corbului va fi cel care a crescut la sfârșitul tuturor acestor lucruri, ci Imperiul Dragonului.

— Nu vreau să continui, spuse Aviendha pădurii goale de sticlă.

Briza căzuse încă. Comentariul ei a fost primit cu tăcere. Lacrimile ei marcaseră praful de lângă picioare, ca niște picături de ploaie căzute.

„Acea... creatură nu avea onoare", a spus ea. „Ea ne-a distrus".

Cel mai rău era că femeia — Oncală — se gândise la mama mamei ei. Bunica ei. În capul lui Ocala, existase o față atașată acestui titlu. Aviendha o recunoscuse.

Ca a ei.

Î

Ingrozindu-se, închizând ochii, ea păși înainte în chiar centrul coloanelor radiante.

Era Padra, fiica Dragonului Renăscut, mândră Fecioara Suliței. Ea și-a smuls arma din gâtul unui Seanchan pe moarte, apoi i-a privit pe ceilalți fugind prin poarta lor.

Blestema ușoară pe cel care a învățat Călătoriile Seanchan, se gândi Padra. Chiar dacă țesăturile lor nu sunt foarte elegante.

Era convinsă că nicio persoană vie nu înțelege Puterea Unică așa cum o făceau ea și frații ei. Putea să țese încă de când era mică, iar frații și sora ei erau la fel. Pentru ei, a fost firesc, iar toți ceilalți care au canalizat li s-au părut incomode prin comparație.

A avut grijă să nu vorbească așa. Lui Aes Sedai și Wise Ones nu le plăcea să li se amintească de neajunsurile lor. A fost totuși adevărat.

Padra s-a alăturat surorilor ei-suliță. Unul dintre ei l-au lăsat mort pe iarbă, iar Padra a plâns-o. Tarra, din Taardad Aiel. Ea va fi amintită. Dar onoarea era a lor, pentru că uciseră opt soldați Seanchan.

Ea a țesut o poartă – pentru ea, sa întâmplat cât de repede putea să creadă. Ea deținea Puterea Unică pentru totdeauna, chiar și în timp ce dormea. Ea nu știuse niciodată cum era să nu aibă acea Putere mângâietoare și răspândită în fundul minții ei. Alții au spus că se temeau să fie consumați de ea, dar cum a fost posibil? Saidar era o bucată din ea, ca brațul sau piciorul. Cum ar putea cineva să fie consumat de propria carne, oase și sânge?

Poarta ducea la tabăra Aiel din ţinutul numit Arad Doman. Tabăra nu era un oraș; Aiel nu avea orașe. Dar era o tabără foarte mare și nu se mutase de aproape un deceniu. Padra traversă iarbă cu pași mari, iar Aiel în cadin'sor și-a arătat respectul. Padra și frații ei, ca copii ai Dragonului, deveniseră... ceva pentru Aiel.

Nu lorzi – conceptul acela i-a îmbolnăvit-o. Dar ea era mai mult decât un algai'd'siswai obișnuit. Șefii clanurilor au căutat sfaturi la ea și la frații ei, iar Înțelepții s-au interesat în mod deosebit de ei. I-au permis să canalizeze, deși ea nu era una dintre ei. Ea nu a putut de curând să se oprească din canalizare, atunci când a putut să nu mai respire.

Și-a dat drumul pe surorile ei-suliță, apoi și-a îndreptat direct spre cortul lui Ronam. Șeful clanului – fiul lui Rhuarc – ar trebui să audă raportul ei. Ea a intrat și a fost surprinsă să vadă că Ronam nu era singur. Un grup de

bărbați stătea pe covor, șefii de clan fiecare. Frații ei stăteau și ei acolo.

— Ah, Padra, spuse Ronam. „Te-ai întors.”

— Pot să mă întorc altă dată, Ronam, spuse ea.

„Nu, ai fost căutat pentru această întâlnire. Stai și împărtășește-mi umbra.”

Padra și-a plecat capul la onoarea pe care i-a arătat-o. Ea stătea între Alarch și Janduin, frații ei. Deși cei patru frați erau cvadrupleți, păreau foarte diferiți. Alarch a luat mai multe după partea lor de zone umede și avea părul negru. Janduin era blond și înalt. Alături de el Marinna, sora lor, mică, cu o față rotundă.

— Ar trebui să raportez, îi spuse Padra lui Ronam, că patrula Seanchan a fost acolo unde credeam noi. I-am angajat.”

S-au auzit mormăituri incomode despre asta.

„Nu este împotriva Păcii Dragonului ca ei să intre în Arad Doman”, a spus Tavalad, șeful clanului Goshien Aiel.

„Nici nu este greșit să-i omorâm pentru că ne-am apropiat prea mult, șef de clan”, a răspuns Padra. „Aielii nu sunt legați de Pacea Dragonului. Dacă seanchanii doresc să riște să ne inspecteze tabăra, atunci trebuie să știe că este un risc.

Câțiva dintre ceilalți – mai mult decât s-ar fi așteptat ea – dădu din cap la acel comentariu. Ea îi aruncă o privire lui Janduin, iar el ridică o sprânceană. Ea ridică pe ascuns două degete. Două Seanchan, morți de sulița ei. Ar fi vrut să-i ia prizonieri, dar Seanchanul nu merita să devină gai'shain. Au făcut și prizonieri groaznici. Mai bine să-i scutiți de rușine și să-i lăsați să moară.

„Ar trebui să vorbim ceea ce am venit să spunem”, a spus Alalved, șeful Tomanelle Aiel. Padra a făcut o numărătoare rapidă. Toți unsprezece șefi au fost contabilizați, inclusiv cei care au jurat de sânge unul împotriva celuilalt. O astfel de întâlnire nu se mai văzuse de ani de zile, nu de când tatăl ei se pregătea pentru Ultima Bătălie.

„Și ce am venit să spunem?” întrebă unul dintre ceilalți.

Alalved clătină din cap. „Sulițele devin neliniștite. Aielele nu sunt menite să îngrășeze pe pământuri luxuriante, îngrijind culturile. Suntem războinici.”

— Dragonul a cerut pace, spuse Tavalad.

— Dragonul le-a cerut altora pace, a răspuns Alalved. „I-a exclus pe Aiel.”

„Este adevărat”, a spus Darvin, șeful Reynului.

„Ne întoarcem să ne atacăm unul pe celălalt după toți acești ani în care ne-am ținut vrăjile de sânge în întrerupere?” întrebă Ronam încet. Era un excelent șef de clan, la fel ca și Rhuarc. Înțelept, dar nu se teme de luptă.

„Care ar fi rostul?” întrebă Shedren, șeful lui Daryne Aiel. Alții au dat din cap. Dar asta ridica o problemă mai mare, una despre care mama ei vorbise adesea. Ce avea să fie Aiel, acum că datoria lor față de trecut fusese împlinită, toh-ul lor ca popor curățat?

„Cât timp putem aștepta”, a spus Alalved, „știind că au femei Aiel prizoniere cu acele brățări ale lor? Au trecut ani și continuă să refuze toate ofertele de plată și troc! Ne întorc civilizația cu grosolănie și insulte.”

„Nu suntem menți să cerșim”, a spus Bruan în vârstă. „Aielul va deveni în curând zone umede hrănite cu lapte.”

Toți dădu din cap la cuvintele lui. Înțeleptul Bruan a trăit ultima bătălie.

„Dacă împărăteasa Seanchan...” Ronam clătină din cap și ea știa la ce se gândea el. Bătrâna împărăteasă, cea care domnise în timpul ultimei bătălii, fusese considerată o femeie de onoare de către tatăl lui Ronam. Aproape că se ajunsese la o înțelegere cu ea, așa că s-a spus. Dar trecuseră mulți ani de la domnia ei.

— Indiferent, continuă Ronam, sulițele se ciocnesc; oamenii noștri se luptă când se întâlnesc. Este natura noastră. Dacă Seanchanul nu va asculta rațiunea, atunci din ce cauză trebuie să-i lăsăm să fie?

— Oricum, această pace a Dragonului nu va dura mult, spuse Alalved. „Încărcările dintre națiuni sunt obișnuite, deși nimeni nu vorbește despre ele. Car'a'carn a cerut promisiuni ale monarhilor, dar nu există nicio aplicare. Mulți oameni din zonele umede nu pot fi ținuți la cuvânt și îmi fac griji că Seanchanul îi va devora în timp ce se ceartă.

Au fost multe încuviințări din cap. Numai Darvin și Tavalad nu păreau convinși.

Padra și-a ținut respirația. Știau că asta va veni. Confruntările cu Seanchan, neliniștea clanurilor. Ea visase la această zi, dar se temea și de ea. Mama ei câștigase un ji grozav în luptă. Padra avusese puține șanse să se dovedească.

Un război cu Seanchan... perspectiva a revigorat-o. Dar ar însemna și multă moarte.

„Ce spun copiii Dragonului?” întrebă Ronam, uitându-se la cei patru.

Tot părea ciudat că acești bătrâni se uitau la ea. Ea se uită la sayar, confortabil în fundul minții ei și și-a luat putere din el. Ce s-ar face fără ea?

„Spun că trebuie să-i revendicăm pe ai noștri care sunt ținuți de Seanchan”, a spus Marinna. Ea se antrena pentru a deveni o Înțeleaptă.

Alarch părea nesigur și se uită la Janduin. Alarch a amânat adesea fratele său.

— Aielul trebuie să aibă un scop, spuse Janduin, dând din cap. „Suntem inutili așa cum suntem și nu am promis că nu vom ataca. Este o dovadă a răbdării și respectului nostru pentru tatăl meu că am așteptat atât de mult.”

Ochii se întoarseră spre Padra. „Sunt dușmanii noștri”, a spus ea.

Rând pe rând, bărbații din cameră dădu din cap. Părea un eveniment atât de simplu pentru a pune capăt anilor de așteptare.

„Du-te la clanurile tale.” Ronam se ridică. „Pregătește-le”.

Padra rămase aşezată în timp ce ceilalţi îşi luau rămas bun, unii sumbru, alţii entuziasmaţi. Şaptesprezece ani au fost prea lungi pentru ca Aiel să rămână fără luptă.

Curând, cortul a fost gol, cu excepția lui Padra. A așteptat, uitându-se la covorul din fața ei. Război. Era entuziasmată, dar o altă parte a ei era sumbră. Simțea ca și cum ar fi pus clanurile pe o cale care le-ar schimba pentru totdeauna.

„Padra?” întrebă o voce.

Se întoarse și îl văzu pe Ronam stând în intrarea în cort. Ea se înroși și se ridică. Deși era cu zece ani mai mare decât ea, era destul de frumos. Ea nu ar renunța niciodată la suliță, desigur, dar dacă ar face-o...

— Pari îngrijorat, spuse el.

„Mă gândeam pur și simplu.”

— Despre Seanchan?

„Despre tatăl meu”, a răspuns ea.

"Ah." Ronam dădu din cap. „Îmi amintesc când a venit prima dată la Cold Rocks Hold. Eram foarte tânăr.”

„Ce impresie ai avut despre el?”

„Era un om impresionant”, a spus Ronam.

"Nimic altceva?"

A scuturat din cap. „Îmi pare rău, Padra, dar nu am petrecut mult timp cu el. Drumul meu m-a dus în altă parte. Totuși, am... auzit lucruri de la tatăl meu.”

Ea înclină capul.

Ronam se întoarse și se uită pe clapele deschise ale cortului, spre iarba verde de dincolo. „Tatăl meu l-a numit pe Rand al'Thor un om inteligent și un mare lider, dar unul care nu știa ce să facă cu Aiel. Îmi amintesc că spunea că atunci când Car'a'carnul era printre noi, nu se simțea ca unul dintre noi. De parcă l-am făcut inconfortabil.” Ronam clătină din cap. „Toți ceilalți au fost planificați, dar Aiel au fost lăsați în derivă.”

„Unii spun că ar fi trebuit să ne întoarcem în Țara Triple”, a spus ea.

— Nu, spuse Ronam. „Nu, asta ne-ar fi distrus. Părinții noștri nu știau nimic despre caii de aburi sau tuburile dragonului. Dacă Aielul s-ar întoarce în Deșeuri, am fi devenit irelevanți. Lumea ar trece pe lângă noi și am dispărea ca popor.”

„Dar război?” spuse Padra. "Este corect?"

— Nu știu, spuse Ronam încet. „Suntem Aiel. Este ceea ce știm să facem.”

Padra dădu din cap, simțindu-se mai sigură.

Aielul avea să călărească din nou la război. Și ar fi multă onoare în asta.

Aviendha clipi. Cerul era întunecat.

Era epuizată. Mintea ei era secătuită, inima i s-a deschis – ca și cum și-ar fi sângerat puterea la fiecare bătaie. Ea s-a așezat în mijlocul coloanelor întunecate. Copiii ei. Și-a amintit chipurile lor de la prima ei vizită la Rhuidean. Ea nu văzuse asta. Nu că și-ar fi amintit, cel puțin.

„Este destinat?” ea a intrebat. „Putem să-l schimbăm?”

Nu a fost niciun răspuns, desigur.

Lacrimile ei erau uscate. Cum a reacționat cineva când a văzut distrugerea totală - nu, decăderea totală - a poporului cuiva? Fiecare pas li s-a părut logic celor care l-au făcut. Dar fiecare luase Aielul spre capătul lor.

Ar trebui cineva să vadă asemenea viziuni îngrozitoare? Și-ar fi dorit să nu fi pășit niciodată înapoi în pădurea de stâlpi. Era ea de vină pentru ceea ce avea să se întâmple? Linia ei era cea care avea să-și condamne oamenii.

Nu era ca evenimentele pe care le văzuse când trecea în ring în prima ei vizită la Rhuidean. Acestea fuseseră posibilități. Viziunile din această zi păreau mai reale. Era aproape sigură că ceea ce experimentase nu era doar una dintre multele posibilități. Ceea ce văzuse avea să se

întâmple. Pas cu pas, onoarea s-a scurs din poporul ei. Pas cu pas, Aielul a trecut de la mândru la nenorocit.

Trebuia să fie mai multe. Furiosă, s-a ridicat și a mai făcut un pas. Nu s-a intamplat nimic. Merse până la marginea stâlpilor, apoi se întoarse, furioasă.

— Arată-mi mai multe, a cerut ea. „Arată-mi ce am făcut ca să provoace asta! Este descendența mea cea care ne-a adus ruina! Care este rolul meu în asta?”

Ea a intrat din nou în stâlpi.

Nimic. Păreau morți. Ea a întins mâna și a atins unul, dar nu a existat viață. Fără zumzet, fără sentiment de Putere. Ea închise ochii, storcând încă o lacrimă din colțul fiecărui ochi. Lacrimile îi curgeau pe față, lăsând o linie de umezeală rece pe obraji.

„Pot să-l schimb?” ea a intrebat.

Dacă nu pot, se gândi ea, mă va împiedica asta să încerc?

Răspunsul a fost simplu. Nu. Nu ar putea trăi fără să facă ceva pentru a evita această soartă. Ea venise la Rhuidean căutând cunoștințe. Ei bine, ea o primise. Cu mai multă abundență decât își dorise ea.

Ea deschise ochii și strânse din dinți. Aiel și-a asumat responsabilitatea. Aiel a luptat. Aiel reprezenta onoare. Dacă ea era singura care cunoștea terorile viitorului lor, atunci era de datoria ei – în calitate de Înțelept – să acționeze. Și-ar salva oamenii.

Ea a plecat de pe stâlpi, apoi a fugit. Trebuia să se întoarcă, să se consulte cu ceilalți Înțelepți. Dar mai întâi avea nevoie de liniște, în Țara Triple. E timpul să te gândești.

50
Alegerea dușmanilor

Elayne stătea îngrijorată, cu mâinile în poală, ascultând bubuiturile îndepărtate. Ea alesese în mod intenționat sala tronului, mai degrabă decât o sală de audiență mai puțin formală. Astăzi, a trebuit să fie văzută ca o regină.

Sala tronului era impunătoare, cu stâlpii săi maiestuoși și ornamentația fastuoasă. Lămpi aurii ardeau într-un șir lung și dublu de fiecare parte a încăperii, rupându-se doar pentru stâlpi. În fața lor stăteau paznici în alb și roșu, cu

pieptarurile lustruite sclipind. Coloanele de marmură erau asortate de covorul gros purpuriu, țesut cu Leul din Andor în aur în centru. Se ducea spre Elayne, purtând Coroana Trandafirilor. Rochia ei era după o modă tradițională, mai degrabă decât cele favorizate în instanță în prezent; mânecile erau largi, cu manșetele proiectate să cadă până la un punct brodat cu aur sub mâna ei.

Acest model a fost reluat de corsetul, care era suficient de înalt pentru a fi modest, dar suficient de jos pentru a aminti tuturor că Elayne era o femeie. Unul încă necăsătorit. Mama ei se căsătorise cu un bărbat din Cairhien la începutul domniei ei. Alții s-ar putea întreba dacă Elayne ar face același lucru pentru a-și cimenta strânsoarea acolo.

Se auzi un alt bum îndepărtat. Zgomotul dragonilor trăgând devenea familiar. Nu chiar un tunet – mai jos, mai regulat.

Elayne fusese învățată să-și ascundă nervozitatea. Mai întâi de tutorele ei, apoi de către Aes Sedai. Indiferent ce credeau unii oameni, Elayne Trakand își putea controla temperamentul atunci când avea nevoie. Și-a ținut mâinile în poală și și-a forțat limba să rămână nemișcată. Să arăți nervozitate ar fi mult mai rău decât furie.

Dyelin stătea pe un scaun lângă tron. Femeia impunătoare purta părul auriu nelegat în jurul umerilor ei și lucra în liniște la un cerc de broderie. Dyelin a spus că a relaxat-o, oferind mâinilor ceva de făcut în timp ce mintea era ocupată. Mama lui Elayne nu a fost prezentă. Astăzi, s-ar putea să fie o distragere prea mare a atenției.

Elayne nu-și putea permite același lux al lui Dyelin. Trebuia să fie văzută conducând. Din păcate, „conducerea” a luat deseori forma de a sta pe tronul ei, cu ochii în față, proiectând hotărâre și control în timp ce ea aștepta. Sigur că demonstrația a fost făcută până acum?

Un alt boom. Poate că nu.

Auzea discuții blânde în camera de ședere din partea sălii tronului. Acele scaune înalte încă din Caemlyn primiseră o invitație regală de a se întâlni cu regina într-o discuție despre cerințele de salubritate pentru cei care stau în afara orașului. Acea întâlnire avea să aibă loc la greva orelor cinci, dar invitațiile sugeraseră că scaunele înalte urmau să sosească cu două ore mai devreme.

Formularea mesajului ar fi trebuit să fie evidentă. Elayne avea de gând să facă ceva important astăzi și îi invita devreme pe High Seats, astfel încât să se poată

bucura de niște interceptări sancționate. Erau ținute bine aprovizionate cu băuturi și feluri mici de carne și fructe în sufragerie. Probabil, discuția pe care a auzit-o a fost speculații despre ceea ce urma să dezvăluie.

Dacă ar ști. Elayne își ținea mâinile în poală. Dyelin și-a continuat lucrul cu acul, trăgându-și limba pentru a scoate o cusătură greșită.

După o așteptare aproape insuportabilă, dragonii au încetat să sune și Elayne a simțit-o pe Birgitte întorcându-se la palat. Trimiterea ei cu grupul era cel mai bun mod de a ști când se întorcea. Momentul de azi trebuia tratat cu grijă absolută. Elayne inspiră și expiră pentru a-și calma nervii. Acolo. Birgitte era cu siguranță în palat acum.

Elayne dădu din cap către căpitanul Guybon. Era timpul să aducem prizonierii.

Un grup de Gărzi a intrat un moment mai târziu, conducând trei indivizi. Arymilla care adulmenea era încă plinuță, în ciuda captivității ei. Femeia mai în vârstă era drăguță, sau ar fi putut fi, dacă ar fi purtat mai mult decât cârpe. Ochii ei mari, căprui, erau mari de frică. De parcă ar fi crezut că Elayne ar putea să o execute în continuare.

Elenia avea mult mai mult control. Ea, ca și ceilalți, fusese dezbrăcată sau rochia ei fină și purta în schimb o rochie zdrențuită, dar își curățase fața și își îmbrăcase părul auriu cu un coc îngrijit. Elayne nu și-a înfometat și nu și-a abuzat prizonierii. Deși erau dușmanii ei, nu erau trădători ai lui Andor.

Elenia o privi pe Elayne. Chipul acela vulpin al ei era gânditor, calculat. Știa ea unde dispăruse armata soțului ei? Fața aceea se simțea ca un cuțit ascuns, lipit de spatele lui Elayne. Niciunul dintre cercetașii ei nu reușise să-i descopere locația. Ușoară! Probleme peste probleme.

A treia femeie a fost Naean Arawn, o femeie zveltă și palidă, al cărei păr negru și-a pierdut mult din strălucire în timpul captivității. Această păruse ruptă înainte ca Elayne să o ia prizonieră, iar ea s-a ferit de celelalte două femei.

Cei trei au fost împinși la piciorul tronului, apoi forțați în genunchi. Pe hol, nobilii Cairhienin se întorceau zgomotoși de la demonstrația dragonilor. Ei ar presupune că s-au întâmplat pe ecranul lui Elayne din întâmplare.

„Coroana îi recunoaște pe Naean Arawn, Elenia Sarand și Arymilla Marne”, a spus Elayne cu voce tare. Asta a liniștit conversațiile din afară – atât pe cele ale nobililor Andoran în sufragerie, cât și pe cele ale Cairhieninilor de afară, pe hol.

Dintre cei trei, numai Elenia a îndrăznit să ridice privirea. Elayne a întâlnit privirea cu una tare ca piatra, iar femeia se înroși înainte de a privi din nou în jos. Dyelin își lăsase deoparte lucrarea de aci și privea cu atenție.

„Coroana s-a gândit mult la voi trei”, a spus Elayne. „Războiul tău greșit împotriva lui Trakand te-a lăsat săraci, iar cererile de răscumpărare au fost respinse de moștenitorii și descendenții tăi. Propriile voastre Case v-au abandonat.”

Cuvintele ei au răsunat în marea sală a tronului. Femeile dinaintea ei se închinară mai mult.

„Acest lucru lasă Coroana cu o enigmă”, a spus Elayne. „Ne enervezi cu existențele tale tulburătoare. Poate că unele regine te-ar fi lăsat la închisoare, dar mi se pare că miroase a indecizie. Mi-ai epuiza resursele și ai face oamenii să șoptească modalități de a te elibera.”

Sala tăcu, cu excepția respirației răgușe a prizonierilor.

„Această coroană nu este predispusă la indecizie”, a spus Elayne. „În această zi, casele Sarand, Marne și Arawn sunt deposedate de titluri și proprietăți, terenurile lor fiind confiscate Coroanei ca răzbunare pentru crimele lor.”

Elenia icni, ridicând privirea. Arymilla gemu, aplecându-se pe covorul centrat pe leu. Naean nu răspunse. Părea amorțită.

Din sufragerie se ridică imediat murmur. Asta a fost mai rău decât o execuție. Când nobilii erau executați, ei erau cel puțin executați cu titlurile lor – într-un fel, o execuție era o recunoaștere a unui dușman demn. Titlul și terenurile au trecut moștenitorului, iar Casa a supraviețuit.

Dar asta... a fost ceva ce puține regine ar încerca vreodată. Dacă Elayne ar fi văzută ca confiscând pământ și bani pentru tron, celălalt nobil s-ar uni împotriva ei. Putea ghici conversațiile din cealaltă cameră. Baza ei de putere era tremurată. Aliații ei, care au fost alături de ea înainte de asediu și s-au confruntat ei înșiși cu posibilitatea execuției, ar putea foarte bine să înceapă acum să se întrebe.

Cel mai bine mergi mai departe repede. Elayne făcu un gest, iar Gărzile i-au tras pe cei trei prizonieri în picioare, apoi i-au condus într-o parte a camerei. Chiar și sfidătoarea Elenia părea uluită. În esență, această proclamare a fost o proclamare a morții. Cât de curând posibil, ei s-ar sinucide în loc să-și înfrunte Casele.

Birgitte își cunoștea semnul. Ea a intrat, conducând grupul de nobili Cairhienin. Au fost invitați la o expoziție a

noii arme a lui Andor pentru „apărarea împotriva Umbrei” și erau o trupă mixtă. Cel mai important din grup a fost probabil fie Bertome Saighan, fie Lorstrum Aesnan.

Bertome era un bărbat scund, cu un fel de chipeș, deși lui Elayne nu-i plăcea felul în care Cairhieninii se bărbiereau și își pudrau frunțile. Purta un cuțit mare la centură – săbiile fuseseră interzise în prezența Reginei – și părea deranjat de modul în care Elayne a tratat prizonierii. La fel de bine ar fi trebuit să fie. Verișoara lui, Colavaere, primise o pedeapsă similară de la Rand, deși asta nu îi afectase întreaga casă. Mai degrabă se spânzurase decât să înfrunte rușinea.

Moartea ei îl ridicase pe Bertome și, deși el fusese foarte atent să nu facă valuri publice împotriva domniei lui Rand, sursele lui Elayne l-au ales drept unul dintre cei mai mari critici privați ai lui Rand în Cairhien.

Lorstrum Aesnan era un bărbat tăcut, slab, care mergea cu mâinile la spate și avea tendința să se uite în jos din nas. Asemenea celorlalți din grup, purta haine închise la culoare după moda Cairhienin, haina lui în dungi cu culorile Casei sale. Se ridicase la proeminență după dispariția lui Rand din Cairhien. Vremurile disperate au dus la progrese rapide, iar acest om nu se mișcase împotriva lui Rand prea repede, dar nici nu se aliase cu el. Acea cale de mijloc i-a dat putere, iar unii i-au șoptit că se gândește să preia tronul.

În afară de cei doi, Cairhieninii de aici erau un pumn de altă nobilime. Ailil Riatin nu era șeful Casei ei, dar de la dispariția fratelui ei – o dispariție care semăna din ce în ce mai mult cu moartea – ea și-a asumat puterea. Riatin era o Casă puternică. Femeia zveltă, de vârstă mijlocie, era înaltă pentru un Cairhienin și purta o rochie albastru închis tăiată cu culori, rochia ei modelată de cercuri prin fuste. Familia ei deținuse recent Tronul Soarelui, chiar dacă doar pentru o perioadă relativ scurtă de timp, și se știa că era o susținătoare vocală a lui Elayne.

Lordul și Lady Osiellin, Lordul și Lady Chuliandred, Lordul și Lady Hamarashle și Lordul Mavabwin se adunaseră în spatele celor mai importanți. Toate erau de o putere medie și toate — dintr-un motiv sau altul — erau probabil blocaje către Elayne. Erau o grămadă de păr tuns cu grijă și frunți pudrate, rochii largi la femei, paltoane și pantaloni la bărbați, dantelă la mansete.

— Lorzii și doamnele mele, spuse Elayne, numind fiecare Cameră pe rând. — Ți-a plăcut demonstrația lui

Andor?

— Într-adevăr, avem, Maiestate, spuse Lorstrum slab, aplecându-și capul cu bunăvoință. „Acele arme sunt destul de... intrigante.”

Evident că căuta informații. Elayne și-a binecuvântat profesorii pentru insistențele lor de a înțelege Jocul Caselor. „Știm cu toții că Ultima Bătălie se apropie repede”, a spus Elayne. „M-am gândit că cel mai bine ar trebui să fie informat Cairhien despre puterea celui mai mare și cel mai apropiat aliat al său. Vor fi momente în viitorul apropiat când va trebui să ne bazăm unii pe alții.”

— Într-adevăr, Maiestate, spuse Lorstrum.

— Majestatea Voastră, spuse Bertome, făcând un pas înainte. Bărbatul scund și-a încrucișat brațele. „Te asigur, Cairhien se bucură de puterea și stabilitatea lui Andor.”

Elayne îl privi. Îi oferea sprijin? Nu, părea și el săpa, întrebându-se dacă Elayne s-ar declara candidat la Tronul Soarelui. Intențiile ei ar fi trebuit să fie evidente până acum – trimiterea unora dintre trupe în oraș fusese o mișcare evidentă, aproape prea evidentă pentru subtilul Cairhienin.

— Ar fi ca Cairhien să aibă o stabilitate similară, spuse Elayne cu grijă.

Câțiva dintre ei dădură din cap, sperând, fără îndoială, că intenționa să-i ofere unuia dintre ei tronul. Dacă ar arunca sprijinul lui Andor în spatele unuia dintre acestea, i-ar garanta victoria. Și i-ar oferi un simpatizant ca rege sau regină.

Altul ar fi putut să fi făcut acel truc. Nu ea. Tronul acela ar fi al ei.

„Preluarea unui tron este o afacere foarte delicată”, a spus Lorstrum. „S-a dovedit... periculos în trecut. Și atât de mulți ezită.”

— Într-adevăr, spuse Elayne. „Nu-l invidiez pe Cairhien incertitudinea pe care a cunoscut-o în ultimele luni.” Și acum momentul. Elayne respiră adânc. „Confruntat cu puterea din Andor, s-ar putea crede că acesta ar fi un moment evident pentru a avea alianțe puternice. De fapt, tronul a dobândit recent mai multe moșii fără mijloace mici. Îmi vine prin minte că aceste moșii nu au administratori.”

Toate au devenit liniștite. Șoaptele din cealaltă cameră s-au oprit. Au auzit bine? Oare Elayne oferise moșii în Andor nobilimii străine?

Ea și-a ascuns zâmbetul. Încet, unii dintre ei au reușit. Lorstrum a zâmbit viclean și a dat din cap în direcția ei.

— Cairhien și Andor au împărtășit de mult timp, continuă Elayne, de parcă ideea i-ar fi venit abia acum prin minte. „Stăpânii noștri s-au căsătorit cu doamnele voastre, doamnele noastre cu domnii voștri și împărtășim multe legături comune de sânge și afecțiune. Ar trebui să cred că înțelepciunea câtorva lorzi Cairhienin ar fi un mare plus pentru curtea mea și poate că mă va educa despre moștenirea mea din partea tatălui meu.

Ea a blocat ochii cu Lorstrum. Ar mușca? Terenurile lui din Cairhien erau mici, iar influența lui mare pentru o vreme, dar asta ar putea înclina. Moșiile pe care le luase de la cei trei prizonieri erau printre cele mai de invidiat din țara ei.

Trebuia să vadă. Dacă ar lua cu forța tronul din Cairhien, oamenii și nobilimea s-ar răzvrăti împotriva ei. Asta a fost parțial vina lui Lorstrum, dacă suspiciunile ei erau adevărate.

Dar dacă ea dădea pământuri din Andor unora dintre nobilimii Cairhienin? Dacă ea a creat mai multe legături între țările lor? Ce se întâmplă dacă ar dovedi că nu le va fura titlurile – ci ar fi dispusă să le dea unora dintre ei mai multe proprietăți? Ar fi oare de ajuns pentru a demonstra că ea nu intenționa să fure pământurile nobilimii Cairhien și să le dea propriului popor? Le-ar ușura asta grijile?

Lorstrum îi întâlni privirea. „Văd un potențial mare pentru alianțe.”

Bertome dădea din cap în semn de apreciere. „Și eu cred că asta ar putea fi aranjat.” Nici unul nu ar renunța la pământurile lor, desigur. Pur și simplu plănuiau să câștige moșii în Andor. Cei bogați.

Ceilalți și-au împărtășit priviri. Lady Osiellin și Lordul Mavabwin au fost primii doi care și-au dat seama. Au vorbit în același timp, oferind alianțe.

Elayne și-a liniștit inima îngrijorată, așezându-se înapoi pe tron. — Mai am de dat o moșie, spuse ea. „Dar cred că ar putea fi împărțit.” Ea i-ar oferi și lui Ailil, pentru a-și câștiga favoarea și a-i recompensa sprijinul. Acum, pentru a doua parte a trucului. — Lady Sarand, strigă Elayne în spatele camerei.

Elenia făcu un pas înainte, purtând cârpele ei.

„Coroana nu este lipsită de milă”, a spus Elayne. „Andor nu te poate ierta pentru durerea și suferința pe care le-ai provocat. Dar alte țări nu au astfel de amintiri. Spune-mi, dacă Coroana ți-ar oferi o oportunitate pentru noi terenuri, s-ar profita această ocazie?

— Pământuri noi, Maiestate? întrebă Elenia. „Despre ce pământuri vorbești?”

„O unificare între Andor și Cairhien ar oferi multe oportunități”, a spus Elayne. „Poate ați auzit de alianța Coroanei cu Ghealdan. Poate ați auzit de ținuturile nou revitalizate din vestul tărâmului. Acesta este un moment de mare oportunitate. Dacă ar fi să vă găsesc vouă și soțului dvs. un loc pentru a forma un nou loc în Cairhien, ați lua ceea ce vi se dă?

— Cu siguranță... aș lua în considerare asta, Maiestate, spuse Elenia, arătând o licărire de speranță.

Elayne se întoarse către lorzii Cairhienin. „Pentru ca toate acestea să intre în vigoare”, a spus ea, „aș avea nevoie de autoritate să vorbesc atât pentru Andor, cât și pentru Cairhien. Cât timp, bănuiți, ar putea dura pentru ca o astfel de situație să fie aranjată?”

„Întoarce-mă în patria mea printr-unul dintre acele portaluri ciudate”, a spus Lorstrum, „și dă-mi o oră”.

— Am nevoie de doar o jumătate de oră, Maiestate, interveni Bertome, aruncându-i o privire spre Lorstrum.

— O oră, spuse Elayne, ridicând mâinile. „Pregătește-te bine.”

— În regulă, spuse Birgitte în timp ce ușa camerei mai mici se închise. „Ce, pe numele meu, mâna stângă sângeroasă a Celui Întunecat tocmai s-a întâmplat?”

Elayne se aşează. A funcționat! Sau părea că așa ar fi. Scaunul de pluș a fost un confort după rigiditatea Tronului Leului. Dyelin se aşează în dreapta ei; Morgase se aşează în stânga ei.

„Ceea ce sa întâmplat”, a spus Morgase, „este că fiica mea este genială”.

Elayne a zâmbit în semn de recunoștință. Birgitte, însă, se încruntă. Elayne simți confuzia femeii. Era singura cu ei în cameră; au trebuit să aştepte o oră pentru a vedea adevăratele rezultate ale complotului lui Elayne.

— În regulă, spuse Birgitte. „Așa că ai cedat o grămadă din pământul lui Andor nobilimii Cairhienin.”

— Ca mită, spuse Dyelin. Nu părea la fel de convinsă ca Morgase. — O manevră inteligentă, Maiestate, dar periculoasă.

"Periculos?" spuse Birgitte. „Sânge și cenușă, vă rog cineva să-i explice idiotului de aici de ce mita este genială sau inteligentă? Cu greu Elayne a descoperit-o.”

„Acesta a fost mai mult decât un cadou”, a spus Morgase. În mod incongruent, s-a apucat de a turna ceai pentru cei din cameră. Elayne nu-și amintea să fi văzut-o pe mama ei turnând ceai înainte. „Ostacolul major care o bloca pe Elayne din Cairhien a fost că va fi privită ca o cuceritoare.”

"Da, deci?" întrebă Birgitte.

„Așa că a făcut legături între cele două națiuni”, a spus Dyelin, acceptând o ceașcă de Tremalking negru de la Morgase. „Dându-i acestui grup un teren în Andor, ea arată că nu va ignora sau sărăci nobilimea Cairhienin.”

„Dincolo de asta”, a spus Morgase, „se face mai puțin o ciudățenie. Dacă ar fi preluat tronul, și-ar fi câștigat pământurile – și ar fi devenit singura persoană care deținea proprietăți în ambele țări. Acum va fi una dintre multele.”

— Dar este periculos, repetă Dyelin. „Lorstrum nu a cedat din cauza mită”.

„Nu a făcut-o?” spuse Birgitte, încruntându-se. "Dar-"

— Are dreptate, spuse Elayne, sorbind ceaiul. „A cedat pentru că a văzut că îi dădeam șansa pentru ambele tronuri.”

Camera a tăcut.

— Cenușă sângeroasă, a jurat în cele din urmă Birgitte.

Dyelin dădu din cap. — Ai creat dușmani care te-ar putea răsturna, Elayne. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, există șanse mari ca fie Lorstrum, fie Bertome să facă o piesă pentru ambele țări.”

— Mă bazez pe asta, spuse Elayne. „Sunt cei mai puternici doi nobili din Cairhien în acest moment, mai ales că Dobraine nu s-a întors de unde l-a dus Rand. Cu ei susținând activ ideea unui monarh comun, avem de fapt o șansă la asta.”

„Te vor sprijini doar pentru că văd șansa de a lua ambele tronuri pentru ei înșiși!” spuse Dyelin.

„Mai bine să-ți alegi dușmanii decât să rămâi în ignoranță”, a spus Elayne. „În esență, mi-am limitat competiția. Ei au văzut dragonii, iar aceștia i-au făcut invidioși. Apoi le-am oferit șansa nu numai de a avea acces la acele arme, ci și de a-și dubla averea. Și pe deasupra, le-am dat sămânța posibilității ca într-o zi să fie numiți rege.”

— Deci vor încerca să te omoare, spuse Birgitte categoric.

— Poate, spuse Elayne. — Sau poate că vor încerca să mă submineze. Dar nu pentru mulți ani – un deceniu, cred. A lovi acum ar însemna să riscăm ca națiunile să se împartă

din nou. Nu, mai întâi se vor stabili și se vor bucura de averea lor. Numai odată ce vor fi siguri că lucrurile sunt în siguranță – și că am devenit relaxat – se vor mișca. Din fericire, sunt două dintre ele, iar asta mă va permite să le joc unul împotriva celuilalt. Și, deocamdată, am câștigat doi aliați convinși – bărbați care își doresc cu ardoare ca oferta mea pentru Tronul Soarelui să reușească. Îmi vor înmâna coroana chiar mie."

— Și prizonierii? spuse Dyelin. „Elenia și ceilalți doi? Chiar intenționați să le găsiți pământuri?"

— Da, spuse Elayne. „Ceea ce am făcut pentru ei este de fapt foarte amabil. Coroana își va asuma datoriile, apoi le va da un nou început în Cairhien, dacă acest lucru funcționează. Va fi bine ca nobilimea Andoran să preia pământuri acolo, deși probabil va trebui să le dau pământ din al meu Cairhienin."

— Te vei lăsa înconjurat de dușmani, spuse Birgitte, clătinând din cap.

— Ca de obicei, spuse Elayne. „Din fericire, trebuie să veghezi asupra mea, îi zâmbi Gardeiului, dar știa că Birgitte îi simțea nervozitatea. Aceasta avea să fie o oră lungă de așteptare.

51
A Testare

Părul de pe gâtul lui Min se ridică în timp ce ținea sabia de cristal. Callandor. Auzise povești despre această armă încă de când era copil, povești sălbatice despre Tear îndepărtată și ciudata Sabie care nu este o sabie. Acum o ținea în propriile degete.

Era mai ușor decât se așteptase ea. Lungimea sa cristalină a prins și se juca cu lumina lămpii. Părea că strălucește prea mult, lumina din interior schimbându-se chiar și atunci când ea nu se mișca. Cristalul era neted, dar cald. Aproape că se simțea viu.

Rand stătea în fața ei, privind în jos la armă. Ei se aflau în camerele lor din interiorul Pietrei Lacrimii, însoțiți de Cadsuane, Narishma, Merise, Naeff și două Fecioare.

Rand întinse mâna, atingând arma. Ea îi aruncă o privire și o privire prinse la viață deasupra lui. O sabie strălucitoare, Callandor; fiind strâns într-o mână neagră. Ea icni.

"Ce ai vazut?" întrebă Rand încet.

„Callandor, ținut în pumn. Mâna pare a fi făcută din onix.”

— Ai idee ce înseamnă?

Ea clătină din cap.

— Ar trebui să o ascundem din nou, spuse Cadsuane. A purtat astăzi maro și verde, culori pământii luminate de podoabele ei capilare aurii. Stătea cu brațele încrucișate, cu spatele drept. „Phaw! Să scoți obiectul acum este o nebunie, băiete.

— Obiecția ta este notă, spuse Rand. A luat sa'angreal de la Min, apoi l-a alunecat peste umăr într-o teacă pe spate. Alături de el, a purtat din nou sabia antică cu dragonii roșii și aurii pictați pe teacă. Spusese înainte că considera că acesta este un fel de simbol. Reprezenta trecutul pentru el, iar Callandor – cumva – reprezenta viitorul.

— Rand, spuse Min, luându-l de braț. „Cercetarea mea... ține minte, Callandor pare să aibă un defect mai profund decât am descoperit noi. Această vizionare nu face

decât să întărească ceea ce am spus înainte. Imi tem că poate fi folosit împotriva ta.”

— Bănuiesc că se va întâmpla, spuse Rand. „Orice altceva pe lumea asta a fost folosit împotriva mea. Narishma, o poartă, te rog. I-am lăsat pe Borderlanders să aștepte destul de mult.”

Asha'man a încuviințat din cap, clopoțeii în păr zgâiind.

Rand se întoarse către Naeff. — Naeff, încă nu s-a auzit niciun cuvânt de la Turnul Negru?

— Nu, Domnul meu, spuse Asha'manul înalt.

„Nu am putut să călătoresc acolo”, a spus Rand. „Asta implică necazuri mari, mai grave decât mă temeam. Folosește această țesătură. Te poate deghiza. Călătoriți într-un loc cu o zi de plimbare afară și mergeți înăuntru, ascunzându-vă. Vezi ce poți descoperi. Ajută-l dacă poți și când îl vei găsi pe Logain și pe cei loiali lui, transmite-i un mesaj pentru mine.”

„Ce mesaj, Domnul meu?”

Rand părea îndepărtat. „Spune-le că am greșit. Spune-le că nu suntem arme. Suntem bărbați. Poate că va ajuta. Ai grijă. Acest lucru ar putea fi periculos. Adu-mi vorba. Va trebui să repar lucrurile acolo, dar m-aș putea împiedica cu ușurință într-o capcană mai periculoasă decât oricare pe care am evitat-o până acum. Probleme... atât de multe probleme care trebuie rezolvate. Și doar unul dintre mine. Du-te în locul meu, Naeff, deocamdată. Am nevoie de informații.”

„Eu... Da, Domnul meu.” Părea confuz, dar ieși din cameră ca să se supună.

Rand trase adânc aer în piept, apoi îşi frecă ciotul braţului stâng. "Sa mergem."

„Esti sigur că nu vrei să aduci mai mulți oameni?” întrebă Min.

— Da, spuse Rand. „Cadsuane, fii gata să deschizi o poartă și să ne scoți afară dacă este nevoie.”

— Mergem în Far Madding, băiete, spuse Cadsuane. „Cu siguranță nu ați uitat că suntem împiedicați să atingem Sursa în timp ce suntem acolo.”

Rand a zâmbit. „Și porți o plasă de paraliză completă în păr, care include o fântână. Sunt sigur că îl păstrați plin și asta ar trebui să fie suficient pentru a crea o singură poartă.”

Chipul lui Cadsuane deveni lipsit de expresie. „Nu am auzit niciodată de un paralis-net.”

— Cadsuane Sedai, spuse Rand încet. „Rețeaua ta are câteva ornamente pe care nu le recunosc — bănuiesc că este o creație din era Breaking. Dar am fost acolo când au fost concepute primele și am purtat versiunea originală masculină.”

Camera a căzut nemișcat.

— Ei bine, băiete, spuse în cele din urmă Cadsuane. "Tu-"

— Ai de gând să renunți vreodată la acea afectare, Cadsuane Sedai? întrebă Rand. „Îmi spui băiete? Nu mă mai deranjează, deși mi se pare ciudat. Aveam patru sute de ani în ziua în care am murit în timpul Epocii Legendelor. Bănuiesc că asta te-ar face mai mic cu câteva decenii cel puțin. Îți arăt respect. Poate că ar fi potrivit să-l returnați. Dacă vrei, poți să-mi spui Rand Sedai. Din câte știu, sunt singurul bărbat Aes Sedai încă în viață care a fost crescut în mod corespunzător, dar care nu s-a întors niciodată către Umbră.”

Cadsuane păli vizibil.

Zâmbetul lui Rand se întoarse cu amabilitate. „Ai vrut să intri și să dansezi cu Dragonul Renăscut, Cadsuane. Sunt ceea ce trebuie să fiu. Fii mângâiat – te confrunți cu cei Părăsiți, dar ai alături unul la fel de vechi ca ei.” Se întoarse de la ea, cu ochii devenind îndepărtați. „Acum, dacă doar vârsta mare ar fi într-adevăr un indiciu de mare înțelepciune. La fel de ușor să ne dorim ca Cel Întunecat să ne lase pur și simplu să fim.”

L-a luat pe Min de brat și împreună au trecut prin poarta lui Narishma. Dincolo, un mic grup de Fecioare astepta într-o poiană împădurită, păzind un grup de cai. Min se urcă în şa ei, observând cât de rezervată arăta Cadsuane. La fel de bine ar trebui. Când Rand a vorbit așa, a tulburat-o pe Min mai mult decât voia ea să recunoască.

Au ieşit din desişul mic, spre Far Madding, un oraş impresionant situat pe o insulă în mijlocul unui lac. O armată mare – care zboară sute de bannere – s-a întins în jurul laçului.

— Întotdeauna a fost un oraș important, știi, spuse Rand de lângă Min, cu ochii îndepărtați. „Gardienii sunt mai noi, dar orașul a fost aici cu mult timp în urmă. Aren Deshar, Aren Mador, Far Madding. Întotdeauna un ghimpe în coasta noastră, Aren Deshar a fost. Enclava incastarilor — cei care se tem de progres, se tem de mirare. Se pare că aveau dreptul să le fie frică. Cât mi-aș fi dorit să-l fi ascultat pe Gilgame…”

„Rand?” spuse Min încet.

L-a scos din reverie. "Da?"

„Este într-adevăr așa cum ai spus. Ai patru secole?”

— Presupun că am aproape patru ani și jumătate. Se adaugă anii mei în această Eră la cei pe care i-am avut înainte?” S-a uitat la ea. „Ești îngrijorat, nu-i așa? Că nu mai sunt eu, omul pe care l-ai cunoscut, păstorul nebun?”

„Ai toate astea în minte, atât de mult trecut!”

— Numai amintiri, spuse Rand.

„Dar și tu ești el. Vorbești de parcă ai fi fost cel care a încercat să sigileze Bore. De parcă i-ai cunoscut personal pe Forsaken.”

Rand călărea în tăcere o vreme. „Presupun că sunt el. Dar Min, ceea ce îți lipsește este următorul: s-ar putea să fiu el acum, dar el a fost întotdeauna și eu. Eu am fost mereu el. Nu mă voi schimba doar pentru că îmi amintesc – eram la fel. Eu sunt eu. Și mereu am fost eu.”

„Lews Therin era nebun.”

— La sfârșit, spuse Rand. „Și da, a făcut greșeli. *am* facut greseli. Am devenit arogant, disperat. Dar de data asta e o diferență. Una grozavă.”

"Ce diferență?"

El a zâmbit. „De data aceasta, am fost crescut mai bine.”

Min s-a trezit și ea zâmbind.

„Mă cunoști, Min. Ei bine, îți promit, mă simt mai mult ca mine acum decât mă simt în câteva luni. Mă simt mai mult ca mine decât m-am simțit vreodată ca Lews Therin, dacă asta are vreun sens. Din cauza lui Tam, din cauza oamenilor din jurul meu. Tu, Perrin, Nynaeve, Mat, Aviendha, Elayne, Moiraine. S-a străduit foarte mult să mă rupă. Cred că dacă aș fi fost la fel ca acum atât de mult timp, el ar fi reușit.”

Au traversat cu călare pajiștea din jurul lui Far Madding. Ca peste tot, verdele de aici plecase, lăsând galben și maro. Era din ce în ce mai rău.

Prefă-te că doarme, își spuse Min. Pământul nu este mort. Așteaptă iarna. O iarnă de furtuni și război.

Narishma șuieră încet, călărind în spate. Min îi aruncă o privire. Fața lui Asha'man devenise tare. Aparent, trecuseră în bula de influență a Gardianului. Rand nu a dat nicio indicație că a observat. El nu părea să aibă probleme cu boala când a mai canalizat, ceea ce a ușurat-o. Sau doar o acoperi?

Ea și-a îndreptat mintea către sarcina pe care o avea la îndemână. Armatele Borderlander nu explicaseră niciodată de ce sfidaseră obiceiurile și logica, mergând spre sud pentru a-l găsi pe Rand. Era nevoie cu disperare de ei. Intervenția lui Rand la Maradon a salvat ceea ce mai rămăsese din oraș, dar dacă așa ceva se întâmpla peste granița cu Blight...

Douăzeci de soldați – lănci susținute cu bannere înguste, roșii de sânge care fluturau din ele ca niște serpentine – au interceptat grupul lui Rand cu mult înainte ca acesta să ajungă în armată. Rand s-a oprit și i-a lăsat să se apropie.

— Rand al'Thor, anunţă unul dintre bărbaţi. „Suntem reprezentanți ai Unității Frontierei. Vom oferi escortă.”

Rand dădu din cap, iar cortegiul porni din nou înainte, de data aceasta cu paznici.

„Nu te-au numit Lord Dragon”, îi șopti Min lui Rand. El a dat din cap gânditor. Poate că Borderlanderii nu credeau că el este Dragon Reborn.

— Nu fi arogant aici, Rand al'Thor, spuse Cadsuane, ridicându-se la trap să călărească lângă el. „Dar nu da înapoi. Cei mai mulți Borderlanders vor răspunde la putere când o vor vedea.”

Asa de. Cadsuane l-a numit pe Rand pe nume, în loc să-l numească „băiat”. Părea o victorie și l-a făcut pe Min să zâmbească.

— Voi avea acea poartă pregătită, continuă Cadsuane mai încet. „Dar va fi foarte mic. Fântâna îmi va oferi doar cât să fac una prin care ar trebui să ne târâm. Nu ar trebui să avem nevoie. Acești oameni vor lupta pentru tine. Vor dori să lupte pentru tine. Numai prostia nebunitoare i-ar putea ține de asta.”

— Este mai mult decât atât, Cadsuane Sedai, răspunse Rand, cu vocea tăcută. „Ceva i-a condus spre sud. Aceasta este o provocare, una pe care nu sunt sigur cum o pot face față. Dar sfatul tău este apreciat.”

Cadsuane dădu din cap. În cele din urmă, Min a ales un rând de oameni care așteptau în fruntea armatei. În spate erau mii de soldați, stând în rânduri. Saldeenii, cu picioarele înclinate. Shienarans în topknots. Arafellin, fiecare soldat cu două săbii legate la spate. Kandori, cu bărbi bifurcate.

Grupul din cap stătea pe pământ, fără monturi. Purtau haine frumoase. Două femei și doi bărbați, toți cu ceea ce

era evident Aes Sedai lângă ei, unii cu un însoțitor sau doi în spate.

— Cea din față este regina Ethenielle, șopti Cadsuane. „Este o femeie severă, dar corectă. Este cunoscută pentru că se amestecă în treburile națiunilor din sud și bănuiesc că ceilalți o vor lăsa să preia conducerea astăzi. Bărbatul frumos de lângă ea este Paitar Nachiman, regele Arafelului.”

"Frumos?" întrebă Min, inspectându-l pe Arafellin, mai în vârstă, chel. "L?"

— Depinde de perspectiva cuiva, copile, spuse Cadsuane fără să piardă o bătaie. „Odată a fost cunoscut pe scară largă pentru chipul său și este încă cunoscut pentru sabia lui. Alături de el este regele Easar Togita din Shienar.”

— Atât de trist, spuse Rand încet. „Pe cine a pierdut?”

Min se încruntă. Easar nu i se păru deosebit de trist. Solemn, poate.

„Este un granițer”, a spus Cadsuane. „S-a luptat cu trollocii toată viața; Aș bănui că a pierdut multe persoane dragi lui. Soția lui a murit cu câțiva ani în urmă. Se spune că are un suflet de poet, dar este un om auster. Dacă ai putea să-i câștigi respectul, ar însemna mult.”

— Ultima este Tenobia, atunci, spuse Rand, frecându-și bărbia. „Totuși mi-aș dori să-l am pe Bashere cu noi.” Bashere spusese că chipul lui ar putea alimenta furia Tenobiei, iar Rand ascultase rațiunea în acest sens.

— Tenobia, spuse Cadsuane, este un incendiu. Tânăr, impertinent și nesăbuit. Nu o lăsa să te atragă într-o ceartă.”

Rand dădu din cap. „Min?”

„Tenobia are o suliță care plutește deasupra capului”, a spus Min. „Sângeros, dar strălucind în lumină. Ethenielle se va căsători în curând — văd asta de porumbei albi. Ea plănuiește să facă ceva periculos astăzi, așa că ai grijă. Ceilalți doi au diverse săbii, scuturi și săgeți care plutesc în jurul lor. Ambele se vor lupta în curând.”

„În Ultima Bătălie?” întrebă Rand.

„Nu știu”, a recunoscut ea. „Ar putea fi aici, astăzi.”

Escorta lor i-a condus la cei patru monarhi. Rand alunecă din șa, bătându-l pe Tai'daishar pe gât în timp ce calul pufni. Min a demontat, la fel ca Narishma, dar Rand a ridicat o mână pentru a-i opri.

— Nebun, mormăi Cadsuane de lângă Min, destul de jos încât nimeni altcineva să nu poată auzi. „Îmi cere să fiu

gata să-l scot afară, apoi ne părăsește?”

— Probabil a vrut să spună că ar trebui să mă scapi, spuse Min încet. „Cunoscându-l, este mai îngrijorat pentru mine decât pentru el însuși.” Ea făcu o pauză. „Nenorocit de prost.”

Cadsuane îi aruncă o privire, apoi zâmbi ușor înainte de a se întoarce să-l privească pe Rand.

S-a apropiat de cei patru monarhi și s-a oprit, ridicând brațele în lateral, ca și cum ar fi vrut să întrebe: „Ce îmi dorești?”

Ethenielle a preluat conducerea, așa cum ghicise Cadsuane. Era o femeie plinuță, cu părul negru smuls de pe față și legat la spate. Se apropie de Rand, un bărbat care mergea lângă ea și purta o sabie învelită în braț, cu mânerul îndreptat spre ea.

În apropiere, Fecioarele foșneau. Au pășit lângă Rand. Ca de obicei, au presupus că comenzile de a rămâne înapoi nu le includeau.

Ethenielle ridică o mână și îl plesni pe Rand pe față.

Narishma înjură. Fecioarele și-au ridicat vălurile și au tras sulițe. Min și-a împins calul înainte, spărgând linia de gardieni.

"Stop!" spuse Rand, ridicând mâna. Se întoarse, uitându-se la Fecioare.

Min și-a liniștit iapa, bătând-o pe gât. Era supărată, așa cum era de așteptat. Fecioarele au dat înapoi fără tragere de inimă, deși Cadsuane a profitat de ocazie pentru a-și muta calul lângă Min.

Rand se întoarse spre Ethenielle si își frecă fața. „Sper că este un salut tradițional Kandori, Maiestate.”

Ea ridică o sprânceană, apoi făcu un semn în lateral, iar regele Easar din Shienar se apropie de Rand. Bărbatul i-a dat lui Rand peste gura, forța care l-a făcut pe Rand să se poticnească.

Rand se îndreptă, făcând din nou semn Fecioarelor în jos. A întâlnit ochii lui Easar. Un firicel de sânge curgea pe bărbia lui Rand. Shienaranul l-a studiat o clipă, apoi a dat din cap și a făcut un pas înapoi.

Urmează Tenobia. L-a pălmuit pe Rand cu mâna stângă, o lovitură puternică care a crăpat în aer. Min a simțit o fulgerare de durere din partea lui Rand. Tenobia și-a strâns mâna după aceea.

Regele Paitar a venit ultimul. Bătrânul Arafellin cu doar o franjuri de păr mergea cu mâinile la spate, contemplativ. Se apropie de Rand și se întinse și tamponă sângele de pe

obrazul lui Rand. Apoi l-a întors pe Rand cu o lovitură care l-a pus în genunchi, un strop de sânge zburându-i din gură.

Min nu mai putea să stea lângă. „Rand!” spuse ea, sărind jos din şa şi alergând spre el. Ea a ajuns lângă el, liniștindu-l în timp ce se uita la monarhi. „Cum îndrăznești! El a venit la tine în pace.”

"Paşnic?" spuse Paitar. „Nu, tânără, el nu a venit în pace pe această lume. El a mistuit pământul cu groază, haos și distrugere.”

„Așa cum profețiile spuneau că va face”, a spus Cadsuane, apropiindu-se în timp ce Min îl ajuta pe Rand să se ridice în picioare. „Îi pui în fața poverile unei întregi Epoci. Nu poți angaja un bărbat să-ți reconstruiască casa, apoi să-i reproșezi când trebuie să dărâme un zid pentru a face treaba.”

— Asta presupune că el este Dragonul Renăscut, spuse Tenobia, încrucișându-și brațele. "Noi-"

Se întrerupse în timp ce Rand stătea în picioare, apoi alunecă cu grijă pe Callandor din teacă, cu lama strălucitoare zgâriind. A întins-o. „Negi acest lucru, Regina Tenobia, Scutul Nordului și Sabia Graniței Blight, Scaunul Înalt al Casei Kazadi? Vrei să te uiți la această armă și să mă numești Dragon fals?”

Asta a liniştit-o. În lateral, Easar dădu din cap. În spatele lor, rânduri de trupe tăcute priveau cu lăncile, stiuțele și scuturile ridicate. Ca în salut. Sau ca și cum ar fi pregătit să atace. Min își ridică privirea și reuși să distingă vag oameni care stăpâneau pe zidurile Far Madding pentru a-i urmări.

— Să continuăm, spuse Easar. „Ethenielle?”

— Foarte bine, spuse femeia. „Voi spune asta, Rand al'Thor. Chiar dacă te vei dovedi a fi Dragonul Renăscut, ai multe pentru care să răspunzi.”

— Poți să-ți iei prețul de pe pielea mea, Ethenielle, spuse Rand încet, alunecând pe Callandor înapoi în teacă. „Dar doar odată ce Cel Întunecat și-a petrecut ziua cu mine.”

— Rand al'Thor, spuse Paitar. "Am o întrebare pentru tine. Cum vei răspunde va determina rezultatul acestei zile.”

„Ce fel de întrebare?” întrebă Cadsuane.

— Cadsuane, te rog, spuse Rand ridicând mâna. „Lord Paitar, văd asta în ochii tăi. Știi că eu sunt Dragonul Renăscut. Este necesară această întrebare?”

— Este vital, Lord al'Thor, răspunse Paitar. „Ne-a condus aici, deși aliații mei nu au știut asta de la început. Întotdeauna am crezut că ești Dragonul Renăscut. Asta a făcut căutarea mea aici și mai vitală.”

Min se încruntă. Soldatul în vârstă se întinse până la mânerul sabiei, parcă gata să scoată. Fecioarele au devenit mai alerte. Cu o tresărire, Min și-a dat seama că Paitar încă stătea lângă Rand. Prea aproape.

Putea să scoată acea sabie și să-i legăne pentru gâtul lui Rand într-o clipă, își dădu seama ea. Paitar s-a plasat acolo pentru a fi gata să lovească.

Rand nu și-a rupt privirea de la monarh. "Spune intrebarea ta."

„Cum a murit Tellindal Tirraso?”

"OMS?" întrebă Min, uitându-se la Cadsuane. Aes Sedai clătină din cap, confuză.

„De unde știi acest nume?” întrebă Rand.

— Răspunde la întrebare, spuse Easar, cu mâna pe mâner, corpul încordat. În jurul lor s-au pregătit șiruri de bărbați.

„Era funcționară”, a spus Rand. „În timpul Epocii Legendelor. Solicitat, când a venit după mine după ce ia întemeiat pe cei Optzeci și Unu... Ea a căzut în luptă, fulgerând din cer... Sângele ei pe mâinile mele... De unde știi numele ăsta!"

Ethenielle se uită la Easar, apoi la Tenobia, apoi în cele din urmă la Paitar. Dădu din cap, apoi închise ochii, scoţând un oftat care părea uşurat. Și-a luat mâna de pe sabie.

„Rand al'Thor”, a spus Ethenielle, „Dragon Renăscut. Vrei să te așezi și să vorbești cu noi? Vă vom răspunde la întrebări.”

„De ce nu am auzit niciodată de această așa-zisă profeție?” întrebă Cadsuane.

„Natura sa necesita secret”, a spus regele Paitar. Stăteau cu toții pe perne într-un cort mare în mijlocul armatei Borderlander. Îi făcea mâncărime umerilor lui Cadsuane, fiind înconjurat astfel, dar băiatul nebun – avea să fie întotdeauna un băiat nebun, indiferent de vârsta lui – părea perfect liniștit. Treisprezece Aes Sedai așteptau în afara cortului, care nu era suficient de mare pentru toți. Treisprezece. Asta nu-l făcuse pe al'Thor să clipească. Ce om care ar putea canaliza ar sta în mijlocul celor treisprezece Aes Sedai și nu ar transpira?

S-a schimbat, își spuse Cadsuane. Va trebui doar să accepți asta. Nu că n-ar mai avea nevoie de ea. Bărbații ca

el au devenit prea încrezători. Câteva mici succese și s-ar împiedica de propriile picioare și s-ar fi așezat într-o situație dificilă.

Dar... ei bine, era mândră de el. Mândră cu râvnă. Puțin.

„A fost dat de un Aes Sedai din familia mea”, a continuat Paitar. Bărbatul cu fața pătrată sorbi o ceaşcă mică de ceai. „Strămoșul meu, Reo Myershi, a fost singurul care a auzit-o. El a ordonat păstrarea cuvintelor, transmise de la monarh la monarh, pentru această zi.”

— Vorbește-mi-le, spuse Rand. "Vă rog."

„Îl văd înaintea ta!” Paitar citat. „El, cel care trăiește multe vieți, cel care dă morți, cel care ridică munți. Va sparge ceea ce trebuie să spargă, dar mai întâi stă aici, în fața regelui nostru. Îl vei însângera! Măsurați-i reținerea. El vorbește! Cum a fost ucis cel căzut? Tellindal Tirraso, ucis de mâna lui, întunericul care a venit a doua zi după lumină. Trebuie să întrebi și trebuie să-ți cunoști soarta. Dacă nu poate răspunde...”

S-a oprit, tăcând.

"Ce?" întrebă Min.

„Dacă nu poate răspunde”, a spus Paitar, „atunci vei fi pierdut. Îi vei aduce repede sfârşitul, pentru ca ultimele zile să aibă furtuna lor. Pentru ca Lumina să nu fie consumată de cel care trebuia să o păstreze. Îl văd. Și plâng.”

— Atunci ai venit să-l ucizi, spuse Cadsuane.

— Să-l testez, spuse Tenobia. „Sau așa am decis, odată ce Paitar ne-a spus despre profeție.”

— Nu știi cât de aproape ai fost de moarte, spuse Rand încet. „Dacă aș fi venit la tine cu puțin timp mai devreme, aș fi returnat acele palme cu foc de foc.”

„În interiorul Gardianului?” Tenobia adulmecă cu dispreț.

„Gardianul blochează Puterea Unică”, șopti Rand. „Numai Puterea Unică.”

Ce vrea să spună prin asta? se gândi Cadsuane, încruntat.

„Știam bine riscul”, a spus Ethenielle mândră. „Am cerut dreptul de a te plesni mai întâi. Armatele noastre aveau ordin să atace dacă cădeam.”

„Familia mea a analizat de o sută de ori cuvintele profeției”, a spus Paitar. „Sensul părea clar. Era sarcina noastră să testăm Dragonul Renăscut. Pentru a vedea dacă

se poate avea încredere în el pentru a merge la Ultima Bătălie.”

— Cu doar o lună mai devreme, spuse Rand. „Nu aș fi avut amintirile să-ți răspund. Acesta a fost un gambit prostesc. Dacă m-ai fi ucis, atunci totul ar fi fost pierdut.”

— Un pariu, spuse Paitar pe un ton egal. „Poate că în locul tău s-ar fi ridicat altul.”

— Nu, spuse Rand. „Această profeție a fost ca și celelalte. O declarație despre ceea ce s-ar putea întâmpla, nu un sfat.”

— Eu văd altfel, Rand al'Thor, spuse Paitar. „Și ceilalți au fost de acord cu mine.”

„Trebuie remarcat”, a spus Ethenielle, „că nu am venit în sud din cauza acestei profeții. Scopul meu a fost să văd dacă pot aduce ceva sens lumii. Și apoi…” Ea se strâmbă.

"Ce?" întrebă Cadsuane, sorbind în cele din urmă ceaiul. Avea gust bun, așa cum era de obicei lângă al'Thor zilele astea.

— Furtunile, spuse Tenobia. „Zăpada ne-a oprit. Și apoi, să te găsesc s-a dovedit mai dificil decât am presupus noi. Aceste porți de acces. Le poți învăța pe Aes Sedai-ul nostru?

— Îți voi preda Aes Sedai în schimbul unei promisiune, spuse Rand. „Îmi vei jura. Am nevoie de tine.”

— Suntem suverani, se răsti Tenobia. „Nu am de gând să mă înclin în fața ta la fel de repede precum a făcut-o unchiul meu. Trebuie să vorbim despre asta, apropo.”

„Jurămintele noastre sunt pentru pământurile pe care le protejăm”, a spus Easar.

— Cum vrei, spuse Rand, ridicându-se. „Odată ți-am dat un ultimatum. Am exprimat-o prost și regret asta, dar rămân singura ta cale către Ultima Bătălie. Fără mine, vei rămâne aici, la sute de leghe de acele pământuri pe care ai jurat să le protejezi.” El dădu din cap către fiecare dintre ei, apoi o ajuta pe Min să se ridice în picioare. „Mâine mă întâlnesc cu monarhii lumii. După aceea, voi merge la Shayol Ghul și voi sparge sigiliile rămase din închisoarea Întunericului. O zi buna."

Cadsuane nu s-a ridicat. Ea stătea, sorbind ceaiul. Cei patru păreau uluiți. Ei bine, băiatul cu siguranță înțelesese dramaticul.

"Așteptа!" Paitar pufni în cele din urmă, ridicându-se. „Ce vei face?”

Rand se întoarse. „Voi sparge sigiliile, Lord Paitar. Voi „sparge ceea ce trebuie să spargă”, așa cum spune propria

ta profeție că trebuie. Nu mă poți opri, nu când acele cuvinte vor dovedi ce voi face. Mai devreme, am intervenit pentru a preveni căderea lui Maradon. Era aproape de ea, Tenobia. Zidurile sunt spulberate, trupele voastre însângerate. Cu ajutor, am reușit să-l salvez. De abia. Țările tale au nevoie de tine. Și așa, aveți două opțiuni. Jură-mi, sau stai aici și lasă-i pe toți ceilalți să lupte în locul tău."

Cadsuane sorbi din ceai. Asta mergea puțin prea departe.

— Te las să discuti oferta mea, spuse Rand. „Pot să-mi pregătesc o oră – deși, înainte de a-ți începe deliberarea, ai putea trimite pe cineva în numele meu? Există un bărbat în armata ta pe nume Hurin. Aș dori să-i cer scuze."

Păreau încă uluiți. Cadsuane se ridică pentru a merge să vorbească cu surorile care așteptau afară; ea îi cunoștea pe câțiva dintre ei și trebuia să-i simtă pe ceilalți. Nu-și făcea griji în legătură cu ceea ce vor decide Borderlanderii. Al'Thor le avea. O altă armată sub stindardul lui. Nu credeam că se va descurca pe asta.

Încă o zi și totul a început. Lumină, dar ea spera că erau gata.

52
Cizme

Elayne se aşează în şa lui Glimmer. Iapa era unul din premiile grajdului regal; era de origine saldaeană fină, cu o coamă și o haină albă strălucitoare. Șaua în sine era bogată, pielea împodobită cu roșu vin și auriu. Era genul de șa pe care îl foloseai când defilezi.

Birgitte a călărit pe Rising, un castron înalt, și unul dintre cei mai rapizi din grajdurile regale. Paznicul alesese ambii cai. Se aștepta să fie nevoită să fugă.

Birgitte purta una dintre copiile lui Elayne cu cap de vulpe, deși avea o formă diferită, un disc subțire de argint cu un trandafir pe față. Elayne purta un altul învelit în pânză în buzunar.

Încercase să facă încă una azi dimineață, dar se topit, aproape că îi dădea foc dulapului. Întâmpina foarte multe dificultăți fără originalul de studiat. Visele ei de a-și înarma toate Gărzile personale cu medalioane păreau din ce în ce

mai puțin posibile, cu excepția cazului în care reușea cumva să-l convingă pe Mat să-i dea din nou originalul.

Garda ei de onoare a căzut în rânduri în jurul ei și a lui Birgitte în Piața Reginei. Ea aducea doar o sută de soldați – șaptezeci și cinci de gardieni și un inel interior de douăzeci și cinci de gardiene. Era o forță infimă, dar ar fi dispărut fără acele sute dacă ar fi reușit să scape cu ea. Nu-și putea permite să fie văzută ca o cuceritoare.

„Nu-mi place asta”, a spus Birgitte.

— Nu-ți place nimic, în ultimul timp, spuse Elayne. „Îți jur, devii din ce în ce mai iritabil pe zi ce trece.”

„Este pentru că devii din ce în ce mai nesimțit pe zi ce trece.”

„Oh, vino acum. Acesta nu este cel mai nesăbuit lucru pe care l-am făcut.”

„Numai pentru că ți-ai stabilit un punct de referință foarte ridicat pentru tine, Elayne.”

— O să fie bine, spuse Elayne, privind spre sud.

„De ce continui să cauți în direcția asta?”

— Rand, spuse Elayne, simțind din nou acea căldură, pulsand din nodul de emoții din mintea ei. „Se pregătește pentru ceva. Se simte tulburat. Și pașnic în același timp.” Ușoară, dar acel om ar putea fi confuz.

Întâlnirea avea să aibă loc într-o singură zi, dacă termenul său inițial încă se ținea. Egwene avea dreptate; ruperea sigiliilor ar fi o prostie. Dar Rand ar vedea motivul.

Alise s-a apropiat de ea, însoțită de trei rude. Sarasia era o femeie plinuță, cu un aer de bunică; Kema cu pielea întunecată și-a ținut părul negru în trei împletituri lungi, iar Nashia, cu o față tânără, purta o rochie largi.

Cei patru au ocupat poziții lângă Elayne. Doar doi dintre ei erau suficient de puternici pentru o poartă – mulți dintre rude erau mai slabi decât majoritatea Aes Sedai. Dar asta ar fi suficient, presupunând că Elayne a avut probleme în a îmbrățișa Sursa.

„Poți face ceva pentru a împiedica arcașii să o lovească?” a întrebat-o Birgitte pe Alise. — Un fel de țesătură?

Alise își înclină capul gânditoare. „Știu unul care ar putea ajuta”, a spus ea, „dar nu l-am încercat niciodată”.

O altă rudă a țesut o poartă în față. Se deschidea spre o porțiune de pământ aspru, cu iarbă maro, în afara orașului Cairhien. O armată mult mai mare aștepta acolo, purtând cuirasele și coifurile în formă de clopot ale trupelor Cairhienin. Ofițerii erau ușor de depistat cu hainele lor

închise la culoare, în culorile Caselor pe care le slujeau. Purtau con ridicându-se peste spate.

Lorstrum, înalt, cu fața îngustă, își ședea calul în fața armatei sale, care purta verde închis, cu tăieturi purpurie; Bertome era de cealaltă parte. Forțele lor păreau a fi cam de aceeași dimensiune. Cinci mii fiecare. Celelalte patru Case aveau armate mai mici.

„Dacă au vrut să te ia captiv”, a spus Birgitte sumbru, „le dai șansa”.

„Nu există nicio modalitate de a face asta și de a rămâne în siguranță, numai dacă vreau să mă ascund în palatul meu și să-mi trimit trupele înăuntru. Asta ar duce doar la rebeliune în Cairhien și la un potențial prăbușire în Andor.” Ea aruncă o privire spre Gard. — Acum sunt regina, Birgitte. Nu vei putea să mă ferești de pericol, nu mai mult decât ai putea ține un soldat singuratic în siguranță pe câmpul de luptă.”

Birgitte dădu din cap. „Stai aproape de mine și de Guybon.”

Guybon s-a apropiat, pe un castron mare, moale. Cu Birgitte de o parte a ei și Guybon de cealaltă – și cu ambii cai mai înalți decât ai lui Elayne – un presupus asasin ar avea mari dificultăți să o ia fără să-și lovească mai întâi prietenii.

Așa ar fi pentru tot restul vieții ei. L-a împins pe Glimmer în mișcare, iar trupa ei și-a făcut drum prin poartă și pe pământul Cairhienin. Nobilii și femeile nobile din față s-au închinat sau au făcut o reverență de la călare, iar aceste oferții au fost mai profunde de data aceasta decât fuseseră atunci când o întâlniseră cu Elayne în camera ei a tronului. Spectacolul începuse.

Orașul era chiar în față, cu zidurile încă înnegrite de incendii în timpul luptei cu Shaido. Elayne simți tensiunea lui Birgitte când poarta dispăru în spate. Familia din jurul lui Elayne a îmbrățișat sursa, iar Alise a țesut o țesătură necunoscută, așezând-o în aer în jurul inelului interior de trupe. A făcut un vânt mic, dar rapid, care se învârtea în aer.

Anxietatea lui Birgitte era contagioasă, iar Elayne se trezi ținându-și frâiele într-o strânsă strânsă în timp ce Glimmer înainta. Aerul era mai uscat aici, în Cairhien, cu un miros slab de praf. Cerul era înnorat.

Trupele Cairhienin s-au format în jurul micului ei grup de andorani în alb și roșu. Majoritatea forțelor Cairhienin erau pe picioare, deși erau niște cavalerie grea, cai în

bardă strălucitoare și oameni care purtau lănci îndreptate sus în aer. Toți au defilat în linii perfecte, protejând-o pe Elayne. Sau ținând-o captivă.

Lorstrum și-a mutat armăsarul dafin mai aproape de rândurile exterioare ale lui Elayne. Guybon îi aruncă o privire, iar ea dădu din cap, așa că căpitanul îi dădu voie să se apropie.

— Orașul este nervos, Maiestate, spuse Lorstrum. Birgitte încă avea grijă să-și țină montura între a lui și a lui Elayne. „Există... zvonuri nefericite în jurul ascensiunii tale.”

Probabil că ai inițiat zvonuri, se gândi Elayne, înainte să te hotărăști să mă susții în schimb. — Sigur că nu se vor ridica împotriva trupelor tale?

„Sper că nu vor face”. O privi de sub șapca lui plată de verde pădure. Purta o haină neagră care i-a coborât până la genunchi și stropi de culoare peste tot în jos, pentru a indica Casa lui. Era genul de îmbrăcăminte pe care l-ar purta dacă mergea la bal. Asta a proiectat un sentiment de încredere. Forța lui nu punea mâna pe oraș, ci o escorta pe noua regină cu o paradă onorifică. „Este puțin probabil să existe rezistență armată. Dar am vrut să te avertizez.”

Lorstrum dădu din cap către ea cu respect. Știa că ea îl manipulează, dar a acceptat și acea manipulare. Va trebui să-l supravegheze atent în anii următori.

Cairhien era un oraș atât de cutie, cu linii drepte și turnuri fortificate. Deși o parte din arhitectura sa era frumoasă, nu se putea compara locul cu Caemlyn sau Tar Valon. Au intrat direct prin porțile nordice, râul Alguenya în dreapta lor.

Mulțimile așteptau înăuntru. Lorstrum și ceilalți își făcuseră treaba bine. Au fost urale, începute probabil de curteni așezați cu grijă. Pe măsură ce Elayne a intrat în oraș, uralele au devenit mai puternice. Asta a surprins-o. Se aşteptase la ostilitate. Și da, au existat ceva din asta – ocazional bucată de gunoi aruncată, aruncată din spatele mulțimii. A prins o batjocură ici și colo. Dar majoritatea păreau mulțumiți.

În timp ce mergea pe acel pasaj larg, mărginit de clădirile dreptunghiulare favorizate de Cairhienin, își dădu seama că poate că acești oameni așteptaseră un eveniment ca acesta. Vorbind despre asta, răspândind povești. Unele dintre acele povești fuseseră ostile și acestea erau ceea ce raportase Norry. Dar acum i se păreau mai mult un semn de îngrijorare decât de ostilitate. Cairhien trecuse prea

mult timp fără monarh, regele lor mort de mâini necunoscute, Lordul Dragon părându-i părăsind.

Încrederea ei a crescut. Cairhien era un oraș rănit. Rămășițele arse și sparte ale Foregate afară. Pietrucurile fuseseră sfâşiate pentru a fi aruncate de pe pereţi. Orașul nu și-a revenit niciodată pe deplin din Războiul Aiel, iar Turnurile Topless neterminate – cu design simetric, dar înfatisat de părăsite în aparență – erau o declarație înaltă a acestui fapt.

Acel sângeros Joc al Caselor a fost un flagel aproape la fel de rău. Ar putea schimba asta? Oamenii din jurul ei păreau plini de speranță, de parcă ar fi știut ce mizerie întortocheată a devenit națiunea lor. Mai devreme s-ar putea lua sulițele unui Aiel decât să taie viclenia din Cairhienin, dar poate că i-ar putea învăța o mai mare loialitate față de țară și tron. Atâta timp cât au avut un tron care merită această loialitate.

Palatul Soarelui se afla exact în centrul orașului. Ca și restul orașului, era pătrat și colțural, dar aici arhitectura dădea un simț sau o forță impunătoare. Era o clădire grandioasă, în ciuda aripii rupte în care a avut loc atentatul la viața lui Rand.

Mai mulți nobili așteptau aici, stând pe trepte acoperite sau în fața trăsurilor ornamentate. Femeile în rochii formale cu cercuri largi, bărbații în paltoane îngrijite de culori închise, șepci pe capete. Mulți păreau sceptici, iar unii uimiți.

Elayne îi aruncă lui Birgitte un zâmbet satisfăcut. "Functioneaza. Nimeni nu se aștepta să merg la palat escortat de o armată Cairhienin.”

Birgitte nu spuse nimic. Era încă tensionată – și probabil avea să fie până când Elayne se va întoarce la Caemlyn.

Două femei stăteau la poalele treptelor, una drăguță cu clopoței în păr, cealaltă cu părul creț și o față care nu părea Aes Sedai, pentru tot faptul că era una de ani de zile. Era Sashalle Anderly, iar cealaltă femeie – care avea o față fără vârstă – era Samitsu Tamagowa. Din ceea ce sursele lui Elayne au putut să stabilească, acești doi erau la fel de aproape de „conducători” precum orașul în absența lui Rand. Coresponsese cu amândoi și găsise pe Sashalle remarcabil de dornic să înțeleagă modul de gândire al lui Cairhienin. Îi oferise lui Elayne orașul, dar lăsase de înțeles că înțelegea că să i se ofere și să-l ia erau două lucruri diferite.

Sashalle făcu un pas înainte. „Maestate,” spuse ea în mod formal, „să se știe că Lordul Dragon vă dă toate drepturile și pretenția asupra acestui pământ. Tot controlul formal pe care l-a avut asupra pământului îți este cedat și poziția de administrator asupra națiunii este dizolvată. Fie ca tu să conduci cu înțelepciune și pace.”

Elayne dădu din cap spre ea, călare regală, dar înăuntru clocotea. Ea spusese că nu-i deranjează ajutorul lui Rand la preluarea acestui tron, dar nu era ca și cum ar fi vrut să-și frece nasul în el. Totuși, Sashalle părea să-și ia poziția în serios, deși din ceea ce descoperise Elayne, acea poziție era în mare măsură creată de sine.

Elayne și alaiul ei descălecară. Oare Rand crezuse că va fi la fel de ușor să-i dea tronul? Rămăsese în Cairhien suficient de mult ca să știe cum plangeau. Un Aes Sedai care face o proclamație nu ar fi fost niciodată de ajuns. Dar faptul că nobilii puternici o susțin direct ar trebui să fie suficient pentru a face acest lucru.

Procesiunea lor și-a urcat treptele. Au intrat și fiecare dintre cei care o susțineau a adus o gardă de onoare mai mică, de cincizeci. Elayne și-a adus toată forța; era aglomerat, dar nu avea de gând să lase niciunul în urmă.

Holurile interioare erau drepte, cu tavane cu vârfuri și ornamente aurii. Simbolul Soarelui Răsare a blazonat fiecare uşă. Erau niște nișe pentru bogățiile care trebuiau afișate, dar multe erau goale. Aieli luaseră al cincilea lor din acest palat.

După ce au ajuns la intrarea în Marea Sală a Soarelui, gardienii și femeile de gardă ai lui Elayne s-au aranjat pe holul exterior. Elayne respiră adânc, apoi intră cu pași mari în sala tronului cu un grup de zece. Coloane de marmură cu dungi albastre s-au ridicat până la tavan, pe marginile camerei, iar Tronul Soarelui stătea pe estrada sa de marmură albastră în spatele sălii mari.

Scaunul era din lemn aurit, dar era surprinzător de modest. Poate de aceea Laman hotărâse să-și construiască un nou tron, folosindu-se de Avendoraldera ca material. Elayne se îndreptă spre estradă, apoi se întoarse când nobilimea Cairhienin a intrat, susținătorii ei mai întâi, apoi ceilalți, clasificați în funcție de dictatele complicate ale lui Does Dae'mar. Acele clasamente s-ar putea schimba de la zi, dacă nu de la oră.

Birgitte a privit fiecare dintre cei care au intrat, dar Cairhieninii erau modele de cuviință. Nimeni nu ar arăta nimic ca îndrăzneala lui Ellorien în Andor. Era o patriotă,

chiar dacă una care continua să nu fie de acord cu Elayne. În Cairhien nu se făcea astfel de lucruri.

Odată ce mulțimea s-a liniștit, Elayne a tras aer în piept. Se gândise la un discurs, dar mama ei o învățase că uneori, acțiunea decisivă făcea cel mai bun discurs. Elayne se mișcă să se așeze pe tron.

Birgitte o prinse de braț.

Elayne îi aruncă o privire întrebătoare, dar Gardienul privea tronul. — Așteaptă o clipă, spuse ea, aplecându-se.

Nobilii au început să murmure unul către altul, iar Lorstrum se apropie de Elayne. "Majestatea Voastra?"

„Birgitte”, a spus Elayne roșind, „este cu adevărat necesar?”

Birgitte o ignoră, împingând-o pe perna scaunului. Ușoară! Era Gardianul hotărât să o facă de rușine în orice situație posibilă? Cu siguranță că...

"Aha!" spuse Birgitte, smulgând ceva de pe perna cu pernă.

Elayne tresări, cel mai aproape, Lorstrum și Bertome alături de ea. Birgitte ținea un ac mic, cu vârful negru. „Ascuns în pernă.”

Elayne păli.

— Era singurul loc în care știau că vei fi, Elayne, spuse Birgitte încet. Ea a îngenunchеat și a început să caute mai multe capcane.

Lorstrum înroșise. — Voi găsi cine a făcut asta, Maiestate, spuse el cu voce joasă. O voce periculoasă. „Ei vor cunoaște mânia mea.”

— Nu dacă ei îl cunosc mai întâi pe al meu, spuse îndesat Bertome, privind peste ac.

— Evident, o tentativă de asasinat destinată Lordului Dragon, Majestatea Voastră, spuse Lorstrum cu o voce mai tare, în beneficiul publicului. „Nimeni nu ar îndrăzni să încerce să te omoare, iubita noastră soră din Andor.”

— E bine de auzit, spuse Elayne, privindu-l cu privirea. Acea expresie a ei le-a spus tuturor celor din cameră că va suporta această viclenie, menită să-i salveze fața. Ca cel mai puternic susținător al ei, rușinea unei tentative de asasinat a căzut asupra lui.

A fi de acord să-l lase să salveze fața l-ar costa. Și-a lăsat ochii în jos pentru a înțelege. Light, ea ura acest joc. Dar ea l-ar juca. Și ar juca bine.

"Este sigur?" o întrebă ea pe Birgitte.

Gardianul și-a frecat bărbia. — O modalitate de a afla, spuse ea, apoi se lăsă jos pe tron cu o forță

neceremonioasă.

Nu câţiva dintre nobilii din sală icniră, iar Lorstrum deveni mai palid.

— Nu prea confortabil, spuse Birgitte, aplecându-se într-o parte, apoi împingând-o înapoi de lemn. „M-aș fi așteptat ca tronul unui monarh să fie mai amortizat, cu spatele tău delicat și tot.”

„Birgitte!” șuieră Elayne, simțindu-i că fața i se înroșește din nou. „Nu poți sta pe Tronul Soarelui!”

— Sunt garda ta de corp, spuse Birgitte. „Pot gusta mâncarea ta dacă vreau, pot trece prin uși înaintea ta și pot să stau la naiba pe scaunul tău dacă cred că te va proteja.” Ea zâmbi. „În plus”, a adăugat ea cu o voce mai joasă, „M-am întrebat întotdeauna cum se simte unul dintre acestea.” Gardianul s-a ridicat, încă precaut, dar și mulțumit.

Elayne se întoarse și înfruntă nobilimea din Cairhien. „Ai așteptat mult pentru asta”, a spus ea. „Unii dintre voi sunteți nemulțumiți, dar amintiți-vă că jumătate din sângele meu este Cairhienin. Această alianță va face ambele națiuni mari. Nu vă cer încrederea, dar vă cer ascultarea.” Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Amintește-ți din nou, așa cum își dorește Dragonul Renăscut să fie.”

Ea a văzut că au înțeles. Rand cucerise acest oraș odată, deși fusese pentru a-l elibera de Shaido. Ar fi înțelepți să nu-l ispitească să se întoarcă și să-l cucerească din nou. O regină a folosit uneltele pe care le avea la îndemână. Îl luase pe Andor singură; avea să-l lase pe Rand să o ajute cu Cairhien.

Ea s-a așezat. Un lucru atât de simplu, dar implicațiile ar fi într-adevăr de amploare. „Adunați-vă forțele individuale și paznicii Casei”, le-a poruncit ea nobililor adunați. „Veți mărșălui, cu forțele lui Andor, prin porțile către un loc cunoscut sub numele de Câmpul Merrilor. Ne vom întâlni cu Dragonul Renăscut.”

Nobilii păreau surprinși. Ea va intra, va prelua tronul, apoi va comanda armatele lor din oraș în aceeași zi? Ea a zâmbit. Cel mai bine este să acționezi rapid și hotărât; ar construi un precedent pentru ascultarea ei. Și ar începe să-i pregătească pentru Ultima Bătălie.

„De asemenea”, a anunțat ea în timp ce au început să șoptească, „vreau să aduni pe toți oamenii din acest tărâm care pot ține o sabie și să-i înrolezi în armata Reginei. Nu va fi prea mult timp pentru antrenament, dar va fi nevoie de fiecare bărbat în Ultima Bătălie – și acele femei care doresc să lupte pot raporta, de asemenea. De asemenea,

trimiteți vorbă către fondatorii de clopoței din orașul dvs. Va trebui să mă întâlnesc cu ei într-o oră.”

„Dar”, a spus Bertome, „sărbătoarea de încoronare, Maiestate…”

„Ne vom petrece când Ultima Bătălie va fi câștigată și copiii lui Cairhien vor fi în siguranță”, a spus Elayne. Trebuia să le distragă atenția de la comploturile lor, să le dea de lucru pentru a-i ține ocupați, dacă era posibil. "Mutare! Prefă-te că Ultima Bătălie este la ușa ta și va sosi mâine!” Căci, într-adevăr s-ar putea.

Mat se rezema de un copac mort, privind peste tabăra lui. A inspirat și a expirat, zâmbind, simțind frumosul confort de a ști că nu mai era urmărit. Uitase cât de bine se simțea. Mai bine decât o servitoare drăguță pe fiecare genunchi, acel sentiment era. Ei bine, mai bine decât o servitoare, oricum.

O tabără militară seara era unul dintre cele mai confortabile locuri din lume, chiar dacă jumătate din tabără era goală, oamenii de acolo plecând la Cairhien. Soarele apusese, iar unii dintre cei care rămăseseră se întorseseră. Dar pentru cei care a doua zi nu aveau serviciul de după-amiază, nu avea niciun motiv să doarmă încă.

O duzină de gropi de foc mocneau prin tabără, bărbați stând să împărtășească povești despre isprăvi, despre femei lăsate în urmă sau despre zvonuri de departe. Limbi de flăcări pâlpâiau în timp ce bărbații râdeau, stând pe bușteni sau stânci, cineva săpa ocazional în cărbuni cu o ramură răsucită și stârnește scântei mici în aer în timp ce prietenii lui cântau „Come Ye Maids” sau „Fallen Willows at Noon”.

Oamenii trupei erau dintr-o duzină de națiuni diferite, dar această tabără era adevărata lor casă. Mat trecu cu pași mari printre ei, cu pălăria pe cap, cu ashandarei pe umăr. Își luase o eșarfă nouă pentru gât. Oamenii știau despre cicatricea lui, dar nu exista niciun motiv să o arăți ca unul sau ca vagoanele însângerate ale lui Luca.

Eșarfa pe care o alesese de data aceasta era roșie. În amintirea lui Tylin și a celorlalți care căzuseră în gholam. De scurtă vreme, fusese tentat să aleagă roz. Un timp foarte scurt.

Mat zâmbi. Deși cântecele răsunau de la câteva dintre focurile de tabără, niciunul nu era zgomotos și în tabără era o liniște sănătoasă. Nici o tăcere. Tăcerea nu a fost niciodată bună. Ura tăcerea. L-a făcut să se întrebe cine se străduia atât de mult să se strecoare pe el. Nu, asta a fost o

liniște. Bărbații sforăiau încet, focurile trosnind, alți bărbați cântând, buruienile scârțâind în timp ce cei de pază treceau. Zgomotele pașnice ale bărbaților care se bucură de viața lor.

Mat și-a găsit drumul înapoi la masa lui în afara cortului întunecat. Se aşeză, uitându-se peste hârtiile pe care le stivuise aici. Interiorul cortului fusese prea înfundat. În plus, nu dorise să-l trezească pe Olver.

Cortul lui Mat se ondula în vânt. Scaunul lui arăta ciudat, masa fină de stejar așezată într-un petic de picior de găină, scaunul lui Mat lângă el, un ulcior de cidru fiert pe pământ lângă el. Hârtiile de pe masa lui erau îngreunate cu diverse pietre pe care le ridicase, luminate de o singură lampă pâlpâitoare.

Nu ar trebui să aibă teancuri de hârtie. Ar trebui să poată sta la unul dintre acele focuri și să cânte „Dansez cu Jak o' the Shadows". Putea distinge vag cuvintele cântecului dintr-un foc de tabără din apropiere.

Hârtii. Ei bine, fusese de acord cu angajarea lui Elayne și existau acte pentru așa ceva. Și documente despre înființarea echipajelor de dragoni. Lucrări despre rechizite, rapoarte de disciplină și tot felul de prostii. Și câteva hârtii pe care reușise să le scoată din maiestatea ei regală, rapoarte de spionaj pe care ar fi vrut să se uite. Rapoarte despre Seanchan.

O mare parte din știri nu erau noi pentru el; prin amabilitatea porții lui Verin, Mat călătorise la Caemlyn mai repede decât majoritatea zvonurilor. Dar Elayne avea porți proprii, iar unele dintre știrile de la Tear și Illian erau proaspete. S-a vorbit despre noua împărătească Seanchan. Deci Tuon chiar se încoronase, sau orice a făcut Seanchanul pentru a numi un nou lider.

Asta l-a făcut să zâmbească. Ușoare, dar ei nu știau în ce anume sunt! Probabil că au crezut că au făcut-o. Dar îi va surprinde, sigur că cerul era albastru. Sau, ei bine, fusese gri în ultima vreme.

S-a vorbit și despre Sea Folk în alianță cu Seanchan. Mat a respins asta. Seanchan capturase destule nave Sea Folk pentru a da acea impresie, dar nu era adevărul. A găsit și câteva pagini cu știri despre Rand, majoritatea nespecifice sau de încredere.

Culori zdrobite. Rand stătea în jur și vorbea cu niște oameni într-un cort. Poate că era în Arad Doman, dar nu putea să fie și acolo și să lupte în Țările de Graniță, nu-i

așa? Un zvon spunea că Rand a ucis-o pe regina Tylin. Ce idioți au crezut asta?

Întoarse rapid rapoartele despre Rand. Ura să fie nevoit să alunge acele culori aprinse din nou și din nou. Cel puțin Rand purta haine de data asta.

Ultima pagină a fost curioasă. Lupi alergând în haite enorme, adunându-se în poieni și urlă în cor? Cerul strălucește în roșu noaptea? Vitele aliniate pe câmpuri, toate cu fața spre nord, privind în tăcere? Urmele armatelor Shadowspawn în mijlocul câmpurilor?

Aceste lucruri miroseau a simple auzite, transmise de la soție de fermă la soție de fermă până au ajuns la urechile spionilor lui Elayne.

Mat se uită peste cearceaf, apoi – fără să se gândească la asta – și-a dat seama că scosese din buzunar plicul lui Verin. Scrisoarea încă sigilată părea uzată și murdară, dar nu o deschisese. Părea cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, rezistând acelei îndemnuri.

„Acum, aceasta este o vedere a unei nereguli”, a spus o voce de femeie. Mat ridică privirea și îl văzu pe Setalle mergând spre el. Purta o rochie maro care s-a siret peste sânul ei amplu. Nu că Mat și-ar fi petrecut timp privindu-l.

„Îți place bârlogul meu?” întrebă Mat. A pus plicul deoparte, apoi a pus ultimul dintre rapoartele de spionaj pe un teanc, chiar lângă o serie de schițe pe care le făcuse pe niște arbalete noi, bazate pe cele pe care Talmanes le cumpărase. Deoarece nu avea piatră pentru acest teanc, și-a scos una dintre cizme și a pus-o deasupra.

— Bârlogul tău? întrebă Setalle, părând amuzat.

— Sigur, spuse Mat, scărpinându-și partea de jos a piciorului în ciorapi. — Va trebui să faci o întâlnire cu administratorul meu dacă vrei să intri.

— Intendentul tău?

— ciotul de acolo, spuse Mat, dând din cap. „Nu cel mic, cel mare cu mușchi în vârf.”

Ea a ridicat o sprânceană.

— E destul de bun, spuse Mat. „Aproape nu las pe cineva să intre pe care nu vreau să-l văd.”

— Ești o creatură interesantă, Matrim Cauthon, spuse Setalle, așezându-se pe ciotul mai mare. Rochia ei era după stilul Ebou Dar, cu partea laterală în sus pentru a dezvălui juponuri suficient de colorate pentru a speria un Tinker.

„Ai vrut ceva anume?” întrebă Mat. — Sau pur și simplu ai trecut pe aici ca să poți sta pe capul administratorului meu?

„Am auzit că ai vizitat din nou palatul astăzi. Este adevărat că o cunoști pe regina?

Mat a ridicat din umeri. „Elayne este o fată destul de drăguță. Frumos, asta e sigur.”

— Nu mă mai șoci, Matrim Cauthon, remarcă Setalle. „Mi-am dat seama că lucrurile pe care le spui sunt adesea menite să facă asta.”

Erau? „Spun ce mă gândesc, doamnă Anan. De ce contează pentru tine dacă o cunosc pe regina?

„Doar o altă piesă a puzzle-ului pe care o reprezentați”, a spus Setalle. „Azi am primit o scrisoare de la Joline.”

„Ce a vrut ea de la tine?”

„Ea nu a cerut nimic. Ea a vrut doar să trimită vestea că au ajuns cu bine în Tar Valon.

„Trebuie să fi citit greșit.”

Setalle îi aruncă o privire mustrătoare. „Joline Sedai te respectă, Maestre Cauthon. Ea a vorbit deseori despre tine și despre modul în care i-ai salvat nu numai pe ea, ci și pe ceilalți doi. Ea a întrebat după tine în scrisoare.

Mat clipi. "Într-adevăr? Ea a spus astfel de lucruri?”

Setalle dădu din cap.

„Arde-mă”, a spus el. „Aproape că mă face să mă simt rău că-i vopsesc gura în albastru. Dar n-ai fi știut că a gândit așa, având în vedere cum s-a purtat cu mine.

„A spune astfel de lucruri unui om îi umflă opinia despre sine. S-ar putea crede că felul în care te-a tratat ar fi fost suficient.”

— Ea este Aes Sedai, mormăi Mat. „Ii trateaza pe toata lumea ca si cum ar fi noroi de zgariat de pe cizme.”

Setalle se uită la el. Avea o manieră impunătoare cu ea, parțial bunica, parțial doamnă de la curte, parțial cârciumar fără prostii.

— Îmi pare rău, spuse el. „Unele Aes Sedai nu sunt la fel de rele ca altele. Nu am vrut să te insult.”

— Voi lua asta ca un compliment, spuse Setalle. „Deși nu sunt Aes Sedai.”

Mat ridică din umeri, găsind o stâncă drăguță la picioarele lui. L-a folosit pentru a-și înlocui cizma pe teancul de hârtie. Ploile din ultimele zile trecuseră, lăsând aerului o prospețime crocantă. — Știu că ai spus că n-a durut, spuse Mat. „Dar... cum se simte? Lucrul pe care l-ai pierdut?”

Ea strânse buzele. „Care este cea mai încântătoare mâncare de care te bucuri, Maestre Cauthon? Singurul lucru pe care l-ai mânca mai presus de toate celelalte?”

— Plăcintele dulci ale mamei, spuse Mat imediat.

— Ei bine, așa este, spuse Setalle. „Știind că înainte puteai să te bucuri de acele plăcinte în fiecare zi, dar acum ți-au fost refuzate. Prietenii tăi, pot avea câte plăcinte doresc. Îi invidiezi și rănești, dar în același timp ești fericit. Cel puțin cineva se poate bucura de ceea ce tu nu poți.”

Mat dădu încet din cap.

„De ce îl urăști așa pe Aes Sedai, maestru Cauthon?” întrebă Setalle.

— Nu-i urăsc, spuse Mat. „Arde-mă, dar nu o fac. Dar uneori, un bărbat pare să nu facă două lucruri fără ca femeile să dorească ca el să facă unul dintre acele lucruri într-un mod diferit și să-l ignore complet pe celălalt.”

„Nu ești forțat să le urmezi sfatul și garantez că în cea mai mare parte a timpului, în cele din urmă, recunoști că este un sfat bun.”

Mat a ridicat din umeri. „Uneori, unui bărbat îi place să facă ceea ce vrea fără ca cineva să-i spună ce este în neregulă cu el și ce este în neregulă cu el. Asta e tot."

„Și nu are nimic de-a face cu... părerile tale ciudate despre nobili? La urma urmei, majoritatea Aes Sedai se comportă ca și cum ar fi femei nobile.”

— Nu am nimic împotriva nobililor, spuse Mat, îndreptându-și haina. „Doar că nu-mi place să fiu eu însumi.”

„De ce, atunci?”

Mat rămase o clipă. De ce a fost? În cele din urmă, s-a uitat în jos la picior, apoi și-a pus cizma la loc. „Sunt cizme.”

"Cizme?" Setalle părea confuz.

— Cizme, spuse Mat dând din cap, legându-și șireturile. „Totul ține de cizme.”

"Dar-"

— Vedeți, spuse Mat, strângând șireturile strâns, „mulți bărbați nu trebuie să-și facă griji pentru ce cizme să poarte. Sunt cei mai săraci dintre oameni. Dacă îl întrebi pe unul dintre ei „Ce cizme vei purta astăzi, Mop?” raspunsul lor este usor. — Ei bine, Mat. Am doar o pereche, așa că cred că voi purta acea pereche.'”

Mat ezită. — Sau, cred că nu ți-ar spune asta, Setalle, din moment ce nu ești eu și toți. Nu ți-ar spune Mat, înțelegi.

— Înțeleg, spuse ea, părând amuzată.

„Oricum, pentru cei care au o monedă mică, întrebarea ce cizme să poarte este mai grea. Vedeți, bărbați obișnuiți,

bărbați ca mine... El o privi. „Și eu sunt un bărbat obișnuit, ține cont.”

"Desigur ca esti."

— La naiba sunt, spuse Mat, terminând cu șireturile și ridicându-se. „Un bărbat obișnuit ar putea avea trei perechi de cizme. A treia cea mai bună pereche de cizme, acestea sunt cizmele pe care le porți când lucrezi la ceva neplăcut. S-ar putea să se frece după câțiva pași și s-ar putea să aibă câteva găuri, dar sunt suficient de bune pentru a vă menține pe picioare. Nu te deranjează să-i smulgi pe câmp sau în hambar.

— În regulă, spuse Setalle.

„Atunci ai a doua cea mai bună pereche de cizme”, a spus Mat. „Acestea sunt cizmele tale de zi cu zi. Le porți dacă mergi la cină la vecini. Sau, în cazul meu, le porți dacă ai de gând să lupți. Sunt cizme drăguțe, îți oferă o picior bună și nu te deranjează să fii văzut în ele sau altceva.”

— Și cea mai bună pereche de cizme a ta? întrebă Setalle. „Le porți la evenimente sociale, cum ar fi un bal sau o cină cu un demnitar local?”

„Mingi? Demnitari? Cenușă sângeroasă, femeie. Am crezut că ești un hangier.”

Setalle roși ușor.

— Nu mergem la baluri, spuse Mat. „Dar dacă ar trebui, bănuiesc că am purta a doua cea mai bună pereche de cizme. Dacă sunt suficient de buni pentru a o vizita pe bătrâna Hembrew de alături, atunci sunt suficient de buni pentru a călca pe degetele oricărei femei suficient de proaste încât să danseze cu noi.

„Atunci pentru ce sunt cele mai bune cizme?”

— Merg, spuse Mat. „Orice fermier cunoaște valoarea cizmelor bune atunci când mergi pe jos.”

Setalle părea gânditor. "În regulă. Dar ce legătură are asta cu a fi nobil?”

— Totul, spuse Mat. „Nu vezi? Dacă ești un om obișnuit, știi exact când să-ți folosești cizmele. Un bărbat poate urmări trei perechi de cizme. Viața este simplă când ai trei perechi de cizme. Dar nobilii... Talmanes susține că are patruzeci de perechi diferite de cizme acasă. Patruzeci de perechi, vă puteți imagina asta?”

Ea a zâmbit amuzată.

— Patruzeci de perechi, repetă Mat, clătinând din cap. „Patruzeci de perechi. Și, nici nu sunt toate de același fel de cizme. Există câte o pereche pentru fiecare ținută și o

duzină de perechi în stiluri diferite care se vor potrivi cu orice număr de jumătate din ținutele tale. Ai cizme pentru regi, cizme pentru înalți domni și cizme pentru oameni normali. Ai cizme pentru iarna si cizme pentru vara, cizme pentru zilele ploioase si cizme pentru zilele uscate. Ai pantofi pe care îi porți doar când mergi spre camera de baie. Lopin obișnuia să se plângă că nu am o pereche pe care să o port noaptea la privat!”

„Văd... Deci folosești cizmele ca o metaforă a sarcinii de responsabilitate și de decizie care îi revine aristocrației atunci când își asumă conducerea unor poziții politice și sociale complexe.”

„Metaforă pentru...” Mat se încruntă. — Cenușă sângeroasă, femeie. Aceasta nu este o metaforă pentru nimic! Sunt doar cizme!”

Setalle clătină din cap. — Ești un om neconvențional de înțelept, Matrim Cauthon.

— Încerc din răsputeri, remarcă el, întinzând mâna spre ulciorul de cidru fiert. „Pentru a fi neconvențional, vreau să spun.” El turnă o ceașcă și o ridică în direcția ei. Ea a acceptat cu bunăvoință și a băut, apoi s-a ridicat. „Atunci, te voi lăsa pe distracția ta, maestru Cauthon. Dar dacă ați făcut vreun progres pe această poartă pentru mine...”

„Elayne a spus că va avea unul pentru tine în curând. Într-o zi sau două. Odată ce mă întorc de la comisia pe care trebuie să o fac cu Thom și Noal, voi vedea că se termină.

Ea dădu din cap înțelegând. Dacă nu se întorcea de la acea „comisie”, ea se va ocupa de Olver. S-a întors să plece. Mat a așteptat până când a dispărut înainte de a lua o gură de cidru direct din ulcior. Făcuse asta toată seara, dar se gândi că probabil că ea ar prefera să nu știe. Era genul de lucruri la care femeile ar fi mai bine să nu se gândească.

S-a întors la rapoartele sale, dar curând și-a găsit mintea rătăcindu-se spre Turnul Ghenjei și acei șerpi și vulpi însângerați. Comentariile lui Birgitte fuseseră lămuritoare, dar nu deosebit de încurajatoare. Două luni? Două luni nenorocite petrecute rătăcind pe acele holuri? Acela era un castron puternic, aburind, de îngrijorare, servit ca un slop de după-amiază. Dincolo de asta, luase foc, muzică și fier. Încălcarea regulilor nu a fost o idee atât de originală.

Nu a fost surprins. Probabil, în ziua în care Lumina a făcut primul om și acel om a făcut prima regulă, altcineva se gândise să o încalce. Oameni precum Elayne au creat

reguli care să le convină. Oameni precum Mat au găsit modalități de a ocoli regulile stupide.

Din păcate, Birgitte – unul dintre legendarii Eroi ai Cornului – nu reușise să-i învingă pe Aelfinn și Eelfinn. Asta a fost deconcertant.

Ei bine, Mat avea ceva ce nu avusese. Norocul lui. Stătea gânditor, lăsându-se pe spate în scaun. Unul dintre soldații lui a trecut pe acolo. Clinton salută; Redarm-ul îl verifica pe Mat la fiecare jumătate de oră. Încă nu trecuseră peste rușinea de a-l lăsa pe gholam să se strecoare în tabără.

Ridică din nou scrisoarea lui Verin, simțind-o în degete. Colțurile uzate, petele de murdărie de pe hârtia cândva albă. Îl bătu de lemn.

Apoi l-a aruncat pe birou. Nu. Nu, nu avea de gând să-l deschidă, nici măcar când s-a întors. Asta a fost. Nu avea să știe niciodată ce era în el și nu-i păsa.

S-a ridicat și a plecat să-i caute pe Thom și pe Noal. Mâine aveau să plece spre Turnul Ghenjei.

53
Gateway-uri

Pevara și-a păstrat limba în timp ce mergea prin satul Turnul Negru cu Javindhra și Mazrim Taim. A fost activitate în tot locul. În Turnul Negru a fost mereu activitate. Soldații tăind copaci în apropiere; Dedicat îndepărtarea scoarței, apoi tăierea bușteniIor în cherestea cu jeturi concentrate de aer. Rumegul a acoperit poteca; cu un fior, Pevara îşi dădu seama că teancul de scânduri din apropiere fusese probabil tăiat de Asha'man.

Ușoară! Știa ce va găsi aici. Era mult mai greu de înfruntat decât bănuise ea că va fi.

— Și vezi, spuse Taim, mergând cu o mână încrucișată – degetele făcând pumnul – în spatele lui. Cu cealaltă mână, arătă spre un zid îndepărtat, parțial finisat, de piatră neagră. „Posturile de pază distanțate la intervale de cincizeci de picioare. Fiecare cu doi Asha'man deasupra lor.” El a zâmbit satisfăcut. „Acest loc va fi inexpugnabil.”

— Da, într-adevăr, spuse Javindhra. "Impresionant." Tonul ei era plat și neinteresat. „Dar subiectul despre care

am vrut să vorbesc cu tine. Dacă am putea alege bărbați cu acul Dragonului pentru...

„Asta din nou?” spuse Taim. Avea foc în ochi, acest Mazrim Taim. Un bărbat înalt, cu părul negru, cu pometi înalți, saldaici. El a zambit. Sau cu cât s-a apropiat cel mai mult de o asemenea expresie – un zâmbet pe jumătate care nu-i ajungea în ochi. Părea... prădător. „Mi-am făcut cunoscută voința. Și totuși continui să împingi. Nu. Doar soldați și dedicați.”

— După cum ceri, spuse Javindhra. „Vom continua luarea în considerare.”

„Săptămânile trec”, a răspuns Taim, „și tot te gândești? Ei bine, departe de mine să-l întreb pe Aes Sedai. Nu-mi pasă ce faci. Dar femeile din afara porților mele pretind că sunt și ele din Turnul Alb. Nu vrei să-i invit să intre să te întâlnesc?”

Pevara simți un fior. Părea să știe întotdeauna prea multe și a sugerat că știe prea multe despre politica internă a Turnului Alb.

— Nu va fi nevoie de asta, spuse Javindhra cu răceală.

— Cum vrei, spuse el. „Ar trebui să faci alegerile în curând. Ei devin nerăbdători, iar al'Thor le-a dat permisiunea de a-mi lega oamenii. Ei nu vor suferi pentru totdeauna stagnarea mea.”

„Sunt rebeli. Nu trebuie să le acordați deloc atenție.”

„Rebeli”, a spus Taim, „cu o forță mult mai mare decât tine. Ce ai? Șase femei? Din felul în care vorbiți, se pare că intenționați să legați întregul Turn Negru!”

„Poate că am putea.” Pevara vorbi calm. „Nu ne-a fost pusă nicio limită.”

Taim îi aruncă o privire și ea a avut senzația clară că era inspectată de un lup, gândindu-se dacă avea să facă o masă bună. Ea a lăsat deoparte acel sentiment. Ea era Aes Sedai, nu o carne ușoară. Cu toate acestea, nu se putea abține să-și amintească că erau doar șase. Într-o tabără plină cu sute de bărbați care puteau canaliza.

„Am văzut odată un skyfisher murind pe docurile orașului Illian”, a spus Taim. „Pasarea se sufoca, incercand sa inghita doi pesti deodata.”

— Ai ajutat la lucrul rău? întrebă Javindhra.

„Proștii se vor sufoca întotdeauna când apucă prea mult, Aes Sedai”, a spus Taim. „Ce contează asta pentru mine? Am mâncat bine în acea noapte. Carnea păsării și a peștelui. Trebuie să plec. Dar fiți atenți, acum că am un

perimetru apărat, trebuie să mă avertizați dacă doriți să treceți afară.”

„Vrei să spui să continui venirile și plecările atât de strânse?” întrebă Pevara.

— Lumea devine un loc periculos, spuse Taim lin. „Trebuie să mă gândesc la nevoile oamenilor mei.”

Pevara observase cum a privit „nevoile” oamenilor săi. Un grup de tineri soldați a trecut, salutându-l pe Taim. Două trăsături învinețite, una cu ochiul închis. Asha'man au fost bătuți cu brutalitate pentru că au făcut greșeli în antrenament, apoi au fost interzise Vindecarea.

Aes Sedai nu au fost niciodată atinși. De fapt, deferența cărora li s-a arătat a mărginit de batjocură.

Taim dădu din cap, apoi se îndepărtă, întâlnindu-se cu doi dintre Asha'manul lui care așteptau în apropiere, lângă fierărie. Au început imediat să vorbească pe un ton stins.

„Nu-mi place asta”, a spus Pevara de îndată ce bărbații au plecat. Poate că ea a spus-o prea repede, trădându-și grijile, dar locul acesta a avut-o pe cap. „Acest lucru s-ar putea transforma cu ușurință într-un dezastru. Încep să cred că ar trebui să facem așa cum am afirmat inițial – legați câțiva Dedicați fiecare și să ne întoarcem la Turnul Alb. Sarcina noastră nu a fost niciodată să închidem întregul Turn Negru, ci să obținem acces la Asha'man și să aflăm despre ele.”

„Asta facem”, a spus Javindhra. „Am învățat multe în ultimele săptămâni. Ce ai mai facut?"

Pevara nu se ridică la tonul celeilalte femei. Trebuie să fie atât de contrară? Pevara avea conducerea acestei echipe, iar ceilalți aveau să-i dea seama. Dar nu însemna că vor fi întotdeauna plăcuti.

„Aceasta a fost o oportunitate interesantă”, a continuat Javindhra, cercetând terenul Turnului. „Și chiar cred că va ceda în cele din urmă în ceea ce privește subiectul Asha’man complet.”

Pevara se încruntă. Javindhra nu putea să gândească sincer asta, nu-i așa? După cât de încăpățânat fusese Taim? Da, Pevara a cedat sugestiilor ca ei să rămână puțin mai mult în Turnul Negru, pentru a afla despre funcționarea lui și pentru a-i cere lui Taim să le permită accesul la Asha'man, mai puternic. Dar acum era evident că nu avea să cedeze. Cu siguranță Javindhra a văzut asta.

Din păcate, Pevara a avut mari dificultăți să citească Javindhra în ultima vreme. Inițial, femeia păruse împotriva venirii la Turnul Negru, fiind de acord cu misiunea doar

pentru că Cel Mai Inalt o ordonase. Dar acum ea a oferit motive să rămână aici.

— Javindhra, spuse Pevara, apropiindu-se. „Ai auzit ce a spus. Acum avem nevoie de permisiunea de a pleca. Acest loc se transformă într-o cușcă.”

„Cred că suntem în siguranță”, a spus Javindhra, fluturând o mână. „Nu știe că avem porți.”

— Din câte știm, spuse Pevara.

„Dacă îl comanzi, sunt sigur că ceilalți vor pleca”, a spus Javindhra. „Dar intenționam să continui să folosesc oportunitatea de a învăța.”

Pevara respiră adânc. Femeie de nesuferit! Sigur că nu mergea atât de departe încât să ignore conducerea grupului de către Pevara? După ce Cea mai Înalt însăși o pusese pe Pevara la conducere? Ușoară, dar Javindhra devenea neregulată.

S-au despărțit fără un alt cuvânt, Pevara învârtindu-se și mergând înapoi pe potecă. Și-a păstrat cu greu firea. Ultima declarație fusese aproape de sfidarea totală! Ei bine, dacă a vrut să nu asculte și să rămână, așa să fie. Era timpul să ne întoarcem la Turnul Alb.

Bărbați în paltoane negre se plimbau în jurul ei. Mulți dădu din cap cu acele rânjete prea obsechioase de prefăcut respect. Săptămânile ei aici nu făcuseră nimic care să o facă mai confortabilă în preajma acestor bărbați. Ea avea să-i facă pe câțiva dintre ei Păzitori. Trei. S-ar descurca cu trei, nu-i așa?

Acele expresii întunecate, ca ochii călăilor în timp ce așteaptă ca următorul gât să se alinieze în fața lor. Felul în care unii dintre ei mormăiau pentru ei înșiși, sau săreau în umbre, sau își țineau capul și păreau ametiți. Ea stătea chiar în groapa nebuniei, iar pielea îi făcea să se strecoare ca acoperită de omizi. Nu se putea abține să-și accelereze ritmul. Nu, se gândi ea. Nu pot să-l las pe Javindhra aici, nu fără să mai încerc o dată. Pevara le explica celorlalți, le da ordin să plece. Apoi le-ar fi rugat, mai întâi pe Tarna, să se apropie de Javindhra. Cu siguranță argumentele lor unite ar convinge-o.

Pevara ajunse la bordeiele care le fuseseră date. Ea nu s-a uitat intenționat în lateral, spre linia de clădiri mici în care și-au făcut casele legații Aes Sedai. Auzise ce făceau unii dintre ei, încercând să-și controleze Asha'man folosind... diverse metode. Asta i-a făcut și pielea să se târască. Deși credea că majoritatea roșilor aveau o părere

prea dură despre bărbați, ceea ce au făcut acele femei a depășit limita cu un salt nepăsător.

A pășit în coliba ei și a găsit-o pe Tarna la birou scriind o scrisoare. Soții Aes Sedai trebuiau să-și împartă colibe, iar Pevara o alesese în mod special pe Tarna. Pevara ar fi fost numit lider al acestui grup, dar Tarna era Păzitorul Cronicilor. Politica acestei expediții a fost foarte delicată, cu atât de mulți membri influenți și atât de multe opinii.

Noaptea trecută, Tarna fusese de acord că era timpul să plece. Ar lucra cu Pevara pentru a merge la Javindhra.

— Taim a încuiat Turnul Negru, spuse Pevara calm, aşezându-se pe patul ei în camera mică, circulară. „Acum avem nevoie de permisiunea lui să plecăm. El a spus-o pe nesimțite, de parcă n-ar fi fost cu adevărat menită să ne oprească. Doar o regulă la care uitase să ne facă o excepție generală.

— Probabil că asta a fost, spuse Tarna. „Sunt sigur că nu e nimic.”

Pevara a căzut nemișcat. Ce? A încercat din nou. „Javindhra încă crede în mod irațional că se va răzgândi dacă ne va lăsa să ne unim pe Asha'man. Este timpul să o unesc pe Dedicated și să plec, dar ea a dat de înțeles că va rămâne indiferent de intențiile mele. Vreau să vorbești cu ea.”

„De fapt”, a spus Tarna, continuând să scrie, „M-am gândit la ceea ce am discutat aseară. Poate că m-am grăbit. Sunt multe de învățat aici și este problema rebelilor afară. Dacă plecăm, îl vor lega pe Asha'man, ceea ce nu ar trebui să fie permis.”

Femeia ridică privirea, iar Pevara încremeni. Era ceva diferit în ochii Târnei, ceva rece. Ea fusese întotdeauna o distanță, dar asta era și mai rău.

Tarna zâmbi, o grimasă care părea complet nefirească pe chipul ei. Ca zâmbetul de pe buzele unui cadavru. Se întoarse la scrisul ei.

Ceva este foarte, foarte greșit aici, se gândi Pevara. „Ei bine, poate ai dreptate”, a spus ea. Gura i-a lucrat, deși mintea i se zguduia. „La urma urmei, această expediție a fost sugestia ta. Mă voi gândi mai departe. Dacă mă scuzați.”

Tarna făcu semn ambivalent. Pevara stătea în picioare, ani ca o Aes Sedai, împiedicându-i să-și arate grijile profunde în postura ei. Ea a ieşit afară, apoi a mers spre est, de-a lungul zidului neterminat. Da, posturile de pază fuseseră înființate în mod regulat. Mai devreme în această

dimineață, aceia nu fuseseră echipați. Acum erau, cu oameni care puteau canaliza. Unul dintre acei bărbați ar putea să o lovească înainte ca ea să poată răspunde. Nu le putea vedea țesăturile și nu putea lovi prima, din cauza jurămintelor ei.

Ea s-a întors și s-a îndreptat spre un mic suport de copaci, un loc care urma să devină o grădină. Înăuntru, ea s-a așezat pe un ciot, respirând adânc. Răceala — aproape lipsă de viață — pe care o văzuse în ochii Târnei încă o îngheța.

Pevara primise ordin de la Cel Înalt să nu riște porțile decât dacă situația era îngrozitoare. Aceasta i s-a părut o situație îngrozitoare. Ea a îmbrățișat Sursa și a țesut țesătura potrivită.

Țesătura s-a destrămat în momentul în care ea a terminat-o. Nu sa format nicio poartă. Cu ochii mari, a incercat din nou, dar a obtinut acelasi rezultat. Ea a încercat alte țesături și au funcționat, dar porțile au eșuat de fiecare dată.

Fiorul ei a devenit ger înăuntrul ei. Era prinsă în capcană.

Toți erau.

Perrin îşi strânse mâinile cu Mat. „Mult noroc, prietene.”

Mat zâmbi, trăgând în jos de borul lat al pălăriei întunecate. "Noroc? Sper că totul se va rezuma la noroc. Sunt bine cu noroc.”

Mat purta un rucsac bombat peste un umăr, la fel ca și bărbatul osos și noduros pe care Mat îl prezentase drept Noal. Thom avea harpa pe spate și un ruc similar. Perrin încă nu era clar ce aduceau. Mat plănuia să stea la turn doar câteva zile, așa că nu era nevoie de o mulțime de provizii.

Micul grup stătea pe terenul de călătorie, în afara taberei lui Perrin. În spatele lor, oamenii lui Perrin strigau înainte și înapoi, dărâmând tabăra. Nimeni nu bănuia cât de importantă ar putea dovedi această zi. Moiraine. Moiraine era în viață. Lumină, să fie așa.

— Ești sigur că nu te pot convinge să primești mai mult ajutor? întrebă Perrin.

Mat dădu din cap. „Îmi pare rău. Aceste lucruri... ei bine, ele tind să fie deosebite. Nota era clară. Doar noi trei putem intra, altfel vom eșua. Dacă eșuăm oricum... ei bine, cred că atunci va fi propria ei vină, nu-i așa?

Perrin se încruntă. „Fii atent. Mă aștept la un alt ajutor de la sacul tău de tabac de la maestrul Denezel când te vei întoarce.

— O vei avea, spuse Thom, luând mâna oferită de Perrin. Ezită, zâmbind, cu o licărire slabă în ochi.

"Ce?" întrebă Perrin.

Thom și-a repoziționat rucsacul. „Oare fiecare ultim fermier pe care îl cunosc se va transforma într-un nobil până la capăt?”

— Nu sunt un nobil, spuse Mat.

"Oh?" întrebă Thom. „Prințul Corbilor?”

Mat îşi trase pălăria în jos. „Oamenii mă pot suna cum vor. Asta nu înseamnă că sunt unul dintre ei.”

— De fapt, spuse Thom, asta...

— Deschide poarta ca să putem porni, spuse Mat. „Fără prostii.”

Perrin dădu din cap către Grady. Aerul spargea, un fascicul de lumină răsucit deschidea un portal care dădea spre un râu larg, care se mișcă încet. „Acesta este cât se poate de aproape”, a spus Perrin. „Cel puțin, nu fără o descriere mai bună a locului.”

— O să fie bine, spuse Mat, băgând capul prin poartă. — Vei deschide unul ca să ne întoarcem?

— În fiecare zi la prânz, spuse Grady, repetându-i ordinele lui Perrin. „În acel loc exact.” El a zambit. — Ai grijă să nu îți tai degetele de la picioare când apare, maestru Cauthon.

— Voi face tot posibilul, spuse Mat. „Sunt atașat de acele degete.” A tras aer în piept și a pășit prin poartă. A urmat Noal liniștit, mirosind a hotărâre. Acela era mult mai dur decât părea. Thom dădu din cap către Perrin, dând din mustață, apoi sări. Era viguros, deși încă purta piciorul înțepenit de la lupta cu Fade în urmă cu doi ani.

Lumina te călăuzește, se rugă Perrin, ridicând mâna către cei trei în timp ce mergeau greu de-a lungul malului râului.

Moiraine. Perrin ar trebui să trimită un mesaj lui Rand. Au apărut culorile, arătându-l pe Rand vorbind cu un grup de Borderlanders. Dar nu. Perrin nu i-a putut spune lui Rand până nu era sigur că ea trăiește. A face altfel ar fi prea crud și ar fi o invitație pentru Rand să se amestece în misiunea lui Mat.

Perrin se întoarse când portalul se închise. În timp ce păși, simți o pulsație slabă din picior, acolo unde săgeata lui Slayer îl lovise. El fusese Vindecat sau acea rană și, din

ceea ce putea să spună, Vindecarea fusese completă. Nu a fost rănită. Dar piciorul lui... simțea că și-ar putea aminti oricum rana. Era ca o umbră, foarte slabă, aproape de neobservat.

Faile se apropie de el, cu fața ei curioasă. Gaul era cu ea, iar Perrin zâmbi la felul în care continua să se uite peste umăr către Bain și Chiad. Unul își purta sulițele, celălalt arcul. Ca să nu trebuiască, aparent.

„Am ratat plecarea?” întrebă Faile.

— Așa cum ai vrut, a răspuns Perrin.

Ea a adulmecat. „Matrim Cauthon are o influență proastă. Sunt surprins că nu te-a târât într-o altă tavernă înainte de a pleca.

În mod amuzant, au apărut culorile, arătându-i pe Mat — care tocmai plecase — mergând de-a lungul râului. „Nu este la fel de rău ca toate astea”, a spus Perrin. "Suntem gata?"

„Aravine îi are pe toți organizați și în mișcare”, a spus Faile. „Ar trebui să fim gata să marșăm într-o oră.”

Asta s-a dovedit o estimare bună. În aproximativ o jumătate de oră, Perrin stătea într-o parte, în timp ce o poartă enormă despărțea aerul, creată de Grady și Neald, legați împreună cu Aes Sedai și Edarra. Nimeni nu pusese la îndoială decizia lui Perrin de a se muta. Dacă Rand călătorea în acest loc cunoscut sub numele de Câmpul Merrilor, atunci acolo și-a dorit Perrin să fie. Era acolo unde trebuia să fie.

Pământul dincolo de această poartă mai accidentat decât sudul Andorului. Mai puțini copaci, mai multă iarbă de prerie. Câteva ruine zăceau în depărtare. Zona deschisă dinaintea lor era plină de corturi, bannere și tabere. Părea de parcă coaliția lui Egwene era adunată.

Grady se uită prin, apoi fluieră încet. „Câți oameni sunt aia?”

„Acelea sunt Semiluna Lăcrimii”, a remarcat Perrin, arătând spre un banner. „Și acesta este Illian. Am campat pe părți opuse ale terenului.” Un banner verde cu nouă albine aurii marca acea armată.

— Un număr mare de Case Cairhienin, spuse Faile, privind în sus. „Nu puține Aiel... Fără steaguri Borderlander.”

„Nu am văzut niciodată atât de multe trupe într-un singur loc”, a spus Grady.

Se întâmplă cu adevărat, gândi Perrin, cu inima bătând. Ultima Bătălie.

— Crezi că vor fi suficiente pentru a-l opri pe Rand? întrebă Faile. — Să ne ajute să-l împiedicăm să spargă sigiliile?

"Ajuta-ne?" întrebă Perrin.

— I-ai spus lui Elayne că te vei duce la Câmpul Merrilor, spuse Faile. — Din cauza a ceea ce întrebase Egwene.

„Oh, i-am spus că trebuie să fiu acolo”, a spus Perrin. „Dar nu am spus niciodată că voi lua partea lui Egwene. Am încredere în Rand, Faile, și mi se pare corect că ar trebui să rupă sigiliile. E ca și cum ai face o sabie. De obicei, nu vrei să faci una dintre bucățile unei arme sparte și ruinate. Obții oțel nou bun pentru a o face. În loc să peticească vechile sigilii, va trebui să facă altele noi.

— Poate, spuse Faile. „Dar aceasta va fi o linie fină de mers. Atâtea armate într-un singur loc. Dacă unii sunt de partea lui Rand și alții de Turnul Alb...”

Nimeni nu ar câștiga dacă s-ar întoarce unul împotriva celuilalt. Ei bine, Perrin ar trebui să se asigure că asta nu s-a întâmplat.

Soldații erau deja adunați în rânduri, pregătindu-se să mărșăluiască. Perrin se întoarse spre ei. — Rand ne-a trimis să căutăm un inamic, urlă el. „Ne întoarcem la el după ce am găsit aliați. Mai departe, la Ultima Bătălie!”

Numai cei din față l-au auzit, dar l-au aplaudat și au transmis cuvântul înapoi. Rand sau Elayne ar fi ținut un discurs mult mai inspirat. Dar Perrin nu era ei. Ar trebui să facă lucrurile în felul lui.

— Aravine, strigă Perrin către amadicianul plinuț. „Treceți și asigurați-vă că nimeni nu se luptă pentru unde să-și așeze taberele.”

„Da, Lord Ochi de Aur.”

— Ține-ne deocamdată departe de celelalte armate, spuse Perrin, arătând. „Puneți-i lui Sulin și Gaul să aleagă un site bun. Transmite cuvântul fiecărei armate pe măsură ce ne înființăm. Nu trebuie să interacționăm cu niciuna dintre acele alte forțe sau să privim în mod greșit. Și nici nu lăsați oamenii să rătăcească spre sud! Nu mai suntem în sălbăticie și nu vreau ca fermierii locali să se plângă de răutate.”

„Da, Domnul meu”, a spus ea.

Nu-l întrebase niciodată pe Aravine de ce nu se alătura unuia dintre grupurile care fuseseră trimise înapoi la Amadicia. Probabil a fost din cauza lui Seanchan, totuși. Era evident nobilă, dar nu spunea prea multe despre

trecutul ei. Era bucuros să o aibă. In calitate de administrator de tabără, ea era legătura lui între diferitele facțiuni care formau armata lui.

Garda Lupului trasese primul lot, așa că au deschis drumul prin poartă. Coloana mare a început să se miște. Perrin a coborât pe linie, dând ordine, întărind mai ales că nu vrea probleme cu localnicii sau cu celelalte armate. S-a oprit când i-a întâlnit pe White Cloaks care le așteptau rândul. Berelain călărea din nou lângă Galad; păreau foarte amabil pierduți în conversație. Ușoară, dar femeia petrecuse aproape fiecare oră de veghe cu Galad în ultimele zile.

Perrin nu-i pusese împreună pe Mantele Albe și pe Mayeneri, dar păreau să fi ajuns cumva așa. Pe măsură ce au început să se miște, Mantelele Albe ale lui Galad călăreau într-o linie perfectă, patru peste, cu tabardele albe întinse cu rafale de soare. Perrin a avut încă o reacție instinctivă asemănătoare cu panica ori de câte ori îi vedea, dar au făcut surprinzător de puține probleme de la proces.

Garda înaripată a lui Mayene călărea pe partea cealaltă, Gallenne chiar în spatele lui Berelain, cu lăncile ridicate. Din lănci veneau serpentine roșii, iar pieptarurile și cârmele străluceau la perfecțiune. Părea că erau gata să defileze. Și poate că au fost. Dacă aveai de gând să mergi la Ultima Bătălie, ai făcut-o cu lancea ridicată și armura lustruită.

Perrin a continuat. Urmează armata lui Alliandre, călare într-o formație strânsă de cavalerie grea, cu opt bărbați în față, cu Arganda în fruntea lor. A chemat ordine când l-a văzut pe Perrin, iar coloana serpentină de soldați s-a întors și a salutat.

Perrin le-a întors salutul. El îl întrebase pe Alliandre, iar ea îi spusese că acesta era răspunsul potrivit. Ea a călărit cu Arganda, în șa laterală, într-o rochie subțire maro, cu ornamente aurii. O ținută nepractică pentru călărie, dar nu ar sta foarte mult în șa. Trei sute de pași și tot atâtea leghe.

Îi putea vedea satisfacția în timp ce îi saluta soldații. Ea a fost încântată să-l vadă intrând în rolul său de lider al coaliției. De fapt, mulți din tabără au reacționat la fel. Poate că înainte, au fost capabili să simtă cât de mult îi era supărat conducerea. Cum au făcut oamenii asta, fără să poată mirosi emoțiile?

— Lord Perrin, spuse Alliandre, trecând pe lângă el. Ea s-a înclinat într-un fel de legănat care era echivalentul unei

reverențe calare. „Nu ar trebui să călărești?”

„Îmi plac picioarele”, a spus Perrin.

„Pare mai autoritar când un comandant călărește.”

— M-am hotărât să conduc acest grup, Alliandre, spuse Perrin cu răbdare, dar o voi face în felul meu. Asta înseamnă să merg pe jos când vreau.” Treceau doar câțiva metri prin poartă. Picioarele i-ar fi servit destul de bine.

„Desigur, Domnul meu.”

„Odată ce ne-am stabilit, vreau să trimiți niște oameni înapoi la Jehannah. Vezi dacă poți recruta pe altcineva, ridică orice gardian ai orașului. Adu-i aici. Vom avea nevoie de toți cei pe care îi putem primi și vreau să-i antrenez cât mai mult posibil înainte de a începe războiul.”

„Foarte bine, Domnul meu.”

— Am trimis deja la Mayene, spuse Perrin. „Și Tam a adunat ce în plus poate de la Two Rivers.” Ușoară, dar și-ar fi dorit să-i poată lăsa să rămână în urmă, la fermele lor, să trăiască în pace în timp ce furtuna năvăli în altă parte. Dar acesta a fost într-adevăr sfârșitul. O putea simți. Pierde această luptă și au pierdut totul. Lumea. Modelul în sine. În fața asta, i-ar fi pus pe băieți care abia puteau legăna o sabie și pe bunici care aveau probleme cu mersul. I-a sucit stomacul ca să recunoască, dar era adevărul.

A continuat pe linie și a dat câteva ordine altor câteva grupuri. În timp ce termina cu ultimul, a observat o mână de bărbați de la Two Rivers trecând. Unul, Azi, ținea steagul capului de lup. Jori Congar rămase înapoi. Se opri, apoi le făcu semn celorlalți trei înainte de a merge la trap spre Perrin. A fost ceva în neregulă?

„Lord Perrin”. Jori se ridică, lung și slăbănog, ca o pasăre stând pe un picior. „Eu...”

"Bine?" spuse Perrin. „Fără cu asta.”

„Am vrut să-mi cer scuze”, a spus Jori, cuvintele venind în grabă.

"Pentru ce?"

— Pentru unele lucruri le-am spus, spuse Jori, privind în altă parte. „Vreau să spun, niște cuvinte prostești. A fost după ce ai fost bolnav, vezi, și ai fost dus la cortul Primului și... ei bine, eu...

— E în regulă, Jori, spuse Perrin. "Am înțeles."

Jori ridică privirea, zâmbind. „Este o plăcere să fiu aici cu tine, Lord Perrin. O adevărată plăcere. Te vom urmări oriunde, eu și ceilalți.”

Cu asta, Jori a salutat, apoi a fugit. Perrin se scărpină la barbă, privindu-l pe bărbat plecând. Jori era unul dintre cei

doi oameni de la Two Rivers care se apropiaseră de Perrin în ultimele zile pentru a-și cere scuze. Părea că toți s-au simțit vinovați pentru că au răspândit zvonuri despre Perrin și Berelain, deși nimeni nu ar spune asta direct.

Binecuvântează-l pe Faile pentru ceea ce făcuse acolo.

Toți cei care s-au văzut, Perrin a tras aer în piept, apoi a urcat pe coloană și a pășit prin poartă.

Vino repede, Rand, se gândi el, culorile înflorind în viziunea lui. Simt că începe.

Mat stătea cu Thom la stânga și Noal la dreapta, uitându-se printre copaci la turla din față. Un pârâu muzical care se scurgea în spatele lor, un afluent al Arinellei din apropiere. O câmpie ierboasă se întindea în spatele lor și, dincolo de aceasta, marele râu însuși.

Trecuse pe aici înainte? Atât de mult din memoria lui de atunci era fragmentată. Și totuși, acest turn a rămas clar în mintea lui, privit de la distanță. Nici măcar întunericul lui Shadar Logoth nu reușise să-l scoată din mintea lui.

Turnul părea a fi din metal pur, oțelul său solid strălucind în lumina soarelui înnorat. Mat simți o gheață între omoplați. Mulți călători de-a lungul râului au considerat că este o relicvă din Epoca Legendelor. Ce altceva ai mai făcut cu o coloană de oțel care se ridică din pădure, aparent nelocuită? Era la fel de nefiresc și de deplasat precum erau ușile roșii răsucite. Aceștia au deformat ochii să se uite la ei.

Pădurea se simțea prea liniștită aici, liniștită cu excepția pașilor celor trei. Noal mergea cu un toiag lung, mai înalt decât el. De unde o luase? Avea acel aspect neted, uns cu ulei de lemn care petrecuse mai mulți ani ca toiag de mers decât avea inițial ca copac. Noal își îmbrăcase și o pereche de pantaloni albastru închis – aproape negru – și o cămașă care era de un stil ciudat, necunoscut. Umerii erau mai rigizi decât tăieturile cu care Mat era familiarizat, iar haina mai lungă, ajungând aproape până la genunchii lui Noal. S-a nasturi până la talie, apoi despicat la picioare. Chiar ciudat. Bătrânul nu ar răspunde niciodată la întrebări despre trecutul său.

Thom optase pentru îmbrăcămintea lui gleeman. A fost bine să-l văd din nou în asta, mai degrabă decât îmbrăcămintea cu volane de bard de curte. Pelerina peticulată, cămașa simplă care se lega în față, pantalonii strâmți înfipți în cizme. Când Mat a întrebat despre

alegere, Thom a ridicat din umeri și a spus: „Se simte cu ce ar trebui să mă îmbrac dacă o să o văd”.

„Ea” însemna Moiraine. Dar ce i-au făcut șerpii și vulpile? Trecuse atât de mult, dar arde-l dacă avea de gând să mai lase să treacă o oră. Alesese îmbrăcăminte din verde pădure și maro pământesc, împreună cu o mantie maro adânc. Își purta rucsacul atârnat peste un braț și ashandarei în mână. Se exersase cu noua contragreutate de fier pe fund și era mulțumit.

Eelfinn-ul îi dăduse arma. Ei bine, dacă ar îndrăzni să stea între el și Moiraine, atunci ar vedea ce ar putea face cu darul lor. Arde-l, dar ar fi făcut-o.

Cei trei bărbați au urcat spre turn. Nu părea să aibă o singură deschidere nicăieri pe înălțimea sa de două sute de picioare. Nici o fereastră, nici o cusătură, nici o zgârietură. Mat ridică privirea, simțindu-se dezorientat în timp ce privea de-a lungul lungimii ei strălucitoare spre cerul cenușiu îndepărtat. A reflectat turnul prea multă lumină?

Se cutremură și se întoarse către Thom. Mat dădu un singur gest din cap.

Ezitând doar pentru scurt timp, Thom a strecurat un cuțit de bronz din teacă pe centură și a pășit pentru a pune vârful de turn. A alunecat sumbru cuțitul în formă de triunghi, cu o palmă lată, cu vârful în jos. Metalul s-a zgâriat pe metal, dar nu a lăsat urme. Thom a terminat făcând o linie ondulată prin centru, așa cum a făcut la începutul oricărui joc de șerpi și vulpi.

Toți stăteau în tăcere. Mat aruncă o privire spre Thom. „Ai făcut-o bine?”

— Cred că da, spuse Thom. „Dar de unde știm ce este „dreptul”? Acest joc a fost transmis pentru...”

Se întrerupse când o linie de lumină apăru pe fața turnului. Mat sări înapoi, ridicându-și sulița. Liniile strălucitoare formau un triunghi care se potrivea cu cel pe care îl desenase Thom, iar apoi — rapid ca o singură bătaie a aripilor unei molii — oțelul din centrul triunghiului a dispărut.

Noal privi gaura de mărimea palmei. „Este puțin puțin de trecut.” Se apropie de el și se uită prin el. „Nimic decât întuneric de cealaltă parte.”

Thom se uită în jos la cuțit. „Ghici că acel triunghi este de fapt o ușă. Asta desenezi când începi jocul. Ar trebui să încerc unul mai mare?”

— Presupun că da, spuse Mat. „Doar dacă gholam nu te-a învățat cum să treci prin găuri cât un pumn.”

— Nu trebuie să fii neplăcut, spuse Thom, folosind cuțitul pentru a desena un alt triunghi în jurul primului, acesta suficient de mare pentru a trece prin el. A terminat cu linia ondulată.

Mat numărat. Au fost nevoie de șapte bătăi ale inimii pentru ca liniile de alb să apară. Oțelul dintre ei a dispărut, deschizând un coridor triunghiular care ducea în turn. Interiorul părea a fi oțel solid.

— Lumina mă arde, șopti Noal. Coridorul a dispărut în întuneric; lumina soarelui părea că ezită să intre în deschidere, deși probabil că era doar un truc al luminii.

— Și așa începem jocul care nu poate fi câștigat, spuse Thom, împingând cuțitul înapoi în teacă.

„Curaj de întărire”, șopti Noal, făcând un pas înainte, ridicând un felinar cu o flacără pâlpâitoare. „Foc până la orb. Muzica pentru a orbi. Fier pentru a lega.”

— Și Matrim Cauthon, a adăugat Mat. „Pentru a chiar și șansele.” A pășit prin prag.

Lumină fulgeră, alb strălucitor, orbitor. A înjurat, strângând, cu ochii închiși și coborându-și ashandarei în ceea ce spera să fie o poziție amenințătoare. Clipi și albul s-a stins. Se afla în centrul unei încăperi largi, cu o deschidere triunghiulară în spatele lui, de sine stătător, cu vârful în jos la podea. Era negru pur, făcut din snururi răsucitoare care pe alocuri păreau de metal, iar în alte locuri păreau lemn.

Camera era și ea neagră, avea forma unui pătrat dezordonat. Din găurile de la toate cele patru colțuri se revărsa aburi albi ondulatori; acea ceață strălucea cu o lumină albă. Din cameră se întindeau patru holuri, câte unul în fiecare direcție.

Camera nu era tocmai pătrată. Fiecare parte avea o lungime ușor diferită de celelalte, ceea ce face o întâlnire ciudată de unghiuri la colțuri. Și aburul ăla! Degaja o duhoare sulfuroasă care îl făcea să-și dorească să respire pe gură. Pereții de culoarea onixului nu erau de piatră, ci erau dintr-un material reflectorizant, precum solzii de pești enorme. Aburul s-a adunat pe tavan, strălucind slab cu o lumină moale.

Arde-l! Acesta nu era ca primul loc pe care îl vizitase, cu coloanele lui răsucite și ușile circulare, dar nici nu era ca al doilea, cu camerele în formă de stea și liniile de lumină galbenă! Unde a fost el? În ce se băgase? S-a întors, nervos.

Thom se împiedică prin prag, clipind, uluit. Mat își lăsă rucsacul și îl prinse pe gleeman de un braț. Noal a urmat. Bărbatul osos și-a păstrat picioarele, dar era evident orbit, lanterna sa ținută înainte defensiv.

Ceilalți doi clipiră, lacrimile curgând din ochii lui Noal, dar în cele din urmă s-au orientat și au privit în jur. Camera, la fel ca holurile care se extind în toate cele patru direcții, era goală.

— Nu seamănă cu ceea ce ai descris, Mat, spuse Thom. Vocea lui răsuna slab, deși sunetele păreau ciudat deformate. Aproape ca șoaptele aruncate înapoi la ei. A făcut să se ridice părul de pe gâtul lui Mat.

— Știu, spuse Mat, scoțând o lanternă din rucsac. „Locul ăsta nu are sens. Poveștile sunt de acord în privința asta, cel puțin. Iată, luminează asta, Noal.”

Thom a scos o torță proprie și amândoi s-au aprins de la felinarul lui Noal. Au avut atacanți de la Aludra, dar Mat a vrut să-i salveze. Îi fusese pe jumătate frică că în turn, flăcările se vor stinge odată aprinse. Dar luminile ardeau constant și adevărate. Asta l-a încurajat oarecum.

„Deci unde sunt?” întrebă Thom, plimbându-se prin perimetrul camerei negre.

„Nu sunt niciodată aici când treci tu”, a spus Mat, ridicând propria lanternă și inspectând un perete. A fost scrierea aceea cioplită în piatră? Scenariul necunoscut era atât de fin și delicat încât abia îl vedea. „Dar ai grijă de tine. Ele pot apărea în spatele tău, mai repede decât un hangier care a auzit clinchetul monedelor în geantă.

Noal inspectă deschiderea triunghiulară prin care trecuseră. — Crezi că putem folosi asta pentru a ne întoarce? Semăna cu piatra ter'angreal pe care Mat a pășit înainte. Doar o formă diferită.

— Sper că da, spuse Mat.

— Poate că ar trebui să încercăm, spuse Noal.

Mat dădu din cap către el. Nu-i plăcea să fie despărțit, dar trebuiau să știe dacă era o cale de întoarcere sau nu. Noal părea hotărât și trecu. El a dispărut.

Mat și-a ținut respirația o clipă lungă, dar bătrânul nu s-a mai întors. A fost un truc? Dacă această ușă ar fi fost plasată aici pentru a... Noal a intrat înapoi în cameră prin deschidere. Thom și-a pus lanterna pe podea și s-a repezit să ajute. Noal și-a revenit mai repede de data aceasta, îndepărtând orbirea. „M-a etanșat”, a explicat el. „A trebuit să desenez un alt triunghi ca să mă întorc.”

— Cel puțin știm că avem un mijloc de scăpare, spuse Thom.

Presupunând că acei nenorociți de Aelfinn sau Eelfinn nu se mișcă, se gândi Mat, amintindu-și vizita lui anterioară, cea care se terminase cu spânzurarea lui. În acel moment, camerele și coridoarele se schimbaseră misterios, sfidând total ceea ce era corect.

„Vrei să te uiți la asta?” spuse Thom.

Mat își coborî sulița și Noal avea în mână o sabie scurtă de fier într-o clipă. Thom arăta spre lanterna lui, care ardea neîncetat acolo unde o pusese pe podea, lângă una dintre gurile de abur strălucitoare.

Aburul alb s-a îndepărtat de flăcări, de parcă ar fi fost suflat de o briză. Numai că nicio adiere nu a făcut aburul să se miște atât de nefiresc. S-a curbat în jurul focului într-o buclă. Thom a pășit și a luat torța. L-a mutat spre coloana de abur și s-a înclinat din drum. Thom a izbit torța direct în calea aburului, iar aburul s-a despărțit, înconjurând flacăra și topindu-se într-un singur curent deasupra.

Thom se uită la ceilalți.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Mat, încruntat. „Am spus că locul ăsta nu are sens. Dacă acesta este cel mai ciudat lucru pe care îl vedem aici, voi fi mustața unui Murandian. Haide."

Mat a ales unul dintre holuri și a început să meargă pe el. Ceilalți doi s-au grăbit să ajungă din urmă. Aburul strălucea pe tavan, scăldând holul negru cu lumina lui lăptoasă. Podeaua era făcută din plăci triunghiulare care, încă o dată, arătau incomod ca niște solzi. Coridorul era larg și lung, celălalt capăt îndepărtat și întunecat.

„Să mă gândesc”, a spus Noal, ridicând lanterna, „toate acestea ascunse în acel turn unic”.

— Mă îndoiesc că mai suntem în turn, spuse Mat. În față, putea vedea o felie din lateralul peretelui, un fel de fereastră. A fost așezat puțin prea sus pentru a se simți natural.

„Atunci unde...” Noal se opri când ajunseră la fereastră, care era un pătrat decentrat. Prin ea, puteau privi un peisaj nenatural. Erau pe câteva etaje într-un fel de turlă, dar cu siguranță nu era Andor afară.

Fereastra dădea spre un baldachin de vegetație densă care era prea galbenă. Mat recunoscu copacii zdrobiți cu o umbrelă de ramuri căzută în vârf, deși înainte să-i văzuse de jos. Arborele asemănător ferigilor cu evantaiele lor întinse de frunze erau familiari și ei, deși aceștia aveau

acum fructe negre adânci atârnate de ei. Fructele mari au făcut ca frunzele să cadă.

„Mercy of the Winnower”, șopti Noal, o expresie pe care Mat nu o mai auzise niciodată.

Noal avea motive să fie uimit; Mat și-a amintit că s-a uitat la acea pădure pentru prima dată, realizând că ușa întortocheată nu-l adusese în alt loc, ci într-o altă lume în întregime.

Mat se uită în lateral. Putea să vadă cele trei turle pe care le observase la prima sa vizită? Nu păreau să fie despre, deși în acest loc, chiar următoarea fereastră pe lângă care treceau ar putea arăta o scenă diferită. Ei ar putea…

Făcu o pauză, apoi aruncă o privire ascuțită pe fereastră. Putea distinge o turlă în stânga. Și atunci a știut. Se afla într-unul dintre turlele pe care le văzuse în depărtare în timpul primei sale vizite.

Își înăbuși un fior și se întoarse. Cel puțin știa sigur că se află în același loc. Însemna asta că lumile Aelfinn și Eelfinn erau la fel? Așa spera. Moiraine căzuse prin a doua dintre ușile roșii răsucite, ceea ce însemna că cel mai probabil fusese luată de Eelfinn, vulpile.

Ei erau cei care îl spânzuraseră pe Mat; șerpii, cel puțin, doar îl alungaseră din tărâmul lor fără niciun răspuns folositor. Le purta ranchiună, dar vulpile… refuzaseră să-i răspundă la întrebări și îi dăduseră în schimb aceste amintiri sângeroase!

Mat și ceilalți au continuat pe hol, pașii lor răsunând pe podea. Curând, Mat a început să aibă sentimentul că este urmărit. O simțise înainte, în celelalte vizite ale lui. Se întoarse într-o parte și zări o mișcare slabă mult în spate.

S-a învârtit, pregătindu-se să-și arunce torța deoparte și să lupte cu ashandarei, dar nu a văzut nimic. Ceilalți doi au încremenit, uitându-se în jur, neliniștiți. Mat a continuat timid, deși s-a simțit mai puțin așa după ce Thom a făcut același lucru la scurt timp mai târziu. Thom a mers atât de departe încât a aruncat un cuțit într-o zonă întunecată a peretelui.

Arma de fier zbucni la suprafață. Inelul plictisitor a răsunat mult prea mult timp pe hol.

— Îmi pare rău, spuse Thom.

— E în regulă, spuse Mat.

— Ne urmăresc, nu-i așa? întrebă Noal. Vocea lui era blândă, ușor nervoasă. Ușoară! Mat a simțit că avea să sară

din piele și să fugă, lăsând-o în urmă. In comparație cu asta, Noal părea stabil.

— Bănuiesc că sunt așa, spuse Mat.

În câteva clipe, au ajuns la capătul holului prea lung. Aici, au intrat într-o cameră care era identică cu prima, cu excepția faptului că nu avea nicio ușă în centru. S-a despărțit în patru direcții, fiecare coridor dispărând în întunericul îndepărtat.

Au ales o altă direcție, memorând drumul pe care îl luau, cu ochi nevăzuți zgâriindu-și spatele. Pașii lui au devenit mai grăbiți pe măsură ce traversau lungimea holului și intrau într-o altă cameră. A fost exact ca precedenta.

„E ușor să fii dezorientat într-un loc ca acesta”, a spus Noal. Și-a deschis pachetul și a scos o foaie de hârtie și un creion cu cărbune. A făcut trei puncte pe hârtie, apoi le-a conectat prin linii, reprezentând coridoarele și camerele prin care trecuseră. „Totul este o chestiune de a păstra o hartă bună. O hartă bună poate însemna viață sau moarte; poți avea încredere în mine în acest sens.”

Mat se întoarse, privind înapoi pe drumul în care veniseră. O parte din el voia să continue, nu să privească înapoi, dar trebuia să știe. — Hai, spuse el, întorcându-se pe drumul pe care veniseră.

Thom și Noal și-au împărtășit priviri, dar s-au grăbit încă o dată să ajungă din urmă. Le-a luat o jumătate de oră bună pentru a-și reveni pe pași în prima cameră, cea care ar trebui să conțină pragul ușii. L-au găsit gol. Acele coloane de abur se ridicau din colțuri. Aveau și în celelalte două camere.

"Imposibil!" spuse Noal. „Ne-am revenit perfect pe pași! Calea de ieșire ar trebui să fie aici.”

În depărtare — slab și aproape inaudibil — Mat auzi râsete. Un râs șuierător, periculos. rău intenționat.

Pielea lui Mat a devenit înghețată. „Thom”, a spus el, „ai auzit vreodată o poveste despre Birgitte Silverbow și vizita ei la Turnul Ghenjei?”

„Birgitte?” întrebă Thom, ridicând privirea din inspecția lui – cu Noal – a podelei. Păreau convinși că pragul trebuie să fi fost tras în jos într-o trapă ascunsă. „Nu, nu pot spune că am.

„Ce zici de povestea unei femei prinse timp de două luni într-un labirint de coridoare în interiorul unei cetăți?”

"Două luni?" spuse Thom. "Ei bine, nu. Dar mai este povestea Elmiarei și a Ochilor de Umbră. Ea a petrecut o

sută de zile rătăcind într-un labirint, căutând infamul izvor de vindecare Sund pentru a-i salva viața iubitului ei.”

Probabil asta a fost. Povestea supraviețuise; și-a schimbat formele, așa cum au făcut-o mulți dintre ei. — Nu a ieșit, nu-i așa?

"Nu. Ea a murit la sfârșit, la doar doi pași de fântână, dar despărțită de ea printr-un zid. Îl auzea clocotind; a fost ultimul sunet pe care l-a auzit înainte de a muri de sete.” Se uită inconfortabil în jur, de parcă era nesigur că ar fi vrut să împărtășească o asemenea poveste în acest loc.

Mat clătină din cap, îngrijorat. Arde-l, dar el ura aceste vulpi. Trebuia să existe o modalitate de a...

— Ai încălcat târgul, spuse o voce blândă.

Mat se răsuci și ceilalți doi înjurără, ridicându-se, cu mâinile pe arme. O siluetă stătea pe hol în spatele lor. Era una dintre creaturile pe care Mat și le amintea, poate exact aceeași care îl întâlnise data trecută. Părul scurt și roșu aprins a răsărit din scalpul palid al creaturii. O pereche de urechi s-au lipit de cap, ușor îndreptate spre vârfuri. Silueta era sălcioasă și înaltă, umerii disproporționat de largi pentru talie și purta curele din piele palida încrucișate pe piept – Mat încă nu voia să se gândească la din ce ar fi putut fi făcute acelea – și dedesubt un kilt lung și negru.

Era chipul cel mai distinctiv. Ochi mari, nenaturali, palizi cu o nuanță de iris în centru. O falcă îngustă și trăsături unghiulare. Ca o vulpe. Unul dintre Eelfinn, stăpâni ai acestui tărâm.

A venit să se joace cu șoarecii.

— Nu există nici un târg în acest fel, spuse Mat, încercând să-și păstreze nervozitatea din voce. „Putem aduce la naiba ceea ce vrem.”

— A nu avea un târg este periculos, spuse Eelfinn cu o voce lină. "Pentru dumneavoastră. Din fericire, te pot duce unde vrei.”

— Ei bine, atunci, spuse Mat. "Fă-o."

— Lasă-ți fierul de călcat, spuse Eelfinn. „Uneltele tale de muzică. Focul tău.”

— Niciodată, spuse Mat.

Eelfinn clipi din ochi mari. Încet, în mod deliberat. A făcut un pas înainte, cu pași moi. Mat și-a ridicat ashandarei, dar Eelfinn nu a făcut nicio mișcare direct amenințătoare. A alunecat în jurul lor trei, vorbind încet.

„Vino acum”, a spus. „Nu putem vorbi cu civilizație? Ai venit pe tărâmul nostru căutând. Avem puterea de a vă acorda ceea ce doriți, ceea ce aveți nevoie. De ce să nu

arăți bună-credință? Lasă în urmă uneltele tale de foc. Numai acelea și promit să te conduc pentru o vreme.”

Vocea lui era hipnotică, liniștitoare. A avut sens. Ce nevoie aveau ei de foc? Era destul de ușor cu ceața aceea. Aceasta…

— Thom, spuse Mat. "Muzică."

"Ce?" spuse Thom tremurând puțin.

„Joacă orice. Nu contează ce.”

Thom și-a scos flautul, iar Eelfinn-ul își miji ochii. Thom a început să se joace. Era un cântec familiar, „The Wind That Shakes the Willows” Mat intenționase să-l liniștească pe Eelfinn, poate să-l scoată din priză. Dar melodia familiară părea să contribuie la risipirea norului din mintea lui Mat.

— Nu este nevoie de asta, spuse Eelfinn, uitându-se cu privirea la Thom.

— Da, este, spuse Mat. „Și nu ne părăsim focul. Nu decât dacă promiți că ne vei duce până în camera centrală și ne vei da înapoi Moiraine.

„Nu pot face acel târg”, a spus creatura, continuând să se plimbe în jurul lor. Mat se întoarse să-l urmeze, fără să-și lase niciodată spatele la lucru. „Nu am autoritatea.”

„Adu pe cineva care poate.”

— Imposibil, spuse Eelfinn. "Ascultă la mine. Nu este nevoie de foc. Te voi conduce la jumătatea drumului până la camera centrală, Camera Obligațiunilor, dacă lași în urmă acel foc teribil. Ne jignește. Dorim doar să vă îndeplinim dorințele.”

În mod evident, creatura încerca să-i liniștească din nou, dar cadența ei era întreruptă, în contradicție cu jocul lui Thom. Mat a privit-o, apoi a început să cânte împreună cu flaut. Nu avea cea mai bună voce dintre cei pe care îi cunoștea, dar nici nu era groaznic. Eelfinn a căscat, apoi s-a așezat lângă zid și a închis ochii. În câteva momente, dormea.

Thom coborî flautul din buze, părând impresionat.

„Frumos făcut”, șopti Noal. „Nu aveam idee că ești atât de fluent în limba veche”.

Mat ezită. Nici măcar nu-și dăduse seama că vorbiseră în ea.

„Limba mea veche este ruginită”, a spus Noal, frecându-și bărbia, „dar am prins multe din asta. Problema este că încă nu știm drumul prin acest loc. Cum ne vom croi drum fără ca unul dintre ei să ne ghideze?”

El a avut dreptate. Birgitte rătăcise luni de zile, fără să știe niciodată dacă scopul ei era la doar câțiva pași. Camera în care Mat se întâlnise cu liderii Eelfinn... ea spusese că odată ce ai ajuns acolo, ei trebuiau să se negocieze cu tine. Aceasta trebuie să fie Camera Obligațiunilor menționată de Eelfinn.

Biata Moiraine. Trecuse printr-una dintre ușile roșii; ar fi trebuit să fie protejată de orice tratat avut Eelfinn cu vechiul Aes Sedai. Dar pragul acela fusese distrus. Nici o cale de intoarcere.

Când Mat venise inițial, l-au lăudat ca fiind înțelept pentru că s-a gândit să ceară concediu. Deși a mormăit, totuși, că Eelfinn nu i-a răspuns la întrebări, a putut vedea că nu era ceea ce au făcut. Aelfinn au fost pentru întrebări; Eelfinn a dat curs cererilor. Dar au deformat acele cereri și au luat orice preț au vrut. Mat ceruse fără să vrea să i se umple memoria, o modalitate de a fi eliberat de Aes Sedai și o cale de ieșire din Turn.

Dacă Moiraine nu ar fi știut acest lucru și nu și-ar fi cerut trecerea așa cum făcuse el... sau dacă ar fi cerut trecerea înapoi la ușă, fără să știe că a fost distrusă...

Mat ceruse o ieșire. I-o dăduseră, dar nu-și putea aminti ce era. Totul se înnegrise, iar el se trezise spânzurat de ashandarei.

Mat scoase ceva din buzunar, ținându-l strâns în pumn. — Aelfinn și Eelfinn ajung aici cumva, șopti el. „Trebuie să existe o cale corectă.”

— Într-un singur sens, spuse Noal. „Patru opțiuni, urmate de patru opțiuni, urmate de patru opțiuni... șansele împotriva noastră sunt incredibile!”

— Şanse, spuse Mat, întinzându-şi mâna. A deschis-o, dezvăluind o pereche de zaruri. „Ce *îmi* pasă de șanse?”

Cei doi s-au uitat la zarurile lui de fildeș, apoi s-au uitat din nou la fața lui. Mat își simțea norocul crescând. „Doisprezece sâmburi. Trei pentru fiecare prag. Dacă dau un unu, un doi sau un trei, mergem drept. Patru, cinci sau șase, luăm calea cea bună și așa mai departe.”

— Dar Mat, șopti Noal, aruncând o privire către Eelfinn adormit. „Rolurile nu vor fi egale. Nu poți arunca unul, de exemplu, și un șapte este mult mai probabil să...

— Nu înțelegi, Noal, spuse Mat, aruncând zarurile pe podea. Se zdrăngăneau de plăcile ca niște solzi, pocnind ca dinții. „Nu contează ce este probabil. Nu când sunt prin preajmă.”

Zarurile s-au oprit. Unul dintre ei s-a prins într-o rută între două plăci și a înghețat precar, unul dintre colțuri în aer. Celălalt s-a oprit cu un singur pip.

— Ce zici de asta, Noal, spuse Thom. „Se pare că poate arunca unul până la urmă.”

— Acum asta e ceva, spuse Noal, frecându-și bărbia.

Mat și-a luat ashandarei, apoi a luat zarurile și a mers drept înainte. Ceilalți l-au urmat, lăsându-l în urmă pe Eelfinn adormit.

La următoarea intersecție, Mat sa rostogolit din nou și a primit un nouă. — Ne-am întors pe unde am venit? întrebă Thom, încruntat. „Asta este…”

— Exact ce vom face, spuse Mat, întorcându-se și întorcându-se. În cealaltă cameră, Eelfinn adormit dispăruse.

„Ar fi putut să-l trezească”, a subliniat Noal.

— Sau ar putea fi o altă cameră, spuse Mat, aruncând din nou zarurile. Alte nouă. Se îndrepta spre drumul în care venise, așa că un nouă însemna să se întoarcă din nou. — Aelfinn și Eelfinn au reguli, spuse Mat, întorcându-se și alergând pe coridor, ceilalți doi alergând după el. „Și acest loc are reguli.”

— Regulile trebuie să aibă sens, Mat, spuse Noal.

„Trebuie să fie consecvenți”, a spus Mat. „Dar ei nu trebuie să urmeze logica noastră. De ce ar trebui ei?”

Avea sens pentru el. Au alergat o vreme — acest hol părea mult mai lung decât celelalte. Începea să se simtă supărat când ajunse în camera alăturată. A aruncat din nou zarurile, dar a bănuit ce avea să vadă Nouă. Înapoi în prima cameră din nou.

„Uite, asta e o prostie!” spuse Noal în timp ce se întorceau și alergau înapoi pe cealaltă direcție. „Nu vom ajunge niciodată nicăieri în acest fel!”

Mat îl ignoră, continuând să fugă. Curând s-au apropiat din nou de prima cameră.

— Mat, spuse Noal, rugător. „Putem măcar…”

Noal s-a oprit când au izbucnit în prima cameră. Numai că nu era prima cameră. Această cameră avea podeaua albă și era enormă, cu coloane groase, negre, care se ridicau spre un tavan nevăzut mult deasupra.

Aburul alb strălucitor care se scurgea pe coridorul lor s-a revărsat în cameră și a căzut în sus în acea întuneric, ca o cascadă care merge în direcția greșită. Deși podeaua și coloanele păreau ca de sticlă, Mat știa că se vor simți poroase, ca piatra. Camera era luminată de o serie de

dungi galbene strălucitoare care urcau pe fiecare coloană, marcând locurile în care piatra de sticlă sculptată era canelată până la un punct.

Thom îl bătu pe umăr. — Mat, băiete, asta a fost o nebunie. Și eficient. Oarecum."

— Despre ce ar trebui să te aștepți de la mine, spuse Mat, trăgându-și borul pălăriei. „Am mai fost în această cameră înainte. Suntem pe drumul cel bun. Dacă Moiraine încă mai trăiește, atunci va fi undeva pe aici.

54
Lumina lumii

Thom își ridică lanterna, inspectând coloanele negre enorme în formă de stea și liniile lor galbene strălucitoare. Acele linii dădeau întregii încăperi o lumină bolnavă, făcându-l pe Thom să pară slăbit și icter.

Mat și-a adus aminte de mirosul acestui loc, de acea învechire mucegăită. Acum că știa ce să caute, simțea și altceva. Mirosul moscat al bârlogului unui animal. Bârlogul unui prădător.

Erau cinci coridoare care duceau afară din cameră, câte unul în fiecare punct interior al formei de stea. Își amintea că a trecut printr-unul dintre acele pasaje, dar nu mai existase o singură cale de ieșire înainte?

— Mă întreb cât de sus se ridică stâlpii, spuse Thom, ridicând lanterna mai sus și strâmbând ochii.

Mat își ținea ashandarei într-o strângere mai fermă, cu palmele transpirate. Intraseră în bârlogul vulpilor. Se simți la medalionul său. Eelfinn nu mai folosise Puterea asupra lui înainte, dar trebuia să înțeleagă ceva, nu-i așa? Desigur, Ogier nu a putut canaliza. Poate că asta însemna că nici Eelfinn nu putea.

De la marginile încăperii veneau zgomote de foșnet. Umbrele se mișcau și se mișcau. Eelfinn-ii erau acolo, în acel întuneric. — Thom, spuse Mat. „Ar trebui să mai punem niște muzică."

Thom privea acel întuneric. El nu a obiectat; îşi ridică flaut şi începu să cânte. Sunetul părea singuratic în camera vastă.

— Mat, spuse Noal, îngenunchind lângă centrul camerei. "Uita-te la asta."

— Știu, spuse Mat. „Arata ca sticla, dar se simte ca o piatra.”

— Nu, nu asta, spuse Noal. „Este ceva aici.”

Mat se îndreptă spre Noal. Thom li s-a alăturat, urmărind și jucându-se cum Noal își folosea lanterna pentru a ilumina o bucată de zgură topită pe podea, poate de mărimea unui cufăr mic. Era negru, dar un negru mai adânc, mai puțin reflectorizant decât podeaua și coloanele.

„Ce crezi din asta?” întrebă Noal. — Poate una dintre trapă?

— Nu, spuse Mat. "Nu e asta."

Ceilalți doi s-au uitat la el.

— Este tocul ușii, spuse Mat, simțindu-se rău. „Tocul ușii din piatră roșie. Când am trecut prin ea înainte, era în centrul unei astfel de încăperi. Când s-a topit pe cealaltă parte...”

„S-a topit și aici”, a spus Noal.

Cei trei se uitară la el. Muzica lui Thom suna bântuitor.

— Ei bine, spuse Mat. „Știam că nu este o cale de ieșire. Va trebui să ne negociem drumul liber.” Și voi avea grijă să nu fiu spânzurat de data asta.

„Ne vor conduce zarurile?” întrebă Noal ridicându-se.

Mat le simți în buzunarul hainei. „Nu văd de ce nu.” Dar nu le-a scos. Se întoarse să privească adâncurile încăperii. Muzica lui Thom părea să fi liniștit unele dintre umbre. Dar alții încă s-au mișcat. În aer era o energie agitată.

"Mat?" întrebă Thom.

— Știai că mă voi întoarce, spuse Mat cu voce tare. Vocea lui nu a răsunat. Ușoară! Cât de mare era chestia? „Știai că mă voi întoarce în tărâmul tău sângeros, nu-i așa? Știai că mă vei avea în cele din urmă.”

Ezitant, Thom coborî flautul.

„Arătați-vă!” spuse Mat. „Te aud cum te încurci, te aud respirând.”

— Mat, spuse Thom, punându-și o mână pe umăr. „Nu ar fi putut să știe că te vei întoarce. Moiraine nu știa că vei veni sigur.

Mat urmărea întunericul. — Ai văzut vreodată oameni care duc vitele la sacrificare, Thom?

Gleeman a ezitat, apoi a clătinat din cap.

„Ei bine, fiecare om are propriile sale feluri”, a spus Mat. „Dar vitele, vezi, vor ști că ceva nu este în regulă. Vor mirosi sângele. Se vor înnebuni, vor refuza să intre în abator. Și știi cum rezolvi asta?”

— Trebuie să vorbim despre asta acum, Mat?

„Remediați,” spuse Mat, „ducându-le prin abator de câteva ori când este curat, când mirosurile nu sunt atât de puternice. Le lași să treacă și să scape, vezi, și vor crede că locul este în siguranță. Se uită la Thom. „Știau că mă voi întoarce. Ei știau că voi supraviețui acelei spânzurări. Ei știu lucruri, Thom. Arde-mă, dar ei o fac.”

— Vom ieși, Mat, promise Thom. "Noi putem. Moiraine a văzut-o.”

Mat dădu ferm din cap. „Fără dreptate, vom face. Ei joacă un joc, Thom. Câștig jocuri.” A scos o mână de zaruri din buzunar. Le câștig de cele mai multe ori, oricum.

O voce șopti brusc din spatele lor. „Bine ai venit, fiu al luptei.”

Mat se răsuci, înjurând, aruncând o privire în cameră.

— Acolo, spuse Noal, arătând cu toiagul său. Lângă unul dintre stâlpi se afla o siluetă, pe jumătate luminată de lumina galbenă. Un alt Eelfinn. Mai înalt, cu fața mai colțoasă. Ochii lui reflectau lumina torțelor. Portocale.

— Pot să te duc unde vrei, a spus Eelfinn, cu voce aspră și gravă. Ridică un braț împotriva strălucirii torțelor. „Pentru un preț.”

„Thom, muzică.”

Thom a început să joace din nou.

„Unul dintre voi a încercat deja să ne facă să lăsăm uneltele în urmă”, a spus Mat. A tras o torță din pachet peste braț, apoi a împins-o în lateral, aprinzând-o pe felinarul lui Noal. „Nu va funcționa.”

Eelfinnul s-a ferit de noua lumină, mârâind încet. „Vii să cauți să târguiești, dar te antagonești intenționat? Nu am făcut nimic pentru a câștiga asta.”

Mat își smulse eșarfa de pe gât. "Nimic?"

Creatura nu a răspuns, deși s-a dat înapoi, pășind în zona mai întunecată dintre stâlpi. Fața sa prea colțoasă era acum abia luminată de luminile galbene.

„De ce vrei să vorbești cu noi, fiule al luptei”, a spus șoptitorul din umbră, „dacă nu ești dispus să negociezi?”

— Nu, spuse Mat. „Fără târguire până nu ajungem în sala mare, Camera Obligațiunilor.” Acesta era singurul loc în care vor fi legați de acord. Nu asta spusese Birgitte? Desigur, ea părea să se bazeze pe povești și pe auzite.

Thom a continuat să se joace, cu ochii aruncând dintr-o parte în alta, încercând să privească umbrele. Noal începu să cânte micile chimvale pe care le legase de picioarele

pantalonilor, bătându-le în timp cu muzica lui Thom. Totuși, umbrele au continuat să se miște acolo.

„Confortările tale nu ne vor încetini, fiule al luptei”, a spus o voce din spate. Mat se răsuci, coborând arma. Un alt Eelfinn stătea acolo, chiar în umbră. O femelă, cu o creastă roșie care curge pe spate, curelele de piele încrucișându-i sânii într-un model „X”. Buzele ei roșii au zâmbit. „Suntem străvechii aproape, războinicii regretului final, cunoscătorii secretelor.”

„Fii mândru, fiule al luptei”, șuieră o altă voce. Mat se învârti din nou, sudoare umidându-i sprânceana. Femela a dispărut din nou în umbră, dar un alt Eelfinn s-a plimbat prin lumină. El purta un cuțit lung și rău de bronz, cu un model încrucișat de trandafiri de-a lungul lungimii și spini care ieșeau în apropierea vârfului traversei. „Îți scoți cei mai pricepuți. Trebuie să fii... savurat.”

„Ce...” începu Mat, dar Eelfinn, slăbănog, cu aspect periculos, păși înapoi în umbră și dispăru. Prea rapid. De parcă întunericul l-ar fi absorbit.

Alte șoapte au început în umbră, vorbind cu voci joase, suprapunându-se. Fețe au apărut din întuneric, cu ochi inumani larg, buzele curbate în zâmbete. Creaturile aveau dinți ascuțiți.

Ușoară! Erau zeci de Eelfinn în cameră. Se mișcă, se mișcă, dansează în lumină, apoi sări înapoi în întuneric. Unii erau dezinvolti, alții energici. Toate păreau periculoase.

„Vei târgui?” a întrebat unul.

„Vii fără tratat. Periculoasă”, a spus altul.

„Fiul bătăliilor”.

„Savoarea!”

„Simte-i frica.”

"Vino cu noi. Lasă lumina ta groaznică.”

„Trebuie făcut un târg. Noi vom aștepta."

„Suntem răbdători. Întotdeauna răbdător.”

„Savoarea!”

"Încetează!" urlă Mat. „Fără chilipiruri! Nu până când ajungem în centru.”

Lângă el, Thom coborî flaut. "Mat. Nu cred că muzica mai funcționează.”

Mat dădu scurt din cap. Avea nevoie de Thom pregătit cu armele. Gleemanul și-a ascuns flautul, scoțând cuțitele. Mat ignoră vocile șoptite și aruncă zarurile pe pământ.

În timp ce se rostogoleau, o siluetă se năpusti din întuneric lângă cel mai apropiat stâlp. Mat înjură,

coborându-și sulița și lovind la Eelfinn, care se mișca pe pământ în patru picioare. Dar lama lui a trecut chiar prin ea, de parcă ar fi fost fum.

A fost o iluzie? Un truc al ochilor? Mat a ezitat suficient de mult pentru ca o altă creatură să smulgă zarurile și să sară înapoi spre umbre.

Ceva scânteia în aer. Pumnalul lui Thom și-a găsit semnul, lovind creatura în umăr. De data aceasta, lama a străpuns și a rămas, eliberând un strop de sânge întunecat.

Fier, gândi Mat, blestemându-şi prostia. A învârtit așandarei, folosind partea laterală întinsă cu fier. Tremura când văzu sângele Eelfinnului de pe pământ începând să se aburin. Abur alb, ca în celelalte camere, dar acesta avea forme în el. Arătau ca niște fețe răsucite, apărând pentru scurt timp și țipând înainte de a dispărea.

Arde-le! Nu se putea distra. Avea alte zaruri. Își întinse mâna după buzunar, dar un Eelfinn se abătu din umbră, ca și cum ar fi vrut să-l apuce de haină.

Mat și-a rotit arma, lovind pe partea laterală a feței masculului vulpe cu fierul cu bandă. A zdrobit osul, aruncând creatura într-o parte ca un mănunchi de bețe.

Şuierături şi mârâituri îi înconjurau. Ochii s-au mutat în întuneric, reflectând lumina torțelor. Eelfinnul se mișcă, îmbrăcat în întuneric, înconjurând pe Mat și pe ceilalți. înjură Mat, făcând un pas în direcţia Eelfinn-ului pe care îl lovise.

"Mat!" spuse Thom apucându-și manșeta hainei. „Nu putem pătrunde în asta.”

Mat ezită. Părea că mirosul de înainte era mai puternic, parfumul de fiare. Umbrele se mișcau de jur împrejur, mai frenetice acum, șoaptele lor furioase și amestecate cu strigăte de șoapte.

— Ei controlează întunericul, spuse Noal. Stătea cu spatele la Mat și Thom, precaut. „Acele lumini galbene trebuie să ne distragă atenția; sunt rupturi în ele și niște niște adăpostite. Totul este un truc.”

Mat își simți inima bătând rapid. Un truc? Nu, nu doar un truc. Era ceva nefiresc în felul în care acele creaturi se mișcau în umbră. — Arde-i, spuse Mat, strângând mâna lui Thom liberă, dar fără să alerge în întuneric.

— Domnilor, spuse Noal. „Strângeți armele…”

Mat aruncă o privire peste umăr. Erau Eelfinn pândind din umbra din spatele lor, un val dublu, un grup alunecând în patru picioare înaintea unui al doilea grup. Al doilea grup purta acele cuțite de bronz cu aspect rău.

Umbrele din adâncurile camerei păreau să se extindă odată cu Eelfinn, apropiindu-se de Mat și grupul lui. Inima îi bătea și mai repede.

Ochii lui Eelfinn străluceau, iar cei aflați în patru picioare au început să alerge înainte. Mat se leagănă când Eelfinn a ajuns la grupul său, dar s-au despărțit, coborându-se în lateral. Distrandu-i atentia.

In spate! gândi Mat cu alarmă. Un alt grup de Eelfinn a sărit din întuneric de acolo.

Mat se întoarse spre ei, legănându-se. S-au dat înapoi înainte ca el să lovească. Ușoară! Erau peste tot în jur, clocotând din întuneric, apropiindu-se suficient pentru a fi periculoși, apoi s-au dat înapoi.

Thom scoase o pereche de pumnale, aruncând, iar Noal își ținea sabia scurtă pregătită, fluturând torța cu cealaltă mână, cu toiagul cu bandă pe podea, la picioarele lui. Unul dintre cuțitele lui Thom a fulgerat, căutând carne, dar a ratat și a trecut în întuneric.

„Nu risipi cuțitele!” spuse Mat. „Fii de capre sângeroase, încearcă să te facă să-i irosești, Thom!”

— Ne hărțuiesc, mârâi Noal. „În cele din urmă ne vor copleși. Trebuie să ne mutăm!”

"În ce directie?" întrebă Thom, urgent. A înjurat când o pereche de Eelfinn a apărut din umbră purtând lănci cu capăt de bronz. Au împins înainte, forțându-i pe Mat, Thom și Noal să se îndepărteze.

Nu e timp pentru zaruri. Oricum le-ar smulge pe alea. Mat și-a deschis rucsacul și a scos o floare de noapte. „Odată ce se va stinge, o să închid ochii și o să mă învârt.”

"Ce?" spuse Thom.

„A mai funcționat!” spuse Mat, aprinzând floarea de noapte și aruncând-o cât putu de tare în întuneric. S-a numărat până la cinci, iar bubuitul care a urmat a zguduit camera. Toți trei și-au abătut privirea, dar fulgerul colorat era suficient de strălucitor pentru a vedea prin pleoape.

Eelfinn a țipat de durere, iar Mat a auzit clar zgomote când armele erau aruncate. Fără îndoială că mâinile erau ridicate la ochi.

"Începem!" spuse Mat, învârtindu-se.

„Este o nebunie în flăcări”, a spus Thom.

Mat a continuat, încercând să simtă asta. Unde a fost norocul acela? „Pe ăla!” spuse el, arătând într-o direcție întâmplătoare.

A deschis ochii la timp pentru a sări peste forma întunecată a unui Eelfinn ghemuit pe pământ. Mat și Thom

l-au urmat, iar Mat i-a condus direct în întuneric. A încărcat înainte până când prietenii lui abia au fost vizibili. Tot ce putea vedea erau acele linii galbene.

Oh, cenușă, gândi el. Dacă norocul îmi pierde acum…

Au izbucnit într-un coridor cu cinci laturi, întunericul dispărând în jurul lor. Nu reușiseră să vadă acest coridor din cealaltă cameră, dar iată-l.

Thom scoase un hohot. „Mat, păstor cu cap de lemn! Pentru asta, te voi lăsa să cânți la harpa mea!”

— Nu vreau să cânt la harpa ta, spuse Mat, privind peste umăr. „Dar poți să-mi cumperi o cană sau două când ieșim.”

A auzit țipete și țipete din camera întunecată. Acesta a fost un truc folosit; s-ar aștepta acum la flori de noapte. Birgitte, ai avut dreptate, se gândi el. Probabil ai trecut de mai multe ori pe lângă coridorul de care aveai nevoie, fără să știi niciodată că este la doar câțiva metri distanță.

Nu alege niciodată cardul pe care un bărbat dorește ca tu. Mat ar fi trebuit să realizeze asta. A fost unul dintre cele mai vechi dezavantaje ale creației. S-au grăbit înainte, trecând pe lângă uși cu cinci laturi care duceau în caverne mari în formă de stea. Thom și Noal s-au uitat în ei, dar Mat a continuat. Direct înainte. Așa îi trimisese norocul lui.

Ceva era diferit de când îl vizitase înainte. Nu era praf pe podea pentru a face urme de pași. Știau oare că va veni și s-au folosit de praf pentru a-l deruta? Sau făcuseră de data aceasta locul, știind că ar putea sosi vizitatori? Cine știa într-un tărâm ca acesta?

Fusese o plimbare lungă înainte. Sau fusese unul scurt? Timpul s-a amestecat aici. Părea că au alergat multe ore, dar s-au simțit și ca momente.

Și apoi pragul ușii era în fața lor, arătând ca o viperă izbitoare. Nu fusese acolo cu o clipă înainte. Marginea deschiderii era din lemn sculptat complex, cu un model imposibil de țesut de liane care păreau să se dubleze una pe cealaltă și să nu aibă sens.

Toți trei se opriră. — Oglinzi, spuse Noal. „L-am mai văzut. Așa procedează, ascunzând lucrurile cu oglinzile.” Părea nervos. Unde s-a ascuns oglinzile într-un tunel drept însângerat?

Erau în locul potrivit; Mat simțea mirosul. Putea Eelfinn era cea mai puternică aici. Își întinse falca și păși prin prag.

Camera de dincolo era așa cum și-o amintea. Nicio coloană aici, deși camera era clar în formă de stea. Opt sfaturi și doar o singură ușă. Acele fâșii galbene

strălucitoare se întindeau pe capetele ascuțite ale încăperii și stăteau opt piedestale goale, negre și de rău augur, câte unul în fiecare punct.

A fost exact la fel. Cu excepția femeii care plutește în centrul ei.

Era îmbrăcată doar într-o ceață albă și fină care se mișca și strălucea în jurul ei, detaliile siluetei ei obscucate, dar nu ascunse. Ochii ei erau închiși, iar părul ei întunecat – creț, dar nu mai era în bucle perfecte – flutura ca de un vânt care suflă de dedesubt. Mâinile îi stăteau deasupra stomacului, iar pe încheietura ei stângă avea o brățară ciudată de ceva ce părea ca fildeș învechit.

Moiraine.

Mat simți un val de emoții. Îngrijorare, frustrare, îngrijorare, uimire. Ea a fost cea care a început totul. O urase uneori. Ii datora si viata. Ea a fost prima care se amestecase, smulgându-l încoace și în altul. Cu toate acestea, privind în urmă, își dădu seama că ea fusese cea mai sinceră în privința asta dintre toți cei care îl folosiseră. Fără scuze, neîndoplecat. Și altruist.

Ea dedicase totul pentru a proteja trei băieți proști, toți ignoranți despre ce le-ar cere lumea de la ei. Ea hotărâse să-i ducă în siguranță. Poate îi antrenează puțin, fie că au vrut sau nu.

Pentru că aveau nevoie.

Light, motivele ei i se păreau clare acum. Asta nu l-a făcut să fie mai puțin supărat pe ea, dar l-a făcut recunoscător. Arde-o, dar acesta a fost un set confuz de emoții! Vulpile alea nenorocite — cum îndrăznesc să o țină așa! Era în viață?

Thom și Noal se uitau — Noal solemn, Thom neîncrezător. Așa că Mat a făcut un pas înainte pentru a o elibera pe Moiraine. De îndată ce mâinile lui au atins ceața, a simțit însă o durere arzătoare. A țipat, trăgându-se înapoi, strângându-și mâna.

— E al naibii de cald, spuse Mat. "Aceasta-"

Se întrerupse când Thom păși înainte.

— Thom… spuse Mat avertisment.

— Nu-mi pasă, spuse gleem. S-a apropiat de ceață, întinzând mâna înăuntru, hainele începu să i se aburin, ochii lăcrimați de durere. Nu tresări. A săpat în acea ceață și a apucat-o, apoi a tras-o liber. Greutatea ei a căzut în brațele lui, dar membrele lui îmbătrânite erau puternice, iar ea părea destul de slabă încât trebuie să nu fi cântărit mult.

Ușoară! Mat uitase cât de mică era. Un cap bun mai scund decât el. Thom îngenunche, scoțându-și mantia de gleeman și învelindu-o în ea. Ochii ei erau încă închiși.

„Este…” întrebă Noal.

— Ea trăiește, spuse Thom încet. „I-am simțit bătăile inimii.” I-a luat brățara de pe braț. Avea forma unui bărbat aplecat pe spate, cu încheieturile legate de glezne, îmbrăcat într-un costum ciudat. — Pare un fel de ter'angreal, spuse Thom, vârându-l în buzunarul mantiei. „Eu…”

„Este un angreal”, a proclamat o voce. „Suficient de puternic pentru a fi aproape sa'angreal. Poate fi o parte din prețul ei, dacă doriți să-l plătiți.”

Mat se învârti. Posturile erau acum ocupate de Eelfinn, patru bărbați, patru femei. Toți cei opt purtau fuste albe în loc de alb-negru, cu bretele în piept pentru bărbați și bluze pentru femei, făcute din acea substanță palidă tulburătoare care arăta ca pielea.

„Marcați-vă limba”, le spuse Mat lui Thom și Noal, încercând să-și stăpânească îngrijorarea. „Vorbește greșit și ei te vor înșira, susținând că a fost propria ta dorință. Nu cere nimic de la ei.”

Ceilalți doi au tăcut, Thom ținând-o pe Moiraine strânsă, Noal purtându-și cu precauție torța și toiagul, împachetând peste umăr.

— Aceasta este sala mare, îi spuse Mat către Eelfinn. „Locul numit Camera Obligațiunilor. Trebuie să respectați pactele pe care le faceți aici.”

— Târgul a fost aranjat, spuse unul dintre bărbații Eelfinn, zâmbind și arătând dinții ascuțiți.

Celălalt Eelfinn se aplecă, respirând adânc, de parcă ar mirosi ceva. Sau… ca și cum ar fi desenat ceva din Mat și ceilalți. Birgitte spusese că s-au hrănit din emoții.

„Ce chilipir?” se răsti Mat, aruncând o privire în jur la socluri. „Te arde, ce târg?”

„Trebuie plătit un preț”, a spus unul.

„Cerințele trebuie îndeplinite”, a spus altul.

„Trebuie făcut un sacrificiu.” Asta de la una dintre femele. Ea a zâmbit mai larg decât ceilalți. Și dinții ei erau ascuțiți.

„Vreau ca ieșirea să fie restaurată ca parte a târgului”, a spus Mat. „Vreau să-l înapoiez unde era și să îl deschid din nou. Și nu am terminat de negociat, așa că nu presupuneți că aceasta este singura mea cerere, ardeți-vă.”

„Va fi restaurat”, a spus un Eelfinn. Ceilalți s-au aplecat în față. Îi puteau simți disperarea. Câțiva dintre ei păreau nemulțumiți. Nu se așteptau să ajungem aici, se gândi Mat. Nu le place să riște să ne piardă.

— Vreau să lași calea aia deschisă până când trecem, continuă Mat. „Nu îl blocăm sau îl facem să dispară când ajungem. Și vreau ca modul să fie direct, fără vestiare. O cale dreaptă. Și voi, vulpile sângeroase, nu ne puteți lăsa inconștienți sau să încercați să ne ucidă sau ceva de genul ăsta.

Nu le-a plăcut asta. Mat îi surprinse pe câțiva dintre ei încruntat. Bun. Ar vedea că nu negociază cu un copil.

— O luăm, spuse Mat. „Ieșim afară.”

„Aceste cereri sunt scumpe”, a spus unul dintre Eelfinn. „Ce vei plăti pentru aceste avantaje?”

„Prețul a fost stabilit”, șopti un altul din spate.

Și așa fusese. Cumva, Mat știa. O parte din el știa de prima dată când citise acel bilet. Dacă nu ar fi vorbit niciodată cu Aelfinn prima dată, s-ar fi întâmplat ceva din toate astea? Probabil că ar fi murit. Trebuiau să spună adevărul.

Îl avertiseră că urma să vină o plată. Pe viata. Pentru Moiraine.

Și ar trebui să plătească. În acel moment, știa că o va face. Căci știa că, dacă nu, costul ar fi prea mare. Nu doar lui Thom, nu doar lui Moiraine și nu doar lui Mat însuși. După ceea ce i se spusese, de acest moment depindea soarta lumii în sine.

Ei bine, arde-mă pentru un prost, se gândi Mat. Poate că sunt un erou până la urmă. Asta nu le-a învins pe toate?

— O să plătesc, anunță Mat. „Jumătate din lumina lumii”. Pentru a salva lumea.

"Terminat!" a anunțat unul dintre masculii Eelfinn.

Cele opt creaturi săriră — parcă una — de pe soclu. L-au închis într-un cerc strâns, ca un laț. Rapid, suplu și prădător.

"Mat!" strigă Thom, luptându-se să o țină pe Moiraine, inconștientă, în timp ce întindea mâna spre unul dintre cuțitele lui.

Mat ridică o mână spre Thom și Noal. „Acest lucru trebuie făcut”, a spus el, făcându-se la câțiva pași de prietenii săi. Eelfinnul trecu pe lângă ei fără să scuteze o privire. Știfturile aurii de pe curelele care traversau pieptul bărbatului Eelfinn străluceau în lumina galbenă. Toate cele opt creaturi zâmbeau larg.

Noal ridică sabia.

"Nu!" strigă Mat. „Nu încălca acest acord. Dacă o faci, toți vom muri aici!”

Eelfinnul s-a ridicat într-un cerc strâns în jurul lui Mat. Încercă să le privească pe toate deodată, cu inima bătând din ce în ce mai tare în piept. Îl adulmecau din nou, trăgând adânc aer în piept, bucurându-se de orice trageau de la el.

— Fă-o, te arde, mârâi Mat. „Dar să știi că acesta este ultimul pe care îl vei primi de la mine. Voi scăpa de turnul tău și voi găsi o modalitate de a-mi elibera mintea de tine pentru totdeauna. Nu mă vei avea. Matrim Cauthon nu este păpușa ta însângerată.”

„Vom vedea”, a mârâit un mascul Eelfinn, cu ochi pofticiosi. Mâna creaturii se trânti înainte, unghiile prea ascuțite sclipind în lumina slabă. Le-a împins direct în priza din jurul ochiului stâng al lui Mat, apoi a smuls ochiul dintr-o clipă.

țipă Mat. Ușoară, dar m-a durut! Mai mult decât orice rană luată în luptă, mai mult decât orice insultă sau ghimpată. Era ca și cum creatura și-ar fi apăsat ghearele înșelătoare în mintea și în sufletul lui.

Mat căzu în genunchi, cu sulița zgomotând la pământ în timp ce își ridică mâinile la față. A simțit alunecos pe obraz și a țipat din nou când degetele îi simțeau gaura goală unde fusese ochiul lui.

Și-a dat capul pe spate și a țipat în cameră, urlând de agonie.

Eelfinn privea cu fețele lor oribile, aproape umane, cu ochii îngustați de extaz, în timp ce se hrăneau cu ceva ce se ridica din Mat, un vapor aproape invizibil de roșu și alb.

„Savoarea!” a exclamat unul Eelfinn.

"Atât cât!" strigă altul.

„Cum se răsucește în jurul lui!” spuse cel care îi luase ochiul. „Cum se învârte! Mirosuri de sânge în aer! Și jucătorul devine centrul tuturor! Pot gusta soarta însăși!”

Mat urlă, pălăria căzând pe spate în timp ce privea printr-un singur ochi încurcat de lacrimi către întunericul de deasupra. Orbitele lui părea să fie în flăcări! Aprins! A simțit că sângele și serul i se usucă pe față, apoi s-au desprins în timp ce țipa. Eelfinn-ul trase respirații mai adânci, părând beat.

Mat scoase un ultim țipăt. Apoi strânse pumnii și închise maxilarul, deși nu putu opri un geamăt scăzut – un mârâit de furie și durere – să-i răsune adânc în gât. Unul

dintre masculii Eelfinn sa prăbușit, parcă copleșit. El era cel care luase ochiul lui Mat. O strânse în mâini, încolăcindu-se în jurul ei. Ceilalți s-au împiedicat, găsindu-și drumul către stâlpi sau părțile laterale ale camerei, sprijinindu-se de ei pentru sprijin.

Noal s-a repezit lângă Mat, Thom urmându-l cu mai multă atenție, încă legănând-o pe Moiraine.

"Mat?" întrebă Noal.

Dinții încă strânși împotriva durerii, Mat se forța să se întindă înapoi și să-și smulgă pălăria de pe podeaua albă. Nu-și lăsa pălăria, arde-l. Era o pălărie bună.

Se împletici în picioare.

— Ochiul tău, Mat... spuse Thom.

— Nu contează, spuse Mat. Arde-mă pentru un prost. Un prost nenorocit, cu cap de capră. Abia putea să se gândească la agonie.

Celălalt ochi al lui clipi din lacrimi de durere. Chiar părea că pierduse jumătate din lumina lumii. Era ca și cum ai privi printr-o fereastră cu una jumătate înnegrită. În ciuda durerii arzătoare din orbită stângă, a simțit că ar trebui să poată deschide ochiul.

Dar nu putea. A dispărut. Și nicio canalizare Aes Sedai nu ar putea înlocui asta.

Și-a tras pălăria, ignorând sfidător durerea. A tras borul în jos pe stânga, umbrind priza goală, apoi s-a aplecat și și-a ridicat ashandarei, împiedicându-se, dar reușind.

— Eu ar fi trebuit să plătesc, spuse Thom cu voce amară. „Nu tu, Mat. Nici nu ai vrut să vii.”

„A fost alegerea mea”, a spus Mat. „Și a trebuit să o fac, oricum. Este unul dintre răspunsurile care mi s-au spus de către Aelfinn când am venit prima dată. Ar trebui să renunț la jumătate din lumina lumii pentru a salva lumea. Șerpi însângerați.”

„Pentru a salva lumea?” întrebă Thom, uitându-se în jos la chipul liniștit al lui Moiraine, cu trupul învelit în mantia mozaic. Își lăsase rucsacul pe podea.

— Mai are ceva de făcut, spuse Mat. Durerea se retrăgea oarecum. „Avem nevoie de ea, Thom. Arde-mă, dar probabil că are legătură cu Rand. Oricum, asta trebuia să se întâmple.”

„Și dacă nu ar fi fost?” întrebă Thom. „Ea a spus că a văzut...”

— Nu contează, spuse Mat, întorcându-se spre prag. Eelfinn-ii erau încă copleșiți. S-ar crede că ei au fost cei care și-au pierdut un ochi, uitându-se la acele expresii! Mat

și-a pus rucsacul pe umăr, lăsând pe Thom acolo unde stătea. Nu putea duce doi, nu și putea lupta.

— Acum am văzut ceva, spuse Noal, uitându-se peste cameră și ocupanții ei. — Ceva ce nimeni nu a văzut vreodată, garantez. Ar trebui să-i omorâm?”

Mat clătină din cap. „S-ar putea să ne rupăm târgul.”

„O vor păstra?” întrebă Thom.

— Nu dacă se pot frământa din asta, spuse Mat, apoi tresări din nou. Ușoară, dar îl doare capul! Ei bine, nu putea să stea și să plângă de parcă și-ar fi pierdut mânzul preferat. "Sa mergem."

Au ieşit din sala mare. Noal purta o torță, deși își lăsase cu reticență toiagul în urmă, favorizând sabia scurtă.

De data asta nu existau deschideri pe hol, iar Mat îl auzi pe Noal mormăind. Se simțea corect. Ceruse o cale de întoarcere dreaptă. Eelfinn-ii erau mincinoși și trișori, dar păreau să fie mincinoși și trișori ca Aes Sedai. Mat își făcuse cerințele cu atenție de data aceasta, în loc să scoată la iveală orice i se întâmplase.

Holul a continuat mult timp. Noal devenea din ce în ce mai nervos; Mat a continuat înainte, pași în timp cu craniul lui palpitant. Cum ar schimba lipsa unui ochi felul în care a luptat? Ar trebui să fie mai atent la partea stângă. Și ar avea probleme acum să judece distanța. De fapt, acum avea acele probleme – pereții și podeaua erau tulburător de greu de judecat.

Thom o strânse pe Moiraine aproape de piept, ca un avar care-și ține aurul. Ce era ea pentru el, oricum? Mat presupuse că Thom era alături din același motiv pentru care era Mat – pentru că simțea că trebuia făcut. Acea tandrețe din chipul lui Thom nu era ceea ce Mat se așteptase să vadă.

Holul se termina brusc într-un arc cu cinci laturi. Camera de dincolo părea să fie cea cu zgura topită pe podea. Nu au fost vizibile semne ale luptei de dinainte, nici sânge pe podea.

Mat trase adânc aer în piept și deschise drumul. Se încordă când îl văzu pe Eelfinn aici, ghemuit sau stând în umbră, șuierând și mârâind. Nu s-au mișcat, nu au lovit, deși unii au șupit în liniște. Umbrele le făceau să pară și mai mult vulpi. Dacă Mat se uita drept la unul, aproape că îi putea confunda cu bărbați și femei obișnuiți, dar felul în care se mișcau în întuneric, uneori în patru picioare... Niciun bărbat nu mergea așa, cu tensiunea anxioasă a unui

prădător înlănțuit. Ca un câine furios, despărțit de tine de un gard și dornic să-ți ajungă la gât.

Dar s-au ținut de târgul lor. Niciunul nu a atacat, iar Mat a început să se simtă bine cu el însuși odată ce au ajuns în cealaltă parte a camerei. Îi bătuse. Data trecută, ajunseseră la finalul mai bun, dar asta doar pentru că luptaseră ca niște lași, lovind cu pumnul unui om care nu știa că lupta a început.

De data asta fusese pregătit. Le arătase că Matrim Cauthon nu era o proastă.

Au intrat pe un coridor cu aburul alb slab strălucitor în vârf. Podeaua era din acele triunghiuri negre, interconectate, curbate pe laturi ca niște solzi. Mat începu să respire mai ușor când intrară într-una dintre camere cu aburul răsucit care se ridica din colțuri, deși orbită îi dorea încă ca fundul unui armăsar proaspăt castrat.

S-a oprit în centrul camerei, dar apoi a continuat înainte. Ceruse o cale dreaptă. Asta avea să obțină. Nicio dublare înainte și înapoi de data aceasta. „Sânge și cenuşă de sânge!” spuse Mat, realizând ceva în timp ce mergea.

"Ce?" întrebă Thom, ridicând privirea alarmată de la Moiraine.

— Zarurile mele, spuse Mat. „Ar fi trebuit să includ reluarea zarurilor mele în târg.”

„Dar am descoperit că nu ai nevoie de ei pentru a ne ghida.”

— Nu este vorba despre asta, mormăi Mat. „Îmi plac zarurile alea.” Și-a tras din nou pălăria în jos, privind pe hol înainte. A fost mișcarea pe care a văzut-o? În depărtare, la o duzină de camere depărtare? Nu, trebuie să fie un truc al umbrelor și al aburului în mișcare.

— Mat, spuse Noal. „Am menționat că limba mea veche nu mai este ceea ce a fost cândva. Dar cred că am înțeles ce ai spus. Târgul pe care l-ai făcut.”

"Da?" spuse Mat, ascultând doar pe jumătate. Vorbea din nou în limba veche? Arde-l. Și ce era asta pe hol?

„Ei bine”, a spus Noal, „ai spus – ca parte a târgului – ceva de genul „voi vulpi nu ne puteți doborî sau încerca să ne ucidă sau altceva.”

— Sigur, spuse Mat.

— Ai spus vulpi, Mat, spuse Noal. „Vulpile nu ne pot răni.”

„Și ne-au lăsat să trecem.”

„Dar ce zici de ceilalți?” întrebă Noal. „Aelfinnul? Dacă Eelfinn-ul nu ne poate răni, trebuie să fie și Aelfinn-ul să ne

părăsească?”

Umbrele din coridorul îndepărtat s-au transformat în figuri care purtau săbii lungi și sinuoase de bronz, cu lame curbate. Siluete înalte, purtând straturi de pânză galbenă, cu părul de pe cap drept și negru. Zeci dintre ei, care se mișcau cu o grație nefirească, cu ochii îndreptați în față. Ochi cu pupile care erau fante verticale.

Cenușă sângeroasă și sângeroasă!

"Alergа!" strigă Mat.

"Care direcție?" întrebă Noal, alarmat.

„Orice direcție!” strigă Mat. „Atâta timp cât este departe de ei!”

55
Cel lăsat în urmă

Bum puternic a zguduit holurile, făcând să bubuie întreaga structură. Mat se împiedică, sprijinindu-se de perete pentru sprijin, în timp ce fum și așchii de piatră ieșeau din deschiderea din spatele lor.

Își aplecă capul și se uită pe hol în timp ce Thom și Noal alergau înainte, Thom strângându-l pe Moiraine. Noal își aruncase torța deoparte și scoase o tobă pentru a încerca să-i liniștească pe Aelfinn. Nu funcționase, așa că Mat se îndreptase către cilindrii care explodau și florile de noapte.

Ușoare, dar cilindrii erau mortali! Văzu cadavrele lui Aelfinn zăcând împrăștiate pe hol, pielea lor strălucitoare ruptă și sfâșiată, fum cu aspect diabolic aburind din sângele lor. Alții au alunecat pe uși și niște niște, împingând prin fum. Merseră pe două picioare, dar păreau să alunece în timp ce mergeau, fluturând înainte și înapoi prin hol, șuieratul lor devenind din ce în ce mai furios.

Inima bătând cu putere, Mat încărcat după Mat și Noal. „Încă urmăresc?” Noal a sunat.

"Tu ce crezi?" spuse Mat, ajungând din urmă pe ceilalți doi. „Ușoare, dar acei șerpi sunt rapizi!”

Mat și ceilalți doi au dat buzna într-o altă cameră, identică cu toate celelalte. Pereți pătrați vag depășiți, abur care se ridică din colțuri, gresie neagră cu model triunghi. Nu era nicio deschidere triunghiulară în centru pentru a le scoate afară. Sânge și cenuşă sângeroasă.

Mat aruncă o privire spre cele trei căi de ieșire, ținându-și ashandarei cu mâinile transpirate. Nu puteau face același truc ca înainte, sărind înainte și înapoi între aceleași două camere. Nu cu Aelfinn în spatele lor. Trebuia să-și invoce norocul. S-a pregătit să învârtească și...

„Trebuie să continuăm să ne mișcăm!” strigă Noal. Se oprise în prag, dansând de la un deget la altul, îngrijorat. "Mat! Dacă șerpii aceia ne prind...”

Mat îi auzea în spate, șuierând. Ca goana unui râu. A ales o direcție și a fugit.

„Aruncă un alt cilindru!” spuse Thom.

„Asta a fost ultimul!” spuse Mat. „Și avem doar trei flori de noapte.” Haina lui se simțea ușoară.

— Muzica nu funcționează cu ele, spuse Noal, dând deoparte toba. „Sunt prea supărați.”

Mat a înjurat și a aprins o floare de noapte cu un percutor, apoi a aruncat-o peste umăr. Cei trei au intrat în altă cameră, apoi au continuat direct prin ușa de cealaltă parte.

— Nu știu ce drum să merg, băiete, spuse Thom. Părea atât de supărat! "Suntem pierduți."

„Am ales direcții la întâmplare!” spuse Mat.

„Numai că nu poți merge înapoi”, a spus Thom. „Probabil aceasta este direcția în care norocul vrea să mergem!”

Floarea de noapte a bubuit, explozia răsunând pe coridoare. Nu era nici pe departe la fel de grozav ca cel al cilindrilor. Mat riscă să arunce o privire peste umăr, văzând fum și scântei zburând prin tunel. Focul ia încetinit pe Aelfinn, dar în curând membrii mai îndrăzneți ai trupei s-au strecurat printre fum.

„Poate putem negocia!” Gâfâi Thom.

„Par prea supărați!” spuse Noal.

„Mat”, a spus Thom, „ai menționat că știau despre ochiul tău. Au răspuns la o întrebare despre asta.”

„Mi-au spus că voi renunța la jumătate din lumina lumii”, a spus Mat, cu craniul încă pulsat. „Nu am vrut să știu, dar oricum mi-au spus.”

„Ce au mai spus?” întrebă Thom. „Ceva care poate fi un indiciu? Cum ai ieșit ultima dată?”

„M-au dat afară”, a spus Mat.

El și ceilalți au dat buzna într-o altă cameră – fără ușă – apoi au ieșit pe ieșirea din stânga. Ceea ce spusese Thom înainte era corect. Probabil trebuiau să se dubleze înapoi. Dar nu au putut, nu cu acel cuib de vipere urmărind atât de aproape!

„M-au aruncat afară din tocul ușii în tărâmul Aelfinn”, a spus Mat, simțindu-se supărat. „Conduce la subsolul Pietrei lacrimii.”

„Atunci poate putem găsi asta!” spuse Thom. — Norocul tău, Mat. Pune-ne să ne ducă în tărâmul Aelfinn.”

S-ar putea să funcționeze. — În regulă, spuse el, închizând ochiul și întorcându-se.

Mat arătă într-o direcție și deschise ochiul. Arăta direct către gașca lui Aelfinn, îndreptându-se pe coridor spre ei.

„Cenuşă sângeroasă!” înjură Mat, întorcându-se şi fugind de ei, alegând un alt coridor la întâmplare.

Thom i s-a alăturat, dar părea foarte obosit. Mat putea să ia Moiraine de la el pentru o vreme, dar Thom ar fi atât de obosit încât nu ar putea lupta. Aelfinn-ii aveau să-i conducă zdrențuiți, așa cum făcuseră Birgitte cu secole în urmă.

În camera alăturată, Thom sa oprit împiedicându-se, lăsându-se, deși încă o ținea pe Moiraine. Ca toate camerele, aceasta avea patru căi de ieșire. Dar singura cale care conta era una direct către Aelfinn. Cel pe care nu l-au putut lua.

— Nu se poate câștiga în acest joc, spuse Thom gâfâind. „Chiar dacă înșelăm, nu există câștig.”

— Thom... spuse Mat urgent. Îi întinse lui Thom ashandarei, apoi o ridică pe Moiraine. Era atât de ușoară. Un lucru bun, de asemenea, altfel Thom nu ar fi rezistat niciodată atât de mult cât a făcut-o.

Noal le aruncă o privire, apoi pe coridor. Aelfinn-ul avea să fie asupra lor în câteva clipe. Noal întâlni privirea lui Mat. „Dă-mi pachetul tău. Am nevoie de florile alea de noapte.”

"Dar-"

„Fără ceartă!” spuse Noal. S-a repezit și a prins una dintre florile de noapte. Avea o siguranță foarte scurtă. L-a aprins și l-a aruncat pe coridor. Aelfinnii erau suficient de aproape încât Mat îi putea auzi țipând și șuierat când vedeau focul de artificii.

A venit bubuitul, scântei țâșnind pe coridor și luminând camera întunecată. Acolo unde scânteile s-au apropiat de una dintre coloanele de abur care se ridicau, aburul s-a ferit înapoi, dansând departe de flăcări. Aerul mirosea puternic a fum și sulf. Lumină, priza îi pulsa din nou.

„Acum, Mat,” a spus Noal, cu urechile lui Mat încă ținând de explozie, „dă-mi pachetul”.

"Ce faci?" spuse Mat precaut în timp ce Noal luă pachetul, apoi pescuia ultima floare de noapte.

— Poți să vezi, Mat, spuse Noal. „Avem nevoie de mai mult timp. Trebuie să ajungi suficient de departe înaintea acelor vipere încât să poți dubla înapoi de câteva ori, lasă-ți norocul să te descurce din asta.”

Noal dădu din cap către unul dintre coridoare: „Aceste coridoare sunt înguste. Puncte de sufocare bune. Un bărbat ar putea sta acolo și trebuie să lupte doar unul sau doi la un moment dat. Ar rezista poate câteva minute.”

„Noal!” spuse Thom șuierând, stând cu mâinile pe genunchi lângă ashandarei lui Mat, rezemat de perete. „Nu poți face asta.”

— Da, pot, spuse Noal. A urcat pe coridor, dincolo de care s-au adunat Aelfinn. „Thom, nu ești în stare să lupți. Mat, tu ești cel al cărui noroc poate găsi calea de ieșire. Niciunul dintre voi nu poate rămâne. Dar pot."

— Nu se va întoarce pentru tine, spuse Mat sumbru. „De îndată ce ne întoarcem, acest loc în flăcări ne va duce în altă parte.”

Noal i-a întâlnit privirea, hotărât acel chip îmbrăcat. "Știu. Un preț, Mat. Știam că acest loc va cere un preț. Ei bine, am văzut multe lucruri, am făcut multe lucruri. Am fost folosit, Mat, de prea multe ori. Acesta este un loc la fel de bun ca oricare pentru a întâlni sfârșitul.”

Mat se ridică, ridicând-o pe Moiraine, apoi dădu din cap în semn de respect pentru Noal. — Haide, Thom.

"Dar-"

"Haide!" lătră Mat, repezindu-se spre una dintre celelalte uși. Thom a ezitat, apoi a înjurat și i s-a alăturat, purtând torța lui Mat într-o mână și ashandarei lui în cealaltă. Noal păși pe coridor din spate, ridicându-și sabia scurtă. Forme se mișcau în fum dincolo de el.

— Mat, strigă Noal, privind peste umăr.

Mat îi făcu semn lui Thom, dar ezită, privind înapoi.

„Dacă întâlnești vreodată un Malkieri”, a spus Noal, „spune-i că Jain Farstrider a murit curat”.

— O voi face, Jain, spuse Mat. „Fie ca lumina să te țină.”

Noal s-a întors pentru a-l înfrunta pe Aelfinn, iar Mat l-a părăsit. A fost un alt boom când a izbucnit o floare de noapte. Apoi Mat auzi vocea lui Noal răsunând pe coridor în timp ce țipa un strigăt de luptă. Nu era în nicio limbă pe care Mat o auzise vreodată.

El și Thom au intrat în altă cameră. Thom plângea, dar Mat își ținea lacrimile. Noal ar muri cu onoare. Odată, Mat ar fi crezut că acest tip de gândire este o prostie — la ce folosea onoarea dacă erai mort? Dar avea prea multe amintiri despre soldați, petrecuse prea mult timp cu oameni care au luptat și au sângerat pentru această onoare, ca să discrediteze acum asemenea noțiuni.

Închise ochiul și se răsuci, greutatea lui Moiraine aproape dezechilibrându-l. A ales o direcție și s-a trezit arătând înapoi drumul în care veniseră. A pornit pe coridor, urmat de Thom.

Când ajunseră la capătul coridorului, acesta nu se deschidea în camera în care îl lăsaseră pe Noal. Această cameră era rotundă și era plină de coloane galbene, făcute sub formă de liane enorme, răsucindu-se una în jurul celeilalte, cu un cilindru deschis de spațiu în centru. Suporturile de lămpi încolăcite țineau globuri albe care dădeau camerei o lumină blândă, iar podeaua era placată cu un model de fâșii albe și galbene, ieșind în spirală din centru. Mirosea înțepător a piele de șarpe uscată.

Matrim Cauthon, tu nu ești un erou, se gândi el, aruncând o privire peste umăr. Omul pe care l-ai lăsat în urmă, el este eroul. Lumina te luminează, Noal.

"Acum ce?" întrebă Thom. Părea că și-a recăpătat o parte din forță, așa că Mat i-a dat înapoi Moiraine și i-a luat sulița. În această cameră erau doar două uși, una din spate și una direct dincolo de cameră. Dar Mat se întoarse oricum cu ochiul închis. Norocul i-a îndreptat spre ușa opusă celei în care intraseră.

Au luat-o. Ferestrele de pe acest hol dădeau spre junglă, iar acum erau jos, în adâncul ei. Mat a văzut uneori acele trei turle. Locul unde fuseseră cu câteva clipe în urmă, locul în care Noal sângera.

„De aici ați primit răspunsurile, nu-i așa?” întrebă Thom.

Mat dădu din cap.

„Crezi că aș putea să iau eu unele dintre acestea?” întrebă Thom. „Trei întrebări. Orice răspuns care vă place…”

— Nu le vrei, spuse Mat, trăgând în jos de borul pălăriei. „Crede-mă, nu ai. Nu sunt răspunsuri. Sunt amenințări. Promisiuni. Noi-"

Thom se opri lângă el. În brațele lui Thom, Moiraine începea să se miște. Ea scoase un geamăt blând, cu ochii încă închiși. Dar nu asta l-a făcut pe Mat să înghețe.

Putea vedea o altă cameră circulară galbenă în față. În mijlocul acelei camere se afla o ușă din piatră roșie. Sau ce a mai rămas din ea.

înjură Mat, alergând înainte. Podeaua era presărată cu bucăți de dărâmături roșii. Mat gemu, lăsând sulița să cadă și luând câteva dintre bucăți, ținându-le în sus. Pragul ușii fusese spulberat de ceva, o lovitură de o forță uluitoare.

Aproape de intrarea în cameră, Thom se lăsă jos, ținând în brațe Moiraine care se agita. Părea epuizat. Nici unul dintre ei nu mai avea haită; Mat îi dăduse lui Noal, iar

Thom îl lăsase în urmă. Și această cameră era o fundătură, fără alte uși.

„Arde acest loc!” strigă Mat, smulgându-și pălăria, uitându-se în întunericul întins și nesfârșit de deasupra. „Ardeți-vă pe toți, șerpi și vulpi! Dark One ia mult din tine. Ai ochiul meu, ai pe Noal. Acesta este un preț suficient pentru tine! Acesta este un preț prea mare! Viața lui Jain nenorocitul Farstrider nu este suficientă pentru a vă liniști, monștrilor!”

Cuvintele lui au răsunat și au dispărut, fără niciun răspuns. Bătrânul strălucitor a închis ochii, ținând-o pe Moiraine. Părea bătut, doborât la nimic. Mâinile lui erau roșii și vezicule din cauza eliberării ei, mânecile hainei arse.

Mat se uită în jur, disperat. A încercat să se învârtă cu ochii închiși arătând. Când a deschis ochiul, arăta spre centrul camerei. Pragul spart.

Atunci a simțit că speranța începe să moară în interiorul lui.

— A fost o încercare bună, băiete, spuse Thom. „Ne-am descurcat bine. Mai bine decât ar fi trebuit să ne așteptăm.”

„Nu voi renunța”, a spus Mat, încercând să sfideze simțul zdrobitor din interiorul lui. „Vom... ne vom întoarce pe pași, vom găsi o cale înapoi la locul dintre Aelfinn și Eelfinn. Târgul spunea că trebuie să lase acel portal deschis. O vom lua și vom pleca de aici, Thom. Voi fi ars dacă voi muri aici. Încă îmi datorezi câteva căni.”

Thom deschise ochii și zâmbi, dar nu se ridică. El clătină din cap, cu mustățile acelea căzute dând din cap și se uită în jos la Moiraine.

Ochii ei s-au deschis. — Thom, șopti ea zâmbind. „Mi s-a părut că ți-am auzit vocea.”

Lumină, dar vocea ei l-a luat pe Mat înapoi. În alte vremuri. Cu mult timp in urma.

Ea îi aruncă o privire. „Și Mat. Dragă Matrim. Știam că vei veni după mine. Amandoi. Mi-aș fi dorit să nu fi făcut, dar știam că vei...

— Odihnește-te, Moiraine, spuse Thom încet. „Vom ieși de aici cu două zgomote de harpă.”

Mat se uită la ea, întins acolo, neajutorat. "Arde-ma. Nu o să las să se termine așa!”

— Vin, băiete, spuse Thom. „Le aud.”

Mat se întoarse să privească prin deschidere. Putea să vadă ce auzise Thom. Aelfinn s-a strecurat prin coridor,

sinuos și mortal. Ei au zâmbit, iar el a putut vedea incisivi ca colți în fruntea acelor zâmbete. Ar fi putut fi oameni, cu excepția acelor colți. Și acei ochi. Acei ochi nefirești, tăiați. S-au mișcat elegant. Teribil, dornic.

— Nu, șopti Mat. „Trebuie să existe o cale.” Gândește-te, își spuse. Mat, prostule. Trebuie să existe o cale de ieșire. Cum ai scăpat ultima dată? întrebase Noal. Asta nu a fost de ajutor.

Thom, părând disperat, și-a desprins harpa de pe spate. A început să o joace. Mat a recunoscut melodia „Dulce șoapte de mâine”. Un sunet jalnic, cântat pentru morții căzuți. A fost frumos.

În mod remarcabil, muzica părea să-i liniștească pe Aelfinn. Au încetinit, cei din față începând să se legăne în ritmul melodiei în timp ce mergeau. Ei stiu. Thom a jucat pentru propria sa înmormântare.

— Nu știu cum am ieșit data trecută, șopti Mat. „Eram inconștient. M-am trezit spânzurat. Rand m-a tăiat.

Și-a ridicat o mână spre cicatrice. Răspunsurile sale originale Aelfinn nu au dezvăluit nimic. Știa despre Fiica celor Nouă Luni, știa despre renunțarea la jumătate din lumina lumii. Știa despre Rhuidean. Totul avea sens. Fara gauri. Fără întrebări.

Cu exceptia...

Ce ți-a dat Eelfinn-ul?

„Dacă mi-ar fi venit”, a șoptit Mat, uitându-se la Aelfinn care se apropie, „aș vrea să fie umplute acele găuri.”

Aelfinn se alunecă înainte, purtând acele cârpe galbene care le înfășurau trupurile. Muzica lui Thom se învârtea în aer, răsunând. Creaturile s-au apropiat cu pași statornici și lenți. Ei știau că acum au prada lor.

Cei doi Aelfinn din față purtau săbii de bronz strălucitor, picurând roșu. Sărmanul Noal.

Thom a început să cânte. „Oh, cât de lungi erau zilele unui bărbat. Când a pășit pe un pământ zdrobit.”

Mat ascultă, amintirile înflorind în minte. Vocea lui Thom l-a purtat cu zile în urmă. Zile din propriile amintiri, zile din amintirile altora. Zile în care murise, zile în care trăise, zile în care luptase și când câștigase.

„Vreau ca acele găuri să fie umplute...” și-a șoptit Mat pentru sine. "Asta am spus. Eelfinn a fost obligat, oferindu-mi amintiri care nu erau ale mele.”

Ochii lui Moiraine se închiseră din nou, dar ea zâmbi în timp ce asculta muzica lui Thom. Mat crezuse că Thom juca pentru Aelfinn, dar acum se întreba dacă juca pentru

Moiraine. Un ultim cântec melancolic pentru o salvare eșuată.

„A navigat cât de departe putea un om”, cânta Thom, cu voce sonoră, frumoasă. „Și nu și-a dorit niciodată să-și piardă frica.”

„Vreau ca acele găuri să fie umplute”, repetă Mat, „deci mi-au dat amintiri. Acesta a fost primul meu bine.”

„Pentru că frica de om este un lucru nespus. Îl ține în siguranță și îl dovedește îndrăzneț!”

„Am întrebat altceva, fără să știu”, a spus Mat. „Am spus că vreau să fiu liber de Aes Sedai și de Putere. Mi-au dat medalionul pentru asta. Un alt cadou.”

„Nu lăsa frica să te facă să încetezi să mai lupți, pentru că acea frică dovedește că rămâi în viață!”

„Și... și am mai cerut un lucru. Am spus că vreau să fiu departe de ei și să mă întorc la Rhuidean. Eelfinn-ul mi-a dat tot ce i-am cerut. Amintirile să-mi umple găurile. Medalionul care să mă elibereze de Putere...”

Si ce? L-au trimis înapoi la Rhuidean să-l spânzureze. Dar spânzurarea era un preț, nu un răspuns la cerințele lui.

„Voi merge pe acest drum stricat”, a cântat Thom, cu vocea din ce în ce mai tare, „și voi duce o sarcină grea!”

„Mi-au mai dat ceva”, șopti Mat, uitându-se la ashandarei din mâinile lui, în timp ce Aelfinnul începea să șuierat mai tare.

Astfel este scris tratatul nostru; astfel se face acord.

A fost sculptat pe armă. Lama avea doi corbi, axul inscripționat cu cuvinte în limba veche.

Gândul este săgeata timpului; memoria nu se estompează niciodată.

De ce i-au dat? Nu pusese niciodată la îndoială. Dar nu ceruse o armă.

Ceea ce s-a cerut este dat. Pretul se plateste.

Nu, nu am cerut o armă. Am cerut o cale de ieșire.

Și mi-au dat asta.

„Așa că vino la mine cu minciunile tale îngrozitoare”, a urlat Thom ultima linie a cântecului. „Sunt un om al adevărului și mă voi întâlni cu ochii tăi!”

Mat învârti ashandarei și îl înfipse în perete. Punctul s-a scufundat în nu-piatră. Lumină s-a împroșcat în jurul lui, revărsându-se ca sângele care țâșnește dintr-o venă despicată. țipă Mat, lovindu-l mai departe. Din perete au izbucnit valuri puternice de lumină.

A tras ashandarei în jos într-un unghi, făcând o fantă. A tras arma pe cealaltă parte, tăind un mare triunghi invers

de lumină. Lumina părea să bată în timp ce îl străbătea. Aelfinn ajunsese la ușă lângă Thom, dar șuieră, sfiindu-se de strălucirea puternică.

Mat terminat prin trasarea unei linii ondulate în mijlocul triunghiului. Abia putea vedea, lumina era atât de strălucitoare. Secțiunea de zid din fața lui a căzut, dezvăluind un pasaj alb strălucitor, care părea să fie tăiat din oțel.

„Ei bine, voi…” șopti Thom ridicându-se.

Aelfinnul țipă cu o furie ascuțită. Au intrat în cameră, cu brațele ridicate pentru a-și proteja ochii, cu săbii rele strânse în mâinile opuse.

„Scoateți-o afară!” urlă Mat, învârtindu-se pentru a înfrunta creaturile. El a ridicat ashandarei, folosind capătul fundului pentru a sparge fața primului Aelfinn. "Merge!"

Thom o apucă pe Moiraine, apoi îi aruncă o privire lui Mat.

"Merge!" repetă Mat, zdrobind brațul altui Aelfinn.

Thom a sărit în prag și a dispărut. Mat zâmbi, învârtindu-se printre Aelfinn cu ashandarei, întins pe picioare, brațe, capete. Erau mulți, dar păreau năuciți de lumină, înnebuniți să ajungă la el. Când i-a împiedicat pe primii, ceilalți s-au împiedicat. Creaturile au devenit o masă zvârcolită de brațe și picioare sinuoase, șuierând și scuipând de furie, mai mulți dintre cei din spate încercând să se târască peste grămadă pentru a ajunge la el.

Mat se dădu înapoi și își înclină pălăria către creaturi. „Se pare că jocul poate fi câștigat până la urmă”, a spus el. „Spune-le vulpilor că sunt foarte mulțumit de cheia pe care mi-au dat-o. De asemenea, puteți putrezi cu toții într-o groapă în flăcări de foc și cenușă, bulgări nespălați pe spatele unui porc. Să ai o zi grozavă a naibii.”

Își ținea pălăria și sări prin deschizătură.

Toate au fulgerat alb.

56
Ceva în neregulă

O bătaie ușoară a venit la stâlpul din afara cortului lui Egwene. — Vino, spuse ea, răsfoind hârtiile de pe birou. Gawyn se strecură înăuntru. Renunţase la hainele sale fine, alegând pantaloni maro şi o cămaşă ceva mai lejeră. Pe

umeri îi atârna o mantie care schimbă culoarea Warders, făcându-l să se amestece în împrejurimile lui. Egwene însăși purta o rochie regală de verde și albastru.

Pelerina lui fosni când se așează lângă biroul ei. „Armata lui Elayne trece. Ea a trimis veste că este pe cale să vină să viziteze tabăra noastră.”

— Excelent, spuse Egwene. Gawyn dădu din cap, dar era tulburat. Un lucru atât de util, acea minge de emoții cauzată de legătura. Dacă ar fi cunoscut mai devreme adâncimea devotamentului lui pentru ea, l-ar fi legat cu câteva săptămâni în urmă. "Ce?" întrebă Egwene, lăsând deoparte hârtiile.

— Aybara, spuse el. „Nu a fost de acord să se întâlnească cu tine.”

„Elayne a spus că ar putea fi dificil.”

— Cred că va lua partea lui al'Thor, spuse Gawyn. „O poți vedea în felul în care și-a așezat tabăra, în afară de toți ceilalți. El a trimis mesageri imediat la Aiel și la Tairen. Are o armată bună, Egwene. Unul imens. Cu mantii albe în ea.”

— Nu pare probabil să-l facă să fie de partea lui Rand, spuse Egwene.

„Nici nu pare să-l facă să fie de partea noastră”, a spus Gawyn. „Egwene... Galad conduce Mantele Albe.”

"Fratele tau?"

"Da." Gawyn clătină din cap. „Atât de multe armate, atât de multe loialități, toate se frecă unele de altele. Aybara și forța lui ar putea fi o scânteie care ne trimite pe toți în sus ca un foc de artificii.”

„Va fi mai bine când Elayne se va instala”, a spus Egwene.

„Egwene, ce se întâmplă dacă al'Thor nu vine? Dacă ar fi făcut asta pentru a distrage atenția pe toată lumea de la orice altceva face?

„De ce ar face asta?” spuse Egwene. „A demonstrat deja că poate evita să fie găsit, dacă dorește.” Ea clătină din cap. „Gawyn, el știe că nu ar trebui să rupă acele sigilii. O parte din el, cel puțin. Poate de aceea mi-a spus – ca să pot aduna rezistență, ca să-l pot convinge să nu facă asta.”

Gawyn dădu din cap. Nicio altă plângere sau argument. Era o minune cum se schimbase. Era la fel de intens ca întotdeauna, dar mai puțin abraziv. Încă din noaptea aceea cu asasinii, el începuse să facă ceea ce i-a cerut ea. Nu ca slujitor. Ca partener dedicat să o vadă, se va face.

A fost un lucru minunat. De asemenea, era important, din moment ce Sala Turnului părea hotărâtă să anuleze

acordul lor de a o lăsa să se ocupe de relațiile cu Rand. Se uită în jos la teancul ei de hârtii, dintre care nu puține erau scrisori de „sfaturi” de la Sitters.

Dar au venit la ea, mai degrabă decât să o ocolească. Era bine și nu le putea ignora. A trebuit să-i facă să creadă în continuare că lucrul cu ea era bine. În același timp, nu i-a putut lăsa să presupună că va fi explodat de câteva strigăte bune.

Un echilibru atât de delicat. — Ei bine, atunci hai să ne întâlnim cu sora ta.

Gawyn se ridică, mișcându-se lin. Cele trei inele pe care le purta pe un lanț în jurul gâtului îi zdrăngăneau în timp ce se mișca; ar trebui să-l întrebe din nou de unde le-a luat. Fusese ciudat de vorbit aproape de ei. El a deschis clapele cortului pentru ea, iar ea a ieșit.

Afară, soarele după-amiezii târzii era ascuns de nori gri. Soldații lui Bryne lucrau ocupat la o palisadă. Armata lui se umflase în ultimele săptămâni și domina partea de est a pășunilor largi, înconjurate de păduri, care fuseseră odată cunoscute sub numele de Merrilor. Ruinele turnului fortăreață care stătuse aici erau împrăștiate pe partea de nord a câmpului, acoperite cu mușchi, aproape ascunse de viță de vie.

Cortul lui Egwene se ridica și putea să treacă cu vederea numeroasele armate tăbărate aici. „Acela este nou?” întrebă ea, făcând semn către o forță mai mică care ocupase o poziție chiar sub ruine.

„Au venit singuri”, a spus Gawyn. „Fermierii, în mare parte. Nu chiar o armată adevărată; majoritatea nu au săbii. Furci, topoare de lemn, sferturi. Presupun că al'Thor le-a trimis. Au început să hoinărească ieri.”

— Curios, spuse Egwene. Păreau o grămadă variată, cu corturi nepotrivite și puțină înțelegere a modului de a înființa o tabără armată. Dar părea să fie vreo cinci sau zece mii dintre ei. „Pune-i unor cercetași să-i supravegheze.”

Gawyn dădu din cap.

Egwene se întoarse și observă o procesiune care trecea prin mai multe porți din apropiere, așezând tabăra. Leul din Andor a zburat sus, iar soldații au mărșăluit în rânduri ordonate. O procesiune în roșu și alb îi părăsise și mărșăluia spre tabăra lui Egwene, steagul Reginei zburând deasupra lor.

Gawyn o însoți pe Egwene peste iarba îngălbenită pentru a o întâlni pe Elayne. Cu siguranță, Regina Andoran

își luase timp. Doar o zi până la ora specificată de Rand. Totuși, ea venise, la fel ca și alții. Aiel îl însoțise pe Darlin de la Tear, iar persuasiunea ei fusese suficientă pentru a aduce un mare contingent de Illianeri, care tabăra pe partea de vest a ierbii.

Cairhieninii erau acum ai lui Elayne, după rapoarte, și veneau cu Andoranii și cu un număr mare de oameni din Banda Mâinii Roșii. Egwene îi trimisese o ofertă și o femeie pentru a oferi Călătorie regelui Roedran de Murandy, dar nu era sigură dacă va veni. Chiar și fără el, totuși, un număr considerabil de națiuni ale lumii erau reprezentate aici, mai ales că steagurile lui Ghealdan și Mayene puteau fi văzute printre armatele lui Perrin. Ar trebui să ia legătura cu cei doi conducători ai lor și să vadă dacă îi poate influența pe modul ei de gândire. Dar chiar dacă nu, cu siguranță ceea ce a adunat ar fi suficient pentru a-l convinge pe Rand să-și schimbe planurile. Lumina trimite a fost suficient. Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă el îi forța mâna.

Ea a mers pe alee, dând din cap către surorile care au dat din cap și au acceptat care au făcut o reverență, soldați care au salutat și servitori care s-au înclinat. Rand ar fi...

— Nu se poate, spuse Gawyn deodată, înghețând pe loc.

„Gawyn?” spuse ea încruntându-se. "Tu esti-"

A decolat într-o alergare peste dealul împrăștiat cu buruieni. Egwene se uită după el cu nemulțumire. Avea încă un impuls impulsiv. De ce era atât de supărat, dintr-o dată? Nu a fost îngrijorare; putea simți asta. A fost confuzie. Ea se grăbi după el cu atâta viteză cât îi permitea decorul. Trimisul lui Elayne se oprise în iarba moartă.

Gawyn era în genunchi acolo, înaintea cuiva. O femeie mai în vârstă, cu părul roșu-auriu, stătea lângă o Elayne zâmbitoare, care încă își ședea calul.

Ah, se gândi Egwene. Spionii ei rostiseră vestea despre acest zvon chiar noaptea trecută, dar dorise să-l confirme înainte de a vorbi cu Gawyn.

Morgase Trakand a trăit.

Egwene se dădu înapoi, deocamdată. Odată ce ea făcea un pas înainte, Elayne trebuia să-și sărute inelul și întreaga procesiune se înclina; asta ar strica momentul lui Gawyn. În timp ce aștepta, norii de deasupra s-au subțire.

Deodată s-au despărțit, tunurile întunecate trăgându-se înapoi. Cerul a devenit un câmp deschis de albastru, o întindere adâncă, pură. Ochii lui Elayne s-au deschis larg și

s-a întors pe cal, uitându-se la secțiunea de tabără a lui Perrin.

A venit, atunci, se gândi Egwene. Și calmul este aici. Scurtul moment de pace dinaintea furtunii care distruge.

— Încearcă, Emarin, spuse Androl, stând cu un grup mic în interiorul unui arbore de lângă granița Turnului Negru.

Nobilul impunător s-a concentrat, deținând Puterea Unică. În jurul lui au apărut țesături. Era remarcabil de priceput, ținând cont de timpul scurt pe care îl exercita și a creat cu experiență țesătura pentru o poartă.

În loc să deschidă o gaură în aer, țesătura s-a desfăcut și a dispărut. Emarin se întoarse către ceilalți, transpirația curgându-i pe față. „Formarea acestor țesături părea mai dificilă decât înainte”, a spus el.

„De ce nu vor funcționa?” spuse Evin. Fața tânără a tânărului se îmbujoră de furie — de parcă problema cu porțile ar fi fost o insultă.

Androl clătină din cap, cu brațele încrucișate. Copacii foșneau, frunzele tremurând, multe căzând la pământ. Maro, de parcă ar fi toamnă. Asta l-a enervat. Petrecuse ceva timp lucrând pământul în timpul călătoriilor sale în viață și dobândise simțul fermierului pentru bine și rău în ceea ce privește pământul.

— Încearcă din nou, Androl, spuse Evin. „Întotdeauna ești atât de bun cu gateway-uri.”

Se uită la ceilalți trei. Canler era celălalt acolo; fermierul andoran îmbătrânit purta o încruntătură adâncă. Desigur, Canler se încruntă adesea la un lucru sau altul.

Androl închise ochii, golindu-se de toate patimile, îmbrățișând vidul. Saidin a strălucit acolo, viață și putere. A apucat-o, bând-o înăuntru. Și-a deschis ochii către o lume care era mai vibrantă. Ar putea plantele moarte să arate atât bolnăvicioase, cât și vibrante în același timp? O juxtapunere ciudată posibilă de saidin.

S-a concentrat. Realizarea de porți i-a fost mult mai ușor decât alte țesături; nu înțelesese niciodată de ce. Deși nu putea sparge nici măcar o piatră mică prin canalizare, putea să facă o poartă suficient de mare pentru a trece un vagon. Logain îi spusese că este impresionant; Taim a numit-o imposibil.

De data aceasta, Androl a împins toată Puterea pe care o avea în țesătura lui. A înțeles porțile. Aveau sens. Poate

că era pasiunea înnăscută pe care o avea pentru călătorii, pentru a descoperi noi locuri și noi arte.

Țesăturile s-au adunat. Nu a observat nimic din dificultatea pe care o pomenise Emarin. Cu toate acestea, când ar fi trebuit să vină sclipirea familiară a luminii, țesătura a început să se desprindă. Androl a încercat să se țină de el, trăgând-o împreună. Pentru o clipă, s-a părut că așa va funcționa. Apoi firele i-au alunecat din strânsoarea, evaporându-se. Poarta de acces nu s-a format niciodată.

— Celelalte țesături le-am încercat la fel de bine, spuse Evin, făcând un glob de lumină. „Fiecare dintre ei.”

— Doar porți de acces, spuse Canler cu un mormăit.

— Parcă... a spus Emarin. „Parcă ceva ar vrea să ne țină aici. În Turnul Negru.”

„Încercați-le în alte locuri din interiorul perimetrului”, a spus Androl. „Dar încearcă să nu lași pe niciunul dintre loialiștii lui Taim să vadă ce faci. Prefă-te că faci topografie, așa cum a ordonat Taim.

Bărbații au dat din cap, toți trei mergând spre est. Androl a părăsit poiana. Norley stătea lângă drum, căutându-l în jur. Bărbatul Cairhienin scund, cu talie groasă, făcu cu mâna și se apropie. Androl l-a întâlnit la jumătatea drumului. Norley avea un zâmbet deschis, îmbietor. Nimeni nu l-a bănuit vreodată că-i spiona, ceva ce Androl îl folosise.

— Ai vorbit cu Mezar? întrebă Androl.

„Sigur că a fost”, a răspuns Norley. „Am împărțit un prânz cu el.” Norley îi făcu semn lui Mishraile în timp ce treceau pe lângă el, supravegheând un grup de soldați care își exersau țesăturile. Bărbatul cu părul auriu se întoarse cu dispreț.

"Și?" întrebă Androl, încordat.

— Nu este chiar Mezar, spuse Norley. „Oh, are chipul lui Mezar, destul de bine. Dar nu este el. Îl văd în ochii lui. Problema este că, oricare ar fi treaba, are amintirile lui Mezar. Vorbește ca el. Dar zâmbetul este greșit. Totul gresit."

Androl se cutremură. — Trebuie să fie el, Norley.

„Nu este. Iti promit că."

"Dar-"

— Pur și simplu nu este, spuse bărbatul robust.

Androl respiră adânc. Când Mezar se întorsese cu câteva zile în urmă – explicând că Logain era bine și că totul va fi rezolvat în curând cu Taim – Androl începuse să spere că există o cale de ieșire din această mizerie. Dar

ceva părea în neregulă cu bărbatul. Dincolo de asta, M'Hael făcuse un spectacol grozav de a accepta pe Mezar ca un Asha'man deplin; Dragonul îl crescuse. Iar acum Mezar – cândva extrem de loial lui Logain – își petrecea timpul cu ceilalți lachei ai lui Coteren și Taim.

— Asta devine rău, Androl, spuse Norley încet, zâmbind și făcându-i cu mâna către un alt grup de bărbați practicanți. „Aș spune că este timpul să plecăm de aici, indiferent dacă este sau nu împotriva ordinelor.”

„Nu vom trece niciodată de acele posturi de gardă”, a spus Androl. „Taim nici măcar nu-i va lăsa pe acești Aes Sedai să plece; ai auzit potrivirea pe care a aruncat-o cel plinut la porți zilele trecute. Taim dublează paza noaptea, iar porțile de acces nu funcționează.”

„Ei bine, trebuie să facem ceva, nu-i așa? Adică... ce se întâmplă dacă îl au pe Logain? Ce atunci?"

„Eu... nu știu. Du-te și vorbește cu ceilalți care sunt loiali lui Logain. O să ne mut într-o barăcă comună. Ei și familiile lor. Îi vom spune lui M'Hael că vrem să oferim mai mult spațiu noilor săi recruți. Apoi vom posta un paznic noaptea.”

„Asta va fi puțin evident.”

„Diviziunea este deja evidentă”, a spus Androl. „Du-te și fă-o.”

"Lucru sigur. Dar ce ai de gând să faci?”

Androl respiră adânc. „O să ne găsesc niște aliați”.

Norley a plecat spre stânga, dar Androl a continuat pe potecă, prin sat. Se părea că din ce în ce mai puțini oameni îi arătau respect în aceste zile. Fie le era frică să facă asta, fie își aruncaseră soarta cu Taim.

Haite de bărbați în haine negre stăteau în picioare, cu brațele încrucișate, privindu-l. Androl a încercat să nu simtă un fior. În timp ce mergea, l-a observat pe Mezar – părul cărunt în lateral, pielea de aramă Domani – stând alături de un grup de lachei. Bărbatul i-a zâmbit. Mezar nu fusese niciodată unul care să zâmbească ușor. Androl dădu din cap spre el, întâlnindu-i privirea.

Și a văzut ce văzuse Norley. Ceva nu era profund în neregulă, ceva nu tocmai viu în acei ochi. Acesta nu părea a fi un bărbat, ci o parodie a unuia. O umbră înfundată în pielea umană.

Lumina să ne ajute pe toți, se gândi Androl, grăbindu-se. S-a îndreptat spre partea de sud a satului, către un grup de colibe mici cu pereți din lemn albi și acoperișuri de paie care trebuiau înlocuite.

Androl ezită afară. Ce facea el? Aici stăteau femeile din Red Ajah. Au spus că au venit să-l unească pe Asha'man, dar nu au făcut-o până acum. Era evident un fel de viclenie. Poate că ar veni aici să încerce să găsească o modalitate de a îndulci întregul lot.

Dar dacă acesta ar fi fost cazul, atunci măcar putea conta pe ei să nu se alăture lui Taim. Când te uitai în golul unui peşte-leu, brigantul unui pirat nu părea atât de rău. Androl auzise o zicală odată în timp ce lucra la o barcă de pescari în sud.

Respirând adânc, bătu. Roşul plinuţ a răspuns la uşă. Avea chipul fără vârstă al unui Aes Sedai – nu tânăr, într-adevăr, dar nici bătrân. Ea l-a privit.

„Am auzit că vrei să părăseşti Turnul Negru”, a spus Androl, sperând că a făcut ceea ce trebuie.

— M'Hael al tău s-a răzgândit? întrebă ea, părând plină de speranţă. Ea chiar a zâmbit. O acţiune rară pentru un Aes Sedai.

„Nu”, a spus Androl, „din câte ştiu eu, încă îţi interzice să pleci”.

Ea se încruntă. "Apoi-"

Androl coborî vocea. „Nu eşti singurul care ar dori să părăsească acest loc, Aes Sedai.”

Se uită la el, cu chipul ei devenind perfect calm. Ea nu are încredere în mine, se gândi el. Ciudat, cum simpla lipsă de emoţie ar putea transmite în sine sens.

Disperat, făcu un pas înainte, punând mâna pe tocul uşii. „Ceva este în neregulă în acest loc. Ceva mai rău decât înţelegi. Odată, cu mult timp în urmă, bărbaţii şi femeile care lucrau la Putere s-au luptat împreună. Erau mai puternici pentru asta. Vă rog. Ascultă-mă."

Ea rămase în picioare încă o clipă, apoi trase uşa. „Intră, repede. Tarna – femeia cu care împart această colibă – este plecată. Trebuie să terminăm înainte să se întoarcă ea.”

Androl a păşit în clădire. Nu ştia dacă păşeşte în bricul piratului sau în gura peştelui-leu. Dar ar trebui să facă.

57
Un iepure pentru cină

Mat a lovit pământul denivelat, orbit de fulgerul de lumină. Blestemant, el s-a folosit de ashandarei pentru a se stabili pe pământul elastic. Mirosise frunziș, murdărie și lemn putrezit. Insectele bâzâiau la umbră.

Albul s-a stins și s-a trezit stând în fața Turnului Ghenjei. Se așteptase pe jumătate să reapară în Rhuidean. Părea că sulița l-a întors în lumea lui în locul în care intrase. Thom stătea pe pământ, sprijinindu-l pe Moiraine, care clipea și se uita în jurul ei.

Mat se întoarse spre turn și arătă în sus. „Știu că te uiți!” spuse el încântat. El reușise. El a scăpat în viață! „Te-am bătut, frunze de cizme cruste! Eu, Matrim Cauthon, am supraviețuit capcanelor tale! Ha!" A ridicat ashandarei peste cap. „Și mi-ai dat calea de ieșire! Mestecați amărăciunea aceea la prânz, mincinoși în flăcări, aprinși, nenăscuți!”

Mat a radiat, trântind lancea mai întâi pe pământ lângă el. El a dat din cap. Nimeni nu l-a învins pe Matrim Cauthon. L-au mințit, i-au spus profeții vagi și l-au amenințat, apoi l-au spânzurat. Dar Mat a ieșit înainte în cele din urmă.

„Cine a fost celălalt?” întrebă vocea blândă a lui Moiraine din spate. „Cel pe care l-am văzut, dar nu am știut?”

— Nu a reușit, spuse Thom sumbru.

Asta ia umezit moralul lui Mat. Victoria lor avusese un preț, unul teribil. Mat a călătorit cu o legendă în tot acest timp?

— Era un prieten, spuse Thom încet.

„Era un om grozav”, a spus Mat, întorcându-se și trăgându-și ashandarei de unde îl plantase în pământ. „Când scrii balada tuturor acestor lucruri, Thom, asigură-te că subliniezi că el a fost eroul.”

Thom îi aruncă o privire lui Mat, apoi dădu din cap cu bună știință. „Lumea va dori să știe ce s-a întâmplat cu acel om.” Ușoară. În timp ce Mat se gândea la asta, Thom nu fusese deloc surprins să audă că Noal era Jain Farstrider. El știa. Când își dăduse seama? De ce nu-i spusese nimic lui Mat? Un prieten Thom era.

Mat doar clătină din cap. „Ei bine, suntem afară, într-un fel sau altul. Dar Thom, data viitoare când vreau să fac negocierile sângeroase, furișează-te în spate și lovește-mă în cap cu ceva mare, greu și contondent. Atunci preia controlul.”

„Solicitarea dumneavoastră este notă.”

„Hai să mergem mai departe. Nu-mi place acel turn nenorocit care se profilează peste mine.”

— Da, spuse Moiraine, ai putea spune că se hrănesc din emoție. Deși nu l-aș numi „hrănire”, ci „încântare de” emoții. Nu au nevoie de ea pentru a supraviețui, dar le mulțumește foarte mult.”

Stăteau într-o adâncitură împădurită, la o scurtă plimbare de turn, lângă pajiștea de lângă Arinelle. Copertina groasă de copac a răcit aerul și le-a ascuns vederea asupra turnului.

Mat stătea pe un bolovan mic, cu mușchi, în timp ce Thom făcea foc. Avea în buzunar câțiva atacanți ai lui Aludra, precum și niște pachete de ceai, deși nu avea nimic în care să încălzească apa.

Moiraine stătea pe pământ, încă înfășurată în mantia lui Thom, sprijinindu-se pe spate de un buștean căzut. Ea ținea mantia închisă din interior, lăsând-o să o învăluie complet, cu excepția feței ei și a acele bucle întunecate. Arăta mai mult o femeie decât își amintea Mat – în amintirile lui, era ca o statuie. Întotdeauna fără expresie, fața ca piatra lustruită, ochii ca topazul maro închis.

Acum stătea cu pielea palidă, obrajii înroșiți, părul ondulat și căzut natural în jurul feței. Ea era în căutare, cu excepția acelui chip fără vârstă de Aes Sedai. Cu toate acestea, acea față arăta mult mai multă emoție decât și-a amintit Mat, o privire plină de dragoste când se uită la Thom, un fior ușor când vorbea despre timpul petrecut în turn.

Îi aruncă o privire lui Mat, iar ochii ei încă evaluau. Da, aceasta a fost aceeași Moiraine. Umilit, doborât. Asta o făcea să pară mai puternică pentru el din anumite motive.

Thom a suflat la o flacără ezitantă care a încremenit o bucățică de fum în aer înainte de a pâlpâi. Probabil că lemnul era prea ud. Thom a înjurat.

— E în regulă, Thom, spuse Moiraine încet. „Voi fi bine.”

— Nu te voi răci în momentul în care te eliberăm din acel loc, spuse Thom. A scos un percutor, dar deodată lemnul a scântei, apoi focul s-a însuflețit în timp ce a consumat tinder prea umed.

Mat aruncă o privire spre Moiraine, care avea o expresie concentrată pe chipul ei.

— Oh, spuse Thom, apoi chicoti. „Uitasem de asta, aproape...”

— Este tot ce mă pot descurca acum singură, spuse Moiraine, făcând o strâmbă. Light, Moiraine făcuse o grimasă înainte? A fost prea înaltă și prea puternică pentru asta, nu-i așa? Sau Mat își amintea greșit de ea?

Moiraine. Vorbea cu Moiraine în flăcări! Deși intrase în turn cu scopul clar de a o salva, părea incredibil că vorbea cu ea. Era ca și cum ai vorbi cu...

Ei bine, ca și cum ai vorbi cu Birgitte Silverbow sau Jain Farstrider. Mat zâmbi, clătinând din cap. Ce lume era asta și ce loc ciudat avea în ea.

— Ce ai vrut să spui cu asta, Moiraine? întrebă Thom, hrănind focul cu niște bețe. „Este tot ce poți gestiona?”

— Aelfinn și Eelfinn, explică ea, cu voce calmă. „Ei savurează și savurează emoțiile puternice. Din anumite motive, efectele unui ta'veren sunt şi mai îmbătătoare pentru ei. Sunt și alte lucruri de care le plac.”

Thom se uită la ea, încruntat.

— Puterea mea, Thom, explică ea. „I-am auzit lătrând și șuierând unul către altul în timp ce se hrăneau cu mine, atât Aelfinn, cât și Eelfinn pe rând. Se pare că nu au avut adesea un Aes Sedai pentru ei înșiși. În timp ce mi-au epuizat capacitatea de a canaliza, ei au fost hrăniți de două ori: tristețea mea pentru ceea ce pierdeam și Puterea însăși. Capacitatea mea a fost mult redusă.

„Ei au susținut că au ucis-o pe Lanfear drenând-o prea repede, deși cred că ar fi încercat să mă facă să mă sperie. Un bărbat a fost acolo odată, când m-au trezit. A spus că nu sunt cel pe care și-l dorea.” Ea a ezitat, apoi a tremurat. „Uneori mi-am dorit să mă epuizeze repede și să-mi pună capăt vieții.”

Mica tabără a devenit tăcută, cu excepția izbucnirii focului. Thom se uită spre Moiraine, părând neajutorat.

— Nu-mi arăta atâta întristare, Thom Merrilin, spuse Moiraine zâmbind. „Am simțit lucruri groaznice, dar toți oamenii cunosc astfel de momente de disperare. Am crezut că vei veni.” Ea își scoase mâna de pe mantie – dezvăluind un umăr și claviculă subțiri și palide – și se întinse spre el. El a ezitat, apoi a luat mâna și a strâns-o.

Moiraine se uită la Mat. — Și tu, Matrim Cauthon. Nu mai este un simplu flăcău de fermă. Te doare mult ochiul?”

Mat a ridicat din umeri.

„Aș vindeca rana dacă aș putea”, a spus Moiraine. „Dar chiar dacă aș fi încă la fel de puternic ca odinioară, nu ți-aș putea reface ochiul.” Ea se uită în jos, eliberând mâna lui Thom și ridicându-și brațul. „Ai angralul?”

— O, da, spuse Thom, scoțând ciudata brățară din buzunar. I-a pus-o pe braț.

— Cu asta, spuse Moiraine. „Voi fi suficient de puternic pentru a elimina măcar durerea. L-au pus pe mine pentru a mă lăsa să atrag mai mult din Putere, pentru a le face hrana mai suculentă. Am cerut-o, de fapt, ca una dintre cele trei cereri ale mele. Nu mi-am dat seama că vor ajunge să-l folosească împotriva mea.”

— Ți-au dat cele trei cereri ale tale? întrebă Mat, încruntat.

„Am trecut prin ter'angreal”, a spus ea. „Tratatul străvechi a fost valabil pentru amândoi, deși, cu ușa distrusă, nu a existat o simplă întoarcere. Știam din... evenimentele anterioare că nu voi scăpa decât dacă veniți după mine, indiferent care ar fi cerințele mele sau cât de atent le-am formulat. Așa că le-am folosit pentru cel mai bine.”

„Ce ai cerut?” întrebă Mat. „Dincolo de angreal?”

Ea a zâmbit. „Voi păstra asta pentru mine, deocamdată. Ai mulțumirile mele, tânără Matrim. Pentru viata mea."

„Atunci cred că suntem egali”, a spus el. „M-ai salvat de la viață în cele două râuri. Arde-mă dacă nu am mai avut un galop frumos de atunci.”

— Și rana ta?

„Nu doare atât de mult.” De fapt, a pulsat. Chiar, foarte rău. „Nu este nevoie să-ți pierzi puterea cu asta.”

„Îmi este încă frică de Puterea Unică, văd.”

El s-a încrețit. „Îți este frică?”

— Ar trebui să cred că ai motive întemeiate pentru acea prudență. Ea și-a îndepărtat privirea de la el. „Dar ai grijă. Cele mai neplăcute evenimente din viața noastră sunt uneori spre binele nostru.”

Da, era încă Moiraine. Rapid cu o morală și un sfat. Dar poate că avea dreptul – după ceea ce trecuse – să dea prelegeri despre suferință. Ușoară! Știa prin ce va trebui să treacă și totuși încă îl atrasese pe Lanfear în acel ter'angreal? Poate că Mat nu era eroul aici și poate că nici Noal nu era.

„Deci ce acum?” spuse Thom, așezându-se pe un ciot. Căldura focului se simțea bine.

— Trebuie să-l găsesc pe Rand, spuse Moiraine. „Va avea nevoie de ajutorul meu. Am încredere că s-a descurcat bine în absența mea?”

— Nu știu despre asta, spuse Mat. „E pe jumătate nebun și toată lumea se trage în gâtul celuilalt.” Culorile se

învârteau. Rand mâncând o masă cu Min. Mat a risipit imaginea.

Ea a ridicat o sprânceană.

„Dar”, recunoscu Mat, „i-a îndreptat pe toată lumea spre Ultima Bătălie. Și Verin spune că a reușit să curețe pata de saidin.

— Lumină binecuvântată, șopti Moiraine. "Cum?"

"Nu știu."

„Acest lucru schimbă totul”, a spus ea, zâmbetul adâncindu-se. „A reparat ceea ce a greșit cândva. „Durarea noastră a venit de Dragon, iar de Dragon a fost reparată rana.”

„Mat tot spune că ar trebui să avem un festival sau ceva de sărbătorit”, a remarcat Thom. „Deși poate că vrea doar o scuză bună pentru a se îmbăta.”

„Aș spune că este o certitudine”, a adăugat Mat. — Oricum, Rand a fost ocupat. Elayne spune că are un fel de întâlnire aranjată cu monarhii sub el în curând.

— Atunci, Elayne este regina?

"Sigur este. Mama ei a fost ucisă de Rahvin”, a spus Mat.

„Așa mi-ai spus.”

"Am facut? Când?"

„Cu o viață în urmă, Matrim”, a răspuns ea zâmbind.

"Oh. Ei bine, Rand l-a terminat. Deci e bine.”

„Și celălalt Părăsit?” întrebă Moiraine.

— Nu știu, spuse Mat.

„Mat a fost prea ocupat pentru a ține evidența”, a adăugat Thom. „Și-a petrecut timpul căsătorindu-se cu împărăteasa din Seanchan.”

Moiraine clipi surprinsă. "Ce-ai făcut?"

— A fost un accident, spuse Mat şchiop, cocoșându-se.

— Te-ai căsătorit din greșeală cu împărăteasa Seanchan?

— Au niște obiceiuri ciudate, spuse Mat, dându-și pălăria jos. „Oameni ciudați.” El a forțat să chicotească.

— Ta'veren, spuse Moiraine.

Cumva, știa că ea va spune asta. Ușoară. Ei bine, a fost bine să o am înapoi. Mat a fost surprins de cât de puternic simțea asta. Cine ar fi crezut? Afecțiune pentru un Aes Sedai, din partea lui?

„Ei bine”, a spus ea, „văd că sunt multe povești care trebuie să mi se spună. Dar pentru moment, va trebui să-l căutăm pe Rand.”

De asemenea, știa că ea va încerca să preia conducerea. — Îl găsești Moiraine, dar am lucruri de făcut în Caemlyn. Nu vreau să mă cert și toate, dar acesta este adevărul. Ar trebui să vii și tu acolo. Elayne este mai probabil decât oricine altcineva să te poată ajuta cu Rand.”

Culori sângeroase. De parcă a avea un singur ochi nu ar fi fost suficient de rău, avea acele viziuni în flăcări care îi îngrămădeau vederea de fiecare dată când se gândea la Ran... Arde acele viziuni!

Moiraine ridică o sprânceană în timp ce clătină din cap, apoi roși. Probabil arăta de parcă ar avea o criză.

— Vom vedea, Matrim, spuse ea, apoi aruncă o privire spre Thom, care stătea în picioare ținând pachetele de ceai. Mat s-a gândit pe jumătate că va încerca să fiarbă apă în propriile mâini, chiar dacă doar pentru a-i lua un ceai cald pentru Moiraine. Thom se uită la ea, iar ea întinse din nou mâna.

— Draga Thom, spuse ea. „Te-aș avea ca soț, dacă m-ai avea ca soție.”

"Ce?" spuse Mat ridicându-se. Și-a ridicat o mână la frunte, aproape că își eliberează pălăria. "Ce ați spus?"

— Taci, Mat, spuse Thom. Nu a luat mâna oferită de Moiraine. „Știi că niciodată nu mi-au plăcut prea mult femeile care pot canaliza Puterea Unică, Moiraine. Știi că m-a ținut înapoi în trecut.”

„Nu am prea mult din Putere acum, dragă Thom. Fără acest angreal, nu aș fi suficient de puternic pentru a fi crescut Acceptat în Turnul Alb. O voi arunca, dacă îmi dorești.” Ea ridică cealaltă mână, abia rămânând modestă. Ea a scos angrealul.

— Nu cred, Moiraine, spuse Thom, îngenunchind, luându-i mâinile. „Nu, nu te voi jefui de nimic.”

„Dar cu ea voi fi foarte puternic, mai puternic în Putere decât înainte de a fi luat.”

„Așa să fie, atunci”, a spus el. Îi puse brățara înapoi la încheietura mâinii. „Mă voi căsători cu tine acum, dacă vrei.”

Ea a zâmbit profund.

Mat rămase în picioare, uluit. „Și cine se va căsători cu tine?” a scapat el. „Cu siguranță că tunetul nu voi fi eu, îți voi spune asta.”

Cei doi se uitară la el, Thom cu o privire plată, Moiraine cu un zâmbet. „Îmi dau seama de ce femeia Seanchan a trebuit să te aibă, Mat”, a remarcat ea. „Cu siguranță ai o minte pentru dragoste.”

„Eu doar...” El și-a scos pălăria, ținând-o stânjenit, uitându-se înainte și înapoi între ei. „Doar că... mă ard! Cum mi-a fost dor de asta? Am fost cu voi doi de cele mai multe ori ați fost împreună! Când ai devenit afectuos?”

— Nu te uitai foarte atent, spuse Thom. Se întoarse spre Moiraine. — Presupun că mă vei dori și pe mine ca gardian.

Ea a zâmbit. „Gidinul meu anterior a fost însușit de altul până acum, sper.”

— Voi accepta slujba, spuse Thom, deși va trebui să-i explici lui Elayne de ce bardul ei este gardianul cuiva. El a ezitat. — Crezi că pot face una dintre acele mantii care schimbă culoarea cu niște petice pe ea?

— Ei bine, înțeleg, voi doi ați înnebunit, spuse Mat. „Thom, nu mi-ai spus odată că cele două locuri cele mai dureroase pentru tine au fost Tar Valon și Caemlyn? Acum alergi cu capul în jos pe versantul dealului, care se va sfârși cu să trăiești într-una sau alta!”

Thom a ridicat din umeri. "Vremurile se schimbă."

„Nu mi-am petrecut niciodată mult timp în Tar Valon”, a spus Moiraine. — Cred că ne va plăcea să călătorim împreună, Thom Merrilin. Ar trebui să supraviețuim lunilor care urmează.” Se uită la Mat. — Nu ar trebui să respingi atât de ușor legătura Warder, Mat. Binecuvântările pe care le oferă le vor fi de mare folos oamenilor în aceste zile”.

Mat îşi trase pălăria la loc. — Poate fi adevărat, dar nu mă vei vedea niciodată prins în capcană de unul. Fără supărare, Moiraine. Îmi place de tine destul de bine. Dar să fii legat de o femeie? Nu se va întâmpla cu Matrim Cauthon.”

"Chiar așa?" întrebă Thom, amuzat. „Nu am stabilit că Tuon-ul tău va fi capabil să canalizeze, dacă ar decide să învețe?”

Mat a înghețat. Cenușă sângeroasă. Thom avea dreptate. Dar canalizarea ar face-o marath'damane. Ea nu ar face așa ceva. Nu trebuia să-și facă griji.

A făcut el?

Probabil că a făcut o mutră la acest gând, căci Thom chicoti, iar Moiraine zâmbi din nou. Cei doi și-au pierdut curând interesul pentru a face sport cu Mat și au trecut la o discuție blândă. Afecțiunea din ochii lor era adevărată. S-au iubit. Ușoară! Cum ratase Mat? Se simțea ca un om care adusese un porc la o cursă de cai.

S-a hotărât să se rarătească, lăsându-i pe cei doi singuri. S-a dus să cerceteze zona unde ar fi trebuit să

apară poarta lor. Era mai bine. Nu aveau provizii, iar lui Mat nu-i plăcea să coboare o navă și să meargă pe drumul lung înapoi la Caemlyn.

A fost o scurtă drumeție prin pajiște până la malurile Arinelle. Ajuns acolo, i-a făcut un mic cairn pentru Noal, apoi și-a înclinat pălăria spre el și s-a așezat să aștepte și să se gândească.

Moiraine era în siguranță. Mat supraviețuise, deși acea priză însângerată pulsa ca nimic altceva. Încă nu era sigur dacă Aelfinn și Eelfinn aveau fire în jurul lui sau nu, dar intrase în bârlogul lor și ieșise nevătămat. În mare parte, oricum.

Un ochi pierdut. Ce i-ar face asta cu capacitatea lui de a lupta? Asta îl îngrijora mai mult decât orice. Pusese un front curajos, dar înăuntru tremura. Ce ar crede Tuon despre un soț care nu are un ochi? Un soț care s-ar putea să nu se poată apăra?

A scos un cuțit, răsturnându-l. Apoi, dintr-un capriciu, l-a aruncat în urma lui fără să se uite. A auzit un țipăt ușor, apoi s-a întors și a văzut un iepure prăbușit la pământ, înțepat de cuțitul aruncat cu leneș.

A zâmbit, apoi s-a întors spre râu. Acolo, a observat ceva prins între două pietre mari de râu de-a lungul țărmului. Era o oală de gătit răsturnată, cu fundul de aramă, abia folosită, înțepată doar de câteva ori în lateral. Trebuie să fi fost scăpat de un călător care mergea pe râu.

Da, s-ar putea să nu poată judeca distanța și s-ar putea să nu poată vedea la fel de bine. Dar norocul a funcționat mai bine atunci când oricum nu te uitai.

A zâmbit mai larg, apoi a adus iepurele – l-ar jupui pentru cină – și a scos vasul din râu.

Moiraine avea să-și ia ceaiul până la urmă.

Epilog

Și după ce Graendal a adunat în grabă ce avea nevoie din noul ei palat. De la biroul ei, ea a luat un mic angreal pe care Mesaana i-a făcut schimb de informații. Avea forma unui cuțit mic, sculptat din fildeș; îşi pierduse inelul de aur în atacul lui al'Thor.

Graendal l-a aruncat în rucsac, apoi a smuls un snop de hârtii din pat. Nume de contacte, ochi și urechi – tot ce reușise să-și amintească din ceea ce fusese distrus la Natrin’s Barrow.

Valurile se răsuciră împotriva stâncilor de afară. Era încă întuneric. Trecuseră doar câteva momente de când ultima ei unealtă a eșuat-o, Aybara supraviețuind câmpului de luptă. Trebuia să fi funcționat!

Era în conacul ei elegant, la câteva leghe de Ebou Dar. Acum că Semirhage dispăruse, Graendal începuse să pună niște sfori în jurul noii lor împărătease, copilărească. Ar trebui să abandoneze acele scheme acum.

Perrin Aybara scăpase. Se simțea uluită. Planul după planul perfect se pusese în aplicare. Și apoi... scăpase. Cum? Profeția... spusese...

Șunca aceea proastă, îşi spuse Graendal, îndesând hârtiile în rucsac. Și idiotul ăla Whitecloak! Ea transpira. Ea nu ar trebui să transpire.

Ea a aruncat câteva ter'angreal de pe birou în rucsac, apoi şi-a aruncat în dulap să se schimbe hainele. O putea găsi oriunde în lume.

Dar poate unul dintre tărâmurile oglindă ale Pietrelor Portalului. Da. Acolo, legăturile lui nu erau... Ea se întoarse, cu brațele pline de mătase, și încremeni. O siluetă stătea în cameră. Înalt, ca un stâlp îmbrăcat în halate negre. Fără ochi. Buze zâmbitoare de culoarea morții.

Graendal căzu în genunchi, aruncând hainele deoparte. Transpirația îi curgea pe tâmplă și pe obraz.

— Graendal, spuse Myrddraal înalt. Vocea lui era groaznică, ca ultimele șoapte ale unui muribund. — Ai eșuat, Graendal.

Shaidar Haran. Foarte rău. „Eu...”, a spus ea, lingându-și buzele uscate. Cum să transformi asta într-o victorie? „Este conform planului. Este doar un...”

„Îți cunosc inima, Graendal. Pot gusta teroarea ta.”

Ea a închis ochii.

„Mesaana a căzut”, a șoptit Shaidar Haran. „Trei aleși, distruși de acțiunile tale. Designul se construiește, o rețea de eșec, un cadru de incompetență.”

„Nu am avut nimic de-a face cu căderea lui Mesaană!”

"Nimic? Graendal, vârful de vis era acolo. Cei care s-au luptat cu Mesaana au spus că au încercat să se miște, să-i atragă pe Aes Sedai într-o locație în care să le poată arunca capcana. Nu erau meniți să lupte în Turnul Alb. Nu puteau pleca. Din cauza ta."

"Este sunt-"

„Un instrument oferit. Eșecul este al tău, Graendal.

Și-a lins din nou buzele. Toată gura ei se usucase. Trebuia să existe o cale de ieșire. „Am un plan mai bun, mai îndrăzneț. Vei fi impresionat. Al'Thor crede că sunt mort și așa pot...

"Nu." O voce atât de liniștită, dar atât de oribilă. Graendal a constatat că nu putea vorbi. Ceva îi luase vocea. „Nu”, a continuat Shaidar Haran. „Această oportunitate a fost oferită altuia. Dar Graendal, nu vei fi uitat.”

Ea ridică privirea, simțind un val de speranță. Buzele acelea moarte zâmbeau larg, privirea aceea fără ochi fixată asupra ei. A simțit un sentiment oribil de scufundare.

„Nu”, a spus Shaidar Haran, „nu te voi uita și nu vei uita ceea ce urmează.”

Ea deschise larg ochii, apoi urlă când el întinse mâna spre ea.

Cerul bubuia; iarba din jurul lui Perrin tremura. Iarba aceea era neagră, la fel ca în lumea reală. Până și visul lupului era pe moarte.

Aerul era plin de mirosuri care nu-i aparțineau. Un foc care arde. Uscarea sângelui. Carnea moartă a unei fiare pe care nu o recunoștea. Ouăle putrezind.

Nu, se gândi el. Nu, nu va fi.

Și-a adunat testamentul. Acele mirosuri ar dispărea. Au făcut-o, înlocuite cu parfumuri de vară. Iarbă, arici, gândaci, mușchi, șoareci, porumbei cu aripi albastre, cinteze violete. Au apărut, izbucnind la viață într-un cerc în jurul lui.

Strânse din dinți. Realitatea s-a răspândit din el ca un val, întunericul dispărând din plante. Deasupra lui, norii s-au ondulat, apoi s-au despărțit. Lumina soarelui curgea în jos. Tunetul s-a calmat.

Și Hopper trăiește, gândi Perrin. El face! Ii simt mirosul hainei, îl aud târâind în iarbă.

Un lup a apărut în fața lui, formându-se ca din ceață. Gri argintiu, grizonat de ani de viață. Perrin a încântat în puterea lui. A fost real.

Și apoi a văzut ochii lupului. Lipsit de viață.

Mirosul a devenit învechit și greșit.

Perrin transpira din cauza efortului de concentrare atât de puternic. Ceva în el a devenit neconjuns. El venea prea puternic în visul lupului; a încerca să controlezi absolut acest loc a fost ca și cum ai încerca să ții un lup într-o cutie.

A strigat, căzând în genunchi. Cețosul Not-Hopper a dispărut într-un puf și norii s-au prăbușit la loc. Fulgerele au explodat deasupra lui și petele negre au inundat iarba. Mirosurile greșite au revenit.

Perrin îngenunche, transpirația curgându-i din frunte, cu o mână pe iarba înțepătoare, maro și neagră. Prea rigid.

Perrin s-a gândit la Faile în cortul lor din Cîmpul Merrilor. Ea era casa lui. Erau multe de făcut. Rand venise, așa cum promisese. Mâine avea să o înfrunte pe Egwene. Gândul la lumea reală l-a întemeiat pe Perrin, împiedicându-l să intre prea puternic în visul lupului.

Perrin se ridică. Putea să facă multe lucruri în acest loc, dar existau limite. Au existat întotdeauna limite.

Căutați Boundless. El va explica .

Ultima trimitere a lui Hopper. Ce a însemnat? Hopper spusese că Perrin găsise răspunsul. Și totuși, Boundless ar explica acest răspuns? Trimiterea fusese inundată de durere, pierdere, satisfacție văzându-l pe Perrin acceptând lupul din el. O ultimă imagine a unui lup sărind mândru în întuneric, haina strălucitoare, mirosul determinat.

Perrin s-a trimis pe Jehannah Road. Boundless era adesea acolo, cu rămășițele haitei. Perrin întinse mâna și îl găsi: un mascul tânăr, cu blană maro și o corp slabă. Boundless l-a tachinat trimițând imaginea lui Perrin ca un taur care călcă în picioare un cerb. Ceilalți lăsaseră acea imagine în pace, dar Boundless continua să-și amintească.

Nemărginit , a trimis Perrin. *Hopper mi-a spus că am nevoie de tine* .

Lupul a dispărut.

Perrin tresări, apoi sări în locul în care fusese lupul – o stâncă la câteva leghe de drum. A prins cel mai slab parfum al destinației lupului și apoi s-a dus acolo. Un câmp deschis cu un hambar îndepărtat, arătând putrezit.

Fără margini? a trimis Perrin. Lupul se ghemui într-o grămadă de tufă din apropiere.

Nu. Nu . Boundless a trimis spaimă și furie.

Ce am facut?

Lupul s-a îndepărtat, lăsând o neclaritate. Perrin mârâi și coborî în patru picioare, devenind un lup. Tânărul Taur îl urma, vântul urlând în urechi. A forțat-o să se despartă în fața lui, crescând și mai mult viteza.

Boundless a încercat să dispară, dar Young Bull a urmat, apărând în mijlocul oceanului. A lovit valurile, cu apa fermă sub labe, și a continuat după Boundless fără să întrerupă pasul.

Trimiterile lui Boundless au fulgerat cu imagini. Păduri. Orase. Câmpuri. O imagine a lui Perrin, privind în jos la el, stând în afara unei cuști.

Perrin încremeni, redevenind om. Stătea pe valurile înăbușite, ridicându-se încet în aer. Ce? Acea trimitere fusese a unui Perrin mai tânăr. Iar Moiraine fusese cu el. Cum ar fi putut Boundless să…

Și deodată, Perrin a știut. Boundless a fost mereu găsit la Ghealdan în visul lupului.

Noam , i-a trimis el lupului, acum îndepărtat.

A urmat un început de surpriză, apoi mintea a dispărut. Perrin s-a mutat acolo unde fusese Boundless și acolo simți mirosul unui sat mic. Un hambar. O cusca.

Perrin a apărut acolo. Boundless zăcea pe pământ, între două case, privind spre Perrin. Boundless nu se putea distinge de ceilalți lupi, pentru că Perrin bănuia acum adevărul. Acesta nu era un lup. Era un bărbat.

— Fără margini, spuse Perrin, îngenunchind într-un genunchi pentru a privi lupul în ochi. „Noam. Îţi aminteşti de mine?"

Desigur. *Ești Tânărul Taur* .

„Vreau să spun, îți amintești de mine de înainte, când ne-am întâlnit în lumea trezită? Ai trimis o imagine cu ea.”

Noam și-a deschis fălcile și în ele a apărut un os. Un femur mare cu ceva carne încă pe el. S-a întins pe o parte, mestecând osul. *Ești Tânărul Taur* , a trimis el, încăpățânat.

— Îți amintești cușca, Noam? întrebă Perrin încet, trimițând imaginea. Imaginea unui bărbat, cu hainele murdare pe jumătate smulse, închis într-o celulă de lemn improvizată de familia lui.

Noam încremeni, iar imaginea lui s-a clătinat momentan, devenind cea a unui bărbat. Imaginea lupului a

revenit imediat, iar el a mârâit un mârâit scăzut și periculos.

— Nu aduc în discuție vremuri rele ca să te enervez, Noam, spuse Perrin. „Eu... Ei bine, sunt ca tine.”

eu sunt un lup .

— Da, spuse Perrin. "Dar nu in totdeauna."

Întotdeauna .

— Nu, spuse Perrin hotărât. „Odată ai fost ca mine. Gândirea diferită nu face să fie așa.”

Iată, Young Bull , a trimis Noam. *Aici se întâmplă* .

Asta era adevărat. De ce a insistat Perrin această problemă? Totuși, Hopper îl trimisese aici. De ce ar trebui Boundless să aibă răspunsul? Văzându-l, știind cine era, a adus înapoi toate temerile lui Perrin. Făcuse pace cu el însuși, totuși aici era un om care se pierduse complet în fața lupului.

De asta Perrin fusese îngrozit. Acesta era ceea ce a scos pata dintre el și lupi. Acum că a depășit asta, de ce l-ar trimite Hopper aici? Boundless îi mirosi confuzia. Osul a dispărut și Boundless și-a pus capul pe labe, privind în sus la Perrin.

Noam – mintea lui aproape dispărută – se gândise doar să se elibereze și să ucidă; fusese un pericol pentru toți cei din jurul lui. Nu era nimic din toate astea acum. Boundless părea în pace. Când l-au eliberat pe Noam, Perrin își făcuse griji că bărbatul va muri repede, dar părea în viață și bine. În viață, cel puțin — Perrin nu putea judeca prea multe despre starea lui de bine din felul în care arăta bărbatul în visul lupului.

Totuși, mintea lui Boundless era mult mai bună acum. Perrin se încruntă în sinea lui. Moiraine spusese că nu mai rămăsese nimic din omul Noam în mintea creaturii.

— Nemărginit, spuse Perrin. „Ce părere ai despre lumea bărbaților?”

Perrin a fost lovit imediat de o succesiune rapidă de imagini. Durere. Tristeţe. Culturi pe moarte. Durere. Un bărbat mare, voinic, pe jumătate beat, bătând o femeie drăguță. Durere. Un foc. Frica, tristetea. Zadar.

Perrin se împletici înapoi. Boundless a continuat să trimită imaginile. Unul dupa altul. Un mormânt. Un mormânt mai mic lângă el, ca pentru un copil. Focul din ce în ce mai mare. Un bărbat – fratele lui Noam, l-a recunoscut Perrin, deși bărbatul nu părea periculos la acea vreme – înfuriat.

A fost o inundație, prea mult. Perrin urlă. O plângere pentru viața pe care a dus-o Noam, o suflare de tristețe și durere. Nu e de mirare că acest om a preferat viața de lup.

Imaginile s-au oprit și Boundless și-a întors capul. Perrin s-a trezit gâfâind.

Un cadou , trimis de Boundless.

— La lumină, șopti Perrin. „A fost o alegere, nu-i așa? Ai ales lupul intenționat.”

Boundless închise ochii.

„Întotdeauna am crezut că o să mă ia, dacă nu aș fi atent”, a spus Perrin.

Lupul este pace , a trimis Boundless.

— Da, spuse Perrin, punând o mână pe capul lupului. "Am înțeles."

Acesta a fost echilibrul pentru Boundless. Diferit de echilibrul pentru Elyas. Și diferit de ceea ce găsise Perrin. El a inteles. Asta nu însemna că modul în care și-a lăsat să-și piardă controlul nu era un pericol. Dar era ultima bucată pe care trebuia să o înțeleagă. Ultima bucată din el însuși.

Mulțumesc , a trimis Perrin. Imaginea Tânărului Bull, lupul și Perrin, bărbatul stând unul lângă altul, pe vârful unui deal, cu mirosurile la fel. El a trimis acea imagine în exterior, cât a putut de puternic. Pentru Boundless, pentru lupii din apropiere. Pentru oricine ar asculta.

Multumesc .

„ *Dovie'andi se tovya sagain* ”, a spus Olver, aruncând zarurile. S-au rostogolit pe podeaua de pânză a cortului. Olver a zâmbit când au venit. Toate punctele negre, fără linii ondulate sau triunghiuri. O rolă norocoasă într-adevăr.

Olver și-a mutat piesa de-a lungul tablei de pânză din jocul Snakes and Foxes pe care tatăl său îl făcuse pentru el. Văzând acea tablă l-a făcut pe Olver să-l doară de fiecare dată. Îi amintea de tatăl său. Dar și-a păstrat buza înțepenită și nu a anunțat pe nimeni. Războinicii nu plângeau. Și, în plus, într-o zi avea să-l găsească pe Shaido care-și ucise tatăl. Apoi Olver avea să se răzbune.

Acesta era genul de lucru pe care îl făcea un bărbat când era războinic. Și-a gândit că Mat l-ar ajuta, odată ce va termina cu toată treaba asta la Ultima Bătălie. Îi va datora lui Olver până atunci, și nu doar pentru tot timpul petrecut de Olver fiind mesagerul personal al lui Mat. Pentru informațiile pe care i le dăduse despre șerpi și vulpi.

Talmanes stătea pe un scaun lângă Olver. Omul stoic citea o carte, acordând doar o atenție ușoară jocului. Nu

era nici pe departe la fel de bun să se joace cu el ca Noal sau Thom. Dar atunci, Talmanes nu fusese trimis să se joace cu Olver, ci să-l vegheze.

Mat nu voia ca Olver să știe că se dusese la Turnul Ghenjei, lăsându-l pe Olver în urmă. Ei bine, Olver nu era un prost și știa ce se întâmplă. Nu era supărat, nu chiar. Noal a fost bun de luat, iar dacă Mat ar putea lua doar trei, ei bine... Noal ar putea lupta mai bine decât Olver. Deci avea sens ca el să plece.

Dar data viitoare, Olver avea să aleagă. Și atunci Mat ar fi mai bine să fie drăguț, altfel ar fi lăsat în urmă.

— Rolul tău, Talmanes, spuse Olver.

Talmanes mormăi ceva, întinzându-se și aruncând pumnul de zaruri fără să-și piardă locul în carte. Era un tip de-a dreptul, deși puțin înțepenit. Olver nu ar alege să aibă un bărbat ca el într-o noapte bună de băut și vânătoare de fete care servesc. De îndată ce Olver a fost suficient de mare pentru a merge să bea și să vâneze fete de serviciu. Și-a gândit că va fi gata peste un an și ceva.

Olver a mutat șerpii și vulpile, apoi a ridicat zarurile pentru următoarea lui aruncare. Își dăduse seama de toate. Erau o mulțime de Shaido acolo și nu avea idee cum să-l găsească pe cel care-și ucisase părinții. Dar Aelfinn, puteau răspunde la întrebări. Îl auzise pe Mat vorbind despre asta. Așa că Olver se ducea să-și ia răspunsurile, apoi urmărea bărbatul. Ușor ca să călărești un cal. Trebuia doar să se antreneze cu trupa în prealabil, astfel încât să poată lupta suficient de bine pentru a vedea ce trebuia făcut.

Și-a aruncat zarurile. Încă o cursă completă. Olver a zâmbit, mișcându-și piesa înapoi spre centrul tablei, pe jumătate pierdut în gânduri și visând la ziua când își va lua în sfârșit răzbunare, așa cum se cuvine.

Și-a mutat piesa pe încă o linie, apoi a înghețat.

Piesa lui era în centrul locului.

"Am castigat!" el a exclamat.

Talmanes ridică privirea, cu pipa coborâtă în buze. Își înclină capul, uitându-se la tablă. — Arde-mă, mormăi el. „Trebuie să fi numărat greșit sau...”

„Numărat greșit?”

— Adică... Talmanes părea uluit. „Nu poți câștiga. Jocul nu poate fi câștigat. Pur și simplu nu se poate.”

Asta a fost o prostie. De ce ar juca Olver dacă nu ar putea fi câștigat? El a zâmbit, privind peste tablă. Șerpii și vulpile se aflau într-o singură aruncare de a ajunge la piesa

lui și de a-l face să piardă. Dar de data asta, ajunsese până în ringul exterior și înapoi. El câștigase.

Lucru bun, de asemenea. Începuse să creadă că nu se va descurca niciodată!

Olver se ridică, întinzându-și picioarele. Talmanes se cățăra de pe scaun, ghemuindu-se lângă tabla de joc și scărpinându-se în cap, fumul curgându-se în lene de la capătul pipei.

„Sper că Mat se va întoarce curând”, a spus Olver.

— Sunt sigur că va fi, spuse Talmanes. „Sarcina lui pentru Majestatea Sa nu ar trebui să dureze mult mai mult.” Aceasta era minciuna pe care i-au spus-o lui Olver – că Mat, Thom și Noal plecaseră cu o misiune secretă pentru Regine. Ei bine, acesta era doar un alt motiv pentru care Mat i-ar fi datorat. Sincer, Mat putea să fie atât de atent uneori, purtându-se ca și cum Olver nu ar putea avea grijă de el însuși.

Olver clătină din cap, plimbându-se pe partea laterală a cortului, unde un teanc de hârtii lui Mat aștepta întoarcerea lui. Acolo, aruncând o privire între doi dintre ei, Olver a observat ceva interesant. Puțin roșu, ca sângele. Întinse mâna, alunecând o scrisoare uzată dintre două foi. A fost sigilat închis cu o bucată de ceară.

Olver se încruntă, întorcând litera mică. Îl văzuse pe Mat purtând-o. De ce nu o deschisese? A fost de-a dreptul nepoliticos. Setalle muncise din greu pentru a-i explica lui Olver cum să-i explice cum să-i spună ea și, în timp ce cea mai mare parte a ceea ce a spus ea nu avea sens – el doar dădu din cap, ca să-l lase să se ghemuiască lângă ea – era sigur că trebuia să deschizi scrisorile pe care ți le trimiteau oamenii, atunci răspunde cu amabilitate.

A întors scrisoarea din nou, apoi a ridicat din umeri și a rupt sigiliul. Olver era mesagerul personal al lui Mat, totul oficial și tot. Nu era de mirare că Mat uita uneori lucruri, dar era treaba lui Olver să aibă grijă de el. Acum că Lopin era plecat, Mat avea nevoie de îngrijire suplimentară. A fost unul dintre motivele pentru care Olver a rămas cu trupa. Nu era sigur ce s-ar face Mat fără el.

Desfăcu scrisoarea și scoase înăuntru o bucată mică și rigidă de hârtie. Se încruntă, încercând să deslușească cuvintele. Se pricepea destul de bine la citit, mai ales din cauza lui Setalle, dar unele cuvinte i-au dat probleme. S-a scarpinat pe cap. — Talmanes, spuse el. „Probabil ar trebui să citești asta.”

"Ce-i asta?" bărbatul ridică privirea din joc. "Aici acum! Olver, ce faci? Asta nu trebuia să fie deschis!” Bărbatul se ridică, apropiindu-se cu pași mari pentru a smulge hârtia de pe degetele lui Olver.

— Dar... începu Olver.

— Lordul Mat nu a deschis-o, spuse Talmanes. „Știa că asta ne va lega în politica Turnului Alb. A așteptat toate acele săptămâni! Acum uite ce ai făcut. Mă întreb dacă îl putem îndesa înapoi înăuntru...”

— Talmanes, spuse Olver insistent. „Cred că este important.”

Talmanes ezită. Părea rupt pentru o clipă, apoi ținea scrisoarea astfel încât lumina să strălucească mai bine asupra ei. A citit-o repede, cu aerul unui băiat care fură mâncare din căruciorul unui vânzător ambulant și i se băga în gură înainte de a fi descoperit.

Talmanes șopti un blestem pe sub răsuflarea lui. Citi din nou scrisoarea, apoi înjură mai tare. Își apucă sabia din partea laterală a camerei și ieși din cort. A lăsat scrisoarea pe jos.

Olver se uită din nou, scotând cuvintele pe care nu le înțelesese prima dată.

Matrim,

Dacă deschizi asta, atunci sunt mort. Plănuisem să mă întorc și să te eliberez de jurământul tău într-o singură zi. Cu toate acestea, există multe complicații potențiale pentru următoarea mea sarcină și o șansă mare să nu supraviețuiesc. Trebuia să știu că lăsasem în urmă pe cineva care putea vedea această lucrare făcută.

Din fericire, dacă există un lucru pe care cred că mă pot baza, este curiozitatea ta. Bănuiesc că ai rezistat câteva zile înainte de a deschide această scrisoare, care este suficient de lungă pentru ca eu să mă fi întors dacă aș fi de gând să o fac. Prin urmare, această sarcină revine asupra ta.

Există un Waygate în Caemlyn. Este păzit, baricadat și sigur. Nu este.

O forță enormă a Shadowspawn se deplasează prin Căile către Caemlyn. Nu știu când au plecat exact, dar ar trebui să fie timp să-i opresc. Trebuie să ajungi la regina și să o convingi să distrugă Waygate. Poate fi realizat; nu va fi suficient să-l zidăm. Dacă nu îl puteți distruge, Regina trebuie să-și aducă toate forțele pentru a păzi locația.

Dacă eșuezi în asta, mă tem că Caemlyn va fi pierdut înainte de expirarea lunii.

Cu stimă, Verin Mathwin

Olver și-a frecat bărbia. Ce a fost un Waygate? Credea că îi auzise pe Mat și Thom vorbind despre ei. A luat scrisoarea și a ieșit din cort.

Talmanes stătea chiar în afara cortului, privind spre est. Spre Caemlyn.

O ceață roșiatică atârna la orizont, o strălucire deasupra orașului. Unul mai mare decât fusese acolo în alte nopți.

— Lumina ne păstrează, șopti Talmanes. „Arde. Orașul arde.” A clătinat din cap, ca și cum ar fi clarificat, apoi a dat un apel. „La arme! Trolloci în Caemlyn! Orașul este în război! La arme, bărbați! Arde-mă, trebuie să intrăm în oraș și să salvăm acei dragoni! Dacă aceia cad în mâinile Umbrei, toți suntem oameni morți!”

Olver coborî scrisoarea în degete, cu ochii mari. Trolloci în Caemlyn? Ar fi ca Shaido din Cairhien, doar mai rău.

Se grăbi în cortul lui Mat, împiedicându-se de covor și se aruncă în genunchi lângă paletul lui de dormit. A tras în grabă cusăturile din lateral. Lâna umplută înăuntru ieșea prin deschidere. Întinse mâna, pescuind în jur și scoase cuțitul mare pe care îl ascunsese acolo. Era învelit într-o teacă de piele. O luase de la unul dintre intendenții trupei, Bergevin, când nu se uitase.

După Cairhien, Olver își jurase că nu se va mai dovedi niciodată laș. Prinse cuțitul mare cu două mâini, cu degetele albe, apoi se năpusti afară din cort.

Era timpul să lupți.

Barriga s-a împiedicat în timp ce se târa pe lângă ciotul unui copac căzut. Sângele din fruntea lui picura pe pământ, iar urzicile pătate întunecate păreau să-l înmuie, hrănindu-i viața. Și-a ridicat o mână tremurândă spre sprânceană. Bandajul era înmuiat.

Nu e timp să te oprești. Nu este timp! Se ridică în picioare și se grăbi prin frunza de fierăstrău maro. A încercat să nu se uite la punctele negre de pe plante. The Blight, el intrase în Blight. Dar ce altceva trebuia să facă? Trollocii s-au răscolit spre sud; turnurile căzuseră toate. Kandor însuși căzuse.

Barriga s-a împiedicat și a căzut la pământ. El gemu, rostogolindu-se, gâfâind. Se afla într-un jgheab între două dealuri la nord de Heeth Tower. Îmbrăcămintea sa

odinioară frumoasă – haină și vestă din catifea bogată – era zdrențuită și pătată de sânge. Putea a fum și, când a închis ochii, i-a văzut pe trolloci. Spălându-și rulota, măcelându-și slujitorii și soldații.

Toți au căzut. Păi, Yang... amândoi morți. Lumină, toți erau morți.

Barriga se cutremură. Cum a ajuns la asta? Era doar un comerciant. Ar fi trebuit s-o ascult pe Rebek, se gândi el. Din spatele Turnului Heeth se ridica fum. Acolo se îndreptase caravana lui. Cum s-ar putea întâmpla asta?

Trebuia să se miște în continuare. Est. Ar merge pentru Arafel. Celelalte Țări de Graniță nu ar fi putut cădea, nu-i așa?

A urcat pe versantul unui deal, cu mâinile trăgând de liane scurte și încolăcioase. Ca niște viermi între degete. Era înnebunit. A ajuns în vârful dealului; lumea se învârtea. A căzut acolo, sângele curgand din bandaj.

Ceva s-a mișcat în fața lui. El clipi. Norii aceia de deasupra erau o furtună. În fața lui, trei siluete îmbrăcate în negru și maro s-au apropiat cu o grație elegantă. Myrddraal!

Nu. Clipi din lacrimile și sângele din ochi. Nu, aceia nu erau Myrddraal. Erau bărbați, purtând voaluri roșii pe față. Merseră ghemuiți, cercetând terenul, cu sulițe scurte purtate pe spate.

„Lumina să fie lăudată”, șopti el. „Aiel.” Fusese în Andor când venise Rand al'Thor. Toată lumea știa că Aiel l-a urmat pe Dragonul Renăscut. îi îmblânzise.

Sunt in siguranta!

Unul dintre Aiel se apropie de Barriga. De ce vălul bărbatului era roșu? Era neobișnuit. Ochii întunecați ai lui Aiel erau sticloși și duri. Bărbatul Aiel și-a desfăcut vălul și a dezvăluit o față zâmbitoare.

Dinții bărbatului fuseseră piliți până la puncte. Zâmbetul i s-a lărgit și și-a strecurat un cuțit de la centură.

se bâlbâi Barriga, uitându-se la acea maură îngrozitoare și la bucuria din ochii acestui bărbat în timp ce întindea mâna spre ucidere. Aceștia nu erau Aiel. Erau altceva.

Ceva groaznic.

Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, stătea liniștit în visul său. A inspirat aerul rece și rece. Nori albi pluteau blând în jurul lui, sărutându-i pielea cu condensarea lor.

Tronul lui pentru noapte era un bolovan plat pe un versant de munte; se uită în jos printre nori la o vale îngustă. Aceasta nu era locația reală. Nici măcar nu era Lumea Viselor, acel loc în care se luptase cu Forsaken, locul căruia i se spusese că era atât de periculos.

Nu, acesta a fost unul dintre propriile lui vise obișnuite. El le controla acum. Erau un loc în care putea să-și găsească liniștea să gândească, protejat de saloane în timp ce trupul lui dormea lângă Min în noua lor tabără, înconjurată de graniteni, așezat pe Câmpul Merrilor. Egwene era acolo, cu armatele organizate. Era pregătit pentru asta. El contase pe asta.

Mâine, aveau să-i audă cererile. Nu ceea ce ar cere pentru a-l împiedica să spargă sigiliile – avea de gând să facă asta, indiferent de ce a spus Egwene. Nu, acestea ar fi cerințele pe care le-a făcut monarhilor lumii în schimbul că merge la Shayol Ghul pentru a-l înfrunta pe Cel Întunecat.

Nu era sigur ce ar face dacă l-ar refuza. Le-ar fi foarte greu să facă asta. Uneori, ar putea fi util să ai reputația de a fi irațional.

A inspirat adânc, liniștit. Aici, în visele lui, dealurile au înverzit. Așa cum își amintea de ei. În acea vale fără nume de dedesubt, adăpostită în Munții Ceții, începuse o călătorie. Nu primul și nu ultimul, dar poate cel mai important. Una dintre cele mai dureroase, cu siguranță.

„Și acum mă întorc”, șopti el. „M-am schimbat din nou. Un bărbat se schimbă mereu.”

A simțit o unitate întorcându-se aici, în locul în care se confruntase pentru prima dată cu ucigașul din interiorul său. Locul în care încercase prima dată să fugă de cei de care ar fi trebuit să-i țină aproape. A închis ochii, bucurându-se de liniște. Calm. Armonie.

În depărtare, a auzit țipete de durere.

Rand deschise ochii. Ce fusese asta? Se ridică, învârtindu-se. Acest loc a fost creat din propria sa minte, protejat și în siguranță. Nu s-a putut... Țipătul a venit din nou. Îndepărtat. Se încruntă și ridică o mână. Scena din jurul lui a dispărut, pufnindu-se în ceață. Stătea în întuneric.

Acolo, se gândi el. Se afla pe un coridor lung de lambriuri din lemn de culoare închisă. A coborât pe ea, cu cizmele bătând. Acel tipat. I-a zdruncinat pacea. Cineva suferea. Aveau nevoie de el.

Rand a început să alerge. Ajunse la o ușă de la capătul holului. Lemnul ruginiu al ușii era înțepat și crestat, ca

rădăcinile groase ale unui copac străvechi. Rand apucă mânerul – doar o altă rădăcină – și deschise ușa.

Vasta încăpere de dincolo era neagră pură, lipsită de lumină, ca o cavernă adâncă sub pământ. Camera părea că aspiră lumina și o stinge. Vocea țipătoare era înăuntru. Era slab, de parcă ar fi fost înăbușit de întuneric.

Rand a intrat. Întunericul l-a înghițit. Părea că îi smulge viața, ca o sută de lipitori care îi sug sângele din vene. A apăsat mai departe. Nu putea distinge direcția strigătelor, așa că s-a deplasat de-a lungul pereților; se simțeau ca un os, netede, dar uneori crăpate.

Camera era rotundă. De parcă ar fi stat în castronul unui craniu enorm.

Acolo! O lumină slabă în față, o singură lumânare pe pământ, luminând o podea de marmură neagră. Rand se grăbi spre ea. Da, era o figură acolo. Strânsă lângă peretele alb ca osul. Era o femeie cu părul argintiu, purtând o căpă subțire albă.

Acum plângea, cu silueta tremurând și tremurând. Rand îngenunche lângă ea, lumânarea pâlpâind din mișcarea lui. Cum a intrat această femeie în visul lui? Era ea cineva real, sau aceasta era o creație a minții lui? El a pus o mână pe umărul ei.

Ea aruncă o privire spre el, cu ochii roșii, pe față o mască de durere, cu lacrimi picurându-i din bărbie. „Te rog”, a rugat ea. "Vă rog. El mă are.”

"Cine eşti tu?"

„Mă cunoști”, șopti ea, luându-l de mână și agățându-se de ea. "Imi pare rău. Îmi pare atât de rău. El mă are. El îmi juplă sufletul din nou în fiecare ajun. Oh te rog! Lasă-l să se oprească.” Lacrimile curgeau mai liber.

— Nu te cunosc, spuse Rand. „Eu…”

Acei ochi. Ochii aceia frumoși și îngrozitori. Rand icni, eliberându-i mâna. Fața era diferită. Dar el cunoștea acel suflet. „Mierin? Ești mort. Te-am văzut murind!”

Ea clătină din cap. „Mi-aș fi dorit să fiu mort. imi doresc. Vă rog! Îmi macină oasele și le rupe ca niște crenguțe, apoi mă lasă să mor înainte de a mă vindeca doar cât să mă țină în viață. El… Se întrerupse ea, smucind.

"Ce?"

Ochii ei s-au deschis larg și s-a întors spre perete. "Nu!" ea a tipat. "El vine! Umbra din mintea fiecărui om, ucigașul adevărului. Nu!" Se întoarse, întinzând mâna spre Rand, dar ceva o remorcă înapoi. Zidul s-a desprins, iar ea s-a prăbușit în întuneric.

Rand a sărit înainte, întinzând mâna spre ea, dar a întârziat. El o zări o privire înainte ca ea să dispară în întunericul de dedesubt.

Rand încremeni, privind în acea groapă. A căutat calmul, dar nu a găsit-o. În schimb, a simțit ură, îngrijorare și — ca o viperă care clocotește în el — dorință. Aceea fusese Mierin Eronaile, o femeie pe care o numitese cândva Lady Selene.

O femeie pe care majoritatea oamenilor o cunoșteau după numele pe care și-o luase asupra ei. Lanfear.

Un vânt crud și uscat a suflat pe fața lui Lan în timp ce se uita în jos la un peisaj corupt. Tarwin's Gap era o pasă largă, stâncoasă, pătată de Blighted Knifegrass. Aceasta făcuse odată parte din Malkier. Era din nou acasă. Pentru ultima dată.

Masele de trolloci s-au adunat de cealaltă parte a Gap. Mii.

Zeci de mii. Probabil sute de mii. De zece ori mai mare decât numărul de oameni pe care Lan i-a adunat în timpul marșului său peste Țările de Graniță. În mod normal, bărbații se țineau de partea lor de Gap, dar Lan nu putea face asta.

Venise să atace, să călărească pentru Malkier. Andere urcă lângă el în stânga lui, tânărul Kaisel din Kandor în dreapta sa. Simțea ceva, îndepărtat, care îi dăduse putere recent. Legătura se schimbase. Emoțiile se schimbaseră.

Încă îl simțea pe Nynaeve, atât de minunat, grijuliu și pasional în fundul minții lui. Ar fi trebuit să fie îndurerat să știe că acum ea va suferi când va muri el, în loc de alta. Cu toate acestea, acea apropiere de ea – o apropiere finală – i-a adus putere.

Vântul fierbinte părea prea uscat; mirosea a praf și murdărie și îi scotea umezeala din ochi, forțându-l să clipească.

— Se cuvine, spuse Kaisel.

"Ce?" întrebă Lan.

„Că ar trebui să lovim aici.”

— Da, spuse Lan.

— Poate, spuse Kaisel. „Dar este îndrăzneț. Îi arată Umbrei că nu vom fi bătuți, că nu ne vom înghesui. Acesta este pământul tău, Lord Mandragoran.”

Pământul meu, se gândi el. Da, a fost. Îl împinse pe Mandarb înainte.

— Sunt al'Lan Mandragoran, urlă Lan. „Stăpânul celor Șapte Turnuri, Apărătorul Zidului Primelor Focuri, Purtătorul Sabiei celor Mii de Lacuri! Am fost numit odată Aan'allein, dar resping acest titlu, pentru că nu mai sunt singur. Teme-te de mine, Shadow! Teme-te de mine și știi. M-am întors pentru ceea ce este al meu. S-ar putea să fiu un rege fără pământ. Dar eu sunt încă un rege!”

A răcnit, ridicând sabia. Un urale s-a ridicat din spatele lui. I-a transmis lui Nynaeve o ultimă senzație puternică de dragoste, în timp ce îl dădu pe Mandarb în galop.

Armata lui a încărcat în spatele lui, fiecare bărbat călare – o încărcătură de Kandori, Arafellin, Shienarans și Saldaeans. Dar mai ales Malkieri. Lan n-ar fi surprins dacă ar fi atras fiecare om viu din fostul său regat care ar mai putea ține o armă.

Călăreau, ovaționând, ținând săbii și nivelând lăncile. Copitele lor erau un tunet, vocile lor un zgomot de valuri, mândria lor mai puternică decât soarele arzător. Erau douăsprezece mii de oameni puternici. Și au încărcat o forță de cel puțin o sută cincizeci de mii.

Această zi va fi amintită în onoare, se gândi Lan, galopând înainte. Ultima sarcină a Macara de Aur. Căderea Malkieri.

Sfârșitul venise. Îl vor întâlni cu săbiile ridicate.

Iată, va veni peste lume că închisoarea Celui Mai Mare va slăbi, ca mădularele celor care au făcut-o. Încă o dată, mantia Sa glorioasă va sufoca Modelul tuturor lucrurilor, iar Marele Domn Își va întinde mâna pentru a pretinde ceea ce este al Lui. Neamurile răzvrătite vor fi puse sterile, copiii lor vor fi făcuți să plângă. Nu va fi nimeni decât El și cei care și-au întors ochii către măreția Lui.

În acea zi, când Nebunul cu un singur ochi călătorește pe sălile de doliu, iar Primul Printre Paraziți își ridică mâna pentru a aduce libertate celui care va Distruge, vor veni ultimele zile ale mândriei Fierarului Căzut. Da, și Lupul Frânt, cel pe care Moartea l-a cunoscut, va cădea și va fi mistuit de Turnurile de la Miezul Nopții. Și nimicirea lui va aduce frică și întristare în inimile oamenilor și va zgudui însăși voința lor.

Și atunci va veni Domnul Serii. Și El ne va lua ochii, căci sufletele noastre se vor închina înaintea Lui și El ne va lua pielea, căci trupul nostru Îi va sluji, și El ne va lua buzele, căci numai pe El îl vom lăuda. Iar Stăpânul Serii va înfrunta Campionul Frânt și îi va vărsa sângele și ne va

aduce Intunericul atât de frumos. Lasă să înceapă țipetele, o, adepți ai Umbrei. Cerșiți distrugerea voastră!

— din Profețiile umbrei Sfârșitul celei de-a treisprezecea cărți a Roții timpului